Jumătate

Toate personajele din această carte sunt fictive. Toate acţiunile prezentate în această carte sunt fictive.

Deşi s-ar putea să recunoaşteţi anumite zone din România (restaurante, hoteluri, blocuri - locaţii publice şi private) şi veţi afla multe adrese (reale), nu - ceea ce veţi citi în această carte nu s-a întâmplat.

Orice asemănare cu persoane şi întâmplări reale este deci doar o coincidenţă nefericită...

5 octombrie 2015. Luni.

9,20

Mm, cât de bine mirosea! Mesteca încet, să nu zdrobească cartofii, şi se bucura "din plin" de aroma îmbietoare care se ridica încet din oală...

Aoleu! Telefonul! Lăsă baltă totul şi se grăbi în living. Mihai era!

- Da!
- Bună, pisicuţo!
- Bună, ursuleţule!
- Nu-i aşa că dormeai dusă, iar eu sunt un nesuferit şi te-am trezit?
- Ba să ştii că compun ultimele acorduri ale mâncăricii delicioase pentru diseară!
- Aah, la naiba!

Cum-cum? Ce spusese? Pe ce ton spusese chestia aia? Adică... iar? Simţi cum îi cade "la propriu" zâmbetul de pe chip!

- Se pare că diseară o să plec în delegaţie.

Da, iar! Minunat! Toate delegaţiile de anul ăsta fuseseră aşa - anunţate în termen cât mai scurt, ca să n-aibă Mihai al ei timp nici măcar să-şi facă un bagaj sumar...

- Te rog să nu te superi. Ştii bine că n-am încotro!

Îl auzea bine, îi auzea vocea supărată, aşa că încercă să nu-i arate şi supărarea ei:

- Ştiu - şi stai liniştit, că nu mă supăr.
- E foarte posibil să fac parte din delegaţia care pleacă la Arad, la o serie de seminarii despre fondurile europene. Se pare că o să dureze două zile. 48 de ore. Deci, se pare că o să te delectezi singură cu mâncărica delicioasă...

Oftă scurt:

- Asta e!
- O să te rog să duci tu costumul meu la curăţătorie. Că dacă eu plec...
- Sigur, ursuleţule!
- Şi te rog să-mi calci cămăşile cu mânecă lungă.
- S-a mai întâmplat vreodată să nu ţi le calc?
- Nu. Dar ştii că sunt maniac cu organizarea...

"Daa, ştiu că ai dezvoltat veleităţi de comandant suprem..." N-o să spună chestia asta; o să-l lase aşa... comandant suprem. La urma urmei, lucrurile erau destul de limpezi după 15 ani de căsătorie! El "toca", ea făcea ce ştia ea, lucrurile mergeau bine...

- Deci, mi le calci?
- Sigur că ţi le calc!
- Îţi mulţumesc. Şi te rog să nu mă suni. Ştii tu - s-ar putea să fiu în întâlniri importante, sau în şedinţe. Te sun eu; bine?
- Bine.
- Îţi mulţumesc, pisicuţo!
- N-ai de ce, ursuleţule!
- Te sărut! Pa!
- Pa!

Apăsă butonul roşu... Hm!

Deci trebuia să-i bage cămăşile la spălat - şi să le usuce repede, la bucătărie, nu înainte de-a

aerisi bine după ce fierbea mâncărica delicioasă. Trebuia să dea cu aspiratorul şi să şteargă pragul - adică să frece bine cu Pronto toată mobila din cele două dormitoare şi din living. Că aşa-i plăcea soţului ei - să fie curăţenie impecabilă şi să miroasă ameţitor toată casa. Chiar dacă o sunase să-i spună că diseară pleca în delegaţie - se mai întâmplase ca plecarea să se decaleze cu 24 de ore, sau să nu plece şi el cu echipa. Şi, bineînţeles, va fi mie-n sută revenirea din delegaţie! Avuseseră, în timp, destul de multe momente tensionate pe tema lui "e cam mult praf în casă" şi-a lui "n-ai aerisit bine bucătăria după ce-ai gătit"... În fine!

După ce-i spăla cămăşile şi i le călca, după ce termina de gătit şi de aspirat şi de lustruit mobila, trebuia să se schimbe, să se aranjeze cât de cât şi să-i împacheteze lui costumul. Şi să facă un ocol cu el la curăţătorie, înainte să se ducă la muncă. Azi intra în schimbul doi - la două. Ieşea la zece...

Păi, hai să se-apuce! Hai! Că nu era prima oară când făcea chestia asta - turul de forţă al îngrijirii familiei lor! În plus, avea de fiecare dată mulţumirea sufletească a imaginii lui impecabile, a casei lor impecabile, a ordinii maniace în care ea una îşi putea găsi agrafele de păr negre la orice oră, indiferent dacă era lumină sau beznă...

Dar, mai întâi termina mâncarea. Că intra praful în ea, dacă se-apuca să aspire acum.

16,30

Se aplecă încet spre stânga... Aha! Fetele ieşeau la ţigară! Repede, să termine odată ştirea asta şi să se ducă şi ea afară! Abia aştepta să afle ultimul cancan la modă azi! Din postura ei de "colegă de la Agerpres", afla ştirile mondene cu 12 ore înainte să fie trâmbiţate la tv. Nu era o mare devoratoare de aşa ceva; dar le asculta şi se amuza. Mai ales că ea nu asculta ştirile "oficiale", ci pe cele neoficiale - cele picante-picante...

Trebuia să termine ştirea. După ce-o traducea şi-o pre-publica, putea să iasă şi ea. Deci, autoarea articolului spunea că eco-turismul a dat o cu totul altă viaţă satului. Apăsa repede tastele, nerăbdătoare să audă ultimele mondenităţi... *"A quiet boom in adventurous travellers, curious to discover the peace and beauty of old rural villages, has seen many return for a holiday home."* Şi gata, că-i ajungea! Pre-publica... Repede, la ţigară!

Aproape alerga spre capătul holului - spre camera îmbâcsită de fum unde adora să-şi împută hainele ca să afle "ce mai e nou" în monden! Erau toate colegele ei de la Monden acolo! Aproape smulse clanţa - şi intră. Şi auzi limpede râsul Mirelei:

- Şi i-a oferit ăleia de la Cancan 200 de euro!
- Pe bune?
- Pe bune!
- Uau, ce proastă!
- Îţi dai seama! În condiţiile în care blonda dă 500 la WowBiz, clar că s-a făcut de râs!
- Vaai, e jalnică! Nici nu ştiu cum stă ăla cu ea!
- Păi ce, ăla-i mai breaz?
- Nu-i breaz, e trozbalist. Ai dreptate...

Trozbalist, adică fotbalist de-ăla care le troznea când se-mbăta mangă. Doamne, o iubea pe Mirela! Aşa-i venea s-o lege fedeleş şi s-o ducă acasă! Mai ales în serile când Mihai întârzia la minister, sau era în delegaţii...

- Şi ce-a zis aia de la Cancan când a auzit cât îi oferă?
- Tu ce crezi că i-a zis?

- Pas, evident!

- Ba i-a zis că merge! Şi i-a făcut şi două poze - cică să aibă pentru ilustrarea articolului. Şi uite-aşa a apărut textul ăla de doi lei, ornat cu fotografiile neretuşate...

Ele râdeau în hohote; ea chicotea, promiţându-şi ei însăşi că va ţine minte să caute pe net articolul - şi să afle şi ea despre ce "vedetă" era vorba!

- Auzi? Da' despre primarul de la şase ce ştii?

- Ăla-i "trist". Adică n-are nimic de "comunicat" despre Monden. Ăla de la cinci, în schimb, e izvor nesecat...

Daa, primarul de la sectorul cinci e mereu izvor de ştiri... Mirela se răsuci brusc spre ea:

- Uite, cred că Elena noastră ar avea multe de povestit pe Monden!

Serios? Ea? Avea de povestit? Pe Monden? Nu prea ştia ce, aşa că tăcea... Femeia zâmbi cu subînţeles:

- Nu acum; peste vreo trei-patru zile, cred eu...

I-auzi! Încercă marea cu degetul, cum se spune:

- Încerci să-mi spui ceva?

- Nu; doar că, peste vreo trei-patru zile, o să ai şi tu nişte mondenităţi de povestit.

Serios?! Încercă să mute "cu graţie" discuţia:

- Nu prea cred. Că eu nu cunosc nici un trozbalist...

Hahaha, hihihi, râdeau toate... Mirela ieşi:

- O să vezi!

Păi, o să vadă! Asta e! Peste trei-patru zile! O fi ştiind Mirela de-un trozbalist care-o iubea pe-ascuns!

Cristina, colega Mirelei, povestea despre balamucul pe care-l văzuse la tribunal. Un interlop plin de bani divorţa "la urgenţă" de nevastă-sa, ca să poată împărţi averea şi să pună deoparte jumătate din cât reuşiseră să fure. Că dacă el era condamnat, partea nevestei era a nevestei... Mădălina o prinse de braţ:

- Tu să nu te superi pe Mirela. Ştii cum e ea - dusă cu capul...

- Ştiu. Şi nu mă supăr. Las' că o să vedem noi, joi sau vineri, dacă se confirmă premoniţiile ei! Ia să mă gândesc - când aş avea timp să trec pe lângă gardul stadionului Rapid? Sau Steaua?

Mădălina râdea - dar avea senzaţia că era un râs un pic chinuit... Reveni spre Cristina.

Fetele astea, colegele ei, erau altfel decât ea. Erau bătăioase şi "aveau verb". Ea era doar o bleagă de translatoare; ele erau ziariste. Ele ştiau să fugă şi la propriu, şi la figurat după câte-un subiect... În plus, "se aveau pe bune" cu toată clasa politică - şi toate VIP-urile din domeniile pe care le acopereau. Ele ştiau totul. Uneori, ele ştiau un pic mai mult decât secretarele VIP-urilor...

N-o să mai stea mult la afumat - că avea treabă. În plus, o măcina problema lui "Elena are multe de povestit". Oare la ce se referea Mirela? Oare ştia ea ceva? Ceva... despre cine? Sau despre ce? Că, vorba aia - viaţa ei era mai plată ca apa plată! Oare "auzise" Mirela de vreun amant de-al ei - şi se-aştepta să o audă povestind picanterii despre el? Habar n-avea! În plus, Mirela plecase deja. Şi chiar dacă ar mai fi fost aici, la ţigară, ea una parcă n-avea curaj s-o întrebe "cum adică". Parcă-parcă simţea o urmă de teamă, atunci când îşi amintea acel "multe de povestit"...

22,30

Răsuci cheia o dată; o răsuci şi-a doua oară. Intră, închise uşa şi-o încuie. În sfârşit, ajunsese şi ea acasă...

Aprinse lumina în micul holişor - şi intră în bucătărie, să scape de geantă şi sacoşă. După care ocoli zidul şi decise "să facă o imprudenţă". Azi, dat fiind că era singură acasă şi se simţea tristă, o să stea în living. Şi-o să doarmă în dormitorul celălalt - chiar dacă asta însemna că mâine trebuia să-i refacă aranjamentul perfect, ca nu cumva Mihai să-şi închipuie altceva...

Intră în dormitorul lor şi se schimbă. Şi-apoi reveni în bucătărie. Avea mâncărică delicioasă; totuşi, parcă se simţea prea... înciudată pe mâncarea aia, ca s-o poată digera! O să mănânce, deci, cartofi prăjiţi! Luă un castron şi ieşi pe terasă. Sacul cu cartofi era pe terminate...

Era frig afară. Şi beznă şi zgomot sec de oraş zgribulit care se pregăteşte de culcare. Ea scotocea după cartofi, grăbită să revină la adăpostul căsuţei ei...

Brr, ce frig! Repede!

Încuie uşa balconului şi se grăbi să pornească centrala. Ia - pornise? Obişnuia să o asculte, să fie sigură că porniseră arzătoarele...

Se auzeau arzătoarele... Doar arzătoarele... Scăpă un oftat - şi-l auzi clar, limpede, de parcă-l "trecuse" printr-un sistem audio ultraperformant...

Era singură. Şi acasă, şi-n viaţă. Atunci când Mihai întârzia la birou, sau pleca în delegaţie, astea erau sentimentele care-o stăpâneau - cele de singurătate şi pustnicie. Ea şi Mihai n-aveau copii. Erau foarte ocupaţi cu cariera. Ea era traducătoare de limbă engleză la Agerpres iar el era director de Direcţie în Ministerul Fondurilor Europene. Era cel mai prost director din ministerul ăla. Adică din toate ministerele din România. Era "campion naţional" la prostie. El nu fura. Toţi se-mbogăţeau - numai ei doi "numărau firfirica" şi îşi petreceau concediile acasă, făcând curăţenie generală. Da, stilul ăsta de viaţă avea avantajele lui. Soţul ei punea liniştit capul pe pernă - nimeni nu-l putea acuza de nimic. Iar ea lucra "la stat", cum se spune. Şi totuşi, ea una avea momente când şi-ar fi dorit să-l vadă luând măcar 10.000! Măcar 1.000! Măcar un pachet cu cafea calitatea a doua! Mihai nu lua nimic, niciodată. De parcă era nebun...

Tot ceea ce aveau, câştigaseră prin muncă cinstită. De 15 ani, de când erau căsătoriţi, viaţa lor profesională fusese impecabilă! Ea terminase Facultatea de Litere şi profesase ca translator şi pe la notariate, şi pe la case de avocatură... Acum lucra la Agerpres. Îi plăcea jobul ei - în fiecare zi afla lucruri noi, despre oameni noi... Iar Mihai terminase ASE-ul. Şi lucrase în special în administraţie. Avansase pas cu pas, până în postul de director al Direcţiei generale programe capital uman. Avea funcţie de răspundere - şi nu, nu se lăsa corupt, sau îndemnat, sau tentat. Ea şi soţul ei reuşiseră, în 15 ani, să-şi schimbe de două ori maşina. Una singură - că ei nu-i trebuia maşină, aşa că el avea o Dacie Duster acum. Şi reuşiseră să-şi vândă amândoi apartamentele cu două camere şi să cumpere apartamentul în care locuiau acum: trei camere pe Aleea Circului, la etajul trei. Din patru. În timp ce atâtea "echipe" de directori şi consilieri clădiseră cartiere întregi de vile... În fine!

Tăia cartofii. Îi tăia repede. Era atentă la ei - şi realiza că nu-i e foame... Că nu-i e nici măcar poftă, sau...

Băgă castronul cu cartofi în frigider şi stinse lumina - o să facă un duş şi-o să se culce.

23,49

Era prea linişte. Sau prea întuneric. Sau dimpotrivă, strălucea prea tare becul stradal de pe alee. Nu, nu se culcase în dormitorul celălalt; era în patul lor, pe locul ei, învelită bine, cu perna umflată bine... Şi nu reuşea să adoarmă.

Era prea singură. Prea tristă şi prea singură. De doi ani, ori de câte ori rămânea singură

acasă, se întreba cum ar fi fost dacă în celălalt dormitor ar fi fost un copil. Copilul lor. Băiat, probabil - că Mihai zâmbea într-un fel anume atunci când vedea băieţi mergând cu taţii lor pe stradă. Oare cum ar fi decurs zilele ei? Adică ale lor? Oare cum s-ar fi înţeles ea cu băiatul? S-ar fi înţeles cât de cât acceptabil? Dar Mihai - cum s-ar fi înţeles cu un copil? Ei doi, din meseria de "părinţi", oare l-ar fi înţeles pe copil? Copilul i-ar fi înţeles pe ei doi? Ea ar fi ştiut ce să-i facă? Şi ce să-i spună şi ce să-l înveţe? Încercase de fiecare dată să se vizualizeze lângă copil - şi nu-i reuşise. Mintea ei îşi îmbrăca trupul în lumini puternice; iar creierul ei o alătura imaginii copilului şi trăgea concluzia că nu, nu era mai bine aşa... Că ar fi fost o pierdere de timp la propriu...

Se răsuci pe burtă şi se aplecă spre ramele foto. Erau frumoşi foc... Iar fotografiile îi aminteau ei că uitase complet să se ducă cu berea la nea Vali, şeful departamentului foto de la Agerpres, care-i făcuse fotografiile astea superbe...

Ea avea aproape 35 de ani. Era "bine". Era echilibrată - nici grasă dar nici slabă, nici înaltă dar nici scundă, nici veselă dar nici tristă... În fotografia asta avea părul desfăcut şi-un pic ondulat. O făcuse a doua zi după ce participaseră la o cununie. Se menţinuse cât de cât coafura... Încă nu albise; adică nu albise aşa, vizibil, ca să trebuiască să se vopsească. Avea ochi căprui-verzui. Avea o dantură de invidiat pentru o femeie de vârsta ei care nu mai vizitase un stomatolog de ceva vreme, şi-un ten ocolit de riduri. Avea un zâmbet uşor trist...

El avea 45 de ani. Brunet, semi-grizonat, avea ochi negri şi 1,85 şi-o siluetă de invidiat - şi emana eleganţă şi distincţie şi prestanţă şi superioritate cultă... Mihai al ei era un bărbat foarte bine educat. Foarte citit. Învăţase mult; absorbise multe informaţii, de toate felurile şi din toate domeniile. Deşi nu-şi trăia viaţa "pe picior mare", ţinea mult la imaginea lui. Ea mai "scăpa" uneori prin second-hand-uri; dar el se îmbrăca numai "după catalog". Ea, la Agerpres, îşi permitea să etaleze ţinute mai puţin pretenţioase; dar el, care se întâlnea zilnic cu miniştri, cu oameni de afaceri, uneori şi cu delegaţii străine... Nu - el trebuia să fie aşa cum era acum. Elegant şi scrobit şi "scos din cutie" zi de zi. Ea...

Ea nu protesta în faţa necesităţii "economiei" la hainele ei. Ea nu protesta în faţa blugilor de damă. Nu protesta nici în faţa comportamentului lui foarte pedant, foarte solicitant, maniac în privinţa detaliilor. Ea, dacă ar mai fi găsit forţa şi timpul şi cuvintele necesare, ar fi protestat împotriva prea puţinelor momente când soţul ei ieşea din costumele de firmă şi îmbrăca blugii, sau treningul. Împotriva tot mai scurtelor momente petrecute în doi. A tot mai rarelor discuţii cu el - fiinţă fascinantă, cu o cultură uimitoare, cu o minte fantastică, ale cărui monologuri erau minunate...

Reveni pe perna ei. Ridică privirea spre geam. Era linişte. Era pustiu - şi afară, şi-n casă, şi-n sufletul ei...

Dacă ar fi avut un copil, probabil că l-ar fi găsit azi dormind. Sau "surfând pe net". Categoric, n-ar fi avut timp să se ocupe de el. Nici de temele lui, nici de preocupările lui, nici de răspunsurile la întrebările lui... În concluzie, bine că n-avea un copil - nu? Decât să-şi bată joc de-un suflet nevinovat...

Se întreba, uneori, dacă Mihai îşi dorea un copil. Adică un urmaş - cineva care să-i moştenească apartamentul şi Dacia şi să-i ducă numele mai departe. Avea senzaţia că soţul ei era mult prea calm. De parcă uitase complet de partea cu moştenitorul, cu urmaşul...

O să încerce să-i amintească aspectul ăsta. O să-i amintească faptul că ea împlinea în decembrie 35 de ani - şi chiar se apropia de pragul după care nu va mai putea face copii! Deja depăşise pragul vârstei de la care risca să facă copii cu malformaţii...

... Mâine. Sau poimâine, când se întorcea şi el din delegaţie. Acum, trebuia să doarmă. Mâine intra de serviciu la două...

Se întinse bine-bine şi căscă. Şi oftă şi redeschise ochii...

N-ar fi vrut să se gândească la viaţa ei - dar nu putea să nu se gândească la viaţa ei. Se gândise la singurătatea ei, la lipsa urmaşilor ei - normal că urmau gândurile referitoare la viaţa ei! La ultimii 15 ani, petrecuţi într-un amalgam de mariaj, job şi menaj casnic. La momentele când

Mihai devenea dominator şi-i vorbea ca unei servitoare obligate să-l slujească. La faptul că avusese o viaţă frumoasă, o căsnicie fericită şi liniştită şi-un trai calm - şi-şi trăise ultimii 15 ani din viaţă într-o rutină nenorocită, plată şi lipsită de orice bucurie... Lipsită chiar şi de prezenţa lui, de micile zâmbete de-o clipă... Lipsită, în ultimii 10 ani, de concedii şi excursii în doi... Lipsită, în ultimii cinci ani, de iniţiativele lui frumoase, de ieşirile în oraş, la teatru, la prieteni şi colegi...

La urma urmei, nu prea avea de ce să se plângă. Ducea o viaţă normală! Ce altceva făceau femeile măritate? După 15 ani de mariaj, ce altceva trebuia să se întâmple în casa unor oameni normali care nu se certau, nu se băteau, nu divorţau, nu-şi făceau singuri probleme inutile... Rutina era bună, totuşi. Era un rău necesar. Căsnicia ei nu înregistrase nici măcar o ceartă...

"Hai, Eleno! Treci la culcare!"

Mâine intra în schimbul doi - şi-avea şi de călcat cămăşile alea...

6 octombrie 2015. Marţi.

12,20

Îi cam amorţiseră mâinile. Era un chin să-şi aranjeze părul; era un chin să-l spele, să-l usuce şi să-l coafeze. Dar...

Dormise ca puturoasa. Pe la două jumate renunţase să se mai amăgească cu gândul că o să adoarmă ea; şi luase un somnifer. Şi dormise neîntoarsă pân' la zece! Dormise atât de bine... În orice caz, se trezise odihnită. Şi binedispusă. Mâncase cu poftă micul dejun, îşi făcuse cu poftă baia aia zdravănă, îşi îngrijise epiderma cu tot felul de creme frumos mirositoare...

Îşi făcea bucle. Se pregătea să plece la muncă, aşa că se îmbrăcase, se fardase şi-acum îşi făcea bucle. Că era prea frumos afară, ca să-şi prindă părul! O să-l tot prindă, cât o să fie iarna de lungă! Dacă tot era soare afară, măcar acum să-l lase liber, nechinuit de elastice şi cleme!

Avea păr bun; sănătos. Era lung până la jumătatea spatelui. Avea dificultăţi în a prinde şuviţele de la spate în clama drotului... N-o să-i stea ondulat până diseară - că n-avea păr ondulat, ci doar "un pic ondulat". Dar măcar două ore, tot o să beneficieze de bucle! Detesta fixativul şi spuma de păr, aşa că...

Îi plăcea ce vedea în oglindă. Din fericire, tenul nu-i arăta vârsta. Dacă se privea cu ochi critici, îşi dădea... 30. Ochii căprui ar fi trebuit să fie verzi, pentru ca ea să se numească "fatală", sau "superbă". Aşa, cu ochi căprui, era "aproape normală". Aproape, pentru că arăta bine. Chiar foarte bine! N-avea burtă - că mânca cu economie şi fără chef -, n-avea fund de secretară - de vreme ce nu născuse, aşa că bazinul nu i se lăţise... Şi-avea picioare frumoase. Că mergea pe jos, nu cu maşina. Avea şi decolteu frumos...

"Auzi? Ştii ceva? Tu chiar eşti frumoasă!"

Ia uite-o, ce se mai lăuda singură! Râdea şi încerca să prindă o altă şuviţă în clama drotului... şi concluziona că era ea frumoasă, dar hainele îi arătau o vârstă mai mare decât buletinul, aşa că "media" ilustra realitatea...

N-avea încotro. Trebuia să se îmbrace adecvat cu munca ei! Redactorii se îmbrăcau în blugi şi păreau uneori că pleacă la război; ea stătea la birou, sub nasul şefilor, aşa că se simţea oarecum obligată să poarte fuste şi sacouri...

Oare Mihai observase cât de bine arăta soţia lui? Ia - atunci când ea mesteca în oală iar el stătea la masă, în spatele ei, şi citea ziarul, cum se vedea "priveliştea"?... Se vedea foarte bine. Fermă şi obraznică.

"Ai luat-o razna. Îţi lipseşte, iar el e în delegaţie - aşa că te gândeşti la prostii."

De ce să mintă - nu putea spune că-i lipseşte. Nu şi după gândurile de-aseară! Dacă n-ar fi fost o vreme atât de frumoasă afară, zău că ar fi tras o repriză de bocete-n gura mare...

Era linişte în apartamentul ei cu trei camere. Ştia, realiza că tocmai liniştea asta contribuia din plin la dorinţa ei de-a boci cu hohote! Şi totuşi, n-o să pornească televizorul. Nici n-o să caute un post radio cu muzică. O să termine de buclat... şi-o să pornească spre serviciu agale, ca într-o plimbare. Şi n-o să se-ntrebe de ce, în ultimele 24 de ore, soţul ei nu găsise cinci minute libere s-o sune...

Lăsă drotul şi-şi puse pantofii cu toc. Şi reveni în faţa oglinzii. În hol, avea o oglindă mare - acolo se aranja ea de obicei, ca să se vadă bine... Mm - era bine! Era foarte bine! Arăta... mamă-mamă! Părerea ei!

... Ce era chestia aia?... Ce se vedea acolo jos?... Lăsă drotul, se aplecă... şi înlemni. Şi "rememoră" într-o clipă ziua de ieri, cu accent pe momentul când ieşise din casă... Luase geanta de voiaj, apăsase clanţa şi constatase că nu-şi scosese cheile. Şi lăsase geanta de voiaj, scotocise în geantă, descuiase, ieşise, revenise în casă şi închisese geamurile şi-apoi ieşise iar... fără geanta de voiaj, desigur, ceea ce însemna că ea privea chiar acum costumul murdar al lui Mihai...

Clar - azi era marţi, şi tocmai începuseră cele trei ceasuri rele! Uitase să-i ducă costumul la curăţat! Doamne! Unde-i fusese mintea?

Trebuia să termine mai repede cu buclele - şi să-i ducă costumul la curăţat! Dacă n-o să fie gata la timp, Mihai o să se supere rău!

14,02

Împinse uşa redacţiei şi intră. Mm, ce târziu era! Adio cafeluţa de dinaintea începerii programului! Putea jura că avea deja patru-cinci ştiri la tradus! Şi cum tipul care-i era ei schimb obişnuia să se ridice de pe scaun la fix şi să rupă uşa la propriu în mai puţin de 60 de secunde, se grăbea teribil!

Avansa... repede, să nu-i zică cineva ceva apropo de cele două minute întârziate, că n-avea nerv să se certe acum cu ei... Se trânti pe scaun. Gata!

Tresări - palma care se lăsă pe umărul ei o sperie rău! Se întoarse, panicată deja... Rodica, secretara directorului, şopti:

- Lasă tot şi vino cu mine.
- ... Da' ce s-a întâmplat?
- Nimic. Te aşteaptă dl. director. Hai!

Uau! O aştepta directorul? Nasol de tot! Da' ce făcuse? Se ridică, iar Rodica se întinse şi-i luă geanta... Hei! Nu cumva o dăduse afară? Şopti, speriată:

- M-a dat afară?
- Nu. Sst!

Bun! Dacă n-o dăduse afară, era bine...

Trecea printre birourile colegelor şi colegilor şi se simţea privită... Oare ce se întâmplase? În sfârşit, ieşiseră pe hol! O prinse pe Rodica de braţ:

- Stai! Spune-mi ce s-a întâmplat!

- Nimic. Te caută doi domni.

Poftim?

- Poftim?

- Te caută doi domni. Dl director i-a invitat să te aştepte în biroul lui. Ca să nu atragă atenţia...

O căutau doi domni... Oftă greu:

- Nu mă mai fierbe aşa! Zi-mi cine mă caută!

- Nu pot. N-am voie.

Adică... Adică cum, n-avea voie?... N-o să primească răspuns - aşa că alergă şi-o ajunse din urmă:

- Mă aşteaptă de mult?

- Cam de jumătate de oră.

Mm, deci erau "uşor nervoşi"! OK - hai să ajungă odată în biroul ăla, ca să afle odată cine-o aştepta şi mai ales de ce?!

... Rodica mergea repede. Avea senzaţia că încerca s-o alerge pe-acolo - sau, poate încerca s-o ascundă de ochii colegilor şi colegelor! În orice caz, graba aia a lor atrăgea atenţia tuturor. Se părea că femeia din faţa ei nu realiza asta...

Fu poftită în anticameră. Şi-apoi Rodica se repezi spre cealaltă uşă. O auzea anunţând că "a sosit Elena Popescu"... O voce guturală, de bărbat cu amigdalele în pragul unei explozii apocaliptice, întrebă dacă "dna Popescu poate fi învoită astăzi". Păi... I-auzi şi răspunsul! Uau! Şeful ei o învoise într-o clipă! Oare cine erau bărbaţii care-o aşteptau? Şi-o învoiseră, "cu de la ei putere", în mai puţin de cinci secunde?

Rodica se răsuci şi-i făcu semn să intre! Se conformă.

Directorul Agerpres părea un pic palid. În faţa lui, pe două scaune, stăteau într-adevăr doi bărbaţi - unul la vreo 50 de ani, cărunt spre alb, şi unul tânăr până-n 40, scund şi rotofei şi cu un început accentuat de calviţie. Tocmai cel tânăr "luă cuvântul":

- Dna Elena Popescu?

A lui era vocea foarte răguşită! Se aşteptase să fie mult mai în vârstă... În fine!

- ... Da, Elena Popescu este numele meu.

- Sunteţi soţia lui Mihai Popescu, şeful Direcţiei generale programe capital uman din cadrul Ministerului Fondurilor Europene?

Deci... Deci, era o încurcătură. Clar! Zâmbi cu înţelegere, ca în faţa unor zvonuri neadevărate:

- Da.

- Radu Şimon şi Viorel Melinte, procurori în cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie. Ne puteţi spune unde este acum soţul dvs?

...

Se lăsase liniştea în birou. Era linişte, probabil, şi-n anticameră - că nu se-auzea nici o respiraţie mai grăbită sau...

Deci doi procurori de la DNA tocmai o întrebaseră unde e Mihai acum...

Tresări, speriată, când se simţi apucată de braţ! Directorul ei zâmbea amabil, trăgând-o spre masă:

- Vino-ncoace! Hai să stai jos şi să răspunzi la întrebări. Da?

Aprobă, în virtutea inerţiei... El o aşeza - şi se grăbea să-i toarne apă într-un pahar... Procurorul răguşit repetă întrebarea:

- Unde e soţul dvs acum?

Hai să încerce să se-adune şi să răspundă coerent la întrebări!

- ... M-a sunat ieri de dimineaţă şi mi-a spus că e posibil să plece la Arad, într-o delegaţie. Ceva cu fondurile europene.

- Şi ce altceva v-a mai spus?

- ... M-a rugat să-i dau costumul la curăţat, să-i calc cămăşile şi să nu-l sun. Că poate e într-o întâlnire, sau într-o discuţie oficială...

- Şi l-aţi sunat?

Clătină încet capul...

- Deloc-deloc?

Clătina capul... Procurorul înalt preluă discuţia:

- I-aţi dus costumul la curăţat?

- Da. Azi.

- Pot să vă întreb de ce nu ieri?

- ... Pentru că ieri l-am uitat acasă.

- L-aţi uitat, sau l-aţi lăsat acasă?

- L-am băgat într-o geantă de voiaj, pe care am lăsat-o jos lângă uşă când am scos cheile, după care am ieşit şi-am revenit şi-am lăsat-o iar ca să închid geamurile... Am plecat târziu ieri; m-am grăbit şi am uitat-o lângă uşa de la intrare.

Lunganul nota de zor, răguşitul trecea la următoarea întrebare:

- La ce curăţătorie l-aţi dus?

- E una în magazinul Obor...

Se răsuci şi-şi deschise geanta - şi avu, brusc, o revelaţie! Rodica îi luase geanta, că ea intenţionase s-o lase la birou... O să se gândească la toate astea după ce termina cu procurorii. Scoase biletul şi i-l întinse. Iar răguşitul i-l pasă lunganului şi continuă:

- Soţul vă ruga deseori să-i faceţi unele comisioane?

- ... Ce înţelegeţi prin "comisioane"?

- Comisioane! Să-i duceţi costumul la curăţat, să vă întâlniţi cu un bun prieten şi să-i daţi ceva...

- Costumul eu i-l duc de fiecare dată la curăţat. El n-are timp. Dar nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată să duc ceva cuiva.

- Nici măcar o dată.

- Nu, nici măcar o dată.

- Dnă Popescu, câte proprietăţi deţineţi, dvs şi soţul dvs? Şi ce bunuri de valoare aveţi?

- ... Avem un apartament cu trei camere, în sectorul doi. El are o Dacie Duster. În rest...

- Asta e tot ceea ce aveţi de valoare.

- ... Da; asta e tot.

- Şi credeţi că atitudinea asta vă ajută cu ceva?

- ... Poftim?

- Atitudinea asta sfidătoare - credeţi că vă face vreun serviciu? Vă face să păreţi mai superioară, sau cum?

- ... Atitudinea mea este perfect normală. Atitudinea dvs tinde să se transforme într-un interogatoriu fără lampă!

- În condiţiile în care aţi avut cel puţin şase ore la dispoziţie ca să vă gândiţi ce şi cum veţi declara, da - atitudinea dvs. este foarte sfidătoare!

Ăştia doi ţineau musai s-o înfurie! Ei bine, reuşiseră! Se manifestă, deci, în consecinţă:

- Dle Şimon, m-aţi aşteptat aici, în biroul şefului meu, ca să mă întrebaţi câte case am? Şi de ce nu i-am dus lui Mihai costumul la curăţat în chiar clipa când mi-a dat ordin să-i duc costumul la curăţat?

Iaca-iaca! Îi ieşise porumbelul, cum se spune! Ei făcuseră ochii mari; ea se simţea cel puţin prost... În birou domnea tăcerea... Brusc, răguşitul se ridică:

- Dnă Popescu, o să vă rog să ne însoţiţi la sediu.

- ... Vă însoţesc, nici o problemă! Dar ce s-a întâmplat?
- Avem unele întrebări la care considerăm că dvs ne puteţi oferi răspunsuri.
- Referitoare la soţul meu?
- Referitoare la mai multe aspecte.

Îşi luă geanta şi se ridică şi ea:

- Vă rog - spuneţi-mi ce s-a întâmplat.
- Ştiţi prea bine ce s-a întâmplat.
- Nu ştiu nimic! Nu mi-aţi spus nimic!
- Dar sigur aţi auzit ştirile.
- Ce ştiri? N-am apucat nici să mă aşez pe scaun, că a venit Rodica şi m-a chemat!
- Şi nu v-aţi uitat la televizor azi.
- Nu!
- Deloc!
- Absolut deloc!
- Nici radio, nici...
- Opt ore pe zi, sunt înconjurată de ştiri. Şi mai aflu uneori şi dedesubturile lor! Credeţi-mă că mi-ajunge!
- Şi spuneţi că nu ştiţi ce s-a întâmplat.
- Nu, nu ştiu.
- ... În cazul ăsta, discutăm pe larg la sediu.
- Desigur, nici o problemă - vă răspund oricând şi oriunde la orice întrebare! Dar vă rog să-mi spuneţi ce s-a întâmplat!

Răguşitul păru că nici n-auzise. Celălalt, lunganul, tăcea şi el... şi deschidea uşa... Se opri în dreptul lui:

- Vă rog - spuneţi-mi ce s-a întâmplat!

Răguşitul ieşi. Lunganul şopti:

- Soţul dvs a fost reţinut în această dimineaţă.

Adică... Adică Mihai fusese reţinut? De DNA? Adică... Adică omu' ăsta încerca să-i spună ei că Mihai furase? Că Mihai al ei, cel mai pământălău director de direcţie de minister din România, furase ceva - şi fusese prins?

Mâna răguşitului se întinse brusc - şi-i indică să iasă odată! Se conformă, bulversată de-a binelea...

Şi totuşi - ce făcuse Mihai? DNA-ul îl reţinuse - dar se mai întâmplase ca organele statului să reţină oameni nevinovaţi! Care erau acuzaţiile împotriva lui? Aveau probe împotriva lui? Dovezi? Oare chiar se deşteptase soţul ei - şi furase şi el? Tare-ar fi avut ea nevoie de răspunsurile la întrebările astea - că se ducea la DNA, să răspundă la nişte întrebări similare...

20,30

Obosise, ameţise şi-i era foame. Ăştia de-aici, de la DNA, aveau într-adevăr şi metode "miliţieneşti" de-a stoarce adevărul din om! Îi dăduseră apă când o ceruse - dar mâncarea întârzia mult...

Discutase cu ambii procurori. Pe rând - când cu unul, când cu celălalt. Ea vorbise mult, în timp ce ei întrebaseră, pe scurt şi cam alambicat, absolut toate aspectele din viaţa ei - de la rutina zilnică până la ţinuta de Revelion. Şi nu era corect - ei se puteau odihni cu rândul, în timp ce ea era una singură... Şi le răspundea cu calm la toate trăznăile...

De la două jumate până acu' vreo cinci minute, amândoi încercaseră s-o facă să spună "Da, sunt complicea lui Mihai, eu l-am ajutat şi l-am sfătuit şi l-am consiliat şi l-am urmat în tot şi-n toate". Şi-asta în condiţiile în care tot nu-i spuseseră de ce anume era acuzat soţul ei! Adică anchetat - că de acuzat, îl acuzau când trimiteau dosarul la tribunal! Ea aşa ştia...

În orice caz, ea una se pregătea "să ceară condica de reclamaţii". Sau pe "şefu'". Că se săturase de-ăştia doi! Îşi impusese să fie calmă, să le înţeleagă nevoia de-a aplica pe pielea ei tehnici specifice de interogatoriu, intimidare şi multe altele... Dar se apropia punctul ăla în care va ceda. Şi-atunci va fi rău. Atunci, o să înşface paharul cu apă şi-o să i-l arunce lunganului în plină faţă şi-apoi o să sară pe masă şi-o să facă tumba ca să pice de nebună şi s-o ierte şi să n-o amendeze pentru ultraj...

Uşa se deschise - iar răguşitul intră, grăbit, şi-şi apucă scaunul din mers. Spre marea ei mirare, individul venea spre ea... Răguşitul se aşeză lângă ea şi-o trase fără menajamente pe spătarul scaunului. Şi puse între ei doi un dosar voluminos:

- Tocmai am primit veşti de la tribunal. Soţul dvs este reţinut 29 de zile.

Palma bătu ferm în dosar. Adică pe baza hârtiilor din dosarul ăla...

- Nu spuneţi nimic?

Nu. Nu spunea nimic. Vorbise mult şi-o dureau fălcile.

"Ce dracu vrei să-ţi spun? Poveştile Şeherezadei?"

Era linişte în camera asta mică din sediul DNA-ului...

- ... Când aţi fost ultima oară la el la serviciu?

Mm, asta chiar era a zecea oară când auzea întrebarea asta! Încercă să fie cât mai calmă cu putinţă:

- Dacă nu mă înşeală memoria, anul trecut, la petrecerea de Crăciun.

- Şi cum a fost?

- ... Îmi amintesc că a fost bine. Cam protocolar, cam ceremonios... Dar, după petrecerea oficială, am fost acasă la unul dintre colegii lui. Ne-am distrat, am dansat...

Dosarul nu se deschise - iar mâna răguşitului acoperi scrisul de pe copertă:

- Şi cam câţi mergeţi de obicei acolo?

- Nu pot spune că mergem "de obicei". Mergem de cel mult două ori pe an - de Paşte şi de Crăciun.

- OK. Câţi mergeţi de Paşte şi de Crăciun acolo?

Hm...

- ... Nu mulţi. Maxim zece - că, dacă sunt mai mulţi, iese un congres! Aşa spune soţul meu...

Procurorul nu zâmbi:

- Dnă Popescu, trebuie să ştiţi că am solicitat deja imaginile camerelor de supraveghere de pe traseul Obor - Cinema Volga - Barbu Văcărescu. În maximum o săptămână, s-ar putea să nu mai aveţi posibilitatea de-a ne trata aşa cum ne trataţi acum!

Oftă greu şi închise ochii:

- Dle Şimon, nu ştiu la ce vă referiţi. Fac eforturi mari să-mi păstrez calmul şi să răspund de fiecare dată când rostiţi întrebări. În rest, nu înţeleg ce s-a întâmplat. Şi nu înţeleg unde este soţul meu - şi, dacă e în arest, de ce e în arest! Nu înţeleg de ce îmi puneţi toate întrebările astea. Nu înţeleg ce vreţi de la mine! V-am făcut eu ceva? Sau v-a făcut el ceva şi vă răzbunaţi pe mine?

Individul se ridică şi ieşi. Cu tot cu dosar. Ei, poftim - o lăsase singură...

Păi, se părea că n-avea încotro. N-avea cum să rezolve problema celor doi procurori DNA. Ei nu spuneau ce vor, aşa că ea nu le spunea ce voiau ei să ştie. Era aşa o situaţie de Stan şi Bran...

Răguşitul nu se-ntorcea, lunganul nu se-ntorcea... Nu-i aducea nimeni un sandwich, sau un colţ de pâine...

21,15

"Măi, răguşitule! Tu nu ştii să te exprimi! Tu habar n-ai ce vrei să afli - şi deci nu ştii cum să-ntrebi! Eu aş fi putut spune multe despre mine, Mihai şi mariajul nostru, de exemplu - aşa cum e el, cu bune şi mai puţin bune! Da' dacă nu mă-ntrebi..." Mintea ei îi ordona să tacă mâlc, deşi inima urla să scoată adevărul... În fine!

Răguşitul se dovedise a fi mult mai omenos decât lunganul. O "bombardase" cu apă rece, o tot întrebase dacă nu vrea să lase afacerea pe alt nume... Care "afacere"? Ăsta era nebun? Ea îi spunea de două ore cel puţin că e falită, că e angajată la stat şi se-mbracă de la second-hand şi mănâncă uneori ceai cu pâine şi cu untar, iar ăsta îi dădea 'nainte cu afacerea! Nu părea să priceapă că "ţăcănea" degeaba...

În plus, se tot fâţâise pe-acolo cu dosarul în mână. Nu-l deschisese nici măcar o dată. Ea stătea aici, în biroul ăsta, de la trei - şi dracu ştie cât era ceasu' acum! Ăştia doi erau chitiţi s-o bage-ntr-un spital - fie el de urgenţă sau de boli mentale...

Lunganul intră şi se aşeză şi el. Şi-şi aprinse o ţigară. Probabil că plănuiau s-o ducă la spitalul TBC, sau la dezintoxicare...

Brusc, răguşitul deschise dosarul! Hei! Chiar "se-apucau de treabă", cum se spune?

- Direcţia Naţională Anticorupţie îl filează pe Mihai Popescu de mai bine de şase ani. Atât eu, cât şi colegii mei, ne-am tot ciocnit de el, prin diversele cazuri pe care le-am instrumentat. Dar a fost foarte abil şi foarte grijuliu - şi, atunci când nu s-a mai descurcat singur, a cerut ajutorul cui putea şi trebuia să-l ajute. Dar acum i s-a-nfundat. Acum, el este ţapul ispăşitor pentru cineva uriaş. De data asta, Mihai Popescu o să piardă. Şi-o să piardă totul.

Încercă să nu înceapă să râdă:

- Încercaţi să-mi spuneţi că soţul meu, cel mai pământălău director de direcţie care a lucrat vreodată într-un minister românesc, chiar a reuşit să fure ceva? Orice?

Se uitau amândoi la ea - o priveau lung, cu seriozitate... Continuă, chicotind:

- Singurul idiot care şi-a luat un apartament cu trei camere cu banii de pe două apartamente cu două camere şi e proprietarul unei Dacii Duster nu foarte bine întreţinută a fentat DNA-ul şase ani?

Lunganul aprobă scurt:

- Şi DNA-ul, şi pe soţia lui. Adică pe dvs.

Adică... Adică cum?! Cum adică? Ce voia ăsta să spună? Răguşitul începu să dea încetişor paginile - şi să-i bată uşurel în hârtiile alea:

- Mihai Popescu, soţul dvs, are două surori şi-un frate, da?

Aprobă cu capul.

- Toţi trei au câte-o firmă. Ştiaţi asta, da?

Aprobă - o ştiuse.

- Nici una din firmele astea n-are cine ştie ce activitate - şi totuşi, ele încasează când şi când sume consistente. Am reuşit să facem legătura între diversele licitaţii organizate de Ministerul Fondurilor Europene şi contractele de prestări servicii cu firmele rudelor lui. Aşa, prin firmele lor, soţul dvs a încasat o şpagă totală ce depăşeşte 6 milioane de euro.

... Nu putea scoate un sunet; privea schema grafică a mecanismului prin care... Şase milioane de euro?

- Toate sumele mari le-a încasat prin astea trei firme. Sumele mici le-a luat "la plic". Şi le-a cheltuit cât mai repede, într-un mod cât mai plăcut...

... Nu putea spune nimic, dar citea repede-repede... Răguşitul îi umplea paharul cu apă; ea citea şi nu-i venea să creadă că soţul ei cunoştea chiar atât de multe personaje feminine alături de care îşi cheltuise "sumele mici"...

- De trei ani, chiar a "închegat" un grup de tinere la care a apelat constant. Anul ăsta cel puţin, le-a chemat ori de câte ori "a bătut palma" cu câte-un partener şi-a serbat evenimentul.

... Mihai al ei se ocupa de *entertainment*? Domnul "de două ori pe săptămână" organizase orgii? Uau!

- Aţi auzit vreodată numele Roxana Iancu?

... Nu. Numele ăla nu-i spunea nimic. Negă deci...

- Cu o parte din sumele încasate la plic, i-a cumpărat anul trecut o vilă.

Poftiim? Făcu ochii mari - şi ridică mâna şi-o puse peste hârtia care dădea să se întoarcă... Citea pe hârtia aia că Roxana Iancu are o vilă S+P+1+M în sectorul 3, pe str. Ţărăncuţei, cu vedere spre parcul Al. I. Cuza... Şi-un Jeep - un Audi Q7...

Mâna insista să dea foaia; aşa că încercă să memoreze adresa, înainte să fie admonestată verbal şi să piardă ocazia...

Mâna dăduse foaia. Gata. Amanta "trecuse". Trebuia să încerce să se liniştească, să-şi păstreze concentrarea...

Răguşitul dădea foaie după foaie - repede, de parcă căuta ceva... Aha! Se oprise! Asta căutase! Ia - repede! Ce căutase? Ce voia să-i arate?

Lunganul se ridică şi se aplecă peste masă. Şi acoperi dosarul cu nişte coli. Hei! Nu! N-apucase să vadă!

- Dnă Popescu, din acest moment o să începeţi să scrieţi. Tot.

Să scrie? Ce să scrie?

- Şi despre rudele soţului, şi despre afacerile lor, şi despre bunuri, despre conturi... Despre dra Roxana Iancu şi înţelegerea pe care-o aveţi dvs cu ea...

- N-am nici o înţelegere cu femeia aia! Nici n-o cunosc!

- Ciudat! Dl Popescu are atât de multă grijă de ea, de ne-a făcut să credem că aţi recurs la o mamă purtătoare!

Ridică încet privirea... Mâinile lui desenau prin aer ditamai burta...

În mod cu totul şi cu totul ciudat pentru ea, lunganul jubila pentru aşa lovitură ce-i aplicase el nevestei lu' Popescu ăla... Răguşitul îi spunea ceva, dar ea nu-i înţelegea cuvintele... Răguşitul vorbea acum cu lunganul... Lunganul o privea lung - şi ieşea, grăbit probabil să mai afle nişte picanterii pe care să i le trântească-n faţă...

Răguşitul încerca s-o facă atentă. Nu, n-o să reuşească! Ea se gândea la ceea ce auzise! Ea era ocupată acum - şi "n-o să-i treacă" până nu se gândea la toate! La absolut toate!

Deci Mihai al ei... Da, Mihai avea două surori şi-un frate. Sora cea mare locuia în Constanţa, sora cea mică avea la Drăgăşani casa şi via soţului ei iar fratele rămăsese în casa părintească de la Piteşti. Aşa ştiuse ea. Uite că oamenii ăştia doi, procurorii DNA, aflaseră că în realitate rudele lui Mihai erau "înregimentate" sub ordinul lui - cel intrat într-un minister cu influenţă mare. Uite că Mihai trăgea sforile şi ungea rotiţele - şi-şi pusese bine şase milioane de euro, bani şi bunuri, să-şi mai îndulcească zilele rele...

Mihai al ei era grijuliu. Şi calculat şi foarte cerebral. Mihai al ei îşi socotise vârsta. Şi-o socotise şi pe-a ei. Şi-o convinsese apoi pe dra Roxana să-i facă un copil - luându-şi, probabil, angajamentul că ea şi copilul lor nu vor duce niciodată lipsă de nimic... Poate nici chiar de el... bărbat la 45 de ani care-şi făcuse plinul, îşi asigurase bătrâneţile şi-şi prostise magistrat nevasta...

Mihai al ei n-ar fi lăsat lucrurile fără happy end. S-ar fi gândit la propria fericire - aşa cum se gândise întotdeauna! Mihai nu s-ar fi complicat aiurea... în două luntre...

Întoarse încet capul spre vocea răguşită - şi clipi, ca să-i alunece lacrimile şi să-l vadă bine:

- Fiţi bun - aveţi un pix?

Îl vedea, da - prin ceaţă. În schimb, nu-l mai auzea! Îl zărea mişcându-se... Iată şi pixul! Îl luă, împinse dosarul şi-şi trase o coală. Şi începu să scrie.

Declaraţie... Subsemnata... Datele... Repede-repede, fiindcă abia aştepta să se termine odată totul...

"Cunoscând prevederile art..." Întoarse iar capul spre vocea răguşită:

- Ce articol din Codul Penal reglementează falsul în declaraţii?

- Dnă Popescu, sunteţi sigură că vreţi să scrieţi declaraţia asta?

- Da. Îmi spuneţi ce articol reglementează falsul în declaraţii?

- Imediat. Mai întâi, trebuie să mă asigur că ştiţi la ce vă expuneţi.

- Ştiu bine la ce mă expun.

- Dl Popescu Mihai este anchetat pentru o listă lungă de acuzaţii, toate în formă continuată: trafic de influenţă, luare şi dare de mită, fals în acte publice şi private... Primirea de foloase necuvenite... Constituirea de grup infracţional... Valoarea dosarului o să fie în jur de 12 milioane de euro. Dacă justiţia îşi va face treaba aşa cum trebuie, el o să achite statului român 12 milioane de euro. Şi-o să stea destul de mulţi ani în puşcărie.

- Ştiu. Acum îmi spuneţi articolul?

- Dnă Popescu...

Individul se apleca - ea îi observa silueta aplecându-se şi regreta că ochii îi produceau lacrimi în prostie, aşa că nu-i putea distinge trăsăturile - adică mimica...

- ... Mihai Popescu este anchetat şi pentru relaţii sexuale cu minore. Şi corupere de minore. Şi încurajarea prostituţiei. Roxana aia o să nască la 18 ani; dar azi, acum, ea e minoră...

La asta nu se aşteptase. Şi uite că "o lovise" rău! Ameţise şi simţea că o s-o ia cu leşin...

- Repet - dl Mihai Popescu e filat de mai bine de şase ani. Şi eu, şi colegul meu ştim în ce situaţie nenorocită sunteţi. Şi deci vă rog să aveţi foarte mare grijă ce scrieţi în declaraţii.

Aprobă şi zâmbi, simţind cum lacrimile îi scapă din ochi şi se rostogolesc pe obraji:

- Îmi spuneţi articolul? Ăla cu falsul în declaraţii?

- ... 326 Cod Penal. Între 3 luni şi 2 ani, sau amendă.

"Cunoscând prevederile art. 326 Cod Penal, vă aduc la cunoştinţă următoarele.

Mariajul cu soţul meu, Mihai Popescu, a fost unul normal. Niciodată, sub nici o formă şi în nici o împrejurare, Mihai Popescu nu mi-a dat de înţeles că ar fi implicat în activităţi care încalcă prevederile legale în vigoare. Niciodată, sub nici o formă şi în nici o împrejurare, Mihai Popescu nu mi-a arătat că ar dispune de alte mijloace materiale decât salariul corespunzător posturilor pe care le-a ocupat în diversele instituţii bugetare. Niciodată, sub nici o formă, Mihai Popescu nu mi-a dat de înţeles că are o relaţie extraconjugală în urma căreia aşteaptă un urmaş.

Nu am nici cea mai mică informaţie referitoare la alte sume în afara celor provenite din remuneraţia bugetară. Nu am nici cea mai mică informaţie referitoare la alte bunuri aflate în proprietatea soţului meu, în afara auto Dacia Duster şi a cotei-parte din apartamentul cu 3 camere situat pe Aleea Circului, obţinut prin contract de vânzare-cumpărare în anul 2014, în urma vânzării a două apartamente cu 2 camere primite moştenire de mine şi de el."

Ridică repede mâneca şi-şi şterse lacrimile - cuvântul "moştenire" îi amintise nu doar de durerea cauzată de vânzarea apartamentului în care trăise atâţia ani, ci şi momentul amar când mămica ei... o lăsase singură... cu el...

- Dnă Popescu, vă rog - nu mă obligaţi să sun la Ambulanţă!

Negă şi-şi mai şterse o dată lacrimile. Şi încheie acea declaraţie cu cuvintele-STAS - alea de lemn pe care le înjura, de obicei, Mădălina... Redactora pe Justiţie... Care-o să scrie, probabil, despre cazul directorului din minister prins cu şpaga...

Data - 6 octombrie. Semnătura - Elena Popescu. Îi întinse hârtia şi pixul:

- Vă rog frumos - aş vrea să mă duc acasă.

- Dnă Popescu,

- Mâine la opt fix sunt înapoi aici. Vă jur!

- Nu e vorba despre

- Mi-e foame şi sunt foarte obosită. Şi-n plus, vreau s-o sun pe redactora de la Justiţie, să-mi spună ce demersuri să fac ca să obţin copii după unele probe din dosar.

- Copii? Pentru ce?

- Pentru divorţ.

Răguşitul amuţise... definitiv, probabil... Încercă să-l lămurească fără să suspine excesiv de mult:

- Eu am stat la Agerpres... traducătoare de rând... ca să nu rişte el vreo incompatibilitate... Şi m-am îmbrăcat... de la sehaş-uri... ca să-i ajungă lui banii de costume bune... Şi nu l-am pus niciodată... să-şi facă poze în delegaţii... Să se pozeze cu monumentele... ca să-mi demonstreze că nu s-a dus... la curve...

- Ştiu că aveţi dreptate. Să ştiţi că, după părerea mea proprie şi personală, acest bărbat a fost cel puţin idiot!

- Nu ştiu ce şi cum a fost... dar ştiu sigur ce nu va mai fi... Nu va mai fi soţul meu! O să caut un avocat... să-mi spună dacă pot depune divorţul... cât e el reţinut...

- Într-adevăr, cel mai bine e să vorbiţi cu un avocat. S-ar putea ca, pentru divorţ cu acord la notariat, să trebuiască să aşteptaţi să iasă din arest...

Aprobă şi lăsă hârtia şi pixul pe masă:

- Unde trebuie să mă duc... şi ce trebuie să fac... ca să pot studia dosarul... şi să-i fac copii?

- ... O să mă ocup eu de partea asta. Nu trebuie să veniţi mâine dimineaţă aici; trebuie să veniţi atunci când vă chemăm.

Aprobă:

- O să vin. Doar să mă chemaţi... la telefon, nu prin poştă... Ca să nu mă pomenesc că poştăriţa... îmi dă ţeapă - şi veniţi cu mascaţii...

Răguşitul se ridică:

- Fiţi serioasă! Eu zic să vă duceţi acasă, să mâncaţi ceva uşor şi să luaţi un somnifer. Iar mâine să vă treziţi fără ajutorul ceasului deşteptător, să vă duceţi la serviciu şi să încercaţi să vă concentraţi asupra muncii.

Aprobă cu capul.

- O să vă rog să nu discutaţi cu nimeni aspecte ale urmăririi penale.

Aprobă din nou.

- Mai ales cu redactora de la Justiţie.

Aprobă iar.

- Dacă vă duc până la metrou la Izvor, e bine?

Aprobă şi se ridică şi ea. Parcă anchilozase de tot...

Răguşitul îşi strângea hârtiile, dosarul, ţigările - iar ea se uita lung la scaunul pe care stătuse până acum şi se întreba pe cine dracu putea să întrebe despre divorţ...

Străbăteau din nou coridorul... Acum era linişte. Şi pustiu. Ciudat - în general, la DNA era vânzoleală mare! Dar, sigur, era târziu - probabil că televiziunile plecaseră şi ele să se culce... Să prindă puteri pentru mâine, când se vor poziţiona pe alee fix sub geamurile ei şi-i vor filma cu încăpăţânare perdelele...

- O să ieşim prin spate. În caz că mai sunt rătăciţi cu microfoane în faţă...

Aprobă, în virtutea inerţiei, deşi răguşitul mergea în faţa ei şi nu-i vedea aprobarea...

- Momentan, nu au fotografii cu dvs. Dar sunt sigur că se vor grăbi să remedieze problema. Ar fi tare bine să prelungiţi momentele de suspans cât mai mult; ar fi ideal să le prelungiţi până la următoarea arestare răsunătoare, ca să vă uite...

Aprobă... Portiera se deschise doar jumătate - şi fu oprită:

- Dnă Popescu?

Da? Ridică privirea, deşi iar îi venea să plângă şi-l vedea-n ceaţă...

- Vă simţiţi bine?

Aprobă repede-repede.

- Sunteţi sigură?

- Foarte sigură!

O secundă, două... Portiera se deschise de tot, aşa că urcă pe bancheta din spate... Răguşitul urcă la volan. Şi demară. Şi redeschise discuţia:

- Trebuie să recunosc că, în toată cariera mea, n-am mai avut un caz ca al dvs. Ca al lui am avut destule - că el nu e foarte diferit de alţii! Dar dvs sunteţi...

Privea lung pe geamul din dreapta şi nu-şi dorea decât să coboare odată, să ajungă la metrou, în metrou...

- ... E un personaj foarte abil. Pe noi ne-a jucat pe degete şase ani - şi noi chiar aveam suspiciuni şi probe! Dar dvs, care n-aţi observat nimic...

Aproba, se uita pe geam şi conştientiza că nu putea să tragă concluzii pentru că vocea răguşită îi zăpăcea concentrarea...

- Elena? Pot să vă spun Elena?

Aprobă din nou, iar maşina se opri.

- Elena...

Da? Întoarse capul... Răguşitul se răsucise-n scaun - şi chiar era foarte îngrijorat!

- Colegul meu mi-a sugerat să te reţinem 24 de ore. Să nu te lăsăm singură acasă. Dar n-am putut să fiu de acord cu el. Te-am fi discreditat în ochii tuturor! Uite însă că stau la volan, mă uit la tine şi să ştii că mi-e frică să nu fi făcut totuşi o greşeală...

Ce? Voia s-o aresteze? Păi s-o aresteze atunci! Că doar n-o să sară din maşină şi să pornească într-o cursă de 100 metri garduri ca să n-o aresteze DNA-ul...

- Elena... Pot să te rog să nu te gândeşti să faci vreo prostie?

... Nu prea înţelesese ce voise să spună. Omul ăsta avea exprimări alambicate la ore înaintate - iar ea era hămesită, obosită şi îngândurată...

- ... OK. Te rog frumos ca mâine, la opt fix, să fii în faţa staţiei de metrou Izvor. Trec eu şi te iau.

Şi? Trecea şi-o lua - şi? O ducea la DNA, s-o aresteze?

- Şi te ajut eu. Îţi fac eu copii după dosar.

Ia uite! Răguşitul se speriase că "o să i se sinucidă martora"! Zâmbi:

- Staţi liniştit, că nu e cazul. Prefer să le obţin pe cale legală.

- Iar eu prefer să te ştiu în siguranţă.

Reveni spre geamul din dreapta - cel de lângă ea - şi rosti serios:

- Sunt în siguranţă.

Şi-acum înaintau în tăcere... Tot el cedă primul:

- ... E un nemernic. Nu merită.

Asta era concluzia lui. Ea încă nu trăsese concluzii, aşa că se abţinea de la comentarii de-astea...

- ... În ultimii şase ani, am văzut şi-am auzit multe de la el. Din păcate, dosarul trebuie întocmit în termeni specifici; mare parte din cuvintele rostite de el nu le ştim decât noi, procurorii, şi cei care l-au urmărit şi interceptat. Şi cum dosarul se referă la mită, din el lipsesc referirile la tine, sau la familia voastră. Eu, însă, le-am auzit şi le-am văzut.

Bravo lui! De ce-i spunea ei toate chestiile astea? Ţinea musai s-o învenineze şi s-o facă să sufere?

- Am văzut şi-am auzit probe indubitabile: filmări, fotografii, interceptări, convorbiri telefonice... Uneori ne-a uimit şi pe noi! Avea imaginea unui domn...

Şi nu era un domn? Ba era un domn! Nu era OM; dar domn era şi dimineaţa, şi la prânz, şi seara...

- ... Din câte am aflat noi, mariajul vostru a fost OK.

O fi fost! Trăgea concluzia că, de vreme ce bărbatul ei îşi întemeiase altă familie alături de altă femeie, mariajul lor nu fusese deloc OK...

- Elena?

Da? Întoarse capul şi-l privi lung... Răguşitul părea îngrijorat serios acum:

- Eşti OK, da?

- Da. Sunt OK.

Nu era foarte convins, aşa că o privea şi nu prea ştia cum s-o roage să nu se sinucidă diseară... Zâmbi slab:

- S-a făcut verde...

Gata - se-ntorsese spre parbriz şi demarase. Bun! Dar "demarase" şi la vorbă:

- Am mai întâlnit oameni ca el. Sunt duali. Au capacitatea nativă de a-şi construi două realităţi, ambele funcţionale, ambele protejate bine...

Normal - ea nu mirosise nimic, nu bănuise nimic...

- ... Tot ceea ce nu a făcut acasă, cu tine, a făcut cu ele.

La dracu! Scăpă un suspin:

- Cred că am înţeles ce-aţi vrut să spuneţi.

- Eu nu cred, aşa că-ţi mai spun o dată! Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu te mint când îţi spun că nu merită! Nu el!

Da, bine! Mai era mult pân' la metrou? Abia aştepta să scape de-ăsta! Devenise mult prea guraliv...

- ... Când vorbeşti cu avocatul despre divorţ, să-l întrebi cum să faci să păstrezi tu apartamentul. Că nu poţi să ştii cum judecă justiţia; şi te pomeneşti că tu rămâi pe drumuri iar el scapă cu tot cu conturile din Cipru!

Serios? Mihai avea conturi în Cipru? Pe bune? Se abţinea şi nu-l privea pe răguşit...

Maşina se oprise. Un alt semafor, probabil. Ea aştepta. Undeva la capătul drumului era staţia de metrou...

- Poftim.

Ce era?... Îi dădea cartea lui de vizită. OK - o luă.

- Dacă ai probleme, indiferent de ce natură, să mă suni. OK?

Aprobă - că n-o costa nimic să dea din cap că da.

- Noi, procurorii DNA, nu suntem nişte balauri fără inimă. Şi nu ne ocupăm doar de infractori; avem şi victime. În cazul pe care-l instrumentez eu, tu eşti o victimă. Dealtfel ai calitatea de martor - şi cum nu ştii aproape nimic despre soţul tău, o să fii cât de cât protejată...

Da, o să fie protejată. O ţară-ntreagă o să afle că Mihai Popescu, om cu funcţie de răspundere în minister, şi-a fraierit magistral soţia! Toţi, toate milioanele de români care se holbau la ştiri or să râdă cu lacrimi şi-or s-o arate cu degetul! Uite-o şi pe proasta proastelor! Gâsca gâştelor! Oare-i pocăită? Sau are şi ea un amant - iar mariajul lor e de-ăla modern, de faţadă? Vocea răguşită oftă greu:

- Iar îmi vine să te-ntreb dacă eşti OK...

Aha! Deci aşa "funcţiona" răguşitul! Când ea pica pe gânduri, făcea o mutră care-l ducea pe individ cu gândul la suicid - al ei, nu al lui! Începu să râdă şi-şi şterse lacrimile:

- Ştiu, nu merită...

- Nu; el chiar nu merită! Ţi-o spune un om care-a văzut şi-a auzit multe...

- OK. Mi-aţi vorbit despre staţia de metrou...

Mâna se întinse... Ia uite! Nu văzuse ditamai staţia de metrou! Ridică scurt din umeri:

- E evident că trebuie să ajung urgent acasă şi să mă odihnesc!

- Mai ales că mâine mergi la birou...

Mai ales că, într-adevăr, mâine chiar se ducea la serviciu... Bărbatul zâmbi:

- Dacă vrei să te ajut cu copiile din dosar, mă suni. OK?

- OK.

- Iar dacă simţi că începe să fie prea mult pentru tine, mă suni. OK?

- OK. Noapte bună.

- Noapte bună.

Coborî, închise portiera şi porni cu paşi grăbiţi spre intrarea luminată.

Era frig. Când plecase de acasă, se bucurase de soare - şi nu se îmbrăcase foarte gros...

Sau o cuprinsese tristeţea, şi de-asta...

Cobora treptele... Trăgea concluzia că şi lumina era rece - lumina neoanelor staţiei de metrou era azi rece...

Scoase portofelul şi se grăbi spre casieră. Ciudat - avea senzaţia că femeia aia o privea lung!

- Două călătorii, vă rog.

Nu primi un răspuns. Nici un zâmbet, sau... Primi cartela. Direct, scurt, de parcă femeia asta abia aştepta să vină modernizarea peste ea şi să fie înlocuită cu un automat de cartele şi să rămână fără serviciu... Ciudat!

Cobora treptele. Avea senzaţia că aude un tren; se grăbea deci să ajungă pe peron, că şi-aşa era destul de târziu...

Nu. Nu era nici un tren. Nici nu venea - nu simţea curentul puternic, aşa că... Uau! Atât era ceasul? Zece jumate? Da' ştia că durase mult "interogatoriul de anduranţă"... La ce staţie trebuia să coboare? Nu era o obişnuită a metroului; deci, ca să ajungă la Ştefan cel Mare... Căuta un indicator, o hartă, ceva...

Mda... Avea de ales. Fie rămânea în metrou până la staţia ei - sau până la Dristor -, fie schimba la Unirii şi-apoi schimba iar la Victoriei...

Se trase spre perete. Staţia avea şinele în centru. Era "cu peronul pe partea dreaptă". Ei, tipul ăsta de staţii îi formau un gol în stomac...

Era linişte. Pe peronul de vizavi aşteptau patru persoane - toţi patru, bărbaţi. Aici, pe peronul ei, era singură cuc. Conform cu indicaţiile panoului, ei vor urca în metrou peste două minute; ea avea de aşteptat cinci...

În maşină, "se plânsese" că vocea răguşită o împiedică să se gândească la ale ei. Aici, unde era linişte, se părea că gândurile "erau în grevă"...

Deci Mihai fusese reţinut azi...

Nu. Mihai "fusese săltat" azi. După şase ani de filaj - adică pe baza unor acuzaţii susţinute de probe solide. Răguşitul o întrebase dacă se uitase la ştiri azi - adică la spectacolul TV numit "breaking news". Pesemne că îl săltaseră de la minister, cu cătuşe, cu mascaţii... Mai spusese răguşitul că şpaga încasată prin conturi era de 6 milioane de euro; dar că "valoarea dosarului" o să fie vreo 12 milioane... Spusese despre firmele cumnatelor ei... Spusese despre conturile din Cipru... Spusese, în maşină, că auzise şi citise cuvinte nu foarte măgulitoare rostite de Mihai la adresa ei. Spusese...

Pe ea n-o dureau cei 15 ani de mariaj. Nici sacrificiile pe care le făcuse ea pentru el şi familia lor. N-o durea amintirea delegaţiilor... Pe ea o durea trădarea. Nu trădarea fizică, nu trădarea psihică... Trădarea sufletească. Roxana Iancu, minoră în seara asta, era însărcinată cu copilul lui Mihai. Bărbatul ei nu-şi considerase soţia... demnă - sau aptă - să-i facă un copil. Apelase la o minoră. Şi putea să-l considere "vinovat cu premeditare", pentru că îi cumpărase minorei o vilă S+P+1+M şi-un jeep anul trecut, ca un fel de "plată în avans"...

N-o interesau banii. Nici casele. Nici maşinile. Şi nici orgiile, indiferent dacă participase şi el la ele sau nu. O interesa copilul. Decizia lui de-a face copii cu altcineva decât soţia lui. Decizia lui de a nu-şi anunţa soţia că a ales să aibă urmaşi cu o altă femeie...

Mihai îşi calculase vârsta. Se gândise că e îndeajuns de bătrân ca să afecteze sănătatea copilului cu "gloanţele lui răsuflate". Şi se gândise, probabil, că dacă doi bătrâni fac un amestec de ADN bătrân...

Uruia din ce în ce mai tare. Venea trenul "vecinilor de vizavi". Se auzea tare; împingea cu putere aerul din tunel... Cu ce viteză circula metroul?... Habar n-avea - dar "mergea tare"...

Se uita lung la trenul gri metalic, de parcă abia azi îl vedea prima oară... Privirea îi aluneca în jos, spre roţi... Metroul era înalt; parcă mai înalt decât trenul. Avea senzaţia că roţile erau uriaşe, în comparaţie cu vagoanele... Hardughia asta mergea cu viteză - şi era mare şi grea. Hardughia asta...

Trenul din faţa ei se repunea în mişcare... Pleca din staţie, grăbit de parcă-i era scârbă de propriul job... Pleca aşa cum plecase în fiecare dimineaţă Mihai - grăbit, agitat, atent să nu-şi uite ceva acasă, se repezise practic pe uşă-afară... de parcă-i fusese scârbă de propria casă, de propria

familie, de propria viaţă... De acea parte din viaţă care-l obliga să joace rolul soţului ei. Că se grăbise să plece - dar ştia sigur că, cel puţin în zilele când ea îl ştiuse în delegaţie, el fusese în cealaltă viaţă a lui, în vila S+P+1+M a Roxanei Iancu! Fie 24 de ore, fie 48 de ore... De obicei, delegaţiile duraseră 2-3 zile; dar se-ntâmplase ca soţul ei să lipsească şi-o săptămână! Anul ăsta, în aprilie, plecase două săptămâni prin toată ţara, cu nu ştiu ce caravană a fondurilor europene...

El fusese plecat în aprilie... Dra Roxana era gravidă acum - o să nască după ce împlineşte 18... Dacă socotea că el lipsise în aprilie... şi adăuga nouă luni... Roxana Iancu ar fi trebuit să fie azi în şase luni, dacă într-adevăr se întâmplase atunci, când cu "caravana". Cinci-şase luni. Sarcina era mărişoară... Soţul ei nu-şi luase concediu anul ăsta - dar trăgea concluzia că era ea foarte proastă şi oarbă şi "nu-i ridicase nici o problemă" bărbatului dual... Chiar nici una...

Îşi şterse lacrimile şi ridică privirea spre panou. Într-un minut venea şi trenul ei...

Se oprise în capătul peronului. La coada trenului. La finalul lui. Nu avusese un plan anume; pur şi simplu... Iar în dreapta, cum se uitase ea spre panou, văzuse o tânără. Maxim 25 de ani, păr lung, slăbuţă, destul de modernă... De la distanţa asta, nu-şi dădea seama dacă era frumoasă. Dar toţi tinerii erau frumoşi - indiferent de trăsături! Bătrâneţea era urâtă şi hidoasă şi neplăcută şi mirosea a naftalină şi praf şi stătut; tinereţea era întotdeauna frumoasă, plină de energie, de...

La capul trenului aştepta tinereţea. Aici, la coada trenului, aşteptau ea şi-un bărbat de vreo 40-45, îmbrăcat bătrâneşte, cu o servietă bătrânească pe umăr... Şi ştia că greşeşte atunci când gândeşte aşa - dar era obosită şi nemâncată şi aflase lucruri mari, aşa că tristeţea o podidise totuşi... Şi se gândea la asemănarea acestei staţii de metrou cu situaţia în care era ea azi, acum - o situaţie rece, în care soarta o plasase "la coadă" iar ea trebuia să ia o decizie cât mai repede... Că cine ştie când puneau ziariştii mâna pe poza ei, aşa că se putea pomeni cu ei "făcându-i serenade" pe sub geamuri chiar mâine dimineaţă...

Se auzea uruitul. Se simţea curentul de aer - curentul cu miros de umezeală şi mucegai. Acolo, în faţă, unde era tinereţea, mirosul nu se simţea aşa de pregnant; dar aici, la coadă...

Strânse, involuntar, gulerul sacoului. O luase frigul. Mirosea a umezeală şi-i era frig. Şi se gândea la soţul ei... Îl vizualiza aşa cum plecase ieri dimineaţă la birou - în costumul negru, cu cravata albastru marin, cu paltonul pe deasupra, "înarmat" cu diplomatul din piele... Îl vizualiza făcând doi paşi... şi întinzând mâna... spre o burtă de gravidă... oricare alta, numai nu a ei... Mihai şi-ar fi iubit băiatul; aşa că imaginea pe care-o vizualiza ea era fericită. Îi vedea zâmbetul fericit... Zâmbetul soţului ei... aşa cum îl ştia ea, de-acu' 15 ani, de când se căsătoriseră...

Gata.

Închise ochii şi-i strânse bine. Şi păşi.

Simţea curentul... Uruitul era tot mai puternic; trenul era tot mai aproape, grăbit... cu tonajul lui, cu roţile lui masive... care-or să treacă repede-repede... şi-or s-o cruţe de tirul întrebărilor jurnalistelor de scandal... şi de chinul şi jena de-a se prezenta la tribunal... De chinul şi jena de-a-şi trăi viaţa în singurătate... Singură, la 35 de ani...

Făcuse deja patru paşi. Ar mai fi trebuit vreo doi, după părerea ei - şi ajungea la capătul peronului. Trenul era foarte-foarte aproape... O să calce-n gol, o să se lovească dar n-o s-o doară. Că n-o să aibă timp să simtă durerea. N-o să aibă timp să se gândească... Nu. Nu regreta nimic.

... Impact?

... Nu-şi dădea seama - parcă zburase prin aer... dar zburase spre spate - şi zburase "pe picioarele ei"...

... Ce se-ntâmplase? Trenul nu scârţâise, ea nu simţise impactul... Oare nu durea chiar deloc? Adică n-o duruse pe ea deloc? Oare se petrecuse deja?

... Gata? Murise?

... Deschise ochii.

Văzu o bucată de haină albastră. Şi metroul care încetinea, în stânga ei. Şi afişajul care arăta 22,36. Tânăra frumoasă din capul peronului părea că şchioapătă...

- Vă simţiţi bine?

Poftim?

... Abia acum se dezmetici cu adevărat. Abia acum simţi palmele care-o ţineau de umeri ca-ntr-o menghină. Abia acum auzi scârţâitul roţilor... Vocea bărbătească insistă:

- Vă simţiţi bine? Păreţi palidă şi slăbită...

Nu reuşi să ridice capul şi să-şi privească salvatorul; dar se grăbi să zâmbească... şi să se desprindă din braţele lui:

- Mă simt bine. Sunt obosită - atâta tot...

- Păi ar fi bine să vă odihniţi. Doamne fereşte! - să nu se-ntâmple vreo nenorocire...

Deci chiar fusese foarte aproape de capătul trenului...

"Atenţie, se închid uşile!"

Hei!

Uşile se închiseseră. În spatele ei. Adică în spatele lor. Omul ăsta "o teleportase" când spre-n spate, când spre-n faţă...

... Nu prea ştia ce să mai spună... Ce altceva mai putea să spună, cu excepţia faptului că nu simţise niciodată forţă bărbătească la Mihai, semn că avusese mereu grijă s-o protejeze... Semn, de fapt, că păşea pe-un teren absolut necunoscut - şi-o să fie uimită ori de câte ori o să constate că pe planeta asta nu existau numai bărbaţi-mămăligă... Sau numai bărbaţi duali, foarte grijulii cu anumite femei...

- Haideţi, luaţi loc. Vă simţiţi mai bine?

Aoleu! Mintea ei era vraişte! Redeveni atentă şi descoperi că tot nu putea să-şi privească salvatorul. Aşa că aprobă şi oftă:

- Mă simt bine. Sunt obosită...

Şi cum ăsta era un motiv minunat să-şi acopere faţa cu palmele, se grăbi s-o facă - înfipse coatele în genunchi şi lăsă faţa pe palme şi oftă uşurată...

Bărbatul se aşezase în dreapta ei, din câte observase ea. Iar în vagonul ăsta de metrou mai erau şi alte persoane. Deci, era în siguranţă...

Oare... Oare să fie un semn? Eşecul ei era un semn? Chiar n-ajunsese la capătul aţei? Mai avea niscai aţă de derulat în viaţa asta? Nu prea ştia ce să spună... Şi nu era sigură nici că voia să deruleze aţa aia! Parcă-i era frică de imaginea reporterilor de sub ferestre, de articolele bogat ilustrate de prin ziarele de scandal... Parcă-i era frică de apropierea de alt bărbat. Nu ştia de ce. Ori se obişnuise ea cu Mihai, ori "se produsese declicul" în mintea ei şi-acum căuta motive ca să nu-şi găsească alt companion în viaţă...

N-o să rămână legată de Mihai. O să divorţeze. Nu mai putea să-l vadă-n faţa ochilor! Ştia deja că acum, după ce realizase că "bătuse câmpii" şi fusese cât pe ce să se şi ia după ei şi să se-arunce în faţa metroului, o să ajungă acasă şi-o să se repeadă în telecomandă! Şi-o să vadă imagini de la săltarea lui, apoi şi imagini de la reţinere...

Într-un fel, simţea că insistenţa răguşitului fusese totuşi benefică. Simţea că tocmai insistenţa lui, insistenţa aia exasperant-repetitivă o ambiţionase! "Sunteţi bine?" "Vă simţiţi bine?" De parcă-i citise viitorul şi ştiuse că o să se gândească să finalizeze totul într-o clipă...

După cum spusese răguşitul, în toată cariera lui nu mai avusese vreun caz ca al ei. Adică al victimei cretinoid de credule. Mihai, soţul ei, nu era vreun geniu - şi nici spion ultrasecret nu era, ca să aibă cursuri specifice. Ceea ce însemna că şmecheria lui Mihai era *average* iar prostia din capul ei era excepţională...

"E un personaj foarte abil. Pe noi ne-a jucat pe degete şase ani." Nu putea spune c-o încânta informaţia asta, pentru că Mihai sigur îşi făcuse o stratagemă anti-anchetă înainte să se-apuce să ceară mită în dreapta şi-n stânga...

După cum spusese răguşitul... pe care ar fi trebuit să-l respecte la adevărata lui valoare şi să-i spună pe nume... După cum spusese procurorul Şimon, Mihai rostise de câteva ori referiri la ea - soţia lui. Referiri deloc măgulitoare. Desigur, se îndoia că vreunul din partenerii de mită se interesase "ce mai face doamna"! Deci, probabil că-l întrebaseră fetele alea trei... Uimite de

faptul că bărbatul ăla avea o familie care "nu se simţea" de nici un fel şi care-i permitea să golănească mai ceva ca un holtei întreţinut de mami... Era normal ca bărbatul ei să încerce s-o discrediteze în faţa acelei Roxana; era însă anormal ca Mihai să o discrediteze în faţa partenerelor de-amor ocazional! Că n-avea de ce s-o facă! De ce şi-ar fi consumat Mihai energia, de vreme ce partenerele alea de-amor nu dădeau doi bani pe istoria romanţată a vieţii clientului lor? Nu-şi putea da seama...

Poate-o să se ducă totuşi mâine la DNA. Ca să facă rost de documente. De fapt, ca să citească şi ea cuvintele soţului ei. Probabil că procurorul Şimon avea în birou un raport-două de-alea cu interceptări...

"Atenţie, se închid uşile." Oare în ce staţie erau? Habar n-avea... "Urmează staţia Crângaşi, cu peronul pe partea stângă." Mai avea ceva-ceva de mers...

"Din câte am aflat noi, mariajul vostru a fost OK." Da - nu putea să mintă! Mariajul lor chiar fusese OK! Liniştit şi calm şi fără ceartă! Mihai nu ridicase mâna asupra ei nici în joacă măcar! Dar, desigur, "tot ceea ce nu a făcut cu tine, a făcut cu ele". Deci, era foarte posibil să afle că Mihai îşi pocnise amanta... sau subalterna, că nu mai ştia cine-i cine în ancheta asta...

I-ar fi plăcut să vadă o fotografie cu Roxana. Măcar una. Fie ea şi mică şi ştearsă. I-ar fi plăcut să ştie cum arată femeia pe care Mihai o alesese pentru sarcina de a-i face urmaşi! Turba de curiozitate! Şi nu ştia cum arată - nu ştia pe cine-ar fi fost normal să fie ea geloasă...

Într-un fel, poate că simţea nevoia să-şi răspundă la întrebările care începeau cu "de ce". Şi cele care începeau cu "ce". "De ce i-a propus Roxanei copilul - şi nu mie?" "De ce şi-a mâncat averea cu curvele - şi la mine nu s-a gândit nici măcar cât de-o sută de euro?" "Ce are Roxana şi eu n-am?" Întrebări puerile, de puştoaică "ţepuită" care trebuia să-şi jelească necazul... pentru că, din varii motive, nu reuşea să treacă peste ceea ce i se întâmplase, nu reuşea să-l dea pe acel bărbat afară din sufletul ei...

După 15 ani de mariaj...

... După cum spusese procurorul Şimon, ea era victimă. Adică una din victime. Se întreba, la modul cel mai serios, cine altcineva mai era victimă în dosarul în care Mihai Popescu era anchetat. Mai existau şi alţii? Oare bărbatul ei "dăduse ţeapă" vreunui afacerist? Oare mai exista un alt fraier între coperţile procurorului Şimon? Sau chiar fusese unica gâscă pe care-o prostise omul ăla?

... Până va reuşi să-şi răspundă la toate întrebările alea, pentru că vor urma 48 de ore în care va afla o multitudine de informaţii, o să-şi spună că procurorul Şimon n-avea de ce s-o mintă. Că nu-i era nici rudă, nici duşman de moarte. Aşa că procurorul n-o minţise. Nici atunci când spusese "nu merită". Şi nici când insistase: "Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu te mint când îţi spun că nu merită". Cu alte cuvinte, Mihai Popescu nu merita atâta osteneală din partea ei. Nici osteneala cu metroul, nici aia cu pastilele...

La urma urmei, i-ar fi făcut lui un serviciu! Că l-ar fi scutit de divorţ şi de partaj! Dispariţia ei i-ar fi uşurat mult lui Mihai căile şi planurile...

Nu. N-o s-o facă. Pentru că nu merita.

"Atenţie, se închid uşile." De ce nu "recepţiona" intrarea în staţii - ci doar plecarea din ele? Ce era cu ea?

"Urmează staţia Gara de Nord, cu peronul pe partea dreaptă." Decise să stea totuşi drept pe scaun. Că nu era chiar atât de... prăbuşită! La urma urmei...

Bărbatul ei, Mihai Popescu, acel "domn" cu imagine impecabilă era în realitate un curvar şi-un pervers greu de descris. Şi-un mincinos şi-un om total lipsit de scrupule, de măsură, de orice urmă de sentiment. Acel om făcuse total abstracţie de ea, de sentimentele ei, chiar şi de simpla ei existenţă! Pentru binele personal, acel om o minţise şi-o înşelase cu neruşinare. Ea, după ce trecea peste greutăţi şi probleme financiare şi personale şi toate celelalte, îl crezuse pe Mihai un fel de... sfânt! Da, chiar ăsta era cuvântul potrivit! Ea îl crezuse pe bărbatul ei un om vertical, bun şi blând şi drept, care nu fură şi nu face rău şi nu se abate nici un milimetru de la

calea corectă, dreaptă! Iar el... El intermediase şpagă de toate felurile; şi, după ce parafase înţelegerile, îşi adusese curvele testate la petrecere. Şi bineînţeles că beneficiase şi el de ele! Că doar nu era să se uite la ceilalţi cum beneficiază, iar el să se ocupe de gustări şi băutură! Bineînţeles că beneficiase şi el...

Bărbatul de lângă ea nu spunea nimic. Era ciudat - stătea lângă ea, avusese tot timpul ca să conştientizeze că o salvase de la sinucidere, şi totuşi el nu spunea nimic...

Era sigură că Roxana aia nu făcuse parte din "grupul de petrecăreţe". Se îndoia că exista în ţara asta vreo puştoaică de 17 ani care să marşeze la propunerile unui bărbat de 45 de ani, însurat, care se oferă să dea o vilă şi-un jeep ca să primească un copil! Şi totuşi, una uite că marşase! Ori o vrăjise cu stilul lui sobru, elegant, cult... Ori, cine ştie...

Ce părinte îşi lasă fiica de 17 ani să se cupleze cu un bărbat trecut de 40 de ani? Aici era marea ei dilemă... Aici şi în faptul că Mihai, acel bărbat care fentase DNA-ul şase ani iar pe ea vreo cinşpe, reuşise să-i toarne un copil unei puştoaice de 17 ani! Fata aia încă era la liceu! Cum dracu reuşise? Cum de-i ameţise pe toţi? O să-l întrebe mâine pe procuror. Deşi poate că bărbaţii ăia doi nu ştiau chiar totul...

Aha! În sfârşit, "prindea" şi ea intrarea într-o staţie! I se părea oarecum cunoscută... Ajunsese la Victoriei. Ceea ce însemna că mai avea puţin... Doar puţin...

Nimeni nu mai cobora, nimeni nu mai urca, dar metroul aştepta cu uşile deschise... Ştia că era o problemă de "sincronizare" cu alte garnituri. Şi nu-şi închipuia că era un mesaj pentru ea - că ea ar fi trebuit să coboare aici şi să fugă peste peron ca să se-arunce pe celelalte şine...

"Atenţie, se închid uşile!" Într-adevăr, uşile glisau... "Urmează staţia Ştefan cel Mare, cu peronul pe partea stângă." La prima cobora. Bun...

Mai avea cam două minute ca să facă un total. Şi să se remonteze. Că n-avea de gând să moară din cauza lui! Nu şi după ce aflase că el o să devină tată curând! Deci!

Bărbatul ei o minţise şi-o înşelase - şi-o folosise pe post de multifuncţională. Mâncare, curăţenie, rufe călcate, un trup călduros în serile friguroase... O prezenţă frumoasă, plăcută, la "chermezele de serviciu"... Şi cam atât. Atât fusese ea pentru el, în ultimii 15 ani. În rest, el făcuse ceea ce ştiuse - şi voise - el. Ea îşi drămuise salariul şi mâncase puţin din economie, iar el îi cumpărase vilă şi maşină viitoarei mame a copilului lui. Şi umpluse, bineînţeles, conturile rudelor lui. Şi-şi umpluse şi conturile lui din Cipru - care probabil că erau acum poprite de statul român, chestie care n-o încălzea însă cu nimic...

Metroul încetinea, aşa că se ridică... Anul ăsta, ea îşi petrecuse concediul făcând curăţenie generală şi citind încuiată-n casă. El cică n-avusese concediu; dar avusese multe deplasări. În afară de delegaţia aia lungă din aprilie... mai fusese o delegaţie de-o săptămână... care se lungise la zece zile... în luna august... Şi trebuia să-l întrebe pe procurorul Şimon unde-şi petrecuse bărbatul ei delegaţia din august - în Bulgaria, în Grecia, pe Coasta de Azur, într-o croazieră pe Mediterana...

Uşile se deschiseră larg, aşa că păşi pe peron şi porni spre scara rulantă. Din fericire, Metrorexul nu făcea economie azi - scara încă mai funcţiona, deşi era foarte târziu... Chioşcurile, însă, se închiseseră. N-avea ce să-şi ia să ciugulească până acasă. Foamea ei trebuia să mai aştepte - şi nu prea mai putea aştepta, că o luase deja migrena...

Holul era destul de întunecat. Îşi asculta paşii, pocnetele uşoare ale flecurilor pe gresia comunistă... Avea senzaţia că juca într-un film prost, de categorie W probabil, în care e noapte şi e pustiu şi se aud paşii ei urmaţi de paşii criminalului... Fabula, evident! Dar se auzeau paşi în urma ei. Şi era târziu. Şi avea senzaţia că doar paşii lor străbăteau coridorul întunecat. Aşa că întoarse capul - şi tresări! Silueta nu era ameninţătoare; dar... Silueta îi făcu cu mâna; iar vocea bărbatului care-o trăsese din faţa metroului întrebă:

- Vă simţiţi un pic mai bine?

Zâmbi şi aprobă:

- Da, acum e mult mai bine.

Şi-acum trebuia să vireze stânga; dar ceva, un gând imposibil de identificat sau de motivat, o împingea să meargă înainte... Se conformă gândului - şi decise că va ieşi pe partea dreaptă a bulevardului. Era, oricum, de preferat - pe stânga erau blocuri întunecate cu ganguri dubioase şi ditamai parcul...

Ieşise în bulevard. Aici era ceva mai bine. Era lumină. Era trafic, erau şi pietoni... Paşii bărbatului se îndepărtaseră şi dispăruseră, probabil, în sens opus...

Păi, se părea că nu-i fusese scris să moară azi. Nu fizic. Sufleteşte, după părerea ei, murise în clipa în care aflase de copil. Dar fizic uite că...

Azi era marţi. Teoretic, avusese trei ceasuri rele. Care să fi fost alea trei ceasuri rele? Să fi fost de dimineaţă? Sau începuseră atunci când văzuse geanta cu costumul? Sau când ajunsese la serviciu şi fusese condusă în biroul directorului? Sau când aflase că Mihai o prostise în ultimul hal? Cine mai ştia...

În orice caz, se întâmplase. Trăise, cum se spune, s-o vadă şi pe-asta. Şi s-o afle şi pe-asta. Mergea spre casă şi se gândea că bunicuţa ei, micuţa ei mămăică, o chemase la spital, cu câteva zile înainte să moară, şi-i şoptise la ureche să aibă mare grijă la Mihai, că e un om cu multe feţe şi nu se iubeşte decât pe el însuşi... Iar ea n-o crezuse - îşi spusese că mămăica ei e grav bolnavă, că la cei aproape 90 de ani ai ei sigur începuse "să derapeze"... Şi când colo...

În fine!

Deci, bărbatul ei furase pe rupte. Şi fusese prins. Era reţinut 29 de zile. Buun... Acum, pe ea o interesa strict viaţa ei. Viitorul ei. Că el îşi calculase viitorul departe de ea! Adică fără ea - departe de fiinţa ei. Adică ori cu Roxana şi copilul lor în super-vila aia, ori prin puşcării - condamnat, dar bogat după ce făcea câţiva ani de zdup. Era băiat deştept, cult; scria trei epopei şi gata, se libera într-o clipită...

Revenind la viaţa ei... În primul şi-n primul rând, ea trebuia să divorţeze. Şi, ca să divorţeze, avea mare nevoie de copii după dosarul DNA - adică după unele documente din dosarul ăla. Poate că va putea să-l cheme pe procurorul Şimon martor la divorţ - să spună el ce-i auziseră urechile prin înregistrările ambientale... În orice caz, trebuia să divorţeze. Urgent!

... Mai urgent decât divorţul era serviciul. Trebuia să-şi găsească alt loc de muncă. Nu era vorba doar despre colege. Era vorba despre siguranţa ei. Despre liniştea ei sufletească. Şi era vorba şi despre salariu. Ea trăise până acum mai ales din salariul lui de director. Acum, rămasă doar cu leafa de la Agerpres, o să fie greu... O să trebuiască să plătească taxe de timbru, să-şi schimbe actele... Dacă Mihai n-o să fie de acord cu divorţul amiabil, o să plătească şi avocaţi...

Hai, înapoi la viaţa ei! Că făcea ce făcea şi tot la Mihai ăla ajungea!

...După ce-o să-şi schimbe locul de muncă, după ce o să termine divorţul şi-o să devină unicul proprietar al apartamentului, o să încerce să-l vândă. Pe de-o parte, nu-i trebuiau ei trei camere goale! Pe de altă parte, tare mult i-ar fi plăcut să găsească un apartament de vânzare în vechiul ei bloc - adică în blocul în care copilărise ea! Chiar şi după ce se măritase cu Mihai, obişnuise să treacă deseori pe la fostul bloc al mamei ei. Şi-şi mai ostoise dorul de casă - de locul acela magic de care se simţise întotdeauna legată sufleteşte... Şi pe care Mihai o pusese să-l vândă, ca să cumpere apartamentul ăsta "din tufiş" - că ea aşa-i spunea, de vreme ce copacii din faţa blocului îi umbreau complet toate geamurile, făcând-o să se creadă-n junglă...

Ce-o să facă ea mâine?

... Se opri la semafor, activă senzorul şi oftă greu...

Ce-o să facă ea nu mâine, ci pe 6 noiembrie?... Ce-o să facă ea pe 6 noiembrie, când, cel puţin teoretic, Mihai putea apăsa soneria apartamentului la care era coproprietar? Dar pe 6 decembrie? Dar de Crăciun? Ce-o să facă ea pe 24 decembrie 2015, la 23,55, singură-cuc într-un apartament cu trei camere pe care-l ura?

... El, Mihai Popescu, n-o să simtă niciodată gustul amar pe care-l simţea ea acum - şi pe care-l va simţi şi pe 24 decembrie, la 23,55. El o să stea câţiva anişori la zdup, cel mai probabil în infirmeria puşcăriei; după care o să iasă şi-o să se ducă să-şi strângă copilul în braţe. O să fie

mărişor; dacă-i dădeau 10 ani, o să-l cunoască într-a treia, gata crescut şi educat şi modelat... Şi, după ce-şi strângea copilul în braţe, o să-şi strângă-n braţe şi iubita - aia tânără şi cu carne fermă şi cur bombat şi libidou efervescent! Şi vilă cât un vapor şi jeep şi multe altele! Şi la dracu cu semaforu' ăsta! Gata! Gata, că-şi pierdea minţile! Că, în loc să se gândească la ea şi la binele ei şi problemele ei, uite că tot la el se gândea!

Se grăbea să traverseze. Din fericire, era târziu; în plus, atunci când decisese să nu mai aştepte semaforul, avusese norocul să nimerească într-un moment de acalmie al traficului. Dar grupul compact de faruri se apropia în viteză. Ea se grăbea să traverseze odată...

Intră pe alee.

Apartamentul nu era chiar aşa de... indezirabil. Parcul ăsta nu era chiar aşa de rău. Parcul era liniştit, bine aerisit şi umbros. Vara, era o adevărată plăcere să stea în apartamentul ascuns de frunzişul bogat al copacilor! Iarna, cele trei camere păreau o căsuţă din poveşti - iar acelaşi înveliş de crăci ninse îi dădea impresia de protecţie... Şi era "la trei din patru", adică rezista la cutremur... Şi totuşi, o să-l vândă. Fiindcă îi plăcuse lui - adică el îl alesese. O să-l vândă şi n-o să regrete asta!

Trecea grăbită pe lângă intrarea în scara A. Evita să se uite spre ferestre, gândindu-se că, dacă îi aflaseră deja adresa, jurnaliştii de scandal pesemne că dăduseră un adevărat "recital de maşini de serviciu" pe aleea perpendiculară pe aleea principală... Trecea şi de scara B, care era pe aleea principală şi care cu siguranţă văzuse "pleiada" de turbaţi cu microfoane şi voci isterice şi întrebări stupide... Iată şi scara ei. Scara C. Ocoli copacul - acel semn distinctiv al tembelismului celor de la spaţii verzi, care lăsaseră copacul chiar în mijlocul aleii, deşi era un pom absolut normal, care ar fi putut fi mutat...

Intră în scară şi trase uşa după ea, ca s-o blocheze. Şi se grăbi să-şi scoată cheile - avea breloc greu la chei, tocmai ca să-l poată folosi ca buzdugan în caz că...

Urca treptele, spre etajul trei. Încerca să păşească repede, dar uşor; încerca să nu foşnească, să nu ţăcăne cu tocurile... Se temea să nu-i sară vreun reporter isteţ în faţă. Şi se temea să nu dea nas în nas cu hoţii care anticipaseră arestarea ambilor soţi Popescu şi veniseră "prompt" să facă curăţenie... Descuie uşa... Încuie uşa...

Oftă greu şi-şi scoase pantofii. Şi intră în bucătărie, unde-şi trase scaunul şi se aşeză...

Se simţea... inutilă. Adică nulă. Depăşise apelativele "proastă" şi "oarbă"; acum era "inutilă" şi "nulă". Zi de zi, timp de 15 ani, ea stătuse cuminte acolo unde-o pusese soţul ei şi făcuse doar ceea ce-i spusese el să facă. Şi se îngrijise de el şi de casa şi familia lor! Şi nu, nu făcuse copii - fiindcă el spusese că mai întâi trebuie să-şi împlinească amândoi cariera şi să acumuleze niscaiva resurse financiare, absolut necesare pentru buna creştere a unui copil! Şi când colo... Când colo... În timp ce ea făcuse strict ce-i spusese el să facă, uite că el...

"Da, Eleno - eşti nulă. Egală cu zero. Tu, ca fiinţă raţională cu niscai sentimente-n suflet, eşti nulă pentru Mihai. Că s-a dus şi şi-a rezolvat viitorul - şi nu l-a interesat ce-o să te faci tu, în viitorul tău..."

Nulă... Inutilă... Neglijabilă... Înjosită - bătaia de joc a tuturor, inclusiv a Mirelei...

I-ar fi plăcut să vadă o fotografie cu Roxana. Să ştie şi ea cum arată femeia aia. Să încerce să-şi răspundă la întrebarea "de ce ea da şi eu nu?". Să ştie şi ea de ce Mihai o alesese pe femeia aia, renunţând astfel la cea care-l slujise cu credinţă şi obedienţă preţ de 15 ani. Ar fi vrut s-o vadă, ca să şi-i imagineze împreună. Şi să afle astfel ce planuri avea Mihai pentru "după zdup". Deşi asta era o falsă întrebare - era evident ce-ar fi făcut un bărbat de 45 de ani atunci când era pus să aleagă între o nevastă de 35 şi-o amantă de 18 care-i creştea copilul! Darămite unul de 55 - nu?

... Probabil că nici nu arătau prea rău împreună! Mihai fusese un tânăr frumos - iar acum era un bărbat plăcut, cu ţinută dreaptă şi foarte pedant. Amanta lui arăta, cel mai probabil, de vreo 20 - ca să nu bată la ochi că-i minoră şi gravidă...

Gata cu ăia doi! Gata!

Încerca să se vizualizeze pe ea. Încerca să pună lângă ea o siluetă bărbătească, la care "să ataşeze" un cap diferit de cel al lui Mihai. Se căznea, dar nu-i prea reuşea. Ea se obişnuise, fizic

şi psihic, cu Mihai...

El o să-şi refacă viaţa. Că avea şi cu cine, şi de ce s-o facă. Dar ea? Ce opţiuni avea ea?

... Înainte de toate, ea n-avea nimic. Două valize de haine şi jumătate din apartamentul ăsta erau vax - DNA-ul o să ia totul, ca să acopere prejudiciul... Or s-o pozeze ziariştii şi-or s-o filmeze şi-or s-o fileze... Or să "transpire" picanterii din dosar - şi ce-ar fi putut fi mai picant decât bălăcărirea nevestei la urechea amantei? Nimic, desigur... O să ajungă de râsul puştilor de ciclu primar... O să ajungă subiect de comentarii la piaţă sau prin tramvaie... O să fie singură cuc...

O să fie singură cuc?... Ar fi putut oare "alătura" imaginii ei imaginea unui bărbat mai tânăr? Sau ar fi trebuit să ia în considerare un bărbat trecut de 40?

... Îşi acoperi încet faţa cu palmele - nu voia să ia pe nimeni în considerare. Voia să moară. Voia să poată să dea timpul înapoi şi să nu închidă ochii atunci când porneşte spre şinele de metrou! Şi să-l fenteze pe bărbatul ăla, să se smucească din mâinile lui şi să sară şi să se repeadă să pună gâtul pe şină şi să se termine totul...

Hei!

Doamne, în ce hal o speriase! Telefonul începuse brusc să sune! În liniştea aia perfectă, soneria telefonului o făcuse să sară-n picioare şi să ţipe... Oftă greu şi traversă cu paşi tremurânzi bucătăria, pentru că se speriase îngrozitor... Nu cunoştea numărul de pe afişaj. Dar, deşi ştia că putea fi un reporter de scandal, decise să răspundă:

- Da.

- Bună seara. Dna Elena Popescu?

- Bună seara. Da.

- Sunt procurorul Viorel Melinte.

Adică lunganul. O chinuiau cu schimbul! Minunat! Oftă greu:

- Da, dle procuror.

- Dnă Popescu, v-am sunat ca să mă asigur că aţi ajuns cu bine acasă.

- Da, am ajuns cu bine.

- OK. Ştiu, v-am pus o întrebare tâmpită, de vreme ce am văzut când aţi aprins lumina...

Stop - că nu-i venea să creadă! Păi ăsta o urmărise? Sau cum?... Nu mai conta cum. Ori o urmărise, ori venise glonţ aici şi-o aşteptase. În orice caz, era în faţa blocului. Deci începuseră filajul, urmărirea, interceptarea...

- ... Colegul meu mi-a spus că sunteţi destul de "zdruncinată" de ceea ce aţi aflat azi.

Da, era zdruncinată serios. Dar n-avea de gând să-i dea lui satisfacţie recunoscând asta, aşa că tăcu...

- Şi voiam să vă spun...

... Şi nu-i spunea. Tăcea. Decise să-l impulsioneze un pic:

- Vă ascult.

- Voiam să vă spun şi eu că nu merită.

Oof! La naiba! Închise ochii şi-şi impuse să zâmbească:

- Ştiu că nu merită. La concluzia asta am ajuns şi eu...

- Şi atunci, să înţeleg că aţi fost obosită şi-atâta tot? Iar acum sunteţi obosită şi-atâta tot?

Poftiim? Deschise imediat ochii! Procurorul Melinte tocmai o "citase" - rostise cuvintele ei de pe peron...

- ... Colegul meu nu v-a minţit. I-am propus să vă reţinem 24 de ore şi să vă punem faţă-n faţă cu un psiholog. El, însă, nu a vrut să vă expună. Ştiţi bine cum e presa de scandal...

Aprobă cu capul - pe de-o parte el nu aştepta răspuns, iar pe de altă parte ea nu mai putea scoate sunete...

- ... Lucrez în poliţie de mai bine de 25 de ani. Şi vă spun cu mâna pe inimă că rareori întâlnesc cazuri aşa ca al dvs. În general, familiile sunt unite...

Da, familiile adevărate erau întotdeauna unite; familiile "de faţadă" erau ca musafirii la hotel. Şi - care era problema lui? Adică ea ce-ar fi trebuit să spună acum? Că el tăcea, aşa că pre-

supunea că era rândul ei să spună ceva...

- ... Dvs. sunteţi victima în dosarul ăsta. În ceea ce mă priveşte, aveţi tot sprijinul meu - şi în cadrul anchetei, şi în procesul care-o să aibă loc... Şi mă puteţi cita inclusiv la divorţ. Puteţi conta pe mine, ca să spun aşa...

Începu să râdă - ori procurorul Melinte era un geniu cititor de gânduri, ori era ea îngrozitor de simplist-puerilă şi gândea îngrozitor de lent...

- ... Dnă Popescu, pot să vă rog să fiţi sinceră cu mine?

- Nu trebuie să mă rugaţi. Sunt sinceră cu dvs.

- Spuneţi-mi sincer - dacă plec acasă, o să fiţi tentată să rezolvaţi toate problemele rapid şi fără durere?

Poftim? Iar o zăpăcise rău...

- ... Îmi place să cred că ne vom revedea, mâine sau poimâine. În condiţiile astea, vă cer prea mult dacă vă rog să ignoraţi televizorul, să mâncaţi ceva uşor şi să vă odihniţi până mâine?

Trecu peste "ne vom revedea" şi-i dădu răspunsul corect:

- Nu. Ăsta era şi planul meu - să mă odihnesc.

- În regulă. Atunci mai stau zece minute şi pornesc spre casă.

Măăi, da' ce-i plăcea ăstuia să insiste cu "mai stau"! Luă aparatul şi se grăbi la fereastră. Şi ridică mirată sprâncenele - de pe trotuarul de vizavi, de lângă o maşină neagră, lunganul îi făcea uşurel cu mâna... Îi făcu şi ea cu mâna - şi trebui să accepte, totuşi, evidentul:

- Mergeţi liniştit acasă. Mănânc şi mă culc. Oricum, toţi avocaţii buni dorm la ora asta!

Acum era rândul lui să râdă! Ea îl privea şi nu-i venea, totuşi, să creadă că răguşitul o condusese la metrou, individul care-o prinsese pe peron era coleg cu răguşitul iar lunganul ieşise primul din camera micuţă de la DNA pentru că trebuise să gonească, la volanul maşinii negre, "ca să bată" metroul...

Nu mai conta. O fi fost "ca-n filme"! Cine ştie! Oricum nu mai conta! Oftă scurt:

- Noapte bună, dle Melinte.

- Noapte bună, dnă Popescu.

Închise şi puse telefonul la loc. Şi se grăbi în dormitor - trebuia să se schimbe, să înghită măcar o felie de pâine şi-apoi să se culce. Şi să uite totul - sau cât mai mult cu putinţă. După aşa păţanie...

Categoric, sinuciderea nu era o opţiune. Nu pentru ea! Adică tocmai ea, care nu făcuse nimănui nimic rău, să se-apuce să-şi pună capăt vieţii? De ce nu se sinucidea el? La urma urmei, el făcuse o grămadă de "daune"! O demolase la propriu pe ea, o nenorocise pe Roxana aia - care o să nască, înainte să dea bacul, copilul unui puşcăriaş puriu - şi trăsese după el o grămadă de oameni, afacerişti şi bugetari! Că nu furase singur! Sigur avea complici! Şi "victime colaterale"! El de ce nu se sinucidea? Ea de ce să se sinucidă? Ca să-i uşureze lui trecerea apartamentului pe numele lui? Hm...

Mai era o chestie - una la care se gândea abia acum. Auzise, azi, opinia DNA-ului - rostită de doi procurori cu cel puţin 20 de ani vechime fiecare. Era logic să presupună că oamenii ăia doi ştiau "mişcări specifice" de-a scoate informaţii de la oamenii pe care-i luau la întrebări! Adevărul putea fi spus în multe feluri - în funcţie de interlocutor şi ţelul celui care spunea acel adevăr. Momentan, vorbise DNA-ul. Mâine sau poimâine, o să ceară o întrevedere cu Mihai. Şi-o să afle de la el cum stăteau lucrurile în realitate. Adică cum spunea el că stau lucrurile. Şi-apoi trebuia să se-aşeze frumuşel la masă şi să disece tot - fiindcă tocmai se hotărâse să divorţeze...

Indiferent de ceea ce va afla în viitor, indiferent de ceea ce va auzi rostit de diferite persoane - dacă Mihai aştepta un copil cu altă femeie, ea va divorţa. Şi-atât.

Ieşi şi stinse lumina. Şi intră în bucătărie, deschise frigiderul... Mm, aveau bere rece! Ce bine! Avea chef să se-mbete rău de tot! Ca să doarmă neîntoarsă până mâine dimineaţă, la percheziţia matinală!

Era obosită şi flămândă şi fabula prostii...

Îşi scoase pâinea şi se aşează - n-o să urmărească ştirile. Erau pline cu imagini cu el, poate şi cu ea, şi cu copacul din mijlocul aleii... O să mănânce holbându-se pe pereţi. Şi-o să se culce cât mai repede.

7 octombrie 2015. Miercuri.

6:30.

Bum-bum-bum! Poftim?

Bum-bum-bum! "Poliţia! Deschide!"

Poliţia?

Bum-bum-bum! "Poliţia! Deschide!"

Oo, Doamne! Venise poliţia! Cum spusese ea aseară? Că i-ar fi plăcut să se-mbete, ca să doarmă neîntoarsă până la percheziţia matinală? Berea n-o băuse; dar percheziţia "o s-o digere toată"!

Bum-bum-bum! "Poliţia! Deschide!"

Ăştia nu ştiau decât două cuvinte mari şi late? Împinse pătura, se răsuci să se ridice şi n-apucă nici să clipească - echipa din faţa uşii "derulă banda de la capăt"!

Bum-bum-bum! "Poliţia! Deschide!"

Ei, la dracu! Trase aer şi urlă zdravăn, să se-audă pân' la metrou Izvor, la sediu:

- Vin acu'!

Gata? Se potoliseră?... Da. Nu mai boncăneau cu şutu', dar foşneau şi mormăiau pe palier. Spre deliciul vecinilor, fireşte! Iar dacă nu se grăbea, era mie-n sută sigură că or să boncăne cu berbecu' - că dacă li se sinucidea victima, cât o aşteptau ei să descuie? Dacă "lua iniţiativă" şi-i făcea de râs sinucigându-se "pe tura lor"? Îşi puse halatul şi se grăbi la uşă. Descuie şi-o deschise larg:

- Da!

Hârtia se întinse spre ea, iar vocea răguşită păru la fel de... plată ca ieri:

- Bună dimineaţa. Procuror Şimon, procuror Melinte. Avem un ordin de percheziţie pentru acest apartament.

Nu le mai dăduse atenţie - de când văzuse hârtia, le întorsese spatele şi pornise spre bucătărie. Acum, că ajunsese la "ţinta ei", se aşează la masă şi trase castronul. Şi îşi alese un fursec. O să le mănânce pe toate. O să se facă cât o vacă de-aia de friptură - uriaşă şi rotundă şi îndesată şi îndopată ca la balamuc...

- Dnă Popescu?

- Da.

Paşii intrară în bucătărie:

- Avem un mandat de percheziţie pentru acest apartament.

Arătă larg spre-n spate:

- Poftiţi! Percheziţionaţi!

- Avem nevoie de prezenţa dvs.

Poftim? Îl privi lung... Bărbatul aproba încet cu capul:

- Aşa e procedura. Trebuie să asistaţi la percheziţie.

... Prea bine! Îşi luă castronul şi se ridică. Şi se ciocni de altă "procedură":

- O să am nevoie de cartea de identitate. Pentru procesul-verbal.

Deci avea nevoie... OK! Normal - trebuia s-o identifice cu CNP şi serie şi număr! Reveni în bucătărie şi scotoci prin geantă... Îi dădu plasticul şi fu poftită spre uşă:

- Să mergem.

Hai să meargă! Mai servi un fursec - că nu mai conta...

"Mascaţii" îşi făcuseră prompt datoria - găsiseră calculatorul şi-acum îl păzeau cu străşnicie. Procurorul Şimon scria de zor - părea să completeze un formular...

- Acesta e calculatorul dvs sau al soţului?

- E calculatorul comun. Îl foloseam amândoi.

- Va trebui să-l ridicăm, pentru cercetare.

Ridică scurt din umeri - că n-or să ţină cont de opinia ei, aşa că n-avea de ce să se-apuce s-o exprime... Lunganul sparse tăcerea:

- Aţi accesat vreodată mail-ul soţului dvs?

- Nu.

- Gândiţi-vă bine!

- Nu aveam cum să-l accesez, pentru că nu îi cunosc parola.

Şimon scria de zor... Melinte continuă:

- Dvs i-aţi spus soţului parola dvs?

- Nu.

- Niciodată?

- Niciodată.

- Sunteţi sigură? Poate că la un moment dat, din grabă, i-aţi

- Mail-ul meu este al meu, iar mail-ul lui este al lui. Eu am treabă doar cu mail-ul meu, el se ocupă strict de mail-ul lui.

- El s-a ocupat zilnic de mail-ul dvs. Uneori, şi de patru-cinci ori pe oră!

Cum-cum? Poftim? Nu-i venea să creadă!

- Vă amintiţi să-i fi dat dvs parola?

Negă încet...

- Aţi rămas vreodată cu contul logat? Astfel încât să-i facilitaţi lui accesul la căsuţa dvs poştală?

Negă din nou - şi întrebă:

- Sunteţi sigur că el a accesat-o?

- Da. Luni, de exemplu, v-a accesat căsuţa poştală de pe calculatorul de la serviciu. Dvs n-aţi fost luni în biroul lui din Ministerul Fondurilor Europene, nu-i aşa?

Evident, era proastă făcută grămadă - credulă şi proastă şi nulă-nulă-nulă...

- Din câte spun informaticienii noştri, nu v-a folosit căsuţa de mail pentru acţiuni personale; doar a verificat-o. A intrat, a căutat mesaje noi prin foldere şi-a ieşit.

Adică îi verificase el căsuţa de mail! Da' ce-i venise?

Bărbaţii în uniforme negre o priveau lung. Procurorii o priveau lung. Ea nu pricepea de ce o priveau toţi lung...

- Dvs aţi intrat luni în mail-ul personal? De aici sau de pe alt terminal?

Negă - şi trase aer în piept, să completeze cu "nu aşteptam nici un mail important". Dar nu mai scoase sunete. Ea nu aşteptase nici un mail important; dar el, care-o anunţase luni dimineaţă că pleacă-n delegaţie, se aşteptase probabil ca soţia lui "să mesăgească" acea informaţie spre un anumit personaj... secret...

Oo, Doamne! Bufni într-un hohot de râs nervos:

- Vorbiţi serios?

- Da. Se pare că hoţului de hoţ i-a fost frică.

"Iar infidelului, de plata cu aceeaşi monedă!" Doamne, ce nebunie! Mihai o verificase, nu care cumva să-şi dea întâlnire cu amantul! Că dacă bărbatul o sunase şi-i spusese că el pleacă-n delegaţie, normal ar fi fost ca ea să dea fuga "să se-ntindă" cu amantul! Doamnee! Îi venea să râdă, deşi tare-i venea să plângă...

- Vă rog să ne arătaţi unde-şi ţinea soţul dvs. documentele.

Arătă larg de jur-împrejur:

- Eu n-am hârtii - că nu-mi luam de tradus acasă. Tot ce-i aici, al lui e!

Procurorul Melinte se răsuci pe-un călcâi şi-i adresă unuia dintre bărbaţii în uniformă cuvântul "Cutiile". Iar respectivul se grăbi să iasă. Deci aveau cutiile pregătite...

"Hai, că eşti chiar proastă! Credeai că or să-ţi ceară ţie nişte pungi de-un leu? Sau că-ţi rechiziţionează sacoşele de rafie?" Nu ştia ce să facă. Se simţea palidă, un pic speriată, un pic nesigură...

Procurorul Şimon arătă spre canapea:

- Luaţi loc acolo, vă rog.

... Ar fi trebuit să se ducă să se-aşeze pe canapea. Dar nu putea să se mişte de-acolo. Se simţea de parcă trecea printr-un fel de "atac de disperare". Şi cum la atacul de panică ar fi trebuit să se sperie îngrozitor şi să ţipe şi să se-agite, acum, la atacul de disperare, înlemnise în picioare, în locul ăla, şi-i venea să plângă şi plănuia să înghită toate pastilele din casă - inclusiv pe-alea pentru constipaţie şi diaree...

Iar nu mai auzea ce spuneau oamenii ăia! Era un sentiment stupid şi foarte neplăcut - îi vedea cum o privesc drept şi dau din buze, dar n-auzea decât un uruit de fond...

Procurorul Şimon venea spre ea... o apuca de braţ, o răsucea uşurel de tot spre canapea...

9,30

Privea lung oamenii de pe trotuar. Se ascunsese după perdea şi-i privea. Percheziţia se încheiase; ei împachetaseră hârtiile şi agendele şi calculatorul şi le luaseră... Acum, procurorul Melinte discuta cu "jurnaliştii" - cu hienele şi şacalii care toată dimineaţa o pândiseră de-acolo, de pe trotuar. Le spunea ceva *off the record*. Ei erau numai ochi şi urechi - iar acum, în momentul ăsta, păreau atât de normali...

Lunganul "avea cap". Avea şi tactică. Şi metodă. Şi nervi de oţel. Ei, răguşitul îi lăsase de câteva ori impresia că juca într-o piesă de teatru în care i se permitea să improvizeze ici şi colo, atâta timp cât "atingea" punctele principale. Îi pusese întrebările principale; printre ele strecurase şi întrebări de control, şi întrebări de umplutură, şi uneori strecurase şi grimasa tăcută care parcă spunea "la ce dracu să-mi mai consum energia cu întrebarea următoare, că doar ştiu răspunsul, e evident"... Dar lunganul fusese imperturbabil. Ca un robot programat de-un specialist. Nu renunţase până nu obţinuse ceea ce trebuise să obţină; şi nu recursese la şmecherii, ci "bătuse pe loc" până o învinsese...

Aha! Procurorul făcuse un pas în spate! Şi uite că fata aia blondă şi foarte curioasă "împacheta", cum se spune! Îl asculta în continuare; dar scosese firul de la microfon, iar cameramanul ei căsca plictisit... Uite că şi ăla cu aparatul foto atârnat la gât "împacheta"...

... Nu ştia ce le spusese procurorul Melinte - dar îi convinsese să nu mai stea ca uliii sub geamul ei! Plecau! Nici măcar nu se mai oboseau să se uite-n sus, spre geamuri! De parcă bărbatul ordonase "lăsaţi-o în pace", iar răspunsul unanim valabil fusese "gata, şefu', imediat, n-am

ştiut că te deranjează prezenţa noastră aici”...

Bine că plecau. Bine că nu mai făceau deliciul vecinelor... Că avea nişte vecine, mai ales la scara B, care adorau să bârfească inclusiv melcii care traversau aleea după ploaie...

Procurorul Melinte urca la volan. Maşina neagră era un Ford, parcă. O maşină de oraş nu foarte nouă, nu foarte bine întreţinută... O maşină normală. Procurorul Şimon aştepta într-un jeep. Să fie procurorul Şimon mai “avut”? Sau mai “pilos”?... Să fie procurorul Melinte mai risipitor?

Nu avea voie să uite că, momentan, cunoştea doar părerea uneia dintre părţi. Până nu afla şi opinia lui Mihai...

Cei doi procurori plecaseră. Şi maşina mascaţilor plecase. Televiziunile strângeau; dar, în timp ce tinerii adunau cabluri şi trepiede, femeile conversau cu vecinii. Şi cu vecinele. Strângeau “material” pentru cancanurile siropoase din ziarele de mâine... Deja-i era frică să iasă mâine din casă...

“Eleno, fii serioasă! Nu te-au înfrânt pe tine altele mult mai grele - şi te-mpiedici într-o chichiţă şi-o mână de raţe gălăgioase?”

Păi, ca să fie sinceră, nu putea spune că “se-mpiedică”. Psihic, da - avea o problemă. Pentru că era binecrescută şi n-o caracteriza scandalul în văzul lumii - şi nici spălarea rufelor la televizor. Dar astea erau probleme minore - ea avea alte probleme mari acum.

Ea era singură-singurică. Bărbatul ei plecase după alta - chiar dacă nu l-ar fi prins DNA-ul, Mihai tot ar fi plecat la mama copilului lui! El “se aranjase”. Ea, în schimb...

Ea plângea. Iar. Aşa înţelegea ea să-şi verse năduful şi necazul şi nenorocirea - plângând. N-avea prietene cărora să le spună secretele grele din propria viaţă; n-avea confidente... N-avea pe nimeni care s-o ajute să-şi răspundă la întrebarea “De ce Mihai a ales să trăiască o viaţă dublă şi să mă înşele?”...

Tresări - suna telefonul. Parcă nu s-ar fi dus să răspundă... Parcă ar fi vrut, mult-mult de tot, să dispară toţi de pe suprafaţa pământului; să rămână doar ea singură - şi să uite complet de ea, de el, de ziua de ieri...

Iar o suna cineva! Oare cine să fie?... Părea un număr extrem de uşor. Semn că era “de la utilităţi”. Ori de la gaze, ori de la lift. Ori de la vreo televiziune, sau un radio... Oricum, nu erau procurorii - nici răguşitul, nici lunganul. Şi cum n-avea cine altcineva s-o sune, decise să nu se lanseze într-o polemică nici cu vreo jurnalistă vorbăreaţă, nici cu viitoarea doamnă Popescu. Dădu deci sonorul telefonului la minim şi-l acoperi cu perna-fantezie. Şi reveni în bucătărie.

Ar fi trebuit să mănânce ceva - că aseară ciugulise doar, iar azi ronţăise fix patru fursecuri. Dar nu-i ardea de mâncare. Nu putea să înghită. Auzea în continuare soneria telefonului, îi răsunau în urechi bubuiturile de dimineaţă, vocile procurorilor... Realiza că îi cunoscuse pe procurori la câteva ore bune după ce Mihai fusese săltat... Descinderea la ea acasă începuse la câteva ore bune după ce ea aflase ce se întâmplase, de ce era acuzat Mihai... Procurorii luaseră hârtiile alea la vreo 8 ore după ce ea, soţia lui Mihai, aflase ce putea fi în hârtiile lui - de parcă voiseră să-i lase 8 ore la dispoziţie, “să facă curat”, să... Hei!

Tresări şi se-apucă de masă - că tocmai sunase la uşă! Aoleu! Acum năvăleau peste ea în casă? Chiar “se chitiseră” s-o devoreze toată până-n ştirile de la ora 19? Renunţă la papuci şi porni spre uşă... Evident, soneria piuia din nou... Mască vizorul cu palma şi ridică încet căpăcelul. Vecina de la etajul unu, madam contabila de multinaţională, părea atentă la propriul telefon - şi ridica mâna şi apăsa soneria în virtutea inerţiei...

“Ce faci? Îi deschizi? Eşti curioasă să afli ce vrea de la tine?”

Curioasă, da - ar fi dat orice să ştie de ce, după un an de “vecinătate” tăcută, vecina se hotărâse brusc să socializeze cu ea! Dar nu putea să-i deschidă. Fiindcă nu putea să vorbească. Femeia nu venise să-i ceară nişte zahăr; venise să-i spună anumite lucruri despre Mihai probabil, sau despre ceea ce prezentau televiziunile. Iar ea nu putea să vorbească pe tema asta. N-ar fi putut să vorbească despre ea nici cu mama ei... dac’ar mai fi trăit...

Era distrusă. Ea, ca om, era distrusă complet. Era strivită bine de pământ - de punctul zero

al existenţei ei. Ar fi trebuit să facă un duş, dar n-avea forţă de aşa ceva. Ar fi trebuit să mănânce ceva, dar numai simplul gând îi întorcea stomacul pe dos - aşa că...

Telefonul suna... Suna în disperare - şi insista, de parcă toată România urmărea televiziunile de ştiri şi-l văzuseră pe el la televizor, aşa că se grăbesc toţi să vorbească cu ea...

Adio anonimat. Tare bine-ar fi fost să reuşească să stea acasă zilele astea! Dacă cobora jaluzelele şi trăia tupilată, ar fi scăpat nepozată, nefilmată, neinterogată... Neevaluată de televiziuni, neînjurată de Roxana, ferită de ochii publicului... Dar va trebui să plece azi - să se ducă la serviciu. Că nu era învoită - şi nici nu putea sta în concediu o viaţă! Şi cum, după cum le ştia ea pe fetele astea, pe redactorele de la Monden, programul ei nu mai era încă de-aseară un mister pentru ele... Că îşi luau informaţiile "pe surse", direct de la organele statului... Asta însemna că, în jur de 12 jumate, aleea Parcului Circului o să se umple din nou - iar ea n-o să mai poată să plece la serviciu...

O să plece mai devreme. La doişpe fix. Chit că se-nvârtea prin centru fără nici o noimă, sau cheltuia banii de mâncare pe-o săptămână ca să deguste un prânz franţuzesc cu multă verdeaţă la o terasă cu siglă complicată! Vedea ea ce făcea! Oricum, trebuia să plece din timp. Şi trebuia "să se deghizeze" - măcar ochelarii de soare să şi-i pună, ca să-şi ascundă ochii. Să nu reuşească s-o fotografieze - şi să umple internetul cu poza ei.

Apropo de poză - adică de imagine şi prezenţă, în general! Ea trebuia să facă ordine şi curăţenie aici! Că, oriunde se uita, vedea limpede urmele lui Mihai! Hainele lui Mihai, papucii lui Mihai, pixul lui Mihai, scaunul lui Mihai, scrumiera lui Mihai... Poza lui Mihai... Casa ei o să înceapă să miroasă a beţe parfumate şi Lenor de calitate... iar ea o să accepte realitatea. Şi-o să-şi facă un plan pentru divorţ, unul pentru vizitele la tribunal, unul pentru găsirea altui loc de muncă...

Azi, cel puţin teoretic, o să dea ochii cu Mirela - care ştia totul, dar n-o avertizase nicicum apropo de ceea ce se întâmplase "prin viaţa lui Mihai Popescu". Doar menţionase, în fugă şi cam glumeţ, că o să aibă multe de povestit. Ea, nevasta înşelată şi batjocorită şi călcată-n picioare de toată lumea. Într-adevăr, ar fi trebuit să se ducă la DNA şi să vadă actele. Măcar filajele! Măcar să asculte o convorbire de-aia telefonică, cu el şi Roxana aia! Dar zău că nu-i ardea nici să moară!

Se aşează pe canapea. Soneria telefonului piuia frenetic, soneria de la uşă zdrăngănea şi ea, pe ea n-o interesa cine apăsa bumbişorul ăla şi cât de bine şedea cu nervii...

14,00.

Se apropia de uşă şi tare rău o apăsa gândul că o să dea cu ochii de ele azi... Deşi azi, toată dimineaţa, nu făcuse altceva decât să se gândească - şi să se răzgândească. Se gândise. Şi se răzgândise. Şi-apoi se re-gândise şi ajunsese la o concluzie evidentă - ele ar fi trebuit să se pitească, nu ea! Ea fusese o femeie serioasă - îşi văzuse de familia ei şi de casa ei! Iar ele aflaseră un secret groaznic şi nu se grăbiseră să-i spună şi ei ceea ce aflaseră! Ba chiar o luaseră la mişto! Ele ar fi trebuit să se ascundă, nu ea! Şi-acum uite că îi era din nou frică de momentul revederii cu ele! Şi putea jura că pe ele nici în cur nu le durea de apariţia ei la birou!

Apăsă clanţa şi intră. Şi-şi salută cu capul colegele care se nimeriseră să vrea să iasă chiar atunci când ea intrase. I se răspunse normal; aşa că îşi urmă drumul spre propriul birou.

Se simţea privită. Ea privea mocheta, dar ele şi ei o priveau pe ea. N-o mai salutau, de vreme ce ea nu-i privea; dar nici nu-şi vedeau de-ale lor. Sigur îi intriga înfăţişarea ei - plânsă şi

tristă şi palidă, că nu reuşise să mănânce azi...

Se aşează şi porni calculatorul. Şi renunţă la ideea de a-şi face un ness şi-a se duce la locul de fumat - lăsă geanta pe policioară şi oftă greu... greu de tot...

Va trebui să plece de-aici. Să-şi găsească alt job. Nu era neapărat vorba despre fetele care ştiau totul despre ea; era vorba despre atmosferă. Se simţea ca şi cum ursul reuşise să intre-n stup, în recunoaştere, şi fusese deconspirat înainte să-şi aducă şi recipientul în care să fure mierea. Ca şi cum jihadistul reuşise să se infiltreze printre victime şi fusese descoperit înainte să apuce să-şi pună centura cu dinamită. Şi toţi se tupilaseră - numai ea stătea dreaptă şi era ţinta tuturor privirilor... deşi nu-şi luase borcan pentru miere, şi nici centură cu explozibil...

Paşii se apropiau nu foarte grăbiţi. Paşi grei, semn că era una dintre cele care ştiuseră...

- Bună.

... Mădălina? OK!

- Bună.

- ... Cum te simţi?

Dădu din cap a "aşa şi-aşa"... iar femeia se aşeză pe birou:

- Recunosc - şi eu am ştiut. Şi n-am putut să-ţi spun. Ştiam cât de mult ţii la el - şi n-am putut...

Aşa că o lăsase să se facă zilnic de râs - că era mie-n sută sigură că toate râseseră şi chicotiseră cu ochii la ea! Mădălina începu s-o mângâie uşurel pe braţ:

- Nici eu nu m-am prins. Şi-ţi dai seama că îl cunoşteam destul de bine!

N-avea de unde să-l cunoască bine - dacă nici nevastă-sa nu l-a cunoscut bine, era absurd să susţină că-l cunoaşte ea bine...

- Am fost la atâtea conferinţe de presă cu el! Am fost în deplasări cu el!

"Ai grijă ce spui! E foarte periculos să susţii că aţi fost împreună în deplasări!" Asta era o poantă dulce-amară - nu se uita Mădălina, femeie serioasă, la un asemenea individ...

- Ce să mai zic... E un nenorocit. În loc să sudeze căsnicia voastră, în loc să-ţi facă ţie un copil, el s-a dus după fusta ăleia!

Partea asta o durea mult, aşa că prefera să introducă userul şi parola şi să se-apuce de muncă...

- ... Din fericire, a picat la procurori buni. La profesionişti. Îi ştiu şi pe Melinte, şi pe Şimon; sunt oameni, nu roboţi, şi se implică mult atunci când simt ei că una dintre victime nu se mai descurcă.

Dacă zicea ea... Şi, bineînţeles, confirma ea - că, la viaţa ei socială şi-aşa "amputată" şi plină de probleme casnice şi sufleteşti", asta-i mai lipsea - să năvălească procurorii de zece ori pe zi! Şi eventual şi pe noapte!

- Elena...

Uitase de Mădălina! Adică de discuţia cu Mădălina! Minunat! Acum îşi crea o imagine de gâscă nebună! Redeveni atentă...

- Procurorul Melinte cică le-a spus azi ziariştilor strânşi la blocul tău că nu ştii nimic, că eşti doar o victimă a lui Mihai şi că l-ai iubit atât de mult încât ai fost orbită de sentimentele pentru el şi n-ai observat nimic ciudat la el. A adăugat că îi roagă să te lase-n pace - că eşti prea supărată acum "ca să guşti poante cu mondenităţi". Şi că nu eşti genul care-şi povesteşte viaţa la TV. Şi-au plecat, din câte-am înţeles eu...

Aprobă - într-adevăr, cuvintele lui îi făcuse "să spargă rândurile". Dar cu siguranţă nu-i făcuse să uite ce pradă prostuţă şi gustoasă locuia la etajul trei! Alee retrasă, înfrunzită bine, geamuri "spre faţă" - adică spre zona publică...

- ... Tu ai vorbit vreodată cu Roxana aia?

Negă.

- Nici o dată măcar?

- Nici nu ştiu cum arată!

- Ar fi bine măcar asta s-o ştii! Am auzit că e o fire de-aia agitată şi plină de iniţiativă. Să nu te ia prin surprindere, în caz că-i vin dracii...

În punctul ăsta, recunoştea cinstit că Mădălina avea dreptate...

- Auzi? Du-te mai târziu jos, la nea Vali. Vezi dacă nu cumva are el poze cu ea! Că ar fi normal să aibă, să ştii! Băieţii noştri ştii că documentează totul...

Aprobă - nu se gândise la nea Vali, şeful de la foto, sau la arhiva lui. Sau la vastele lui "relaţii" prin toate redacţiile mari şi mici din ţara asta. O să se ducă, puţin mai târziu. Acum, simţea nevoia teribilă de-a pălăvrăgi cu Mădălina! Şi cum era prima oară când i se-ntâmpla să simtă nevoia de-a vorbi foarte-foarte mult despre ea şi viaţa ei privată, cum presimţea că în curând o să simtă şi nevoia să urle şi să azvârle cu lucrurile, era obiectivă şi-şi spunea că avea deja nevoie de-un doctor "de cap"... şi nici nu se-apucase să strângă trei hârtii pentru divorţ...

- Şase! Rodica!

Secretara directorului? Păi... de ce, "şase"? Nu fusese evident că va fi din nou chemată în birou?

Se răsuci pe scaun şi-o privi lung - iar femeia "nu se emoţionă" absolut deloc şi-i făcu un semn scurt cu mâna. "Hai!" - mesajul fusese concludent! Se ridică şi porni spre ea.

În spatele Rodicăi, în dreapta, era biroul Mirelei. Mirela nu era "la datorie". Probabil că era în documentare, la un eveniment sau la o conferinţă de presă... Privi lung scaunul gol... I-ar fi plăcut să fie şi ea aşa ca Mirela. Fistichie şi zurlie, veşnic veselă, veşnic îmbrăcată după ultimele răcnete ale modei, invitată pe la toate saloanele de înfrumuseţare care deschideau o nouă locaţie sau "se relansau" sub un nou nume... Fetele de la Monden erau foarte-foarte îngrijite. Ele, cele care nu plecau nicăieri niciodată, trăiau cu impresia că fetele de la Monden primesc tot felul de beneficii - fie haine, fie abonament la sală, fie câteva şedinţe de fitness sau o relaxare *all inclusive* sau... Şi nu era întotdeauna aşa. Nu toate fetele de la Monden acceptau invitaţiile de genul ăla. Desigur, Mirela le accepta...

De data asta, uşa biroului era larg deschisă iar Rodica arătă scurt spre ea. OK! Intră şi încercă să zâmbească:

- Bună ziua...

- Aa, bine-ai venit! Te rog, ia loc.

Se conformă, gândindu-se că formula aia politicoasă, îngrijorată pentru binele salariatului, prevestea de fapt concedierea "cu acordul ambelor părţi"...

- Ce se întâmplă cu tine?

Poftim?

... Ochii i se umplură cu lacrimi - şi începu să suspine:

- Am fost o proastă!... În timp ce eu... îmi vedeam de casa mea... el şi-a aranjat deja... mariajul următor... şi-i toarnă şi-un copil...

- Nu, nu la asta mă refeream!

Poftim?

- Ştiu toate astea - mi le-au spus fetele de la Justiţie.

Adică "fetele de la Justiţie", colegele ei, cele mai bune prietene ale ei... ştiuseră tot! Şi veniseră aici, "la şefu'", şi spuseseră tot ceea ce ştiuseră! Inclusiv picanteriile - că alea "transpirau" mai repede, mai uşor...

- Tocmai pentru că ştiu totul, nu te-am întrebat ce s-a întâmplat cu voi! Crede-mă că, pentru ceea ce ţi-a făcut ţie, de el nu-mi pasă câtuşi de puţin! Ce se întâmplă cu tine? Eu asta vreau să ştiu - ce se întâmplă acum cu tine! Ce planuri ai tu!

Oftă şi-l anunţă şi pe el:

- O să divorţez.

- Nici nu mă îndoiam că o să divorţezi de asemenea om! Stai, că nu ne-nţelegem deloc! Te-ntreb ce se întâmplă cu tine pentru că te comporţi ciudat!

Poftim?

- Elena, te-am sunat toată dimineaţa! Mădălina de la Justiţie m-a anunţat, la şapte jumate, că DNA-ul face percheziţie la tine; şi de-atunci te sun, iar tu nu răspunzi! Nici la fix, nici la mobil! Ştii în ce hal m-ai speriat?

Deci el sunase... Adică el fusese unul dintre multele persoane care o sunaseră de dimineaţă, dar pentru care ea nu catadixise să se ridice şi să se ducă la telefon...

- Am vrut să-ţi spun să stai acasă azi. Tocmai fiindcă ştiu cât de mult a însemnat Mihai pentru tine - şi ştiu cum se procedează la Monden, ca să se obţină informaţii şi imagini cât mai incitante pentru public. Tu n-ai răspuns la telefon. Eu am insistat, dar tot n-ai răspuns. Şi-atunci am trimis un redactor la tine. El m-a sunat şi mi-a spus că eşti în casă şi că nici măcar nu te-apropii de uşă. Dar că eşti bine şi că, probabil, te pregăteşti să vii la muncă.

Aprobă cu capul.

- Uite ce mă gândisem... Vreau să-ţi propun să lucrezi de acasă, un timp. Măcar două săptămâni, până se iveşte alt subiect de isterie - şi scapi de reporterii din faţa blocului! N-aş vrea să te expui opiniei publice. Nu cred că eşti chiar atât de puternică, să le faci faţă.

"Sincer? Nici eu!"

- Aşa-i că DNA-ul ţi-a ridicat calculatorul pentru cercetări?

Aprobă.

- Bănuiam eu! Aşa fac întotdeauna - întâi calculatorul, pe urmă alte posibile probe! Deci, dacă vrei şi tu, eu zic să iei un laptop acasă. Şi vorbim pe mail, cum se spune! Bănuieşti cum or să meargă lucrurile, da?

Aprobă: ei trimiteau ştirile în română, ea le trimitea înapoi în engleză...

- Atunci îi zic eu lui Ionuţ să-ţi pregătească un laptop - bine?

Aprobă. Şeful ei tăcea acum... semn că el unul terminase de "comunicat", şi-acum era rândul ei să-şi rostească nedumeririle sau curiozităţile... Păi... start!

- Vă rog să-mi spuneţi - de cât timp ştiaţi despre Mihai?

O secundă de uimire, două secunde... Avu senzaţia că îl făcuse să se... fâstâcească!

- De cel puţin jumătate de an, ştiam că îl filează DNA-ul. Despre fata aia n-am ştiut nimic până luni seara. Când l-au arestat pe el, iar Mirela mi-a spus ceea ce vehiculau sursele ei de ceva vreme.

Deci şeful ei aflase despre DNA acu' şase luni... Iar Mirela ştiuse ce vehiculau sursele - şi nu-i spusese...

... Bărbatul din faţa ei o privea lung. Încerca să-şi menţină pe chip o mască amabilă, vizibil afectată de "nenorocirea" care-o lovise pe ea. Încerca să pară... prietenos. În realitate, îl interesau strict ştirile - alea traduse în engleză. Şi, bineînţeles, şi "salariata-VIP"! Că devenise un VIP deja! Stăteau reporterii în faţa blocului ei, interogau vecinii, încercau s-o prindă-n poze...

... Toţi ştiuseră. Toţi îi fuseseră prieteni - inclusiv şeful ei! Şi uite că toţi ştiuseră - şi nici unul nu suflase vreun cuvânt, sau vreun zvon...

Strângea din dinţi şi tăcea. În momentele astea, avea o întrebare care-o măcina rău - şi la care n-o să primească niciodată răspuns. Se abţinea şi n-o rostea. "De ce?"

... "De ce?"... "De ce nu mi-aţi spus?"... "De ce nu mi-aţi acordat şansa de a-l readuce pe drumul cel bun - cel al mariajului cu mine?"... "Dacă mâine aflaţi de-o altă grozăvie, aşa-i că n-o să-mi spuneţi nimic? Dacă mâine sursele Mirelei or să descopere că Mihai Popescu are deja un copil cu alta, aşa-i că o să tăceţi mâlc?"

Eh! Prostii neimportante! Ce mai conta?! Se ridică:

- Deci îi spuneţi dvs lui Ionuţ...

- Da, chiar acum îl sun. Şi-i spun să se grăbească să-l pregătească. De fapt, ştii ce mă gândeam eu? Imediat cum e gata laptopul, eu zic să porneşti spre casă. Te duce unul dintre şoferi. Bine?

Aprobă şi porni spre uşă:

- Să vedem. Mă duc să-mi fac treaba...

- Elena, stai!

Ce să mai stea - c-o oprise el! O înhăţase de braţ destul de brutal...

- ... N-aş vrea să crezi că ceea ce se întâmplă cu soţul tău te afectează profesional pe tine. Chiar dacă să zicem că fetele de la Justiţie n-au fost tocmai fair-play cu tine, asta nu înseamnă că de mâine trebuie să-ţi găseşti un alt loc de muncă.

Daa, sigur! "N-o să mă leg cu lanţurile de biroul ăsta!" Directorul nu-i putea spune "dă-ţi demisia", aşa că-i vorbea despre "nu te afectează profesional". Îi era scârbă de tot rahatul ăsta...

- Te rog să stai liniştită - că tu rămâi colega noastră. Bine?

Aprobă şi-şi reluă drumul. Şi ieşi, de data asta.

Deci "calculase" el că DNA-ul îi luase calculatorul "pentru cercetări". Şi-i oferise un laptop, pe care să lucreze de acasă. Bineînţeles, ceea ce se întâmpla cu soţul ei n-o afecta pe plan profesional... De ce dracu n-o concediase, numai el ştia! În fine...

De cum intră în birou, tresări - lângă scaunul ei erau nu mai puţin de şase femei... cu Mirela-n frunte... "De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai lăsat să aflu aşa?" Avea senzaţia că privirea acelei femei era goală de orice sentiment - era "ornată" cu mimica aia îngrijorată, preocupată şi plină de speranţă, dar în interior era goală...

Mai avea cam trei paşi - când Mirela îi ieşi în întâmpinare, cu braţele întinse:

- Vino-ncoa!

N-avea rost să facă o scenă aici, nu-i aşa? Mai ales acum, adică înainte să-şi găsească alt loc de muncă! A rămâne acum fără venituri echivala cu sinuciderea financiară - că ar fi trebuit să-nceapă să înveţe drumul spre amanet... Se lăsă îmbrăţişată. Închise ochii şi decise să rămână în picioare. Să le lase s-o consoleze, s-o compătimească, s-o mângâie şi să-i şoptească îmbărbătări false la ureche...

Avea senzaţia că joacă într-un film prost. Sau într-o parodie de categorie slabă. Atât de puternice se simţeau falsitatea şi interesele acelor femei... pe care ea, campioană mondială la prostie categoria grea, le numise, generic, "prietenele mele"...

Ia - că-i dădea drumul! Da' ce-avea? Gata, se plictisise de consolat la ea? Mirela spunea ceva, privind-o cu seriozitate, dar zău că n-auzea şi nu pricepea absolut nimic... Cineva, habar n-avea cine, o scutura uşurel de umăr... Uşurel de tot, abia perceptibil... Mirela întinse mâna - şi-o înhăţă ea şi-o scutură "ca la carte"! Se căzni să se dezmeticească; dar cum îi era imposibil să se concentreze la zumzetul ăla general, şopti:

- Mi-e rău.

Oho - ce grăbite erau s-o aşeze! Simţi scaunul sub fund, aşa că se aplecă şi lăsă capul pe braţe. Buun...

Acum era mult mai bine. Cu ochii închişi, într-un oarecare semiîntuneric, mângâiată uşurel pe spate, neobligată să se concentreze la ce vorbeau ele acolo - era mult mai bine! Era "numa' bine" să facă un total şi să tragă unele concluzii...

Prima concluzie - şi cea mai importantă - era că putea rămâne aici, la Agerpres, până îşi găsea alt loc de muncă. Gura lumii era slobodă întotdeauna - iar fetele astea auzeau multe zvonuri şi bârfe. Chiar dacă nu le scriau - le "procesau". Şi le ţineau minte. Era de-ajuns ca acea Roxana să ridice o sprânceană şi să spună "Dacă nevastă-sa era rece ca un cub de gheaţă, normal că..." - şi i se ducea vestea că era bătrână şi frigidă şi nici cu capu' nu părea că stă foarte bine...

A doua concluzie - cam la fel de importantă ca prima, dar de mai mică urgenţă - era că nu existau prietene. Nu avea prietene. Nici una măcar. În vremurile astea tulburi, pline de stres şi de griji pentru ziua de mâine, prietenia devenise o chestie relativă. Deci, toate fetele de-aici îi erau de fapt colege. Şi următoarele fete, de la următorul loc de muncă, tot colege îi vor fi. Nici una nu-i va fi, vreodată, prietenă. Fiindcă nu exista prietenie. Exista cel mult amiciţie. Şi cam atât.

A treia concluzie... A treia concluzie era că, indiferent ce se va întâmpla de-acum încolo, ea va supravieţui. Va face cumva "să pice-n picioare" şi va supravieţui. Şi va face tot ce-i va sta-n puteri ca să şi urce! Nu doar să se târască - să urce! Cu puţin noroc, o să câştige apartamentul la

divorţ. Şi, dacă o să-l vândă la adevărata lui valoare, o să-şi permită două camere într-o zonă mai puţin centrală, plus o garsonieră confort doi pe care s-o închirieze - şi care s-o ajute să trăiască. Singură. Asta era a patra concluzie...

Momentan, îşi plănuia viitorul singură. Sigur, era încă tânără; şi arăta încă îndeajuns de bine ca să-şi permită să spere la o a doua căsătorie. Dar acum, la 24 de ore după ce aflase ce ispravă făcuse bărbatul lângă care trăise ultimii 17 ani din viaţă, părerea ei era că-i va fi mai bine singură. Momentan.

Trăsese patru concluzii foarte importante. Altele "urgente" nu-i veneau; aşa că trebuia să se ridice, să bea nişte apă rece şi să se-apuce de tradus. Că dacă tot ajunsese la birou azi, ar fi trebuit să-şi dea silinţa să-şi câştige pe merit salariul. După ce-o să-şi ducă laptopul acasă, cu greu o să mai reuşească să se concentreze! O să sune telefonul, or să claxoneze paparazzi pe sub geamuri... O să răcnească Roxana din mijlocul aleii - şi-asta înainte de sfârşitul săptămânii, cu siguranţă...

"Hai, Eleno! Ridică nasul şi apucă-te de treabă! Hai! Că ştii ce zice a treia concluzie - dar, ca să supravieţuieşti psihic şi sufleteşte, trebuie mai întâi să supravieţuieşti fizic! Adică să câştigi banii de mâncare!"

Se ridică de pe birou şi-şi trase sonor nasul. Şi făcu abstracţie de prezenţa lor - avea de tradus 10 ştiri deja!

18,30.

Ecranul era, momentan, "gol". O să rămână gol cam o oră - că se apropiau ştirile de la şapte, aşa că partea ei de job o să apară pe la şapte jumate. Era deci momentul ideal pentru planul ei.

Se ridică şi se grăbi să iasă. Nea Vali era un etaj mai jos - iar drumul trecea prin faţa locului de fumat, aşa că se grăbea cât putea ea de mult ca să n-o vadă nimeni, să n-o întrebe un' se duce şi de ce...

Tropăia repede pe scări, că nea Vali rămăsese peste program special ca să-i arate ei fotografiile...

Făcu ultimii paşi în fugă - şi ciocăni "destul de sonor" în uşa laboratorului foto!

- Intră!

Se conformă, zâmbind:

- Iartă-mă, nea Vali! N-am vrut să te sperii!

- Nu m-ai speriat. Da' am zis că au venit iar ruşii - şi-am pitit repede pozele...

Nea Vali era un moşneguţ de aproape 70 de ani, tare mucalit, tare sufletist şi bun şi blând... Oare el îşi înşelase vreodată nevasta?

Ce tâmpenie! Ce dezastru făcuse idiotul de Mihai în mintea ei! Acu' nu mai vedea-n jurul ei decât adultere! Ce prostie! Se grăbi spre biroul lui:

- Ce poze?

Bătrânul oftă greu:

- Pozele pe care mi le-ai cerut. Noi n-avem aşa ceva; dar le-am obţinut pe-ale colegului meu de la Wowbiz...

Deci erau poze de paparazzi! Bun! Perfect! Privea lung plicul A4 de pe birou... Nea Vali se ridică şi-i cedă scaunul:

- Hai - stai jos aici.

Se conformă. Dădu să apuce plicul, dar mâna bătrânului luă mouse-ul... Ce tâmpenie! Clar

- era afectată serios! Şeful ei avea dreptate - trebuia să stea cuminte acasă, să-şi limpezească creierii, să afle ce dracu se-ntâmplase cu adevărat, ce făcuse Mihai, când, cum şi mai ales cu cine! Şi mai ales de ce! Deşi, sincer vorbind, motivaţia era limpede...

Bătrânelul îi deschisese un folder. Era plin cu fişiere. Era o listă lungă, pe mai multe coloane, de fişiere - şi i se păreau scrise mărunt şi îndesate ca să-ncapă cât mai multe... Ca un fel de abundenţă de dovezi care ţinteau spre propria-i prostie... Îl deschise pe primul.

Iată vila! Iată "investiţia" în acoperişul Roxanei - şi-n viitorul copilului pe care i-l făcea ea! Mm - era mare, futuristă... Era uriaşă. La fel de uriaşă ca maşina parcată în faţa porţii. Îi cumpărase femeii lui un Q7, calculând probabil că, după ce-o să nască, ea o să stea cu copilul în braţe - iar el o să stea la volan! Şi-o să ia el maşina, de vreme ce ei oricum nu-i mai folosea fiindcă nu putea alăpta şi şofa în simultan...

Îl privea şi realiza că, de când aflase ce se-ntâmplase - adică de 24 de ore -, îşi percepea altfel soţul. Cu alte gânduri, cu alte calcule... Îi calcula altfel şi imaginea, şi deciziile. Acum, de exemplu, se uita la el şi concluziona că părea normal, dar nu era normal. Avea un aer... aparte. Un aer... Ha-ha! Avea un aer de mafiot! Atunci când ieşea din "viaţa de faţadă", aia ternă şi băşită alături de nevastă, Mihai Popescu prindea alură de mafiot! Ia uite cum lăsa capul în faţă şi spre dreapta! Şi cum ţinea ţigara în colţul gurii! Şi ia uite ce privire pe sub sprâncene ştia să arunce! Mm, ce important era el! Aşa-i venea să rostească cu voce tare gândul ăsta proaspăt conturat - gândul cu anii de puşcărie şi absenţa formei fizice, coroborat cu gândul la musculoşii care abia aşteptau personaje slabe de înger şi fără protecţie... În fine! Hai să treacă mai departe - că nea Vali o să vrea să plece azi acasă! Iar dacă ea stătea câte cinci minute la fiecare poză...

Trecea încet peste imagini... Erau de-alea "de filaj". Imaginile "se legau" ca-ntr-un film. Păreau făcute într-o "delegaţie" - că nu era îmbrăcat în costum, ci în trening... Aşa, privit aşa - prin prisma unei femei care nu-l iubeşte şi-l vede într-un trening comun -, putea spune despre Mihai Popescu că era... destul de "răzeş"...

Reuşise să zâmbească. Întârziase până la ora asta fiindcă îi fusese frică să vină şi să vadă fotografiile. Îi fusese frică să nu clacheze. Dar uite că tocmai Mihai o făcuse să zâmbească! Mihai şi expresia lui Mihai - ea folosea "rural", el folosea "răzeş"...

Se aplecă spre ecran - în poartă tocmai apăruse şi Roxana...

"Asta e Roxana? Sigur ea e? Sigur nu-i vreo soră gravidă de-a ei?" Tânăra de pe ecran era atât de comună, că se îngrozea gândindu-se că tocmai bărbatul ei, bărbatul lângă care-şi trăia ea viaţa, fusese chiar atât de neinspirat... Ea îi spunea lui ceva, el se răsucea, îi făcea semn să vină la el... O cuprindea cu braţul stâng şi-o săruta, în timp ce punea palma dreaptă peste bebeluş... chiar acolo, în văzul lumii...

- Auzi, nea Vali? Am şi eu o întrebare...

- Spune-o. Şi, dacă pot să-ţi răspund, îţi răspund.

- Nea Vali... Oare cât de prost trebuie să fie un director de direcţie în minister, să-şi închipuie că "serviciile" nu-l urmăresc şi nu-l ascultă şi nu-i scotocesc în coşu' de gunoi ca la VIP-uri?

Nea Vali se aplecă lângă ea:

- Dă-i mai departe. Dă-i - că răspunsul e la final!

Hai să-i dea! Dădea... Dădea... Pe ecran, exact ca într-un film, ea îl striga, el se răsucea, întindea mâna spre ea, o chema la el... Ea apăsa tasta, dar privirea îi rămăsese în aceeaşi zonă a ecranului - la burta tinerei... Burtă care era în prim-plan acum - şi pe care el punea ambele palme, îmbrăţişându-şi astfel şi amanta, şi copilul...

- Acum fii atentă! Că devine foarte interesant!

Era atentă. Era în pragul căderii nervoase - dar era atentă...

În "filmul" de pe ecran apăruse încă o maşină. Una ceva mai slabă decât tancul Roxanei. Parca în spatele tancului, iar Mihai şi amanta aşteptau ca şoferul să termine manevrele...

Ia uite cine venise-n vizită...

Nea Vali puse mâna pe mâna ei, ca s-o oprească din derulat:

- Roxana este fata dlui frate de senator, afacerist cu greutate. După părerea mea, de om trecut prin viaţă care-a văzut şi-a auzit destule, Mihai al tău s-a uitat în oglindă, şi-a constatat vârsta şi plafonarea-n carieră şi-a decis să dea lovitura. Şi s-a avântat la nepoata senatorului, ştiind că senatorul, rugat de tatăl jenat de iminenta naştere a fetei, îl poate propulsa, cu tot cu domnişoara-problemă şi minor, într-un post în străinătate - ori într-o ambasadă, ori pe la Comisia Europeană...

Da, probabil că asta fusese în mintea lui - o telenovelă-ntreagă... Şi totuşi!

- ... Da' cum de-a fost taică-su de acord cu aşa ceva? Că fiică-sa e minoră!

- O fi! Da' degeaba e el împotrivă, dacă sarcina a depăşit trei luni! Nu?

"Nu! Că un doctor uşor sinucigaş şi-un plic consistent pot face minuni!" Bătrânul ridică din umeri:

- Nu ştiu! Felul cum gândesc oamenii ăştia trei mă depăşeşte! Deci, în mare, să ştii că asta-i situaţia lui Mihai. Şi, după părerea mea, în maximum 48 de ore lucrurile se vor linişti. Televiziunile vor primi "interzis"; aşa că el o să rămână la arest până se găseşte momentul propice sau boala potrivită pentru arestul la domiciliu, timp în care ea probabil că o să plece să viziteze Parisul a la long...

Întoarse capul şi-l privi lung:

- Şi dacă-i dau drumul din arest?

- N-au cum. Începând de azi, acolo dai de el în următoarele 29 de zile!

Deci îl reţinuseră 29 de zile... Da' nea Vali de unde ştia toate chestiile astea?

- Nea Vali, da' dumneata de unde ştii toate astea?

- A dat fata noastră ştire, la patru! Nu te-ai uitat pe flux?

- Nu.

- ... Pe bune?

- Pe bune.

Nea Vali se încruntă îngrozitor:

- ... De ce? Nu te mai interesează soarta lui?

- Nu pot să spun că mă interesează sau nu. Dar... Nu sunt obişnuită să caut ştiri despre el. N-am căutat niciodată - nici ştiri, nici poze... Că de-aia am ajuns aşa - el cu viaţa refăcută, eu proastă ca-n prima zi...

- Fii serioasă! Era normal să nu-l controlezi fiindcă aveai încredere în el! Nu eşti singura care îşi clădeşte căsnicia pe încredere!

Bineînţeles că existau multe alte proaste...

- Dar la TV te-ai uitat, zilele astea!

- Nu. N-am pornit nici televizorul, nici radioul.

- Eleno, mă sperii!

- Sunt atât de plină de ştiri, că atunci când ajung acasă nu vreau decât să fie linişte! Mi-ajunge balamucul de-aici!

- Fii atentă la mine - că ştiu ce zic şi-ţi vreau binele! Pune mâna şi citeşte ştirile despre el. Pune-te la curent cu tot ce s-a întâmplat până acum. Încearcă să descâlceşti încrengătura asta - fiindcă poţi avea beneficii de pe urma ei. Strânşi cu uşa, tatăl şi unchiul ei pot trage sforile astfel încât divorţul să fie scurt iar tu să rămâi cu apartamentul cu trei camere. Că deja se vehiculează sume de ordinul milioanelor de euro! Şi mă îndoiesc că-ţi surâde ideea să primeşti juma' de bucătărie, juma' de sufragerie...

Deci şi nea Vali vedea lucrurile aşa ca ea...

- Ştiu că ţi se pare ciudat să te gândeşti la asta acum. Dar îţi zic o chestie! Mihai nu-i nici primul, nici singurul care s-a gândit să facă o şmecherie şi sfârşeşte plătind pentru şmecheriile altora! Mihai al tău e un tip deştept! Care chiar merita să ajungă atât de departe! Şi care n-ar fi ajuns nici uşier la minister, dacă nu s-ar fi implicat politic!

Da' ar fi putut să se-nscrie într-un partid! Ce - implicarea politică nu se putea face decât "pe sub fustă"?

- Informează-te bine înainte să tragi concluzii şi să iei decizii.

Bătrânul se trase mai aproape şi-i şopti la ureche:

- Ăia de la DNA sunt şmecheri; îţi spun ceea ce trebuie să auzi tu ca să te înfurii şi să-l torni complex. Înainte de a spune lucruri importante despre el, încearcă să afli ce-are el de spus despre toată situaţia asta.

Aprobă şi reluă apăsarea tastei. Tatăl Roxanei se grăbea spre ei. Mai întâi, îşi pupa fata pe frunte... şi-atât, chestie care-o mira un pic. Apoi strângea mâna lui Mihai - fără să dea atenţie nepoţelului din burta fetei. Şi-apoi îl lua pe el pe după umeri şi pornea spre poartă. Îşi ignora complet fata, de parcă venise la o reuniune de partid - una de-aia plină de succese profesionale...

Asta era ultima poză. Bun! Închise folderul şi se ridică - iar nea Vali se grăbi să apese butonul writer-ului:

- Ţi-am făcut un CD cu ele.

- Nu-l vreau.

- Ştiu că acum nu-l vrei. O să-l vrei peste-o săptămână - sau peste-o lună. Ia-l. Pune-l bine, uită-l undeva - că peste-o lună, cel târziu, o să vrei să-l revezi.

Dacă aşa zicea el! Ea se îndoia sincer de chestia asta! Se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Îţi mulţumesc, nea Vali!

- Nu-mi mulţumi - că n-am făcut mare lucru! Eu îţi mulţumesc ţie!

Ei, hai! Începu să râdă:

- De ce-mi mulţumeşti, nea Vali?

- Pentru că eşti puternică şi n-ai să laşi nenorocirea asta să-ţi urâţească frumuseţea sufletului.

La dracu! Bufni în plâns - moşneagul ăsta ştia prea multe!

- Plângi, scumpa mea! Plângi! E normal să plângi! Şi e sănătos! Trebuie să te descarci! Că ce ţi s-a întâmplat ţie e o nenorocire uriaşă! Dar vreau să-mi promiţi ceva.

Aprobă - că-i promitea orice!

- Acum, înainte să-ţi dai demisia şi să nu ne mai vedem, vreau să-mi promiţi ceva. Îmi promiţi?

Deci, moşneagul ăsta le ştia chiar pe toate... Oftă greu şi încercă să-şi şteargă lacrimile fără să-şi înroşească excesiv pleoapele:

- Promit.

- Să nu plângi niciodată după el. Că nu te-a meritat.

Da. Pe-asta i-o promitea!

- Promit, nea Vali!

- Să nu plângi după asemenea oameni! Niciodată! Scopul nu scuză mijloacele! Atunci când mijloacele îndoaie coloana vertebrală a bunului simţ, nu - scopul nu scuză nimic!

- Ştiu, nea Vali!

- Şi-ţi mai zic o chestie! Să nu te superi pe fete, că nu ţi-au spus. Nici tu n-ai fi putut să spui.

Ba ea ar fi spus în secunda unu!

- Atunci când între doi oameni apar grozăvii de-astea, cel mai bine e să te prefaci că nu ştii - şi să-i laşi să-şi rezolve problemele. Mai ales atunci când nu le eşti confidentă sau rudă...

Şi cum ele nu-i fuseseră niciodată confidente... Aprobă şi-l sărută pe obraz:

- Îţi mulţumesc, nea Vali.

- Şi eu îţi mulţumesc, Elena.

După îmbrăţişare, după ce se lăsase sărutat pe obraz, bătrânul se grăbea spre birou. Dar, la urma urmei, cât să mai lungească despărţirea? Ieşi.

Deci Mihai decisese "să avanseze-n carieră". Ţintise la o avansare uriaşă! Într-adevăr - director de direcţie în minister era un post... "plafonat". Ce mai putea avansa de-acolo, dacă n-avea

susţinere politică puternică? Şi-apoi, cum să reziste el tentaţiei de-a deveni urgent "cineva", dacă avea în faţa ochilor exemple concludente în materie de avansare profesională pe motive familiale? Doar să se uite-n sus, la bărbaţii din guvern...

Nu. Mihai n-o să se întoarcă la ea. Acolo, lângă vilă şi Q7 şi Roxana se simţea el cu adevărat **bărbat**! Acolo era el "mafiot"! Acolo îi erau recunoscute "succesele" - acolo, el era "raza ei de soare"! Şi n-avea de ce să se-ntoarcă la nevastă - aia care-i era egală în obligaţii, dar şi în drepturi!

Nea Vali îi dăduse azi două sfaturi extrem de importante. Primul, să nu creadă nimic din ceea ce nu verifica personal. Al doilea, să nu plângă după Mihai - semn că nici el n-o vedea împăcându-se cu soţul ei... Urca treptele şi se gândea la chestia asta - şi tare-i venea să facă stânga-mprejur şi să se-ntoarcă în biroul lui şi să-l întrebe ce dracu mai putea să facă ea acum, la 35 de ani...

- Elena! Stai!

Poftim? Cristina se grăbea s-o ajungă din urmă... Sigur - fuseseră la fumat şi-o văzuseră trecând pe hol! Uitase complet de ele când ieşise...

- Te simţi mai bine acum?

Aprobă şi zâmbi:

- Mult mai bine.

- ... Ai fost la foto?

Aprobă din nou:

- E important să ştiu cum arată ea. În caz că m-aşteaptă la bloc, la ceas de seară, cu sticluţa cu vitriol...

Tânăra râdea şi nu prea... Îşi reluă drumul spre propriul birou.

Se făcuse aproape şapte. Acuşi începeau ştirile...

Să se uite şi ea la ştiri?

... Nu. Ea o să citească ştirile. Nea Vali spusese "citeşte ştirile" - de parcă încercase să-i amintească despre televiziunile particulare care dădeau pe post "bule de gândire" semnate de Nelson Mondialu'... Deci, ea va citi ştirile. Şi se va pregăti pentru vizita la arest, săptămâna viitoare.

22,05.

Era frig. Degeaba fusese o zi minunată, însorită şi caldă - intraseră în octombrie, aşa că serile erau tot mai răcoroase. Şi era un întuneric aproape compact...

Se grăbea. Nu neapărat ca să se încălzească, cât ca să ajungă repede în staţie! RATB nu era Metrorex, aşa că "ultima maşină" trecea pe-aici mult înainte de ora unşpe. Şi-şi dorea mult "s-o prindă"! Abia aştepta să ajungă acasă, ca să se schimbe şi să se culce şi să uite...

Se uitase la ştiri. Făcuse "imprudenţa" şi-şi pusese căştile - şi văzuse o parte din talk-show-ul de pe RTV. Aşa aflase că "mulţimea" de jurnalişti de sub geamul ei era, în realitate, "avaria" - iar grosul intervievatorilor păzeau gardul vilei! Tânăra Roxana era foarte vorbăreaţă. Avea voce ascuţită şi dicţie bună. Şi energia specifică tinerelor. Vorbea mult, repede şi corect. Şi spunea foarte multe lucruri. Evident, spunea că Mihai nu e vinovat cu nimic şi că justiţia va demonstra asta. Şi spunea, imediat după aceea, că "problemele nerezolvate cu nevastă-sa" îi creaseră o imagine distorsionată; pentru că Mihai era un bărbat de casă, un soţ minunat şi-un formidabil companion de viaţă - şi, imediat cum termina divorţul de "prima nevastă", o să remedieze mica problemă de hârţogărie. Asta era - problemă de hârţogărie. Le lipsea o hârtie - certificatul de căsătorie. Lui îi lipsea şi hotărârea de divorţ, şi de-asta spunea ea că aşa şi pe dincolo. Cam asta spunea Roxana, rotindu-se în cercul virtual al problemelor vieţii ei...

Nu auzise, în jumătatea de oră de emisiune pe care-o urmărise, nici o referire la dl senator. Iar asta însemna că nea Vali avea dreptate. Jocurile erau făcute, soarta lui Mihai era deja pecetluită... Soarta lui era în mâinile dlui senator. Şi-ale unor judecători, care aveau toţi nişte superiori. Şi, bineînţeles, în mâinile Roxanei! Dacă nu era atentă şi "punea la suflet" şi pierdea sarcina...

În orice caz, pe la nouă jumate ajunsese la o concluzie interesantă! Roxana îl apăra pe Mihai cu forţa şi determinarea soţiei lui - iar ea, Elena Popescu, se pitea ca o amantă...

Mergea repede. Aleea era lungă. Şi chiar dacă mergea tot mai repede şi mai repede, paşii bărbăteşti din spatele ei nu se îndepărtau...

Îi era frică pentru laptop. Că, dacă-l pierdea, trebuia să-l plătească. În rest, nu se temea de nimic. Nici chiar de lovitura în moalele capului! Iar violul era o chestie la care nu se gândea absolut deloc! Dacă bărbatul din spatele ei avea asemenea gânduri cu ea, zău că o să fie dezamăgit...

Dacă bărbatul din spatele ei îi dădea una-n cap, poate că reuşea să-i şteargă memoria de scurtă durată. Poate că o băga în spital câteva zile... într-un salon fără televizor... Şi poate că Roxana se înfuria şi pierdea sarcina, aşa că Mihai s-ar fi grăbit la spital, cu flori şi bomboane şi speranţa că nevestei lui din acte nu-i va reveni vreodată memoria ultimelor câteva zile...

O luase razna. Se gândea la împăcarea cu Mihai - adică la o modalitate de-a redeveni victima lui! Tot a lui! Nu se gândea la un alt bărbat - se gândea tot la el! Era...

Era normal. De 15 ani, ea nu-l cunoştea decât pe Mihai - şi nu se gândea decât la el. Ce-i făcea lui de mâncare, de unde-i cumpăra lui cămăşi, când venea el de la birou... Normal că nu se putea despărţi de el aşa, în 48 de ore! Chiar dacă "decreta" ea că o să divorţeze; psihic şi sufleteşte, el era în ea...

Trebuia "să recalibreze" propriile gânduri. Aşa că, dacă individul din spatele ei îi va da una-n moalele capului, o să sfârşească la spital. Şi n-o să vină nici dracu la ea, s-o întrebe cum se simte - nici chiar procurorii! Ăia or să dea telefon, să afle dacă pacienta era conştientă, pentru că voiau să mai pună nişte întrebări...

Apropo de procurori! Scoase telefonul şi selectă numărul răguşitului... Suna. Probabil că o s-o înjure bine - era aproape zece jumate, ea era femeie singură şi suna un bărbat purtător de verighetă...

- Da.
- Bună seara, dle Şimon.
- Bună seara, dnă Popescu.
- Vă rog să mă iertaţi că vă sun la ora asta...
- Staţi liniştită, că sunt la birou! Deci, nici un deranj...

El râdea; ea auzea paşii bărbăteşti în spate şi-i venea să plângă, aşa că se grăbi s-o scurteze cât mai mult şi mai explicit:

- Tocmai am plecat de la serviciu - de-asta vă sun aşa târziu.
- V-am spus, nici un
- Dle procuror, eu îl pot vizita pe Mihai la arest?
- ... Sigur că da! Veniţi la noi, mâine dimineaţă, să discutăm despre asta. Puteţi să mergeţi cu avocatul lui...

Daa, că ea de-asta îl sunase la ora asta - că voia să meargă la arest! Încercă să zâmbească şi rosti o întrebare cel puţin tâmpită:

- Presupun că avocatul lui nu poate fi şi al meu - nu?
- Presupuneţi corect. Dar cu siguranţă dl avocat are mulţi colegi; vă poate găsi pe altcineva...
- Da, normal...

Omul ăsta chiar nu pricepea de ce-l sunase la ora asta! Insistă cu întrebările tâmpite:

- Credeţi că ar fi oportun să solicit un ordin de restricţie împotriva lui Mihai?
- Atâta timp cât nu anunţă la ştiri că va fi eliberat, nu - mă îndoiesc că veţi obţine acel ordin de restricţie.

- Da, nu m-am gândit... În orice caz - eu am plecat adineauri de la serviciu. Dacă e cazul, credeţi că vă mai pot suna azi?

- Da, sigur. Mai bine luaţi un taxi; zona Casei Presei e destul de întunecată...

"Păi eu de ce dracu te-am sunat? Din prea multă singurătate?" Nu prea mai ştia cum să tragă de timp; aşa că... Aa, da!

- Dl procuror Melinte mai e?

- Nu - a plecat pe la opt.

- Aha... Voiam să-i mulţumesc că a vorbit cu ziariştii, după ce s-a terminat percheziţia...

- Staţi liniştită. Vă simţiţi urmărită?

"În sfârşit, eşti şi tu inspirat!"

- Da.

- Presupun că n-aveţi curaj să întoarceţi capul şi să-mi spuneţi dacă e vreun coleg, sau o femeie, sau...

- Presupuneţi corect.

- Deci singura soluţie este să rostiţi multe cuvinte şi să vă grăbiţi la staţia de taxiuri.

- Cred că da. Voiam să vă întreb - DNA-ul angajează operatori calculator? Sau translatori de limba engleză?

- ... V-aţi pierdut locul de muncă?

- Nu, dar va trebui să-l pierd cât de curând.

- Înţeleg. Nu cred că s-au deblocat posturile. Şi chiar dacă s-au deblocat - nu vă recomand să deveniţi mai bugetară decât sunteţi acum.

- Da, normal! La aspectul ăsta nu m-am gândit! Se vede că avea un salariu bunicel...

- Iar dvs nu prea aveaţi pe ce cheltui venitul familiei. Din păcate, toate sursele lui de venit sunt blocate - inclusiv contul şi cardul de salariu.

- Aa, oricum nu mă bazam eu pe cardul lui!

Şi iar nu mai avea ce să-i spună - dar, din fericire, mai avea doar câţiva paşi şi ajungea la taxiuri... Zâmbi:

- Haideţi, că nu vă mai ţin din treabă.

- Aţi urcat într-un taxi?

- Încă nu.

- Atunci vorbim până urcaţi în taxi.

- În regulă.

"Atunci spune tu ceva - că eu n-am ce să-ţi mai spun!" Evident, ea trebuia să vorbească - el trebuia să asculte şi să se concentreze la ceea ce trebuia să facă el atunci când victima din dosarul anchetat de el era urmărită la zece jumate prin beznă! Dar dacă n-avea ce să spună...

Taximetristul întoarse capul - şi se întinse şi-i deschise portiera din spate. Perfect! Băgă telefonul la umăr şi se folosi de gestul amplu ca să arunce o privire în spate:

- Am ajuns la maşină.

- În regulă. Urcaţi, închideţi portiera şi uitaţi-vă bine la persoana care v-a urmărit.

Se aşeză pe banchetă, trase portiera şi se răsuci. Şi apucă să vadă geaca albastră trecând pe lângă ea!

Era un bărbat... normal. Nici înalt dar nici scund, nici gras dar nici slab... Era, oricum, mai înalt decât ea - dat fiind că ea era o femeie normală, adică avea doar 1,65. Purta o geacă albastră cu croială bătrânească - de-aia "pătrată şi cu două buzunare". Şi purta blugi negri. Şi-avea pe umăr o geantă bătrânească - de-aia cu două fermoare, dreptunghiulară, gen valijoară. Şi pantofi în picioare. Ea îl vedea din spate acum - era brunet şi părea că purta freză... Ajunsese la bulevard, aşa că intrase în lumina puternică - şi-l vedea bine...

- Elena? Mai eşti?

Aoleu, procurorul! Bufni în râs:

- Da. Iertaţi-mă - îl studiam cu maximă atenţie pe cel care-a mers în spatele meu!

- Şi ce-ai văzut la el?

Ce-a văzut? Adică ce vedea?... Vedea genul de muncitor de 50 de ani care n-are-n viaţă altă speranţă decât să nu-l concedieze înainte de pensionare - că altceva în afară de bodyguard nu se mai putea face. Aşa că oftă uşurată:

- ... Am văzut că am luat-o razna şi visez urmăritori pe pereţi.

- Niciodată să nu-ţi subestimezi intuiţia. Nu spun s-o suprimi, dar nici să-i dai aripi fiind subiectivă. Dacă ţi s-a părut că te urmăreşte, e posibil să te fi urmărit.

Îl privea lung pe bărbatul care traversa... Şoferul mormăi, nervos:

- Vă duc undeva? Sau v-aţi urcat doar ca să scăpaţi de ăla?

Oof! Uitase şi de şofer!

- La IGPR, pe Ştefan cel Mare.

Procurorul voia şi el ceva de la ea:

- Deci, mâine sau poimâine cumpără-ţi un spray cu piper. Să-l ţii mereu în buzunar, la îndemână. Şi, atunci când crezi că eşti urmărită, să te opreşti şi să-l laşi să treacă. Dacă o face, măcar stai tu cu ochii pe el. Dacă n-o face,

- Am înţeles. O să-mi cumpăr un spray - că nu se ştie când o să-mi trebuiască. Dle procuror, vă mulţumesc că mi-aţi înţeles spaima şi-aţi stat de vorbă cu mine.

- Stai liniştită - una din sarcinile mele e să mă asigur că toţi cei care au legătură cu cazurile mele sunt în siguranţă. Şi "supravieţuiesc" anchetei - dacă înţelegi ce vreau să spun...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu, conştientă că-l cam "uşuise"...

- Aveaţi senzaţia că bărbatul în geacă albastră vă urmărea?

- Da.

Şoferul nu mai spunea nimic... Sprijini capul pe tetieră. Şi preferă să nu mai spună nimic. Era obosită, se simţea ameţită, începea să o chinuie o senzaţie de rău...

Nu mâncase nimic de dimineaţă, iar la serviciu îi luaseră fetele cinci covrigi - din care mâncase doar doi. Era trecut de zece noaptea iar ei îi era rău... Şi se gândea că luase un taxi până acasă, adică o să ajungă repede - dar n-avea nimic pregătit, aşa că trebuia să treacă pe la Mega... Pentru că n-avea cui să dea telefon, să-l roage să scoată o pungă de blaturi de la congelator şi să pună "de-o pizza" pe ele...

Şi-acum se întreba ce variantă era mai dezirabilă - cea în care se oprea ea personal la Mega, la cumpărături, după care mânca nişte mezel singură-n casă... sau cea în care suna şi făcea el o pizza, dar mâine el pleca în delegaţie...

Nu voia să se mai gândească la Mihai. De 15 ani, se tot gândea la el - azi, acum, se răzvrătea şi decidea să nu se mai gândească la el. Să se gândească la oricine altcineva, la orice altceva - nu la el! Aşa că se gândea... la ea. Şi la starea ei de rău...

Ce porcărie!

22,35.

Lăsă pungile jos şi scotoci după cheie. Uşa scării era închisă - dar cine ştie ce bau-bau o aştepta în scară... furios că îl lăsase să aştepte câteva ore bune...

Descuie şi intră. Şi lăsă iar sacoşele, ca să tragă uşa şi s-o închidă bine...

Tresări - lătra un câine-n scară! Cine dracu băgase un maidanez în scara blocului?... Nu

conta. Important era să nu vină la ea "cu gânduri necurate". Că avea patru sacoşe-n mâini, iar la dat cu şutul nu era nici măcar începătoare...

Ajunsese la etajul doi. Din fericire, lumina era aprinsă - aşa că vedea pe unde păşeşte! Câinele sigur era la trei; deci ziua de azi nu se terminase încă...

Brusc, o voce răguşită, de femeie bătrână, aproape că răcni:

- Michu! Gata!

... Michu? Cățelul fostei ei vecine de bloc?

Ca un fel de răspuns nerostit, gheruţele ţăcăniră pe ciment - iar în capătul scărilor apăru Michu...

Oo, Doamne! Venise dna Claudia! Buna ei dnă Claudia! Aflase ce se-ntâmplase şi venise! Scăpă un suspin:

- Dna Claudia?

Femeia începu să râdă:

- Chiar eu!

Venise la ea! Dna Claudia chiar venise la ea! Urcă încă două trepte şi-o văzu sprijinită de calorifer!

- Dna Claudia! Nu-mi vine să cred!

- Ba să crezi! Ce - mai ştii tu o altă babă aşa plimbăreaţă ca mine? Nu ştii! Bineînţeles că eu sunt!

Porni spre ea, iar bătrâna indică cu bastonul spre uşă:

- Las' că ne pupăm după! Deschide şi hai să ne-aşezăm niţel...

Aoleu, da! Cine ştie de câte ore stătea biata femeie în picioare la uşa ei!

- Şi să adăpăm armăsarul...

Râdea şi descuia. "Armăsarul" în cauză era un pechinez imperial frate cu Matusalem care suferea de personalitate multiplă. Uneori, se credea Cane Corso - şi lătra şi se repezea la rottweileri şi pittbuli... În sfârşit!

Intră, aprinse lumina şi lăsă sacoşele:

- Intraţi! Vă rog!

- Intrăm, intrăm...

Trebuia să-i facă un ceai - că, la ora asta, numai cafea îi mai lipsea femeii trecute de 85 de ani! Şi trebuia să încropească ceva, un fel de gustare! Dna Claudia ieşea seara cu Michu - dar sigur nu la zece jumate! Trase de uşile dulapului suspendat, să le smulgă şi mai multe nu:

- De care ceai beţi, dnă Claudia?

- De care vrei tu. Dar hai mai întâi să mă dai şi pe mine cu cremă pe spate. Că de-aia am venit de fapt!

Aa... OK! Bătrâna ieşi din bucătărie:

- Oare unde-o fi baia?

- În stânga. Uşa din stânga.

O văzu intrând în baie şi se răsuci - să-i pună puţină apă lui Michu, care sigur era însetat rău!

- Vii să-mi dai cu cremă?

Aa! Zâmbi:

- Sigur!

Intră în baie, iar femeia şopti:

- Închide uşa.

Se conformă, un pic mirată... Bătrânica puse capacul pe wc şi se aşeză:

- Vino-ncoa!

Făcu un pas mic-mic, că i se părea aiurea - baia era mică, n-avea loc s-o dea cu cremă... Dna Claudia o luă de mână şi-o trase-n jos! Şi şopti:

- Vino-ncoa şi fă-te mică, că trebuie să vorbim în şoaptă!

Aa...

Buna ei bătrânică, fostă vecină de bloc de pe vremea când locuise în apartamentul mamei ei, trecuse de 85 de ani. Şi-o îndrăgise din prima clipă - de-acu' 35 de ani. Ori de câte ori i se stricase ceva electronic prin casă, pe ea o rugase s-o ajute! Şi de fiecare dată deschisese şifonierul, scotocise printre haine şi "o răsplătise" cu o ciocolată... Buna ei bătrânică urmărise ştirile şi talk-show-urile. Şi avea peste 85 de ani. Şi se gândea acum că era aproape ora unşpe, iar bătrânica ei va trebui condusă acasă...

- Am văzut ce s-a întâmplat! Ss...

Aprobă - vorbea în şoaptă. Era ea ferm convinsă că erau ascultate - aşa cum zicea Gâdea pe Antena 3! Probabil că bătrâneţea şi telenovelele... O să-i facă jocul - ţinea mult la bătrânica trecută de 85 de ani...

- Eu i-am zis şi maică-tii, când încă mai trăia, că nu-i a bună! El se gătea şi se aranja prea cu foc, ca să nu fie vorba de altă femeie!

Aprobă cu capul, indispusă deja de tema discuţiei...

- Şi maică-ta, Dumnezeu s-o ierte, îmi zicea că nu-i adevărat - că e un bărbat de aur şi te iubeşte mult! Şi degeaba-i ziceam eu că bărbaţii care-şi iubesc nevestele le iau şi pe ele la manichiură şi pedichiură, nu se duc singuri - ea n-avea urechi să audă şi ochi să vadă...

Bătrânica asta îi tot amintea de mămica ei - în cel mai prost, mai nenorocit moment al vieţii...

- Ştiu că s-a purtat frumos. Şi ştiu că a fost discret. Se vedea în ochii lui că e hoaşcă cu experienţă...

Înghiţi greu nodul sec din gât şi şopti:

- Dnă Claudia, vă rog eu mult - haideţi să vorbim despre altceva!

- Stai! Stai, să-ţi zic! Scumpo, eu am văzut la televizor ce s-a întâmplat. M-am uitat la toate posturile, ca să văd ce se spune şi cum şi-n ce fel. Şi mi-am dat seama că tu probabil că suferi mult acum. Că, vorba aia - cinşpe ani bătuţi pe muchie nu-s de colo!

Aprobă încet cu capul şi-şi şterse lacrimile - adio apetit la cină...

- Scumpo, eu te ştiu pe tine încă de când erai atâtica. Şi te lua taică-tu cu el pe şantier, pe vremuri. Şi dormeai în braţele lui, strivită în înghesuiala din ITB. Eu am apreciat întotdeauna felul cum te-au crescut părinţii tăi şi felul cum ţi-au modelat sufletul. Nu-i aşa că te simţi bolnavă?

... Bătrânica ei "deraiase" rău... Dna Claudia arătă spre suflet:

- Nu-i aşa că eşti bolnavă?

Aprobă cu capul. Ca s-o facă să spună odată ce-avea de spus şi să plece! Adică s-o ducă acasă! Pe bezna asta, nici nu se gândea s-o lase să plece singură, doar cu Michu! Îi mâncau maidanezii parcului pe-amândoi, dacă-i prindeau pe-ntuneric pe-acolo!

- Bun!

Poftim?

Dna Claudia trase sacoşa de pânză în poală. Şi scotoci un pic... şi scoase o cutie de carton:

- În cazul ăsta, să ştii că am venit, aşa cum mi-a spus soţul tău, ca să-ţi dau cutia asta.

Şi-acum punea degetul peste buze, s-o facă să nu spună nimic... Bine, nu spunea nimic! Dar era extrem de ciudat că dna Claudia, cu care nu mai vorbise practic de când se mutase din vechiul ei bloc, venea acum şi-i aducea o cutie - aşa cum îi spusese soţul ei să facă...

Femeia o îmbia cu cutia. Aşa că o luă. Şi-acum se conformă şi se apropie mai mult de ea - iar dna Claudia şopti şi mai încet, la urechea ei:

- În urmă cu cinci ani, m-am întâlnit cu Mihai la lift. Venise la maică-ta cu o sacoşă cu nişte oale. Eu coboram la boxă, cu borcanele cu murături. A lăsat sacoşa şi m-a ajutat să car gogonelele şi castraveţii. Şi s-a minunat: ce boxă frumoasă am! Şi sigură, că se-ncuie cu lacăt! Eu am zis că da, gogonelele mele sunt în siguranţă, iar el a plecat... După două zile, s-a întors. Mi-a zis că ştie cât de mult ţin eu la tine. Şi că are încredere în mine, că sunt o femeie cu cuvânt şi cu frică de Dumnezeu. Mi-a adus cutia asta şi m-a rugat s-o bag în boxă, acolo unde ştiu sigur că nu umblă nimeni. Şi mi-a zis că în ea a pus, special pentru tine, câţiva bănuţi albi pentru zile negre.

Cum-cum? Bănuţi albi pentru zile negre? Ce dracu?!

Desfăcu capacul cutiei... şi se clătină scurt, faţă-spate. Cât pe ce să pice-n cur! Cutia era plină cu bancnote roz... cu însemne monetare europene...

- Ştiu, scumpo - aşa am făcut şi eu când am văzut cum arată ăia câţiva bănuţi albi! Mi-a zis să-i pun bine - şi să ţi-i dau atunci când o să te văd bolnavă şi lipsită de ajutor.

Cu alte cuvinte, Mihai...

- Şi-am văzut la televizor că eşti lipsită de ajutor acum. Şi-ai zis că eşti şi bolnavă...

Nu, ceva nu era în regulă!

- Dnă Claudia, când aţi spus că v-a adus cutia?

- Acu' cinci ani. În 2010.

El fusese pe-atunci director de direcţie în Ministerul Muncii. O luase ameţeala...

- Ss! Ai mare grijă ce spui! Că eşti interceptată şi urmărită în perioada asta!

Daa, sigur! Ea era cheia întregii anchete!

- Scumpa mea, eu ştiu un lucru. Adevărul are întotdeauna două feţe. Şi fiecare om are dreptate atunci când se judecă pe el însuşi. Şi tu faci lucruri pe care le consideri absolut normale şi corecte, dar care nu sunt aşa. Deci, eu zic aşa - trage fermoarul...

Peste buze, bineînţeles...

- ... Pune bine cutia şi ia din ea numai atunci când e cazul. Nu arăta nimănui că ai bani mulţi. Că nici nu sunt chiar aşa de mulţi, să ştii! Dacă n-ai grijă de ei, se duc într-o clipă!

Aprobă cu capul - cutia nu era foarte mare. Erau patru teancuri de bancnote de 500 de euro. Deci Mihai pusese deoparte, în 2010, 200.000 de euro. Special pentru ea - pentru când va fi bolnavă şi lipsită de orice sprijin... Hm! Bătrânica ei o bătu cu putere pe mână:

- Vezi? Nu te-ai fi gândit că s-a gândit şi la tine!

Rânji cu subînţeles:

- Aşa-i! Ne-a "rezolvat" pe rând! Mie mi-a lăsat 200.000 de euro, ei i-a făcut o vilă de 600.000 de euro...

Dna Claudia o atenţionă cu degetul:

- Nu face aşa! Că putea să nu-ţi păstreze nimic! Şi erai în fundu' gol acum!

Aprobă şi se ridică:

- Aşa e. Hai - unde-i crema?

Femeia se ridică şi ea - şi-i aruncă o uitătură demnă de cea mai cretină întrebare rostită de ea în ultimii cinci ani... Deschise uşa şi reveni la tonul normal:

- Dnă Claudia, dormiţi azi la mine?

- Nu, scumpa mea - că nu pot să dorm decât în patul meu. Am mai încercat, dar n-am reuşit decât să mă holbez în tavan cu orele.

- Ei, na! După frecţia asta, o să dormiţi neîntoarsă!

- Aşa-i - da' la mine-n pat!

Prea bine! Năvăli în dormitor şi aruncă cutia sub pat:

- Atunci haideţi să vă duc acasă.

- Hai să-ţi pui să mănânci şi să te odihneşti! Las' că noi ne ducem singurei acasă!

- Nu vă las să traversaţi parcul singură noaptea!

- Nu-l traversez singură, ci cu armăsarul!

Îşi luă cheile şi geanta:

- Maidanezii parcului or să vă-nghită armăsarul dintr-un singur ham. Mergem?

Bătrânica nega încet cu capul... O privi lung, concludent - chiar îşi închipuia că o lăsa să umble noaptea pe străzi? Dna Claudia şopti:

- Dacă eu vin la tine şi te-aştept trei ore pe scări, iar după cinci minute tu mă duci acasă, mâine ai din nou percheziţie. Şi-aşa, faptul că te-am aşteptat trei ore bate la ochi...

O prinse de braţ:

- Şi faptul că m-aţi aşteptat trei ore doar pentru o frecţie de cinci minute nu bate la ochi?

- Nu. Oamenii bătrâni fac lucruri trăznite.

Cum naiba venea asta? Adică dacă ea rămânea acasă, faptul că dna Claudia o aşteptase trei ore la uşă ca să o roage s-o dea cu cremă cinci minute nu bătea la ochi... Bătrânica o trase uşurel şi-o sărută pe obraz:

- Mănâncă şi odihneşte-te. Bine? Eu o să iau un taxi.

Aoleu! Acum chiar că bătea la ochi rău de tot!

- Pa!

Şi-o şi "rupsese la fugă" pe palier! După ce-i păstrase cinci ani de zile cutia cu bani, şi mai şi venise personal să i-o aducă acasă - când ar fi putut s-o sune, că-i ştia toate telefoanele... Bătrânica asta o cunoştea foarte bine. Şi, într-adevăr, avusese o reţinere faţă de Mihai. Era, la urma urmei, o prietenă. Adică o cunoştinţă care "ţinea cu ea". Şi cum n-avea cu cine altcineva să vorbească... oftă greu:

- Nu-i aşa că veniţi mâine pe la mine?

- Nu ştiu! Să vedem - că mâine vin babele mele, să jucăm wist! Te sun, da?

- Da...

Dna Claudia cobora scările, "îndrumată" de Michu - care coborâse primul şi-acum o privea şi dădea cu nerăbdare din coadă. Ea o privea şi zâmbea. Bătrânica ei era fantastică! Deci mâine avea "zi de wist" cu nişte babe... Era fantastică, ce mai! Din câte spusese mămica ei, dna Claudia fusese ingineră - şi nu putuse face copii. Când se gândea la asta, o cuprindea o tristeţe amară - că ar fi fost o mămică şi-o bunicuţă şi-o străbunicuţă minunată...

Închise uşa şi-o încuie. Şi intră în dormitor doar ca să ia cutia. Pipăia după ea - o aruncase pe undeva pe sub pat... Intră în baie.

Se aşeză pe capacul wc-ului. Deschise din nou capacul de carton... 200.000 de euro. Pentru 15 ani de mariaj. Puţin! Roxana primise 600.000 pentru un an! Pesemne că fusese de acord să-i facă varii perversiuni... Şi nu, nu încerca să fie sarcastică atunci când gândea aşa; doar îşi amintea cuvintele procurorului. "Cu ele a făcut tot ceea ce n-a făcut cu tine." Fotografiile de la nea Vali confirmau asta - ieşise-n stradă cu ţigara-n colţul buzelor, ca mafioţii, în timp ce, în prezenţa ei, Mihai nu fumase niciodată. Susţinuse întotdeauna că în biroul lui se fuma, că avea de-a face cu fumători... Şi cum cu ea nu făcuse niciodată altceva decât lucruri "normale" după majoritatea "canoanelor"...

Era obosită şi hămesită şi confuză - şi-avea în palme 200.000 de euro neimpozabili proveniţi din mită...

Comparativ cu situaţia ei de dimineaţă, situaţia de seară era mult îmbunătăţită. Comparativ cu perspectivele pe care le avusese de dimineaţă, perspectivele pe care le avea acum erau ceva mai vesele! Lucrurile păreau să se-ndrepte repede! Deci, avea nevoie de-un pic de organizare. Lista de priorităţi! Unu - să ascundă banii. Doi - să mănânce. Trei - să facă un duş. Patru - să adoarmă.

Se ridică şi aduse cheiţa de la uşiţa căzii. Mihai spărsese două bucăţi de faianţă şi pusese uşiţă de vizitare - special pentru cazul când se spărgea ţeava, sau picura furtunul. Descuie, privi lung locul întunecat... Îi va pune în dreapta - legaţi cu o sfoară. Şi, în faţa lor, va umple locul cu cutii cu pantofi. Dacă o s-o percheziţioneze şi-acolo, DNA-ul o să se plictisească de-atâţia pantofi! Momentan, însă, o să-i pună bine.

Încuie totul, se răsuci şi băgă cutia în maşina de spălat. Peste ea, îndesă două prosoape. Ieşi, pe direcţia punctului doi - mâncarea. O să-şi facă un sandwich savant... pentru că avea nevoie de timp, să se gândească la întorsătura neaşteptată pe care-o luaseră lucrurile...

Era linişte în casa ei. Vecinii adormiseră, probabil... Se învecina cu oameni în vârstă; probabil că nu le mai ardea nici de seriale, nici de talk-show-uri... Se auzea, uneori, foşnetul cămăşii ei. Şi ţăcănitul cuţitului când întâlnea fundul de plastic. În rest...

Sandwich-ul ei prindea, încet şi sigur, proporţii...

Chiar dacă o să rămână fără apartamentul ăsta - o să-şi permită alt apartament. Oare să şi-l cumpere aici? Sau pe undeva prin Franţa? Aici, DNA-ul îi socotise deja "firfirica". Acolo avea o şansă să scape - putea să spună că banii erau moştenire... Dacă însă o să rămână şi cu apartamentul, şi cu banii... Oare cum o să calculeze Mihai? El trebuia să fie de acord cu divorţul amia-

bil - şi cu împărţirea făcută de ea. Dacă nu era de acord, trebuiau să recalculeze - nu? Adică trebuiau să ajungă la o soluţie. Nu era imposibil; mai lăsa el, mai lăsa şi ea... Mai o înjurătură printre dinţi, mai un blestem în gând - şi gata partajul! Apoi...

Apoi, după părerea ei, ea trebuia să vândă totul şi să se mute-n Franţa. Sau în Italia sau Belgia. Ceva fără limbi germanice. Trebuia să se stabilească acolo şi să încerce să-şi refacă viaţa. În momentele astea, avea sentimentul că bărbaţii din România erau "dereglaţi" - iar locul ei nu era aici, ci într-o ţară normală, cu oameni normali...

O să vadă ea!

Sandwich-ul era gata. Era mare şi frumos - şi ornat cu de toate! Puse felia de pâine deasupra... Cântări "din ochi" dimensiunea deliciului culinar... Şi luă felia de sus şi muşcă din ea. Atâta muncise la construcţia asta, că "depăşise PUZ-ul" şi nu încăpea-n gură! Şi uite cum plănuise să-şi facă sandwich, dar sfârşise mâncând pâine cu ceva...

În viaţa era ca-n bucătărie - nu întotdeauna planul iniţial altera realitatea în modul dorit de cel care făcea planul. Mihai nu plănuise să sfârşească la arest - şi, probabil, şi la puşcărie. Ea nu plănuise să sfârşească divorţată şi fără urmaşi. Roxana probabil că plănuise un cu totul alt viitor pentru ea... O să fie ce-o să fie. Era foarte posibil ca mâine, la coadă la Mega, să-şi simtă inima străpunsă de dragostea pentru vecinul de coadă! Era foarte posibil şi să primească un buchet de flori de la procurorul Melinte... Deşi şi ăla avea verighetă, semn că era foarte obosită şi-ar fi făcut bine să mănânce mai repede şi să se culce...

"Da' chiar, Eleno! Ce te faci tu dacă mâine te duci pân' la Mega şi-acolo vezi un bărbat şi te-ndrăgosteşti rău de el?" Momentan, varianta asta îi părea imposibilă. Dar, cine ştie cum o să fie varianta asta mâine! Se grăbea deci să mănânce, ca să se culce, ca să doarmă şi să vină odată ziua de mâine. Că era curioasă, acum, dacă soarta putea fi chiar aşa de cinică încât să-i scoată-n cale un alt bărbat... Făcând-o astfel să uite de emigrare, de planul de-a se muta într-o lume normală, cu oameni normali...

8 octombrie 2015. Joi.

7,05

Ptiu!

Deşi stătea în picioare, simţi practic cum se ridică! Şi rămase aşa, buimacă, fără să înţeleagă ce se întâmplase - dacă ea şi Roxana stătuseră orizontal, sau dacă şocul interacţiunii cu iubita lui Mihai o făcuse de fapt să leşine...

Nici, nici. O trezise din somn. Discuţia cu amanta fusese un vis. Urât. Un coşmar. Nu se lăsase cu păruială, dar nici cu convenţie amiabilă...

Coşmarul o făcuse să sară-n sus - şi se ridicase în fund. Acum stătea în fund, în pat. Aşa că aruncă o privire spre ceasul mobilului... Şapte dimineaţa. Bestial! Se simţea nu obosită, ci bătută metodic toată noaptea cu un obiect contondent...

Se făcea că ea îşi găsise o avocată. O femeie - ca s-o înţeleagă şi să poată să vorbească deschis cu ea. Simţise, în visul ei, că discutase îndelung cu avocata, că "erau pe aceeaşi lungime de undă", că femeia aia era sufletistă şi-o înţelesese şi pe ea, şi chinul prin care trecea viaţa ei... Femeia aia îi mijlocise o întâlnire cu Roxana. Îi spusese că vorbise cu avocatul Roxanei, şi-apoi cu Roxana personal, iar amanta lui Mihai regreta ceea ce se întâmplase şi-şi dorea mult să discute cu ea. Fiindcă nici ea nu era foarte fericită cu actuala situaţie, şi ea avea nevoie de lămuriri şi sprijin şi-o discuţie deschisă cu cealaltă femeie... În orice caz - una peste alta, avocata o convinsese să se întâlnească cu Roxana. Şi se-ntâlniseră în parc, pe alee. În faţa blocului. Lângă copacul din mijlocul drumului. Ea venise cu avocata ei, Roxana venise cu avocatul ei...

Când se întâlniseră, visul ăla frumos, civilizat, se transformase în coşmar.

Mai întâi, avocata ei şi avocatul Roxanei, care era de fapt avocatul lui Mihai, se îmbrăţişaseră şi se sărutaseră pe obraji. Şi le dăduseră de înţeles că erau fraţi, sau verişori - rude bune, în orice caz. N-apucase să se gândească la faptul că avocata îi fusese recomandată de procurorul Melinte; Roxana, tânăra care în fotografii stătuse în braţele lui Mihai, păşise spre ea - şi se transformase. Chipul destins se încruntase; zâmbetul devenise rictus. Privirea devenise uitătură. Roxana scosese burta-n faţă şi pusese mâinile-n şolduri. Şi-i vorbise. Îi turuise multe lucruri, cu vocea ei isterică şi dicţia bună şi debitul verbal peste medie... Timp în care avocata ei şi avocatul lui pălăvrăgiseră de-ale lor, la doi metri de ele, fără să observe că "discuţia amiabilă" era un pui de scandal în toată regula...

Tăcuse. O lăsase pe Roxana să vorbească şi tăcuse. Se gândise că ăla mai deştept cedează; şi-o lăsase să spună ea tot, să se răcorească...

Roxana nu tăcuse nici o clipă măcar. Răcnise non-stop, atrăgând atenţia tuturor - şi pietoni, şi spectatori de pe la balcoane...

Roxana îi spusese tot ceea ce avusese de spus. Fusese "sinceră şi deschisă spre dialog", cum ar fi relatat Mirela pentru Agerpres... Frazele gen "eşti o babă ofilită şi grasă şi ridată şi fleoşcăită şi normal că n-a făcut copii cu tine - că n-avea cu cine, rece şi înţepenită şi constipată cum eşti" fuseseră rare, pentru că asemenea fraze intraseră în categoria "light"...

Îi fusese frică de Roxana. Sentimentul ăla se simţise tare, ferm conturat - şi-o tulburase. Tot visul, nu se speriase nici de întâlnirea cu tânăra aia, nici de perspectiva discuţiei - se speriase de ea ca persoană. Îi era frică de Roxana Iancu. Era o puştoaică de nici 18 ani, avea tot ceşi dorea - inclusiv pe Mihai -, dar tot îi era frică de ea. Nu ştia de ce; că, la o adică, era mai solidă decât ea şi-ar putea-o dovedi... Hm!

Îi displăcea sentimentul ăla de frică. Şi cum ştia deja că Mihai era al Roxanei, iar între ea şi el chiar nu mai putea exista altceva decât divorţul, decise că trebuie să ia urgent măsuri. Adică să mărească, cât mai mult posibil, fractura dintre ei. Să nu fie vreodată tentată, într-un moment de disperare maximă...

Deci, azi va face ordine şi curăţenie-n casă!

Se ridică şi porni spre bucătărie - ia să-şi facă ea încă un hyper-sandwich! Dar unul "încadrat în PUZ", ca să poată să-l mănânce sandwich şi nu "platou cu răcituri"! Râdea, amintindu-şi păţania de aseară, cu sandwich-ul prea înalt ca să-i încapă-n gură...

Intră în bucătărie - şi se opri. Soneria piuia prelung...

Avea straniul sentiment că Roxana se gândise să-i facă o vizită...

Încetişor, pe vârfuri, se răsuci... Se apropie de uşa de la intrare... Ridică încetişor capacul vizorului... Uraa! Dna Claudia era! Repede! Descuia cât putea de repede - iar Michu se-apucase deja de lătrat, când auzise mecanismul uşii... Bătrânica ei zâmbea, veselă nevoie mare:

- Neaţa!

- Sărut mâna!

- Am revenit, aşa cum ţi-am promis aseară!

Aha! Venise ca să-şi asigure un alibi pentru seara trecută şi cele trei ore petrecute în scara blocului! O pofti înăuntru şi se grăbi să-l ia pe Michu în braţe - să-l oprească din lătrat:

- Bine-aţi revenit!

- Bine te-am regăsit!

Şi uite că dna Claudia “prefera să fie interceptată azi” - că se ducea în living... Cum voia ea! O urmă şi i se făcu semn să ia loc lângă ea:

- Scumpa mea, să ştii că eu m-am gândit foarte-foarte bine şi-am ajuns la concluzia că aşa e!

“Serios? Sigur nu-i invers?” Uneori, dna Claudia era o sursă de consum nervos. Numai ea ştia ce anume “aşa e”...

- Ai avut dreptate, cu Mihai. Va trebui să divorţezi.

... Oo, nu! Ce-avea cu ea, de-i tot amintea de chestia asta? Chiar îşi închipuia că o să uite, dacă nu-i amintea ea mereu?

- Tu te duci azi la serviciu, nu-i aşa?

- Nu. Şeful meu mi-a sugerat, mai mult sau mai puţin protocolar, să iau un laptop şi să lucrez de acasă.

- Aha! Păi atunci e foarte bine! Uite ce zic eu! Eu zic să te-apuci azi să faci ordine-n jurul tău. Aici, în căsuţa ta.

Nu era “căsuţa ei”, ci “căsuţa lor”. Dar nu mai apucă s-o contrazică...

- Aruncă tot ce-a fost al lui - indiferent cât a costat, indiferent cât de multe amintiri frumoase te leagă de acel obiect. În orice caz, să arzi fotografiile. Toate! Fără excepţie!

- Da, dnă Claudia. Şi eu mă gândisem la unele măsuri radicale...

- Aşa! Foarte bine! Cu cât dai mai mult din el afară din casă, cu atât mai repede îţi revii. Că să ştii că eşti cam palidă la faţă!

Aprobă... Bunicuţa ei se aplecă şi-i studie cu atenţie ochii... şi se-aplecă şi spre dreapta, ca s-o evalueze “din cap până-n picioare”, cum se spune! Ia uite-o!

- Scumpa, eu îţi explic o chestie! Nu; de fapt, nu-ţi explic. Şi nici nu-ţi exemplific. Ţi-o zic pur şi simplu! Tu ai ajuns acum la jumătatea vieţii. Cum să spun... Speranţa de viaţă a pensionarelor din România e 70 de ani. Asta dacă sunt foarte atente şi nu le calcă vreo maşină sau nu le cade vreun ghiveci în cap. Ceea ce trece de 70 nu mai contează - sunt babe care aşteaptă moartea, aşa ca mine. Acum - viaţa unei femei aşa ca tine, care a trăit normal şi n-a făcut excese, are 70 de ani lungime. Iar tu ai ajuns la jumătate. Gândeşte-te că, din prima jumătate a vieţii tale, 18 ani i-ai petrecut copilărind şi învăţând; şi-apoi, 17 ani i-ai petrecut... cum? Îngrijind de familia ta? La ce vârstă te-ai măritat cu el?

- ... La 20.

- Deci ai avut 2 ani de tinereţe - şi-apoi ai devenit femeie măritată şi cu mintea la casa ei.

Se măritase cu el la 20, dar erau împreună de la 18 - de la balul de absolvire a liceului. El fusese unul dintre observatorii trimişi de Inspectoratul Şcolar să supravegheze petrecerea. Aşa că nu mai conta, că erau 15 sau 17 ani...

- Şi-acum, la 35, iată-te în pragul divorţului. Adică, ce zic eu - iată-te acum, la 35 de ani, despărţită de soţul tău. Şi fizic, şi sufleteşte. Că să nu-mi spui că-l mai iubeşti!

Negă energic, cu convingere...

- Bun! Uite cum stă treaba! Cea mai frumoasă vârstă la femei este 35. Unii spun că 30; dar adevărul e 35. La 35 de ani e femeia îndeajuns de coaptă, şi la minte şi la trup, ca să iubească pentru bucuria de-a iubi. Înţelegi ce vreau să spun...

Roşi violent şi aprobă - dna Claudia, bătrânică responsabilă trecută de 85 de ani, îi povestea despre libidou şi-alte asemenea...

- Scumpa mea, uite care-i treaba! Te-ai măritat cu el de tânără. Toată frumuseţea şi tinereţea ta s-au dus alături de el! Mai ai, după părerea mea, vreo 10 ani de înfăţişare armonioasă - după aia te pătrăţeşti şi faci riduri şi încep să te doară toate alea. Scumpa, nu mai sta pe gânduri - lasă-l şi găseşte-ţi un om care să te iubească cu adevărat.

... Aprobă cu capul - poate că, la urma urmei, avea nevoie de duşul ăsta rece. Avea nevoie

de nişte cuvinte răspicate, directe, care s-o dezmeticească - s-o pună pe făgaşul corect. Nu de alta, dar în decembrie împlinea 35 de ani! Vorba dnei Claudia - o jumătate de viaţă...

- El, ai văzut - i-a fost uşor să găsească o gâsculiţă de 17 şi să-i planteze un plod! Dar tu? Mai poţi tu, chiar şi aşa, frumoasă şi stilată şi plină de viaţă şi dornică să-ţi trăieşti bruma de tinereţe pe care-o mai ai, să ieşi să te plimbi pe-aici prin parc cu un puşti de 17 ani?

Aarş! Dna Claudia se gândea la prostii! Adică o plesnea de-i zbura moralul cât colo!

- Nu poţi! El "se aranjează" cu una tinerică - şi nu par decât un cuplu uşor cam prea modern! Dar tu, dacă începi să te afişezi cu un puştan... Tu nu mai ai acum toate opţiunile lui. Tu, dacă vrei să auzi sfatul meu...

Se grăbi să aprobe:

- Bineînţeles că vreau să-l aud!

Femeia dădu să-i dea sfatul - dar se opri... şi zâmbi:

- ... Sfatul ţi-l dau la sfârşit - înainte să-mi iau armăsarul şi să plec.

Ca la un semn, Michu se ridică de pe parchet, unde se lungise cât era el de lung, şi alergă la uşă. Şi lătră ferm de două ori. Evident, dna Claudia se grăbi să încheie:

- Scumpa mea! Îţi spun un secret! Puştoaicele sunt tinerele şi frumuşele şi inventive şi energice şi oricum altcumva vrei tu să le zici. Dar femeia să ştii că "e coaptă" la 35. Atunci e vârsta ei "de glorie". Abia atunci hormonii şi ideile sunt aranjate în ordinea corectă şi vin civilizat, unul după alta. Tu eşti frumoasă - tu, dacă-ţi faci ceva la pletele alea oribile şi te-mbraci mai tinereşte, aşa, mai mulat, ai putea să arăţi de 30! Tu ai fi o partidă foarte bună, dacă te-ai ocupa un pic de tine!

Aprobă - partea asta cu îngrijitul propriei fiinţe şi propriului trup o s-o facă toată! O să se dea cu creme, o să reînceapă exerciţiile ei de întreţinere - alea făcute pe pătură, în living, după filmuleţul de pe youtube -, o să-şi tundă laţele inutile... Dna Claudia oftă greu, în lătrăturile "mitraliate" ale armăsarului ei, şi se ridică:

- Una peste alta, uite care-i sfatul meu. Zici că şeful tău ţi-a dat un laptop, să lucrezi acasă?

- Da.

- Şi ai internet pe el?

- Da.

- Intră pe internet şi caută "femeia la 35 de ani". Să vezi tu ce de lucruri interesante găseşti! Şi folositoare, bineînţeles!

Începu să râdă:

- Dnă Claudia, să ştiţi că nu mă aşteptam!

- Ce nu te aşteptai?

- Ca tocmai dvs să-mi vorbiţi despre internet...

Bătrânica începu şi ea să râdă:

- Da' ce credeai tu, că sunt o babă răsuflată care ştie numai cu pixul? Te rog! Dacă vrei să ştii, de Crăciun o să-mi cumpăr o tabletă şi-o să-mi pun şi eu internet! Şi-atunci să vezi!

- Oho! Atunci chiar o să vă rog să veniţi zilnic pe la mine!

- Ba atunci o să ne scriem pe mess!

Oo, Doamne! Dna Claudia trecuse de 85, dar plănuia să socializeze pe mess... Bătrâna se gândi o clipă... şi se răzgândi:

- Adică o să vin la tine - că oricum trebuie să-l scot pe Michu. Că el n-o să poată să se uşureze prin internet, nu?

Râdea şi nega - nu, categoric, dacă Michu se uşura pe tabletă, asta nu însemna că online-ul era o soluţie... Bătrâna luă căţelul în braţe:

- Eu am vorbit mult cu maică-ta, după ce te-ai măritat. Mi-a zis că tu ai ascendentul în Fecioară - şi ăla ştii că "se activează" la jumătatea vieţii! Să ştii că de când te-ai mutat aici, anul trecut, şi până azi, te-ai schimbat. Eu te-am găsit ieri schimbată. Până te-ai mutat, ai fost iute şi agilă şi aşa cum sunt Săgetătoarele STAS; acum însă eşti Fecioară. Eşti altfel. Şi, dacă vrei să

ştii părerea mea, tu abia acum eşti bună de măritat!

Haa?

- Acum trebuie să-ţi găseşti tu un partener "pân' la moarte"! Tu ştii că bărbaţii schimbă nevasta când fac 40, da? Ei - femeile schimbă bărbatu' când fac 35.

Aoleu! Iar o făcuse să roşească rău!

- Acum e momentul să-ţi găseşti un bărbat care nu-şi face manechiura la manechiuristă, care nu-şi dă toată leafa pe-o pereche de pantofi şi care nu uită niciodată să-ţi cumpere şi ţie ceva! Şi nici nu uită ani în şir să te scoată seara pe undeva! Şi nici nu se-nfrăţeşte cu biroul, sau cu delegaţiile, sau cu munca. Unul care să fie prezent lângă tine, în primul şi-n primul rând, pentru tine!

Corect! Exact aşa ar fi spus-o şi ea, dacă ar fi ştiut atât de multe cuvinte cum ştia dna Claudia! Bătrânica deschise uşa, iar Michu ţâşni afară. Iar stăpâna lui... închise uşa, se întoarse spre ea şi o îmbrăţişă! Cu putere! Şi-apoi oftă greu:

- Scapă de hainele de babă. Tunde-te fistichiu. Scoate-ţi-l din suflet pe bărbatul care nu te-a meritat nici o clipă măcar. Şi-apoi găseşte un bărbat bun, cu copil din prima căsătorie.

...

- ... Copiii se fac uşor - dar se cresc foarte greu. Dacă nu i-ai făcut la timp, e uneori mai bine să nu încerci să contrazici evidentul. La 36 de ani, chiar trebuie să fii foarte pricepută şi să ai nervi de oţel, ca să te-apuci să creşti de la zero un copil! Ai alte puteri, alte priorităţi şi alte nevoi la 36, faţă de cum aveai la 19! Eu zic că, dacă-ţi găseşti un bărbat de 35-40, cu copil de 10-15, ar fi minunat!

...

- Ştiu că ţi-ai dori copilul tău. Dar, nu te supăra - îţi spun sincer că te cunosc de 34 de ani, te iubesc ca pe fetiţa mea şi îţi doresc tot binele din lume! Şi de-asta-ţi spun că ar fi de preferat să creşti copilul lui - nu să faci tu unul. E şi riscant, cu toate bolile şi toate drăciile care apar la copiii făcuţi după 35 de ani...

Reuşi să se clintească şi aprobă cu capul. Şi şopti:

- Aveţi dreptate, dnă Claudia. Pot să vă rog ceva?

- Bineînţeles!

- ... Pot să vă rog să-mi promiteţi ceva?

- Depinde ce vrei să-ţi promit! Că eu sunt foarte atentă la promisiunile mele, să ştii!

O strânse tare-tare... şi strânse şi ochii... şi încercă să nu plângă:

- Pot să vă rog să veniţi mereu pe la mine?

- Aa, da' să fii sigură că vin mereu la tine! Păi abia m-am obişnuit şi-am învăţat drumul! Şi-aşa - canapeaua ţi-am testat-o, dar cafeaua n-am gustat-o!

Aoleu! Cafeaua! Îi dădu drumul:

- Nu-mi vine să cred! Doamne! Eu nu eram aşa!

- Lasă, că o gust data viitoare! Că acum trebuie să fug! Îmi vin babele la bridge! Şi, dacă sună la sonerie şi nu le răspund, îşi închipuie c-am murit - şi sună la 112 şi le amendează Poliţia locală că au chemat ambulanţa degeaba!

Daa, era posibil! Oare tot "peste 85" erau companioanele de bridge ale bătrânicii ei? Habar n-avea... În orice caz, dna Claudia ieşise repede pe uşă. Acum cobora scările. Michu "gherăia" pe cimentul de pe scară, nerăbdător să iasă odată din blocul ăsta rece şi să se bucure de soare şi iarbă şi ultimele zile frumoase de toamnă...

- Hei!

Da?... O "furase peisaju'" - rămăsese cu ochii aţintiţi spre locul unde fusese Michu, iar mintea ei zburase langa...

- Fruntea sus! Schimbă-te şi dă-l odată afară din viaţa ta!

Aprobă.

- Pa!

- Sărut mâna!

Dna Claudia ocoli scara... Gata - îi dispăruse din privire. Se auzeau ghearele lui Michu alergând spornic pe ciment, spre aerul curat şi soarele cu dinţi... Bătrânica îl dojenea în şoaptă, că se grăbea iar ea cobora greu, c-o dureau picioarele...

Reveni în apartament, închise, încuie...

Deci - să-şi schimbe garderoba, să renunţe la pletele alea oribile, să şi-l scoată din suflet pe Mihai... şi să găsească un bărbat bun cu copil gata făcut şi crescut. Asta o să fie greu... Nu neapărat partea cu "găsirea unui bărbat bun cu copil din prima căsătorie"; simpla găsire a unui bărbat - indiferent de vârstă, înfăţişare, studii, stare civilă şi număr de copii - i se părea o misiune imposibilă. Probabil şi pentru că încă nu şi-l scosese pe Mihai din suflet - nu de-adevăratelea...

Îi trebuia un bărbat care să fie lângă ea - şi să-şi dorească el să fie lângă ea. Aşa spunea dna Claudia. În ceea ce-o privea pe ea, dacă stătea să se gândească un pic la "problema" bărbatului, constata că-i era frică. Era îngrozită de perspectiva de-a-şi căuta un alt bărbat! Nu... Nu ştia "cum"! Şi nici "când" şi nici "unde"! Şi nici "de ce" nu putea spune că ştie foarte bine! Adică n-avea nici o motivaţie! Ea nu-şi dorea un bărbat! De-abia scăpase de cea mai mare dezamăgire a vieţii ei, aşa că nu-şi dorea decât să se termine odată - şi să se simtă liberă! Să se simtă stăpână pe ea, pe viaţa ei, pe viitorul ei...

Un bărbat "aşa cum trebuie", care să fi fost căsătorit - şi să fi rămas cu copilul! Că aici era o problemă! În general, copilul rămânea la mamă, nu la tată! De fapt, i-ar fi trebuit un văduv, nu? Deşi ăştia erau riscanţi, fiindcă erau legaţi sufleteşte de răposatele decedate cât încă fuseseră "pe val" în inimile lor... În fine!

"Văzând şi făcând! Momentan, trebuie să faci curat în casă!"

Adică trebuia să se schimbe şi să arunce absolut toate lucrurile lui Mihai! Absolut totul! Inclusiv pozele! Inclusiv cărţile de vizită omise de DNA! Şi trebuia să schimbe urgent yala! Roxana era nepoţică de senator; cine ştie cum reuşea unchiuleţu' să-l mute în arest la domiciliu, sau...

Deschise larg uşile şifonierului. Ce-avea ea mai sexy şi mai tineresc şi mulat pe-aici? Păi, treningul! Negru cu vipuşcă turcoaz - combinaţie "mortală" la 18, dar cine ştie cât de caraghioasă la 35... Şi-un tricou alb...

Se schimba, încruntată, gândindu-se că în momentele astea era predispusă să greşească - şi să se transforme într-un papagal caraghios, care-şi orna penele multicolore şi-apoi ieşea din casă ca să facă deliciul oamenilor din jur...

Ia - cum arăta?... Arăta bine. Adică vipuşca era subţire - nu era caraghioasă aşa, "sublimiată fosforescent". Tricoul era OK. Profilul... era OK. O să-şi cumpere, zilele astea, câteva sutiene noi. Dar arăta bine şi cu ăsta. Îşi puse şi teneşii, gândindu-se că o să tot coboare cu hainele aşa că nu era cazul să se descalţe-încalţe la fiecare drum...

Faţa ei era un dezastru. Avea ochii roşii şi nasul roşu, iritat de la atâtea şerveţele. N-avea ce le face - nu acum, oricum! Dar părul o să-l strângă. Aşa, neglijent, într-o coadă-n sus. Îi stătea bine coafura "palmier în război". O făcea să pară zurlie şi-o întinerea...

Gata. Era gata de treabă. Ia să prindă ea nişte muzică, la televizor, şi "să-i dea bătaie"! Că acuşi se făcea ora două - şi plănuia să treacă totuşi pe la birou, să vorbească cu Mirela! Luă deci telecomanda. Ia să vadă ea...

Înlemnise cu telecomanda-n mână şi degetul în sus - într-adevăr, vedea. O vedea pe Roxana Iancu...

Habar n-avea ce post era, sau ce emisiune. În orice caz, viitoarea doamnă Popescu nu pierduse sarcina. Ba chiar putea spune că o scotea-n faţă cu mândrie! Fata asta n-avea nici o logică - nici un sens, sau vreun înţeles, sau...

"Da, Mihai e bine. Se simte bine. Are încredere în justiţie, că va face dreptate."

Ehei - tare se temea ea că fata asta chiar o să-l bage la apă pe vecie...

"Nu, încă nu. Nu. O să mă duc la zece."

Unde se ducea la zece? Venea aici, la ea? Trebuia să facă un efort şi să devină foarte-foarte

atentă - că Roxana asta spunea lucruri mari pe-un post naţional...

"Nu ştiu. Nu cred."

Ce nu credea? Scutură scurt capul - şi dădu sonorul mai tare, deşi era îndeajuns de tare dacă o auzea pe ea!

"Nu l-am întrebat. Şi nici el n-a simţit nevoia să-mi spună dacă ea l-a vizitat. Dar mă îndoiesc sincer că s-a preocupat ea de-aşa ceva..."

Aa! Ia - că devenea obraznică! Şi uite-o ce zâmbea, curva nesimţită!

"Da - o să trec să cumpăr unele lucruri, ce-i place lui mai mult şi mai mult, şi la zece fix i le duc la arest."

După cum avusese chiar ea o revelaţie, nu foarte demult - Roxana făcea ceea ce trebuia să facă nevasta lui Mihai, iar ea se comporta ca o amantă pusă cel mult pe câştiguri rapide şi fără obligaţii. Chestia asta ar fi trebuit s-o deranjeze la culme! Şi uite că n-o deranja deloc! Să îndrăznească, oare, să spere că Mihai ieşise deja din sufletul ei? Sau să îndrăznească să spere imposibilul - că Mihai nu-i intrase niciodată-n suflet?

"Nu ştiu. O să-l întreb. Dar sunt sigură că n-a catadixit nici măcar să se interese care-i adresa arestului! Aşa că eu una intenţionez să-l rog azi să mă lase să-i mult lucrurile acasă. La noi acasă."

I-auzi! "La ei acasă!" Şi mai şi rânjea victorioasă la cameră! Tupeul ăsteia n-avea limite!

"Nu ştiu. Dar să ştiţi că el mi-a spus zilnic că abia aşteaptă să se mute la noi acasă! Aşa că eu una sunt sigură că va fi de acord să-i mut eu lucrurile. Cred că acum, când - vorba aia - a dat şi el de greu, s-a lămurit din plin cum e cu femeia căreia i-a dat numele lui şi care nu l-a iubit niciodată şi nu l-a apreciat decât în măsura în care s-a folosit de el prin toate mijloacele şi în toate felurile!"

Stop. Apăsă butonul cu difuzoraş - şi în living se lăsă liniştea... Privea lung ecranul - spaţiul generos pe care "se desfăşura" cel mai amplu interviu dat vreodată-n viaţa ei de Roxana Iancu... minoră gravidă cu bărbatul ei de 45 de ani... Bărbat cu aproape 30 de ani mai bătrân decât ea... Care fumase pe-ascuns, furase pe-ascuns, fusese la curve pe-ascuns... Îşi construise a doua familie pe-ascuns...

Dna Claudia are dreptate. El îşi rezolvase viaţa. Acum era rândul ei. Şi chiar dacă nu simţea nici o dorinţă de-a face schimbarea asta, chiar dacă o îngrozea chiar şi simpla idee de a-şi căuta un alt bărbat, chiar dacă viitorul vieţii ei i se părea sumbru acum, la dracu - o să se descurce ea cumva! Se descurcase întotdeauna! O s-o scoată la liman şi de data asta! Şi-o să-şi găsească un bărbat care-o să stea lângă ea - dar o s-o facă pentru ea, nu pentru altceva!

"O să v-arăt eu vouă!"

Lăsă telecomanda şi-şi luă telefonul. Unde era numărul procurorilor? Nu conta care - oricare! Care i se afişa primul!... Melinte! Call! Suna...

- Da, dnă Popescu.

Deci o salvase în memorie. Minunat! Decise să fie politicoasă - că primise o bună creştere în primii şapte ani de viaţă:

- Bună dimineaţa, dle procuror.

- Bună dimineaţa.

- Mă iertaţi că vă deranjez - dar am o întrebare.

- Vă ascult.

- Dvs. aveţi numărul de telefon al Roxanei Iancu?

- Dnă Popescu, noi avem toate numerele de telefon ale tuturor. Dar vă daţi seama, sper, că nu vi-l pot da - aşa cum nici ei nu-i pot da numărul dvs.

- Nu vreau să mi-l daţi. Vreau doar să vă rog să o sunaţi şi să-i comunicaţi că mă apuc de împachetat. Aşa că, oricând are ea timp şi-o maşină voluminoasă, poate să vină să-i ia lucrurile.

O secundă, două... Vocea lui Melinte i se păru mai gravă acum:

- Am înţeles. O să-i comunic.

- Mulţumesc. La revedere.
- N-aveţi pentru ce. La revedere.

Bun! Buton roşu! Şi-acum hai s-o ajute pe Roxana la mutat!

Intră în dormitor, deschise larg toate uşile şifonierului şi admiră teancurile ordonate, costumele, cămăşile pe care i le călcase... Cămăşile pe care nu mai apucase să i le calce...

Piruetă - traversă dormitorul cu paşi mari, trase perdeaua şi deschise larg ambele geamuri. Se asigură că aleea nu era circulată... Nu - nu era circulată. În faţa blocului ei nu era nimeni - nici măcar un pensionar, "de sămânţă"! Dar era perfect aşa! Reveni la şifoner, apucă un teanc de maieuri, traversă dormitorul şi le dădu drumul peste pervaz. Şi-apoi reveni la şifonier şi luă teancul următor - cu tricouri. Mutarea lui Mihai o să meargă aşa de repede, că nici n-o să ştie când a terminat de mutat la el!

9,10

După cum apreciase şi mai devreme, mutarea lui Mihai - partea ei de treabă, fireşte! - mersese extrem de repede! Mai ales după ce descoperise, sub teancul lui de pulovere, un pachet de ţigări! Adică după ce descoperise că nu se ascunsese de ea, ci o dusese de nas şi-o prostise cu mare grijă, chiar în casa ei! Faptul în sine, descoperirea acelei minciuni o înfuriase - şi-o şi mobilizase! Îşi aprinsese o ţigară - prima şi ultima ei ţigară, categoric! - şi-şi făcuse o cafea. Şi, într-o oră, putea spune că "terminase treaba". "Îi împachetase" şi-i şi coborâse boarfele la parter! Jos la parter erau - în grădiniţa blocului! Doar să vină Roxana şi să i le ia!

Nu-l sunase pe procurorul Melinte, să-l întrebe dacă-i transmisese Roxanei mesajul. Presupunea că bărbatul sunase la Secţia 6, de care aparţinea Parcul Circului, şi-i rugase să trimită o patrulă prin parc, să se asigure că amanta şi nevasta nu încingeau o cafteală cu strigături prin faţa camerelor de luat vederi! Pe ea una, patrula "n-o deranjase". În afară de vocile vesele ale celor şase tineri de liceu care umpluseră până la refuz banca de la scara B, ea una nu văzuse pe nimeni prin preajma "mutării lui Mihai"...

O singură problemă mai avea în clipele astea - era foarte posibil ca Roxana să nu vină personal să ia lucrurile, ci să-l trimită pe şoferul lui unchi-su, senatorul, să le ia. Iar omul ăla probabil că habar n-avea adresa. Şi cum bietul om chiar n-avea nici o vină că Mihai se muta azi acasă la viitoarea lui nevastă, ea una "se simţea solidară" cu el. Şi intenţiona să-l ajute. Tocmai de-asta, se grăbea să deşurubeze coada de la mop. Avea un plan - unul care-o făcea să chicotească, pentru că paparazzi or să afle de mutarea lui Mihai şi-or să gonească încoace şi-or să pozeze steagul şi-or să-l facă de râs pe "marele mafiot" de la fondurile europene...

Luă coada mopului, luă şi punga şi se grăbi să iasă.

Cobora scările în fugă, grăbită să înfigă steagul şi s-o şteargă repejor din locul public unde putea fi fotografiată...

Năvăli afară - şi se repezi spre copacul din capătul aleii. Doamne! - câtă lipsă de creier în capul ăluia care nu decisese să mute copacul ăsta! Arăta ca la neoameni! Ca într-o ţară alandala! Arăta româneşte - la dracu! Un copac în mijlocul aleii! Ca la neoameni...

Ocoli copacul, luă curba şi intră pe spaţiul verde. Tii - ce maldăr mare şi frumos făcuse ea aici, în grădiniţa blocului! Ia să definitiveze capodopera!

Sprijini băţul de bancă şi desfăcu punga. La vederea boxerilor, tinerii strânşi pe banca de la scara B reîncepură să râdă - un râs în hohote însă... Ei nu-i venea să râdă. Deloc. Ea se ocupa de "asamblarea" steagului - coada de la mop şi boxerii lui gri - legaţi de coadă cu cele două cra-

vate preferate de el. Cravate pe care şi le cumpărase singur - sau cel puţin aşa-i spusese ei, că şi le luase singur... Deşi, dacă îşi storcea bine-bine memoria, parcă întrezărea acolo şi continuarea "din delegaţia de weekend-ul trecut"...

Cravata asta gri era frumoasă. Îi plăcea şi ei. Adică îi plăcuse. Acum o ura. Acum, realiza că Roxana îi cumpărase cravata - sau poate i-o dăduse tatăl ei, sau senatorul...

Smuci bine şi mai făcu un nod... şi-ncă un nod... O parte era prinsă; acum, cealaltă parte... De pe banca de la scara B se auzeau hohote înăbuşite şi comentarii acide... şi la adresa proprietarului boxerilor, şi la adresa ei - care pesemne că fusese chioară, surdă şi mută şi nu observase semnele şi semnalele trimise de amantă... Ar fi trebuit să încropească steagul sus. Ar fi trebuit să anticipeze apetitul chiulangiilor pentru povestiri picante! Că erau chiulangii de la liceul Traian - nu oameni ai muncii! La ora asta, pesemne că fetele pe care le aşteptau ei grăbeau pasul pe trecerea de pietoni de pe Lacul Tei...

Steagul era gata. "Ochi" un loc nu foarte îndepărtat de grămada de boarfe dar nici foarte apropiat, nu foarte "ascuns" dar nici foarte ostentativ... Şi-acum trebuia să înfigă coada de la mop în pământ. Treabă grea - pământul ăsta era destul de bătătorit, de compact...

Se căznea să înfigă coada - adică să facă cumva o gaură cât de cât adâncă... să nu-i cadă stindardul - cum se zice... Se căznea, încerca să se concentreze strict la treaba ei, dar nu putea să nu audă... remarcile apropo de fraierul care se dăduse de gol ca un fraier ce e...

Încerca să împingă coada în pământ şi simţea că începe să-i tremure bărbia... Că nasul i se umple cu lichid... Că ochii i se umplu cu lacrimi... Că o umflă plânsul - şi, cât de curând, o să lase coada pe pământ şi-o să se aşeze lângă ea şi-o să-şi prindă capul în palme şi-o să se pună pe-un bocit straşnic şi-o să facă tensiune şi cădere de calciu şi-o să vină ambulanţa şi-o s-o ducă la spital şi-or s-o filmeze paparazzi şi-or să spună că nevasta înşelată încercase să se omoare... Sau ceva de genul ăsta...

Oftă greu. Şi renunţă. N-o să reuşească s-o înfigă nici măcar de-o palmă! Şi n-o să stea drept - o să cadă... Aşa cum căzuseră toate... Cum se prăbuşiseră toate...

Îşi şterse, scurt, lacrimile cu braţul. Şi se opinti, încercând să înfigă băţul în pământ...

Aha! Parcă-parcă intrase un pic! Acum era binişor! Dădu drumul băţului... Părea că stă...

Ca un făcut, o pală de vânt "umflă" preţ de-o secundă boxerii. Iar băţul porni vertiginos spre ea. Îl prinse, normal. Problema era că nu putea să-l înfigă ca lumea! Şi deci, se părea că n-o să-i pună steag, aşa cum îşi dorise mult... Ca să-l facă de râs... cum o făcuse el pe ea de râs... De râsul puştilor de liceu... Şi zău că acum chiar o să

- Bună ziua.

Hait - venise patrula de la a Şasea! Sau paparazzi! Ridică grăbită capul...

"... Ia uite, Eleno, ce drăcie! Tom Cruise a întinerit ca-n Top Gun şi-a venit să-ţi zâmbească încurajator!"

- Vă rog să-mi permiteţi să definitivez eu peisajul static cu stindard.

Ha? Cum? Ridicase sprâncenele, deşi...

"Eleno... Aşa te cheamă, da?"

"Hei! Ia fii tu serioasă! Hai! Lasă prostiile şi revino-ţi!"

Chiar nu era cazul să pice-n contemplare! Nu în halul ăsta, oricum! Aşa că... improviză. Adică întinse ţeava spre el. Ochii negri îi zâmbeau încurajator... El lua coada de mop din mâna ei - şi-i întindea o ţigară aprinsă...

"Eleenoo... Eleno, ai terminat cu prostiile?"

Da! Terminase cu prostiile şi era foarte atentă la el! La Tom Cruise din tinereţe! Zău că semăna bine... cu Tom Cruise, varianta golănel fierbinte...

"Eleno! Încetează, femeie, odată!"

Gata! Serios! Acum era atentă! De ce-i dădea ei ţigara lui?... Aa - voia să o ţină ea! OK - nici o problemă! Luă ea ţigara; iar el apucă mopul cu ambele mâini... şi parcă se ridică un pic pe el! Hei! O să rupă coada! Şi adio "efect" cu boxeri şi cravate! Spre marea ei mirare, uite că se

ridica din nou pe mopul ăla...

Şi zău că era ca Tom Cruise, varianta tânără şi sexy! Dar era extrem de "natural" în rolul de golănel pierde-vară! Că, la urma urmei, nu era un actor... aşa ca Tom Cruise. Nu? Era un golănel pierde-vară! În loc să fie la liceu, el...

... Foarte interesant! În zece secunde, rezolvase problema! Şi-o şi lăsase cu gura căscată, exact ca pe ultima fraieră care nu-l mai văzuse niciodată pe Tom Cruise, varianta din Top Gun...

- Sunteţi mulţumită de rezultat?

"Încetează odată, că ne supărăm! Eşti femeie-n toată firea! Eleno!"

Zâmbi şi aprobă:

- Foarte mulţumită. E perfect!

- Şi-asta înseamnă că mergem să-i arunc şi fotoliul preferat, nu?

... În acest punct al discuţiei ei cu tânărul Tom Cruise, varianta golănel sexy, ea una simţea nevoia "să dea în spate". Măcar un pas. Aşa că negă... şi-l văzu trăgând cu sete din ţigară... Tânărul suflă fumul şi-o privi lung, drept:

- De-o oră faceţi curăţenie - semn că o faceţi metodic, ca să nu vă scape nimic. Sigur vreţi să vă căzniţi singură pe scări, preţ de trei etaje, cărând fotoliul **lui** preferat?

... Avea un punct de vedere foarte realist! Păi, hai să-l refuze politicos - sau să-i accepte politicos ajutorul, după cum considera el:

- N-aş vrea să mă căznesc singură cu el pe scări, preţ de trei etaje; dar nici nu vreau să abuzez de amabilitatea dvs. La urma urmei, e fotoliul **lui** preferat...

Ochii negri râdeau, o dată cu obrajii şi sprâncenele şi buzele şi toată fiinţa lui... Păşi în spate - spre "la revedere" şi "retragerea strategică" la adăpostul uşii încuiate:

- E şi foarte volumins şi greu. Aşa că prefer să nu abuzez. Vă mulţumesc pentru ajutor - şi-atât.

Tânărul făcu un pas spre ea:

- Şi dacă insist?

Acum chiar era mirată! Adică acum chiar era hotărâtă să nu-l lase să se-apropie de fotoliul ăla!

- Insist să vă ajut să-l aruncaţi. Vreţi să-l aruncaţi? Sau nu?

Păi dacă era el aşa de hotărât să-şi frângă şalele trei etaje pe scări...

- Da. Vreau să-l arunc.

- Bun!

Ia uite-l! Ia uite-l, cum o luase înainte de parcă era un obişnuit al casei! Uite cu ce fermitate se ducea spre scara blocului! Dinspre bancă se auzi un strigăt:

- Băi, ce faci?

- Vin acu'!

Venea "acu'", adică habar n-avea el ce-l aştepta sus! Se grăbea să-l ajungă din urmă... Avu senzaţia că o să-l prindă la intrarea în scară; dar tânărul mări pasul şi, din doar două mişcări, "dispăru" în întunericul din scară! Aoleu! Chiar trebuia să-l ajungă din urmă!

Alergă ultimii paşi, trase de uşa scării - şi nu reuşi să pună frână, aşa că tânărul care-o aşteptase în stânga intrării "o fentă" şi-o prinse de braţ! Ai - ce-o speriase!

Şi ce "bulă de parfum" făcuse Tom Cruise cel tânăr în scară! Ea, când năvălise, nimerise direct în ea! Mirosea ameţitor...

El se părea că n-avea "problemele" ei - pentru că el îi dădu drumul şi-ntinse mâna dreaptă:

- Abia acum mi-am dat seama că nici nu m-am prezentat! Orlando.

Se grăbi să-i strângă mâna:

- Elena.

Şi-acum făcea o piruetă şi ţâşnea pe scări! Hei! Iar o alerga prin bloc?

... Putea să se grăbească cât voia el de tare - acum nu mai conta. Urcau amândoi. Şi cum nu i se părea foarte potrivită "intrarea" lui nepoftit în apartamentul ei, uite cum avea ea motiv

să-l dea afară şi să nu-şi descompleteze mobilierul... Pentru că nu, nu-l ura pe Mihai chiar atât de tare ca să-şi închipuie că avusese el un fotoliu preferat şi, prin aruncarea lui la gunoi, toate cele rele-or să se spele...

Urca încet. Adică urca în ritmul ei, fără să se grăbească vreun pic. Doar să-l prindă intrat în apartament - şi gata, fotoliul era salvat...

Urca încet şi-şi amintea momentul când ridicase privirea, ferm convinsă că veniseră ofiţerii de la a Şasea ca s-o amendeze pentru mizeria din grădiniţa blocului - şi rămăsese cu ochii la el şi gândul la Tom Cruise cel tânăr din Top Gun... Era ceva cu băiatul ăsta - cu Orlando. Nu avea nici atitudinea, nici comportamentul liceenilor. Da, nu părea să aibă mai mult de 18; şi totuşi, parcă "era plămădit" altfel... Gândea altfel, se comporta altfel... Parcă şi păşea altfel! Adică... În fine! Nu-l văzuse ea cine ştie ce - dar era altfel! N-avea nimic din liceenii pe care-i văzuse zilnic în jurul ei! Avea el ceva care

Oups!

Băgă bărbia-n piept şi grăbi pasul - că toate socotelile ei fuseseră date peste cap "din scurt", aşa...

Orlando nu intrase în apartament. Curentul închisese uşa; dar orientarea geamurilor de la care zburaseră hainele lui Mihai era evidentă, aşa că îl găsea pe tânărul Tom Cruise sprijinit de zidul de lângă uşa corectă. Într-un fel, poate că se aşteptase la asta; dar nu se aşteptase să-l găsească foarte serios, foarte atent la ea - că "o luase în tirul privirii" imediat cum apăruse de după colţ! Avea ochi negri, expresivi. În momentele astea, zău că i se păruseră prea expresivi...

"Sau, în realitate, el se uită normal la tine - dar mintea ta se gândeşte numai la prostii, aşa că fabulezi şi roşeşti degeaba, ca proasta..."

Nu putea spune că se gândea la prostii cu el; iar mintea ei mai concluzionase până acum "e sexy", apropo de unul sau altul. Şi totuşi, uite că...

În fine! Îl ocoli şi apăsă clanţa. Şi intră, bineînţeles, prima. Lăsă cheile pe masa din bucătărie, se răsuci...

"Măăi, să fie!" Cât de politicos se căznea tânărul Tom Cruise să fie! Nu trecuse peste prag! Se oprise chiar în dreptul uşii, se sprijinise de toc şi îndesase mâinile-n buzunare - dar în casă nu intrase... Zâmbi:

- Intră.

Primi un zâmbet - unul şmecheresc, desigur! -, iar Orlando intră, traversă holul, se sprijini de uşa bucătăriei şi întrebă, aparent amuzat:

- De vreme ce jos, în scară, nu am auzit "dna Popescu", să presupun că pot folosi persoana a doua singular fără să par nesimţit şi prost-crescut?

Ia uite-l, ce şmecher era! Avea sentimentul că băiatul ăsta era prea şmecher! Aprobă cu capul.

- În cazul ăsta, dă-mi voie să te-ntreb o chestie.

Îi făcu semn "să-i dea bătaie"!

- Tu faci curăţenie acum?

- Da.

- Şi ai spor? Te-ntreb pentru că nu aşa se face curăţenie...

Puse mâinile-n sân şi ridică sprâncenele. Iar el "se adună" de pe toc... şi "vră" la stânga! Hei! Unde se ducea? Adică de ce se ducea în living? Adică de ce intra acolo fără ea?

... Nu mai conta. O să se-ntoarcă după ea. Nu urcase trei etaje pe scări doar ca să vadă aranjamentul camerelor în apartamentele din blocul ăsta. În mod cu totul şi cu totul ciudat, tânărul Tom Cruise cu nume de actor italian îşi folosise isteţimea şi şmecheria ca să obţină permisiunea de-a se cocoşa pe scări cu fotoliul lui Mihai...

"Reach out, touch faith!"

Heei! Se auzea muzică!

Ţâşni spre uşă - şi prinse tocul şi luă curba şi se opri...

Îl privea şi zău că nu... Adică nu ştia cum să facă, sau ce anume trebuia să facă - ca să-şi dea seama apoi cum să facă...

- Hai şi tu!

Orlando...

Negă. El îşi pusese Depeche Mode la mobil şi dansa. Ea nu era aşa... "petrecăreaţă", aşa că... Aşa că ea se sprijinea de tocul uşii, exact cum se sprijinise el un pic mai devreme, punea mâinile-n sân şi-l privea lung...

Era brunet. Purta freză - se pieptănase cu cărare într-o parte, pentru că vârtejul din frunte îi forma un fel de moţ foarte... sexy-aparte. Avea ochi negri - mari şi negri. Părea "rupt din filme" - modelul ăla căruia nu-i creşte barbă. Evident, lui îi creştea - dar se bărbierise cu multă atenţie... Şi poate că şi asta, micile "inadvertenţe" faţă de marea masă a tinerilor de liceu, îi dădeau un aer aparte...

Studiat "de jos în sus", tânărul din livingul ei purta adidaşi negri, blugi gri închis şi-o geacă "de talie" în genul celor purtate de liceeni prin filmele americane. Îi venea foarte bine geaca. Era un tânăr foarte bine făcut - adică bine clădit. Avea umeri laţi şi talie subţirică - şi picioare lungi, drepte. Geaca umflată amplifica efectul de trapez. De sub geacă se iveau două chestii interesante - o maletă verde militar şi-un iz de parfum bărbătesc "o nebunie"... Iar ansamblul ăsta dansa *"Personal Jesus"* în livingul ei... ieşind complet din orice tipar al tinerilor de liceu din România în general...

Brusc, acel ansamblu care dansa şi fredona melodia aia cu cuvintele corecte se îndreptă spre bibliotecă! Oare ce văzuse?... Simţi cum se-nroşeşte toată - cum obrajii îi iau foc instantaneu! Tânărul dansa, cânta şi "pescuia" rama... nenorocita aia de ramă de care uitase cu desăvârşire, pe care zău că n-o văzuse... Rama din care îi zâmbise zilnic "familia Popescu" - în realitate, cuplul format dintr-un şmecher şi-o proastă făcută grămadă... Orlando ajunse în faţa ei - şi-i întinse rama fără să se oprească din dansat:

- Niciodată să nu faci curăţenie fără muzică.

Luă rama şi dădu să răspundă cu două vorbe de duh şi-o cugetare, dar nu mai apucă - tânărul făcu o piruetă, cât să se-ntoarcă din profil, şi "atacă" cea mai sexy şi fierbinte porţiune a melodiei! O atacă cu mişcările corespunzătoare! Şi-acum îşi scotea geaca - în ritmul muzicii! Hei! Era nebun? Se-apucase de streaptease acum?

Nu avu timp să protesteze - geaca zbură spre canapea iar Orlando se opri din dansat:

- Bun! Care-i fotoliul lui şi care-i al tău?

... Nu-nu! Care-i fotoliul lui, punct! Că se cam prinsese ea ce intenţiona să facă Orlando - şi cu dansul, şi cu amabilitatea, şi cu toate celelalte! Adică, în fine - nu se prinsese, dar intenţiona să fie extrem de vigilentă! Puştiul ăsta era plin de şmecherii - iar ea era o gâscă habarnistă! Arătă spre-n spate:

- E în dormitor.

Îi făcu loc să treacă - şi bineînţeles c-o lovi din nou parfumul... Şi de data asta "o lovi" şi "priveliştea - maleta verde militar şi "suportul" pe care-l acoperea... Uau! Ce frumos era clădit puştiul ăsta, la vârsta lui!

"Mm, ce sexy era Tom Cruise când era tânăr!"

Porni încet după el, zâmbind tainic şi gândindu-se că, la urma urmei, nimeni nu-i auzea ei gândurile. Iar Tom Cruise fusese idolul multor sute de milioane de femei. Apăruse şi pe coperta "Time", ca fiind cel mai sexy bărbat! Nu era deci de mirare că ea, gâscă proastă care nu mai văzuse aşa ceva decât prin poze, avea dificultăţi în a se comporta normal şi firesc în compania lui! Sau a sosiei lui din 2015 - Orlando, puşti uns cu toate alifiile, cu toate şmecheriile, "ţinta" multor puştoaice de liceu... În fine!

Vină stânga şi intră în bucătărie - să-i facă o cafea şi să-i ofere o ţigară. Şi-apoi să-i spună că-l scuză - dar ea are foarte multă treabă, iar pe el îl aşteaptă colegele, să le pupe-n parc... Scoase una dintre ceşti, ness-ul şi zahărul şi înlemni!

- Valiii! Scoate stindardu'!

Ăsta el fusese! Orlando! Dar de ce-i strigase lui... Vali să scoată stindardul?

- Dă-te de-acolo!

Aoleu! Ăsta era nebun! Ăsta arunca fotoliul pe geam! Şi zău că nu era cazul!

Lăsă baltă totul şi alergă în dormitor. Şi simţi că i se taie genunchii, fiindcă ambele geamuri erau deschise iar Orlando urcase deja fotoliul pe pervaz... Încercă să-şi regăsească măcar o parte din glas:

- Te rog, nu-l arunca!

- ... De ce? Nu vrei să scapi de el?

- Ba da! Dar nu pe geam!

Ochii negri o priveau lung... Tânărul zâmbi:

- OK.

Şi, în secunda imediat următoare, îl văzu cum înclină fotoliul spre înăuntru - spre apartament. Şi-apoi îl azvârle spre înafară! Aoleu!

- Vaai, mi-a scăpat!

Ei, pe dracu! Se repezi la geam! Mm, cât de tare bufnise! Ce se-ntâmplase? Ce strivise jos? Vreo bancă? Vreun tomberon?

- Îmi pare rău - dar mi-a scăpat exact când voiam să-l trag înapoi!

Da, sigur! Cum să nu! Unde era "ghiuleaua"?

Fotoliul aterizase în grădiniţă, peste celelalte lucruri. Fiindcă aterizase în vârf, normal că "se rostogolise" până la bancă...

- Vrei să-l aduc înapoi?

Negă scurt, iar tânărul de lângă ea răcni:

- Băi! Pune-l pe picioare şi bagă-i stindardu'!

Hai, că era bine! Fotoliul nu omorâse pe nimeni acolo, jos! Scrută scurt spre stânga - nu era nimeni! Scrută spre dreapta - şi le văzu pe tinerele care socializau cu puştii rămaşi pe bancă. Într-adevăr, le aşteptaseră pe fete, să le ia la plimbare...

- Presupun că n-a avut şi-un şifonier preferat - că e doar un apartament...

Negă, râzând:

- Slavă Cerului, nu!

- În cazul ăsta, te las să continui curăţenia.

Iar se grăbea să iasă el primul! Şi de data asta, se grăbea să plece. Hm! Nici chiar aşa! Stop!

- Nu bei un ness?

Orlando zâmbea:

- Unul mic - că mă aşteaptă...

Daa, normal - îl aştepta mândra lui, s-o plimbe prin parc şi s-o pupe rău...

Îl oprise nu neapărat din dorinţa de a-i face un ness. Îl oprise pentru că diferenţa dintre el şi toţi ceilalţi liceeni era foarte vizibilă. Atât de vizibilă, încât nu putea să nu coroboreze absenţa tuturor jurnaliştilor din faţa blocului cu prezenţa lui Tom Cruise cel tânăr în apartamentul ei! Aşa că avea brusc nevoie de-o lămurire - era Orlando sau nu era un paparazzo deghizat într-un puşti amabil cu divorţatele?

Intraseră în bucătărie. Ea îşi reluase activitatea - făcea ness-ul. El se aşezase la masă; acum scotea pachetul cu ţigări... Brusc, tânărul deschise discuţia:

- Dat fiind că e trecut de nouă iar tu nu pari grăbită să goneşti spre serviciu, deduc că lucrezi după-amiază...

- Da, lucrez după-amiază. Adică aşa ar trebui. Mai nou, lucrez de acasă.

- Eu lucrez zi-lumină. Când la liceu, când...

Şi nu mai continua, semn că nu lucra nicăieri - şi nici la ore nu se prea ducea, de vreme ce era în bucătăria ei în loc să fie-n bancă... Continuă ea discuţia:

- Eşti la Traian?
- Da.
- ... A doişpea, presupun.
- Presupui corect.

Zâmbi - Tom Cruise cel întinerit nu se putea abţine să nu fie un pic şmecher... Iar ea era totuşi gâscă habarnistă, fiindcă îl informase apropo de când nu era nimeni acasă, după care îi dăduse chiar ea răspunsul corect la întrebarea "unde înveţi"... Tânărul suflă scurt fumul:

- Auzi? Pot să te-ntreb o chestie?
- Întreabă-mă.
- Da' fără să te superi!
- Fără să mă supăr.
- ... Asta a câta amantă e?

Îi aruncă o privire edificatoare:

- Nu-mi pune întrebări la care ştii deja răspunsul.
- N-am de unde să ştiu răspunsul ăsta.
- Şi totuşi, ştii cum mă cheamă.
- Am făcut cunoştinţă în scara blocului - ai uitat?
- Nu; dar n-aveai de unde să ştii numele de familie decât de la televizor.
- Nu mă uit la televizor. Numele de familie ţi l-am citit pe bileţelul de la sonerie. Scris cu albastru pe alb.

... La naiba! Uitase complet! Pe perete, lângă butonul soneriei, exista într-adevăr o hârtiuţă pe care scria "fam. Popescu" - cu carioca albastră...

Avea probleme. Mari. De-asta o şi pusese şeful ei să lucreze de-acasă! Acum, de exemplu, trăise cu impresia că toată lumea îi aflase peripeţiile de la televizor! Iar şefii de reviste "cu chiloţăreală" îşi trimiseseră angajatul în documentare deghizat ca elev de liceu! Şi mai şi reacţionase "în consecinţă" - adică se zburlise la el, de parcă el avea vreo vină sau...

- ... Nu-i nici o problemă dacă nu vrei să-mi spui. La urma urmei, nu numărul contează, ci faptul că ai luat măsuri!

Dacă era paparazzo, măcar să apuce să-şi spună şi ea versiunea! Aprobă şi-i puse ceaşca-n faţă:

- Am aflat tocmai de aia căreia i-a cumpărat vilă şi-i face un copil. Adică i-a făcut deja un copil - că e gravidă...
- Uau!
- Aşa am zis şi eu, în prima fază. În a doua fază, am luat măsuri.
- Şi foarte bine ai făcut! Auzi? Da' ea ştie, oare, ce obligaţii are el?
- Bineînţeles! N-ai văzut-o, cu ce
- Repet: nu mă uit la televizor.

Aşa e, îi spusese chestia asta - iar ea se vedea nevoită să-şi repete faptul că avea probleme mari...

- Nu trebuie să-mi spui. Nici nu-i treaba mea - nu?

Privea lung pachetele cu ţigări - amândouă, al ei şi-al lui - şi-şi aduna cuvintele... Start!

- ... A decis să-şi construiască o viaţă nouă. Problema e că eu am aflat de noua lui viaţă un pic mai devreme decât planificase el să mă informeze; aşa că...
- Aşa că i-ai tăiat craca şi l-ai mutat în faţa blocului. Aveţi copii?

Negă scurt. Iar el zâmbi şi ridică ceaşca:

- În cazul ăsta, e perfect!

Plecă scurt capul - chestia asta cu "e perfect" nu era tocmai potrivită contextului şi situaţiei... Orlando se ridică:

- Şi-acum trebuie să faci curăţenie! Aşa-i?
- Aşa-i. Oricum, merge repede. Probabil că într-o oră termin...

- Eu cred că termini mai repede.

Dacă zicea el aşa... Tânărul îşi puse dintr-o mişcare geaca:

- Mulţumesc pentru ness.

- Eu îţi mulţumesc pentru ajutor!

Îl văzu ieşind... şi repezindu-se la scări:

- Trec diseară să-l iau.

Ce să ia?... Aoleu! Mobilul! Se repezi şi-l luă din living. Şi trebui să iasă pe palier ca să-i vorbească:

- Stai! Mobilul!

- Trec diseară să-l iau!

- Nu se poate!

Orlando se opri - şi-o privi, printre balustrade, doar preţ de-o secundă:

- Îţi trebuie pentru curăţenie. Trec diseară să-l iau.

- Am şi eu mobil!

- Dar al meu cântă mai tare.

Ete, na! Vezi să nu! Dar... Păi... Şi dacă suna? Adică dacă era ceva important? Nu mai apucă să-l întrebe - tânărul tocmai terminase de coborât, aşa că ieşea din scară...

Reveni şi ea în apartament. Şi închise uşa şi-o încuie. Din mobil "se revărsa" piesa *"Wrong"*, a aceleiaşi formaţii... Ciudat!

Intră în bucătărie şi se apropie de fereastră. Şi "spionă" aleea din spatele perdelei...

Grupul de tineri era vesel. Ei vorbeau cu ele. Socializau. Nu-şi împărtăşeau opiniile despre politică, aşa că trei dintre ele stăteau în braţele tinerilor de pe bancă iar celelalte două păreau "punct de sprijin" pentru cei care nu mai încăpuseră pe banca aia... Şi uite că Orlando nu se vedea acolo, în grupul lor. Oare unde era tânărul Tom Cruise? Oare se-ntorcea să-şi ia telefonul? Oare rămăsese "pitit" în scară? Oare ce era în mintea lui? Ce gânduri erau în mintea lui? Şi ce planuri?

... Nu părea să fie paparazzo. Îşi lăsase mobilul la ea! Un paparazzo n-ar fi făcut asta - în primul rând fiindcă risca să-l sune şefu', nu? Sau colegii! Sau, şi mai rău - secretarul de redacţie! În orice caz, nu-i făcuse poze. Ar fi trebuit să-i facă - ea una nu ştia paparazzo care să nu facă măcar douăj' de poze, să fie. Aşa că...

... Făcuse azi o observaţie interesantă. Tânărul Tom Cruise, alias Orlando, era printre cei mai şmecheri, mai descurcăreţi şi mai de succes tineri pe care-i cunoscuse ea vreodată - şi totuşi ei nu îi era frică de el, deşi ştia prea bine ce putea face acel tânăr dacă-şi punea în minte. Şi ştia că ea e singură-n casă - că n-o sună nimeni, n-o caută nimeni, dna Claudia putea să fie prea ocupată mâine ca să-i mai facă o vizită... În plus, deşi era aşa de şmecher şi descurcăreţ şi uns cu toate alifiile, tânărul Orlando era atât de politicos cu ea... c-o şi speria "metamorfoza instantanee" dintre cele două variante! De fapt, nu ştia ce voia acel tânăr de la ea; nu ştia de ce o ajutase. Îi era imposibil să înţeleagă de ce urcase cu ea! Nesiguranţa asta îi dădea migrene...

Aha! Tresăriseră - toţi, şi fetele, şi băieţii! Şi ia uite ce repede se ridicaseră! Se ridică pe vârfuri, să-l vadă...

"Mm, ce sexy e sosia lui Tom Cruise!"

Că nu se putea abţine! Zău!

Orlando se îndrepta spre copacul-portiţă din capătul aleii. Privea fotoliul. Părea nemulţumit de ceva... Unde se ducea? Adică se ducea la fotoliu - dar de ce? Ce nu-i plăcea?...

Bufni în râs - era nebun! Vali înfipsese "stindardul" în pământ, în vechea gaură probabil - iar Orlando îl scosese de-acolo şi-l băga chiar acum între cotiera stângă şi pernă... Loc mult mai instabil, dar mai plin de însemnătate - coada de la mop transformase fotoliul *ordinary* în tronul Regatului Boxerilor...

Şi gata - ei plecau de-acolo.

Observă imediat că două dintre fete se-ndreaptă spre Orlando - ca şi când îi ieşeau în întâmpinare. Tânărul intră pe alee şi le luă pe după gât. Fu pupat cu ţoc pe ambii obraji, în simul-

tan. El spunea ceva, ceilalţi băieţi râdeau, unele dintre fete - habar n-avea care - făceau aprecieri şi apropo de forţa cu care azvârlise el fotoliul, şi despre nivelul de bunătate sufletească de care dăduse el dovadă atunci când se hotărâse s-o ajute, şi despre cât de bine era că după ora de sport aveau ora de desen tehnic de la care puteau să chiulească fără grijă...

"Ei bine, da - între două nu îl plouă! Iar lui chiar îi stă bine aşa!"

Stilul lui şmecheresc şi descurcăreţ chiar se potrivea foarte bine cu imaginea celor două tinere suple şi fardate şi coafate şi îmbrăcate modern... Asta e! Tinereţea! Locul lui era acolo! Uite ce bine-i stătea! Privea lung după ei şi trăgea concluzia că, dintre toţi tinerii din grupul ăla, lui Orlando îi stătea cel mai bine aşa, cu o "ea" alături...

- Chiar şi cu două!

Oo, Doamne! Se auto-surprinsese atunci când concluzionase cu voce tare! Păşi în spate, râzând... Din livingul ei se auzea Dave Gahan - solist foarte sexy şi el, mai ales în concerte - spunând că nu există decât o singură cale să-şi aline sufletul...

Ocoli zidul şi luă telefonul. Era destul de voluminos - adică se aşteptase ca un tânăr atât de... "concentrat" să aibă un telefon la fel de discret... şi la fel de şmecher, fireşte! Uite că Orlando plimba în buzunar un fel de tabletă niţel mai mică... În orice caz, era un dispozitiv complicat. Părea "cap de linie". Nu scria nimic pe el, iar ecranul era negru... Îl atinse şi ridică sprâncenele - era plin de iconiţe şi desenuţe şi mesăgele şi cerculeţe-led multicolore şi părea dispozitivul unui spion "cu greutate"...

Oricum, Depeche Mode cânta "de pe youtube". Avea ceva de genul "my playlist". În orice caz, cânta de pe net, aşa că făcea trafic. Ia să apese ea pauza... Oare cum se minimiza totul?... Habar n-avea! Răsuci telefonul şi citi pe capac "Nexus". *Jamais couché avec*, cum spunea francezul...

Teoretic, "uzina" Nexus era setată să economisească bateria - telefon subţire cu multe funcţii egal necesitatea unei economii de energie, nu? Deci, ecranul va redeveni negru în curând. Lăsă telefonul pe dulap. Central, ca să nu alunece. Şi-l luă şi-l mută pe masă - în caz că vibra când suna, să nu pice totuşi de la înălţimea aia. Şi tot nu era bine - aşa că aduse un prosop şi-l puse între telefon şi masă. Şi oftă greu - uite cum se procopsise ea cu o problemă uriaşă, reprezentată de un *device* care nu era al ei, la care nu ştia să umble şi care, dacă va suna, o va pune într-o încurcătură uriaşă!

"Nu, Eleno. N-ai să răspunzi la telefonul lui. Ţi l-a lăsat ca să-ţi cânte - nu ca să te conversezi tu cu mândrele lui!"

Şi, la urma urmei, chiar n-o interesa cine-l suna! Zău!

Intră în celălalt dormitor şi se aşeză la birou - o să pună laptopul să cânte. Prin boxele mari - că DNA-ul nu-i confiscase boxele, ci doar calculatorul. Şi-o să ignore apelanţii telefonului lui Orlando. Spusese că diseară vine să-l ia, aşa că... Aşa că ea una o să găsească, în următorul minut, un concert frumos - de-ăla de muzică clasică, de care-i plăcea ei mult -, după care o să-şi întindă absolut toate hainele în absolut tot spaţiul disponibil al mobilei... Fiindcă o să treacă mult timp înainte ca hainele unei alte persoane să se apropie de rafturile alea... Şi pe urmă o să împrospăteze casa. Şi pe urmă o să se ducă la birou - să ducă laptopul şi demisia. Şi pe urmă mai vedea ea ce făcea!

Bach. Suitele pentru violoncel. Play.

14,30

Aştepta. Adică se prefăcea că aşteaptă. În realitate, o pândea pe Mirela. Era la redactorul-şef. Se pregătea să dea o ştire-bombă, sau...

Terminase tot ce-şi pusese-n plan - adică îşi întinsese absolut toate hainele în absolut tot spaţiul disponibil, împrospătase casa cu detergent parfumat şi Pronto pentru mobilă şi făcuse cumpărături pentru o giga-cină complicată. Şi ascunsese şi banii, exact aşa cum se gândise s-o facă - grosul lor în fundul căzii, păstrând totuşi 1.000 de euro în prima cutie cu pantofi de lângă uşiţa de vizitare. Şi mai oprise 1.000 de euro în şifonier, sub hârtie. La urma urmei, era firesc ca familia unui director de direcţie de minister să aibă puşi deoparte măcar bani pentru o operaţie simplă, nu? 500 îi schimbase deja, fiindcă la patru venea lăcătuşul să-i schimbe butucul la uşă. Şi costa şi butucul, şi manopera...

De cum ajunsese la Agerpres, descoperise că "apariţia" ei le indusese tuturor un aer de nemulţumire. Nimeni nu-i vorbise tăios, nimeni nu se uitase urât... Dar intrarea ei în sală "ucisese" atmosfera plăcută, colegial-glumeaţă. După doar două minute, Rodica o sunase şi-o întrebase dacă se întâmplase ceva - că doar luase laptopul, adică ar fi trebuit să nu-i calce picioarele prin Casa Presei azi! Îi explicase că laptopul nu pornise. Secretara directorului bălmăjise un fel de "am înţeles" şi-un "du-l la Ionuţ, să se uite la el". Şi cam atât. De parcă îi simţise furia mocnită şi bătuse în retragere...

Oricum, ea aştepta. Dusese laptopul la Ionuţ, îi mulţumise pentru el şi revenise la birou. Şi-acum aştepta. Nu se logase pe site, nu începuse un Solitaire... Aştepta, privind lung monitorul pe care nu se clintea nimic...

Mobilul începu să vibreze. Îl dăduse pe silent, tocmai pentru că azi era o zi specială! Cine-o suna? Nea Vali?

- Bună ziua.
- Bună, Elena. Ai treabă?
- Nu. Aştept pe cineva.
- Aha. Vino pân' la mine, să-ţi arăt ceva.
- Sigur; imediat.

Închise şi se ridică - şi nu putu să nu observe cum toate capetele se pleacă şi se-apleacă într-o parte, s-o privească pe furiş... Ieşi.

Nea Vali avea mulţi prieteni în branşă - era, după părerea ei, liderul informal al specialiştilor foto din Casa Presei Libere. Şi, după apariţia email-ului în România, şi-al specialiştilor foto din afara clădirii ăsteia. Cu siguranţă, nea Vali intenţiona să-i arate fotografii profesionale cu tronul Regatului Boxerilor. Şi poate şi cu Orlando. Şi cum se simţea oarecum curajoasă, dar fiind că era furioasă şi venise chitită să o bată pe Mirela, presimţea că o să-i dea un stick, să-i pună pozele pe el! Mai ales pe-alea cu Orlando!

Avea momente când i se părea că nu se recunoaşte. Că nu e ea însăşi. Avea momente când gândea ciudat - şi realiza chestia asta, aşa că încă era "recuperabilă". Acum, gândea ciudat la adresa omului pe care, doar cu o săptămână în urmă, îl iubise şi-l privise cu ochi îndrăgostiţi, pe care-l îngrijise, căruia îi făcuse mâncare delicioasă şi-i călcase impecabil cămăşile şi-i dusese costumele la curăţat şi, uneori, îi făcuse şi pantofii cu cremă - că el fusese obosit, nu mai apucase să şi-i facă... Acum, se gândea că pozele alea profesionale cu Orlando - adică cu Tom Cruise în tinereţe - îi vor prinde ei foarte bine la divorţ. Mai bine zis, la prima ei vizită în arest! Îşi imagina cu uşurinţă moaca lui Mihai la vederea printurilor A4 color cu maleta şi freza şmecheră şi atitudinea "fumată"...

Apăsă clanţa şi intră - iar nea Vali îi făcu semn să vină lângă el:

- Hai să-mi răspunzi la nişte întrebări.

OK! Prima întrebare va fi "cine-i frumosul ăsta".

- Cine-i creatura asta?

"Hm - normal! Are o vârstă! E de modă veche - nu agrează posibilele cupluri atipice!" Zâmbi şi răspunse scurt:

- Orlando.
- Ăsta-i numele de scenă, nu?

- Habar n-am! E numele pe care l-a rostit el!

Mouse-ul ţăcănea abia sesizabil; nea Vali "derula" repejor...

- Şi ce caută în dormitorul tău?

- Nimic în mod special. M-a ajutat să scap de fotoliul preferat al lui Mihai.

Bătrânul se răsuci spre ea şi-o privi lung... Ridică din umeri:

- După ce-am aruncat toate ţoalele lui pe geam, am coborât să-i pun şi drapelul. Ca să-l vadă Roxănica, să ştie ce boarfe are de recuperat atunci când se-apucă să-şi umple şifonierele cu textile bărbăteşti. Şi cum n-am reuşit să înfig coada de la mop în pământ, Orlando a venit şi s-a oferit să mă ajute. După care s-a oferit să mă ajute să scap şi de fotoliu. Nu l-am refuzat, fiindcă ştiam că n-o să pot să-l cobor eu pe scări...

- Şi l-ai lăsat pe puştiul ăsta să-ţi intre-n casă!

- Şi i-am făcut şi-un ness...

- ... Avusesem impresia că eşti o femeie serioasă.

- Faptul că am acceptat ca puştiul ăsta să mă ajute cu fotoliul mă face neserioasă?

- Nu. Faptul că ai făcut o oră de spectacol aruncând totul pe geam te face neserioasă şi puerilă.

- Aşa o fi. Dar să ştii, nea Vali - n-am simţit niciodată-n viaţa mea aşa o mulţumire sufletească mare şi benefică, cum am simţit în clipa în care am văzut ce mişto îi zboară boarfele de la etajul trei! Mai ales maieurile şi chiloţii!

Bătrânul zâmbi:

- Îmi dau seama că a fost o plăcere pentru tine...

- După ce i-am auzit curva spunând, la ştirile de dimineaţă, că se va duce azi să-l viziteze la arest şi-i va cere permisiunea să-i mute hainele "acasă", mi-am dat seama care era sursa nefericirii mele! El era! El! Faptul că era obligat să locuiască "la mine acasă" - nu la el acasă! Faptul că nu putea să îndrepte situaţia nefericită în care erau ei doi - dat fiind că eu figurez în actele lui şi viceversa, dar adevărata lui nevastă ea e...

- Eleno, tu ai luat-o razna?

- Nu, nea Vali. Eu mă ascund, ca o amantă care încearcă să rămână discretă, iar ea se duce la el la arest - ca o nevastă care îngrijeşte de bărbatul ei şi de căsnicia lor. Presupun că pozele astea sunt tot de la prietenul dumitale, de la Wowbiz, nu?

- ... Sunt de la Cancan. Ăla de la Wowbiz nu a primit nimic despre tine. Adică despre Mihai. Ca explicaţie, i s-a spus că subiectul nu mai suscită interes pentru revistă.

Nea Vali zâmbea şi făcea semnul internaţional al senatorului care dă telefon şi-şi foloseşte influenţa pentru a opri toate ştirile care-i puteau necăji nepoţica... Scotoci scurt prin geantă şi scoase stick-ul:

- Pot să te rog să-mi faci un favor?

Nea Vali arătă spre calculator. Aşa că se grăbi să-şi dea singură comanda de copiere şi se întoarse spre el:

- Pot să te rog să-i transmiţi colegului dumitale de la Cancan să-i transmită redactorului să-i transmită Roxanei să vină să-i ia boarfele din grădiniţa blocului?

- I le-a luat deja. Imediat cum ai plecat tu cu laptopul, au apărut ei. A trimis un camion, deşi chiar nu era cazul...

Într-adevăr, lucrurile lui Mihai încăpeau într-o dubă de dimensiuni rezonabile...

- Ai fost filată - asta e opinia mea, după ce-am aflat că ai mai ieşit azi din casă de câteva ori, dar camionul n-a apărut decât după ce-ai ieşit îmbrăcată "de serviciu". După cum se-aud zvonurile pe-aici, dl senator a oprit deja "fluxul de informaţie". O să fie un proces scurt - şi e foarte posibil ca Mihai să primească cu suspendare. Se pare că fata aia e lumina ochilor părinţilor ei - şi e şi îndrăgostită rău...

Tot ce se poate! Mihai putea fi fascinant, dacă voia el să fie fascinant! În plus, stăpânea foarte bine arta înşirării creierilor feminini pe moaţe...

- Îţi dau un sfat: schimbă butucul de la uşă şi depune divorţul cât mai repede posibil. Că el n-o să zacă prea mult în arest. Şi te pomeneşti cu el în casă!

- Lăcătuşul vine la patru fix, cu butuc nou. În privinţa divorţului, va trebui să găsesc un avocat. Şi e greu - că încă nu mă pot aduna, psihic vorbind, ca să-mi pun priorităţile într-o ordine civilizată şi să m-apuc să îmi dezleg viaţa de a lui.

- Eu zic să începi prin a te dezlega de locul ăsta. Care e compromis total - tu nu mai poţi să fii prietenă cu fetele care-au ştiut şi nu ţi-au spus nimic, iar oamenii ăştia de-aici sunt "tobă" de informaţii despre viaţa ta privată.

- Am demisia în geantă. Dar... Nea Vali, dumneata ce crezi - e bine ce fac eu acum?

- Da. Foarte bine.

- Deci şi dumneata crezi că e mai bine să divorţez.

- Dacă nu divorţezi tu, divorţează el! Ce naiba!

Corect! Uite că nu luase în calcul chestia asta...

- ... Fă-te fată serioasă şi fă-ţi un rost în viaţă. Unul aşa cum trebuie.

Aprobă şi-şi recuperă stick-ul:

- Îţi promit că, în curând, o să afli veşti bune despre mine!

Bătrânul o îmbrăţişă uşor... şi-i şopti:

- Dacă nu-ţi găseşti nimic de muncă în următoarele două săptămâni, dă-mi un telefon. Şi mă ocup eu de problemă.

- Bine, nea Vali. Îţi mulţumesc!

- Nu-mi mulţumi. Hai - fugi şi dezleagă-te de caţele astea!

Oo, da! Nea Vali ştia foarte bine cât de caţe erau fetele de-aici! Aprobă şi alergă la uşă.

- Elena!

Da? Bătrânul zâmbea:

- Să ştergi pozele cu băieţaşul ăla cu nume de scenă. Şi să nu-i mai deschizi uşa.

Îl privea lung... El o privea lung...

"Nu, nea Vali. Nu marşez la sfatul dumitale. O să fie ce-o să fie."

Ieşi, închise uşa şi porni înapoi, spre redacţie.

Ştia că nea Vali îi voia binele şi că o sfătuise de bine; dar azi, acum, aici, se simţea furioasă. Nu furioasă - adică pregătită să azvârle cu lucrurile şi să urle; furioasă - adică pregătită să facă imprudenţa vieţii ei, mişcarea vieţii ei, şi să simtă că trăieşte... Măcar o zi, măcar o oră, sau...

Ia uite-le pe fete! Erau toate la ţigară! Erau şi Mirela, şi Mădălina acolo! Hai, c-o să meargă repede!

Intră şi închise uşa. Şi constată, din nou, că se lăsa liniştea atunci când apărea şi ea într-o încăpere. O privi drept pe Mirela:

- Aţi amuţit brusc când am intrat. Să înţeleg că vorbeaţi despre mine?

- Aa, nuu! Stai liniştită! Cum să facem asta?!

- Aşa cum se face - chicotit, la o ţigară. Dat fiind că voi n-aveţi voie să scrieţi despre nepoţica dlui senator, nu aveţi nici fotografii recente. Şi normal că trebuie să disecaţi cumva cel mai la modă cancan al perioadei...

Mirela se grăbi s-o contrazică:

- Dar nici nu vorbeam despre tine! Că ni s-a interzis să relatăm ceva despre cazul vostru. Nici poze n-avem - nimic!

- Într-un fel, asta e bine! Probabil că le-aţi fi vândut...

- În orice caz, n-am mai fi căzut de fraieri! Noi n-avem poze cu angajata noastră!

- Păi puteţi să cumpăraţi! Nu? Cancan are! Sun-o pe prietena ta de la Cancan şi cumpără-le! Şi printează-le color şi pune-ţi-le pe pereţi, prin dormitor! Bani de castraveţi ai - nu?

Mirela o privea lung, interzisă; celelalte chicoteau, amuzate de "accesul de furie al gâştei"... Bun! Porni spre tânăra jurnalistă de la Monden; şi, deşi individa părea vizibil speriată de noua atitudine a gâştei, deşi ea - gâsca - era mult mai speriată decât individa aia cu multe feţe, reuşi să

meargă drept până la ea. Şi-i luă ţigara dintre degete:

- Ştii ce ce-ntâmplă?

Se opri să tragă un fum - şi-aşa "se intoxicase" cu ţigările lui Mihai, de dimineaţă! Mirela îşi drese scurt vocea:

- Băi, uite, eu voiam să-ţi zic o chestie.

Aşa! Să zică! Era linişte - nici una nu sufla, aşa că o să se-audă bine ce-o să zică Mirela...

- ... E adevărat că ştiam. Dar n-aveam cum să-ţi spun. Melinte e una din sursele mele din DNA. Dacă te avertizam, tu îl avertizai pe Mihai. Nu ştiu - dar erai atât de îndrăgostită de el...

Dădea uşurel din cap a constatare, aşa, şi mai trăgea un fum din ţigară - era linişte, aşa că vorbele Mirelei se auzeau bine...

- ... Dar e ciudat că tu n-ai observat nimic! Adică, totuşi! Face un copil cu ea! E cu ea de doi ani deja! I-a făcut casă - şi e evident că a trecut şi el pe-acolo, să vadă lucrările, să-i ducă lucrurile, s-o viziteze... Tu chiar nu ţi-ai dat seama de nimic? N-ai văzut că se comporta mai altfel? Că să ştii că se vedea! Adică eu, care-l ştiu destul de bine, să ştii că m-am prins încă din primăvară că e ceva în neregulă cu el.

Deci ea încă din primăvară... Interesant! Mirela scoase altă ţigară din pachet:

- Tu chiar n-ai observat nimic-nimic?

Ridică un deget de atenţionare:

- Tu, Mirelo, crezi că eşti ultra-super. Tu îţi închipui că, dacă fetele astea ies cu tine la ţigară şi stau în jurul tău şi te ascultă, asta te face să fii specială. Crezi că, dacă dai câte zece ştiri pe zi şi te laudă şefu' din oră-n oră, tu eşti cea mai tare de-aici. Profesional, oi fi - nu mă bag, nu judec ceea ce nu ştiu. Dar să ştii că, din punct de vedere moral, eşti zero. Iar din punct de vedere colegial, eşti zero barat.

Se răsuci şi stinse ţigara. Iar Mirela răbufni:

- Ete, na! Ia uite cine vorbeşte! Să ştii că, dacă e pe-aşa şi stau să mă gândesc un pic, să ştii că, din punct de vedere al realităţii care te-nconjoară, eşti în aer rău de tot!

Aha! Bun! Interesant! Mirela adăugă, încercând să râdă sonor:

- Şi nici profesional nu eşti foarte ancorată, aşa...

Zâmbi:

- Dar măcar am bunul simţ să nu judec ceea ce nu ştiu. Tu, în schimb, le ştii pe toate! Ca un om mare, mă! Ai încercat la secţia Sport?

Mădălina scăpă un chicotit - moment în care Mirela se învineţi "ca-n desenele animate", văzând cu ochii...

Nu mai avea nimic de spus - aşa că traversă cămăruţa şi ieşi. Şi viră la dreapta - oare dl director mai pălăvrăgea mult? Că trebuia să-i ducă demisia - şi să-l convingă s-o semneze! Pentru el, a pierde o traducătoare de-asta, "neancorată", ca ea chiar era o problemă uriaşă!

16.20

Intră, închise uşa şi-o încuie. Şi bufni în plâns - în sfârşit, ajunsese acasă...

Ziua ei se transformase într-un coşmar. După ce obţinuse semnătura directorului pe demisie, karma şi şansa "făcuseră tumba mare" şi dăduseră din pozitiv în negativ. Când ieşise de la director, constatase că Mirela o aşteptase în capătul holului. Şi, în ciuda intervenţiilor directorului, femeia aia spusese tot ceea ce voise să spună la adresa "proastei". Din "proastă" n-o scosese. "Deversase" tot - tot ceea ce ştia despre ea, la care adăugase tot ceea ce ştia despre Mihai şi

Roxana şi putea fi folosit împotriva ei. Şi tot ceea ce ea nu făcea iar absenţa acelei chestii îl determinase pe Mihai s-o lase cu ochii-n soare şi să se dezbare de ea ca de-un ibric nefolositor. Nu era genul care să se avânte în asemenea discuţii răcnite. Strânsese deci din dinţi, tăcuse şi se rugase ca Rodica să termine mai repede cu hârtiile, iar ea să poată să plece mai repede...

De cum ieşise, începuse să plângă. De ciudă. Şi de furia neputinţei de-a riposta măcar cu un deget-înjurătură. Zăcuse-n transportul în comun aşa, cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji... Se oprise la Secţia 6 şi depusese o plângere împotriva lui Mihai. Mai mult ca să aibă şi ea un document pe care să-l ataşeze la dosarul de divorţ! Poliţistul fusese limpede - atâta timp cât Mihai era în arest, nu constituia nici o ameninţare la adresa ei. Iar amanta n-o deranjase nicicum, nu? Nici n-o pândise la colţul blocului ca s-o târnuiască, nici n-o sunase ca s-o înjure... Convins probabil de lacrimile ei disperate şi de starea la limita crizei de plâns nervos, individul îi primise plângerea. Scrisese în ea o prostie uriaşă. Scrisese că depune o plângere împotriva soţului ei, care o înşela şi-şi refăcuse deja viaţa alături de amanta însărcinată. Şi că intenţionează să divorţeze de el. Şi cam atât. Scrisese totul "dintr-o suflare", după care realizase penibilul propriei plângeri şi-i venise să plângă şi mai şi...

Oricum, depusese plângerea. Primise un număr de înregistrare şi-un număr de dosar. Aşa că se mai liniştise. Zâmbise, mulţumise, ieşise... şi-o rupsese la fugă spre casă. Oricât se căznise ea, nu reuşise să facă mai puţin de zece minute până aici! Era patru şi douăzeci, ea tocmai intrase în propriul apartament şi nu se întâlnise nici cu lăcătuşul, nici cu biletul lăcătuşului. Dovadă că ratase lăcătuşul. Dacă Roxana fusese inteligentă şi "recuperase bunurile" de la arest, putea intra peste ea în casă! Că pe Mihai îl arestaseră cu cheile la el!

Deci, una peste alta, ziua de azi începuse minunat şi se termina execrabil... Şi poate că începuse execrabil - şi nu realizase ea, momentan, ce însemna plecarea lui Mihai... Poate că nu realiza începutul sfârşitului! Poate...

La urma urmei, toate se destrămau! Hainele lui părăsiseră casa asta, ea îşi pierduse serviciul, prietenele... Colegele, în fine - dar le pierduse, oricum... Şi aşa-i venea să se ducă în

Înlemni - auzea muzică... Auzea o melodie veche, arhicunoscută - dar "o lovise" pe nepregătite aşa că avea un lapsus... *"Je t'aime"* ... *"Moi non plus"* ... Ia uite-l!

Bufni în râs şi-şi şterse lacrimile - Orlando nu putea să nu aibă un ringtone "cu prostii", nu? O mira, oricum, că acel tânăr "uns tot" cu toate şmecheriile posibile nu găsise nişte "prostii" mai recente - că folosea o melodie "de pe vremea" când părinţii lui desluşiseră tainele bastonaşelor...

Se aşeză pe scaun şi puse coatele pe masă. Şi privi lung telefonul. "Mady" continua să sune, să insiste...

"Poate vrea să-i facă poftă să discute cu ea! Adică să se vadă cu ea!"

Tânărul Orlando era un... Era o ciudăţenie. Ea una nu-şi închipuise că exista pe planeta Pământ un tânăr ca el. Sigur, se îndoia sincer că avea el atâta "înţelepciune muzicală" ca să cunoască dedesubturile acelei melodii şi adevărata ei însemnătate! Dar chiar şi simplul fapt că, în loc să opteze pentru Rihanna sau Lady Gaga, el alesese o melodie din anii '60...

Orlando era altfel. Era... Era altfel - şi gata.

Mady cedase nervos - şi renunţase la apel. Pe ecran apăruse o cascadă superbă - de-aia de wallpaper - şi menţiunea "*15 missed calls*". Şi, bineînţeles, instrucţiunea de-a glisa cu degetul pe ecran. Ea nu se grăbea s-o facă. Nu trebuia să vadă ea cine-l sunase pe el. Că nu era treaba ei. Ea cel mult analiza "învelişul" şi trăgea concluzii. Orlando, aşa, *overall*, era "crema cremelor". Haine bune, stil şi bun-gust, speech şi şmecherie, bărbierit profesional, after "aşa cum trebuie", telefon cap de linie, ringtone adecvat, cascadă - plus mult sânge rece, că riscase să afle cum iubitele lui se conversaseră cu duduia Elena Popescu...

Ei, poftim! Iar suna! Evident, acelaşi ringtone! Numele însă era altul. "Bya Pryntzesik". Îi era greu şi să-l citească, darămite să-l "descifreze"...

Se ridică şi intră în dormitor - trebuia să se schimbe şi să se-apuce să caute alt lăcătuş. Că pe-ăsta îl pierduse. Păcat - era un meseriaş bun, de vreme ce toate pensionarele blocului apelau

la el...

Renunţase la cămaşă şi pantaloni. Îşi căuta pantalonii de casă. Şi bineînţeles că, în clipa în care îşi desfăcu sutienul, auzi ţârâitul iute al soneriei...

"Să fie Orlando?" Putea să fie Orlando, nu? Era important de ştiut cine e! Dacă era DNA-ul, punea halatul pe ea şi le descuia. Dacă era Orlando, îi spunea să aştepte şi se-mbrăca serios. Ridică căpăcelul vizorului şi văzu o şapcă albastră, care lăsa să se vadă un perciune cărunt spre alb...

- ... Cine e?

- Lăcătuşul.

Aoleu! Lăcătuşul! Repede!

- Da, o clipă, vă rog! Aşteptaţi o clipă! Vin imediat!

Fugea înapoi, în dormitor, şi nu era foarte sigură că halatul va fi de-ajuns; dar, ca să nu constate că omul se săturase de aşteptat şi plecase, o să-şi pună halatul ca să-i descuie. Şi-apoi o să se-mbrace. Şi-aşa, o să vină Orlando să-şi ia telefonul! N-o să-l lase să stea-n pragul uşii - nu? O să vrea el să intre...

Zâmbea, deşi ştia că n-ar fi trebuit să zâmbească - tânărul cu jumătatea vârstei ei era mult, mult prea şmecher...

19,45

Zăcea pe colţar. Se uita la televizor - la televizorul stins. Ştirile de la şapte începuseră cu "tema momentului", adică Mihai. Şi, în funcţie de postul TV, şi tânăra lui amantă. Pro TV-ul se ocupase strict de el; RTV-ul se ocupase strict de ea. În "marjele" astea erau celelalte posturi TV - toate celelalte posturi TV, chiar şi Digi...

La şapte şi cinci oprise televizorul. Şi stinsese şi veioza şi se mutase de la masă, pe colţar. Şi-aşa n-avusese chef să mănânce... Deşi - vorba aia - dăduse o grămadă de bani pe cina sofisticată... Atâtea delicatese - şi n-avusese poftă nici măcar să le guste...

Orlando nu venise nici acum. Era opt fără un sfert şi el nu venise... Nu apucase să "profite" de singurătatea ei - şi de intenţia pe care-o avusese la un moment dat de a-l invita la masă... Nici DNA-ul nu venise, nici Roxana... Nici dna Claudia, sau...

Opt fără un sfert. Ea zăcea pe colţar, se holba la acel aparat electronic cu diagonală mare şi rezoluţie bună şi-şi ştergea, când şi când, lacrimile. Şi-şi trăgea mucii fără nici o jenă. Chiar n-avea nici un rost...

Nimic nu mai era cum trebuia să fie. Adică nimic nu fusese vreodată cum ar fi trebuit să fie. Ar fi trebuit ca azi, acum, ea să aibă cel puţin un copil de 13 ani! Dacă erau căsătoriţi de 15 ani, iar un an l-ar fi petrecut "trăindu-şi tinereţea", mai adăuga încă nouă luni şi ajungea la concluzia că fusese cea mai chioară gâscă de pe planetă - şi, timp de 13 ani, nu observase că Mihai Popescu se fofila şi nu-i dădea soţiei lui, adică ei, singura certitudine cât de cât puternică referitoare la viitor. La familia lor. Ea "nu se prinsese" că singurul lucru care-l lega pe Mihai de ea era o hârtie. Adică un obiect şi o legătură ce se puteau desface. Nu se gândise nici o clipă că atâtea femei, în jurul ei, făceau copii ca să-şi ţină bărbatul aproape! Ea nu sesizase că-i lipsea tocmai pârghia asta - şi nu sesizase nici faptul că absenţa copilului nu-l deranja pe bărbatul de deja 45 de ani...

Soneria ţârâi.

... Venise Orlando. Sau DNA-ul - dar, cel mai probabil, Orlando era. În cel mai nepotrivit moment venise...

Şi-acum ea stătea nemişcată pe colţar şi-l aştepta să plece... El o aştepta să-i deschidă uşa şi să-i returneze telefonul... Ea nu prea ştia ce să facă - parcă-parcă era tentată să-l caute mâine la liceu şi să-i ducă aparatul! Azi, acum, se simţea prea rău, din toate punctele de vedere, ca să mai spere că va găsi tonul şi cuvintele politicoase pentru discuţia cu el... Că nu-şi lăsase telefonul la ea doar aşa, fiindcă voise să fie amabil şi să-i asigure el fondul muzical la curăţenia asta, aşa că tânărul din faţa uşii miza cel puţin pe-o discuţie de cinci minute...

Soneria ţârâia din nou... Ea plângea rău deja, fiindcă băiatul ăsta o s-o întrebe de ce plânge şi ce se întâmplase iar ea n-o să poată să-i povestească tot ce trăise azi - o să plângă în hohote, mută ca de obicei...

Acum zdrăngăneau amândouă - şi soneria, şi telefonul lui! Clar - el era! Făcuse el o şmecherie şi se suna pe propriul telefon; sau...

Nu mai conta. Trase cu palmele peste faţă, să-şi limpezească privirea; şi se ridică, luă telefonul şi se grăbi să descuie.

Deschise uşa larg. Contrar bănuielilor ei, Orlando nu se uitase pe vizor, s-o vadă venind - se sprijinise de zid, lângă uşă... Ochii negri o priveau lung; ea îl privea drept şi-i întindea telefonul - iar el nu-l lua...

Nici soneria, nici telefonul nu mai făceau zgomot. Era linişte. Se auzea o vecină, undeva în scară, bătând nişte ouă probabil - era zgomot de furculiţă care lovea într-un castron de sticlă...

Întinse din nou telefonul spre el. Iar el nu se clinti şi nu zâmbi:

- Bună.

Corect! Erau adulţi binecrescuţi! Îşi trase iar mucii şi-şi şterse lacrimile cu mâneca:

- Bună. Îţi mulţumesc pentru telefon.

El ar fi trebuit să-şi recupereze aparatul, moment în care ea ar fi vrut să închidă uşa şi s-o încuie şi să termine cu socializarea pe ziua de azi. El, însă, nu se clintea... Întinse iar telefonul spre el:

- Nu eşti curios să vezi dacă te-a căutat cineva?

Orlando scoase pachetul cu ţigări din buzunar:

- Nu.

- Asta nu-i bine. Să ştii că a sunat până a rămas fără baterie!

Îl aştepta să-şi aprindă ţigara... şi-şi primi răspunsul:

- Ştiu.

- ... Nu, nu cred că ştii în ce hal a

- Aşa sună în fiecare zi. Parcă-i bolnav cu nervu' şi mai multe nu! Una-două, îl apucă! *Aaa, je t'aime! Oui, je t'aime! Uuu, je t'aime!*

Oo, Doamne! Era nebun! Se strâmba şi "făcea ca toate alea"! Bufni în râs - era pur şi simplu nebun...

- Şi eu le zic la modul cel mai serios: *"moi non plus"* ! Iar ele, tot înainte! Obiectul ăla din mâna ta e foarte stresant, să ştii!

- Daa, îmi dau seama...

- Ba, dacă ţi-ai da seama, n-ai insista să mi-l dai aşa repede înapoi! Că nu eşti genul care se bucură atunci când oamenii din jur suferă.

OK! Reuşise s-o facă să râdă! Acum chiar putea să-şi ia telefonul şi să se ducă liniştit acasă. Îşi şterse iar lacrimile - ultimele dâre din ele - şi îi întinse din nou aparatul:

- Serios! Te-au sunat vreo zece fete. Măcar una o fi importantă, nu?

- Este. Şi-am venit personal să văd cum se simte.

Poftim?

- Am găsit-o aşa cum nu mă gândeam c-o voi găsi, aşa că mi-e greu să-mi răspund singur la întrebare şi-o s-o întreb pe ea cum se simte. Cum te simţi?

Aa...

În punctul ăsta, se pregătea să-i închidă uşa-n nas! Se transformă într-un "monument" de

seriozitate şi întinse din nou telefonul:

- Ia-l!

- Gâştele care m-au sunat azi n-au urgenţe. Problemele lor nu sunt nici pe departe probleme!

- Ia-l, că-i dau drumul - şi se face zob cu varză pe ciment, pe-aici!

Orlando azvârli ţigara undeva înspre scări şi păşi spre ea. Şi nu se opri. În ultimul moment, chiar înainte ca tânărul să se ciocnească de ea aşa cum jandarmii se ciocneau cu protestatarii - adică în plin -, ea păşi în spate. Şi, în doar două secunde, descoperi că erau amândoi înăuntru, în hol!

Hei! Wow! Intrase peste ea aşa, doar făcând câţiva paşi! Iar ea nu ştia ce să facă! Brusc, trebuia să reacţioneze la o situaţie absolut nouă pentru ea! Şi habar n-avea ce să facă!

Ciudat - Orlando nu insistă să se apropie prea mult de ea, ci se mulţumi cu faptul că intrase în casă:

- Am făcut o excepţie azi şi m-am uitat la televizor. Am prins ştirile de la ora cinci, apoi talk-show-urile...

Cu alte cuvinte, ştia totul...

... Era, din nou, linişte. Era, din nou, pusă în dificultate. Îşi dorea, din nou, să rămână singură. El de ce dracu nu-şi lua odată telefonul, ca să poată şi ea să încuie uşa şi să bage capul în cuptor şi să dea drumul la gaze şi să moară fără public?

- După care m-am grăbit să trec prin zonă. Adică prin faţa blocului. Am trecut de multe ori. Am văzut că luminile au rămas stinse, am crezut că eşti plecată pe undeva... Abia adineauri m-am gândit că e posibil să se fi întâmplat ceva rău. Recunosc, n-am fost foarte iute de minte la faza asta...

- Stai liniştit. N-avea ce să se întâmple rău. Ca dovadă, iată-mă!

Tânărul aproba şi-o privea lung... Brusc, Orlando schimbă totul - şi atitudinea, şi tonul glumeţ-miştocar, şi tema discuţiei lor:

- De ce-ai plâns în halul ăsta?

Hait! Aha! Uite de ce-şi lăsase telefonul la ea! Şi uite de ce năvălise peste ea în casă! Se grăbi să-l menţină la distanţă de ea şi de viaţa ei privată:

- Asta e problema mea.

- Înţeleg. Dar nu poate să nu devină şi problema mea, când aflu ce ţi s-a întâmplat şi constat că n-ai nici măcar o prietenă care să-ţi ţină de urât şi la urechea căreia să-ţi verşi supărarea.

- Serios, deci asta

- Şi stai seara singură pe întuneric şi plângi în halul ăsta. Nu e OK.

- Ştiu. O să iau o pastilă.

"Imediat cum pleci tu!" Tăcuse. Nu putea să fie mojică şi să-l jignească expediindu-l aşa; el o ajutase, îi ridicase moralul, o făcuse să râdă şi-i lăsase telefonul lui să-i cânte...

- ... Auzi? Nu cumva au trecut pe-aici nenorociţii ăia de paparazzi de la tabloide?!

Negă şi-i întinse iar telefonul:

- Nu. Serios - sunt bine, iar problemele mele sunt problemele mele.

- Iar eu mă îndoiesc sincer că singurătatea asta îţi face bine.

- O să vină o bătrânică la mine, mai târziu. E o fostă vecină; un fel de bunică informală pentru mine. Mă ştie de când eram proiect...

Orlando clătina încet capul, semn că n-o credea - sau se hotărâse să mai stea la ea şi-avea nevoie de-un motiv...

- ... Mă uit la tine şi-mi dau seama că eşti supărată. Adică eşti cătrănită sufleteşte - şi n-are cine să-ţi asculte gândurile.

- Ţi-am spus - mai târziu un pic, vine dna Claudia. Aşa că eu sunt foarte bine.

- Ba eu cred că încerci să mă convingi să plec liniştit acasă, în timp ce tu te gândeşti la prostii!

- N-am de ce să te mint. O să vină dna Claudia mai târziu.

Orlando o prinse cu fermitate de braţ:

- Sigur eşti OK?

“Ia, hai! Hai, că te-nvineţesc de-ţi merg fulgii!”

Ridică privirea spre el, serioasă - chititǎ, de fapt, să-l “dezlipească” de pe braţul ei şi să-i zică vreo două şi să-l pună pe şine o dată pentru totdeauna...

Ciudat - Orlando era serios. Adică sobru. Şi părea sincer. Adică aşa arătau ochii lui - că e sincer preocupat şi îngrijorat pentru binele femeii pe care-o ajutase...

N-avea de ce să-l amenințe, sau să-l repeadă - că n-o să funcţioneze aşa. Zâmbi deci şi aprobă cu capul:

- Mănânc ceva şi strâng prin casă. Şi-apoi vorbesc cu dna Claudia şi-apoi mă culc. Şi cam atât.

Tânărul din faţa ei aprobă şi el:

- Am înţeles...

Şi uite cum Orlando deveni... vizibil încurcat. Îşi căuta cuvintele - şi părea că se jena de tema pe care trebuia s-o atingă şi mai ales de cuvintele pe care trebuia să le aleagă şi să le asambleze în propoziţii paşnice...

- ... Mă pui în dificultate. Pe de-o parte, ştiu că locul meu era pe partea cealaltă a pragului uşii. Pe de altă parte, ştiu că n-o aştepţi pe acea dnă Claudia. Adică ea habar n-are că ar fi tare bine să-ţi facă azi o vizită. Şi am certitudinea pe care mi-o dau ochii tăi roşii şi umflaţi. Tu insişti să-mi returnezi telefonul şi să mă vezi plecat mai repede; eu încerc să uit că e nepoliticos să stau pe capul tău şi să te cicălesc - şi e nepotrivit să mă aflu în interiorul casei tale acum şi aşa. Stau în cumpănă, între posibilitatea de-a fi fotografiaţi aşa în apartamentul tău şi cea de-a auzi mâine că, dacă nu plecam atât de repede, poate nu se-ntâmpla nimic rău.

Ei, hai! Băiatul ăsta avea nevoie de lămuriri limpezi! Îi luă mâna şi-i puse telefonul în palmă:

- Nu plănuiesc să mă sinucid din cauza lor. Ziua de azi a fost mai bună decât cea de ieri; iar cea de mâine va fi mai bună decât cea de azi. Nu, n-am să mă-mpiedic în divorţul meu; şi nici în mariajul lor.

Orlando o privea lung... Ea zâmbea şi nu mai suspina - fiindcă nu, n-o să se sinucidă din cauza idiotului de Mihai... Brusc, tânărul scoase mâna dreaptă din buzunar:

- Ştiu ce părere ţi-ai făcut despre mine. Şi vreau să fie limpede ce şi cum. Eu nu spun vorbe aiurea. Şi nu mint.

Ia uite, surpriză! Orlando avea două telefoane - unul cât o tabletă super-ultra şi unul mititel cu butoane...

- După cum spuneam - problemele lor, ale celor zece, nu sunt nici pe departe probleme...

Evident, şmecherul ăsta mic făcuse ce făcuse şi-şi demonstrase din nou şmecheria...

- ... Mai ai ness?

Aprobă şi arătă spre bucătărie - că şi-aşa dna Claudia avea, probabil, treabă! O să stea la palavre cu el! În caz de ceva, suna la 112 sau ţipa tare! Vedea ea - se orienta...

- Mult?

- Circa un borcan. Crezi că ne-ajunge?

- Nu ştiu; s-ar putea!

Ia uite-l! Râdea şi-l admonesta cu degetul; el zâmbea doar - şi părea un pic mai liniştit acum, când ea râdea... Îşi repetă invitaţia în bucătărie, iar el se sprijini de zid şi băgă mâinile-n buzunare:

- Ascultă! Vreau să-ţi zic ceva. Am venit azi la tine doar ca să mă asigur că eşti OK. Şi am tras unele concluzii care m-au dus cu gândul la o chestie. Ştiu că sună cel puţin ciudat - dar să ştii că m-am chitit să-ţi fac o vizită mâine. Că nu-i deloc OK să stai singură cuc şi să te gândeşti la labă tristă ăla!

Aoleu! Aşa urât se referise la Mihai? Adică... aşa direct şi fără perdea? Tânărul nu părea să-şi fi observat propria “scăpare” lingvistică:

- Deci să ştii că mâine trec pe-aici. Şi fac cumva să-ţi beau tot ness-ul - care e nesănătos pentru tine, pentru că poate să-ţi dea palpitaţii, aşa că trebuie să dispară. Da?

Aprobă cu capul, zâmbind...

- E OK ce-am spus eu?

Aprobă din nou - în principiu, da, putea să vină mâine şi să bea un ness cu ea. Iar el apăsă clanţa:

- Mâine dimineaţă. OK?

- OK.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

El îi făcu cu mâna. Ea îi făcu cu mâna. El dădu să plece, iar ea dădu să închidă uşa... iar el se-ntoarse fulgerător din drum şi blocă uşa cu piciorul:

- Auzi? Da' nu mă păcăleşti - da? Adică sigur bei mâine un ness cu mine!

- Sigur.

- Nu profiţi de faptul că eu plec şi tu încui uşa şi te faci că uiţi că mâine tre' să dai un ness...

"Adică nu te-apuci să te-ndopi cu pastile ca să mori!" Decise să-i răspundă "în stilul lui":

- Sunt parolistă, să ştii!

Tânărul o privi lung... şi se repezi pe scări. Ea îl privea din cadrul uşii. Şi, involuntar, făcea constatări şi trăgea concluzii. Orlando ştia să fie iute, ştia să fie descurcăreţ, ştia ce şi cum voia să obţină... Ştia când şi cum s-o facă să râdă, ca să-i oprească plânsul şi să-i umple mintea cu gânduri mai vesele... Şi ştia şi cum să facă să obţină promisiunea unei cafele mâine dimineaţa...

Orlando plecase. Aşa că închise uşa şi-o încuie - şi se repezi în dormitor, la geam. Voia să-l vadă. Nu ştia de ce, dar simţea nevoia să-l mai vadă o dată... Aştepta... Încet, pe nesimţite, se ridicase pe vârfuri şi lipise fruntea pe geam, ca să-l vadă... Deşi l-ar fi văzut şi fără să se ridice pe vârfuri, sau...

"Hei! Ce naiba e cu tine?"

... Ei, uite, nu ştia "ce naiba e cu mine". Dar zău că nu-i păsa! Era singură-n casă, era proaspăt despărţită de "labă tristă ăla" şi nu se simţea chiar atât de babă încât să-i fie ruşine să se uite lung după Tom Cruise tânăr!

Şi uite-l şi pe Tom Cruise! Tânăr! Mm, ce "bine" era! Super-adolescent! Nu mergea ţanţoş, ci doar drept. Nu mergea repede, ci făcea paşi mari şi fermi. Lăsa impresia că merge cu bărbia-n piept; în realitate, privea lumea pe sub sprâncene şi era oricând pregătit să riposteze sau...

"Hei! Acum ce faci, îl studiezi în amănunt?"

"Da. Îl studiez în amănunt. Şi stai să vezi acu'!"

Aşa! Că se înfuriase! Ia să-l evalueze cu alţi ochi!

Îu!

Roşi violent şi dădu să se îndepărteze de geam - dar reuşi să nu se clintească. Orlando se întorsese spre fereastra ei exact în clipa în care ea îi studia cu maxim interes fesierii. Răsucirea lui o făcuse să roşească rău! La naiba - nu obişnuia să... Adică nu i se mai întâmplase să "studieze" aşa ceva - şi n-ar fi apucat-o acum, dacă Mihai nu s-ar fi decis să-i dea papucii aşa...

Gata - el revenise spre capătul aleii. Şi băgase mâinile-n buzunare. Acum, aşa, Orlando "per total" era un şmecheraş golănel. Hainele, mersul, gesturile - totul ilustra un "băiat de băiat", de-ăla cu "blocurile gri" şi toate celelalte. Orlando ăsta avea o capacitate incredibilă de-a se metamorfoza într-o clipă...

Nu-l mai vedea. Dar mintea ei îl analiza în continuare, per total şi per componente, de parcă era o fată mare căreia-i venise demult vremea...

"Eleno! Ia pleacă tu de la geam, înainte să te pozeze paparazzi uitându-te lung la fesierii lui Orlando!"

Bună idee! Se trase în spate şi... Şi reveni în living. Şi aprinse lumina, de data asta. Privea lung masa şi se întreba cât de toantă şi bleagă putuse să fie, să nu mănânce bunătăţurile alea...

O să mănânce. Şi-apoi o să se culce. Şi-apoi o să bea un ness cu Orlando, timp în care o să-i explice că ceea ce încerca el să obţină de la ea era imposibil aşa că îşi irosea aiurea timpul dându-i ei târcoale. Şi-apoi o să-şi găsească alt serviciu. Şi-apoi o să divorţeze... Şi-apoi mai vedea ea ce mai făcea. În orice caz, nu făcea cu Orlando. Indiferent cât de minunat era el, indiferent cât de disperată va fi ea. Tânărul ăla avea jumătatea vârstei ei. Aşa că...

Se aşează la masă şi oftă greu: aşa că o să încerce să-l convingă să rămână amici. O să-l invite să chiulească de la ore împreună cu prietena lui - şi le făcea ea ness-ul... Trebuia să recunoască evidentul - îl plăcea pe nebunul ăla golănel. Îi plăcea totul la el - de la modelul pantofilor până la filosofia de viaţă! Îi plăcea firea lui veselă şi glumeaţă şi mişţocară...

Cina ei era un adevărat festin! O să se-ngraşe rău! Îşi umplea cu stoicism gura, încercând să facă un fel de sandwich cu de toate...

De când îi apăsase el soneria, ea nu mai plânsese. Ba, mai mult - zâmbise, apoi râsese şi-apoi îşi recăpătase pofta de mâncare. Chiar dacă ştia prea bine că undeva în mintea lui se înfiripase un gând, chiar dacă ştia că gândul lui Orlando - indiferent la ce se referea el - "va muri proiect", ea va încerca să-l ţină pe acel tânăr la o distanţă rezonabilă de ea, fără însă să-l îndepărteze definitiv şi irevocabil. Avea mare nevoie de firea lui glumeaţă, de stilul lui de-a fi plin de viaţă, optimist... Avea nevoie de Tom Cruise cel tânăr. Şi de momentele lui de seriozitate. De momentele de luciditate serioasă în care constata că fetele alea care-l căutaseră azi habar n-aveau ce înseamnă "probleme"... De momentele când o întrebase, zâmbind un pic, cum se simte... De momentele când se strâmbase şi-şi imitase telefonul... *Aaa, je t'aime! Uuu, je t'aime!* Mesteca greu şi râdea - Orlando era un tânăr minunat...

O să-i facă mâine dimineaţă un ness. O să încerce să păstreze lucrurile în limite normale - cele a doi oameni care au multe de vorbit, dar doar atât. Oricum, se îndoia sincer că un tânăr ca Orlando - adică un tânăr cu "posibilităţile sociale" pe care le avea Orlando - s-ar fi putut gândi la o duduie de 35 de ani! Cele două june care-l încadraseră de dimineaţă erau cea mai bună dovadă a faptului că prin mintea lui nu circulau asemenea gânduri! Păi avea, vorba aia, un batalion de doritoare! Îl sunaseră zece june - şi nu doar "o dată de căciulă"! Privind lucrurile prin prisma asta, era tentată să creadă că Orlando presimţea apropierea iernii - şi avea mare nevoie de-un loc uscat, călduros şi dotat cu cafea caldă, unde să chiulească. Singur sau însoţit. "Mirosise" cele trei camere - un living, un dormitor şi-o cămăruţă "de-nchiriat"...

În fine! O să vadă ea! O să-i spună chiar el, la un moment dat, ce voia de la ea! Spera, însă, să nu-i spună că o vrea. Că asta ar fi făcut-o să-l trimită să cumpere pâine şi să-ncuie bine uşa în urma lui. Iar ea avea nevoie de momentele de veselie, de glumele lui, de...

Casa asta era mare, spaţioasă, mobilată modern cu de toate... Dar era tăcută. Şi dacă ar fi dat foc colţarului - ar fi găsit flăcările alea reci! Avea nevoie de-un suflet! Fie el şi unul de musafir! Nu ştia de ce, tânărul Orlando îi inspira încredere! Da, era ciudat - că îl cunoscuse de mai puţin de 24 de ore...

Se ridică şi apucă platoul - iar îi pierise pofta de mâncare! Nu ştia ce voia Orlando de la ea - şi-o durea deja capul de la atâtea calcule alandala pe tema aia! Aşa că o să facă o baie straşnică şi-o să se culce. Că dna Claudia sigur avea treabă azi. Iar mâine dimineaţă avea musafiri. Dacă-şi punea castraveţi pe pleoape şi "îl întâmpina corespunzător", era sigură că Orlando o s-o facă să râdă în hohote! Avea mare, mare nevoie de-un râs straşnic, pe săturate...

9 octombrie 2015. Vineri.

7,30

Deschise încet un ochi... Dormea cu perna trasă peste cap. Şi-avea senzaţia că, dincolo de pernă, depăşind uşa dormitorului şi uşa de la intrare, cineva apăsa de zor bumbişorul soneriei ei. Era doar o senzaţie - aşa cum avea senzaţia că doarme, avea senzaţia că se trezise...

Aoleu! Orlando! Dacă era Orlando?

Sări în fund! Împinse perna cât colo şi fixă uşa cu privirea! Fusese toantă - aseară, uitase să proptească rezemătoarea, aşa că uşa se închisese! Şi se părea că Orlando suna de ceva vreme - că acum bătea şi suna în simultan! Şi făcea balamuc pe scara blocului, spre deliciul pensionărimii vorbăreţe! Ce tâmpenie!

Coborî din pat şi-şi puse din mers halatul. Nu mai apucă să-l lege - îl petrecu şi înhăţă cheia. Şi, înainte s-o răsucească, avu un moment de luciditate - el venise la ea "să-i bea ness-ul" iar ea îl întâmpina în pijama, cu halatul petrecut neglijent pe deasupra.

"La dracu!"

... N-avea timp de prostii. Tânărul Tom Cruise făcea gălăgie pe scara blocului! Se trase deci după uşă şi-o deschise. Şi... Şi cam atât.

Intrase... aerul rece. Ea nu depăşise uşa, aşa cum el nu depăşise pragul... Ce tâmpenie! Se aplecă pe după uşă.

Evident, el era fresh - Tom Cruise tânăr, aranjat şi bărbierit şi parfumat şi pus pe făcut furori şi rupt inimile fanelor! Ea era ciufulită şi-n halat şi...

- Neaţa.

- Neaţa. Intră!

Orlando se conformă - şi se aplecă, scurt, pe după uşă! Ca s-o vadă! Hei! N-apucă să riposteze...

- Fii serioasă, te rog! Am venit să-ţi termin ness-ul - şi-am adus şi ajutoare. Ne primeşti pe toţi?

Să fie serioasă, adică să termine cu gândurile cu prostii. A adus şi ajutoare, adică nu era singur. Hm! Pe-asta, şi-anume posibilitatea de a-l vedea intrând urmat de cei cinci colegi de ieri, n-o luase în calcul...

- Am selecţionat cu grijă, dintre cunoscuţii mei, pe cei care te pot ajuta la curăţenie. Şi-am venit, cum s-ar spune, jumi-juma; patru albinuţe la muncă şi trei trântori care să-ţi bea ness-ul. Şi-un solist.

Stop! Cum adică? Nu prea reuşea să-i înţeleagă cuvintele. Adică le înţelegea, dar era prea matinal pentru asemenea şarade...

Dinspre uşă se auzi un chicotit! De fată! Venise cu iubita? Deja? Se aplecă, s-o vadă...

Cadrul uşii "se popula" repede cu tineri şi tinere... Liceeni, aşa ca el... Veseli şi plini de viaţă şi puşi pe şotii - aşa ca el... Una dintre ele, decolorată alb şi permanentată bine, "scutura" de mama focului o gentuţă turcoaz, ca s-o vadă ea bine; tânărul de lângă ea "îmbrăţişa" două pungi voluminoase şi făcea "dreptu'-stângu'", nerăbdător...

- Ştii tu - solistul!

Ce solist?... Aa, telefonul era solistul... Bufni în râs - era nebun! Nebun de legat! El era singurul lucru care-o putea determina să nu se-arunce în faţa metroului - şi să nici nu se-ndoape cu tot dulapul cu medicamente. Aşa că zâmbi:

- Intraţi. Îmi pare rău, dar n-am prevăzut momentul ăsta şi nu m-am pregătit...

- Stai liniştită. Vecinii tăi sunt matinali?

Trecuseră două secunde. Timp în care toţi cei şase invitaţi ai lui Orlando intraseră, îi strânseseră mâna şi se prezentaseră. Şi se-mprăştiaseră prin apartament. Fetele intraseră în bucătărie iar băieţii ocupaseră probabil colţarul din living. Zâmbi:

- Vecinii mei sunt pensionari.

- Deci s-au trezit deja! Bun! Fugi şi rezolvă problema, până-l bag în scenă pe Dave Gahan! Ţinută de scandal şi curăţenie, da?

Da, "negreşit" şi "cum să nu"! Şi totuşi, trebuia să se schimbe! Că doar n-o să stea în pijama, nu? Repede - cu ce să se-mbrace? Deschise şifonierul. Şi înjură bine, în gând fireşte, momentul de geniu când hotărâse să-şi bulibăşească hainele întinzându-le peste tot pe-acolo! Bluzele nu mai erau la bluze, pantalonii erau în loc de pulovere, mintea ei stătea la cuvintele lui şi la întrebarea "de ce" - şi la imposibilitatea de a găsi răspunsul la întrebare...

- Robotul de bucătărie funcţionează?

Ha? Robotul?... Da' ce-i venise?

- Elena? Mă electrocutez dacă frec ness-ul la robot?

La partea de blender a robotului multifuncţional? Nu.

- Nu.

- Sigur?

Fetele chicoteau. Şi el păruse că zâmbeşte, aşa că-i răspunse:

- Sigur.

Numără pân' la trei şi continuă:

- Poate doar după ce cedează capacul şi faci mască facială cu ness...

Fetele râdeau în hohote. Lăsă capul pe spate, să vadă pe după uşă... El se aplecase pe după toc, ca s-o vadă...

"Ptiu, drace! Să nu te deochi!"

Era atât de frumos când râdea, că-i venea să-njure-n gura mare! De ciudă şi din principiu! Orlando făcea gropiţe-n obraji şi-i străluceau ochii atunci când râdea! Şi-i transmitea chiar acum bucuria lui prin privire! Emana veselie! Abia azi, acum, observase chestia asta...

Reveni la rafturi şi luă o bluză oarecare. Şi-o pereche de blugi. N-avea nevoie de vreo ţinută specială - ele trebuiau să iasă în evidenţă, nu ea! Fetele alea tinere şi frumoase pe care le văzuse intrând în bucătăria ei...

Patru albinuţe şi trei trântori... Oare care era albinuţa lui?

"Eleno, ia vezi tu cum o iei langa pe câmpii!"

Împinse uşa şi se schimbă repede-repede, "trecând în revistă", mental, valorile mobile din propria casă. Nu-i bănuia de nimic "necurat"; era doar prevăzătoare. Azi îi vedea pentru prima oară - şi nu le reţinuse nici numele mic...

Aruncă o privire în oglindă şi scăpă o înjurătură printre dinţi - arăta ca o epavă! Ca o ratare a naturii! Jalnic! Buhăită şi plânsă şi cu nasul borcănat de-atâta frecat cu şerveţelele... Pleoapele umflate, părul smuls în toate direcţiile, sutienul "ofilit", bluza "de babe"...

Din living se auzea Dave Gahan - şi voci vesele de tineri adolescenţi plini de viaţă. Ea se privea şi simţea nevoia să-ncuie uşa şi să nu mai iasă de-aici prea curând...

Cioc-cioc! Ei, hai! Venise după ea acum?

- Se poate?

Era o voce feminină; aşa că decise să-i "deschidă" personal uşa. Era... Era ciudat. Fiindcă nu vedea o liceană; vedea o tânără de 22-23 de ani, tunsă fistichiu-inegal, vopsită în multe culori, fardată discret dar foarte inspirat şi "dotată" cu piercinguri la ambele sprâncene. Şi niscai tatuaje - se vedea începutul desenelor, pe la gulerul bluzei. Tânăra asta era ciudată rău... Tânăra asta îi zâmbea:

- Îmi cer scuze, dar...

- Nici o problemă. Ce e?

- ... Îmi permiteţi să mă prezint?

Bineînţeles! Întinse mâna spre ea:

- Elena.

I se strânse imediat mâna:

- Numele meu este Iolanda. Şi am venit azi la dvs cu un scop precis.

Ridică o sprânceană: iar acel scop era...

- ... Orlando m-a sunat aseară şi mi-a spus că mă roagă să vă ajut să faceţi curăţenie. Mi-a povestit, în mare, cam despre ce este vorba...

Tăcea şi-o privea lung, fiindcă nu se putea declara lămurită de bălmăjeala tinerei...

- ... Eu nu sunt colegă de liceu cu ei. Eu am fost colegă cu Orlando până într-a zecea - când am renunţat la şcoală şi-am făcut o serie de cursuri...

Aşa...

- ... Eu lucrez la un salon de înfrumuseţare. Tuns, vopsit, coafat, mani-pedi, un pic de cosmetică...

Adică Orlando... Adică şmecherul de Orlando îi adusese "transformarea"-n casă, deghizată în puştoaică de liceu! Puse mâinile-n şolduri şi începu să râdă:

- Mă sperie!

- Vă dau cuvântul meu de onoare că nu asta mi-a fost intenţia! Dar când am auzit despre ce e vorba, bineînţeles că am decis să-l ajut! Şi-mi dau seama că, dacă nu ştiţi adevărul despre mine, n-o să aveţi curaj să vă lăsaţi pe mâna mea!

- Nu tu; el mă sperie. Tu, atâta timp cât nu încerci să mă tatuezi, eşti OK. El, însă, mă sperie. Are un "procesor" care-ar uimi orice om de ştiinţă!

- El, într-adevăr, face multe lucruri la care noi ceilalţi nu ne aşteptăm. Eu obişnuiam să spun că el este de pe altă planetă!

Oo, da! Asta era o "explicaţie" bună! Justifica aproape totul - tot "ansamblul" pe nume Orlando!

- N-am să încerc să vă tatuez. Partea asta n-am studiat-o încă.

Da, normal! Că doar nu se tatuase singură, nu? Fusese gâscă - dar, sigur, ar fi avut circumstanţe atenuante...

- Deci, în principiu, sunteţi de acord să încerc să vă transform un pic...

- Sunt de acord să-mi spui Elena. Iar în privinţa transformării, negociem.

- OK! Atunci vă las să vă schimbaţi. Mă găsiţi în bucătărie, cu zăpăcitele...

Aprobă:

- Vin şi eu... imediat cum găsesc nişte hăţuri mai de Doamne-ajută...

Şi făcu gestul "ajustării bretelelor"...

Iolanda bufni în râs. Şi intră. Şi-o răsuci uşurel, cu grijă şi multă graţie, astfel încât să se vadă în oglindă, iar ea să-i vadă spatele. Şi, din trei mişcări, "rezolvă problema hăţurilor"!

"... Ia uitee..."

Tânăra se îndrepta spre uşă - cu spatele, desigur:

- Problema este elasticul. El are formă frumoasă şi e bun calitativ; dar elasticul de dantelă se lasă repede. Trebuie mutat sistemul de închidere şi micşorate bretelele - atâta tot.

Da, avea dreptate. I-l înnodase la spate şi-i săltase ea bretelele - şi zău că nu-i venea să creadă, ce "bust ferm" îi arăta oglinda!

- Sunt la bucătărie.

Se grăbi s-o urmeze:

- Dai şi lecţii?

- Niciodată. Eu dau sfaturi, nu lecţii!

Daa, sigur! Era modestă! Numai ea ştia ce-o apucase - că merita lăudată şi "periată" un pic...

Orlando îl pusese pe Dave Gahan să cânte la boxele fostului ei calculator. Şi se-auzea destul de tare. Era opt fără zece; pe la opt jumate, o să-i arate "calea spre rai" - mufa de la sistemul sur-

round. Momentan, degustau cafeluţa. Şi făceau cunoştinţă. Fetele se repeziseră s-o întâmpine - şi s-o tragă în mijlocul lor, la masă, de parcă ele erau gazdele şi ea doar ce picase în vizită. Turuiau, gureşe ca nişte vrăbiuţe...

- Eu sunt Maya! Cu igrec!

Deci blonda permanentată bine era Mariana, sau Maria, şi-şi spunea Maya. Specificase că "e cu igrec", aşa că îi strânse mâna şi-şi impuse să-şi bage-n minte că pe ea trebuia s-o strige mai cu schepsis, aşa:

- Elena.

- Iar eu sunt Geo.

"Măiculiţăă - tu, când s-au dat balcoanele în neamul tău, ai luat toată porţia!" Cât purta la sutien? Avea senzaţia că Dolly Parton se vopsise brunetă şi venise să-i bea ei ness-ul... Bruneta cu onduleuri ca sarmalele şi bust numărul... şase probabil era Geo. Fără accent pe o. Adică nu specificase nici o adăugire din limbi străine... Deci, Georgeta sau Georgiana.

- Iar ea e Zoe.

Pe care o tratau cu fundul - fiindcă era o tânără absolut normală, nevopsită şi necoafată şi nefardată şi neîmpopoţonată, aşa că ele erau acum preocupate cu turnatul ness-ului:

- Eu o să fac nişte sandwich-uri, da?

- Eu o să pregătesc cocktail-uri.

- Sigur - tu, cu alcoolul, repede...

- Hai, fată, nu mai zice aşa! Că nici n-a luat alcool! Ai văzut tu alcool în pungile lui? Ce dracu! Sunt nişte doze de energizant, nişte sticle de nectar...

Geo plănuia cocktail-urile, fără alcool desigur; Maya turna ness-ul în paharele-sondă. Le turna cu schepsis - un deget din blender, două degete de lapte pasteurizat cu 0,1% grăsime şi restul apă plată din bidon. Făcuse Orlando o super-reţetă, numai de el ştiută...

Cele două tinere, Maya şi Geo, se pregăteau să se păruiască. Iolanda întindea pe dulap ustensilele necesare transformării ei dintr-o casnică răsuflată, într-o dinamită sexy. Zoe le privea şi zâmbea. Din sufragerie se auzeau băieţii râzând şi exclamând ceva despre glisare şi frână şi ABS...

O să fie o zi interesantă. Şi surprinzătoare. Abia aştepta să se-apuce Iolanda de treabă! Abia aştepta să vadă "ce-o să iasă"! N-avea emoţii - oricum plănuise să-şi tundă laţele alea oribile! Cu cât mai scurt, cu atât mai bine!

Maya şi Geo se îmbrânceau. Aveau tehnică - deşi păreau destul de "active", râdeau şi evitau cu multă măiestrie paharele de pe masă! Iolanda le promitea că le rade "modelul Prodigy"... Interveni:

- Fetelor, haideţi să vă-ntreb ceva.

Patru perechi de ochi o priveau ca pe baba Vanda, varianta care ştia viitorul în dragoste...

- Ce culoare să-mi vopsesc eu părul?

Maya răbufni:

- Negru-albăstrui!

Geo contră:

- Blond nordic!

Interesant! Blonda îi recomandase brunet, bruneta îi recomandase blond! Fetele astea locuiau în zona crepusculară! Zoe ridică din umeri şi miorlăi, cu voce ştearsă:

- Eu zic că nu e cazul...

- Dar o să fie. În plus, nu mă mai suport aşa!

Iolanda decise să intervină:

- Cred că ţi-ar sta foarte bine roşcată. Adică vişină putredă - nu roşul ăla mat, sec, ci vişiniu închis.

Aprobă şi se ridică:

- Cine se duce la cumpărături?

Zoe se grăbi să se ridice:

- Dacă-mi faceţi listă, mă duc eu.

Bun! Să-i facă listă! Luă hârtia din suport şi-un pix, iar Iolanda i le confiscă:

- Cât de amplă să fie lista?

- Cât de amplă poţi tu.

Tânăra o privea lung... Se roti uşurel în jurul propriei axe şi arătă spre hârtie:

- Cât de amplă se poate.

Ochii căprui "glisară" sus-jos. Iar Iolanda începu să scrie:

- O cutie de Henna acaju. Un fixativ cât mai tare şi-o spumă la fel - strong. Creme - de zi, de noapte şi de corp. Nişte farduri aşa cum trebuie, pe verde-bleu. Culori sidefii, da?

- Sidefii pale.

- Exact. Dermatograf, rimel, ruj, contur - ştii tu!

- Ştiu. Toate cele necesare.

- Plus un push-up cum trebuie. Adică două - alb şi negru.

- OK.

- O să faci mai multe drumuri. Vino-ncoa, să-ţi marchez "urgenţele": henna, balsamul, masca de păr... crema de zi...

Iolanda nu mai marca acum, ci scria, zâmbind cu subînţeles, iar Zoe citea şi aproba cu capul. Maya şi Geo chicoteau, privindu-le ca la tenis - când pe ea, când pe tinerele care făceau lista. Iar ea stătea în picioare, se uita la ele şi avea senzaţia că era victima unui complot. Şi că nu vrea să se salveze din complot, pentru că tocmai planul acestor tinere o va salva...

Iar ca să fie salvată, trebuia să aducă bani. Mulţi. Fetele astea o transformau, da - dar ea îşi finanţa transformarea!

11,30

Se simţea... sub asediu. O asediaseră. Doar băieţii mai lipseau! Din fericire, ei se uitau la un film - şi "fuseseră serviţi", aşa că nu se clintiseră din living. Dave Gahan venise la ele în bucătărie. El cânta aici, orchestra simfonică "presta" la filmul din living. În rest, păreau "o adunare musulmană" - băieţii separat, fetele separat...

De ce se inclusese pe ea însăşi la "fetele"? Fiindcă aşa era exprimarea mai scurtă? Sau fiindcă se simţea, brusc, ceva mai tânără?

Zoe plecase la cumpărături iar ele fumaseră o ţigară. Ea nu fumase, deşi îi făcuseră poftă cu pufăitul lor. Iar timpul zburase pe nesimţite, tânăra se întorsese cu sacoşele pline...

Iolanda se pricepea la înfrumuseţare. Îşi alese bine meseria - o făcea din plăcere. Adică, cel puţin în cazul ei, Iolanda chiar îşi bătuse capul s-o transforme în bine! O dăduse cu henna; şi, cât aşteptaseră să i se coloreze părul, se ocupase şi de tenul ei, şi de mâinile ei... În timpul ăsta, celelalte trei tinere se ocupaseră "de musafiri". Serviseră băieţii, schimbaseră muzica, se duseseră să cumpere "de-o gustare", făcuseră gustarea aia... Toate patru spuseseră acelaşi lucru - "labă tristă ăla" n-avusese grijă de soţia lui, n-avusese grijă ca măcar ea să aibă timp să se-ngrijească de ea, aşa că n-o merita şi bine că intervenise DNA-ul şi aflase şi ea ce şi cum! O spuseseră de sute de ori, în sute de forme. Speech-ul lor insistent o indispusese; dar îşi impusese să pară optimistă şi plină de speranţă, ca să nu le necăjească. Erau foarte drăguţe - simţea că insistenţa lor venea din nevoia de-a îi face ei un bine psihic...

Se spălase pe cap; acum se reaşeza pe scaun, pentru că urma tunsul şi coafatul şi fardatul...

- Andaa! Mă faci şi pe mine aşa?

Maya o luase razna - plănuia să-şi pună, pe părul chinuit deja de decolorant, culoarea aia care îmbătrânea...

- Nu, nu te fac.

Uraaa! Hai, că era bine! Evident, blonda răbufni:

- Da' de ce? Că îmi place de nu mai pot!

- Pentru că ţie îţi stă bine aşa, blondă.

- Dar pe Geo o faci?

- Nu.

- Da' de ce?

- Pentru că ei îi stă bine brunetă.

Geo începu să râdă:

- Da' ce-ţi veni, dragă, să mă facă pe mine? De ce să nu te facă pe tine?!

Clar - fetele astea aveau pe cineva de împărţit! Râca şi invidia şi toate celelalte sentimente negative nu le lăsau să-şi vadă de vieţilor lor! Şi uite cum Tom Cruise tânăr adusese inclusiv "un film bun" în bucătăria ei. Dacă va descoperi că "protejatei lui" îi plăcea tema, personajele şi acţiunea, o să le mai aducă pe fete; dacă nu, probabil că va veni singur...

Maya şi Geo se certau. Rău! În următoarele 2-3 minute vor ajunge la "tu eşti boccie oricum, nu doar aşa ca acum"! Iolanda le ignora - scotea un prosop curat şi i-l punea ei pe umeri. Iar Zoe, şatena extrem de cuminte, extrem de ciudată prin însăşi normalitatea ei, care nu vorbea mult - adică nu vorbea mai deloc - zâmbea, cu ochii la toată agitaţia din bucătărie. Zoe zâmbea tot timpul - şi tăcea şi stătea cuminte pe scaunul ei şi se uita cu mare interes la celelalte persoane din cameră... Iar Maya şi Geo erau "sufletul petrecerii". Maya se pricepea la gustări. Felia "ca nimeni alta". Feliase şi încropise până acum trei "valuri" de gustări reci! Geo se-nfrăţise cu sticlele şi paharele - făcuse tot felul de amestecuri, toate fără alcool. Şi se oferise să ducă ea şi tăvile cu mâncare, nu numai pe cele cu băutură. Avea senzaţia că tânăra brunetă cu bust generos "avea un interes" în livingul ei. Oare cu cine venise Geo? Era prea scundă şi "pufoasă" ca să fie cu Orlando; era prea "voluminoasă" pe lângă oricare dintre ceilalţi tineri care zăceau acum la televizor şi care erau, prin definiţie, fusiformi rău. Dar era pentru ei ca un borcan cu miere - numărul şase. Oricare dintre tinerii din living ar fi încuiat uşa cu decolteul lui Geo...

Maya avea o problemă: voia să se dea o dispoziţie legislativă pentru ca tinerii să aibă voie să se pupe rău de tot, ziua-n amiaza mare, oriunde voiau ei. Şi nu doar să se pupe, ci să se şi îmbrăţişeze. Era de părere că o atare iniţiativă legislativă le-ar fi putut convinge pe fete să nu mai fugă să se-nroleze în Statul Islamic. Geo o cam tachina. Că era o ideea stupidă, că pupatul era mai mişto în privat, că legea asta o să aducă milioane de puştoaice aici, în România, şi-or să le ia arăboaicele tinerii... Geo o tachina pe Maya în absolut totul - ba să dea muzica mai încet, ba s-o dea mai tare, ba s-o schimbe; ba să nu mai pună caşcaval pe sandwich-uri, ba să pună dar să le facă la sandwich-maker. Amândouă erau drăguţe - şi amândouă aveau, în felul lor, dreptate. Atunci când fetele astea două or să se-ncaiere, o să-i fie tare greu să opteze pentru una din ele...

Iolanda se aplecă la urechea ea:

- Acum îl tundem?

Aprobă.

- Cum îl tundem?

- Cum crezi tu de cuviinţă.

Tânăra trecea încet pieptănul prin părul ei...

- ... Serios acum - cum îl tundem?

- Aşa cum crezi tu că i-ar sta bine unei dudui de 35 care trebuie să divorţeze urgent şi-apoi să se mărite urgent. Eventual cu unul până-n 35 - nu unul trecut de 40!

Tânăra se aplecă din nou la urechea ei:

- Mi-e frică!

- ... De ce?

- Mi-e frică să-l tai.

- Dă foarfeca încoa şi zi-mi unde să tai! Şi tai eu!

Evident, asta nu era o rezolvare. Iolanda trecea uşurel cu pieptănul prin pletele ei... alea uscate şi tocite şi drepte ca linia dreaptă... Mârâi printre dinţi:

- Taie, te rog.

Geo se grăbi să vină cu ideea salvatoare:

- Auzi? Da' de ce nu tai tu din aproape în aproape? Adică întâi tai o palmă, pe urmă mai tai o palmă...

Maya sări de pe scaun şi se repezi spre ele:

- Sau, uite! Fii atentă! Strângi tot părul în creştet şi îl răsuceşti uite-aşa şi tai! Ştii ce efect mişto dă?

Ei, na! Se răsuci spre ea:

- Taie - că dacă nu, tai eu! Şi tai la numărul unu!

- Stai puţin. Stai, că trebuie să lămurim o chestie.

OK, stătea...

- Tu ai păr frumos. Neîngrijit şi tocit şi cam uscat, dar lung şi frumos. El creşte cu un centimetru pe lună. Dacă te fac aşa cum cred eu, tai cel puţin un an jumate din el!

- Eu detest părul ăsta frumos. Îl detest dintr-un milion de motive. Dacă mă scapi de el, îţi voi fi recunoscătoare!

- Sigur-sigur?

- Foarte sigur.

Şi cum Iolanda nu părea hotărâtă să se-apuce odată, o trase-n jos şi-i şopti la ureche:

- Fă-mă dinamită! Schimbă-mă complet! Te rog!

- Bine.

Fu aşezată pe scaun. Mâna tinerei moşmondea ceva pe-acolo, prin părul ei...

- Ia daţi-mi o aţă, ceva!

De ce? O tundea cu aţa? Sau îi făcea codiţe afro? Gândul ghiduş o făcea să râdă...

- Maya! Vino-ncoa!

Avea nevoie de ajutoare! Clar - transformarea ei era un proces extrem de dificil... Cranţ-cranţ - foarfeca ronţăia în părul ei, undeva în creştet...

- Tocmai te-am re-botezat Ena!

Iolanda puse pe masă...

Geo chiuia şi aplauda şi-şi ţipa încântarea prin toată bucătăria. Maya ţipa că ea e naşa, ea tăiase moţul şi ea o re-botezase Enna - cu doi de n...

Îşi acoperi faţa cu palmele, râzând: era o zi minunată. Azi, categoric, va fi o zi de vis! Dacă şi tunsoarea îi reuşea aşa cum le reuşeau fetelor poantele şi chiotele şi atmosfera veselă...

12,30

Ziua de azi era din ce în ce mai interesantă! Devenise atât de interesantă, că zău că nu mai avea răbdare! În sensul că, peste jumătate de oră, tinerii chiulangii din apartamentul ei ar fi trebuit să intre pe poarta liceului - aveau dirigenţie şi nu puteau să chiulească şi de la asta. Iolanda ajunsese cu transformarea la ultimele retuşuri - ultimele trei zmoace de ciuf isteric. Se lăsase fardată - stătuse cuminte să-i facă ce ştiau ele... Iolanda o pensase; Maya fusese specialista în fond de ten şi pudră; Geo era academician în dermatograf şi tuş. Iolanda întinsese pe masă cele patru

cutiuţe micuţe cu pudră colorată şi jongla între ele... Că ea una se mirase atunci când Zoe scosese din sacoşă nu o trusă de machiaj profesională "pe trei etaje" ci acele patru cutiuţe mici, dar Iolanda şi cele două zăpăcite se comportaseră absolut normal... Semn că ea una mai avea mult de "copt" la mintea ei, pentru că se gândise la o cutie uriaşă în care 80% din prafuri s-ar fi stricat "de bătrâneţe"...

N-o lăsaseră să se vadă în oglindă. Ascunseseră cu mare grijă toate obiectele în care s-ar fi putut oglindi! Ea le lăsase să facă asta. La urma urmei, o să fie mult mai bine aşa - cu şocul transformării pus dintr-o dată în faţa ochilor. "Oglinda" ei era Zoe. Şi cum Zoe îi făcea când şi când semn aprobator cu capul...

- Gata.

Poftim? Gata?... Chiar era gata? Iolanda o privea cu ochi de critic în artă; Maya aplauda mărunt din vârful unghiilor false, Geo bombănea ceva despre "trebuie să mă tund şi eu, îmi cade părul, a început să se despice, vreau şi eu aşa"... Hm!

- Hai!
- Unde?
- Hai la oglindă!

Aa, da! Hai la oglindă! Se ridică şi-o urmă pe Iolanda. Şi fu răsucită nu spre dormitorul din stânga, ci spre dreapta! Şi nici nu se-ntoarse bine, că se pomeni împinsă la propriu în living.

Într-adevăr, băieţii se uitau la un film. Adică se uitaseră. Acum se holbau la ea - şi n-aveau nici cea mai mică reacţie, nici nu clipeau...

Maya ţâşni prin stânga ei iar Geo prin dreapta - şi năvăliră în living, peste ei, cu tot cu exuberanţa lor gălăgioasă. "Ei - ce ziceţi?" "Aşa-i că-i mişto de tot?" "Culoarea e bestială, o să mă fac şi eu aşa!" "Pisi, mă laşi să mă tund şi eu aşa?" Petrică, alintat "Pisi" de către Maya, nu scotea un sunet - se uita lung la ea şi nu avea nici o reacţie...

Iolanda o prinse de umeri şi-o împinse mai aproape de colţar:

- Eu zic că am schimbat peste tot câte ceva...

Primul reacţionă Mario - se apucă cu mâinile de cap şi începu să... exclame:

- Uau! Băi! Băi, mânca-ţi-aş guriţa ta - ce i-ai făcut? Că e bestială!

Aoleu! Roşi violent - nu, nu era obişnuită cu complimentele, iar ăsta era un compliment foarte... răspicat! Vali începu să râdă:

- Ando, fato - tu ar trebui să-ţi deschizi un salon!
- Îl deschid, mă! Tu închiriezi locaţia şi cumperi ustensilele iar eu îl deschid!
- Mă bag, să ştii!
- Te bagi, pe dracu!
- Ba io mă bag! Vând maşina lu' tata şi facem salon! Da' împărţim totu' fifty-fifty!
- Sigur - împărţim şi bărbaţii, şi femeile! Lasă!

Ei pălăvrăgeau, ele ţopăiau prin jurul ei iar ea se uita la "principalul autor moral" - Orlando. Care se uita la ea. În mod cu totul şi cu totul ciudat, ea nu simţea nevoia să se uite într-o oglindă. Se uita la el. Era cea mai bună oglindă - în ochii lui, în uimirea lui, în reacţia lui corporală stătea adevăratul răspuns la întrebarea "cum e". Trăgea concluzia că "e bine". De fapt, trăgea concluzia că "e wow". Iar dacă un tânăr aşa ca Orlando îşi spunea "wow" când se uita la ea...

Ridică o sprânceană la el:

- Cum e?

Încet, fără să-şi clintească privirea de pe chipul ei, tânărul îşi trecu degetele prin păr... şi se dezmetici - zâmbi:

- E perfect! Obiectivele jurnaliştilor or să se aburească instantaneu!

Ei, na! Bufni în râs, roşind uşor - afurisitul ăsta avea un stil aparte de a le arăta anumitor femei că erau frumoase, şi tocmai îl folosise pe pielea ei! Zoe trecu pe lângă ea:

- Hai să-ţi fac nişte poze de Facebook!

Aoleu! Nu-nu! Să nu-i facă poze! Dacă ajungeau la paparazzi, era un dezastru! Se repezi

să-i ia aparatul... şi observă că tânăra ţinea în mână telefonul ei. Semn că nu plănuise să arate tuturor transformarea Elenei Popescu, ci doar să-i facă nişte poze şi s-o lase să-şi aleagă singură poza pe care-o să şi-o pună pe Facebook. Realiză imediat că se repezise la ea ca un uliu pus s-o ucidă pe biata fată... aşa că i-l dădu înapoi. Iar Orlando sesiză şi el stupidul situaţiei şi se ridică:

- Las' că i le fac eu. Du-te şi strânge dincolo.

Tânăra se grăbea să iasă. Zâmbea în continuare; dar privea strict covorul. Zoe era... ciudată...

- Îmi zâmbeşti? Sau vrei să arăţi întregii reţele de socializare cât de nemulţumită eşti de noul look?

Negă încet şi zâmbi... mulţumită de noul look... Orlando zâmbea, cu ochii la ecran - şi-l apăsa de zor... Geo se opri lângă el - şi-o privi lung şi "neaoş":

- Eu, dac'aş fi în locul tău, l-aş da dracu de labagiu şi l-aş lăsa cu curu'-n baltă şi gâtu'-n laţu' lu' aia care-i face copii. Şi mi-aş schimba total viaţa, aşa cum ţi-ai schimbat tu look-ul. Dac'aş fi în locul tău, dinamită cum eşti tu acu', să mor dacă nu mi-aş găsi unu' de 25 - şi-aş uita de conceptele de oală şi rufe şi măritiş!

Fetele aplaudau, băieţii confirmau planul colegei lor... Chiar şi Orlando zâmbea şi aproba cu capul! Ea râdea şi cică poza de zor pentru aparat... şi trăgea concluzia că puştoaica asta mică, de numai 17 ani, avea mai multă minte-n cap decât avusese ea ieri, la aproape 35...

- Băi, e fără douăzeci!

... Chestia asta echivalase cu "Vin turcii, Măria Ta" - varianta non-istorică dar foarte reală. Se buluciseră să iasă pe uşă. Îi mulţumeau pentru găzduire şi ness aşa, de la distanţă...

Veselia şi bucuria şi agitaţia şi viaţa se-mbulzeau la uşă. Plecau. Valul de energie străbătuse un traseu simplu - şi totuşi neaşteptat. Ţâşniseră întâi spre uşă, adică spre hol; apoi se-ntorseseră în living ca s-o îmbrăţişeze, să-i mulţumească şi s-o încurajeze "să-l dea dracu". Şi s-o asigure că se simţiseră minunat şi-or s-o mai viziteze, cu prima ocazie când o să-i invite pe la ea. Şi-apoi ieşiseră, cu o viteză fantastică, pe uşa apartamentului. Ea rămăsese în living, buimacă, fiindcă nu se aşteptase ca "evacuarea" să fie ceva mai rapidă decât "instalarea"...

Fu prinsă brusc de braţ - şi răsucită. Orlando zâmbea, un pic încurcat:

- Mai ai ness?

Poftim? Cum adică?

- Dacă mai ai ness, pune-mi-l într-o sticlă - şi-l termin în drum spre oră.

Aa! Bufni în râs şi negă:

- Nici un strop măcar!

- Bun! Misiune îndeplinită, deci!

Aprobă... Tânărul se repezi şi-i luă mâna - şi-i puse telefonul în palmă:

- Vorbim.

Cum-cum?

... Dintre toţi tinerii şi tinerele care-i trecuseră azi pragul, el părea cel mai grăbit! Parcă n-atinsese podeaua - aşa de repede ieşise! Ţâşni după el şi apucă uşa înainte să se trântească - şi ieşi pe palier, apucă balustrada şi se-aplecă peste ea:

- Hei!

Îl oprise! Undeva între trei şi doi, Orlando se oprise! Îi zâmbi:

- Vorbim.

"Doamne, ce obraznic!" Afurisitul ăsta mic şi şmecher nu se dezminţea - era un afurisit mic şi şmecher! O admonestase cu degetul şi zâmbise cu subînţeles! Şi-i făcuse cu ochiul înainte "să rupă scara" spre parter! Ce obraznic!

Undeva jos, pe la etajul unu, se-auzea chiţăiala râsului Mayei şi-o şoaptă de tânăr...

Scara blocului ei foşnea şi şuşotea tinereţe - şi veselie şi, de ce nu, dragoste şi "prostii"...

Reveni în apartament - şi se ciocni de Iolanda!

- OK, hai că am plecat şi eu!

Ia uite-o! O prinse de braţ şi-o trase în bucătărie:

- Tu nu eşti la liceu, aşa că n-ai dirigenţie.

- Dar am un şef care mă aşteaptă în schimbul doi!

- Bineînţeles! Schimb care începe, de obicei, la ora două! Stai jos!

Primi o negare cu capul, aşa că insistă:

- Stai să bei o cafea cu mine! Şi să vorbim şi noi pe-ndelete despre schimbarea asta a mea!

Tânăra n-avea curaj să riposteze, sau s-o refuze făţiş; în schimb, folosi un ton rugător:

- Eu mi-am terminat treaba - altceva nu mai am ce să fac. Restul "nu ţine de mine", cum se spune...

Poate că avea dreptate - nu? Ce să-i mai facă - să-i dea una-n cap, să-i crape cutia craniană şi să repare ceea ce era stricat acolo? Să se facă "prietena ei"? Oof...

- ... N-ai terminat. Numărul de telefon.

Iolanda râdea şi-şi scria numărul; ea aştepta, cu banii pregătiţi... Bani pe care, evident, îi refuza:

- Mi-a dat deja Orlando.

- Orlando nu e nici tata, nici amantul preferat, ca să-mi plătească el una şi alta.

Tânăra se făcuse stacojie toată! Bun! Îi puse banii în palmă:

- Sunt destul de mare ca să-mi achit singură facturile. Îţi mulţumesc pentru transformare. Încă n-am văzut-o "cu ochii mei", cum se spune; dar opinia tuturor celorlalţi este edificatoare...

- Cu plăcere. Mi-a făcut sincer plăcere, mai ales că mi-ai dat mână liberă şi nu m-ai îngrădit nicicum cu indicaţii...

- ... O să te sun. Dacă nu luna asta, atunci luna viitoare mie-n sută. Că trebuie să mă vopseşti, să mă tunzi din nou...

- OK. Aştept să mă suni.

- La revedere!

- La revedere!

Şi uite că rămăsese singură... iar...

Închise uşa. Şi-o încuie. Şi ascultă liniştea... Era dezordine, erau pahare şi farfurii peste tot, era pustiu şi era linişte...

Păi, să se-apuce de curăţenie!

Hai întâi să se vadă!

"Aoleu, ce te-ai mai ramolit! Eşti o babă îngrozitoare! Ai uitat să te uiţi ce-a ieşit!"

Intră în dormitor şi se opri în faţa oglinzii.

... Asta era ea?... Sigur nu lipiseră ei un poster acolo, ca s-o păcălească? Aşa arăta ea azi, acum?

"Păi, Eleno, un lucru e mie-n sută sigur! Or să-ţi leşine vecinii! Şi, dacă nu-ţi leşină şi paparazzi, Roxana sigur îşi bagă unghia-n gât şi crapă!"

În punctul ăsta, trăgea concluzia că nu-şi dorea s-o vadă Roxana. Nu pentru că îi dorea ăleia tot binele din lume; ci pentru că, dacă aia murea, Mihai îşi împacheta boxerii - atâţia câţi mai avea - şi-i apăsa soneria, înarmat cu actul în care scrie că el e coproprietar...

Iolanda era o tânără cu mult bun-gust. Şi nu-şi greşise meseria. Iolanda era "un produs de succes al societăţii româneşti". Încă 2.000 de specialiste ca ea - şi româncele puteau deveni cele mai cochete femei din Uniunea Europeană...

Era tunsă bob. Adică scurt. Îi lăsase nişte "franjuri" care-i încadrau frumos faţa şi contrastau cu tenul fardat cu bun-gust... Avea, în sfârşit, o coafură umflată. Iolanda o tunsese cu foarfeca şi-apoi luase lama. Îi explicase că lama ajuta părul să se onduleze un pic şi-l fila altfel decât foarfeca. Nu comentase, aşa că descoperea acum că tânăra avusese dreptate - în sfârşit, părul ei nu mai stătea lipit de pielea capului... Culoarea era superbă. O prindea atât de bine, că se-ntreba de ce dracu nu-şi dăduse seama până acum că i-ar fi stat chiar atât de bine roşcată! Sigur era o culoare "naturală" - adică nu era nuanţa aceea chimică, de Duco. Era frumoasă. În

plus, făcuse fata aia cumva şi-i convinsese părul să strălucească... Şi uite că, deşi era dată cu spumă şi cu fixativ, şuviţele nu-i stăteau ca nişte beţe lipite cu superglue...

"Haai, fi serioasă! Ştii prea bine ce ţi-a făcut! Ţi-a pus mască pe păr şi ţi l-a dat cu balsam după spălare!" Deci, nu era vreun tratament revoluţionar, sau vreun masaj capilar pentru care trebuia să meargă la un specialist! O să se ocupe singură de partea asta - nu era grea, în tinereţe o mai făcuse...

Faţa era schimbată total. Fondul de ten acoperise petele şi roşeaţa şi buhăiala; pudra era dată "cu măsură". N-o coloraseră în obraji ca pe clovni; atunci când Iolanda spusese "nuanţe pale şi sidefii", Zoe pricepuse exact ceea ce trebuia să cumpere. La vârsta ei, o culoare prea tare putea fi un dezastru...

Se privea lung... şi constata că-i plăcea la nebunie. Da - era, într-adevăr, "dinamită". După cum spusese Geo - venise momentul să-l dea dracu de labagiu, cu amanta lui cu tot, şi să-şi găsească unul de 25. Şi să trăiască. Acum, cât încă mai putea arăta aşa. Şi, la anul pe vremea asta, să stea din nou aşa, în faţa oglinzii, şi să se-ntrebe dacă trăise destul. Dacă venise, totuşi, vremea să-şi găsească pe cineva de 40... care să aibă şi-un copil...

Dar, momentan, o să uite de oală, rufe şi măritiş! Arăta bine! Şi-avea deja 35! Adică anul ăsta făcea 35 deja! Dacă nu-şi trăia acum "adolescenţa târzie", adio adolescenţă de orice fel!

Scoase telefonul, să vadă pozele făcute de Orlando şi, eventual, să-şi mai facă ea vreo 20 care chiar s-o avantajeze. Şi, imediat cum activă ecranul, simţi nevoia imperioasă de a exclama în gura mare remarca aia! Ceea ce şi făcu!

- Mă sperii! Mă sperii rău!

Orlando, şmecher şi afurisit cum era, îi lăsase "un mesaj". Un fel de "dedicaţie muzicală". După ce-i făcuse fotografiile, intrase pe youtube, găsise melodia şi-i dezactivase ecranul. Primul lucru pe care-l vedea ea era melodia lui...

Play.

... Nu ştia ce să facă. Adică ce să creadă. Adică cum să interpreteze gestul lui. Melodia ştia cum s-o interpreteze. Era traducătoare de limbă engleză, "Cream" era un hit al lui Prince, aşa că nu-i era deloc greu s-o interpreteze. Doar că ar fi interpretat-o "spre el". Cam aşa ar fi fost logic; dacă el îi spunea "*you will hit 'cause you got the burning desire*" şi "*it's your time*" şi "*you are fine*" şi-apoi Prince cânta "*you're filthy cute and baby you know it*"...

Oare de-asta ţâşnise Orlando pe scări? Ca să n-apuce să-l întrebe de ce-i lăsase tocmai melodia asta? Ca să n-apuce să-l întrebe ce voia de la ea? De ce venea mereu la ea, de ce-o ajuta mereu, de ce-şi băga mereu nasul?

... Încerca să-şi amintească scena din living - cea de la plecare. Fetele o îmbrăţişaseră - toate. Băieţii... Petrică dăduse din cap de la jumătate de metru, complimentând-o cu un "săru' mâna"; Mario o pupase pe obraz şi-o asigurase că transformare ca a ei nu se mai întâmplase decât pe alte planete, că arată bestial şi că, dacă n-ar trebui să plece urgent la şcoală, zău că el ar mai fi stat - fiindcă sistemul ei surround avea nişte şmecherii pe care ea nu le activase, şi deci despre care nu ştiuse nimic. Vali o pupase şi el pe obraz şi fusese "concentrat" - "Bestial! Super-schimbare, super-rezultat!" Iar Orlando...

Zâmbi şi opri melodia. Şi-apoi deschise larg şifonierul.

Deci, la noua ei înfăţişare erau absolut necesari nişte blugi drepţi - sau evazaţi un pic, dar musai strânşi pe talie. Zoe se pricepea la sutiene - mai mult de-atât nu spunea. La blugi mulaţi nu se potrivea decât o bluză mulată - uni, fireşte. Exact cum era maieuţul ăsta cu bretele, maro. Iar pe deasupra... Se schimba şi-şi privea lung şifonierul - partea aia cu umeraşe, unde nu prea umblase anul ăsta...

Sacoul negru şi ghetuţele cu toc de 5.

Reveni în faţa oglinzii. Deschise dintr-o mişcare cutia cu bijuterii. Avea un colier modern - unul pe care nu-l purtase niciodată, pentru că nu i se potrivise. Avusese senzaţia că la părul lung nu se potriveau "mărgele". Oare la noua tunsoare şi culoare se potriveau?

... Îşi puse şi brăţara asortată şi activă ecranul telefonului. Play.

Se uita lung în oglindă... Dădea din cap în ritmul muzicii şi se uita lung în oglindă...

"La dracu! De ce eşti aşa proastă? Eşti singură-n casă! Nu te vede nici dracu! De ce nu dansezi ca lumea?"

De ce nu scotea toată energia aia din ea? De ce nu se exterioriza? Îi plăcea melodia; de ce nu arăta asta?

... Se simţea bine în ghetuţele astea. Le găsise... incomode uneori. Dar acum, cu blugii drepţi şi maieul şi noua tunsoare... *"You are fine... You're filthy cute and baby you know it"*

Oo, da! Oglinda îi arăta o tipă tare *cute*! Aşa, cu un pic de botic, începea să fie *filthy*...

Cream... Get on top...

Dansa prin dormitor - şi zău că se simţea "de milioane"...

"You're so good" ... Oglinda arăta că aşa e... *"Baby there's nobody better"* ... Aşa o fi fost! Cine ştie! Cu noul ei look, poate! *"So you should... never, ever go by the letter"* Aici îi era ei frică. Era o fire închistată în reguli clare, cu forţă nu de lege ci de Alcatraz... *"You're so cool... Everything you do is success"* Acum, după ce Mihai ieşise din viaţa ei, da - lucrurile începuseră să-i reuşească binişor. *"Make the rules... Then break them all 'cause you are the best"* Coreect!

Gata cu gândurile! Ea făcea regulile - şi-apoi le încălca pe toate, fiindcă aşa voia ea! Fiindcă n-o să se mai supună vreodată vreunor reguli! Ca să nu mai ajungă vreodată cârpa cuiva!

Se privi lung în oglindă...

Închistarea ei mentală şi psihică afecta rău imaginea fizică. Propria închistare îi "ordonase" să-şi pună sacoul - adică să-şi ascundă umerii goi şi talia încă acceptabilă. Făcu deci o piruetă - şi-şi scoase sacoul şi-l lăsă să zboare pe pat. Mm, ce tipă sexy îi arăta oglinda!

"Ce dracu, Eleno! Încă arăţi bine! Ce mai aştepţi? Ofilirea?"

Corect! Dacă nu le făcea acum, când să le facă? La 45? Mihai îşi permitea să-şi găsească una de jumătatea vârstei lui; ea nu se putea cupla cu Vali, sau Mario! Aşa că...

Aşa că o să fie ce-o să fie. Şi gata.

Momentan dansa. Aşa spunea Prince: *"Do your dance, why should you wait any longer"*, şi deci ea dansa. Sexy. Că şi-aşa n-o vedea nimeni! Dans! Imaginea din oglindă era încurajatoare. Se pricepea la dans sexy; adică încă se pricepea. Nu ieşea în evidenţă cine ştie ce; mişcările erau mai mult teoretice, iar ea se simţea cam anchilozată... *"Take a chance, it could only make you stronger"* Oo, da! Cu fiecare mişcare, cu fiecare pas, oglinda îi arăta o femeie tot mai determinată! Tot mai deschisă! Tot mai fericită! La dracu - cu fiecare pas, se simţea tot mai puternică! Avea dreptate afurisitul ăsta de Prince! Şi-avea dreptate şi Orlando! Gata! La coş cu Mihai! Şi cu toată viaţa ei trecută! La ce-i folosea trecutul? La ce-i folosea să stea să-l disece pe toate părţile? Uite-n oglinda aia viitorul! Arăta bine! Arăta al dracului de bine!

Făcu o mişcare "obscen de sexy" - şi începu să râdă în gura mare:

- Dacă tu numeşti asta "obscen de sexy", ai o problemă!

Pe care-o recunoştea şi-o s-o rezolve diseară! Momentan, avea probleme ceva mai stringente!

Trebuia să iasă la cumpărături. Avea nevoie de-un calculator! Adică de-un laptop - că era mult mai bine să poată muta calculatorul prin casă, decât să ţină biroul ocupat! Trebuia să-şi cumpere unul "second", ca să nu bată la ochi că are bani...

Oricum o să bată rău la ochi! După ce-o să re-verifice şifonierul cu ochi critici, o să plece la cumpărături!... Şi-o să viziteze second-hand-uri! Minunat!

Deci, un laptop. Unde era geanta ei? Că trebuia să-şi ia din ea portofelul şi actele şi să le mute în cealaltă geantă - aia pe care n-o purtase până acum fiindcă i se păruse neîncăpătoare. La look nou, geantă nouă! La geantă nouă, ghetuţe noi! Şi-o să-şi pună sacoul doar aşa... ca să-l dea jos! La primul semafor o să-l dea jos, la următorul semafor o să şi-l pună... Şi ochelarii de soare! Unde erau ochelarii de soare? Şi cum să-i poarte - pe cap sau pe nas? Nu voia nici să strice frumuseţe de coafură, nici să astupe frumuseţe de machiaj care făcea să pară că are ochi verzui...

Şi parfumul! Ce parfum să aleagă? N-avea decât chestii dulci! Îi trebuia un iz fresh...

În fine! Avea probleme mari - era fericită, fiindcă era mai frumoasă decât îşi închipuise ea că o să fie şi chestia asta nu putea fi ascunsă...

"Bravo, Prince! You're the best!" Şi-acum să caute un sh de electronice şi să-i sune. Era vineri - unii aveau program scurt vineri. Iar ea voia laptopul funcţional - adică instalat "cu toate cele".

13,30

Afară era cald... şi nu prea. Era o vreme înşelătoare. Soarele ardea destul de puternic, dar vântul era rece. Dacă ar fi mers fără sacou, ar fi răcit până acasă. Iar dacă şi-ar fi pus ochelarii de soare pe cap, ar fi făcut sigur conjunctivită din cauza prafului în exces! Purta deci sacoul desfăcut. Şi ochelarii pe nas.

Era conştientă că toate astea, vântul şi soarele şi praful, erau scuzele ei pentru a fi pudică, aşa cum fusese dintotdeauna, şi-a merge cu umerii acoperiţi. Şi cu tirul privirii oarecum ferit de ceilalţi. De când plecase de-acasă, căutase adevărul în privirile oamenilor cu care se intersectase. Femei, bărbaţi, copii, bătrâni - nu conta! Unii se uitau la ea; ea încercase să afle, din reacţia lor, dacă era bine sau nu. Dacă arăta acceptabil sau jalnic. Primise răspunsuri contradictorii. Habar n-avea dacă era bine sau rău! În orice caz, ea profita de faptul că ochelarii îi acopereau privirea şi se uita acolo unde avea interes să se uite.

Făcu ultimii doi paşi şi se opri exact înaintea bordurii. Semaforul era roşu. De pe trotuarul de vizavi era privită lung... Părea să n-aibă mai mult de 35; iar asta însemna că n-avea nici 30. Bărbaţii care purtau costum păreau mai bătrâni decât erau. Deci "puştiul" era necorespunzător. Lângă el erau două puştoaice - de-alea de vârsta Mayei. Păreau... slăbănoage. Se îmbrăcaseră un pic nepotrivit, iar hainele nu le avantajau...

Aha! Devenea interesant! Din bancă ieşise un domn de vreo 40-42. Mergea spre semafor şi îndesa hârtiile în geanta de umăr. Nu era atent... Ea era foarte interesată de opinia lui, dat fiind că n-o să se mărite nici cu Mario, nici cu Vali...

Semaforul era verde acum. Păi, asta e! Or să se intersecteze! Şi, dacă el tot n-o s-o vadă, la semaforul următor o să dea de alt bărbat de 40-42! Ea îşi vedea de drumul ei - începea să traverseze, aparent dezinteresată...

Mda. "Îl ratase". Următorul!

De când ieşise din casă să-şi ia laptop observase că Bucureştiul era plin de bărbaţi - şi cel puţin jumătate din ei o observau pe ea! Sigur, era "înfrumuseţată" profesionist. Mâine n-o să mai arate chiar aşa de bine ca azi. Iar după ce se va spăla pe cap, cine ştie cum va arăta! Aşa că profita, vorba aia - şi păşea studiat. Arăta bine. Arăta "profi". Îi stătea bine cu geanta laptopului - se văzuse în vitrină şi avusese impresia că gentoiul negru îi dădea un aer de "liber-întreprinzătoare"...

În faţa magazinului Mega Image aşteptau trei bărbaţi. Erau "împreună" - adică pălăvrăgeau, la o ţigară. Probabil că aşteptau pe cineva. În orice caz, o văzuseră. Pălăvrăgeau în continuare, pe acelaşi subiect desigur, dar le mai "scăpa" privirea când şi când... Şi toţi aveau peste 40 - dar sub 45...

Se apropia de ei... Trecea prin dreptul lor... Zâmbi - observase, cu coada ochiului, cum unul dintre capete se întorsese un pic. Iar asta însemna că era "bine". Era "pe val", cum se spune. Era la jumătatea vieţii, cum spusese dna Claudia...

Ziua de azi era "expirată" - în sensul că nu se simţea în stare să se-apuce de cucerit bărbatul vieţii ei. Şi nici să-şi ungă epiderma nu se simţea în stare. Azi, o să-şi pună laptopul şi-o

să-şi creeze "imaginea virtuală". Îşi va face un cont pe Facebook. Că toată lumea avea cont pe reţeaua aia, mai puţin ea. În prima fază, se va împrieteni cu nea Vali - şi-l va ruga să-i facă, discret, reclamă printre jurnalistele care erau "aşa cum trebuie". De săptămâna viitoare o să trebuiască să-şi caute serviciu...

Hai, că asta chiar era "super"! Individul ăsta era cu copilul în braţe - şi-asta nu-l împiedica să se holbeze la ea! Păi aşa? Cu ăla micu' pe braţ? Bărbaţii ăştia erau de neînţeles, după părerea ei!

21,30

Apăsă pauza şi se grăbi să se ridice. Trebuia să strângă masa - că zăcea în faţa farfuriilor goale de jumătate de oră deja! Şi se grăbea foarte tare înapoi, la laptop! Dăduse de nişte filmuleţe interesante! În plus, tocmai îşi făcuse îndeajuns de mult curaj ca să-l caute pe Orlando! Nu se îndoia că un tânăr atât de "popular" avea cel puţin trei conturi pe fiecare reţea de socializare...

Aoleu! Să nu uite s-o caute şi pe Iolanda! S-o aibă salvată, în caz că-i pierdea numărul de telefon!

Deşi până acum detestase la propriu chiar şi ideea de "reţea de socializare", constata că iubea Facebook-ul din tot sufletul ei. Îşi făcuse un cont "pe sprânceană". Şi-şi pusese o singură poză - una pe care şi-o făcuse singură, după ce ajunsese acasă. Şi cele făcute de Orlando erau frumoase; dar ea zâmbise. Pentru profil, îşi dorise mult o poză interesantă... cu botic...

Nu - nu se-apuca de agăţat în online. Majoritatea cuplărilor în online eşuau la prima întâlnire - iar ea n-avea timp să facă un studiu statistic despre chestia asta. Îşi "studia" fostele colege. Asta după ce-l "studiase" pe Mihai. Pe Facebook, actualul ei soţ apărea *"in a relationship"*. Îşi schimbase statusul a doua zi după ce-l săltase DNA-ul de la birou. Bineînţeles că nu şi-l schimbase personal! Roxana i-l schimbase! Se şi adăugase repejor ca fiind "iubirea vieţii lui"... Nu ştiuse că, dacă ea n-avea cont, Mihai n-o putea adăuga la rubrica "soţie". Şi cum nu-i spusese niciodată s-o treacă acolo, el ştiuse că ea nu-i verifică profilul de pe contul prietenelor sau colegelor. Foarte convenabil pentru el...

Ar fi meritat să-l treacă acum la rubrica *husband*. Ca să vadă Roxana şi să se-nfurie şi să nască prematur. Era furioasă pe paraşutina aia mică - era atât de furioasă, încât ar fi fost capabilă să comenteze la filmuleţul cu burta ei mişcându-se! Ar fi scris, cu multă plăcere, o referire la filmul "Alien"! Şi-ar fi adăugat că ea nu pomenise încă gravidă care, după naştere, să redevină frumoasă şi suplă şi cu chef de viaţă. I-ar fi urat naştere uşoară şi-ar fi sfătuit-o să alăpteze fără să se gândească la ţâţele stoarse şi lăsate care-or s-o "orneze" pentru tot restul vieţii. Ar fi exprimat un milion de răutăţi la adresa acelei femei! Acum, după ce văzuse ecografia copilului lui Mihai cu ea, ar fi putut exprima milioane de răutăţi...

Spăla farfuria şi se-ntreba când o să-i treacă. Ştia că era în neregulă; ştia că încă trecea prin şocul aflării veştii, prin şocul schimbării întregii ei vieţi... Dar voia să-i treacă! Când o să-i treacă?

O să-i treacă, într-o zi. Se aşeză la masă şi tastă "Orlando". Şi se aplecă spre monitor. Era plină lumea de "Orlando" - în Italia, cel puţin, erau zeci de mii probabil...

Renunţă. O să închidă laptopul şi-o să se culce. Şi mâine vedea ea ce mai făcea!

10 octombrie 2015. Sâmbătă.

9,00

Se aşează la masă, deschise laptopul şi-l porni. Şi-şi privi ceasul - oare Orlando locuia prin zona asta? Spusese, la un moment dat, că venise la ea la bloc s-o verifice. O făcuse după talk-show-uri; iar după ce se învârtise de câteva ori prin zonă, urcase la ea. Îi era imposibil să calculeze unde locuia Orlando. Probabil că pe-aici prin zonă. Că nu era nebun, să taie tot Bucureştiul zi de zi ca să înveţe la Liceul Traian! Mai ales că nu era un liceu strălucit şi cu pretenţii...

Ceasul arăta ora 9 fix. Asta era o coincidenţă cel puţin stranie - de vreme ce el era de două ori mai tânăr decât ea... Şi-avea, vorba aceea, haremul tânăr la picioare...

Dormise foarte bine. Se odihnise mult mai bine azi-noapte. Se simţea în formă pentru a ataca "problematica femeii de 35 de ani". Dna Claudia o sfătuise să caute tema asta pe internet. Chiar acum o făcea. Ieşise din Facebook, mediu foarte urmărit şi foarte toxic... Google. "Femeia la 35 de ani". Search.

"Cu ce probleme se confruntă femeia la 35 de ani." Interesant titlu! Click...

Citea... Citea... Aah, ce tâmpenie! Era o traducere după un portal! Dar... Dar, în lipsă de altceva, bună şi-asta - nu? Ce zicea acolo?

"**Somnul.** La 20 de ani, îţi poţi permite să petreci toate nopţile dintr-o vacanţă în discotecă. După 35, fiecare noapte nedormită îţi mai adaugă un rid pe faţă, puţină celulită pe coapse şi o oboseală în priviri pe care n-o maschezi cu nimic."

Corect! Din punctul ăsta de vedere, "nu se încadra". Nici la stat huhurez noaptea, nici la petrecerea tuturor nopţilor din vacanţele "de la 20" prin cluburi, discoteci şi baruri de noapte. Avusese Mihai grijă...

Scrâşnea măselele şi-şi impunea să treacă la următorul punct...

"**Atenţie la mâncare.** De multe ori, în locul prăjiturilor sunt de preferat fursecurile, în locul fursecurilor biscuiţii, în locul biscuiţilor un măr, iar uneori chiar şi în locul mărului un pahar cu apă."

Ea tocmai terminase de mâncat un mic dejun compus din două ouă ochiuri şi patru felii de şuncă. Tăiate gros, că îi plăcea şunca. Şi nişte pâine. Patru sau cinci felii de pâine - nu mai ţinea minte...

"Şi nici n-ai citrice în casă, să-ţi faci o limonadă..."

Prin minte îi trecuse, ca un fulger, ideea de-a se duce la baie, să vomite bomba calorică...

Toate astea erau o prostie uriaşă. Nu fusese niciodată grasă, aşa cum nu fusese niciodată predispusă la îngrăşare. Dar, sigur, corpul ei trecea prin schimbări de tot felul. Exista deci posibilitatea de-a se îngrăşa, mai mult sau mai puţin inestetic. O să ţină minte - trebuia să-şi controleze pofta de mâncare. Poftele şi le putea face - dar dacă poftea la şuncă, o singură felie era de-ajuns. Şi să nu uite să-şi facă un poster în baie - "vomatul cinei nu-i o soluţie". Nu se pricepea ea foarte bine la chestiile astea, dar parcă aşa făceau fotomodelele alea bulimice - se-ndopau, vomau, căutau un psihiatru şi sfârşeau internate, perfuzate...

"**Călătoreşte.** Călătoria înseamnă sport, înseamnă cunoaşterea neîntreruptă de locuri necunoscute, înseamnă descoperirea de noi oameni, cu obiceiurile lor, cu tradiţiile lor, cu pasiunile şi tainele lor. Un aforism oriental spune că, dacă ai stat o zi în casă, te trezeşti a doua zi îmbătrânit. Dacă ai călătorit o lună, întors acasă, te simţi întinerit."

Ce era ăsta, blog pentru încurajarea turismului?... Nu; era o traducere după un portal "în

engleză". Autorul acestei postări nu luase în calcul obiceiurile propriului public cititor. A-i spune ţaţei Maria din Afumaţi să călătorească era o prostie; a-i spune dnei Ionescu, duduie măritată care creştea copii, să se-apuce să descopere oameni şi obiceiuri noi, era o prostie şi mai şi. În principiu, însă, ideea era să nu stea încuiată-n casă. Să iasă - chiar şi până-n centru, la plimbare! Să meargă la teatru, la film, la concert... Să meargă la sală, de exemplu - dna Ionescu n-ar fi avut timp de aşa ceva, pentru că dna Ionescu avea familie...

Ei, uite - o să se ducă la sală. Aşa, ca să-şi revigoreze muşchii! Prea se ofilise lângă nemernicul de Mihai!

Apropo - uite că site-ul ăsta avea dreptate! Mihai călătorise mult - şi cunoscuse oameni noi, senatori cu greutate şi nepoţele *open-minded*... La dracu!

"**Dacă ai prilejul să taci, nu pierde momentul.** Înainte de a-i judeca pe alţii, întreabă-te întotdeauna: dar asta e treaba mea? Dacă te amesteci unde nu-ţi fierbe oala la 20 de ani, cei din jur te vor socoti o copilă. După 35, vor spune că te bagi ca musca-n lapte şi s-ar putea să primeşti replici, suficiente ca să nu dormi trei nopţi la rând."

Corect - la 35, avea ceva mai multă minte decât la 20. Problema era că avea şi energie - şi un nou amestec hormonal, dat de schimbările prin care trecea corpul ei. Rezolvarea era exact... închistarea ei şi stilul veşnic mut-pitit. În privinţa asta n-avea probleme...

"**Banii şi dragostea.** Nimeni nu neagă că există pasiune şi sentimente după 35 de ani, dar nu mai sunt precum cele de la 20. Sentimentele şi pasiunile, în măsura în care sunt curate, înnobilează la orice vârstă; dar când ai ajuns să ai o situaţie financiară stabilă, nu rişti totul ca să răspunzi la chemarea inimii. Timpul trece şi s-ar putea să regreţi amarnic."

Hahahaaa! Reveni la începutul articolului - că sigur era scris de-un bărbat! Unul care-şi luase ţeapă! Râdea, deşi îi venea să plângă... Nu scria cine tradusese "bijuteria" asta de articol de pe portal. Şi se îndoia că, undeva mai jos, o să citească despre ce să-i facă femeia de 35 de ani bărbatului ei de 45 care plecase langa după păsărică proaspătă...

Era tentată să închidă pagina asta. Să caute altceva. Un concert frumos, de muzică clasică, din care să nu afle ce-avea de făcut cu viaţa ei, pas cu pas. Dar dna Claudia îi spusese "să studieze problema". Iar ea se considera o persoană perseverentă. Aşa că reveni mai jos, unde rămăsese...

"**Nu face pe îndrăgostita.** Este frumos să cochetezi, dar şi cochetăria îşi are un anumit fel la 20 de ani şi altul mai târziu. Nu te avantajează să faci pe adolescenta după 35 de ani. Te poate pune în ipostaze periculoase, cu efect contrar. Şi ce e mai rău, poate crea un obicei. Adică te poţi pomeni că mai cochetezi şi la 65."

Aşa - şi? Care era problema, dacă va cocheta la 65 de ani? "Dacă boşorogul meu îmi dă papucii la 65, apăi la 65 o să cochetez, bă! Pe nervu' tău o să cochetez!" Aşa o înfuriase idiotul care tradusese rahatul ăsta scris de-un britanic fără sare şi piper şi creier în cap!

"Eleno, trebuie să te calmezi. Nu citeşti un regulament universal valabil. Unele lucruri nu ţi se potrivesc ţie, alte lucruri nu i se potrivesc alteia..."

Ea o să cocheteze inclusiv la 70 de ani. Fiindcă n-o să se mai mărite vreodată, aşa că toată lumea o s-o ia de curvă. Şi dacă tot or s-o trateze ca pe-o curvă şi-or s-o bănuiască că se-ntindea cu toţi bărbaţii din jurul ei, ea o să cocheteze! Uite-aşa! Că-i făcuse azi plăcere să descopere că încă arăta bine! Şi nu exista femeie căreia să nu-i placă să observe o privire admirativă sau să audă un compliment sincer!

"Iar dacă Orlando o să-mi zică vreodată că arăt bine, să mor dacă nu-l pup! Na!"

Pe obraz, bineînţeles - dar o să-l pupe! De ce nu?!

"... Eleno, ce-ţi veni cu puştiul ăla?"

Deci - unde rămăsese? La "Arta de a ceda".

"**Arta de a ceda.** Greşeşte cine crede că din dispută iese la lumină adevărul. De cele mai multe ori, din dispută iese la lumină migrena. Iar migrena scoate la suprafaţă ridurile, cearcănele şi indispoziţia. Din păcate, nu toată lumea ştie că înţeleptul cedează primul. Iar la 35 de ani, me-

rită să fii înţeleaptă."

OK. Asta aşa era. Mirela nu meritase riduleţul ăla nou pe care-l făcuse imediat după ce ieşise de la director. În concluzie, n-o să se mai certe vreodată cu cineva. O să-i lase să spună ei ce vor ei şi-o să meargă mai departe. Tocmai, că ei or să sufere rău! Că cel mai rău şi mai rău durea nu răspunsul înţepător, ci indiferenţa calmă...

"Eleno, întrebare - dacă Roxana te provoacă la un schimb de fraze, ce faci? Speli putina, stai să-ţi zică sau te-nfigi şi-i arăţi ce te-a învăţat Iolanda în materie de ciuf?"

... OK - hai la următorul punct! Că încă nu ştia cum o să reacţioneze în clipele alea. Şi nici n-avea nerv să stea să se-ntrebe asta acum.

"**Câteva zile singură.** Singură nu înseamnă să-ţi faci de cap şi nici să te sihăstreşti. Pur şi simplu, psihologii recomandă celor care trăiesc o viaţă activă şi foarte antrenaţi social să se retragă câteva zile. Spiritul are şi el nevoie de odihnă. Reţeta este recomandată şi bărbaţilor, nu numai doamnelor. Un mic weekend separat poate fi benefic pentru amândoi, fireşte dacă nu exagerăm!"

Oo, asta era minunat! Ea avea, acum 29 de zile singură - se cumulaseră, de-a lungul anilor, iar DNA-ul i le dăduse pe toate-odată! O să aibă grijă să le folosească cu multă înţelepciune! Ca să profite din plin de fiecare minut petrecut departe de individul ăla! Hm...

"**Nu mai e cazul să suferi de dragul modei.** Am dat de o problemă dureroasă atât la propriu, cât şi la figurat: tocul cui. În adolescenţă, piciorul se potriveşte la orice pantof, orice toc, orice fantezie. Există un moment când fanteziile devin nu numai dizgraţioase, ci şi dureroase. După o anumită vârstă, nu merită să faci sacrificii pentru modă, dar merită din plin pentru confort."

Şi cam asta fusese în articolul tradus după portalul în engleză. Pricepuse unele lucruri; cu altele nu era de acord, iar câteva chiar "o loviseră" rău. Sigur, ea era un caz izolat. Majoritatea femeilor de 35 aveau acasă bărbat şi copil...

Back. Următoarea "opţiune" era un articol despre "11 greşeli frecvente pe care le fac femeile trecute de 35 de ani". Nu era cazul - ea o să facă 35 în decembrie. Dar... Dar şi-aşa n-avea altă treabă! Era sâmbătă, era singură, n-avea nici o ţintă pentru azi... Nu plănuia să treacă pe la Mihai, la arest... Nu plănuia să caute un avocat - nu prea ştia de unde s-o apuce, dacă avea nevoie de-un avocat sau doar trebuia să ducă notarul la arest, sau să-l învoiască pe Mihai din arest, sau...

Click pe link. N-avea nerv să citească tot. Din fericire, ideile principale erau îngroşate...

"1. Nu-ţi dai seama că trebuie să te schimbi". Textul se referea la... La necesitatea de a face ajustări propriei înfăţişări. Da, nu-şi dăduse seama de asta; dar după ce-i plecase bărbatul după "prospătură", îşi dăduse foarte bine seama că trebuia să se schimbe! Şi se schimba - era, vorba aia, în plină schimbare! O ajutase şi Iolanda, o să se-ajute şi singurică...

"2. Te zgârceşti la bani când cumperi haine." Aici aşa era - se zgârcea la bani, în sensul că intra numai în sh-uri. Ia să citească... Nu. Se referea la cumpărături neinspirate, motivate prin nevoia de-a face economie. Ea n-avea haine "cu buricu'-n vânt". Din punctul ăsta de vedere, era OK.

"3. Te compari cu felul în care arătai la 20 de ani." Nu se comparase niciodată cu felul în care arătase în tinereţe. N-avusese niciodată tendinţa de-a se compara cu ceva! Întotdeauna îşi spusese că cine-o place, o place aşa cum era! Şi poate că greşise... Hm!

"4. Nu faci suficient sport." Nu făcuse niciodată suficient sport. Dar o să facă. Următorul.

"5. Nu dormi suficient." Ba dormea suficient. Următorul.

"6. Ignori dantura." Se ridică şi intră în baie. Şi rânji bine la oglindă... Nu putea spune c-o ignorase, dar nici nu era "ca-n filme". I-ar fi prins bine un detartraj. Probabil că, după ce-o să se-aşeze pe scaunul stomatologic, o să se gândească şi la nişte plombe! Că sigur avea carii, dar nu le vedea ea! Mai ales pe dinăuntru, prin spate... Şi-ar fi trebuit să-şi facă şi nişte lucrări dentare - nişte punţi, cum se numeau ele. Deci, ar fi fost bine să treacă pe la stomatolog. Dar după ce-şi găsea serviciu. Ca să nu vină DNA-ul să-i scotocească pe sub cadă!

"7. Eforturi exagerate antiîmbătrânire." Nu făcuse nici cel mai mic efort în privinţa asta. Maya îi spusese - iar Iolanda îi confirmase - că tocmai de-asta arăta acum aşa de bine: fiindcă

tratamentul pe care i-l aplicaseră ele picase "ca arătura în mirişte". Deci trebuia doar să fie atentă de-acum încolo, să nu pice pe viitor în plasa sutelor de creme şi loţiuni şi metode de masaj...

"8. Alegerea unei coafuri nepotrivite." Aa, nu! Aici chiar luase măsuri! Îi plăcea coafura ei de nu mai putea! Chiar o întinerea! Chiar era o schimbare pozitivă! Mai pozitiv decât schimbarea coafurii ar fi fost doar divorţul! Hihihi...

"9. Folosirea unui machiaj nepotrivit." Iar, nu era cazul. Ideea cu nuanţele pale fusese minunată. Ea, dacă ar fi trebuit musai să se fardeze, probabil că ar fi ales dermatograful şi-atât...

"10. Folosirea unor sutiene nepotrivite." Bufni în râs şi clătină încet capul - fetele alea care nu împliniseră încă 18 ani erau cele mai bune psiholoage pe care le-ar fi putut întâlni, la momentul şi în situaţia date! Sutienele ei erau foarte potrivite! Şi le şi reglase "la turaţia corespunzătoare", să nu pară ruptă din SF-uri...

"11. Viaţă sexuală plictisitoare." Viaţa ei sexuală era nulă. Adică era impecabilă prin neprezentare. Şi-atât.

Închise fereastra şi se ridică. Îi ajungea atâtea sfaturi. Trebuia să le şi pună-n practică. Îi rămăseseră în minte sfaturile referitoare la haine. Adică avea chef de shopping cu lycra şi alt motiv care să-i confirme cheful n-avea. Perfect!

Shut down. Pleca la cumpărături.

16,00

Intră pe alee şi tresări - ia uite ce ciorchine de dudui isterice atârna de scara ei...

"Gata, Eleno - liniştea ta tocmai s-a sfârşit brusc."

Duduicile alea n-aveau pe cine altcineva să aştepte, decât pe ea. Aşa că uite cum trăgea ea acum concluzia că îşi alesese cel mai prost moment ca să-şi facă cont pe Facebook - şi să aducă la cunoştinţa tuturor noul ei look. Partea proastă era că duduicile erau mai experimentate într-ale încolţitului decât era ea într-ale scăpatului din încolţeala lor! Aşa că or s-o blocheze, or s-o încercuiască şi-or s-o stoarcă toată... spre marele deliciu al Roxanei...

Îi auzea vorbind despre Mihai - despre faptul că luni o să se judece recursul lui la măsura arestării preventive. Sau ceva de genul ăsta. Din punctul ăsta de vedere, da - recunoştea că avea o problemă. El o să solicite să intre-n casă. Ea n-o să-i descuie yala asta nouă. El o să-şi sune avocatul, îngrijorat că poliţia şi DNA-ul or să folosească adresa lui veche - nu pe cea de la amantă. Avocatul o să vină, cu poliţia şi ciorchinele de dudui, şi-o să facă spectacol... Vorbeau tare, iar unele dintre ele se uitaseră la ea şi nu-i acordaseră mare atenţie...

Ciudat - ea mergea spre ei, dar ei nu reacţionau nicicum... Probabil că se învineţise toată-n obraji, dar ei nu observau asta... Oamenii ăştia, obişnuiţi să recunoască persoana trecută prin cele mai mari transformări, se uitau la ea şi n-o recunoşteau... Ciudat!

Ajunse în dreptul copacului din mijlocul aleii. Făcu stânga pe lângă el şi-şi continuă drumul. Strânse bine-bine din dinţi, fiindcă nu trebuia să mărească pasul sau să-l grăbească... Era în scară.

"Stop! Nu chiui, nu te bucura, nu te repezi! Dacă sunt şi sus?" Urca treptele cu paşi calmi, ritmici, şi se gândea cu groază că o duduie experimentată ar fi observat imediat că "nebuna" urcă pe scări cu ochelarii de soare pe ochi...

Fiu! Nu erau la uşă!

Slavă Cerului! Descuie şi se grăbi să se încuie-n casă. Şi răsuflă uşurată - fusese cât pe ce...

Habar n-avea ce se-ntâmplase, de veniseră vulturiţele aici, după ea. Observase că, cel puţin până acum, presa o lăsase-n pace... cât de cât. Presa o adora pe Roxana. Probabil că azi Roxana

nu fusese sociabilă... sau spusese vreo grozăvie nemaiauzită, sau...

În orice caz, năvăliseră la scara ei. Aşa ca miercuri dimineaţă, când procurorii veniseră să-i sechestreze calculatorul. Atunci vorbise Melinte cu ei. Azi nu mai avea cine să-i împrăştie "cu vorbă frumoasă", aşa că ei stăteau pe alee şi forfoteau pe sub geamurile pensionărimii curioase...

Lăsă sacoşele în hol şi intră întâi în dormitor. Şi coborî jaluzelele, atentă să nu i se vadă cumva faţa... Şi abia după aceea realiză că duduile alea de jos erau îndeajuns de isteţe ca să coroboreze intrarea roşcovanei în scara blocului cu coborârea jaluzelelor tocmai la apartamentul "cu pricina"...

"Dacă tot ai făcut trăznaia, fă-o pân' la capăt!"

Ocoli zidul, intră în bucătărie şi eliberă jaluzeaua. Tii, se întunecase camera! Hai să le coboare repede pe toate - şi-apoi să probeze hăinuţele pe care le cumpărase! Şi, bineînţeles, să ignore piuitul mobilului şi-al soneriei! Că după ce fuseseră fraieriţi "la marea artă", jurnaliştii de investigaţie or să intre-n scară! Lupii ăştia n-or să plece fără un trofeu! Or să-i pozeze uşa, soneria şi covoraşul... Şi-or să asculte muzică sexy la saxofon - nu de alta, dar îşi cumpărase multe hăinuţe şi-avea chef de "parada modei"...

19,30

Zăcea pe canapea - pe colţar. Televizorul îi spunea ştiri la volum mic; ea nu-l lua în seamă. Ea constata că era de-abia şapte jumate - şi cum terminase toată treaba, spălase toate hăinuţele noi, făcuse mâncare şi strânsese prin bucătărie, se plictisea rău...

Trăgea concluzia că era "duduie" în adevăratul sens al cuvântului. Terminase prea repede treaba. Fetele vesele cu opţiuni în dragoste găteau câte trei zile ca să obţină o mâncare de cartofi! Ea terminase absolut totul în mai puţin de trei ore! Şi mai şi mâncase după! Îi venea să deschidă gura şi să spună cu voce tare "Eleno, eşti imposibilă"...

Şapte jumate. De-abia şapte jumate! Filmul de pe Pro TV era un remember din anii '90; filmul de pe Digi era mai nou, dar îl difuzaseră de zeci de ori deja - şi oricum nu era genul ei de peliculă! În concluzie, sâmbăta asta va avea un program foarte, foarte plictisitor şi fâsâit...

"Dac'ai fi fost îndeajuns de inteligentă, când ai avut telefonul lui aici, să-ţi faci un apel şi să-i afli astfel numărul..."

L-ar fi chemat aici. Îi era dor de el. Adică i-ar fi prins tare bine prezenţa lui! Şi stilul lui şi glumele lui! I-ar fi făcut un chintal de ness! I-ar fi făcut o tonă de cartofi prăjiţi - sau de broccoli înnăbuşiţi, la alegerea lui! Orice, numai să fie aici, cu ea! Şi s-o înveselească! Deşi viaţa ei nu era "foarte ratată", programul ăsta de pensionară nu-i pria absolut deloc! Se holba pe tavan şi-şi amintea de el... Îşi amintea dansul lui, acel "*Personal Jesus*"... Îşi amintea stilul în care scosese ţigara din pachet - stilul ăla de golănel plin de personalitate şi important cam ca Obama şi Putin laolaltă...

Era frumuşel foc băiatul ăsta Orlando! Frumuşel ca un actor! Acum, când îl rememora, realiza că nu prea semăna el cu Tom Cruise - nici varianta "foarte tânăr", nici cea "tânăr", nici cea "Top Gun", nici... Nu prea semăna cu el. Nu ştia de ce avusese impresia că seamănă cu el. Poate pentru că Orlando avea... trei înfăţişări - funcţie de stare şi de coafura moţului? Cine ştie...

Una dintre înfăţişări era cea studiată. Cea "pregătită de-acasă": bărbierită cu încăpăţânare, aranjată "de zile mari", parfumată şi "coaptă" fir cu fir în oglindă. O alta era "cea întâmplătoare": bărbierită de dimineaţă pe fugă, cu haine "sport" - adică comode -, cu moţul pieptănat dar nefixat. Şi mai era una - cea veselă. Moţul devenea o chestie aleatoare, bărbieritul nu se mai obser-

va, la haine nu se mai uita nimeni - pentru că, atunci când Orlando era vesel, chipul lui capta toată atenţia tuturor. Ochii deveneau două liniuţe migdalate, sprâncenele "linie" se arcuiau un pic, capul se pleca într-o parte, buzele dezveleau dinţii impecabili, obrajii făceau gropiţe...

"Ia vezi tu, cum faci un orgasm mental în timp ce-l studiezi pe puştiul ăsta..."

Bufni în râs şi se ridică: mintea i se dezmeticise într-un final şi-o avertizase că visa liceeni verzi pe pereţi! Da, OK, Orlando era un puşti "de nota zece"; dar ea n-avea de ce să stea pe colţar, cu ochii-n tavan, şi să viseze la el! Că o fi fost el "de nota zece", o fi avut el un suflet mare, o fi ajutat-o el nesperat de mult - dar el avea 18, ea avea 35 iar dacă ar fi luat-o razna amândoi ar fi fost amândoi de râsul curcilor. Aşa că, gata - iubita lui Orlando putea să se-apuce să-l pupe, fiindcă Orlando n-o să mai sughită din cauza dnei Popescu. Care era foarte ocupată cu altceva acum.

Dna Popescu tocmai îşi amintise că "fusese re-botezată" Enna azi. Şi primise, cadou de re-botez, nişte creme. Azi, acum, sâmbătă seara, era momentul să le şi folosească! Să-şi folosească silkepil-ul, să facă un duş fierbinte, să-şi întindă cadourile pe epidermă... Să intre în grupul "re-botezatelor". Se simţise azi în ultimul hal când constatase că ea, la 35 de ani, era tufă într-ale înfrumuseţării - iar puştoaicele alea până-n 18 îi făcuseră lista...

11 octombrie 2015. Duminică.

9,45

Trăgea cu coada ochiului pe geam. Se folosea de balcon şi "spiona" duduile de jos, din faţa blocului. Veniseră din nou. Pe la opt veniseră - socotiseră probabil că e duminică, aşa că dna Popescu o să profite şi-o să se odihnească... Oare ştiau că-şi dăduse demisia de la Agerpres? Şi că n-avea amant, în sensul că nu obosea ziua şi adormea devreme seara? Şi deci se putea trezi "fără ceasornic" la şase dimineaţa? Probabil că nu. Că n-ar mai fi plecat acasă - ar fi dormit în maşini, ca turbatele...

Lăsă baltă spionatul - n-o să câştige nimic stând aici şi holbându-se la ele! Trebuia să coboare la cumpărături! Trebuia să mănânce! N-avea pâine, n-avea un mezel "de bun simţ"... În plus, zău că o măcina şi-o mânca-n fund să se vadă pe sticlă! Ieri, don'şoara Roxana stătuse pe sticlă 23 de minute, la Antena 3. Dăduse interviul "ancorată" în poarta viluţei proprietate personală. Respectând, deci, "regulile jocului", jurnaliştii veniseră s-o filmeze pe ea sprijinită de uşa de termopan a blocului...

Intră în baie şi se privi lung, critic, în oglindă. Îi reuşise coafura. Parcă se făcuse un pic mai... "moţată" decât o făcuse ieri Iolanda. Adică era mai "vizibil aranjată". Mai "ca-n telenovele", unde personajele se trezeau din somn fardate şi coafate şi spălate pe dinţi... Partea de fard îi reuşise tot aşa - fondul de ten era "corespunzător", pudra era "corespunzătoare", dermatograful era OK dar fardul de pleoape parcă era un pic cam prea tare. Pal, sidefiu - dar tare. Dacă n-ar fi ştiut zicala aia care spune că, uneori, mai binele e răul binelui, s-ar fi retuşat un pic...

Nu. Era bine. Era aşa cum trebuia să fie o doamnă de 35 de ani, în pragul divorţului, care

privea cu încredere spre viitor - şi era optimistă. Când o s-o vadă, Roxana o să aibă contracţii...

Se privea în oglindă - se privea în ochi, îşi imagina burta individei mişcându-se amplu şi, la fiecare grimasă de durere de pe chipul amantei lui Mihai, ea vedea cum colţurile propriei guri se ridică un pic... Şi încă un pic... Colţurile gurii ei formau acum un zâmbet plin de satisfacţie...

Ce porcărie!

Piruetă. Ieşi din baie, pescui punga şi cheile şi descuie. Şi ieşi din apartament.

Nu-i plăceau gândurile alea. Nici gândurile cu Roxana, nici gândurile cu Orlando. Fiindcă, da - se gândise şi azi la el. Îşi spusese, de dimineaţă, că azi e duminică - şi cum aseară probabil că "îşi mâncase tinereţea" într-un club, tânărul o să doarmă pân' la prânz, după care o să pună friptura între două felii de pâine şi-o să iasă "pe-afară". Şi-o să treacă pe la ea, să fie sigur că nu picase-n depresie după ce constatase că nu ştie să se coafeze aşa frumos cum o coafase stilista adusă de el...

Trebuia să înceteze cu Orlando. Indiferent dacă el o să mai treacă pe la ea sau nu - ea, adică mintea ei, trebuia să înceteze să se mai gândească la el! Trebuia să-l lase-n plata lui! Nu trebuia să-l mai menţioneze - nici de bine, nici de rău! Gata! Orlando o ajutase cu mobila, o ajutase cu transformarea fizică - dar mai departe n-avea cum s-o ajute. Nu el. Aşa că...

Aşa că îşi puse ochelarii de soare pe nas, trase burta, schiţă un zâmbet şi împinse uşa scării. Şi constată că nu se-nşelase - pe ea o aştepta "marea masă"...

- Dnă Popescu, ce părere aveţi despre opiniile formulate de Roxana Iancu?
- Dnă Popescu, aţi luat legătura cu soţul dvs?
- Când mergeţi să-l vizitaţi? Intenţionaţi să-l vizitaţi pe Mihai Popescu la arest?
- Dnă Popescu, aţi discutat cu Roxana Iancu?

"Oof, ce copii!" Păreau tinere fetele astea - mai tinere decât ea. Păreau proaspăt absolvente. Erau pline de viaţă - şi de speranţă. Toate sperau să obţină "ştirea vieţii lor"! Şi toate aşteptau ştirea asta de la ea! Ei bine, ea nu le răspundea. Încă n-ajunsese la ele. Ele azvârliseră cu întrebări spre ea; ea era mai "coaptă", lua în calcul ora şi faptul că nu-i frumos să răcneşti italieneşte pe sub ferestrele vecinilor...

Ajunse la copac, îl ocoli şi viră la dreapta:

- Bună dimineaţa.

Corul reizbucni - fu salutată şi-apoi re-bombardată cu întrebările alea stupide... Ce copii! Oftă greu şi începu să le răspundă:

- Nu, nu intenţionez să-l vizitez pe Mihai Popescu la arest. Nu intenţionez nici să-i contactez avocatul. Şi n-am nici o opinie referitor la opiniile Roxanei Iancu.
- Dar ştiţi ce a declarat despre dvs!
- Nu, nu ştiu. Şi nici nu mă interesează declaraţiile ei despre mine.
- A declarat că o să vă dea în judecată, pentru că
- Să mă dea în judecată!

"Ce altă treabă are? Ce vreţi să facă - să se ducă la serviciu? Ea nu vrea să se ducă la serviciu! Ea stă acasă! Şi-atunci, normal că încearcă să-şi facă de treabă..." Comentariul ăsta mental o ajuta să-şi menţină pe chip zâmbetul "cu schepsis"...

- Dnă Popescu, e adevărat că aţi demisionat de la locul de muncă?
- Da, e adevărat. Mă plafonasem în postul ăla - şi am decis să fac o schimbare. Adică să duc schimbarea până la capăt.
- Dnă Popescu, aţi contactat un avocat, pentru divorţ?
- Nu, încă nu.
- Şi nu-l contactaţi?
- Nu.

Tăcere, preţ de-o secundă - urmată de un tropot şi-o isterizare a vocii tinerei:

- Nu intenţionaţi să divorţaţi?
- Ba da.

- Dar n-aţi contactat un avocat pentru asta!

- Nu, n-am contactat un avocat pentru asta.

- De ce?

Ajunsese deja în bulevard; viră la dreapta şi răspunse:

- Pentru că am alte treburi, mai urgente.

Tinerele chicoteau; ea continuă:

- Spre deosebire de dl Popescu, eu nu am restanţe care să mă grăbească spre o atare decizie. Şi nici nu sunt dispusă să investesc sume mari în onorarii avocăţeşti şi taxe de timbru. Deci, probabil că vom divorţa cu acordul ambelor părţi, la notar. Şi cum mă îndoiesc că Poliţia Română o să-l ducă pe dl Popescu la notariat, ca să-şi dea acordul, o să aştept ca dl Popescu să se poată deplasa singur la notar.

- Dnă Popescu, e adevărat că aveţi un prieten?

Se opri... şi zâmbi:

- Da. E adevărat. Am chiar mai mulţi prieteni! La fostul loc de muncă am un prieten minunat... Marţi, mi-am făcut un prieten de nădejde...

"Şi taci din gură, că te vede la tv şi prinde aripi şi te pomeneşti că-ţi apasă soneria cu gânduri ferme în minte..." Continuă:

- Şi cred că şi dl administrator de la bloc mi-e prieten - că nu ne-am certat niciodată, aşa că mă îndoiesc că mi-e duşman.

Ei râdeau, amuzaţi de răspunsul ei; ea trase uşa şi intră în Mega Image. Acum avea emoţii; spera din tot sufletul să nu intre după ea, s-o intervieveze printre rafturile cu borcane...

Se părea că o lăsau să-şi facă cumpărăturile în linişte. Porni spre raftul cu pâine.

Încerca să-şi amintească întrebările. Încerca să-şi amintească şi răspunsurile, fiindcă exista riscul să fi greşit - şi-avea o şansă să-şi îndrepte greşelile când ieşea din magazin. Poate că fusese cam prea dură la adresa individei; deşi, după părerea ei, fusese chiar prea doamnă cu Roxana aia...

Nu ştia cum să gestioneze situaţia. Nu ştia dacă era bine că răspunsese la întrebări - nu ştia dacă nu cumva ar fi trebuit să se-ascundă, sau să sune la poliţie şi să anunţe că e hărţuită de-o şleahtă de isterice... Nu ştia ce să facă. Ştia, în schimb, că diseară o să vadă la TV o confruntare de idei. Cei pro-ea se vor confrunta cu cei contra-ea. O să fie interesant mai ales pentru Roxana - care n-avea îndeajuns de multă minte-n cap ca să priceapă ce făcea presa, aşa că o să se hrănească cu opiniile pro-amantă şi-o să reacţioneze virulent mâine, în poarta vilei ei. În rest, nu prea erau multe de spus... Va aştepta cu răbdare următorul caz răsunător în care DNA-ul va aresta un şpăgar; în clipa aia, subiectul "Popescu, nevasta şi amanta" va începe să se estompeze...

Luase salam, cârnaţi, şuncă... Ce era cu ea, de poftea brusc la "carne procesată"? Şi numai "bombe" - nimic sănătos, de genul "jambon de la producător"! Pesemne că era o chestie psihică; pesemne că decizia lui Mihai de-a o lăsa cu ochii-n soare o afecta totuşi. Adică era normal s-o afecteze, nu?

Era bulversată. Şi neatentă şi cu mintea-mprăştiată. Aşa că era tare bine dacă reuşea să ajungă repede acasă - şi încuia uşa după ea şi nu mai dădea declaraţii azi, mâine şi poimâine!

Întinse produsele pe mica tejghea şi scoase portofelul. Abia aştepta să plătească şi s-o şteargă de-aici! Observa, cu coada ochiului, agitaţia din stradă... Casiera se mişca prea repede, iar chestia asta parcă-i amplifica sperietura şi starea de panică...

Achită şi luă sacoşa. Şi încercă să păşească cu încredere în ea însăşi. Trebuia măcar să încerce! Nu ştia dacă va reuşi, dar trebuia să-ncerce...

Ieşi - moment în care corul întrebărilor se reluă:

- Dnă Popescu, ce intenţii aveţi pentru viitorul pe termen scurt?

- Să-mi găsesc serviciu şi să divorţez de Mihai.

- Vă veţi reface viaţa?

Bufni în râs şi-o privi drept pe tânăra care rostise prostia aia:

- Că doar n-o să mă retrag la mănăstire!

- Dnă Popescu, aţi discutat cu dl Popescu referitor la partaj?
- Nu.
- Dar intenţionaţi să-i cereţi apartamentul în care locuiţi acum?
- O să fac tot posibilul să nu ajung în stradă.
- Dnă Popescu, vă rog!

Ce-o ruga? Tânăra părea un pic... speriată:

- Vă rog, spune-ţi-ne ceva!

Începu să râdă şi "luă în cătare" copacul din mijlocul aleii:

- Ce să vă spun? Viaţa merge înainte! Ca dovadă, au trecut atâtea zile - şi iată că am supravieţuit!
- Dnă Popescu, dacă dl Popescu obţine arestul la domiciliu, ce veţi face?
- Absolut nimic.
- Adică o să-l

Viră stânga şi aruncă peste umăr:

- Nu este problema mea.
- Dar o să vină aici, unde este domiciliul din actele lui!

Ridică scurt din umeri şi mulţumi Celui de Sus pentru că n-o "luminase" pe don'şoara reporter ceva mai devreme... Scara blocului părea că se depărtează - ea una nu mai înţelegea cuvintele lor, dar se simţea urmărită de ele, ameninţată într-un fel de ele...

Gata!

Mm, ce greu fusese! Îngrozitor! Cum dracu reuşea Roxana aia să vorbească atât de dezinvolt? Mai ales că puştoaica se uitase la cameră! Ea căutase ceva cu privirea - orice altceva, numai nu obiectivele alea rotunde, reci! Fugise de ele! Inconştient, încercase să se-ascundă de ele...

Descuie, încuie, lăsă sacoşa pe hol...

Intră în living şi se aşeză pe colţar. Simţea că o părăsiseră puterile. Simţea că-i tremură rău picioarele şi că-i pocneşte inima şi-i zvâcneşte gâtul, iar respiraţia accelerată o ameţea... Se speriase rău - şi era singură-n casă, ameţise şi tremura...

20,30

O să facă semn în falcă, de-atâta sprijinit pe ea! De jumătate de oră se sprijinea cu falca-n pumn! Începuse să simtă nodurile pumnului în barbă şi greutatea apăsând-o pe cartilagiile degetelor! Dar nu se clintea. Azi era rândul ei "să strălucească". La şapte fix începuseră talk-show-urile. Primul, ăla până-n opt, nu fusese cine ştie ce; dar ăsta de-acum chiar îi plăcea! Invitaţii în studio erau avocatul lui Mihai, un psiholog, un parlamentar şi-un jurnalist. Şi, bineînţeles, moderatoarea. Care era o feministă convinsă. Femeia aia se pregătea s-o sune să-i ceară un interviu - că prea îl contrase tăios pe avocatul lui Mihai...

Evident, dl avocat încercase "să-şi spele" clientul. Nu, dl Popescu nu-i spusese lui de ce se hotărâse să ia decizii radicale în propriul mariaj, dar unele lucruri se puteau subînţelege din situaţia în sine. Se exprimase atât de frumos, că nu jignise pe nimeni - şi le şi indusese senzaţia că Mihai era amantul perfect iar ea stătea ca păpuşa gonflabilă şi-avea migrene dese... atunci când nu stătea deloc...

De cinci minute, începuse "contraatacul". Dl psiholog analiza comportamentul ei - al soţiei care, iată, ieşise azi din conul de umbră şi "avusese amabilitatea să răspundă la câteva întrebări". Dl psiholog "zicea de bine", cum se spune! Omisese să menţioneze că filmarea o arătase speriată,

uşor debusolată şi destul de nesigură; în schimb, vorbise pe larg despre calmul şi atitudinea civilizată pe care le afişa ea. Mai că nu spusese "faceţi şi voi o comparaţie cu ailaltă"! Colegul lui de platou, senator sau deputat, profita de "neîngrădirea" într-o meserie care cerea confidenţialitate şi vorbea neaoş. Ăsta-i plăcea ei mult! Ăsta spusese răspicat: "Ce nu pricepi, dom'le? Ce nu pricepi? Uită-te la ea! E o doamnă! Vorbeşte şi se comportă ca o doamnă! Normal că n-avea cum să facă casă bună cu clientul dumitale! Care am văzut cu toţii ce gusturi are la bătrâneţe!" Avocatul bombănise că nu despre asta-i vorba... Şi nu despre asta fusese vorba, ci despre unchiul miresei... În fine!

Dl avocat făcuse o treabă straşnică - spusese-n gura mare că ea nu putea divorţa acum de Mihai. Nu amiabil, nu avocăţeşte - nu putea divorţa şi gata! Cât timp Mihai era în arest, divorţul era o "misiune imposibilă". Asta era bine - cât de curând or să apară opiniile altor avocaţi, mai neutri decât el, mai bine intenţionaţi. Iar ea o să le urmărească la TV, de pe colţarul ei comod...

"Să aştepte doamna - că o să i se ridice dlui Popescu măsura arestării preventive, şi-atunci o să poată să divorţeze la notar! Sigur, dacă e şi dl Popescu de acord!" Senatorul sărise ca ars: "Păi normal că e de acord! Că dacă voia să-şi păstreze căsnicia, nu mai făcea ceea ce-a făcut!" Jurnalistul deschise gura şi întrebă: "Aveţi dvs informaţii că dl Popescu nu doreşte să divorţeze de dna Popescu?" Ce dracu-i venise... Adică, da! Corect! Mihai putea să-şi dorească să rămână cu ea! Pe bază de "mi-am făcut un urmaş, sunt liniştit, acum mă pot concentra asupra zeiţei vieţii mele"...

În studio se dezlănţuise scandalul. Moderatoarea, psihologul şi parlamentarul vitaminizat vorbeau unul peste celălalt. Avocatul tăcea. Nu, nu răspunsese la întrebarea jurnalistului. Ar fi fost riscant s-o facă - Roxana sigur era în faţa televizorului, iar onorariul era plătit din banii senatorului probabil...

Tresări - suna cineva la sonerie!

Orlando!

Se repezi spre uşă - şi încetini şi se opri, pentru că nu era deloc în regulă comportamentul ei... Iar suna la sonerie, dar nu se mai grăbea să-i deschidă...

De ce prima ei reacţie fusese "Orlando"? De ce nu "DNA-ul"? Sau "Mihai"? Sau "vecina de la unu"? De ce "Orlando"?

Mâna care apăsa butonul soneriei devenise nerăbdătoare; aşa că descuie şi deschise larg. Iar dna Claudia rămase cu ochii la chipul ei... Zâmbi:

- Sărut mâna! Haideţi, intraţi!

Bătrânica se conformă - iar Michu atinse gresia şi se repezi în living, grăbit de parcă acolo-l aştepta pechineza visurilor lui...

- Să ştii că te-am văzut la televizor şi n-am crezut! Adică am crezut că sunt nebuni şi-au plătit o actriţă să joace rolul tău! N-am crezut c-o să te tunzi...

- Vă rog, haideţi în living! Abia aşteptam să-l tund! Se încurca, se tocise, stătea drept indiferent de eforturile mele...

- Îţi stă foarte bine aşa. Incredibil de bine! Cine te-a făcut?

- O specialistă într-ale înfrumuseţării.

- Sper că i-ai luat numărul de telefon!

- I l-am luat.

- Bun! Să-l scrii în mai multe agende, să nu-l pierzi!

Aprobă - dna Claudia îi făcuse un compliment frumos şi-o sfătuise de bine...

- Ai făcut bine. Te întinereşte - iar nuanţa părului îţi dă un aer sexy-misterios.

Buun! O flata mult complimentul bătrânicii ei! Care se răsuci spre ea - şi-i flutură degetul moralizator pe sub nas:

- Eleno, nu-i a bună! Dă-i zor şi vorbeşte cu un avocat - şi bagă divorţul!

- O să vorbesc.

- Vorbeşte acum!

- Acum este duminică seara; nici dracu nu stă cu calculatorul pornit, la ora asta, doar ca

să mă consilieze pe mine!

- N-am zis să stai pe calculator, ci să găseşti un avocat! Du-te mâine dimineaţă la tribunalul mare! La Baroul Bucureşti!

Dădu din cap că da - stilul ăsta de ordin milităresc îi displăcea...

- Caută şi găseşte un avocat bun! Şi disponibil la orice oră!

OK - deşi nu ştia la ce-i trebuia "la orice oră"... Dna Claudia chicoti:

- Acum, că te-ai transformat aşa, aproape că mi-e frică să te rog de-astea! Că cine ştie ce înţelegi prin "la orice oră"!

Zâmbi:

- Înţeleg exact ceea ce mi-aţi transmis: disponibil la orice oră are Mihai chef şi timp să semneze şi să negocieze partajul.

- Şi vezi, să ai grijă să fie bătrân şi urât! Şi să ai grijă pe cine filmează ăştia intrând aici!

- Aşa e. Mă duc să fac o cafea.

- Mie fă-mi un ceai, că e târziu!

Da, era târziu pentru bătrânica ei trecută de 85 de ani...

Într-adevăr, situaţia în sine era complicată - Mihai era reţinut "la răcoare" iar ea era în apartament, transformată total în bine şi voia să divorţeze. Prin mintea lui treceau, fugitiv, toţi potenţialii amanţi - de la Piemontul Getic încoace... Şi cum el era o fire geloasă, cum duduicile fără minte puteau plăti un tânăr să spună la cameră că vine-n vizită la dna Popescu şi-are prezervativele pregătite...

"Şi dacă Mihai ţi-a spart mail-ul tocmai ca să obţină dovezi că îl înşeli? Dacă voia, de fapt, un motiv pentru divorţ?" La urma urmei, şi procurorii fuseseră cam de aceeaşi părere - Mihai căutase amanţi prin mail-ul ei. Nu-i găsise - şi probabil că asta-i ridicase lui probleme cu Roxana, care îl voia liber. Şi care aştepta de ceva vreme decizia lui, dovada lui de dragoste...

Fata asta, Roxana, era imposibil de înţeles. După părerea ei. Probabil că nici părinţii ei n-o înţelegeau, nici unchii, mătuşile... Şi totuşi, toţi o sprijineau şi-o ajutau. Aici era neînţelegerea ei - de ce-o ajutau toţi? De ce nimeni nu-i spunea "fato, ăsta are dublul vârstei tale şi ceva"?

... Dar ei de ce raţiunea i-l tot aducea pe Orlando în prim-plan? Şi de ce aceeaşi raţiune îl "expedia" din prim-plan şi-o "scutura" pe ea? Oare aceleaşi gânduri îi trecuseră şi lui Mihai prin minte, atunci când "o ochise" pe-aia mică?

... În fine!

Hâţâna pliculeţele în apa fierbinte. Mintea ei era bulversată complet. Nu ştia ce să creadă, nu ştia... Nu ştia cum e bine. Cum e mai bine. Să caute un avocat? Să aştepte ca Mihai să iasă de la arest? Dacă nu ieşea? Dacă-l băga în arest la domiciliu? O să poată el să meargă la notar, dacă era arestat la domiciliu? Nu, evident! Şi dacă-l judeca şi-n condamna şi-l închidea...

O să se ducă mâine la DNA. O să-l roage pe Şimon să-i recomande un avocat. Sau să-i spună cum putea primi un avocat din oficiu. Deşi, din câte ştia ea, trebuia să fie şi ea anchetată ca să primească avocat... Mintea ei era vraişte, iar dacă dna Claudia o să continue să-i dea dispoziţii era foarte posibil să răbufnească ori în ţipete, ori în plâns...

Reveni în living şi-i puse cana în faţă. Dna Claudia era foarte înverşunată:

- Uită-te şi tu la nesimţitu' ăsta! Îl vezi?

Pe cine să vadă? Pe parlamentar? Da, îl vedea.

- Uite şi tu ce zice!

Da' ce zicea? Schimbase discursul? Că până acum o vorbise de bine... Habar n-avea ce spunea. Oricum nu mai conta! Oamenii ăia puteau vorbi ore-n şir fără să spună nimic interesant, aşa că...

Aşa că era pauză de publicitate. Dna Claudia înhăţă cana:

- Mm, ce bine miroase! Ce bine te pricepi tu la ceai!

Daa, bineînţeles! Ea era gospodina *number one*! Periajul ăsta chiar n-o ajuta cu nimic, de vreme ce era atât de evident, de fals...

- Foarte bun! O nebunie! N-am mai băut ceai aşa, să ştii!

"Aa, dar sunt sigură!" Zâmbea... Îi zâmbea... Bătrânica ei degusta ceaiul fierbinte - mult prea fierbinte, bineînţeles, dar ea se căznea să-l deguste ca să-i demonstreze ce bestial... Aah!

"Nu eu am făcut arborele ăla de ceai! Nu eu am conceput sămânţa! Lasă-mă cu laudele aiurea!" Ori era foarte târziu, ori era ea foarte obosită, ori o stresa bătrânica ei...

- Ascultă la mine, Eleno! Ascultă sfatul meu, că sunt femeie bătrână şi-ţi vreau binele! Du-te mâine la Barou şi găseşte un avocat bătrân şi cu mintea la legi şi termene de judecată! Şi divorţează cât mai repede!

- O să divorţez, dnă Claudia. Dar mă tem că asta nu se va întâmpla prea curând.

- Aa, nu! Nu se poate! Nu sunt de acord!

Nu trebuia să fie ea de acord; se grăbi să-i demonstreze asta:

- Ştiţi, uneori stau şi mă gândesc că nu mă avantajează graba asta.

- Ba să ştii că

- N-a trecut nici o săptămână de când a fost reţinut, iar eu fug la tribunal. După ce-am făcut schimbarea asta de înfăţişare care mă avantajează mult, pe mine şi planurile mele de a-mi reface viaţa. Şi nu e foarte OK să mă zoresc spre următorul soţ, ca şi cum n-am avut nici un sentiment pentru actualul soţ.

- Ei, na!

- Da-da! Eu nu sunt una şi alta, necunoscute din cartier! M-a văzut o ţară-ntreagă la televizor! Or să-nceapă să mă sune fotbaliştii! Mai ales ăia pensionaţi! Dnă Claudia, n-am nevoie de balamuc! Şi nici de publicitate excesivă! Imaginea mea la tribunal e cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla! Pe cuvânt!

- ... Bine, ai dreptate! Graba nu te avantajează. Dar să ştii că, dacă mai stai s-o lălăi mult, DNA-ul o să pună sechestru pe apartamentul ăsta! Şi-o să vezi că rămâi pe drumuri! El s-a aranjat, are vila amantei! Care mai are nişte proprietăţi de la ta-su şi mă-sa! Dar tu? Deci, dă-o încolo de ruşine şi de gura lumii şi du-te mâine la arest şi vorbeşte cu el! Şi spune-i că trebuie să divorţaţi cât mai repede, fiindcă trebuie să-ţi lase ţie apartamentul!

Aprobă cu capul - cât de curând, agitaţia şi nervozitatea or s-o doboare pe bătrânică. Aşa că o să oprească televizorul şi-o să-i pregătească un culcuş pe canapea...

- Ascultă-mă tu pe mine! Că sunt bătrână şi-am văzut şi-am auzit multe! Tu o mai ştii pe Nora? Fata aia bruneţică de la scara doi?

Aprobă - o ştia. Toată lumea o ştia - era poama cartierului...

- Ştii ce-a păţit Nora? Când s-a măritat, l-a adus pe el să stea cu ele - cu ea şi cu mă-sa. Şi, după ce-a murit mă-sa - că ştii că a murit acu' trei ani, în accidentul ăla oribil...

Da, ştia. Aproba, iar dna Claudia mai sorbea nişte ceai - de-ăla delicios, cum numai ea ştia să fiarbă...

- Ei bine, după ce-a murit maică-sa, el şi-a găsit pe una. Şi s-a apucat să divorţeze şi să împartă apartamentul. Nora nu m-a ascultat pe mine! Că eu i-am spus să se ducă la tribunal, la Barou, şi să găsească un avocat bătrân şi cu mintea la treabă! Ea s-a lăsat în plata Domnului şi-a justiţiei. Şi i-a făcut-o justiţia! El a avut avocat bun, care a demonstrat că el a îngrijit de apartamentul ăla, că l-a zugrăvit, că i-a plătit impozitele de două ori - că avea chitanţele, şi-acolo scrie cine a achitat. Şi a pus gheara pe jumătate din apartament! După care şi-a adus amanta acolo şi i-au făcut Norei zile fripte. Şi pân' la urmă Nora i-a vândut lui partea ei. Nici acum n-a văzut banii de la el! Şi ea nu mai are acum bani de avocaţi, să-l dea în judecată şi să spere că vinde justiţia apartamentul şi împarte banii!

Ştia povestea. Nu era chiar aşa cum o spunea dna Claudia, în sensul că Nora se apucase să ia un apartament prin programul Prima casă. Iar atunci când murise mama ei, ea decisese să pună apartamentul pe numele golanului. Care îşi găsise amantă înainte să moară mama ei. În fine...

- Du-te mâine la arest şi spune-i că l-ai înţeles, că e dreptul lui să-şi aleagă nevasta, dar că nu e corect faţă de tine să nu-ţi lase apartamentul. Că şi tu ai muncit la el! E şi casa maică-tii

în apartamentul ăsta, nu numai vechea lui casă!

Aprobă. Acum chiar că se încruntase rău! Îşi amintise de apartamentul copilăriei ei, pe care-l regreta şi acum din tot sufletul...

- Du-te şi vorbeşte cu el.

- O să mă duc.

- Te duci mâine?

- Nu ştiu.

- Ah!

Dna Claudia se înfuriase. Ea clocotea deja de furie, aşa că valoarea tensiunii bătrânei chiar n-o interesa cine ştie ce...

Televizorul difuza reclame - ajunsese la finalul pauzei, la prostia aia cu "Pentru o viaţă sănătoasă". Luă telecomanda şi aşteptă, chitită să schimbe postul exact când o să i se pară bătrânei mai interesantă bălăcăreala din studio! Aştepta... Erau nişte promoţionale acum...

- ... Ce s-a întâmplat?

Aa, dar nu se întâmplase nimic! Rânji amabil la ea:

- Nu s-a întâmplat nimic.

- Te văd indispusă...

- Păi sunt indispusă! Am aflat că bărbatul meu cel mieluşel e în realitate o javră! Stau într-o casă pe care-o să mi-o ia statul român! Şi-mi văd mutra pe toate posturile în *prime time*! Normal că sunt indispusă! Foarte indispusă spre disperată! Că ăsta nu e nici pe departe visul meu de viaţă! Dvs nu vedeţi în ce rahat sunt? Totul a ieşit ca un rahat uriaş, cu tot cu moţ! Şi nimic din toate astea nu s-a întâmplat din cauza mea!

- Ştiu.

- Şi chiar n-am meritat rahatul ăsta! Că să ştiţi că am avut grijă de el! Şi de el, şi de casă!

- Ştiu.

- Mi-am văzut de bărbatul meu şi de casa mea şi de serviciul meu!

- Ştiu.

- O dată n-am întârziat pe drum! O dată n-am ieşit cu fetele la o prăjitură!

- Ştiu.

"Păi bine că ştii! De ce dracu mă mai freci la cap, dacă ştii?" Suspină:

- Şi uitaţi în ce hal am ajuns!

- Hei-hei! Ia te rog!

Femeia se ridicase - imitată, fireşte, de Michu, căţel care într-o viaţă anterioară sigur fusese atlet de cursă lungă sau haiduc! Dna Claudia o prinse de bluză şi-o trase cu putere; aşa că se ridică şi se lăsă apucată de umeri...

- Te rog să fii serioasă! În ce hal ai ajuns? Ce tot spui tu aici?

- Am ajuns în halul în care sunt, dnă Claudia! La 35 de ani, am încasat un mare şut în fund! Şi trebuie să m-apuc să-mi caut alt bărbat şi să-mi întemeiez altă familie!

- Auzi? Da' la ce-ţi trebuie ţie un bărbat?

"Că mi-o trebui o femeie! Sau, mai rău - o mănăstire!" Dna Claudia o scutură ferm:

- Fii serioasă! Ia pune tu mâna şi fă-te femeie serioasă!

"Păi n-am fost femeie serioasă până acum? N-am fost femeie de casă, cuminte şi fidelă? Ce-am rezolvat cu asta?"

- Fă bine şi trăieşte-ţi viaţa! Şi las' că ai tot timpul să te şi măriţi! Mai pe la patruzeci, încolo! Eşti exact la vârsta aia frumoasă la care femeia înfloreşte! Stai cuminte cu măritişul! Trăieşte, Eleno! Fii fericită şi trăieşte-ţi viaţa! Şi nu-ţi mai face milioane de griji - că nu rămâi tu nemăritată! La cât de vrednică-n casă şi talentată-n bucătărie eşti tu şi la cât de serioasă ştiu eu că eşti, o să faci preselecţii ca la Vocea României!

"Serios? Şi cam câte sezoane de Vocea României îmi prezici dumneata?" Ca să ştie exact ce şi cum!

... Se vedea treaba că ele două nu înţelegeau acelaşi lucru prin "trăieşte-ţi viaţa" ăla. Ea una putea să-şi trăiască viaţa alături de bărbatul ei. Dna Claudia se referea la "extraconjugal". Categoric, vorbeau şi gândeau cu totul alte lucruri...

- Am plecat acasă - că văd că te-am necăjit şi nu vreau să te necăjesc şi mai tare.

- Nu m-aţi necăjit. Doar că...

"Doar că ceea ce visasem eu nu e nici pe departe ceea ce-am primit. Şi cel mai rău e că realitatea asta m-a pocnit deodată - fără semne prevestitoare, fără avertisment..."

Bătrânica asta trecută de 85 n-avea nici o vină pentru ceea ce i se întâmplase ei. Aşa că o sărută pe obraz:

- Vă rog să mă iertaţi dacă m-am lăsat purtată de val şi...

- Aa, stai liniştită! Hai - şterge-ţi lacrimile şi hai să bei un pahar cu apă rece! Hai - că nu merită nemernicul ăla să plângi din cauza lui! El stă bine-mersi la beci şi-l doare-n fund iar tu înroşeşti ochii aiurea! Ia fii tu serioasă...

Daa, sigur - să nu plângă, ca să fie frumoasă mâine, la DNA! Că mâine trebuia, totuşi, să se ducă la DNA...

- Pa, Elena!

- Sărut mâna, dnă Claudia.

Bătrânica apăsă clanţa. Michu ţâşni pe palier şi lătră, vesel. Dna Claudia îl dojenea, că face gălăgie-n bloc. Îl dojenea în gura mare, fireşte...

Încuie uşa. Şi roti şi siguranţa. Nu pleca nicăieri, nu aştepta musafiri... Orlando n-o să vină...

"Iar Orlando ăla? Băi!"

De ce-i tot venea în minte băiatul ăla? Că n-avea absolut nimic cu el! Nici de bine, nici de rău! Nici cu plus, nici cu minus! De ce tot Orlando? De ce nu DNA-ul? De ce nu socrul lui Mihai - ăla nou?

... Nu mai conta. Nimic nu mai conta. Se culca şi gata. Oricum nu-i era foame! Şi nici sete nu-i era, să bea nişte apă rece şi să-şi liniştească suspinele...

12 octombrie 2015. Luni.

7,45

O nouă săptămână. O nouă zi. O nouă dimineaţă. Sorbea uşurel din lichidul parfumat şi se întreba dacă putea să facă ea, mental, o şmecherie ca să facă noua săptămână, noua zi şi noua dimineaţă mai bune decât fuseseră celelalte... Alea vechi... Alea de săptămâna trecută...

Nu mai stătuse niciodată aşa, la geam, pitită după perdea, să-şi bea cafeaua şi să spioneze aleea parcului. Sigur - se vedea treaba că ajunsese la vârsta aia la care "în toate există un început"! În ultimul timp năvăliseră începuturile peste ea, la propriu! Zău că nu era amuzant deloc gândul ăsta...

Se culcase devreme, deci se trezise devreme. Se îmbrăcase "ca pentru instituţiile statului",

se aranjase, se parfumase... După care îşi privise ceasul. Nu, procurorul Şimon sigur nu era la birou la şapte dimineaţa. Şi nici la şapte jumate - cam atât ar fi făcut de la ea de-acasă până la DNA, cu transportul în comun. Deci, trebuia să aştepte până la opt. Mai avea 15 minute. Le folosea "înţelept" - stătea pitită după perdea, îşi bea cafeaua şi spiona când spre dreapta, când spre stânga... Ştiind că la opt fix o să iasă pe uşa de termopan a scării şi era foarte posibil să dea nas în nas cu nişte jurnaliste, cu nişte cameramani...

Înlemni, cu cana la jumătatea drumului... cu ochii la grupul numeros care apăruse în dreapta geamului ei - şi care mergea spre stânga, pe direcţia Liceului Traian...

Azi nu mai era la fel de aranjat. Parcă-parcă se vedea un pic nebărbierit. În plus, îşi dăduse cu ceva în păr, ca să-l convingă să stea peste cap, lipit de cap. De parcă se trezise târziu şi n-apucase să se aranjeze ca lumea, aşa că improvizase... Purta nişte blugi negri. Purta o altă geacă - un amestec de alb cu negru. Adică albă cu desene negre. Avea adidaşi albi. Avea o geantă-borsetă atârnată pe-un umăr. Avea mâna stângă pe umerii unei tinere...

Tânăra aducea un pic cu Zoe. Adică părea normală - fără chiţibuşuri artificiale. Fără unghii false, fără gene lipite, fără tatuaje cu henna - era naturală. Şi părul era natural - lung şi drept şi nevopsit. Ea şi-l prinsese într-un moţ-palmier; dar se vedea că era lung şi bine îngrijit, că strălucea... Tânăra era frumoasă. Nu semăna nici cu Maya, care făcea exces de prafuri colorate, nici cu Geo, pentru care anorexia era cea mai bună "susţinere vizuală" a bustului. Şi nu semăna totuşi nici cu Zoe - fiinţă mică şi slabă şi ştearsă. Tânăra avea...

Orlando se ducea la liceu. Clar - la ora aia, în compania aia, n-avea unde altundeva să se ducă. Probabil că tânăra pe care-o ţinea pe după umeri era iubita lui...

Tânăra asta avea tot ce-i lipsea lui Orlando. Adică tot ce-i trebuia. Era la fel de normală - adică la fel de ieşită din comun ca şi el. Se îmbrăca în acelaşi stil. Mergea în acelaşi stil. Părea "ruptă" din acelaşi film aparte în care juca el. Se vedea treaba că şi el era de aceeaşi părere - că trecuse prin faţa geamurilor ei, dar nu întorsese capul s-o caute cu privirea...

"Auzi, Eleno? Dar de ce să te caute cu privirea? De ce crezi tu că el ar vrea să te caute pe tine cu privirea?"

... Bună întrebare!

Zâmbi şi păşi în spate - grupul tinerilor trecuse deja spre liceu. Iar "presa" se trezea târziu astăzi.

Se aşeză la masă - trebuia să aibă grijă să nu uite niciodată că avea 35 de ani şi mintea coaptă-n cap. Iar a cocheta cu un puşti de liceu nu era foarte OK - aşa că ar fi tare bine să nici n-o facă! Încă nu se-apucase, dar dacă el va mai veni pe la ea, cine ştie când o să se ivească momentul... Iar ei mintea-i juca feste şi-i tot amintea de el, iar el cu siguranţă o să mai treacă pe la ea "să vadă ce mai face"...

Abandonă cafeaua şi se mută în living, la laptop. Trebuia să se-apuce să-şi caute serviciu. Mai ales că nu putea pleca spre DNA înainte să-i sune pe Şimon şi Melinte! Oamenii ăia nu stăteau numai la birou! Dacă se ducea degeaba până acolo...

8,17

Trist. Foarte trist! Dacă astea erau joburile lunii octombrie, atunci zău că nu voia să le cunoască pe-alea din ianuarie! Bodyguarzi, videochat şi vânzătoare - şi-atât. Salarii mici, condiţii proaste de muncă... Dacă nici nea Vali nu izbândea s-o recomande undeva, putea spune c-o băgase pe mânecă! O să se termine rău! O să aibă probleme mari, mai ales dacă nu-şi găsea

un bărbat care măcar să pară că-i cumpără el pâine şi mezel...

Soneria ţârâi scurt. Ia uite...

"Păi, nu-s prea multe opţiuni! Ori s-a eliberat Mihai din arest şi-a venit să se duşeze înainte să plece acasă, ori au venit procurorii la tine. Ori dna Claudia şi-a amintit că aseară mai avea de dat un sfat, dar s-a luat cu graba şi l-a omis."

Şi nu, nu putea fi Orlando. Pentru că nu era normal ca ea să cocheteze cu un puşti de liceu. Indiferent cât de maturizat, şmecher şi "altfel" era el.

Soneria ţârâi din nou, mai lung. Se ridică şi intră în hol. Şi constată, pe vizor, că venise Orlando...

"Ca să vezi!"

Nici nu ştia dacă să râdă sau să plângă! Sau să stea liniştită şi să-l aştepte să plece! Zău că Soneria ţârâi lung... Lung de tot... OK! Hai să-i descuie!

Descuie şi deschise larg uşa. Iar Orlando zâmbi:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Deranjez?

Negă cu capul... şi-i închise-n nas toate portiţele către discuţia amplă la o cafea:

- Nu. Îmi căutam de muncă.

- Aha. Nasol! Eu, de bine-de rău, încă mă mai pot fofila de la chestia asta. Şi profit şi chiulesc de la liceu...

- Apropo - crezi tu că e aşa de bine să chiuleşti de la liceu?

- Păi, n-am încotro! Dacă plănuieşte să m-asculte, trebuie să chiulesc!

- Şi cum o să-ţi încheie media, dacă nu ai note?

- Păi o să am note - din lucrări, din proiecte...

Ia uite, ce simplă era şcoala în ziua de azi... Orlando zâmbi:

- Da, am o problemă. La scris nu mă-ntrece nimeni; dar când mă scoate la tablă, mă ruşinez. Şi-atunci evit să...

În clipa când îl auzise că el se ruşinează atunci când este scos la tablă, începuse să râdă. Tare, cu poftă, din tot sufletul - râdea şi se uita la el, maestru emerit în şmecherie şi minciuni drăguţe şi înveselit dudui depresive... El râdea şi se uita la ea, extrem de convingător...

- OK! Elena, te rog frumos - mă laşi să-mi fac tema la engleză în bucătăria ta?

Păi, mai putea să spună "Nu"? Evident, nu mai putea... Îl pofti deci să intre şi încuie uşa. Şi-l văzu intrând, într-adevăr, în bucătărie...

- N-am avut timp s-o fac aseară. Adică m-am apucat de ea, m-am încurcat şi-am amânat-o. Şi n-am mai apucat s-o fac. Ne dă note azi. Dacă o greşesc, o să am probleme mari...

- Şi-atunci te-ai hotărât să chiuleşti de la...

- Chimie. Avem o profă foarte bună. Pregăteşte patru fete pentru facultate şi-ncă vreo şase pentru bac. Iar nouă, celorlalţi, ne-a spus că, decât să stăm degeaba la ora ei şi să facem zgomot şi agitaţie, mai bine nu intrăm deloc. Şi nu pune absenţe.

Aha! Interesant! Adică, na - săraca profesoară, încerca să supravieţuiască cumva tranziţiei către educaţia haotică post-cel de-al treilea război mondial...

Orlando se aşezase la masă şi-şi scosese deja cartea şi caietul. Avu o... tresărire când îl văzu scoţând şi-o mică borsetuţă, cam cât un penărel de mică... Care se dovedi a fi un penar, pentru că în el ţinea stiloul - nu pixul... Asta era o altă surpriză - Orlando avea manual de engleză, caiet de engleză, penar şi geantă-borsetă - şi scria cu stiloul...

- Aşa. Deci...

Deci, se sprijinea de dulap şi-l privea lung... El citea enunţul cu maximă atenţie, mimând un pic cuvintele cu buzele... Ochii negri se ridicară spre ea:

- Ce e?

- Nimic!

- Sigur?

Aprobă cu capul şi se răsuci spre dulap:

- Mă apuc să fac o cafea...

- Pentru mine, te rog să nu faci.

Îl privi peste umăr:

- Nu bei tu cafea?

Zâmbetul şarmant o lovi cu şmecherie:

- Ba de obicei beau! Dar, după ce ţi-am băut tot ness-ul, parcă mă simt prost să-ţi consum şi cafeaua...

Râdea şi clătina încetişor capul - băiatul ăsta, dacă se va face politician, va avea lumea la picioare...

- Spuneai că-ţi cauţi serviciu...

- Da. Săptămâna trecută, mi-am dat demisia de la fostul loc de muncă.

- Era chiar aşa insuportabil?

- Nu, dar urma să devină imposibil. Am lucrat la Agerpres. Majoritatea colegelor mele au ştiut de ancheta asupra lui Mihai, unele au ştiut şi despre amantă...

- ... Eşti jurnalist?

- Nu; sunt traducător.

- ... De franceză?

Se abţinu cu brio şi nu bufni în râs:

- De engleză şi franceză.

- Elena...

Presimţea... un alint. OK!

- Da, Orlando.

- Am o idee.

- Te ascult.

- Hai să facem schimb.

- Te duci tu la interviuri şi mă duc eu la liceu?

- Nu. Fac eu cafeaua, în timp ce tu schiţezi pe-o ciornă la engleză.

Se răsuci şi-l privi lung. Era teribil! O privea cu ochi rugători, zâmbea a victorie şi-şi împreunase mâinile, de parcă se ruga de ea să-i schiţeze ea pe-o ciornă răspunsurile la engleză! Ce copil! Îi întinse linguriţa; iar el sări în picioare, o luă şi-i dădu stiloul. Şi, bineînţeles, ocupă locul ei de lângă aragaz! Păi... Se aşeză pe locul lui. Ia să vadă...

Exerciţiile nu erau grele. Cel de-al patrulea părea mai dificil; în rest, erau chestiuni simple de gramatică de anul IV de studiu. Primi foaia ruptă dintr-un caiet de matematică... OK!

... Mergea repede. Nesperat de repede. În plus, prea era linişte! Ea traducea, el făcea cafeaua - nu se auzeau decât loviturile linguriţei în ibric şi fâşâitul gazelor... Decise să deschidă ea discuţia:

- Colegele tale sunt teribile.

- Care dintre ele?

- Maya şi Geo.

- Cea mai teribilă e Zoe, să ştii.

- Serios? Mie mi s-a părut foarte tăcută...

- Aşa e ea, în primele 24 de ore după ce face cunoştinţă cu o persoană nouă. După care se dezlănţuie, cum se spune, şi devine un vulcan în permanentă erupţie...

Dădea aprobator din cap şi trecea la exerciţiul al doilea...

- E o fată chinuită, Zoe. Părinţii ei sunt despărţiţi iar ea are, per total, opt fraţi şi surori. Din fericire, numai trei stau cu ea; restul sunt la mamă.

Deci Zoe locuia cu tatăl ei şi cu trei dintre cei opt fraţi şi surori. Mamă adoptivă n-avea?

- Iar mama adoptivă? Cum se înţelege cu ea?

- N-au mamă adoptivă. Taică-su a zis că preferă să se concentreze asupra copiilor. Că copiii sunt mai importanţi decât el, viaţa lui şi viitorul lui. Şi deci, dacă se va recăsători vreodată, o va face doar cu o femeie pe care copiii s-o accepte întru totul.

Aproba cu capul şi recitea - era greu să se concentreze în două părţi distincte, în două limbi distincte! Ameţise...

- Maya şi Geo, în schimb, sunt două leprişoare profitoare.

Cum-cum? Ridică capul şi-l privi lung... Orlando amesteca în ibric:

- Se sapă una pe cealaltă, se pupă una cu cealaltă atunci când au de împărţit câte-un ruj - şi-n marea majoritate a timpului îşi zâmbesc, dar nu-şi vorbesc. E bulversant - dar să ştii că aşa stau lucrurile...

Serios? Decise să-l contrazică:

- Mie mi s-au părut prietene.

- Nu sunt. Par prietene doar ca să fie acceptate în acelaşi grup. În realitate, ele îşi dispută grupul - membru cu membru. Ceea ce au făcut aici, la tine, a fost special pentru tine. Ca să te câştige fiecare de partea ei.

- Ciudat...

- Nu-i deloc ciudat. Au gândirea şi comportamentul tipice puştoaicelor sub 18.

Scrise şi ultimele trei cuvinte şi propti falca-n pumn:

- Şi anume?

Ochii negri o priveau lung... Orlando tresări:

- Aoleu! Iartă-mă! Nu mi-am dat seama că eu vorbesc peste concentrarea ta!

- Stai liniştit. Deci - care sunt gândirea şi comportamentul tipice puştoaicelor sub 18 ani?

Tânărul îşi compuse imediat o mimică disperată:

- Asta înseamnă că nu mă mai ajuţi la engleză?

- Asta înseamnă că vreau să ştiu cât mai multe despre cum sunt fetele *under 18* din punctul vostru de vedere. Şi pe urmă termin tema.

Se priveau lung - el un pic crispat, ea zâmbitoare şi-un pic nerăbdătoare...

Tânărul redeveni atent la ibric. Era serios acum. Ea nu reveni spre temă, ci continuă să se uite la el. Nu neapărat la modul cum mesteca în cafeaua aia, sau la modul cum ridica şi cobora ibricul spre flacără, ci la... el. La gesturi, la... La forma degetelor şi a unghiilor, de exemplu. Şi la aluniţa de pe degetul mic. Era foarte ciudat - se uita la băiatul ăsta aşa cum nu se mai uitase vreodată la vreun bărbat, nici chiar la Mihai; şi nu putea nici să-şi explice de ce face asta, nici să se oprească din "contemplarea" mai mult decât deplasată în circumstanţele date...

- ... Facem o convenţie. Tu termini tema iar eu termin cafeaua. Şi pe urmă îţi spun. Dacă constaţi că nu mă ţin de cuvânt, arunci ciorna - şi mă căznesc şi-o fac singur pe toată. E bine aşa?

O privea acum, ferm convins că îi oferise "afacerea vieţii ei", pe care n-avea cum s-o refuze...

"Tu trebuie să ai mereu ultimul cuvânt?"

Parcă-i răspundea că nu, nu voia să aibă mereu ultimul cuvânt, pentru că el oricum avea de fiecare dată ultimul cuvânt, indiferent dacă voia sau nu asta... Ce nebunie!

Reveni spre carte şi coală. Şi trecu la cel de-al treilea exerciţiu. Şi-l văzu, cu coada ochiului, trecând spre dulap - spre ceşti. Hai să-i dea bătaie cu tema! Mergea repede - şi chiar dacă scria mai urât, asta-i dădea un avantaj asupra lui! Dacă nu era mulţumită cu răspunsul, bineînţeles că n-o să-i confişte copiuţa! O să se rezume la a nu-i "traduce" mâzgăliturile...

Ceaşca se aşeză la 10 cm de colţul din dreapta sus al ciornei. Iar el îşi trase scaunul şi se aşeză în dreapta ei, cu cafeaua lui cu tot. Din fericire, scria cuvântul "*hummers*"; aşa că aruncă privirea spre ceaşcă fără să se oprească din scris. Observă că era aşezată exact în mijlocul farfurioarei şi că, dacă întindea mâna spre ea, toarta era exact acolo unde-ar fi căutat-o degetele ei; observă şi că scrisul micuţ de pe farfurioară era orientat spre ea. După care reveni la hârtie şi la temă, spunându-şi că toate amănuntele alea erau cam ca mania celor care pliau hârtia de-un dolar în aşa fel ca să semene cu Putin din profil...

Orlando îşi răsucise capul, ca să vadă ce scrie ea. Şi se aplecase încetişor spre ea. Mai avea vreo 2-3 centimetri şi-şi lăsa umărul pe umărul ei. Sau, şi mai şi - întindea frumuşel mâna şi-o lua de gât, pe motiv că nu vede bine fiindcă nu e lumină în bucătărie iar ea ţine coala înclinată...

- Aici nu e *is living*?

- Nu.

Şi-acum se abţinea să nu râdă. Orlando nu-şi exprima nedumerirea. Tăcea. Încă mai tăcea... Rezista cu stoicism... Prea bine! Hai să-i spună până la sfârşit, dacă tot se-apucase să rezolve tema aia "de nota 10":

- Foloseşti prezentul continuu atunci când te referi la lucrurile care se întâmplă acum. În cazul nostru, Joe locuieşte la New York. Nu neapărat acum, la ora asta; e o chestie permanentă. Deci, *Joe lives in New York. You arrive at school at 8 AM. She*

- Am înţeles.

Bun! Încă o propoziţie... Punct - terminase tema. Lăsă stiloul pe masă şi împături ciorna. Iar Orlando începu să râdă. Avea un râs superb... Şi-şi scotea pachetul cu ţigări, semn că se pregătea să-i spună ceea ce voia să ştie - şi probabil că iar o să se ruşineze, sau...

- ... De pe la 15 ani, fetele se tâmpesc cumva.

Poftim?

- Nu ştiu - dar explodează o viaţă haotică în ele! Cam ca o primăvară înnebunitoare şi dezordonată! Sunt ameţitoare chiar şi pentru ele însele! Sunt ca un carusel din care, atunci când ai bafta să se oprească, te dai jos cheaun, zâmbind ca boul dar neînţelegând prea mult din ce se-ntâmplă...

Pe bune? Aşa erau fetele până-n 18 ani? Orlando zâmbea şi aproba - şi-şi privea ceaşca:

- Fetele peste 15 ani sunt nişte fiinţe imposibile - şi imposibil de mulţumit. De multe ori îşi fac singure viaţa un iad. Şi să ştii că sunt de o cruzime pe care doar copiii o au, atunci când ard furnici cu lupa! E o furie în tot ce fac: de la îndrăgostească, până la imaginea despre ele - imaginea pe care vor s-o lase celor din jur.

Şi ea ce să priceapă din asta? Adică cu ce-i foloseau ei informaţiile astea, dacă nu le putea "ataşa" la Roxana?

- De-asta prefer să le ocolesc. Şi, atunci când pot, mă ascund după alte fete - unele mai normale. De exemplu, atunci când sunt în grup cu Maya şi Geo, mă prefac că "am treabă" cu Zoe.

Serios?

- Altfel ar tăbărî ele două pe mine. Şi nu-mi surâde ideea de-a fi "disputat" ca un ruj, sau ca un dermatograf verde...

Corect! Fetele alea două chiar l-ar fi disputat pe Orlando! Da' rău de tot! Ar fi tras de el la propriu! Ochii negri o priviră lung:

- Acum îmi dai ciorna?

Negă:

- Am încercat să înţeleg ce-a văzut la ea. La Roxana. Şi mă tem că n-am înţeles, deşi ai fost foarte limpede în exprimare...

- Ce-a văzut soţul tău la Roxana? Dovada că n-a îmbătrânit... încă. Şi tona de beneficii pe care i-o aduce încuscrirea cu senatorul.

- Asta nu explică de ce ea a acceptat să-i facă lui un copil!

- Eşti tu sigură că-i al lui?

Poftiim?

- Abia ţi-am spus că fetele peste 15 ani se tâmpesc şi explodează ca o primăvară înnebunitoare şi dezordonată!

Adică... Adică Roxana... Cum adică? Capul şaten se plecă un pic, iar Orlando o privi cu subînţeles:

- Dacă a fost fetiţa încuiată-n casă, la teme, atunci el e visul vieţii ei - şi-o să devină "consumabil", adică schimbabil, atunci când o să apară unul mai şmecher. Dar dacă ea e copilul rebel al familiei, el să ştii că e boul care va face puşcărie pentru zestrea ei.

Ridică mirată sprâncenele...

... Nu, Orlando n-o să-i spună mai mult de-atât. Îi luase hârtia din mână şi-o despăturise. Şi trăsese caietul mai aproape, pentru că trebuia să copieze... În mod cu totul şi cu totul ciudat şi anormal, ea se uita la el; şi, în loc să se gândească la Mihai şi Roxana şi tribunal şi sentinţă şi divorţ, ea se gândea că băiatul ăsta era aşa de frumuşel...

"Eleno, potoleşte-te! L-ai văzut de dimineaţă, cu iubita!" Aha! Bună idee! Genială chiar! "Eleno, dacă nu te foloseşti de ocazia asta, eşti proastă!" Trase aer în piept... şi n-avu curaj să deschidă gură. Aşa că tăcu.

"Eleno, eşti proastă!" Ba nu era proastă deloc! Se ridică - şi-acum cuvintele ieşiră pur şi simplu:

- Deci tu "te plasezi" în grup în funcţie de numărul de tinere explodate din jurul tău...

- Cam aşa ceva.

Se grăbea să ajungă la frigider, adică în spatele tânărului. Teoretic, căuta cutia cu lapte; practic, parcă nu putea să reziste tirului privirii lui. Şi-i era teamă că, până la urmă, băiatul ăsta chiar o să priceapă "ce şi cum"... Orlando continuă, fără să pară că-i sesizase "plasarea strategică":

- Şi prietenii mei fac la fel. E ca o joacă pentru noi. Ştii jocul ăla cu mai mulţi participanţi decât scaune? Cam aşa "se derulează" pentru noi ieşirile-n gaşcă...

Reveni lângă dulap, râzând... şi încercă să pară dezinvoltă:

- Iar prietena ta ce părere are despre asta?

- Nici una... cred.

Aha! Adică avea prietenă! Desfăcu laptele şi începu să-şi toarne în ceaşcă:

- V-am văzut azi trecând spre liceu. Şi nu pot să nu te felicit pentru aşa o fată frumoasă foc...

Orlando începu să râdă. În doar o secundă, trecuse de la seriozitate la râsul în hohote! Hm...

"Hai, deşteapto! Întoarce-te şi drege-o cumva!" Se răsuci spre el şi-l privi întrebător. "De ce râzi chiar aşa?" Orlando trase aer în piept şi încercă să fie coerent, printre hohotele de râs:

- Mulţumesc pentru... compliment... Fata frumoasă e... sora mea, aşa că...

Ei, poftim - era sora lui! Culmea! Începu şi ea să râdă, mult mai potolit decât el desigur... El continua, tot printre hohote:

- E normal să fie... frumuşică foc! E o... trăsătură a familiei!

Oo, da! Acum râdea şi ea de-a binelea şi-şi simţea obrajii calzi... Tânărul reuşi să-şi tragă sufletul şi lăsă stiloul pe masă:

- Toate fetele din familia mea sunt frumuşele foc; iar băieţii sunt toţi simpatici şi-au pe vino-ncoa...

Ia uite-l, ce obraznic era! "Şi ia uite ce ţi s-au stacojit ţie obrajii! Că, dacă-i simţi atât de fierbinţi, să fii sigură că sunt complet stacojii!" Râdea şi aproba - ce dracu era să mai facă, nu?

Brusc, Orlando se ridică! Şi ocoli masa! Şi porni pe direcţia ei!

Aoleu! Venea la ea!

"Acu' să te văd! «Te-a citit» şi s-a prins! Să te văd ce faci acu'!"

La dracu! Venea la ea! Părea chitit să ajungă la ea şi să... Să...

... Cele două secunde fură ciudate; şi-apoi mâna lui dădu drumul la apă, în chiuvetă. Ea nu putea să nu-l privească, speriată şi bulversată de alea două secunde, aşa că vedea zâmbetul lui şmecheresc, privirea un pic ciudată...

Orlando "o citise". Şi se prinsese. Şi-o şi testase - iar în alea două secunde ciudate ea se dăduse de gol.

"Şterge-o! Nu trebuie decât să se-ntoarcă spre tine - şi-aia eşti! Te faci curcubeu, te bâlbâi şi-i arăţi totul! Şterge-o de-aici!"

Ţâşni, grăbită, pe lângă el:

- Mă scuzi puţin!

- Sigur, nici o problemă!

La dracu! Chiar se prinsese! Chiar "o citise"! După voce îşi dădea seama că "o citise" - îi

răspunsese pe un ton amuzat, zâmbitor! Şi-asta însemna că acum chiar o să aibă probleme! În clipa în care Orlando pricepuse ce gânduri treceau prin mintea ei, era mie-n sută sigură că i se ridicase vârful nasului sus-sus de tot; şi-o să înceapă cu aluzii şi cu exagerări şi cu bravură de tânăr de-a doişpea băgat prea mult în seamă...

Intră în living şi se grăbi la fereastră. Oare veniseră jurnalistele? Ca să-l pozeze şi să-l filmeze ieşind din scara blocului, dând astfel de muncă şi moderatoarei, şi parlamentarului, şi avocatului, şi...

Nu veniseră. Era pustiu în faţa blocului. Ea se holba la pustiu pentru că nu ştia ce să facă! Nu ştia cum să-l gonească! Adică nu ştia cum să facă să nu-l gonească - dar să-i lase ideea că se înşelase, că nu observase el bine, că ea nu...

Cele două secunde ciudate spuseseră mai mult decât o mie de cuvinte. El se ridicase şi venise ferm spre ea. Ea îi receptase determinarea şi se speriase. Şi reacţionase în consecinţă - se trăsese spre dulap, deşi ştiuse că n-are unde să se retragă, lovind astfel mobilierul cu şoldul şi "ajutându-l" să facă zgomot. El observase imediat gestul ei - şi mai ales stângăcia, obrajii stacojii şi privirea ciudată. Le coroborase cu privirile ei drepte - alea în care ea îi observase forma unghiilor şi aluniţa - şi cu comportamentul nu foarte normal în unele momente, în special cu gesturile alea stângace! Şi-apoi Orlando trăsese concluzii! Alea două secunde fuseseră cel mai stupid moment din viaţa ei! Şi făcuseră, categoric, maximum de daună! Orlando o să vină la ea nu ca să se comporte normal şi civilizat, ci ca să braveze în faţa colegilor care nu erau în stare să-şi găsească şi ei o duduiţă pe sprânceană, aşa ca ea...

Nu-i convenea deloc că o prinsese cu "gândul vinovat". Mai ales că de la gând până la faptă - ehei, cât drum mai era de parcurs! Şi uite că şmecherul pricepuse totul - toate gândurile ei, toate temerile, toate dăţile când se gândise la "da' ce-ar fi dacă"...

"Nu te mai mişti de-aici! Îl laşi să-şi facă tema şi îl zoreşti la liceu! Şi nu-i mai deschizi uşa data viitoare!"

Se aşează la masă, în faţa laptopului, şi reluă bătălia pentru un loc de muncă. Ce voia ăsta? Voia contabil. Neinteresant. Voia şi modelatori, cocători şi doi necalificaţi. Acolo s-ar fi integrat ea - la necalificaţi, că nu dăduse niciodată cu mopul în scop profesional... Altul!

Sex-chat... Video-chat... "Afacere profitabilă de la tine de-acasă." Nu ştia despre ce-i vorba; dar presupunea că erau jocurile alea stupide cu "fă click pe mesaje şi-o să câştigi marea cu sarea". Neinteresante, deci. Trebuia să mai caute... Trebuia să-l sune pe Melinte!

"Băi! Sună-l pe Melinte!"

Gata, acum îl suna! Luă telefonul... şi se codi cam 30 de secunde - cât să se-ntrebe cât de fericit va fi Melinte s-o audă... pe ea, martorul inutil care-l mai şi bârâia cu telefoanele...

"Eleno, lasă prostiile!"

Accesă agenda, îi găsi numărul... Start. Adică call. Şi uite că suna!

- Da.
- Bună dimineaţa. Elena Popescu sunt.
- Bună dimineaţa, dnă Popescu.
- Mă iertaţi că
- Nu mă deranjaţi. Spuneţi!
- ... Voiam să vă întreb - credeţi că vă găsesc azi la birou?
- Teoretic, da! Depinde în ce problemă!
- ... Aş fi vrut să vă cer un sfat, din punct de vedere juridic. În toată nebunia asta cu Mihai. Nu ştiu...
- Dnă Popescu, eu unul prefer să nu vă dau sfaturi - fiindcă n-am mai întâlnit un alt caz ca al dvs, şi nu e de joacă cu viaţa şi viitorul dvs. Dacă vreţi, însă, vă pot ajuta să obţineţi sfaturi de la o persoană care cunoaşte foarte bine legislaţia. De la un avocat. Am pe cineva aici, la sediu...
- Da, ar fi perfect. La ce oră să vin?
- În jur de două.

- În regulă. Vă mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce. La revedere.

- La revedere.

Apăsă butonul roşu şi aruncă o privire spre ceas - se făcuse 8,35. Hm...

"Lasă-l să-şi facă tema acolo, singur! Stai aici cuminte şi fă-te că-ţi cauţi serviciu! Dacă ţi-a apăsat soneria la şi-un sfert, înseamnă că trebuie să plece pe la fără douăzeci - că n-are doar chimie toată ziua, trebuie să se-ntoarcă la liceu!"

Logica ei era corectă iar ideea în sine era bună. Problema era că îşi lăsase cafeaua în bucătărie - şi se răcea, aşa că el o s-o strige cât de curând... Sau o să vină să i-o aducă - sau, şi mai şi, se muta el în living, cu tot cu cafele şi temă...

Tresări - suna un telefon! Şi nu era al ei! Şi nici *je t'aime* nu era!

Cine dracu era în apartament, în afara lor?

Ocoli zidul... şi se opri la timp - nu intră în bucătărie. Telefonul lui era. Celălalt telefon al lui, ăla "serios". Ăla suna exact ca un telefon - ţârâia pur şi simplu. Iar el răspundea chiar acum cu "da, sor'meo"... Şi-acum tăcea...

Intră totuşi în bucătărie. Orlando vorbea, într-adevăr, la telefonul mic cu butoane. Adică îl ţinea la ureche şi asculta, încruntat...

- ... Bine. Vin eu imediat. Stai acolo, da?

Aha! Deci el pleca! Buun! Tocmai i se rezolvase problema!

- Stai acolo şi mă aştepţi! Nu spui nimic - aştepţi să vin şi eu!

Îl aştepta să termine conversaţia... Bun! Îşi compuse un ton dezamăgit:

- Are probleme?

Orlando îşi strângea lucrurile cu viteza unui pompier în alarmă - de-ăla din filmele americane, modelul "iute ca un sfredel":

- Da. A chemat-o directoarea, aşa că a mimat o stare de greaţă accentuată şi-au dus-o fetele la toaletă. De-acolo m-a sunat...

Deci sora lui Orlando, ca să nu dea singură piept cu greutăţile vieţii, mima voma şi leşinul şi se-ascundea în veceu până veneau "întăririle". Bun! Fată deşteaptă! Tânărul dădu ceaşca cu cafea peste cap şi-şi luă geanta:

- Oricât de mult îmi doresc să rezolv problema soră-mii şi să mă-ntorc, mă tem că asta va fi imposibil. După chimie am engleză, română, mate... Şi pe urmă tu trebuie să te duci la DNA...

Ce şmecher! Trăsese cu urechea la discuţia ei cu Melinte!

- La DNA te duci, nu-i aşa?

Aprobă şi porni după el, să-l conducă la uşă:

- Da. Trebuie să aflu care e cea mai scurtă şi sigură cale spre divorţ. Şi-am zis că acolo chiar am şanse să aflu chestia asta...

Tânărul se opri lângă uşă - şi-o privi lung, ciudat... fix...

"Eleno, termină! Hai - condu-l peste prag!" Îşi compuse un chip foarte mirat:

- Ce-i? Ce-am spus?

- Chiar vrei să divorţezi de el?

- Bineînţeles! De ce - nu par hotărâtă să-l las?

- Nu pari nicicum - nici grăbită să-l laşi, nici grăbită să-l ierţi. Dar, din câte am înţeles eu, el e victima fetei şi-a senatorului - fraierul care le-a scos lor castanele din foc. Iar în clipa când va descoperi şi el asta, să ştii că se va aşeza la picioarele tale şi nu va mai avea ochi pentru altcineva de pe planeta asta.

Negă scurt:

- Eu nu iert aşa ceva.

- Tu ar trebui să te gândeşti bine dacă merită efortul de-a-l ierta. Şi, dacă merită...

- Nu. Nu merită. Indiferent de circumstanţe. Nu merită şi pace!

Orlando apucă clanţa uşii:

- Tu ştii! OK, eu am plecat. Îţi mulţumesc pentru cafea.

- Cu plăcere.

Tânărul trecu peste prag şi se răsuci:

- Şi-ţi mulţumesc înzecit pentru tema la engleză.

Începu să râdă, descoperind din nou şmecheria finuţă şi periajul care-l caracterizau pe acest tânăr:

- Cu multă plăcere.

Orlando se transformă într-o clipă - deveni plin de subînţelesuri obraznice:

- Şi-ţi mulţumesc înmiit pentru că ai încredere în mine şi-mi deschizi uşa şi mă primeşti în casa ta...

Ei, la dracu! El ieşise deja din apartamentul ei! La dracu cu toate! Ce-o să-i facă? Ce-o să se-ntâmple, dacă cocheta un pic cu el? Că, vorba aia - nu-l punea jos! Doar glumea cu el! El nu glumea cu ea? Ce rău îi putea face ei o glumiţă mică-mică? Plecă deci un pic capul şi-i oferi o privire "concludentă":

- E plăcerea mea...

Ochii negri se măriră "ca-n desene animate" - şi-apoi se îngustară imediat. Auu, ce-i făcea el ei! Iar o făcuse să roşească! Ce afurisit! Începu să râdă şi întinse ferm degetul spre-n jos:

- La liceu cu tine! Treci!

Orlando făcu o piruetă pe-un călcâi şi se repezi spre scări! Râzând şi el, bineînţeles! Deci aşa se câştigau "bătăliile" cu băiatul ăsta! Interesant...

OK! El plecase la liceu, deci ea putea să-şi vadă de treaba ei. Păşi în spate, dădu să închidă uşa şi...

- Enna!

Alelei, ce răcnet! Ce trăznaie uriaşă! Acum o striga în gura mare "după numele de re-botez"! Şi-l auzeau vecinii! Ce era cu el? Ieşi din nou, mai mult ca să-i facă semn să tacă. Iar Orlando, de cum o văzu între balustradele scării, întinse indexul direct spre nasul ei:

- *You rock*!

... Şi-acum, după ce-i făcuse complimentul şi-l şi confirmase "cu ochiul", el continua să coboare, în timp ce ea rămăsese perplexă şi cu obrajii stacojii...

Carevasăzică ea...

"Elenaa... E cineva acasă?"

Oo, da! Era acasă, da! Deci, ea... trebuia să se pregătească pentru vizita la DNA! Hei! Ce naiba era cu ea? Când se-apuca de aranjat? Că acu' se făcea ora unu şi trebuia să plece...

Deci, după părerea lui Orlando, ea "era tare". Habar n-avea de ce-o spusese. Ori avusese un interes s-o complimenteze, ori chiar avea o părere foarte bună despre ea... Uneori, simţea că-i scapă ceva apropo de Orlando ăsta! Nu putea fi chiar aşa cum credea ea - iar ea nu putea fi cum credea el! Adică el chiar nu putea crede că ea "e tare", de vreme ce nu era un virgin cu ochelari şi n-avea planuri de mărire-n minte! În rest, zău că nu mai ştia! Nu mai ştia...

Uşa era încuiată acum; ea zăcea bulversată în holul apartamentului, cu mintea vraişte, şi nu mai ştia decât că-i venea să plângă rău...

De fapt, nu ştia ce să facă. Orlando era un tânăr fascinant iar ea îl plăcea mult. Peste asta, avea sentimentul că, în caz de "excepţie excepţională", el o să fie paravanul perfect. Secretul perfect. Omul perfect. N-o să afle nimeni, niciodată...

"Eleno! Iar ai vise erotice cu băiatul ăla! Hai, scoală-te - şi vezi-ţi de treaba ta şi lasă-l pe el în pace!"

Bun îndemn! Intră în dormitor - azi trebuia să arate"dinamită"! Că la DNA-n faţă erau mereu nişte care de reportaj şi nişte cameramani!

14,10

Purta din nou ochelarii de soare. Era din nou coafată şi aranjată şi cochetă. În mod cu totul şi cu totul ciudat, nu fusese nici picior de jurnalist la DNA... În fine!

Aştepta sosirea procurorului Şimon. Ea spusese că-l caută pe Melinte, ofiţerul îl sunase pe Şimon. Dar poate că Melinte era într-un interogatoriu! Sau plecase val-vârtej la un caz, undeva... Era bun şi Şimon. Poate era mai bun Şimon - i se păruse mai uman, mai...

Procurorul Şimon se apropia cu paşi mari şi-un zâmbet încurajator pe chip:

- Bună ziua.

- Bună ziua. Îmi cer scuze că vă deranjez - dar...

- Nu-i nici un deranj! Haideţi!

Hai cu el! Adică după el! Procurorul Şimon se grăbea; ea încerca să se ţină după el şi avea senzaţia că omul ăla "o tăia" prin aglomeraţie mare rugându-se "s-o piardă", sau s-o răzgândească...

Ajunseseră la lift. Mare miracol că nu se pierduse pe-acolo! Şimon bombăni uşurel:

- Viorel e la o percheziţie.

Deci Melinte era plecat... Păi ăştia făceau percheziţii ziua?... Da, normal că le făceau şi ziua! Se nimerise ca la ea să vină pe-ntuneric; dar, în principiu, percheziţiile se făceau mai ales ziua... Nu observase la ce etaj mergeau - dar bine că n-o pierduse pe la parter, să se-apuce să-ntrebe în dreapta şi-n stânga cum ajunge la biroul procurorului Şimon! În fine...

Se simţea ciudat. Parcă nu era ea! Clădirea asta "nu-i pria". Nici tema de discuţie nu era printre favoritele ei, cum se spune... Abia aştepta să plece de-aici. Deşi, vorba aia - venise de bunăvoie şi cu planuri clare, de vreme ce n-avea de gând să-l revadă vreodată pe Mihai la uşa ei...

Şi-acum mergeau pe coridorul ăla ca de spital, pe care-l recunoştea... Asta era culmea! Recunoştea coridorul, dar nu recunoscuse holul şi liftul! În fine! Poate era ea mai stresată azi, sau...

Intră în birou şi fu poftită să ia loc la masă. Iar Şimon ieşi:

- Mă duc să chem avocatul.

Aprobă cu capul. Rămase singură. Acum...

Acum, aştepta. "Avocatul". Asta nu putea însemna decât că Şimon aranjase cu un avocat să vină să-i explice cum e cu divorţul...

Era "aproximativ linişte" aici. Se auzea zumzetul clădirii, al oamenilor... Parcă-i era frig. Nu-şi scosese haina, dar parcă-i era frig...

Deschiderea bruscă a uşii o sperie rău! Tânărul păru că se sperie şi el... de tresărirea ei probabil! În orice caz, intră şi închise uşa:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Ioan Dragnea, avocat.

Perfect!

- Elena Popescu.

- Îmi pare bine. Adică îmi pare rău să vă cunosc aici, în circumstanţele actuale.

Aprobă cu capul, apreciind efortul lui de-a fi gentil... Tânărul se aşeză în faţa ei:

- Radu mi-a spus că aveţi câteva întrebări la care nu cunoaşteţi răspunsul. Vă ascult.

Tocmai făcuse discuţia lor aproape imposibilă... În fine! Încercă să fie cât mai coerentă, folosind cât mai puţine cuvinte:

- Eu şi Mihai Popescu suntem căsătoriţi de 15 ani. Nu avem copii, nu avem comun decât un apartament... Cu ocazia reţinerii lui de către DNA, am aflat că soţul meu, imaginea oficială a corectitudinii şi verticalităţii bugetare, are o avere nejustificată de câteva milioane de euro. Şi are şi-o amantă cu care-o împarte - amantă căreia îi face un copil. În condiţiile astea, eu vreau foarte mult să divorţez. Urgent. Instantaneu, dacă se poate.

Avocatul începu să râdă:

- N-o să reuşiţi.

Păi... Oftă greu:

- Chiar nu există nici o cale de a divorţa?

- Aa, ba da! Dar nu aşa repede cum doriţi dvs!

- ... Puteţi să-mi explicaţi şi mie de ce, vă rog?

- Aa, bineînţeles! Cel mai simplu mod de a divorţa, actualmente, este divorţul notarial. Dar, ca să divorţaţi la notar, trebuie să respectaţi amândoi o procedură destul de strictă. Mai întâi, trebuie să mergeţi împreună cu soţul la notar. Acolo, faceţi o cerere de divorţ, pe care o semnaţi amândoi şi pe care apoi notarul o scanează şi o trimite la Registrul de divorţuri. Obţine de acolo un număr unic de înregistrare. Legea spune că cererea de divorţ se semnează în faţa notarului de către ambii soţi, iar reprezentarea părţilor în cadrul procedurii notariale este interzisă.

Clar! Cât timp Mihai era la arest, divorţul la notar era exclus...

- De la momentul înregistrării cererii de divorţ, primiţi un termen de 30 de zile pentru a vă răzgândi. Aşa e legea. După cele 30 de zile, trebuie să mergeţi amândoi la notar şi să susţineţi că stăruiţi în cererea de divorţ. Abia atunci notarul emite o încheiere de admitere a cererii de divorţ, iar în baza ei emite certificatul de divorţ. Deci e o procedură nu foarte simplă, nu foarte scurtă...

Da, în condiţiile actuale era o procedură imposibilă.

- Soţul dvs nu poate să se prezinte nici la depunerea cererii de divorţ, nici la termenul de 30 de zile. Este reţinut, iar din arest nu poate fi scos decât dacă e citat de instanţă. Indiferent dacă el vrea sau nu vrea să meargă la notar - nu-l duce nimeni acolo. Iar notarul nu poate veni la arest pentru că are proceduri stricte de urmat! Şi nu se poate dovedi că soţul dvs vrea să divorţeze! Mai degrabă se dovedeşte că dvs. vreţi să divorţaţi, de vreme ce v-aţi luptat să convingeţi notarul să meargă la arest...

Aprobă. Într-adevăr, aşa era! Nu putea să nege - şi ei i se părea că "plimbarea" notarului la arest ar fi fost o exagerare...

- Eu v-aş sfătui să mergeţi cu divorţul în instanţă.

Aha! Aprobă din nou, rugându-l din privire să continue...

- Momentan, soţul dvs e reţinut 29 de zile. Să fiţi sigură că se va cere prelungirea măsurii arestării preventive, şi sunt şanse să stea în arest chiar şi 90 de zile. Oricum, durata maximă a arestului preventiv este de 6 luni. Aşa că...

Cee? Jumătate de an? Erau nebuni?

- Şi eu zic că n-o să meargă amiabil, prin divorţ cu acordul ambelor părţi, pentru că soţul trebuie să fie personal la tribunal, la depunerea actelor. Şi v-am spus că nu poate ieşi din arest decât dacă e citat de instanţă.

Păi şi nu era citat de instanţă, dacă ea depunea divorţul la tribunal? Avocatul parcă-i citi gândurile:

- Instanţa îl citează doar dacă este sesizată în prealabil. Nu-l poate cita la depunerea actelor.

Corect! Nu se gândise...

- Şi dacă primeşte arest la domiciliu - nu poate părăsi "arestul" decât dacă e citat sau face o solicitare şi obţine încuviinţarea instanţei!

Corect! Tii, ce nebunie!

- Deci, eu zic aşa. Aveţi de la colegii mei dosarul DNA-ului. Faceţi o solicitare, să obţineţi duplicate după unele lucruri din el; şi depuneţi divorţul clasic împotriva soţului, pentru infidelitate. Instanţa îl va cita la termen, ca pe toţi cei cae sunt chemaţi în judecată. Iar dacă şi el e de acord cu divorţul şi v-aţi înţeles în privinţa bunurilor comune, presupun că într-o lună - maximum două - veţi fi despărţiţi.

Minunat! Aprobă şi se aplecă un pic spre el:

- Apartamentul nostru comun este cumpărat din banii amândurora. Am avut fiecare câte-un apartament, pe care l-am vândut, iar banii i-am investit în apartamentul în care locuim acum.

- Încercaţi să obţineţi de la colegii mei dovada că grosul şpăgii a investit-o în amantă.

Deşi să ştiţi că dovada n-ar fi cine ştie ce aşa, fără o condamnare în acest sens. Instanţa civilă nu o poate trata drept adevăr indubitabil, pentru că asta ar însemna să se antepronunţe în cazul procesului penal.

Da, corect!

- Aşa că, cel mai probabil, o să trebuiască "s-o lălăiţi". Sau să aranjaţi cumva trecerea lină şi uşoară prin instanţe.

Dădu încet din cap:

- Ehei...

- Dar, înainte de orice, mergeţi şi vorbiţi cu el. Ştiţi de ce spun asta? Dvs. vreţi divorţul; o să înaintaţi acţiune în instanţă. Dar dacă el nu vrea să vă redea libertatea, poate să lungească procedurile astea ani în şir. Ba se-mbolnăveşte, ba nu vrea să divorţeze, ba apelează la chichiţe avocăţeşti şi se leagă de toate viciile de procedură posibile...

Aprobă încet cu capul:

- O să merg să vorbesc cu el...

- Din câte spune Radu, el e la Beciul Domnesc, cum îi spune presa. Programul de vizită acolo e de la 8 la 16, în funcţie de prima literă a numelui de familie. El e Popescu, aţi spus?

- Da, Popescu.

- Are zi de vizită joi.

- În regulă. Vă mulţumesc mult pentru

- Mergeţi la Beciul Domnesc - pardon, Arestul Central al Poliţiei Române, pe str. George Georgescu 1-3. Să intraţi pe site, să citiţi acolo regulamentul.

- Am înţeles.

- Nu vă complicaţi cu pachete; duceţi-i nişte cartele de telefon, că astea-i trebuie cu adevărat. Mâncare are, haine i se dau de-acolo...

- N-aş vrea să-mi înţeleagă "cadoul" ca o invitaţie la convorbiri prelungite...

Tânărul zâmbi:

- Atunci duceţi-i savarine. Nu ştiu - încercaţi să-l îmbunaţi cumva să fie de acord cu divorţul. Viaţa lui de-acum nu-i uşoară deloc; şi cum dvs sunteţi tânără, frumoasă şi în libertate, o să aibă momente de răutate...

Aprobă şi oftă greu:

- Am înţeles. Văd eu - mă descurc! Vă mulţumesc mult pentru explicaţii şi sfaturi!

- Cu multă plăcere! Uitaţi cartea mea de vizită; oricând aveţi nelămuriri sau întrebări, puteţi să-mi daţi un telefon.

- Mulţumesc.

- Şi ne putem vedea, în funcţie de timpul disponibil.

Aprobă cu capul, un pic bulversată de turnura bruscă a conversaţiei...

- În regulă! Deci, oricând doriţi...

Avocatul se ridicase; acum îi zâmbea şi-i făcea semnul telefonului... Zâmbi şi ea şi se ridică. Iar el ieşi:

- Aştept să mă sunaţi.

Şi cam atât - uşa se deschise, se închise...

Aici era ceva în neregulă. Clar - ceva se-ntâmplase! Tânărul Ioan Dragnea insistase cu "sunaţi-mă"! Adică fusese o discuţie oarecum... normală, dar doar până la un punct. Până la partea cu cartelele. Ea spusese că n-ar vrea să-i lase lui Mihai senzaţia că vrea să fie sunată; el spusese să-i ducă savarine, sau să-l îmbuneze cumva, fiindcă traiul în arest era greu iar ea era tânără, frumoasă şi liberă. În clipa aia, obrajii ei se cam încălziseră iar tânărul începuse să insiste. Să-l sune, să-l sune, să-l sune - şi se-ntâlneau, în funcţie de timpul disponibil. Seara, probabil. La o cafea. De ce nu?! Erau tineri, frumoşi, "în libertate"...

"Eleno, sunt doar două posibilităţi. Ori te-ai damblagit tu şi vezi aluzii verzi pe pereţi, ori te-ai făcut prea sexy pentru secolul ăsta!" Că Orlando o punea la încercare, avocatul ăsta insista

să fie sunat, oamenii se uitau lung la ea pe stradă... În fine!

Îşi luă geanta şi ieşi. Şi revăzu holul - moment în care "ucise" toate gândurile care nu se refereau la "care-o fi drumul spre ieşire". Procurorul Şimon avea treabă pe undeva prin clădirea asta, procurorul Melinte era la o percheziţie iar tânărul avocat cine ştie unde era acum! Iar ea se grăbea spre casă! Trebuia, vorba aia, să citească regulamentul de la Beciul Domnesc!

15,53

Viră la stânga şi simţi cum i se-ncruntă sprâncenele...

Ieşise relativ uşor din DNA. Întrebase unde-i ieşirea, aşa că nu fusese o problemă să plece. Presa fusese prezentă "la datorie", dar n-o băgase-n seamă - fusese ocupată cu o femeie înaltă, solidă, care vorbea mult şi tare şi părea foarte hotărâtă "să fie ca ea". N-o interesase cine era respectiva; profitase de neatenţia fostelor ei "colege de breaslă" şi-o ştersese englezeşte, cu nasul în pământ, ca infractorii - sau ca amantele...

Venise pe jos. Făcuse o plimbare pe cinste - şi se mai înviorase, scoţându-şi din minte o parte din problemele recente. Şi tocmai acum, când intrase pe aleea parcului, vedea în faţa ochilor "desfăşurarea de forţe" a forţei malefice numită "presa". Pe ea o aşteptau. O aşteptaseră cu capetele sucite şi microfoanele şi camerele pregătite, aşa că porneau chiar acum "în bloc" spre ea...

Ei bine, n-o să le mai spună nimic. Nici n-avea ce să le spună! Nu se-ntâmplase nimic! Ce să le spună?

- Dnă Popescu, aţi fost la Mihai Popescu? Aţi vorbit cu el?
- Aţi fost la arest? Ce spune soţul dvs? Cum suportă regimul de detenţie?
- E adevărat că stă în celulă cu primarul Sorin Oprescu?

Aoleu, ce balamuc! Se grăbi să le spulbere speranţele în picanterii proaspete pentru ştirile de la cinci:

- Nu am fost la arest.
- Atunci unde-aţi fost?

Se încruntă şi mai şi, dar răspunse totuşi normal şi civilizat:

- Am fost la DNA.

Corul de caţe se urni la intensitate ceva mai mare:

- Aţi fost chemată la DNA?
- V-au chemat procurorii, pentru declaraţii?
- Sunteţi anchetată, alături de dl Popescu?
- Aţi studiat dosarul soţului?
- Aţi fost întrebată despre bunurile achiziţionate de dl Popescu în ultimii şase ani?
- Dnă Popescu, aţi primit vreodată cadouri costisitoare de la Mihai Popescu?

Ce nesuferite! Le lămuri scurt:

- Nu. Am avut o discuţie cu dl procuror.
- Despre ce anume? Despre dl Popescu? Sau despre dvs?
- Dnă Popescu, este adevărat că doriţi să divorţaţi?

Dădu să aprobe, să spună că da... Dar avu un fel de "dezmeticire". "O revelaţie", cum se spune. În minte îi apărură imaginile văzute nu demult la televizor - imaginile cu arestul Poliţiei Capitalei. Nu ştia dacă era acelaşi arest cu cel în care era acum Mihai; dar în memoria ei vizuală apărea şi-un televizor. Aşa că era foarte posibil ca Mihai să o vadă... Nu aprobă, deci. Şi nici nu răspunse la întrebare. În schimb, grăbi pasul. Iar caţele se grăbiră după ea:

- Dnă Popescu, e adevărat că aţi vorbit cu Roxana Iancu?

- E adevărat că dl Popescu vă rugase să creşteţi împreună copilul?

- Dnă Popescu, de ce n-aţi făcut copii cu dl Popescu?

În sfârşit! Copacul! Multiubitul ei copac din mijlocul aleii! Viră la stânga înaintea lui, dădu să răsufle uşurată şi... nu mai apucă:

- Dnă Popescu, aţi discutat cu rudele din partea soţului?

Se opri. Înlemni. Nu mai discutase cu rudele alea de vreo trei ani... parcă... Vocea tânără continuă, în spatele ei:

- Vă întreb pentru că ei au vorbit cu colega mea. Iar materialul o să intre pe post la ştirile de la şapte. Dacă doriţi, aş putea să vi-l arăt; vorbesc cu colega mea şi mi-l trimite. Dar nu aici...

Se răsuci pe-un călcâi! "Acu' ce faci - te inviţi la mine acasă, propunându-mi să-mi arăţi declaraţiile lor?" Da, exact asta făcea don'şoara cu microfon. Ba, mai mult - va condiţiona "vizionarea" de acordarea unui interviu...

- Nu comentez.

Alea două cuvinte parcă turnară benzină peste incendiu! Duduicile se repeziră spre ea; iar ea păşi în spate, grăbită...

"Şterge-o - că cine ştie când mai scapi de astea, dacă te prind!"

Mobilizator gând! Reveni spre scară şi ţâşni spre uşă! Scotocea după chei - şi se părea că nu le găsea, în geanta devenită brusc foarte mare, foarte dezordonată...

- Hei! Ce se-ntâmplă aici?

Poftim?

Întoarse capul doar o secundă - dar fu de-ajuns ca să înţeleagă ce se întâmplase. Un bărbat se luase de caţele cu microfoane. Ea profita de confuzia individelor şi scotocea după cheie, grăbită şi-un pic panicată de gândul că n-o să le găsească la timp, iar muierile alea isterice or s-o ajungă din urmă...

Ea scotocea prin geantă; omul ăla din spatele ei răcnea la individe:

- Da' lăsaţi femeia-n pace, să-şi vadă de viaţa ei! Ce-aveţi cu ea? Isterice bolnave de nervi ce sunteţi! Puneţi mâna şi găsiţi-vă o meserie onorabilă!

Ei, poftim! Îi venea să râdă! Omul ăla, indiferent cine era el, le-o spunea individelor "pe sufletul ei"! Degetele simţiră obiectul metalic, rece, şi-l înhăţară. Uraa - găsise cheile!

- Nu mai urmăriţi oamenii pe stradă! Şi nu mai minţiţi opinia publică! Puneţi osu' la muncă! De-aia adevărată, care construieşte România!

Gata - descuiase. Şi intrase. Era în scară. Se răsuci, să-l vadă...

Ce ciudat!

Cel care-o "salvase" de braţul lung şi guraliv şi incisiv şi mincinos al presei era un bărbat de vreo 40 de ani. Brunet. Purta un pantalon negru din pânză şi-o geacă albastru închis - de-aia bătrânească, cu buzunare dreptunghiulare. De umăr îi atârna o geantă tip valiză - clasica geantă de muncitor care merge cu transportul în comun...

Avea straniul sentiment că îl cunoaşte pe bărbatul ăsta! La naiba! Avea sentimentul că semăna cu umbra care-o urmărise la Casa Presei! Iar geaca semăna mult cu geaca celui care-o salvase la metrou, în seara când aflase că Mihai aşteaptă un copil cu amanta! Şi totuşi, nu putea spune cu siguranţă "da, el e". Pentru că la metrou fusese plânsă şi oricum fusese neatentă şi văzuse totul ca prin ceaţă; iar în ultima seară petrecută la Agerpres chiar nu reuşise să-l vadă ca lumea pe bărbatul care mersese în spatele ei! Da, înălţimea ar fi fost aceeaşi. Şi geaca parcă semăna mult. Fusese tot un brunet. Dar...

Bărbatul se certa cu duduiţele cu microfoane. Gesticula mult, amplu - dar nu i se auzea vocea, deşi ele se auzeau destul de tare...

Capul brunet se întoarse spre ea, preţ de-o secundă. Clipi scurt - şi avu sentimentul că, gata, imaginea acelui bărbat i se întipărise-n minte, ca o fotografie cu rezoluţie bună...

Bărbatul reveni spre jurnaliste - şi păru că-şi continuă drumul. El venise dinspre Ştefan cel

Mare atunci când intervenise şi-o scăpase de caţe - şi-acum păşea spre clădirea circului. Oftă greu şi renunţă la "spionatul" presei - porni şi ea spre casă.

Ziua de azi era ciudată. Viaţa ei devenise ciudată! De atâţia ani de zile, viaţa ei fusese calmă şi caldă şi previzibilă; brusc, totul se răsturnase cu susu'-n jos! Iar traiul ei devenise un calvar! Nu mai putea nici să iasă din casă, sau să se-ntoarcă acasă...

"De ce n-aţi făcut copii cu dl Popescu?"

Înfipse bărbia-n piept şi urcă voiniceşte treptele. De ce nu făcuse copii cu dl Popescu? Şi de ce îi era recunoscătoare acelui bărbat pentru că "o salvase" înainte să fie obligată să le spună de ce nu făcuse copii cu dl Popescu? De ce?

De ce nu făcuse copii? Nici cu Mihai, nici cu altcineva? De ce nu simţise, aşa ca toate femeile, "chemarea maternă" - sau cum or fi numind psihologii starea aia care le împingea pe femei să facă copii? De ce ei nu i se păruse nimic în neregulă la faptul că n-avea urmaşi cu soţul ei? Ea, până la 35 de ani, nu discutase cu Mihai problema copilului decât o dată. După căsătorie. Ea îl întrebase ce părere are despre a deveni părinte, el îi spusese părerea lui... Şi, în maximum o oră, ajunseseră la opinia comună că "nu e momentul unui copil". Opinia asta nu se mai schimbase...

Descuie şi intră. Şi se grăbi să încuie - că poate găseau duduicile o cale de acces în bloc şi se pomenea cu ele năvălindu-i în apartament... Că începuse să le cunoască cu adevărat pe fetele astea de la "monden", care erau în stare să susţină că dna Popescu a anunţat pe Facebook că se sinucide, aşa că a fost imperios necesar ca ele să năvălească peste ea în casă...

Era singură. Ca de obicei. Era linişte în apartamentul ei - la ora asta, vecinii ei fie dormeau, fie erau la serviciu...

Liniştea asta o deranja. Azi, acum, liniştea asta o îndemna să adopte o pisică. Sau un câine. Sau un şoarece sau un canar. Orice - numai să scape de liniştea asta compactă, apăsătoare...

Trebuia să se calmeze. Încă se simţea speriată, după interacţiunea cu "presa", aşa că trebuia să se calmeze. De fapt...

De fapt, trebuia să facă cumva "să se adune". Caruselul de-abia începuse să se învârtă! Buba de-abia se spărsese! Mihai de-abia fusese reţinut! Or să urmeze nu zile, nu săptămâni - ci luni de demersuri şi audieri şi "scurgeri" din dosarul procurorilor Şimon şi Melinte! Dacă avea noroc, colegii celor doi or să aresteze o figură marcantă; şi-atunci ei, ea şi Mihai şi Roxana Iancu, picau în conul de umbră. Şi scăpau. Dar dacă presa ţinea musai să nu-i lase-n pace...

Mihai fusese arestat pe 6 octombrie. Azi, după şase zile, putea spune că deja era mult prea mult pentru ea...

20,35

Oftă greu şi se ridică - şi-şi aduse telefonul la colţar. Nu putea să se uite la talk-show-ul ăsta, aşa cum nu putea să nu se uite la talk-show-ul ăsta... După ce-şi văzuse socrul, om de 85 de ani, slăbit şi orb şi tremurând din toate încheieturile, şi-l auzise spunând că "flăcăul meu avea nevoie de o soaţă pe măsura lui"...

Nu ştia ce să facă. Adică nu ştia pe cine să sune - şi ce să spună. Era într-o situaţie... ambiguă. Era singură, nederanjată de nimeni - nici duşmani, dar nici prieteni - şi privise şi ascultase cu maximă atenţie declaraţiile socrului, pe-ale cumnaţilor şi-ale cumnatelor... Alea despre cât de nenorocită era ea şi cât de nerăbdători erau ei să-şi vadă fratele despărţit de ea şi recăsătorit cu minunăţia de Roxana... Cu aceeaşi atenţie, privise şi ascultase şi discuţiile din studio, şi "informaţiile anchetei jurnalistice" - aia amplă, care vizase tot neamul Popescu, dar numai "craca masculină"...

Mihai avea două surori şi-un frate. Sora cea mare, care locuia în Constanţa, îşi făcuse o pensiune agroturistică cu dimensiuni de hotel! Întâi "înfiinţase" 4 camere, după care extinsese pensiunea la 8 camere, la care făcuse mai apoi etajul... La care adăugase piscina şi miniferma şi celălalt corp de clădire, cel pentru salariaţi... Şi ea nu ştiuse nimic! Mihai nu-i spusese nimic! Cumnata ei cea mare stăpânea ditamai hotelul! Bărbatul ei avea firmă - şi-şi făcuse fabrică de conserve, pe baza căreia îşi încropise o fermă în toată regula! Îşi înregistrase dulceaţa de gogonele ca produs tradiţional! Rudele de la Constanţa "se rezolvaseră"! Iar cel mai frumos era că nimeni, pentru nimic în lume, nu se putea atinge de toate "realizările" familiei lui Mihai! Deşi influenţa lui deschisese toate uşile şi convinsese toate ştampilele să aprobe totul, actele lor erau impecabile. Fuseseră auditate de controalele UE, fiindcă accesaseră fonduri europene - şi erau impecabile. Pensiunea-hotel, ferma şi fabrica erau intangibile...

La Drăgăşani, unde sora cea mică se ocupa de casa şi via soţului ei, situaţia era aproximativ asemănătoare. Cumnatul lui Mihai era inginer viticol - el era proprietarul MAT-ului, al fabricii, al cramei şi-al casei de vinuri. Ea era "fermieriţă". Muncea 85 de hectare de vie, din care 42 erau ale lor şi restul erau arendate. Fiul lor, făcut "la tinereţe", era tânăr fermier şi el. Avea nişte pensiuni. Nu multe - vreo 16! Şi-avea şi stupi, avea şi nişte vaci - nu conta numărul, ci faptul că toţi vecinii lui se referiseră la el cu apelativul "cel mai gospodar de pe la noi de-aici"...

Fratele lui Mihai rămăsese în casa părintească de la Piteşti. Mihai îl ajutase să cumpere pământ - mult-mult pământ arabil. Fratele lui îl dăduse în arendă. Şi-şi deschisese un restaurant. Şi-apoi mai deschisese unul. Şi-apoi se gândise că n-avea rost "să stăpânească toată piaţa prânzului" din oraşul reşedinţă de judeţ. Aşa că-şi deschisese nişte second-hand-uri. În Piteşti. Şi-apoi şi în Târgovişte şi-n Ploieşti şi-n Râmnicu Vâlcea şi-n Slatina - şi numai graniţele patriei erau limita pentru omul ăla care "mulgea" bani din haine purtate şi-i aşeza cărămidă lângă cărămidă alături de fondurile europene ca să-şi construiască cel de-al patrulea bloc în oraşul lui... Şi cum toate activităţile astea se derulau legal, "pe firmă", fratele lui Mihai avea angajaţi. Nişte sclavi se ocupau de bunăstarea lui, în timp ce el avea astfel tot timpul necesar pentru a-şi învăţa tatăl să spună că Mihai Popescu era cel mai bun şi mai drept şi mai sfânt cetăţean al României - dar îl stricase nemernica aia de Lenuţa... Iar ea se căznise să-l convingă pe Mihai să-i viziteze, dar el refuzase ideea pe motiv că erau prea împrăştiaţi prin România iar el era prea ocupat cu ministerul, cu...

După cum spuseseră procurorii, Mihai îşi pusese bine şase milioane de euro, bani şi bunuri. Şimon o anunţase, oarecum printre dinţi, că prejudiciul se apropia de 12 milioane de euro. Duduiţele de la televizor tocmai se-ntrebaseră cu voce tare ce-o să facă Mihai Popescu, după ce-o să ispăşească 2-3 ani de puşcărie, cu cele 50 de milioane de euro pe care statul român n-avea cum să le lege, legal, de numele şi faptele lui...

Nu credea suma aia. I se părea foarte exagerată. Şi chiar dacă ar fi fost reală - erau banii lui! Adică îl privea strict şi personal ce făcea cu banii lui! În plus, deşi televiziunea aia ţinuse poza lui pe ecran, sub ochii ei, ea nu se mai simţea "conectată" la el. Nici legal, nici sufleteşte, nici...

Ridică receptorul şi formă numărul dnei Claudia. Şi oftă greu...

- Alo?

Bătrânica ei răspunsese "savant", cu o voce studiată... Zâmbi:

- Sărut mâna. Elena sunt...

- Aa, bună seara!

- Dnă Claudia, v-am sunat ca să vă spun că m-am interesat azi... Am fost la DNA, iar procurorul care se ocupă de dosar a fost drăguţ şi mi-a trimis un avocat. Şi am aflat cum să fac ca să divorţez.

- Aa, foarte bine! Ocupă-te de asta cu maximum de urgenţă!

- Aşa o să fac. Mai ales că o să dureze ani în şir...

- Nu fii aşa sigură! Mă îndoiesc că mai e pe planeta asta persoană vorbitoare de limba română care să nu fi aflat deja ce-a făcut bărbatul tău şi cum şi-a bătut joc de tine!

- Dnă Claudia, eu mă gândeam

Bătrâna se grăbi s-o întrerupă, pe un ton extrem de dur şi de ridicat:

- Tu te gândeai ca mâine dimineaţă să-ţi iei avocatul de braţ şi să mergeţi la tribunal şi să depui divorţul ăla!

- De fapt, eu mă gândeam că poate nu-i chiar aşa de bine să înaintez acum divorţul...

- Eleno, du-te mâine şi fă chestia asta! Fă-o clasic - divorţ aşa cum se face! Cu instanţă, cu termene, cu partaj - lasă prostioarele moderne de-acum şi divorţează bătrâneşte! Aşa cum se face!

Mm, ce-o enerva insistenţa femeii! Îi venea să se ia de ea - dar era binecrescută şi nu-şi permitea...

- Ai auzit ce-am spus eu?

Mai nou, îi dădea ordine. Răstite. Nu voia să se certe cu femeia asta minunată, aşa că tăcea...

- Ai auzit, Eleno?

Strânse scurt pumnul şi zâmbi:

- Da, dnă Claudia - am auzit.

- Păi zi-i că ai auzit!

Aa, păi dacă făcea de-astea şi-o lua aşa şi-i vorbea în halul ăsta...

"Calmează-te - că nu câştigi nimic dacă te iei de femeia asta!"

Încercă să zâmbească amabil:

- Ziceam - dar eram cu paharul la gură şi nu puteam...

- Aa! Aha! Bine! Să te duci mâine la tribunalul mare, la Barou, şi să-ţi iei un avocat bătrân şi înţelept şi răbdător! Şi să te-apuci să depui divorţul clasic! Da, Eleno?

- Da, dnă Claudia.

- Bun! Sună-mă mâine seară, să-mi zici cum a fost! Da?

- Da, dnă Claudia.

Şi auzi tonul...

"Calm, Eleno! Calm! E o femeie trecută de 85 de ani, care n-are alt companion decât pe pechinezul ăla nebun şi care îşi petrece timpul liber uitându-se la telenovele! N-a vrut să te joace-n picioare; şi nu şi-a dat seama că s-a comportat neadecvat..."

Se ridică şi duse telefonul la loc. Şi privi lung receptorul. Telefonul ei era pe Digi. Avea şi mobilul de Vodafone. Avea net de la RDS. Avea, deci, cel puţin două căi de a-l contacta pe Orlando. Dar nu-i cunoştea "coordonatele" - nu-i ştia nici numerele de mobil, nici mail-ul sau FB-ul...

"Ce-are a face Orlando cu divorţul tău? Şi cu Mihai şi cu procesul şi despăgubirile şi toate câte mai sunt? De ce te-ai gândit adineauri la Orlando?"

Nu de alta, dar iar "o comisese"! Iar îi zburase gândul la tânărul şarmant, şmecher, maturizat înainte de vreme, care spunea că în tinerele de vârsta lui explodează o primăvară înnebunitoare şi dezordonată, ameţitoare ca un carusel care cheauneşte...

Ciudat!

Reveni în living şi opri sonorul televizorului. Trebuia să calculeze ceva - iar miliardele de cuvinte care ieşeau din chestia aia electronică o deranjau. Trebuia să calculeze dacă era posibil ca un tânăr ca Orlando, elev într-a doişpea la un liceu de cartier, să fie atât de stăpân pe limba română încât să compună o asemenea descriere pentru tinerele de 15-18 ani, în condiţiile în care chiulea destul de mult de la ore...

Iar se gândea la Orlando! Iar! Tot nu-i intra-n cap să înceteze cu băiatul ăla!

"Ehei, Eleno - la urma urmei, ai şi tu dreptatea ta! Dacă te mai gândeşti mult la Mihai, o să înnebuneşti! Aşa că..."

Aşa că la Agerpres nu se putea gândi, la dna Claudia nu se putea gândi, la Mihai nu, la Roxana aia nu... La ea însăşi şi viaţa ei ratată chiar nu se putea gândi fără să înceapă să plângă şi să caute nişte pastile cu care să se sinucidă...

23,50

Încă puţin şi se făcea marţi...

Se ghemuise în pat, pe locul ei, încercând să se poziţioneze cât mai departe de locul lui Mihai şi totuşi să nu pice din pat în caz că adormea şi se răsucea noaptea-n somn. Şi-apoi încercase să adoarmă şi nu reuşise. Şi-apoi îl căutase iar pe Orlando pe FB şi tot nu-l găsise - şi revenise la poziţia ghemuită...

Se gândise doar la el - la Orlando. Încercase să afle cât mai multe lucruri despre el fără să pice în plasa supoziţiilor. Nu ştia foarte multe despre el, aşa că nu trăsese prea multe concluzii...

Oare o să vină mâine pe la ea? Când ieşise pe uşă, glumiseră unul cu celălalt; şi-apoi el coborâse şi se oprise şi-i spusese ei că "e cea mai tare"... Oare-o să vină mâine la o cafea? Cine putea şti...

Era linişte. Era întuneric. I se făcuse cald. Împinse un pic piciorul, cu riscul de-a nimeri peste locul lui Mihai... Aşternutul era rece. Normal - Mihai nu era acasă... Deschise ochii şi privi lung perna lui...

"De ce-ai făcut asta? Ce anume îţi doreai şi eu nu ţi-am dat? De ce ţi-ai bătut joc de mine? Ce nemernicie ţi-am făcut, de-am meritat chestia asta?"

Oftă greu şi-şi şterse lacrimile. Şi se răsuci cu faţa-n sus. Ia să nu se mai gândească ea la idiotul ăla! La dobitocul care nu ştiuse să aprecieze o femeie serioasă, de casă, şi se dusese după tinerele sprinţare şi inventive! Ia să-şi vadă ea de viaţa ei! Nici acum, după atâtea ore, ea nu se simţea din nou "dna Popescu", femeia legată în vreun fel de el... Nici chiar juridic, sau...

Deci, Orlando o să treacă mâine pe la ea...

Poate-o să treacă. Poate nu. Oricum, ea o să-şi bea cafeaua la geam, uitându-se pe alee şi aşteptându-l să treacă spre liceu! Şi, dacă o să vină mâine la ea, o să facă ea cumva să-i obţină numărul de telefon. Azi, înainte s-o sune pe dna Claudia, îşi dorise mult să-l poată suna pe el... El ar fi ştiut că e tristă. Ar fi auzit emisiunea în fundal, ar fi înţeles că e tristă şi debusolată şi demoralizată şi ar fi ştiut s-o remonteze. Ar fi făcut-o să râdă. Probabil că ar fi venit la ea, ca să nu-i consume minutele - şi...

Închise ochii. Nu se putea gândi la asta atunci când privea perna. Nu fiindcă era perna lui Mihai - fiindcă era patul în care, teoretic... Fiindcă era patul. Şi zău că-i era ruşine şi să se-apuce să se gândească la asta! Sau să gândească întrebarea "corespunzătoare" acelui gând! Simţea că-i era ruşine şi să se gândească... Ce tâmpenie!

"Auzi? Ştii ceva? Hai, că devii enervantă!"

Se ridică în fund. Şi oftă şi-şi acoperi faţa cu palmele: dacă vreodată Orlando o să-i propună să...

Nu-i ardea de chestiile astea. Nu-i ardea de-amor. Avea probleme mult mai arzătoare decât sexul! Iar dacă ar fi avut totuşi problema sexului, probabil că ar fi ales un bărbat matur - nu un tânăr care putea fi tentat să braveze cu aşa cucerire ieşită din comun cum făcuse el. Un tânăr necopt putea da interviuri - şi gratuit, şi contra cost. Şi putea spune multe. Declaraţia amantului ei ar fi fost lider de audienţă la orice oră...

Şi totuşi, doar Orlando părea interesat de ea. Adică, în fine - la cum observase ea că decurgeau lucrurile cu ea însăşi, era foarte posibil să n-aibă ea încredere în altcineva... Adică dacă stătea aşa, în fund pe întuneric, şi se gândea la viaţa ei particular-sentimentală şi se-ntreba cu cine ar fi încuiat uşa... Îi vizualiza pe cei doi procurori - şi zău că-i murea libidoul în faşă, aşa... În avocatul Dragnea n-avea încredere, deci nici o şansă... Alţi bărbaţi nu ştia...

"Hai, Eleno! Stoarce-ţi mintea, că trebuie să mai fie nişte bărbaţi pe-acolo!"

Storcea, storcea! Dar ea era femeie serioasă, aşa că nu-i stătuse mintea la întocmit liste cu potenţiali amanţi!... O altă opţiune ar fi fost avocatul lui Mihai - şi nu, el nu era o opţiune, era exclus din start...

"Eleno, treci la culcare! Hai - că începi să gândeşti prostii!"

Reveni pe saltea, se înveli şi se-ntoarse cu spatele la locul lui Mihai. Acum o să adoarmă. Şi-o să lase prostiile - că nu-i ardea lui Orlando de încurcături sentimentale cu o duduie semi-ofilită şi depresivă şi încă măritată cu un viitor puşcăriaş!

... Şi dacă-i ardea? Dacă, la un moment dat, o să-i ardă? Ea ce-o să facă, dacă el o să propună - adică o să încerce?

... "Eleno, noapte bună!"

Zâmbea şi încerca să nu se mai gândească la răspunsul la întrebarea ce-o să facă ea dacă el o să...

13 octombrie 2015. Marţi

8,55

Hai, gata - că nu mai avea răbdare! Şi era şi destul de furioasă! Lăsă baltă spionarea la geamul bucătăriei şi se aşeză la masă. Şi luă mobilul şi căută numele... Şimon. Lăsă mobilul pe masă, luă pachetul cu ţigări şi scoase una. Şi-o aprinse. Tocmai se apucase să-şi reorganizeze viaţa - să pună haosul pe baze noi, cum spunea un binecunoscut dicton ante-'89...

Visase o prostie. Visase că era dincolo, în celălalt dormitor. Şi, în timp ce Şimon şi Melinte îl interogaseră pe Mihai în living, ea şi Orlando trăiseră un intens preludiu... Şi se speriase, ca proasta încuiată la minte şi blocată în monogamia ei prostească, exact înainte ca preludiul să se transforme în "acţiune"! Aşa că se trezise, constatase că era în 13 şi era marţi şi era foarte nervoasă...

Nu putea spune ce-o enervase - faptul că se speriase de perspectiva de a-l visa pe Orlando nud, faptul că "auzise" toată noaptea vocea lui Mihai rostind "Roxana" sau faptul că era singură într-un apartament suspect de tăcut. Oricum, fusese nervoasă. Şi-acum era nervoasă. Orlando trecuse singur spre liceu - şi nu păruse grăbit spre ore, aşa cum nu păruse interesat de scara blocului ei, sau de ferestrele apartamentului ei, sau de florile din rondurile lui Onţanu, sau de porumbeii pe care paşii lui îi cam zburătăcise. Ştia mie-n sută că o să fie nervoasă şi după primul, şi după cel de-al doilea telefon. Dacă primul telefon n-o să fie învingător, atunci or să mai urmeze două telefoane. Şi dacă nici următorul telefon n-o să fie învingător, atunci... Atunci, o să pornească laptopul. Şi-o să afle singură informaţia care-o interesa. Dar, până atunci, fuma ţigara aia... Ţigara din pachetul lui Mihai - ăla secret, de care proasta de nevastă-sa nu ştiuse nimic...

Fuma ţigara lui Mihai, simţea mirosul de tutun ars şi se întreba cum dracu reuşise Mihai să fumeze fără să "parfumeze" casa - că ea nu simţise absolut nimic, nici urmă de miros... Da, hainele mirosiseră un pic; dar...

Roti uşor ţigara şi "îi puse capac". Şi-apoi activă ecranul mobilului şi apăsă telefonul verde. Îl deranja, tehnic vorbind, înaintea programului "cu publicul"...

- Da, dnă Popescu.

Hait - că-i salvase numele în agendă! Se grăbi să turuie, roşie toată-n obraji:

- Bună dimineaţa, dle procuror.

- Bună dimineaţa.
- Mă iertaţi că iar vă sun şi vă bat la
- Staţi liniştită, că nu mă deranjaţi.

Aha! Bun! Hai să-i spună repede de ce-l sunase!

- V-am sunat cu speranţa că îmi puteţi da dvs unele date despre Mihai. Adică despre avocatul lui.
- Depinde ce vă interesează!
- Numele, prenumele şi numărul de telefon.
- Astea sunt informaţii publice pentru un avocat. Vi le trimit printr-un SMS, bine?
- Bine. Mulţumesc mult!
- N-aveţi pentru ce. La revedere.
- La revedere.

Telefon roşu. Luă iar ţigara şi-o aprinse. Şi se strâmbă - avea un gust oribil atunci când era reaprinsă! Repede - cafea! Trebuia să... Mm, ce porcărie! De ce se chinuiau fumătorii să facă economie şi făceau rabat la gust? Era oribilă aşa, reaprinsă! Înnecăcioasă şi amară şi împuţită rău! Dealtfel, o stingea chiar acum - că-i venea să vomite! Oribil...

Mobilul piui. Ia să vadă ea... Avocat Gabriel Negoiţă. Şi mobilul. Trebuia să-l salveze în agendă, să fie acolo...

Call!... Suna...

- Alo-da.

O voce caldă, plăcută, amabilă... Bun! Încercă să pară cel puţin la fel de amabilă ca şi el:

- Bună dimineaţa. Dl avocat Negoiţă?
- Bună dimineaţa. Da. Cu cine am onoarea?
- Sunt Elena Popescu - actuala soţie a clientului dvs, Mihai Popescu.
- Sărut mâinile, doamnă. Cu ce vă pot ajuta?

Era prea amabil - şi prea săritor şi dornic să ajute! Se şi repezise s-o ajute! O punea în dificultate! Hm...

- ... V-am sunat pe dvs pentru că nu ştiu cum altfel pot lua legătura cu soţul meu.
- Puteţi merge la arest, în str. George Georgescu 1-3, în orice zi de joi, în intervalul 8-16.00.
- ... Mă tem că nu pot să mă duc la arest. Nu pot eu...
- Înţeleg... Din păcate, eu nu vă pot ajuta cu telefonul. Eu îl văd la vorbitor; şi vă daţi seama că suntem supravegheaţi! Dar îi pot spune să vă sune! E în regulă aşa?
- De fapt, voiam doar să vă rog să-i transmiteţi că o să fac demersurile necesare pentru a divorţa de el.

Tăcere. Completă:

- Mi se pare normal să ştie asta. Adică să ştie la ce să se aştepte, pe viitor, din partea mea.
- ... Sigur, îi pot spune asta. Dar cred că ar fi mai bine să vorbiţi dvs. cu el.
- Nu pot să
- În sensul că divorţul este o chestiune particulară. Este o problemă de familie şi de suflet. Eu sunt avocat penalist; discut cu el chestiuni tehnice despre dosar. Ne-ar fi uşor peste mână să-i spun eu că intenţionaţi să vă despărţiţi de el, iar el să audă vestea asta din gura mea.
- Eu cred că Mihai se aşteaptă să audă vestea asta cât de curând.
- De la dvs.

Îl ignoră complet şi-şi continuă ideea:

- Am deci rugămintea să îi spuneţi, când îl vedeţi, că v-am sunat şi îi transmit că voi demara cât de curând procedurile legale pentru divorţ.
- ... Bine, doamnă. O să-i spun eu asta.
- Bun. Vă mulţumesc.
- N-aveţi pentru ce. Dnă Popescu, vă mai pot reţine atenţia un minut?

Poftim?

- ... Dl Popescu trece printr-o perioadă foarte dificilă, din toate punctele de vedere. Iar faptul că trebuie să stea în arest îl destabilizează serios. Pot să vă rog să amânaţi puţin depunerea dosarului pentru divorţ?

Cum-cum?

- Presupun că o să deschideţi acţiune în instanţă.

- Aşa m-am gândit.

- Şi pot să vă rog s-o amânaţi încă 30 de zile? Ca să am şi eu timp să-l mut în arest la domiciliu?

Cee? Cuum? La domiciliu? Păi domiciliul lui era aici, în apartamentul ăsta! Cum să-l mute aici, cu ea? Era nebun?

- Vă rog, dnă Popescu - îmi acordaţi un răgaz de 30 de zile?

La naiba! Ăla voia să-l aducă pe Mihai aici! Iar dacă Mihai apuca să se întoarcă aici, iar ea nu apuca să depună măcar dosarul şi să obţină primul termen...

- Alo?

- Da, vă aud.

- Mă păsuiţi 30 de zile cu divorţul?

Îşi drese scurt vocea şi încercă să folosească cele mai amabile şi politicoase cuvinte, în cea mai potrivită înşiruire:

- Dvs nu mi-aţi făcut nimic rău, aşa că pe dvs v-aş păsui cu multă plăcere. Doar că nu-mi permit să aştept până îl scoateţi dvs din arestul central. Pentru că l-aţi muta în arest la domiciliu. Adică aici. Iar el nu mai are ce să caute aici.

Vocea bărbatului rămase amabilă - dar tonul deveni un pic mai aspru:

- Apartamentul acela este bun comun.

- Iar adevăratul domiciliu al lui Mihai Popescu este în vila proprietate a Roxanei Iancu.

- Doar că-i este imposibil acum să-şi schimbe domiciliul din acte.

- Dle Negoiţă, vă rog frumos să-l anunţaţi pe soţul meu că în curând va primi citaţia de divorţ.

- ... Prea bine, doamnă. O să-i spun azi, când trec pe la el.

- Mulţumesc. O zi bună.

- O zi bună şi dvs.

Apăsă butonul roşu şi şopti:

- O zi bună ca a mea îţi doresc! Să vezi şi tu cum e! Domnule "păsuiţi-mă încă o lună, ca să-mi vină şi mie bine la proces"...

Se părea că zicala aia cu oamenii şi însoţitul era adevărată. Mihai găsise avocatul ideal pentru el! Gândeau la fel, acţionau la fel, aveau acelaşi gen de solicitări pentru acelaşi tip de scop... Ca să le pice lor bine, ca să se rezolve problema lor... Ce javre!

"În fine! Hai - termină cu prostia cu fumatul, aeriseşte aici şi pune mâna şi caută-ţi serviciu! Şi fă cumva să-ţi şi găseşti!"

Asta era o chestie mobilizatoare care chiar trebuia să-i reuşească! În maximum o lună, ea trebuia să fie re-angajată! Că altfel venea DNA-ul şi-o percheziţiona sub cadă şi...

Ocoli zidul şi se aşeză la masă. Ia să pornească ea laptopul şi să-şi găsească de muncă! Uite, făcea o convenţie cu ea însăşi - nu se oprea din căutat până nu-şi aranja un interviu pentru azi! Chiar trebuia să se angajeze!

"Şi să vezi tu că, după ce te angajezi, toate problemele or să se rezolve! Inclusiv aia cu sexul! Că nu mai ai când!" Că dacă ea pleca la serviciu la opt şi se-ntorcea la şase seara, el trebuia să fie în clasă la opt fără cinci şi ieşea la unu-două - şi nu era genul care s-o aştepte pe bancă patru ore, iar ea nu era genul care să-i dea o cheie ca s-o aştepte în living, la televizor...

Iar visa cai verzi pe pereţi cu băiatul ăla mult prea tânăr, mult prea contraindicat pentru ea! Era incorigibilă; era...

Era veselă. Râdea. Îşi amintise de Orlando şi râdea. Şi zău că era tentată să-şi amintească

de el şi să râdă şi puţin mai târziu, după ce va constata că jobul potrivit pentru ea era la Agerpres - şi-i dăduse cu şutul, ca o proastă...

12,33

Chestia asta chiar era contraproductivă! Şi asta, şi aia cu căutatul serviciului! Acum studia profilul de Facebook al avocatului lui Mihai, de parcă îşi pusese-n minte să-l distrugă profesional sau să-i toace nervii sau... Şi făcea chestia asta în loc să-şi caute de muncă! Dar în privinţa asta avea circumstanţe atenuante - îşi căutase serviciu până la doişpe şi nu reuşise să găsească nimic interesant. Moralul ei avea nevoie de-o binemeritată pauză...

Ai! Sări spre-n spate şi scăpă mouse-ul! Doamne, în ce hal o speriase! Suna interfonul...

Suna interfonul, iar asta însemna...

Iar ea se ridica chiar acum şi zâmbea... Ce nebunie!

Intră în hol şi ridică receptorul:

- Da.

- Sărut mâinile, stimată doamnă.

Cine era?... În fine!

- Bună ziua.

- Am făcut rost de nişte cafea premium - şi mă întrebam dacă îmi permiteţi să urc şi să abuzez de ibricul dvs...

Ce afurisit! El era! Ce bine că el era! Bufni în râs:

- Numai dacă ai adus şi tema la franceză!

- N-am adus-o - dar ştiu cerinţele pe de rost!

Era incorigibil băiatul ăsta! Apăsă butonul şi se grăbi să descuie. Şi să deschidă uşa. Şi se proţăpi, cum se spune, în cadrul uşii, sprijinită de toc, cu privirea în punctul în care-o să apară capul lui...

"Eleno, de ce te-ai repezit să descui, să deschizi şi să te poziţionezi în uşă? Tu ştii ce vrei? Sau...?"

Ea nu prea ştia ce vrea. În orice caz, se trezise din somn înainte să-l viseze nud; aşa că păşi în spate şi lăsă uşa să se închidă.

"Şi-acum îl aştepţi drepţi să sune la sonerie. Punem pariu că, atunci când o să-i deschizi, o să roşeşti?"

Nu punea pariu, că pierdea! Dacă el se poziţiona iar şmechereşte, pe zidul de lângă uşa ei, cu toate cuvintele pregătite...

Redeschise uşa; şi nu se mai proţăpi pe prag, sprijinită de toc, ci rămase în picioare, dreaptă, în apartament. Îl aştepta. Îi auzea paşii urcând. Era la doi probabil... Uite-l!

Orlando apăruse pe scări uitându-se la ea. Ea îl aşteptase uitându-se la punctul unde urmase să apară el! Parcă înnebuniseră amândoi! Tânărul zâmbi - şi, într-o clipă, îi zâmbi ei, cu toată fiinţa lui:

- Bună!

- Bună.

Dintr-o mişcare, Orlando deschise fermoarul genţii şi scoase o punguţă de hârtie:

- N-am glumit - am făcut rost de-o cafea premium a-ntâia!

Îl pofti să intre şi închise, încuie... Zâmbi:

- Cea de-a patra putere în stat era în faţa blocului?

- Nu. La ora asta sunt la DNA!

Serios? Doişpe jumate era ora declaraţiilor de presă? Orlando intră glonţ în bucătărie, luă ibricul din uscător şi începu să râdă:

- La ora asta, sclavii primesc instrucţiunile şi pleacă să le execute; iar stăpânii lor se pregătesc să servească masa de prânz.

Serios?

- Am avut un coleg al cărui tată a fost arestat anul trecut. Aşa-i procedura la arestul şmecherilor: mănâncă în camerele lor, toţi odată. Şi cum toţi au câte-un televizoraş mititel în celule, îşi instruiesc sclavii ce-au de făcut şi-apoi mănâncă urmărind la ştiri spectacolul cu avocaţi dând interviuri. Aşa că a patra putere în stat e pe platoul de filmare acum.

Râdea. Orlando o făcuse iar să râdă..

- N-am apucat să-ţi mulţumesc pentru tema la engleză. A fost perfectă! Îmi trebuia un opt; dar tu mi-ai asigurat un nouă.

Poftiim? Nouă? Greşise ceva? Da' ce greşise? Unde? Cum greşise?

- La ce-am greşit?

- Tu n-ai greşit la nimic. Eu am folosit *is living*, ca să nu iau zece.

Aa... Fiu! O trecuseră toate apele când auzise că se pricepea la traduceri "ca de-un nouă"...

- Nu de alta, dar bătea la ochi. Şi cum n-am şanse să mă angajez director de bancă în Manhattan sau broker la Bursa din Londra, m-am gândit să nu exagerez cu "sclipitul"...

Era teribil! Orlando puse ibricul cu apă pe foc şi scoase pachetul cu ţigări şi i-l întinse. Refuză scurt:

- Nu, nu fumez...

- Pachetul de pe masă spune altceva...

- E pachetul lui Mihai.

Tânărul luă pachetul, deschise clapeta de carton şi constată:

- Şi-ai zis să-l consumi repede, ca să nu se strice!

- Nu neapărat. Mai degrabă, îl consum cu încetinitorul - ca un fel de picătură chinezească aplicată nervilor lui, persoană strângătoare şi zgârcită din fire...

Orlando se aşezase în faţa ei; o asculta, râdea şi-o privea lung, cu ochi sinceri... Avea o privire deschisă băiatul ăsta; o privire sinceră şi onestă şi deschisă - şi parcă încerca să-i transmită că trebuia să se-aştepte să-l audă spunând lucrurilor pe nume, în gura mare. În momentele astea detaşate, simţea că îi era frică de cuvintele pe care le putea spune Orlando... Brusc, buzele frumoase articulară cuvinte:

- Şi tu cum ţi-ai petrecut dimineaţa?

- Conversând cu avocatul lui Mihai, căutându-mi serviciu şi surfând pe Facebook.

- Partea aia cu Facebook e periculoasă. Ai grijă cât şi cum - şi mai ales pe unde surfezi!

- Ştiu că reţelele de socializare dau dependenţă. Dar sunt şi foarte utile în adunarea informaţiilor. Mai ales atunci când nu cunoşti altceva decât numele...

Aşa, cu aluzie spre "nu mi-ai dat feisbucu' tău'... Orlando zâmbea:

- Aşa o fi! Eu unul nu-mi verific FB-ul cu zilele! Prefer să vorbesc omeneşte, prin viu grai, decât să stau ore-n şir să tastez pe ecran.

Aprobă cu capul şi tăcu. Tocmai "o lăsase baltă". Poate că nu voia el să socializeze cu ea! Nu? Dacă ea se gândea uneori la "anumite lucruri", asta nu însemna că şi el se gândea la lucrurile alea! Tânărul se ridică şi-şi concentră atenţia asupra ibricului:

- Am FB-ul pe telefonul care cântă tare. Şi, uite - recunosc cinstit că în ultimele zile l-am verificat de câte 20-30 de ori... Eu am aşteptat un semn; dar...

Punguţa foşni - iar bucătăria se umplu instantaneu cu aromă incredibilă de cafea premium "ca-n poveşti"...

El stătea lângă dulap; ea stătea la masă şi tăcea. Îl vedea din spate-profil; mai mult, el stătea un pic întors spre ea... cam ca un model la vizionare, aşa... Şi făcea cafeaua şi se gândea

şi scormonea prin minte după cuvintele potrivite... Ea tăcea... Ea tăcea şi se uita la el şi realiza că el realizează că ea se uită la el... Ce nebunie!

Tânărul dădu drumul la apă rece - şi începu să stropească cafeaua:

- Am văzut că te-ai împrietenit cu Iolanda.

- Da, am zis că e mai bine să pot s-o contactez electronic, în caz că-i pierd numărul de telefon...

Orlando aşeza ceştile pe farfurioare şi nu mai spunea nimic... Continuă ea:

- Dar în rest m-am ferit să-mi contactez cunoscuţii. Pe de-o parte, instinctul îmi spune că mă filează DNA-ul; pe de altă parte, cea de-a patra putere în stat trebuie să hrănească balaurul numit rating, aşa că e-n stare să stoarcă piatra seacă până obţine un punct de audienţă-n plus...

I se puse ceşcuţa în faţă - iar Orlando o privi drept:

- Te rog - dacă ştii că ai nişte bipezi insistenţi care nu-ţi dau pace, îndrumă-le paşii către metodele mele de reeducare!

Oo, Doamne! Doamne, ce exprimări avea! Râdea şi aproba - iar el se reaşeza şi râdea cu ochii la ea... Iar ea nu putea să nu observe ochii superbi şi râsul superb şi atenţia sporită pe care-o primea în momentele astea... El râdea şi-o privea drept - şi parcă-i privea când ochii, când buzele, când fruntea, când

Melodia o rupse din visare - şi-o opri brutal din enumerarea zonelor pe care ochii negri le explorau în momentele astea. Se grăbi să se ridice:

- Scuză-mă puţin.

- Nici o problemă!

Ocoli zidul, luă telefonul de pe masă şi ridică sprâncenele - o suna un număr ascuns...

Reveni în bucătărie:

- Tu ce-ai face dacă ai constata că cea de-a patra putere în stat ţi-a aflat numărul de mobil?

- Le-aş răspunde. În dodii. Întâi le-aş spune că e greşeală. Apoi le-aş asculta întrebările şi le-aş răspunde la mişto, cu cele mai trăznite minciuni posibile!

Era şi asta o idee...

“Hai, Eleno - intri în direct?”

“E şi el aici - în caz că te-ncurci, poate te-ajută el!”

“Dacă te-ncurci şi constaţi că el nu te ajută, te prefaci că nu se mai aude şi le-nchizi!”

Bun plan! Zâmbi:

- Mă ajuţi?

Primi o aprobare cu capul, aşa că apăsă butonul verde şi-apoi şi difuzorul:

- Da.

Se auzi întâi un oftat greu... Înlemni, realizând că Orlando avusese dreptate - iar sclavul trecuse azi pe la stăpân şi-i transmisese că nevastă-sa o luase razna şi-avea iniţiative...

- ... Bună, Elena.

Se aşeză încet pe scaun... Înghiţi nodul din gât şi răspunse cu un ton ferm:

- Bună, Mihai.

- Te-am deranjat? Aveai treabă?

Orlando întrebă, din semne, dacă persoana care se auzea oftând pacifist în casca mobilului avea vreo legătură cu verigheta de pe degetul ei. Aprobă cu capul:

- Nu. Beau o cafea.

- Aha... Eşti la birou?

Nu-i luase tânărului mai mult de-o secundă ca să se ridice, să se aplece peste masă şi să-şi aducă urechea - şi parfumul - foarte aproape de ea... Deşi, vorba aia - avea difuzor bun iar Mihai vorbea tare... În fine! Îi răspunse lui Mihai:

- Sunt acasă. Nu mai lucrez - mi-am dat demisia.

Tăcere... Păi, hai să-i spună ce-avea de spus! Start!

- Mă bucur că m-ai sunat. Voiam să-ţi spun că zilele astea o să înaintez actele de divorţ.

Aşa că să te aştepţi să primeşti citaţia.

- Ştiu, mi-a spus Gabriel că l-ai sunat de dimineaţă...

Parolist avocat! Putea să-i dea o ciocolată, când îl vedea! Mihai se grăbi să continue:

- Azi e marţi; n-ai vrea să vii la mine poimâine? Că eu am zi de vizită joia...

Orlando îi făcu semn de OK; decise să nu se lase consiliată în privinţa asta:

- Nu cred că e cazul să te vizitez. Nu eu.
- Te rog să nu mai vorbeşti aşa.
- Iar eu te rog să laşi amabilităţile forţate. N-ai de ce să mă inviţi să te vizitez.
- Elena, chiar nu e cazul să vorbeşti aşa cu mine.
- Poftim? Ce-ai spus?
- Am spus că nu are rost să ne certăm aiurea la telefon. Nu e nici locul, nici momentul.

Privi lung ochii negri şi zâmbi:

- Aşa e. Ai dreptate. N-are rost să ne certăm la telefon. Mai ales că nu de-asta m-ai sunat.
- Exact. Te-am sunat ca să te rog să-mi faci o vizită joi. Trebuie să vorbim ceva important.

Îşi compuse un ton amabil-dulceag, de duduie afurisită:

- Îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar o refuz. Nu vreau să-ţi fac probleme în noua relaţie sentimentală pe care-o ai.
- Elena,
- Aşa că nu vin. Nici n-am avea ce să discutăm!
- Elena,
- La vorbitor, chiar nu cred că e bine să vorbim ceva important. Aşa că n-o să vorbim deloc.
- Elena,
- O să-mi caut un alt serviciu, o să iau salariul şi-o să înaintez divorţul în instanţă. Sau o să mă împrumut de bani şi-o să înaintez divorţul acum, cât sunt *jobless* şi am mai mult timp la dispoziţie.
- Elena,
- Rămâne de văzut. În orice caz - după ce depun dosarul şi obţin termenul, o să-l anunţ pe dl Negoiţă. Ca să-ţi transmită şi ţie.
- Te rog, vino să vorbim.
- Repet: nu intenţionez să mă-ntâlnesc pe-acolo cu viitoarea dnă Popescu. Şi cu presa eventual. Am fost întotdeauna o fiinţă discretă; şi divorţul meu va
- Nu vreau să divorţăm.

Cee? Trase aer în piept - şi se blocă, pentru că Orlando o prinse de încheietura mâinii şi-i făcu semn, cu cealaltă mână, să nu spună nimic...

Era prea aproape de ea - nu se putea concentra la discuţia cu Mihai. Tânărul o ţinea de încheietura mâinii stângi, cea pe care-o lăsase pe masă, şi-o privea drept. Şi-i făcea încontinuu semn să nu spună nimic - să-l lase pe Mihai "să-şi susţină cauza"...

- ... Ştiu că ceea ce-o să-ţi spun o să ţi se pară o minciună. Dar e doar purul adevăr. Te iubesc. Şi nu vreau să ne despărţim. Adică nu pot să mă despart de tine. Nu concep gândul că aş putea să te pierd! Nu concep gândul că, după atâţia ani, după aşa o căsnicie reuşită, m-ai putea abandona cu uşurinţa asta...

În punctul ăsta, regreta enorm că ascultase de Orlando şi răspunsese la apel...

Tânărul rânji amabil; după care îi luă mâna dreaptă, cea în care ţinea telefonul, şi orientă aparatul spre el. Şi-i activă ecranul... după care îi închise lui Mihai în nas.

Era linişte în bucătărie...

Orlando se reaşeză pe scaunul lui:

- Şi-acum ai motiv să nu-i mai răspunzi atunci când sună de pe numărul ăla.

Lăsă telefonul pe masă şi preferă să-l privească. Adică să-şi privească telefonul. Tânărul zâmbea:

- Chiar nu te aşteptai să spună asta? În condiţiile în care te sună din arest şi este monitorizat şi interceptat şi ascultat chiar şi atunci când se duce la budă?

Mobilul începu să cânte. Evident, Mihai era! Orlando se aplecă, privi ecranul... şi întoarse telefonul cu faţa-n jos, oprindu-i astfel "sonorul":

- Ce zici de cafea? Aşa-i că-i bună?

Mm, nici nu-şi gustase cafeaua! Ia s-o guste! Că, vorba aia - băiatul ăsta venise la ea special ca să-i aducă şi ei cafea premium!

- Ai căsuţa vocală activă?

Negă.

- Păcat...

Într-adevăr - ar fi fost "foarte tare" să-i pape cartelele de telefon...

Cafeaua era bună. Da, era foarte-foarte bună! Îi amintea de-o altă cafea foarte bună... pe care-o adusese Mihai din delegaţie, prin martie...

Luă pachetul cu ţigări - pachetul lui Mihai. Iar Orlando îşi recuperă ostentativ bricheta de pe masă, ca un fel de "eu nu te-ajut să te-apuci de fumat". Se ridică deci şi luă aprinzătorul. Şi trase adânc fumul în piept...

Masa era un pic ecranată, faţă de geam, aşa că era într-un oarecare con de umbră. Azi era înnorat. Se vedea ecranul luminat al telefonului - semn că încă mai suna, încă mai insista...

Orlando îşi aprinse şi el o ţigară. Şi privi şi el telefonul ei. Iar era linişte în bucătărie... Simţi nevoia să-şi justifice cumva dacă nu reacţiile actuale, atunci măcar... idioţenia şi orbirea de care dăduse dovadă:

- ... Am avut o căsnicie liniştită. Prea liniştită. Fără certuri, fără violenţe, fără plecat la mama...

El evita în continuare s-o privească... Zâmbi slab:

- Fără copii, fără obligaţii pe termen lung...

El tăcea şi evita s-o privească - prefera să-şi savureze cafeaua... Clătină încet capul:

- Nu pot să cred. Pur şi simplu, nu pot să cred că au trecut 17 ani...

Ochii negri o priviră lung, serioşi... Arătă larg în jur:

- Chestia asta e singurul lucru pe care-l avem de împărţit, eu şi el. După 17 ani, tot ceea ce am realizat împreună este hardughia asta. Şi ce-i mai rău e că a trebuit să vină DNA-ul să-mi arate chestia asta! Înţelegi?

Primi o aprobare cu capul.

- Au venit doi străini şi mi-au arătat ceea ce ei au văzut ani în şir, iar eu n-am fost capabilă să văd. Să ştii că e adevărată vorba aia care zice că ce ştie satul, nu ştie soţul! S-o ţii minte! Că o să-ţi prindă bine-n viaţă să ţi-o aminteşti când şi când! Este adevărată şi-n familie, şi la serviciu, şi în grupul de prieteni...

Orlando aprobă din nou. Mai trase un fum... Ridică privirea spre dulapul suspendat - spre micuţa vază în care se odihnea trandafirul pe care îl primise de sf. Valentin şi pe care-l uscase... şi pe care uitase apoi să-l arunce...

Cum putea Mihai să-i spună că nu vrea să divorţeze? Cum putea să-i spună că o iubeşte? Omul ăla chiar n-avea nici un fel de scrupule? Chiar nu-l interesa câtuşi de puţin de soarta ei? Păi el nu-şi dădea seama că putea s-o înnebunească? S-o facă să-şi ia zilele?

- Aşa a fost tot timpul?

Poftim? Cum? Ridică sprâncenele... şi-i înţelese întrebarea şi-i răspunse:

- Da. Întotdeauna a vorbit cu calm, cu voce coborâtă. Şi întotdeauna a insistat până a obţinut ceea ce voia să obţină.

- Ei, nu chiar întotdeauna...

El arăta spre telefon, zâmbind; ei nu-i ardea deloc să zâmbească, aşa că se abţinea...

- ... Şi chiar nu v-aţi certat niciodată?

Negă scurt.

- În 17 ani, nu v-aţi certat niciodată?

- Nu.

Orlando îşi privea ţigara şi se gândea... Şi strângea uşurel, ritmic, maxilarele - de parcă

vestea asta era una proastă pentru el, sau... În orice caz, băiatul ăsta era un bun ascultător. Şi cum ea simţea că avea foarte multe de spus, decise să-l folosească pe el - şi să se descarce:

- ... Obişnuinţa e o pacoste, să ştii. Obişnuinţa poate să te omoare. Aşa e peste tot în viaţă - şi pe stradă, şi la serviciu, şi la magazin... Te obişnuieşti să faci un traseu şi o înşiruire de mişcări; şi nu mai eşti atent, fiindcă devine rutină.

- Ştiu.

O spusese pe un ton destul de tăios - semn că nu-i plăcea să fie "învăţat", sau "dădăcit", sau "şcolit"... Mai trase un fum, mai sorbi un pic de cafea... Zâmbi slab:

- O să divorţeze. N-are încotro! Dacă mă duc şi-i spun Roxanei că mânzul ei îmi ridică probleme la divorţ, ştii ce repede îl convinge ea? Mamă-mamă!

Orlando nu aproba, nu nega - îşi privea ţigara. Aruncă o privire spre telefon şi constată că ecranul nu mai era luminat... Arătă spre el:

- S-a oprit. A înţeles că insistă degeaba.

- Sau i s-a restricţionat accesul la telefon.

... Corect! Uitase că Mihai era la arest, unde probabil că nu erau telefoane în fiecare celulă - la liber, aşa... Iar băiatul ăsta probabil că-şi făcuse deja o părere referitoare la ea, la Mihai, la... Mai trase un fum:

- Nemernicul şi-a pus deoparte nişte milioane de euro. Le-a mascat în afacerile neamurilor lui - care au fost făcute pe fonduri europene, aşa că au fost deja auditate şi găsite OK. Statul n-are cum să recupereze prejudiciul. O să vândă apartamentul ăsta şi Dacia - şi cam atât. Nu ştiu dacă vila Roxanei e "eligibilă" pentru sechestru şi recuperarea pagubei. Nici presa nu ştie, nimeni...

Orlando stingea ţigara - încet, meticulos...

- În concluzie, după 17 ani, o să rămân cu...

Tânărul o privi lung, serios:

- Cu?

Făcu un semn de "lasă" - că, după 17 ani, o să rămână pe drumuri... Orlando se ridică:

- Am plecat şi eu.

Şi, hait - că ţâşnise pe uşă, spre hol! Se repezi să lase ţigara:

- Stai! Unde pleci?

- Acasă!

Şi-l auzea descuind uşa! Înhăţă punguţa cu cafea şi ieşi după el:

- Stai! Cafeaua!

- Ţi-am adus-o ţie!

- Păi pe toată?

- Evident!

- Mulţumesc...

- Cu plăcere.

Şi coborâse deja, adică nu-l mai vedea...

Făcuse o prostie. O tâmpenie. Îl bătuse pe el la cap cu fostul ei soţ. Chiar dacă el nu era actualul sau viitorul ei amant, discuţia despre Mihai "ucisese" discuţia veselă de dinaintea telefonului. Se făcuse o atmosferă apăsătoare, greoaie. Normal că bietul băiat îşi luase bruma de optimism care-i mai rămăsese şi "se salvase"...

Plecase aşa, pur şi simplu - fără să spună "Pa", sau "La revedere", sau "pe curând"... Şi cobora grăbit, fără să-l intereseze dacă... Decise să-l oprească totuşi:

- Orlando!

Îl oprise, bineînţeles! Oftă scurt:

- Îmi cer scuze dacă nu sunt o prezenţă foarte plăcută zilele astea...

- Aa, stai liniştită! *You rock all the time, no matter what!*

Pe bune? Tânărul o arătă cu degetul şi-i făcu cu ochiul:

- *You rock!*

Prea bine! Zâmbi:

- Îţi mulţumesc pentru cafea.

- Cu plăcere.

- Şi pentru vizită.

Mimica lui se schimbă într-o clipă - deveni şmecher-golănească şi pusă pe sucit minţile gâsculiţelor:

- Vizitele la tine au fost întotdeauna o plăcere pentru mine...

Se sprijini cu coatele de balustradă, "băgându-şi piciorul" în opinia vecinilor apropo de modul cum înţelegea ea să-şi refacă viaţa:

- Şi-atunci de ce te grăbeşti să pleci?

- Pentru că tata mi-a spus că avem treabă împreună. La două fix ne-apucăm de nu ştiu ce chestie cu multe şuruburi; aşa că mă grăbesc acasă, să apuc şi eu să mănânc ceva...

Aa... Prea bine! Îi făcu cu mâna:

- Pa!

Spre marea ei uimire, Orlando făcu un soi de reverenţă - şi-o privi dintr-o parte, cu toate subînţelesurile posibile:

- Pe curând, scumpă doamnă...

Ce obraznic! Doamne, ce obrăznicătură şmecherită era băiatul ăsta! Ia uite ce-i făcuse! Sigur roşise până-n vârful urechilor! Păşi în spate; şi cum nu-l mai vedea acum, ascultă... Se părea că şi el asculta, pentru că nu-l auzea reluându-şi coborârea...

"La naiba! Ai uitat să-i ceri numărul de telefon!" Repede! Păşi în faţă şi-l strigă iar la balustradă:

- Orlando!

Ca răspuns, auzi ţăcănitul metalic al uşii scării... Plecase! Ce tâmpenie!

"Oare chiar a ieşit? Sau s-a făcut doar că iese, ca să te facă să revii în casă?"

Alergă în apartament, traversă holul şi bucătăria şi "se înfiinţă" la geam. Şi-l văzu virând la dreapta, pe alee, grăbit de parcă "venea furtuna" şi-l prindea fără barcă şi vâsle...

Deci aşa...

Azi era marţi. Erau trei ceasuri rele. Nu se scurseseră toate-odată, semn că atunci când trebuia să-i meargă rău, îi mergea rău în toate şi cu toţi... De dimineaţă, îi mersese bine cu Mihai - îşi anunţase intenţia de-a divorţa. După care îi mersese prost cu Mihai - că o sunase şi-şi exprimase dezacordul, iar discuţia rămăsese "în cartilagiu de rechin". Cu Orlando mersese rău de dimineaţă, dar mersese bine acum. Încuie uşa şi reveni la laptop - conform cu statistica zilei de azi, dat fiind că de dimineaţă nu găsise nici un job de Doamne-ajută, acum o să se angajeze!

16,30

O dureau ochii şi capul. Fie se dezobişnuise ea de lucrul la calculator, fie nemişcarea timp de atâtea ore... Fie foamea - că nici la ora asta nu mâncase prânzul...

Habar n-avea dacă o sunase Mihai. Dacă o mai sunase. Lăsase telefonul aşa cum îl pusese Orlando. Cu riscul de-a rata "interviul vieţii ei", preferase să aibă linişte - şi să se poată concentra la anunţuri. Îşi trimisese CV-ul la patru companii; în plus, îşi făcuse CV pe ejobs - şi mai trimisese şi acolo vreo 25 de aplicaţii... De-acum, totul depindea de persoana care o să-i vadă CV-ul. Dacă era un tânăr, o s-o arunce instantaneu la coş. Dacă era un bătrân, o s-o sune în secunda doi. Făcuse o singură facultate, după care lucrase doi ani ca translator la un lanţ de notariate, apoi patru

ani la o casă de avocatură... şi-apoi mulţi ani la Agerpres. Şi-atât. Cunoştea engleză şi franceză - ca majoritatea românilor "de la oraş". CV-ul ei nu trecea pe pagina doi - începea tot pe-o coală...

La rubrica "stare civilă", scrisese căsătorită. Apoi adăugase prefixul "ne". Şi apoi îl şterse. Ca să poată să depună divorţul, trebuia să chiulească de la serviciu. Aşa că s-ar fi aflat oricum... Şi probabil că se va şti totul în clipa în care o să intre pe uşă - în ultimul timp, chipul ei, ăsta nou, ocupa deseori mare parte din ecranele televizoarelor...

Se ridică şi-şi aduse totuşi telefonul. Şi-l aşeză în poziţia corectă. Putea să-l evite pe Mihai nerăspunzând la numere ascunse! Adică ar fi putut să-şi seteze telefonul să nici nu sune, dacă o apela un număr ascuns. Dar, după părerea ei, asta ar fi fost o exagerare. Mai ales acum, când îşi căuta de muncă...

Activă ecranul... N-o sunase nimeni. Apeluri... Ratase doar apelurile lui Mihai, de la prânz. "Hai că-i bine! Dacă te-ar suna acum cineva, să te angajeze, tare bine-ar fi!"

Ca un făcut, telefonul începu să cânte...

"... Eleno, adună-te! Hai - răspunde! Răspunde, că nu e Mihai! Uite numărul! E un job!"

Se grăbi să răspundă:

- Alo?
- Bună ziua. Dna Elena Popescu?
- Bună ziua. Da.
- Vă sun în legătură cu aplicaţia pentru postul de traducător. Mai sunteţi interesată?
- Da - sigur că da!
- Puteţi veni la un interviu mâine la ora 10?
- Desigur.
- Atunci vă aşteptăm la sediul nostru din str. Foişorului nr. 11.

Foişorului 11. Zâmbi:

- Zece fix.
- Exact - zece fix.
- Voi fi punctuală.
- Vă aşteptăm. La revedere.
- La revedere.

Buton roşu şi net! Str. Foişorului... Era un birou de traduceri! Ce bine! Se pricepea la traduceri... Ce rău - era la Cucuieţii-de-peste-mări-şi-ţări... O să ia metroul şi gata. Se orienta ea! Măcar s-o angajeze - nu? Dacă se gândea un pic mai bine, parcă nu se pricepea chiar aşa de bine la traduceri de-astea specializate. La Agerpres, tradusese ştiri din toate domeniile posibile - dar nu folosise termeni specifici tocmai fiindcă ştirile trebuiau să fie o categorie generalistă. Dacă or s-o angajeze aici, la biroul de traduceri, probabil că o să-i fie greu câteva săptămâni... sau chiar luni...

Eh - erau un birou de traduceri mare, cu vechime! Sigur aveau nişte dicţionare de specialitate!

Se ridică - ia să se ducă să-şi pregătească hainele pentru mâine! Şi să se înfrumuseţeze! N-avea voie să se lase pe tânjală acum, că devenise o persoană publică...

Auzi - el nu vrea să divorţeze! Ce porcărie! Ce idiot! Da' las' că-i arăta ea lui! Pe Roxana furioasă i-o arăta! Îi făcea amanta instructajul...

23,45

Dădea să adoarmă. Aproape aţipise; dar gândul ăla nu-i dădea pace! Şi cum nu găsea explicaţie, sau răspuns, sau motivaţie...

Încă nu aflase de ce îi adusese Orlando cafea premium. Care fusese "scopul iniţial" al vizitei. Venise doar ca să socializeze? Doar ca să pălăvrăgească cu ea, la o cafea şi-o ţigară? Nu se potrivea - se grăbise să plece, pentru că avea treabă cu taică-su, iar de treaba aia ştiuse înainte să vină la ea. Deci, nu ştia de ce venise Orlando azi la ea. Apoi, nu ştia de ce acceptase "s-o sfătuiască" cu telefonul. Probabil fiindcă îl întrebase ea dacă o ajută, iar el nu putuse s-o refuze...

Apoi, nu ştia de ce Orlando se aplecase spre ea. Ca să-i poată şopti la ureche răspunsurile, în caz că ea îi solicita ajutorul? De ce tânărul ăla se lungise peste masă până lângă ea? Că doar se auzise foarte bine telefonul, vocea lui Mihai! De ce...

"De ce, la unşpe patruşopt, tu cauţi răspunsuri referitoare la Orlando?"

Închise ochii, zâmbind... şi-i redeschise. Şi se răsuci spre perna de lângă perna ei.

De ce Mihai îi spusese că nu vrea să divorţeze? De ce fusese calm, de ce-i vorbise răbdător, de ce o chemase la el, de ce... De ce îi spusese că o iubeşte? De ce îi spusese că nu concepe să o piardă? De ce îi spusese că nu concepe că l-ar putea abandona... după atâţia ani de căsnicie reuşită... Atâţia ani de căsnicie fără certuri, fără succesuri răsunătoare, fără pasiune dogoritoare şi cuburi de gheaţă, fără copii, fără...

Închise ochii. Şi oftă greu. Mai bine se culca. Adică mai bine nu se mai gândea la nimic. Poate-ar fi fost mai bine să ia un somnifer, sau...

14 octombrie 2015. Miercuri.

10,30

Era frumos azi. Toamna asta era de-a dreptul încântătoare! Păşea ca-ntr-o plimbare şi admira stropul de natură din oceanul de asfalt şi beton...

Interviul mersese bine, după părerea ei. Fusese recunoscută, bineînţeles! În clipa când intrase în firmă, ochii tuturor se măriseră, după care se micşoraseră - şi-apoi urmase spionajul pe sub sprâncene. Fusese "picanteria lunii" pentru ei... Dar interviul mersese bine. Îl dăduse cu un bărbat - chestie pe care o considera ca fiind în avantajul ei. Fusese întrebată de ce plecase de la Agerpres; după ce îi spusese că scandalul arestării soţului ei făcuse imposibilă viaţa ei în acea agenţie de presă, bărbatul o rugase să-i traducă ceva. Şi-i dăduse un A4 plin-ochi cu o chestie medicală. Se aşezase la un calculator şi-şi dăduse silinţa să nu facă greşeli elementare. După părerea ei, chiar reuşise chestia asta... Bărbatul o asigurase că va studia cu maximă atenţie traducerea ei, după care o rugase să îl înţeleagă - nu putea să-i dea azi un răspuns, pentru că ea era prima candidată. Şi trebuiau să aibă şi ceilalţi o şansă. Nu, omenirea nu funcţiona după regula "o şansă pentru fiecare"; dar aprecia tentativa lui de-a o linişti, de a-i lăsa senzaţia că se descurcase foarte bine, că o să fie selecţionată...

Bărbatul o asigurase că va termina interviurile până vineri. Iar sâmbătă dimineaţa va decide noul angajat. Ea una ştia o chestie: deşi primise o carte de vizită a individului, nu-i reţinuse numele. Aşa că n-or s-o sune...

"Dar tot e bine, că te-ai ales cu plimbarea!"

Ohoho! Şi ce plimbare! Se simţea în forma ei "de zile mari"...

Şi se simţea privită... Nu aşa, privită pur şi simplu - ci privită cu schepsis, de parcă procurorul Melinte voia să ştie ce face dna Popescu atunci când crede că n-o vede nimeni...

Înainta pe trotuar - şi se simţea privită...

Întoarse capul. Scrută chipurile celor din spatele ei... Nimic interesant. Adică nimic din "poliţistul *undercover*" al zilelor noastre. Oameni... şi-atât. Deci, se părea că flerul tocmai o înşelase într-o problemă destul de spinoasă: cel care ar fi trebuit să-i urmărească obiceiurile şi să obţină informaţii pentru procurorii DNA-ului nu se lăsa descoperit...

Trase uşa Mega Image-ului şi intră. N-avea o listă fiindcă avea de toate-n casă. Aşa că azi shopping-ul era de fapt un răsfăţ...

În mod special, pentru că azi "se spărsese ghinionul" şi avusese un interviu, o să sărbătorească! Cu cartofi prăjiţi şi friptură şi gogoşari în oţet. Lua deci un borcan de gogoşari... Şi dacă tot era aici iar magazinul mirosea a E-uri şi antibiotice prăjite-ntr-un rotisor neigienizat de vreo lună, hai să ia şi friptura! Şi, la naiba - nu era genul care să bărbierească azi nişte cartofi! Unde era vitrina cu chestii congelate?... O pungă... mare. Că mai era şi mâine o zi. Şi făcea oricum economie prin simplul fapt că mânca singură!

Aştepta la casă. Zâmbea şi aştepta. Şi-l imagina pe Mihai aşezat pe marginea patului lui, cu masa-n faţă, servind chestii pasate lângă trei infractori...

"Da, Eleno! Azi mai e cum mai e! Da' închipuie-ţi-l **mâine** la cină!"

Mâine, după ce constata că amanta îl bârâise la cap din prima clipă a programului de vizită, dar soţia lui legitimă nu dăduse curs invitaţiei lui politicoase!

Bufni în râs - Doamne, ce moacă avea Mihai din imaginaţia ei!

Casiera îi zâmbea. Ea râdea din tot sufletul şi-o privea pe femeia asta - şi realiza că se cunoşteau din vedere, că obişnuise să cumpere aproape zilnic produse de la Mega, că femeia asta avea televizor acasă...

"Gata! Linişteşte-te! Împachetează-ţi cumpărăturile şi grăbeşte-te acasă, la festin!"

Evident, ea îndesa produsele în pungă ceva mai încet decât le taxa femeia... Achită şi se grăbi să iasă.

Împinse uşa - şi privi direct spre dreapta, ferm hotărâtă să-l prindă odată pe poliţistul care-o urmărea! Dar... Dar nu vedea decât două doamne şi trei puşti de liceu. Ieşi şi viră stânga - şi uite că din faţă veneau patru bătrânele cu patru căţei... Reveni la drumul ei. Încă puţin şi ajungea la alee. Şi-apoi acasă. Tare mult îşi dorea ca a patra putere-n stat să aibă treabă în alte locuri...

Scotoci în geantă, după chei. Şi reveni la drumul ei. Şi tresări - pentru că din faţă venea un bărbat...

Era un bărbat ciudat. Adică... Adică nu semăna deloc cu ceilalţi bărbaţi pe care-i întâlnea zilnic pe stradă. Iar în clipa când îl văzuse, se gândise că "e dinamită" - şi chiar n-o caracterizau asemenea aprecieri! Nu părea să aibă mai mult de 40 de ani; era brunet, un pic grizonat, avea ochi negri şi părea aranjat "ca pentru întâlnirea vieţii lui" - părul dat spre spate contrasta un pic cu restul ţinutei. Era "bine" - adică normal spre suplu. Purta o geacă neagră strâmtă, o pereche de blugi negri şi-un rucsac în spate. Părea un pic cam prea cochet pentru "plec sau vin la sau de la serviciu". Părea grăbit. Mergea repede. Şi-o privea fix. Iar ea - fir-ar să fie de treabă! - parcă era pocnită-n creştet! Se holba la el, deşi ştia că nu era normal ca o femeie să se holbeze aşa la un bărbat...

Se apropiau unul de celălalt. Repede. Iar ea se simţea tot mai speriată - ca şi cum presimţea că o să se-ntâmple ceva atunci când or să se intersecteze. Cel mai apăsător gând, cel mai "periculos", părea a fi anticipatul "bună"... Ochii negri o priveau lung, drept - şi parcă încercau să-i spună ceva, dar ea nu pricepea...

Se intersectară.

... Fiu! Slavă Cerului - bărbatul ăla nu spusese nimic! Nici chiar un "ce dracu ai văzut, de

te holbezi la mine”! Doamne! - avusese senzaţia că o să-i spună ceva! Iar la cât de repede îi bătea inima, îşi dădea cu uşurinţă seama că, dacă individul ar fi fost “pezevenghi” şi-ar fi făcut “bau” spre ea, era foarte posibil să scape sacoşa şi să leşine, sau...

Bine că nu făcuse “bau”!

Şi bine că ajunsese la alee! Viră stânga “din scurt”! Presa era la datorie! Minunat!

“Hai, Eleno! Încă un pic!”

Băgă bărbia-n piept şi mări pasul. Şi abia acum “procesă” izul de parfum care-i rămăsese...

Măiculiţă, ce bărbat!

“Auzi? Ia fă-te tu femeie serioasă şi du-te acasă! Hai! Că el se grăbea la alta - şi nu-l mai ajungi din urmă nici dacă fugi tare!”

Cea de-a patra putere-n stat îşi orientase “tunurile” spre ea - atât cele audio, cât şi cele video:

- Dnă Popescu, aţi fost la arest?
- Aţi vorbit cu Mihai Popescu?
- Aţi contactat deja un avocat?

Întrebarea îi agită şi mai rău pe cei deja agitaţi:

- Aţi discutat despre divorţ?
- Dnă Popescu, intenţionaţi să cereţi jumătate din vila Roxanei Iancu?
- Dnă Popescu, v-aţi angajat şi un avocat penal?
- Dnă Popescu, aţi mai vorbit cu procurorii care anchetează cazul soţului dvs?

Trecu de copac şi se opri. Şi se întoarse spre ei, calmă şi zâmbitoare şi-un pic amuzată de imaginaţia debordantă de care dădeau dovadă oamenii ăştia...

“Tu ce-ai face dacă ai constata că cea de-a patra putere în stat ţi-a aflat numărul de mobil?” Nu-i pusese întrebarea asta lui Orlando fiindcă simţise nevoia să fie consiliată de către el; o făcuse mai mult ca să-l anunţe şi pe el că presa începuse s-o sune! Dar răspunsul lui fusese teribil! Cum spusese? “Le-aş răspunde în dodii. Întâi le-aş spune că e greşeală. Apoi le-aş asculta întrebările şi le-aş răspunde la mişto, cu cele mai trăznite minciuni posibile!”

Exact aşa întrebase ea şi răspunsese el. Şi cum nu putea să le spună oamenilor din faţa ei că “aţi greşit număru’”, cum le ascultase deja întrebările, nu-i rămânea decât să le răspundă la mişto cu cele mai trăznite minciuni posibile!

- Da, am fost la arest. Da, am vorbit cu dl Popescu. Da, am contactat trei avocaţi. Din care am ales doi, cu care am discutat mai ales despre divorţ. Nu, nu voi cere jumătate din vila Roxanei Iancu; voi cere toată vila, după care voi cere ordin de restricţie împotriva ei şi a dlui Popescu şi voi solicita deportarea lor într-o ţară din afara Uniunii Europene. După care îi voi solicita dlui Popescu pensie alimentară, pentru chinul şi suferinţa prin care-am trecut în ultimii 17 ani. Da, am contactat şi un avocat specializat în drept penal; dar încă nu am discutat cu el, dat fiind că era prins într-o discuţie complicată, la Cotroceni. Şi nu, n-am mai vorbit cu procurorii care anchetează cazul soţului meu. O să vorbesc după-amiază, când or să mă viziteze.

Hai - mai aveau întrebări? Una dintre tinere trase aer în piept şi se-aplecă un pic spre în faţă - semn că-i trăsnise mintea o întrebare nouă. Aşa că zâmbi suav la cameră:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi - dar mă grăbesc să ajung acasă, unde voi servi un festin cu cartofi prăjiţi, pui rotisat cancerigen şi gogoşari în oţet. După ce discut cu procurorii, o să fac chiftele; dacă mai zăboviţi pe-aici, vă arunc şi vouă, cu praştia!

Unul dintre cameramani, care rânjise încă de când auzise de deportare, bufni într-un hohot zdravăn de râs. Şi cum ăsta era semnalul că trebuia să dispară repejor din faţa ochilor lor, înainte să fie linşată pe motiv de declaraţii mincinoase şi luat jurnalistele la mişto, îşi făcu pirueta şi acceleră spre scară. Strângea cheile în mână şi nu-i venea să creadă că nu auzea, din spate, nici înjurături, nici apelative, nici...

Descuie, intră, trase uşa...

Trei etaje pe scări. Şi-apoi cinci minute, până erau gata cartofii. Şi-apoi se-mbuiba... Şi-apoi, dacă flerul n-o înşela tocmai acum, o să bea încă o cafea delicioasă în compania lui

Orlando şi-o să afle opinia lui despre stilul ei de-a răspunde-n dodii!

17,50

Mânca. Ronţăia cartofi prăjiţi. Dacă-i era scris să se pătrăţească, s-ar fi pătrăţit şi de la apă plată cu lămâie - aşa că ronţăia cartofi prăjiţi şi se uita la televizor. Şi, în sfârşit, se declara profund lămurită apropo de modul de funcţionare al acelei "instituţii" numită, pompos, "presa". Chestia aia era de fapt o minge. Mingea aia se plimba de la un jucător la celălalt - sau trecea pe la mai mulţi jucători, în funcţie de joc şi de cerinţele publicului. Acolo, se lăsa îmbrâncită către alt jucător...

De exemplu azi, de dimineaţă, presa venise glonţ la ea. O aşteptaseră să se-ntoarcă de la interviu, îi înregistraseră prostiile şi plecaseră. Studiourile difuzaseră prostiile ei iar moderatoarele întreţinuseră discuţiile din platouri; în timpul ăsta, presa alergase la celălalt jucător - Roxana, în cazul ăsta. O găsiseră de-abia la patru şi-un pic - că fusese ocupată. Umblase mult azi. Şi pe la avocaţi, şi pe la ginecolog, şi pe la rude - alea influente, desigur... Şi pe la televiziunea aia cu care devenise evident că "avea contract"... O înregistraseră şi pe ea. Studiourile difuzau replica Roxanei acum, iar moderatoarele se pregăteau să interogheze "tura doi" de specialişti. Presupunea că, într-un sfert de oră, presa îi va zumzăi iar pe la ferestre. Pentru că mâine era joi, zi de vizită la arest, aşa că ziua va începe cu filmarea Roxanei în faţa arestului, înarmată cu sacoşele pentru Mihăiţă. Şi-apoi va continua la ea la bloc. O să-i dezamăgească - mâine nu mai avea interviuri, aşa că o să stea încuiată-n casă şi-o să râdă de ei cât era ziulica de lungă! Sau poate ieşea şi lua carne tocată! Şi făcea chiftele! Şi arunca cu ele spre ei, ca o gospodină desăvârşită şi-o femeie serioasă, parolistă! Hm...

Ţrr!

"Oof, în sfârşit! Hai, mă! - nu mai veneai odată?!"

Se ridică şi intră în hol. Şi trase aer în piept, pregătită să-l muştruluiască în gura mare că o punea să fiarbă cafeaua noaptea. Ochiul, însă, i se lipi de vizor. Aşa că înlemni, privindu-i lung...

- ... Poliţia! Deschide!

Oo, Doamne! Veniseră procurorii! Acu' chiar trebuia să facă chiftelele alea!

Bufni într-un hohot nervos şi răsuci cheia. Şi deschise uşa. Procurorul Melinte nu schiţă nici o schimbare a mimicii:

- Bună ziua. Elena Popescu?

Aprobă cu capul, ţinându-se zdravăn de burtă... Procurorul Şimon se încruntă rău:

- Vi se par chiar atât de amuzante cuvintele colegului meu?

Negă - dar hohotind în continuare.

- Atunci vă rog să vă stăpâniţi.

S-ar fi stăpânit ea cu mare plăcere - dar nu putea! Situaţia în sine era de-un sadism gigantic; iar dacă nu râdea, plângea cu lacrimi. Ea una prefera să râdă...

- Avem întrebări noi pentru dvs. Şi un nou ordin de percheziţie.

Le făcu semn să intre şi le ţinu uşa. Iar erau "doi oameni de ştiinţă şi-o tonă de muşchi" - şi pesemne că veniseră din nou pregătiţi cu saci şi cutii...

- Îmi puteţi acorda măcar un pic de atenţie?

Aprobă şi încercă să-şi stăpânească totuşi râsul! Şi să-şi şteargă totuşi lacrimile! O durea burta de-atâta râs!

- Soţul dvs îşi aducea de lucru acasă?

Făcu semn cu mâna: da, când şi când.

- Vă rog să răspundeţi cu cuvinte.
- ... Uneori da...
- Aveţi cunoştinţe despre vreun proiect de care s-a ocupat acasă?
- ... Nu...
- Sigur?
- ... Foarte...

Şimon închise agenda cu un gest furios şi-i întoarse spatele. Melinte o prinse de braţ:

- Nu e bine ce faceţi! Noi v-am compătimit şi am încercat să vă ajutăm; iar dvs râdeţi de noi acum!

Negă repede:

- Râd pentru că... azi am vorbit... cu presa... şi le-am spus că... fac chiftele... după ce vorbesc... cu dvs... şi le arunc... cu praştia...

- Ştim ce-aţi declarat. Şi nu ştiu de ce ne-aţi umilit - tocmai pe noi, cei care chiar vă priveam cu compasiune şi încercam să vă ajutăm!

- Am vrut doar... să râd de ei... că dacă nu râd... nu mai ştiu...

Dăduse din râsul ăla nervos în plânsul nervos cu tremurat incontrolabil. Şimon o apucă de braţ şi-o trase uşurel spre living; Melinte scosese telefonul şi apăsa de zor ecranul - pesemne că suna la Urgenţă, să le trimită o ambulanţă cu medic... Şi iar nu se putea opri... Nu se putea controla...

22,30

Ooff, Doamne! Ce naiba mai căuta ea pe planeta asta? De ce nu-i scăpa pe toţi ceilalţi de prezenţa ei uneori enervantă, alteori expansivă, alteori depresivă...

Zăcea în pat. Era linişte. Era întuneric. Nu mai plângea. Nu mai putuse să plângă, după terminarea percheziţiei. Melinte sunase, într-adevăr, la ambulanţă. Asistenta o consultase, îi făcuse o injecţie şi stătuse lângă ea pe durata percheziţiei. Procurorii plecaseră pe la nouă; ambulanţa plecase la nouă şi-un sfert, pentru că asistenta aia afurisită îi mai făcuse o injecţie - probabil ca să fie sigură că nu se sinucide azi... Asistenta era o tipă tare drăguţă! Şi tare descurcăreaţă! Când ieşise din bloc, se dusese glonţ la camere şi microfoane! După părerea ei, le spusese că biata dnă Popescu e cu nervii la marginea răbdării, iar azi trecuse milimetric pe lângă internare - că le potolise imediat pe caţele alea! Or, caţele nu puteau fi potolite decât dându-le ceea ce voiau - rating. Cine ştie ce le spusese... că nu mai dăduse drumul la televizor azi, aşa că habar n-avea... Probabil că ceva interesant, dar nu îndeajuns de dramatic ca vecinele de palier să-i apese soneria, să se asigure că "Popeasca mai trăieşte"...

Zăcea în pat. Era linişte, era întuneric iar ea îşi amintea că Orlando nu venise... Ea realiza că mintea ei n-ar fi trebuit să se gândească la vizitele lui Orlando la ea acasă...

Ei bine, era de-a dreptul furioasă pe ea însăşi. Şi disperată, pentru că nu putea să nu fie furioasă pe ea însăşi, pentru că îi era imposibil să se oprească! Băiatul ăsta, Orlando, îi intrase-n minte! Şi se pare că şi-n suflet! Că n-ar fi zăcut aşa în pat, cu gânduri depresive, dacă băiatul ăsta ar fi fost doar o fixaţie a minţii! Adică nu avusese niciodată gânduri depresive atunci când calculase gradul de prietenie dintre ea şi Mirela! Trăgea deci concluzia că puştiul i se strecurase cumva în suflet...

Nu, nu era bine. Nu era bine chiar deloc! Orlando era de două ori mai mic decât ea! 35 împărţit la 2 fac 17 jumate - adică vârsta lui! Adică el se născuse atunci când ea recapitulase pen-

tru bac! Ce naiba - îl cunoştea pe Mihai de 17 ani, nu? Deci ea se cuplase cu Mihai în anul în care Orlando renunţase la pamperşi şi serbase primul anişor...

... De atâţia ani era ea cu Mihai? Atâta amar de vreme trecuse?

... Ea ar fi putut, la o adică, să aibă cu Mihai un băiat mare cât Orlando?

... Ea se gândea, deseori, la un tânăr de vârsta... Adică la un tânăr care-ar fi putut... Adică dacă ea... Ce tâmpenie!

Trebuia să fie sinceră şi să recunoască faptul că gândul ăsta, calculul ăsta o aducea în pragul disperării. Pentru că, da - îi plăcea de Orlando. Îi plăcea compania lui, îi plăcea felul lui de-a fi... şi toate celelalte. Chiar şi fizicul, deşi n-avusese niciodată închipuiri erotice cu el!... Adică îl visase o dată... În fine! Aşa, în stare trează şi conştientă, nu avusese niciodată... Oare se punea şi aprecierea aia cu "da' ce frumuşel e Tom Cruise în tinereţe"?

Aah, cât de cretină era!

"Orlando nu e pentru tine! Bagă-ţi bine-n cap chestia asta! E de două ori mai tânăr decât tine! Şi n-are cum să funcţioneze! O diferenţă de 5 ani mai e cum mai e; dar între voi sunt 17 ani! Dezmeticeşte-te! Nu-l lasă maică-sa să se cupleze cu tine! Nu-l lasă taică-su să se-nsoare cu tine! Nu..."

Da' cine spusese ceva despre însurătoare? Se gândise ea la măritiş? Cu Orlando? Niciodată! Şi-atunci?

... Nici ea nu mai ştia...

Bănuia că în ea, în mintea ei, se dădea o luptă complicată între "vechea Elena" şi "noua Elena". Mai sesizase de câteva ori lupta asta; teoretic, ar fi trebuit să câştige noua Elena. Dar nu câştiga întotdeauna. Adică ea îi dădea dreptate noii Elena, după care redevenea vechea Elena şi ignora propriile decizii... Vechea Elena, cea care nu fusese altfel decât elevă şi femeie măritată, îi tot şoptea să rămână femeie serioasă, să-şi caute un bărbat dornic de-nsurătoare, să dea fuga la măritiş ca apoi măcar să-ncerce să facă un copil... În timp ce noua Elena, cea care păţise ceea ce păţise cu Mihai şi contabilizase 17 ani de prostie crasă, îi dădea dreptate dnei Claudia şi se gândea că, la urma urmei, dacă nu-şi trăia viaţa măcar acum, chiar că n-o să mai apuce să...

Dna Claudia, bătrânica ei trecută de 85 de ani, o întrebase: "la ce-ţi trebuie ţie un bărbat?" Şi-apoi continuase: să facă bine să-şi trăiască viaţa, să fie fericită... şi să nu-şi mai bată capul cu măritişul înainte să împlinească 40 de ani. Nu ştia dacă bătrânica ei avea dreptate sau nu. Dar se cunoştea bine - şi nu era ea genul care să iasă la agăţat! Şi nu era nici genul care să-şi aducă amanţii acasă, să-i călărească bine şi-apoi să le sugereze că se auzeau mâine, la telefon. Toată viaţa ei fusese întâi elevă şi-apoi femeie măritată, serioasă, de casă! Nu ştia cum se face chestia aia cu călăritul şi "tripla relaţie"! Nu putea să facă aşa ceva! Ea nu...

Ea nu-şi căuta un bărbat serios, care să vrea s-o ia de soţie şi să-şi trăiască zilele alături de ea. Ea se aranja cu grijă înainte să iasă din casă, îşi ascundea tirul privirii după ochelarii de soare şi se gândea, disperată, că Orlando nu trecuse azi pe la ea - de parcă era o fată mare părăsită, nu ditamai muierea cu dublul vârstei lui! Hm...

"Păi şi-atunci, dacă nu-ţi cauţi un bărbat cu care să te măriţi, iar mintea ta face ce face şi zboară la Orlando, care-i realitatea? Ce vrei tu de la viaţă? Ce vrei să faci mâine?"

Mâine? Dacă trebuia neapărat să răspundă la întrebarea asta... Hm!

Închise ochii şi se înveli bine. Şi nu zâmbi - că o luase razna la bătrâneţe şi visa momente fierbinţi cu copilul ăla dintr-a doişpea...

15 octombrie 2015. Joi.

7,45

Sorbea cafeaua cu înghiţituri mici - cât de mici se putea. Era atât de acră, de indispusă, de nemulţumită şi furioasă şi răutăcioasă şi răzbunătoare şi multe-multe altele, că se gândea să-şi facă drum pe-afară! Şi-i era sincer teamă pentru jurnalista care-o s-o abordeze prima! Nu, reprezentantele presei nu reveniseră în faţa blocului - dar le-ar fi copt-o dacă le-ar fi văzut acum în faţa ochilor!

Azi era frig şi ploua mărunt, cu stropi mici şi reci; presa era, deci, "la căldurică". Dar, desigur - cine chiar voia să vorbească cu ea, făcea pe dracu-n patru şi-i vorbea! Exact ca tânărul care tocmai virase stânga pe după copac... Şi care fusese îndeajuns de împrăştiat de dimineaţă - sau de grăbit - încât îşi luase o geacă fără glugă...

Capul lui Orlando se ridică, preţ de-o secundă. Ochii negri "scanară" ferestrele ei, după care reveniră la alee. Era întuneric în bucătărie, aşa că sigur n-o văzuse... Interfonul nu dingănea, semn că Orlando găsise o cale să intre fără să-şi anunţe sosirea... Lăsă cafeaua pe masă şi se mută lângă uşă. Aştepta. Era conştientă că tânărul venea la ea cu un scop; era ferm hotărâtă să nu-i deschidă, să nu-i răspundă nicicum...

Dacă ea făcuse greşeala şi-l primise pe Orlando în sufletul ei, nu însemna că şi el trebuia să păţească la fel. El trebuia să se salveze! Şi cum el era mult prea tânăr ca să ştie cum se face asta, o să-l ajute ea să se salveze. Adică o să-l facă să se supere pe ea. Şi chiar dacă momentan Orlando o s-o blesteme şi-o să spună un miliard de cuvinte la adresa ei, peste vreo 20 de ani o să-şi amintească chipul ei şi-o să-i mulţumească pentru decizie. Şi-o să se gândească romantic la trecut, la vremuri, la...

Ţârâia soneria. Păşi spre uşă şi încercă să mascheze vizorul, ca să nu se vadă lumina...

Orlando se pregătise pentru "vizita vieţii lui". Pesemne, plănuise s-o convingă repede! Iar era frumuşel foc! Azi, însă, era şi "uşor murat" - ploua mărunt, cu picături care se lipesc pe haine...

Soneria ţârâia din nou...

Ea i-ar fi deschis - dar nu-i deschidea, pentru că ştia ce gânduri erau în mintea lui, ce gânduri erau în mintea ei şi anticipa cu uşurinţă dezastrul care s-ar fi putut produce peste câteva zile, dacă ea îi deschidea acum...

Soneria ţârâia lung acum - iar mimica lui devenea îngrijorată, iar ea apuca uşurel cheia şi se pregătea s-o răsucească dacă tânărul suna la 112 şi anunţa că "celebra" Elena Popescu nu răspunde la sonerie...

- ... Te rog, nu face aşa!

Aha! Ştia că e acasă - ştia şi că venise lângă uşă, pentru că vorbise încet... Soneria ţârâia din nou - scurt, pentru că Orlando asculta la uşă, să audă zgomotele... Şi-acum i se adresa din nou:

- Ştiu că eşti acasă. Te-am văzut la geamul bucătăriei, când am venit. Te rog, deschide uşa.

Ridică mirată sprâncenele - Orlando avea incredibila capacitate de-a vedea prin pereţi, prin perdele, prin... Ţârâia din nou...

- ... Enna, te rog!

La dracu! Roşise toată când auzise "Enna"! Păi băiatul ăsta "o căuta cu lumânarea", cum se spune! Ea încerca să-l ţină la distanţă, el se strecura spre ea şi folosea diminutive! Orlando chiar nu-şi dădea seama ce putea să iasă din nebunia asta!

- Enna, deschide, te rog!

Băiatul ăsta nu-şi dădea seama cât de mare era pericolul de-a ajunge la ştiri - nu neapărat ca fiind "amantul Popeascăi", cât din postura de parte într-o agresiune "din dragoste"! Nu era genul care să

- Enna, îţi jur că n-am să te mai sperii! Nici n-am vrut să te sperii! Ce naiba!

Stop-stop! Să termine întâi cu primul gând! Nu era genul care să accepte uşor un "hai să zicem că a fost frumos dar nu mai este". Şi-al doilea gând acum! Orlando îşi dăduse seama că o speriase atunci când se ridicase şi venise la chiuvetă! Uau! Şi nu-i lăsase impresia că ar fi observat ceva din "trăirile" ei! Ce ciudat!

- Enna, te rog! Ce naiba?! Nu mă ţine pe-afară, ca pe-un câine!

Hei! Ăsta chiar înnebunise de tot! Ea era nebună, dementă de-a binelea şi se gândea să rupă patul cu el! Dar el deja se vedea "jumătatea vieţii ei"! Că făcea nişte comparaţii foarte "deranjante"! "Ca pe-un câine" era o expresie de spus după câteva luni bune de relaţie - nu acum, după două ceşti de cafea şi-o temă la engleză şi cam atât...

Tânărul lovi uşor uşa cu palma - şi se răsuci şi păşi spre scări. Îl privea, la fel de tăcută, şi încerca să-şi dea seama dacă Orlando chiar o văzuse la geam, sau făcuse tot spectacolul ăla la uşa ei gândindu-se că, în caz că ea era totuşi acasă şi nu voia să-i deschidă, el o să pară un fel de super-spion atotştiutor, mega-înţelept, matur...

Era linişte în scara blocului. Deşi se făcuse aproape ora 8, vecinii ei nu se grăbeau nicăieri. Asculta deci zgomotele din scară, privea lung prin vizor şi aştepta... Aha! Uşa de jos! Se-nchisese uşa de termopan a scării! Se grăbi în bucătărie şi se-aplecă uşurel, să-l vadă când iese din scară... Uite-l!

... Era... Cum era Orlando în momentele astea?... Furios nu era. Abătut nu era. Avea o altă stare de spirit - dar n-o putea numi, adică nu-i venea-n minte acum...

"În orice caz, bine că a plecat! Sigur s-a supărat pe tine! Un tânăr aşa ca el, conştient de propria valoare, care-şi ştie bine atu-urile şi vede cu ochii lui batalionul de puştoaice care-i cântă ode, sigur n-o să mai treacă pe-aici în următoarele 7 zile! Şi, dacă ştii să fii fermă când te-o suna, poate nu mai trece deloc pe-aici!"

La urma urmei, dacă stătea să se gândească mai bine, nu-şi amintea să-l mai fi văzut pe-aici, prin parc! Iar asta însemna fie că se transferase "ieri" la liceul Traian, fie că avusese altă rută spre şcoală, fie că nu schimbase ruta, ci doar aleea! Vizavi de ea mai era un rând de blocuri, care avea şi el o alee identică cu a ei...

Orlando ajunse la copac, viră dreapta şi se trânti pe bancă!

... "A înnebunit? Sau era deja nebun, şi n-ai observat tu?" Afară începuse să plouă de-a binelea; el stătea pe bancă, în ploaie, şi nu părea să "întrezărească" pneumonia...

Şi uite cum stăteau amândoi exact ca proştii, total contraproductiv... El nu părea grăbit să dea un telefon, sau să-i scrie ceva pe facebook, sau... Îşi aprinse o ţigară, fără să-l scape din privire...

"De ce dracu stai acolo, în ploaie, cu spatele la mine?" Dacă tot ştia că ea e acasă şi nu vrea să-i deschidă, de ce stătea cu spatele la ea? Sigur, banca avea spătar; dar el se aşezase cu fundul pe scândura aia udă leoarcă, când ar fi putut să se-aşeze cu fundul pe spătar - tot o scândură udă leoarcă dar mai îngustă - şi cu picioarele pe gard şi cu faţa la ea!

Ea îl privea... El părea neclintit şi "de neclintit" - cam ca un poet ale cărui speranţe fuseseră toate zădărnicite, sau... Sau ca un îndrăgostit care descoperă, brusc, că toate visele lui se ruinaseră...

Oare Orlando avea vise cu ea? Adică avusese vise cu ea? Oare ea intrase în sufletul lui? I se părea ciudat să fi reuşit deja "performanţa"; dar, sigur, era şi mai ciudat că el îi intrase ei în suflet, fiindcă ea era mai bătrână şi mai "coaptă" şi mai realistă...

La dracu!

Răsuci mânerul şi deschise geamul. Şi strigă, nu prea tare:

- Orlando!

Aha! Tresărise! Adică nu ştiuse că ea chiar e acasă? Sau nu se aşteptase s-o convingă să reacţioneze? Sau reacţionase mai repede decât se aşteptase el?... Capul şaten se răsuci preţ de-o

secundă. Şi, după ce fu cel puţin înjunghiată cu privirea aia serioasă, Orlando reveni spre stradă. Hm - era supărat...

La naiba cu toate! Era un frig de-i îngheţase instantaneu sufletu'-n ea! Copilul ăla era în pragul unei pneumonii pe cinste! Decise să ţipe, deşi distanţa chiar era mică:

- Orlando, vino sus!

Nu, capul brunet nu se mai întoarse. În schimb, dintr-o singură mişcare, tânărul îşi scoase geaca! "Băi! Eşti nebun?" Că, dacă doar se prefăcea, zău că-i reuşea de minune! Nebunul trântise geaca pe bancă, lângă el! În apă! Şi vedea cu ochii ei cum stropii de ploaie cad acum pe mânecile cămăşii - şi-o udă instantaneu! Şi bineînţeles că-l ploua şi pe vestă! La dracu!

Stinse ţigara şi-şi luă cheile. Şi alergă afară din apartament - nebunul ăla o să facă pneumonie!

Ei, poftim! Poftim, că tot el câştiga! Dacă voia el musai să o vadă azi, atunci era clar că "nu se negociază" - iar ea putea cel mult să se resemneze cu gândul că el voia s-o vadă pe ea - şi nu pe Zoe sau...

Scările i se păreau prea lungi. Prea multe. Simţea frigul - ea ieşise în papuci şi bluză de casă şi deja simţea că era frig afară... Şi-şi imagina cu uşurinţă în ce hal dârdâia nebunul ăla acum - şi-i venea să gonească pe scările alea înapoi, în sus, spre coada de la mătură! Că nici acum nu-şi amintise să cumpere o altă coadă pentru mop...

Zâmbi şi împinse uşa scării - aia cu coada de la mop era o amintire trăznet! O rupse la fugă spre el, observând în ce hal dârdâia omul ăla!

- Hei!

Aha! Acum întorsese capul! Îi aruncă o uitătură câşă - "să nu-mi spui că n-ai prevăzut ieşirea mea din casă!" - şi-l apucă de braţ:

- Vino-ncoa!

- Nu.

- Orlando, plouă cu găleata!

Tânărul îşi trase mâna din mâna ei:

- Nu contează! Ai vrut să stau afară? Atunci afară stau!

- Ba treci imediat înăuntru! Imediat!

- Nu-mi stă în caracter să intru în casele în care nu sunt dorit!

Întinse poruncitor degetul spre scară:

- Nu face o scenă în public! Înăuntru, acum! Start!

Se aşteptase să se confrunte cu un nou "Nu". Când colo, Orlando se ridică - şi înşfăcă geaca şi geanta şi porni cu paşi mari spre scară... Îl urmă, simţind abia acum frigul pătrunzător şi picăturile reci. Şi tocmai frigul şi picăturile o dezmeticiră îndeajuns de mult ca să-l privească pe tânărul oprit lângă uşa închisă... şi să calculeze o observaţie simplă.

Scara blocului era întrucâtva în interiorul construcţiei - adică avea o "streaşină" de jumătate de metru. Orice om întreg la minte ar fi stat sub streaşină! El, însă, alesese banca din faţa blocului. Adică din faţa geamurilor ei. Băiatul ăsta era...

Orlando o aştepta acum sub streaşina aia. Şi n-o privea. Ea nu mai putea da înapoi - nu putea să discute cu el aici, sub streaşină, la fel cum nu putea să urce singură şi să-i închidă uşa-n nas pe motiv de "şmecherie în exces". O păcălise; o făcuse să iasă din casă după el, demonstrând astfel tuturor - inclusiv lui, inclusiv ei însăşi - că ţinea mult să-l vadă urcat în apartamentul ei...

N-avea rost să se mai supere acum. Nici nu voia să se supere! Ea voia, dacă se putea, să "anuleze" totul - începând cu cei 17 ani de convieţuire cu Mihai. Dar... În fine!

Orlando îi deschise uşa. Nu intră; îi făcu semn s-o ia înainte. Iar el o privi lung, încercând parcă s-o întrebe de ce îl credea un nesimţit prost-crescut... Mârâi printre dinţi:

- Ia-o înainte...

Evident, se conforma! Orlando era încruntat şi furios şi trosnea şi bufnea; dar acolo, în mintea lui, adevăratul Orlando se făcuse mic şi se pitise după masca lui Orlando încruntat - şi

chicotea şi-şi freca palmele, pentru că obţinuse ceea ce voise să obţină şi-acum nu trebuia decât "să fie cuminte"...

Ridică privirea spre el... Reveni spre scări... Mai ridică o dată privirea - şi improviză şi-un motiv ca să-l privească aşa:

- Iar le dai ţeapă proştilor de profi care te-aşteaptă la ore?

Tăcere...

- De la ce oră chiuleşti acum?

- De la sport.

Materie neimportantă într-a doişpea, aşa că şmecherul iar "se orientase" şi scăpase de urecheală... Îl privea şi-şi amintea cuvintele dnei Claudia - şi zău că nu se simţea în stare "să-şi trăiască viaţa", sau "să înflorească"...

Orlando se opri lângă uşă; o deschise şi-l împinse înăuntru. Şi-l conduse în bucătărie, unde-i luă geaca şi geanta şi le trânti pe masă:

- Stai jos!

Se conforma. Părea supărat în continuare. Ea n-avea timp să se ocupe de supărările lui - ea ştia că e ud fleaşcă şi înfrigurat, aşa că trebuie să-l usuce repede! Aduse deci un prosop - şi nu mică-i fu uimirea când i-l puse-n cap iar Orlando nu protestă nicicum pe motiv de deranjare a frezei...

Îl ştergea energic pe cap; el nu spunea nimic... Era linişte în apartament - iar era linişte... Brusc, mâinile lui deciseră să preia sarcina aia; aşa că bombăni printre dinţi:

- Şterge-te bine, să nu răceşti!

Se grăbi să-i aducă o pătură. Şi se abţinu cu greu să nu înceapă să râdă - fiindcă fuseseră de-ajuns cele câteva secunde de absenţă a ei pentru ca Orlando să considere că părul îi este şters bine şi să-l şi aranjeze cât de cât...

"Oof, Doamne - ce copil e, când vrea el!"

Puse pătura pe spatele lui - şi-i dădu drumul, speriată rău de gestul lui! Orlando se ridicase! Făcuse un gest iute, fulgerător chiar - şi-o speriase rău, fiindcă se ridicase drept spre ea! Aşa că sări un pic în spate! Şi iar se lovi de dulapul din spate!

Ochii negri o priveau lung, serioşi...

La dracu! Venea spre ea!

"În spate, Eleno! În stânga şi-n spate - şi-l duci pe hol!"

În stânga şi-n spate! Doamne, ce repede venea! N-avea cum să se ferească atât de repede de el! El venea drept spre ea - iar ea bâjbâia, cu spatele!

Reuşi să iasă din bucătărie - nu înainte de-a se lovi de tocul uşii, fireşte! Şi-acum păşea în spate - şi ştia că se va ciocni de uşă, iar uşa era descuiată, aşa că nu trebuia decât s-o deschidă şi să zbiere la el să iasă imediat...

Buf! Mm, ce holişor micuţ! Uitase cât de mic era holul! Adică nu anticipase că n-o să-şi termine gândul înainte să ajungă la uşă! În liniştea aia perfectă se-auzise un buf înfundat - contactul ei cu tabla uşii... Orlando era în faţa ei - şi-o privea lung, drept...

Acum, ea avea o problemă. Ea se simţea încolţită - deşi n-avea nici un colţ prin preajmă, atitudinea lui îi dădea un

Palmele se sprijiniră de uşă, în dreapta şi-n stânga ei; iar el nu zâmbi:

- De ce ţi-e frică de mine? Crezi că ţi-aş face rău?

Din fericire, voia să discute. Adică accepta ideea discuţiei. Minunat! Oftă scurt - şi încercă să fie cât mai explicită, cât mai limpede şi să-i arate cât mai puţin din spaima care pusese stăpânire pe ea:

- Nu. Nu tu, personal. Dar cuvintele şi faptele tale îmi pot face rău. Aşa cum şi cuvintele şi gesturile mele îţi pot face ţie rău. De exemplu, eu nu ţi-am deschis uşa de dimineaţă - şi e foarte posibil acum ca tu să fi răcit zdravăn...

- Dacă am răcit, e din cauza mea. Eu mi-am scos geaca.

O spusese simplu, limpede, drept în faţă. O spusese ca să deturneze discuţia de la subiectul dorit de ea şi ca să iasă din "monotonia" discuţiei "neclintite" faţă-n faţă. Era prea şmecher!

"Da' stai aşa! Că şi eu sunt şmecheră!"

- Ştii bine la ce mă refer.

- Bănuiesc la ce te referi. Şi nu sunt de aceeaşi părere cu tine.

Aoleu! Zâmbi "şi-o întoarse" iar pe partea care-i convenea ei:

- Numai că eu am dublul vârstei tale - şi am capacitatea de-a vedea imaginea de ansamblu.

Ia uite-l! Plecase capul într-o parte, de parcă o-ntrebase aşa, dintr-un gest, ce înţelegea ea prin "imaginea de ansamblu"! Continuă să zâmbească:

- Orice-ai spune tu, orice ţi-ar place ţie să crezi sau să-ţi imaginezi - între mine şi tine sunt diferenţe imposibil de ignorat. Şi bariere imposibil de trecut.

Apucă doar să clipească - normal, nici mai scurt dar nici mai lung. Când redeschise ochii, constată că palmele lui se mutaseră de pe zid, pe braţele ei. Încercă să se retragă cumva înspre uşa livingului:

- Serios acum - chiar nu cred că...

El credea că - fiindcă depăşise bariera celor 50 de centimetri dintre ei şi-acum era şi mai aproape de ea, de...

Ochii negri o priveau lung, cu seriozitate, cu... Oftă scurt:

- Nu cred că e bine. Poţi să te superi - dar să ştii că nu-i bine. Şi nici

- Am plecat ca vijelia data trecută pentru că m-am înfuriat până peste poate atunci când l-am auzit cum îşi permite să-ţi spună că el nu vrea să divorţaţi.

Aha...

- M-am înfuriat mai ales când l-am auzit spunând că te iubeşte, că nu poate să se despartă de tine şi că nu concepe gândul că îl poţi abandona cu uşurinţa "asta". M-am bucurat când am sesizat cât de determinată eşti să-l părăseşti... Şi m-a îngrijorat faptul că ai plâns - care e un semn că ai putea ceda totuşi rugăminţilor nemernicului...

Aha! Deci îl înfuriase nesimţirea lui Mihai, îl bucurase hotărârea ei de-a se despărţi de nemernic, îl îngrijorase faptul că tot frecuşul ăla o făcuse să plângă - semn limpede că era un pic instabilă, slăbită psihic şi sufleteşte... Ochii negri o priveau lung... Orlando oftă greu - moment în care simţi din nou că obrajii încep să i se încălzească...

- ... M-ai întrebat, la un moment dat, cum sunt fetele *under 18* din punctul nostru de vedere. Ţi-am spus, fiindcă am înţeles nevoia ta de-a înţelege de ce nemernicul a ales-o pe ea. Dar n-am înţeles de ce n-ai pus şi cealaltă întrebare. Cum sunt femeile de 35, din punctul nostru de vedere.

Poftim?

- Mă aşteptasem să te intereseze mai mult de tine...

Touché! Aici, Orlando avea perfectă dreptate! Normal ar fi fost s-o intereseze strict de ea! Că dacă Mihai "se rezolvase", Roxana aia "se rezolvase", iar ea tot de-ale iubăreţilor se interesa...

Îl simţi făcând încă un pas - unul mititel, de data asta. Mm, ce "tehnică" avea! O blocase acolo, la perete! Şi-o mai şi ţinea de umeri! Îi lipseau fix 10 centimetri şi putea spune că... Ce şmecher!

Orlando se aplecă un pic - şi începu să-i şoptească la ureche:

- La 35 de ani, femeia e frumoasă în felul în care **ea** a hotărât să devină frumoasă.

Auu! Roşise instantaneu! Păi el ce făcea aici - se-apuca să-i spună cum era ea acum, după părerea lui?

- E mâna ei la mijloc, prin tot ceea ce îi place şi iubeşte, prin cum se vede ea însăşi. Dacă frumuseţea aia interioară chiar există, la 35 de ani ea e total exteriorizată - iar femeia o poartă ca pe-o toaletă mişto de tot...

Roşise toată. Probabil că şi papucii - ăia albi - roşiseră...

- La 35, femeia e conştientă şi de toate defectele ei; ba chiar şi le stăpâneşte, ca o adevărată dominatoare! 35 e etapa în care femeia ştie deja ce vrea de la ea şi mai ales de la bărbat.

E momentul în care timpul capătă pentru ea greutate; e momentul când devine mai prezentă şi mai dornică să trăiască intens fiecare experienţă...

În momentul ăsta, recunoştea cinstit că i se făcuse frică. Vocea lui se pierduse atunci când pomenise despre experienţă şi trăit intens. Iar ea presimţea iminenţa atacului lui - şi-i era pur şi simplu frică să nu încaseze una-n creştet, sau...

Tăcere... Ea n-avea curaj să se clintească, el nu se clintea...

- Enna...

Iar o alinta cu diminutive! Băiatul ăsta chiar nu observa că "nu-i în regulă aşa"? Sau ţinea el musai să intre într-o complicată încurcătură sentimentală cu o femeie măritată vânată de presa de cancan?

- Enna...

Îşi impuse să nu zâmbească:

- Da.

- De ce ţi-e frică de mine?

Ce dracu să-i spună? Adică cum să-i spună? Şi ce să-i spună, dacă ea nu putea exprima în cuvinte motivele pentru care îi era frică de el?

- Enna...

- Da.

- Cred că e momentul să faci un test. Cred că te-ai simţi mult mai bine, mai dez-stresată, dacă ai şti răspunsul la testul ăsta.

Prefera să nu răspundă. Atunci când Orlando făcea propuneri "oarecum misterioase", era vorba de-o şmecherie. Şi nu era nici momentul, nici locul, nici conjunctura în care să fie şi ea de acord cu şmecheriile lui.

Avu senzaţia că tânărul se retrage un pic. Preţ de-o clipă, mintea îi spuse că mergeau în bucătărie, la o cafea şi-o discuţie. După care simţi buzele lui pupând-o ferm, apăsat, fix în mijlocul obrazului stâng!

... I se tăiase respiraţia! O pupase pe obraz! Orlando o încolţise acolo, în hol, şi-o pupase pe obraz!

Oficial, sincer şi fără nici o jenă, putea să recunoască faptul că-i îngheţase sângele-n vene - nu mai putea să respire, nu mai putea să se clintească, se simţea imobilă ca o scândură şi probabil că era albă ca varul la faţă...

Tânărul se mai retrase un pic - doar cât să-i vină în faţa ochilor - şi-o privi drept, cu seriozitate:

- Ce ciudat! Uite că n-ai păţit nimic!

... Bufni în râs! Într-un hohot de râs! Oo, Doamne! Doamneee! Era teribil! Era îngrozitor de teribil! Era mult prea şmecher pentru secolul ăsta! Mult, mult prea...

Ea râdea în hohote; el zâmbea doar. Şi chiar dacă observa şi ea "neconcordanţa", pur şi simplu nu se putea opri! Adică ăsta fusese marele test antistress? Să verifice dacă păţea ceva în caz că o pupa Orlando pe obraz? Ce nebunie! Ce nebun...

- ... La 35 de ani, femeia ajunge la un echilibru delicios... între maturitate şi tinereţe... între vitalitate şi conştiinţă de sine...

Nu, nu mai râdea. Deci, după cum spunea el, ea tocmai ajunsese la un echilibru delicios între maturitate şi tinereţe, între vitalitate şi conştiinţă de sine... Aşa o fi fost! Oricum, pe Mihai nu-l interesase nicicum echilibrul ei delicios; el se dusese după juna Roxana - aia cu caruselul şi cheaunul şi carnea tare pe ea! Aşa că... Aşa că Orlando se aplecase iar la urechea ei, iar ea nu fusese atentă, iar cuvintele lui şoptite o luară prin surprindere:

- ... Echilibru pe care nu ai cum să nu-l iubeşti...

Aoleu! Asta nu cumva fusese o ditamai declaraţia de dragoste?

N-apucă să caute răspunsul la întrebarea aia, pentru că fu din nou sărutată pe obraz. Mult mai uşor, mai tandru... Şi din nou...

Săruturile lui avansau spre buze... Lucrurile or să degenereze rău - că nu era de acord cu asemenea "propunere"... Băiatul ăsta era uns cu toate alifiile şi putea să-şi ia doctoratul în vrăjeală - ştia exact cât să avanseze cu avansurile fără să încaseze un dos de palmă peste tupeu...

Nu. Nu era bine. Trebuia să-l oprească. Acum.

- Stai.

Evident, nu stătea! El ştia unde voia să ajungă; nu se lăsa până nu ajungea acolo! Dar de data asta o să eşueze.

- Stai, te rog!

Nu, nu stătea. Mai avea cam un centimetru şi izbândea - aşa că nu stătea deloc! "Păi, nu-i nimic! Am eu ac de cojocul tău!" Ridică mâinile şi-l împinse cu fermitate:

- Nu.

Şi nu mai apucă să clipească - palmele lui alunecară, prinzând-o toată ca-ntr-o menghină, iar una dintre palme îi prinse ceafa. Iar acum nu mai putea să spună "Nu", pentru că nu putea să vorbească în timp ce el o săruta...

"Eleno, lasă prostiile alea cu trăieşte viaţa şi înfloreşte! Lasă vraja mării şi spuma sării şi deschide ochii - şi dă-l afară! Că dacă nu-l dai afară în următoarele două minute, în următoarele cinci oripilaţi urechile vecinilor. Şi nu-i OK - nu cu el!"

Deci, trebuia să-l dea afară... Adică să deschidă ochii, ca să se rupă din vraja aia teribilă şi să...

De ce nu putea deschide ochii? Ea voia să-i deschidă! Da' uite că nu putea! Era tare ciudat! Ca şi cum mintea ei spunea "Stop", dar vorbea de una singură... Mâinile nu-l mai împingeau, deşi simţea vesta udă şi cămaşa - semn că era de-ajuns să încordeze muşchii şi să-l respingă... Ochii nu-i deschidea, deşi ştia că ar fi spulberat măcar un pic din vraja cu care-o stăpânea acum tânărul ăsta...

... Scormonea în adâncul gândurilor ei şi găsea o constatare ciudată. Orlando, tânăr grăbit "s-o convingă", punea toate atu-urile într-un sărut - şi nu se clintea, n-o pipăia, nu încerca să pornească spre o cameră cu pat... Tineretul părea să fie mai... calm şi răbdător şi atent decât erau adulţii de vârsta a doua. Anumiţi adulţi, ce-i drept! Nu se putea referi la toţi, de vreme ce nu cunoscuse decât un singur adult...

Probabil că o să facă toată viaţa ei comparaţii. Mihai...

"Eleno, tu eşti proastă? Băiatul ăsta, Tom Cruise cel tânăr, te pupă de mama focului - iar tu faci analiza pipăielilor lui Mihai?"

Sinceră să fie, nu prea putea face altceva. Fiindcă n-avea ce altceva să facă! Dacă îl respingea în continuare pe Orlando, îl vedea plecând *forever*! Dacă nu-l respingea, ar fi trebuit să-l ia în braţe - şi-n cinci minute oripilau nu doar vecinii de palier, ci şi pe cei de parc...

"Ai putea să-l săruţi şi tu! El face toate eforturile... iar tu..."

Ea nu era foarte sigură că a-l săruta pe Orlando era o idee bună...

"Pune mâna şi fă-te femeie serioasă! Trăieşte-ţi viaţa! Las' că te măriţi mai pe la patruzeci încolo! Stai cuminte cu măritişul! Trăieşte, Eleno! Fii fericită şi trăieşte-ţi viaţa!" Bătrânica se stropşise la ea, în timp ce Michu o privise cu ochi alerţi şi dinţii ieşiţi războinic de sub buză...

Să trăiască?... Cu băiatul ăsta?

... La urma urmei, a trăi intens cu un harnic... instalator de vreo 45 i se părea un pic nepotrivit... totuşi! Adică, ori trăia, ori clădea! De clădit, cu Orlando nu se putea clădi decât un scandal monstruos. Aşa că...

Aşa că...

"Aşa că, draga mea, în maximum 48 de ore urma oricum să se afle despre vizitele lui la tine. Aşa că, dacă tot o să le tragi..."

Asta era aşa o scuză puerilă şi prostească...

"Eleno! Taci şi treci la treabă! Hai - că stai, şi acu' se sună de ora a doua la liceu!"

Parcă nu-i venea totuşi să-i transmită asemenea certitudini şi să-i dea asemenea avânt! Băiatul ăsta o fi fost el matur şi deştept foc şi şmecher; dar tot optişpe neîmpliniţi avea! Aşa că

nu prea ştia cum să facă, dacă să facă totuşi...

Sărutul se frânse exact în clipa în care se hotărâse să lase capul pe spate şi să-l înhaţe de vestă! Orlando îi apăsă capul pe umărul lui şi şopti, râzând:

- Sunt un bou!

Ha?

- Sunt un dobitoc tâmpit şi fac greşeli elementare. Dar nu pot să nu le fac. Şi din cauza ta le fac, să ştii!

Păi hai să-l liniştească şi să-l pupe şi ea - nu?

- Nu cred că sunt greşeli. În ultimul timp, şi eu am

Tânărul o întrerupse imediat:

- Nu. Vin la tine cu speranţa-n suflet şi planul organizat la miime de secundă - şi uit să-mi iau căciulă.

Ce-ce?

- Şi nu pot să mă ating de tine fără căciulă, aşa că uite ce bou sunt! Uite cum am irosit o şansă perfectă, un moment perfect, şi mi-am şi dat în vileag gândurile şi speranţele, ca un prost ce sunt! Şi cine ştie dacă o să-mi mai deschizi uşa data viitoare...

Băiatul ăsta avea o calitate de necontestat - era realist. Şi-şi făcea cu plăcere autocritica. Îşi asuma propriile greşeli. Mintea ei bolnavă făcea, bineînţeles, o comparaţie între realistul Orlando şi veşnic perfecţionistul Mihai... Braţele o strânseră mai tare:

- Cine ştie dacă am reuşit să-ţi pătrund în minte măcar un pic, un gram, un...

Era ciudat ca un bărbat aşa ca Orlando să spună asemenea cuvinte. Păreau ciudate. Erau menite să exprime sentimente, dorinţe şi planuri; şi, rostite de el, păreau aproape nepământene... Şi iar o săruta pe obraz şi era grăbit să ajungă la buze - de parcă avea nevoie de confirmarea faptului că victoria de adineauri nu fusese întâmplătoare şi era şi ea de acord s-o sărute el...

- Cine ştie... dacă am reuşit să câştig măcar 1%... şansă...

"La cum îţi alunecă degetele pe obrazul meu şi prin părul meu, ai câştigat cam 25%..." Intervenise o întrebare dificilă: să-i arate ea lui Orlando răspunsul la retoricul "cine ştie"? Păi... cine ştie... dacă era bine să-i arate...

"Dacă-i arăţi, la doişpe jumate e la tine, înarmat cu zece căciuli!"

Ce planuri avea ea pentru azi, la doişpe jumate?

... De ce-i era atât de greu să o suprime pe "vechea Elena"? Oare din cauza obişnuinţei?

... Trebuia să-i arate cumva! Dacă stătea aşa, ca o scândură, şi nu devenea repejor "dornică să trăiască intens fiecare experienţă", era posibil ca Orlando să aleagă altă rută spre şi dinspre liceu. Aşa că trebuia să-i arate cumva... Cum?

"Te gândisei să-l iei de vestă! Ia-l de vestă! E doar o chestiune de încheieturi!"

Roti uşurel mâinile şi aşeză palmele pe vesta lui. Într-adevăr, fusese o chestiune... de încheieturi...

Spre deosebire de ea, Orlando era extrem de prezent - şi dornic să trăiască intens tot ce se putea trăi intens fără căciulă! Simţise imediat reacţia ei - şi se aliniase prompt la noile condiţii! Braţele se desfăcuseră din strânsoarea de constrângere - trecuseră la îmbrăţişarea tandră, la...

Dacă azi, când se trezise, ar fi avut trei încercări de-a ghici care va fi "momentul de aur" al zilei, n-ar fi putut să spună "faza sandwich, între perete şi Orlando". Oricum, trebuia să recunoască din nou - băiatul ăsta era doctor în vrăjeală, dar academician în "alte privinţe". Şi era sincer - nu încerca să-i ascundă faptul că, dac'ar fi avut căciulă, vecinii chiar s-ar fi oripilat serios...

"Ei, la dracu! De ce nu eşti sinceră cu el? De ce nu-i spui că iei anticoncepţionale?"

Dacă i-ar fi auzit Orlando gândul ăsta...

Mai bine că nu-l auzea. Pe de-o parte, era un puşti pe care-l cunoscuse în urmă cu zece zile. Pe de altă parte, acceptul paşilor făcuţi de acest tânăr era de-a dreptul şocant pentru ea - şi nu se simţea în stare să accepte mai mult azi. Adică era nesigură. Adică nu era ea pregătită. Dacă Orlando se-ntorcea după-amiază, altfel ar fi stat lucrurile! Ar fi făcut şi ea un duş, şi-ar fi dat cu

cremă, s-ar fi îmbrăcat altfel...

Tresări - mobilul începuse să cânte! Mobilul lui - ăla cu dragostea... Şi chiar dacă încerca să-l ignore, ea îi simţea nervozitatea - furia cauzată de factorul disturbator...

- ... Când mă gândesc la planul iniţial, îmi amintesc că primul lucru pe care trebuia să-l fac înainte să mă ridic şi să vin spre tine era să le opresc...

Daa, sigur - adică sigur se gândise să facă ceva cu telefoanele! Să le pună pe silent, sau...

Degeaba se mai căznea el - vraja se rupsese. Mobilul deranjase şi liniştea paşnică, şi vraja timidă a acelui moment, şi... Melodia deranjase totul. Imediat cum ea ajunse la concluzia aia, îşi auzi telefonul cântând... Orlando începu să râdă:

- Uite, să ştii că asta nu era în planul iniţial...

Ce rău era! Bufni în râs şi-l împinse un pic - cât să se strecoare pe lângă el şi să răspundă! Indiferent cine era! Şi dacă ar fi fost Mihai - i-ar fi răspuns şi i-ar fi tocat câte-n lună şi-n stele despre un interviu fictiv! Orice, numai să nu-i mai dea acelui tânăr ocazia să insiste...

O suna un număr necunoscut - nu ascuns, ci necunoscut. Aşa că răspunse:

- Da.
- Bună dimineaţa. Dna Popescu Elena?
- Bună dimineaţa. Da.
- Vă sun în legătură cu CV-ul pe care ni l-aţi trimis. Avem un post de traducător...
- Da.
- Mai sunteţi interesată?
- Da.
- Atunci vă aştept azi la un interviu?
- Sigur! Doar să-mi spuneţi adresa şi ora...
- Puteţi veni la unu fix pe bdul Iuliu Maniu, la nr. 55, blocul 17, sc. H, etaj 1, apt. 303?
- Da. O clipă, să notez...

Individul dicta din nou adresa; ea încerca s-o scrie citeţ şi nu reuşea - pentru că Orlando era undeva în spatele ei, iar dacă îi făcea ceva şi ea chiuia la urechea omului de la telefon...

- Dacă veniţi cu metroul, coborâţi la staţia Lujerului.
- Am înţeles. În regulă - la unu fix.
- Vă aştept. La revedere.
- La revedere.

Apăsă butonul roşu şi tresări - Orlando o cuprinse cu braţele, din spate, şi puse toată arta meşteşugită a sărutului în acel "concentrat de dovadă de sinceritate şi gânduri curate"... Şi, da - trebuia să fie fair play şi să recunoască faptul că băiatul ăsta chiar stăpânea foarte bine tehnica de convingere a duduilor răsuflate să marşeze la planurile lui - măcar la o parte din ele! Că el o săruta iar ea "n-avea nimic împotrivă", cum se spune...

- ... Deci sunt un luzăr campion. Nu m-am învoit de la ore, nu mi-am luat căciulă, nu mi-am oprit telefonul, nu ţi-am oprit telefonul... N-am îndeajuns de mult curaj, să fac toate astea acum şi să dau o fugă până jos, vizavi de parc...

La farmacie - dar era un domn şi nu făcea menţiuni de-astea explicite...

- Aşa că o să plec... O să mă duc la ore...

"Şi-ar fi tare bine să pleci aşa, prin spatele meu - adică să nu insişti să ne privim drept şi eventual să discutăm problema-n gura mare, să stabilim data şi ora ca la curve..." Orlando lăsă bărbia pe umărul ei şi oftă din tot sufletul:

- Spune tu - ce şanse are un luzăr ca mine să i se deschidă uşa şi data viitoare?

Ridică uşurel din umeri, să nu-l zdruncine foarte tare... şi zâmbi:

- Cine ştie...

Tânărul oftă din nou greu, din tot sufletul... şi concluzionă, cu voce tare:

- La urma urmei, dacă tu nu vrei, degeaba aş sparge uşa.

Adică ce voia să spună? Că nu voia ea? Că n-o să mai insiste aşa ca azi? Sau ce?

Se răsuci pe-un călcâi, hotărâtă să-l întrebe "cum adică", dar nu mai apucă să vadă decât uşa rămasă deschisă...

"Stop! În clipa asta, numeri până la cinci - ca să nu-l revezi pe palier -, după care încui uşa şi pui picioarele într-un lighean cu apă rece! Şi te gândeşti foarte-foarte bine la ce s-a întâmplat azi! Nu de alta - dar cine ştie ce plan o să-şi facă-n minte pentru data viitoare..."

Zâmbi şi se grăbi să încuie uşa.. Şi apoi intră în dormitor, închise geamul - că se aerisise destul, vorba aia...

În dormitorul ei mirosea a prostii. Mirosea şi cu, şi fără ghilimele, a prostii - mai mult de-alea cu ghilimele. Aerul rece şi curat, coroborat cu imaginea aşternutului un pic şifonat şi cu izul de Lenor convergeau toate spre SMS-ul cu textul "Ia două cutii de căciuli, când ieşi de la ore". Şi gândul, şi intenţia erau o chestie nouă pentru ea, aşa că... Aşa că se sprijini de tocul uşii. Şi decise să nu suprime gândul "cu prostii". Era primul gând cu prostii care-i străbătea mintea în camera asta! Şi da, era jalnic - dar, de când se mutase aici, intrase zilnic în dormitorul ăsta şi nu se gândise decât la curăţenie, şifonier şi odihnă...

Fusese nevoie de apariţia Roxanei, urmată de apariţia procurorilor Melinte şi Şimon, urmată de apariţia lui Orlando, urmată de "atacul" lui - şi-abia după toate astea ea îşi făcea totalurile şi descoperea că ultimii zece ani trecuseră pe lângă ea într-o rutină surdă, împinsă uneori până la tâmpenie...

Îşi impuse să-şi ia ochii de la patul pe care-l folosise până acum strict pentru odihnă - şi-şi privi ceasul. Era opt jumate. La o adică, ar fi avut timp să treacă pe la farmacie, să se-ntoarcă... Bufni în râs şi negă în gura mare:

- Nu el! Jumătate de oră? *Pardon*!

Că se supăra Orlando rău de tot pe ea, dacă ea îl asocia cu expresia "juma' de oră per total"...

Se apropie de pat şi se aşeză pe el. Hm - îl găsea cam tare... Se ridică şi se trânti pe el - ca să ştie şi ea "cum să vină", "lansat" sau "romantic"! Păi, ambele variante erau bune - salteaua părea tare, dar putea amortiza "ghiuleaua"! Şi-acum, "mişcarea de bază"! De fapt, aici avea o problemă - rolul ei era să... Nu-nu! Păi ce, el era Mihai? Uita de treaba aia cu trăitul intens şi experienţele! Ea putea să stea în genunchi pe salteaua asta? Sau comanda "la urgenţă" altă saltea?

... Era ciudat. Ea se comporta şi gândea ciudat. Şi mai ciudat era că, de dimineaţă, fusese indispusă şi furioasă şi chitită să ia tigaia de clătite şi să dea iama-n jurnaliste. Iar după 45 de minute şi-o vizită a lui Orlando, iat-o în genunchi pe saltea, testându-i capacitatea... Ce nebunie!

Decise să se trântească totuşi pe pat - adică să nu mai stea în poziţia aia. Şi nici în ailaltă! Mai bine stătea pe-o parte! Era cel mai *safe* aşa...

Şi-acum, dezmeticirea! Cu mintea ei analitică, trecută prin jumătate de viaţă, analiză!

Orlando încercase să-i spună că "nu putea să nu iubească echilibru delicios între maturitate şi tinereţe, între vitalitate şi conştiinţă de sine". Ea, însă, era de altă părere. Orlando ăsta era licean. Pentru un licean, "dna Popescu de la TV" era o captură importantă - mai ales că "dra Drăguşanu de la TV" îi era inaccesibilă, iar Cruduţa şi compania nu prea umblau prin parcuri şi prin RATB... Orlando era la vârsta "marilor cuceriri". Cucerea, zilele astea, o tipă a cărei fotografie ţinea deseori fundalul talk-show-urilor - şi cucerea astfel atenţia şi stima şi respectul şi invidia şi toate cele câte se manifestau în grupul lui de prieteni şi prietene! Probabil că în cercul lui, la vârsta lui, un statut de "mare cuceritor" îi uşura accesul către "frumoasa frumoaselor pe liceu"...

Anyway, Orlando venise azi la ea "chitit" s-o convingă... Nu! Retuş! Orlando venise azi la ea "chitit" s-o sărute şi s-o informeze că are gânduri mari cu ea! Putea jura că în următoarele 24 de ore băiatul ăla va fi imposibil de găsit... Chiar şi pe facebook - mediu online care i-ar fi permis ei să-i transmită cuvintele "vino la mine acum"...

Orlando nu era genul de tânăr care "să plece la cucerit" fără să-şi verifice de trei ori armele din dotare şi muniţia aferentă. Orlando n-ar fi uitat căciula! El ştia bine ce face - adică ce vrea să obţină. Ştia ce implica un asemenea pas şi pentru ea, şi pentru el. Şi voia să fie sigur că ea e de acord - voia "să fie acoperit". "Ţi-am spus ce planuri am, te-am lăsat să te gândeşti, iar tu mi-ai

deschis uşa când m-am întors la tine! Asta înseamnă că voiai şi tu, nu?" Şi-ar fi fost perfect acoperit, dacă-i reuşea chestia asta...

Aşa că stătea în pat, culcată pe-o parte, şi trăgea concluzia că băiatul ăsta de 18 ani avea motivele lui să-şi dorească să se-ncurce cu ea - chiar şi doar pentru o aventură pasageră. Şi îşi chinuia serios mintea şi "compunea" nişte planuri foarte elaborate, foarte alambicate, cu care să reuşească s-o convingă să-l invite-n dormitor...

Trăgea nişte concluzii interesante. Încerca să le sintetizeze, ca să nu se-ncurce-n ele...

Se ridică şi se mută la bucătărie. Şi scoase o foaie de hârtie şi începu să facă bumbişori.

Primul bumb - Orlando îşi plănuia vizitele la ea cu minuţiozitate şi-şi regiza fiecare mişcare, fiecare atac, fiecare cuvânt... Ca de exemplu azi, când plănuise să oprească ambele mobile înainte de a se ridica de pe scaun...

Al doilea bumb - Orlando, la fel ca toţi tinerii care nu-şi făceau studiile în străinătate, locuia cu părinţii. Deci, era foarte posibil ca Orlando "să ochească" apartamentul. Sau bunurile din el. Sau banii pe care televiziunile spuneau că dl Popescu îi ascunsese de mâna lungă a legii. Sau ochea doar celebritatea - din postura de "amant al celebrei dne Popescu", acţiunile lui sigur ar fi valorat mai mult pe "piaţa" junilor solo cu potenţial...

Al treilea bumb... La al treilea, nu mai ştia...

Îi venea să plângă rău...

Lăsă pixul şi se ridică, rostind în gura mare:

- Hai, Eleno! Lasă prostiile şi vezi-ţi de treaba ta! Hai - apucă-te de-ale tale!

Şi în "ale tale" intra înfrumuseţare şi creme şi masaj şi multe altele... Intra şi-o căsuţă de valori, în care intenţiona să-şi păstreze actele casei - în caz că Orlando ochise apartamentul cu trei camere - şi-atât - în caz că DNA-ul o să se gândească să filmeze o descindere la sucursala BRD de vizavi de Parcul Circului...

Banii stăteau bine unde erau acum. DNA-ul re-percheziţionase apartamentul - şi tot nu căutaseră sub cadă! Dar actele trebuiau puse la păstrare într-un seif. Ca să lase impresia că "toate bunurile erau în siguranţă"... şi să n-o percheziţioneze DNA-ul sub cadă la următoarea vizită...

Privea lung foaia de hârtie, privea cel de-al treilea bumb şi nu mai ştia...

Oare Orlando încerca "să se aboneze" la salariul ei?

... La urma urmei, existau "trântoraşi" care găseau 4-5 "floricele" pe care le vizitau periodic, "cu interes"...

Nu mai ştia...

Lăsă baltă totul şi ieşi - rămăsese la creme şi masaj. Iar la unu fix trebuia să fie la o adresă de care nu mai auzise niciodată-n viaţă - aşa că avea îndeajuns de multă treabă ca să "uite" problema lui Orlando.

În orice caz, nu putea omite faptul că era năucă. Trecerea lui prin apartamentul - şi viaţa - ei o năucise rău! Optimismul lui, tinereţea lui... Ei, pe dracu - toate erau gargară! Parfumul şi sărutul lui trecuseră azi vijelios prin viaţa ei - şi-o răsuciseră îndeajuns de amplu ca s-o mute din zona nervilor irascibili în cea a râsului un pic euforic...

Orlando? Da, era şi el o opţiune. Pentru viitorul pe termen scurt şi mediu - dar era, de fapt, cea mai serioasă opţiune pentru astea două intervale! Pe termen scurt şi mediu, ea nu-l vedea aici, lângă ea, decât pe Orlando...

Oare era bine?

... Oare era rău?

... "Eleno - nu care cumva tu pornisei spre duş şi creme?"

Zâmbea tainic. Altceva nu mai avea de făcut, decât să zâmbească tainic. Şi să încerce să-şi dea cu toate cremele de care avea nevoie. Viitorul o să fie... aşa cum o să fie. Nu?

13,30

Se vedea M-ul de la metrou, în faţa ei. Mergea spre el şi încerca să ignore privirile celorlalţi...

Da, arăta bine. Da, se îmbrăcase "în ciuda duduilor de 40 şi peste". Da, era din nou ţinta privirilor tuturor. Nu înţelegea de ce femeile trecute de 30 optau pentru două variante - fie negru complet, de parcă erau în doliu, fie papagal - toate culorile strânse în cel mai nepotrivit buchet cromatic... Pe unele chiar le-ar fi oprit, să le atragă atenţia că se urâţesc singure, ca proastele; dar probabil că 35 era, pe lângă multe altele, şi "vârsta coacerii". Nu mai simţea nevoia să salveze ea planeta, cu toate duduile de pe ea. Le lăsa să "existe" aşa cum voiau ele! Era sigură că în fiecare zi se intersecta pe stradă cu cel puţin o femeie care-ar fi oprit-o şi i-ar fi spus că, după părerea ei, ţinuta pe care-o arbora azi era de toată jena...

Hm!

Interviul decursese un pic diferit faţă de cel anterior. Îl dăduse cu o doamnă în vârstă - adică "aproape matusalemică". Se gândise că o să-l pice, că acea doamnă trebuia să fie cel puţin foarte exigentă... Dar nu fusese deloc aşa. Îi studiase CV-ul pe toate părţile, o întrebase ce făcuse la Agerpres, după care o invitase să se aşeze la un calculator şi-i pusese-n faţă o hârtie A4 scrisă jumătate. Textul fusese destul de tehnic - dar se descurcase. După ce terminase de tradus, femeia o rugase să-i printeze traducerea şi o comparase cu o coală pe care-o scosese din dulap. Şi-apoi îi spusese că jobul era între orele 9 şi 18, dar că ea nu trebuia să se prezinte la serviciu. Ei scanau materialele clienţilor şi i le trimiteau pe mail. Ea avea 24 de ore la dispoziţie ca să trimită înapoi o traducere perfectă. Şi era plătită la material. Femeia era realistă - îi spusese că salariul nu e mare, aşa că sigur o să vrea să-şi găsească "un job adevărat". Dar nu pare genul care caută un strung, sau un picamăr, aşa că sigur va avea o jumătate de oră, în timpul programului, să traducă două contracte şi trei specificaţii şi să câştige un ban în plus...

Aprobase, în principiu. Semnase cu femeia matusalemică un contract de colaborare. De mâine, urma să primească documente la tradus. Era o soluţie "de avarie" - dar era o chestie viabilă. Şimon şi Melinte trebuiau s-o vadă câştigând măcar banii de întreţinere...

O să fie ce-o să fie! Oricum, o să-şi caute în continuare serviciu! A sta acasă chiar nu era o soluţie! Se plafona şi se-ngălbenea şi se rupea de lumea înconjurătoare! Avea nevoie de-un job care s-o repună în mişcare...

Teoretic, acum se ducea acasă, mânca şi continua să-şi caute serviciu. Practic, însă, cine ştie...

Ciudat - deşi chiar ea concluzionase că Orlando o să fie "imposibil de găsit" până mâine dimineaţă, gândul ei tocmai socotise că poate... Şi era ciudat! Atunci când îşi amintea "interesul" pentru care o să-l vadă mâine apăsându-i soneria, i se făcea teamă şi era tentată să dea înapoi. Iar atunci când socotea că Orlando n-o să mai treacă pe la ea, căuta motive şi căi să-l răzgândească... Oare exista o cale de mijloc între Orlando-puştiul plin de viaţă şi Orlando-relaţia extraconjugală? Oare putea să-l aibă pe Orlando-puştiul fără să-l cunoască şi pe Orlando-relaţia? Se îndoia sincer - la ce şmecherii socotea băiatul ăla şi la cât de calculat şi atent era...

O să fie ce-o să fie. Timpul o să lămurească totul. Iar dacă-i va fi scris să-l cunoască pe Orlando-relaţia...

17,13

Privea mobilul. Zâmbea şi privea ecranul. Era luminat. Soneria cânta. La celălalt capăt al conexiunii, Mihai probabil că se-nvineţise deja...

"Nu, dragule! N-am să vin la tine la arest! De ce să vin? Are cine să vină să te viziteze! Ai vrut-o pe ea, nu? Acum o ai pe ea! Nu ne poţi avea pe amândouă..."

Privea mobilul şi nu-l întorcea cu faţa-n jos. Nici nu-i refuza apelul. Privea ecranul şi îşi imagina mutra lui Mihai în momentul în care o să afle cine era noul ei ales. De când aflase adevărul, începuse să privească lucrurile şi oamenii cu alţi ochi. Şi se gândise, la un moment dat, că pentru Mihai tot universul fusese creat în scopul de a-i sluji lui interesele! Iar ea, Elena, soţia lui, ar fi murit fată bătrână călugărită dacă n-ar fi salvat-o el...

Se sprijini de spătarul canapelei şi-i zâmbi telefonului:

- Aşa-i că acum înţelegi cum e vorba aia cu "sărac şi cinstit"? Aşa-i că acum ţi-ai fi dorit să n-ai de nici unele, dar să pui liniştit capul pe perna ta noaptea? Aşa-i că ea n-are dreptul la camera matrimonială?

Şi habar n-avea dacă treaba aia cu camera matrimonială funcţiona şi înainte de condamnare - ideea era aceeaşi! "Prospătura" defila prin faţa ochilor lui şi-apoi pleca acasă - iar el se întorcea, nerăcorit, în celulă! Privea ecranul şi se întreba câţi ani o să stea Mihai cazat pe banii statului...

Nu mai suna. Probabil că "pricepuse ideea"! Sau, vorba lui Orlando - i se restricţionase accesul... pe modelul "Hai, bă, că nu-i telefonu' mă-tii"... Şi râdea şi se culca pe canapea, fiindcă băiatul ăsta o făcea să râdă chiar şi-atunci când nu era aici cu ea...

Nu - nu i se restricţionase accesul. Fie "fusese întrerupt", fie îi amorţise mâna pe receptor şi făcuse o scurtă pauză. Foarte scurtă, după părerea ei. Iar suna... Ia - tot el era?... Da - tot el era. Aşa că...

Aşa că mâine dimineaţă Orlando o să-i apese din nou butonul soneriei. Ce-o să facă ea? O să-i deschidă? Sau o să-i spună, prin uşă, că îl roagă frumos să se ducă la ore?

... O să fie ce-o să fie. Şi gata. O să-i deschidă uşa, o să-l poftească înăuntru şi-o să-i spună la ce concluzie ajunsese după ce se gândise la ceea ce-i spusese el azi. Şi-apoi vedeau ei ce mai făceau! Dacă-i era scris să... o să. Dacă nu, nu. Şi-aşa, dădea atâta importanţă unei chestiuni absolut normale şi fireşti şi de durată ceva mai mică decât a mesei de prânz, de exemplu... Şi iar râdea, închipuindu-şi râsul lui Orlando la auzul acelei cugetări total nedemnă de-o femeie de 35 de ani...

16 octombrie 2015. Vineri.

7,50

Azi nu mai ploua. Azi, dimineaţa anunţa o zi însorită şi caldă. Ea nu prea ştia ce zi anunţa dimineaţa pentru ea. Orlando tocmai virase spre scară - şi nu ridicase privirea spre geamuri, semn că ştia deja că este aşteptat...

Se trezise la şase - şi se tot gândise şi răzgândise apropo de ce-o să facă ea azi, versus ce-ar trebui să facă ea azi. Trecuse şi prin faza mesajului pe Facebook, trecuse şi prin momentul mâzgălirii unui bilet - şi se oprise la timp, înainte să-l lipească cu scoci pe exteriorul uşii... Se schimbase de trei ori, se fardase şi-apoi se demachiase... De când conştientizase că nu mai avea

ce să schimbe, sau ce să aranjeze, avea o stare de nervozitate panicată care-o făcea să se-mpiedice de mobilă şi să se bâlbâie şi să pună de trei ori zahăr în aceeaşi cafea - pe care apoi o aruncase şi-şi pusese alta...

Lăsă ceaşca pe masă şi oftă greu, în şoaptă:

- Ce-ai, dragă?

Şoapta ei se auzea ciudat în liniştea perfectă din bloc... Nenorocit bloc! Parcă era părăsit! Parcă nu era nici ţipenie de suflet în clădirea asta! Ce dracu făceau toţi - dormeau? Se adăpostiseră-n munţi? Nimeni nu tuşea, nimeni nu spărgea farfurii, nimeni

Soneria ţârâi scurt, făcând-o să-i scape un oftat de-ăla greu...

Traversă holul şi ridică căpăcelul vizorului. Şi se ciocni de privirea lui serioasă, care parcă o întreba dacă se gândise... Răsuci yala şi deschise uşa. Şi constată că privirea lui devenise un pic nedumerită... Păşi în spate:

- O să fac o adresă către liceu - să le spun că-i invit pe profesorii tăi la mine, în intervalul orar 8-9, ca să-ţi predea şi ţie...

Tânărul intră fără să comenteze. Îi aruncă o privire... şi se concentră asupra închiderii uşii. Era din nou "pus la punct". Era hotărât să-şi ducă planul la bun sfârşit. Planul lui, însă, necesita ajustări urgente - căci ea nu-l aşteptase în dezabieu şi nici nu-l întâmpinase cu un "bună" languros...

Orlando se oprise în uşa bucătăriei - dar nu intrase. Păi, nu-i nimic - că-l băga ea înăuntru uite-acuşi! Îl apucă cu mâna stângă de braţul stâng şi cu dreapta îl împinse uşurel de spate:

- Hai, intră! Am făcut cafeaua aia premium - şi-abia aşteptam să vii să-ţi spun o veste minunată!

"Şi-acum stai jos aici." Tânărul se aşeză, fără să comenteze, pe scaunul spre care-l împinsese ea. Chestia asta o bulversă un pic - şi-o făcu să se repeadă să monopolizeze discuţia cu subiectul ei:

- Deci, veste minunată - mi-am găsit de muncă!

Capul brunet aprobă scurt. Ochii negri o priveau drept, atenţi... Bizar! Făcu un efort şi continuă:

- E ceva part-time, adică stau acasă şi fac traduceri şi sunt plătită la bucată. Dar e bine! E un început! Decât nimic...

Orlando se ridică:

- Ţine minte chestia asta cu începutul!

Începu să râdă, văzându-l scoţându-şi geaca dintr-o mişcare:

- Păi normal c-o ţin minte! Diferenţa dintre unu şi zero e colosală!

Tânărul ieşi, cu tot cu geacă. Păi, unde se ducea? Că la cuier nu se dusese - l-ar fi văzut dacă... Unde se dusese băiatul ăsta?

Ieşi, precaută, în hol. Foşnetul se auzea în dormitor - şi zău că nu-l putea "identifica"! Şi zău că nu-i venea să se ducă după el acolo, în camera cu pat! Cu patul ăla pe care-l "evaluase" ea ieri! Cu patul pe care-l privise şi realizase că îl folosise strict pentru odihnă...

Orlando ieşi pe neaşteptate, speriind-o zdravăn! Mamă Doamne! - în ce hal o speriase! Tânărul nu-i dădu nici o atenţie - traversă holul şi intră în living. Părea foarte grăbit, foarte hotărât să facă ceva anume - numai el ştia ce, fiindcă auzea din nou foşnetul ăla şi tot nu-l putea identifica...

Păli când realiză că atmosfera din camera aia se întunecase...

Omul ăla pricepuse totul - şi era hotărât să-ncerce măcar, că de-aia cobora jaluzelele peste tot...

Trebuia să fie sinceră cu el. Aşa i se părea normal şi fair-play - să-i spună sincer ce gândea şi ce simţea. Aşa că oftă greu:

- ... Să ştii că m-am gândit la discuţia noastră de ieri.

Tăcere - foşnetul era înfundat, semn că se ocupa de jaluzelele din dormitorul mic. Hm... Continuă:

- Nu ştiu dacă e chiar atât de bine să urmăm ceea ce acum pare a fi o cale OK pentru noi.

Tăcere - că dacă nici ea nu pricepuse ce spusese, el cum naiba să priceapă?! Hm...

Oftă din nou. Tot aşa, greu. Păşi spre uşa livingului... Geaca sfârşise pe canapea - dar el nu era aici, ci în dormitorul mic. Intră deci:

- Oricât de mare ar fi optimismul - sunt totuşi unele lucruri care nu se potrivesc.

Tăcere... "Ei, uite că n-am să mai scot un sunet până nu ieşi de-acolo!"

Parcă auzindu-i gândul, Orlando ieşi din dormitorul mic. Şi porni spre ea. Şi fir-ar ea a naibii de treabă să fie - văzându-l cu câtă determinare vine, instinctiv, făcu un pas în spate!

Reacţia ei îl făcu pe Orlando să sară spre ea!

Dădu să se ferească - numai că fu înhăţată, trasă, îmbrăţişată şi sărutată... Şi făcuse toate astea cu atâta fermitate şi-atâta siguranţă-n gesturi, că îi ştersese toate cuvintele din minte şi-i ucisese toate intenţiile de-a se apăra de el...

- ... Sunt total inofensiv...

Ei, na! Ea una nu era de aceeaşi părere cu el! Mai ales de când o strângea-n braţe şi-o pupa mai peste tot pe unde nu necesita "îndepărtarea textilei"!

- Aşa că... nu te mai feri de mine...

Şi-acum o muşca! OK! Îl împinse graţios, dar ferm:

- Stai puţin. Stai!
- Nu mai pot să stau.
- Nu e bine ce faci.
- E perfect ce fac.
- Diferenţa dintre noi e prea mare!
- E inexistentă!
- Orlando!
- Da, Enna!

Chestia asta era total contraproductivă! Ea încerca să-l împingă iar el reuşea să câştige teren! Băgase ambele mâini pe sub bluza ei! Îl împinse din nou:

- Te rog!

Gata - îi dăduse drumul! Ce bine! Fiu! Făcu un pas în spate şi-şi trecu scurt mâna prin păr:

- Nu e deloc OK!

Nu putea să-l privească - dar îl vedea, în vederea periferică, privind-o lung... Oftă din nou:

- Tu ai tot viitorul în faţă. Eu am dublul vârstei tale, un bărbat în acte şi-o belea uriaşă care nici n-a intrat încă în tribunal!

- Tu ai acea vrajă minunată care mă face să simt că am pentru ce trăi.

Haa? Cee? Îl privi lung... El aproba cu capul, convingător pân' la Dumnezeu... Ei, na!

- Fii serios!
- Sunt foarte serios!

Făcu un pas în spate:

- Nu, să ştii că

"n-o să funcţioneze vrăjeala asta adolescentină"... Evident, nu putea vorbi atunci când o săruta el, aşa că "vorbise tare-n gând"... Îl împinse din nou - iar el o înhăţă straşnic de mijloc. Hei! Cu o îndemânare şi-o dexteritate pe care nu i le bănuise, Orlando o "repoziţionă" - şi uite cum ajunsese în braţele lui, cu bluza alandala...

... Ciudat - parcă nu-i mai venea să-l împingă...

... De ce nu-i mai venea să-l împingă?

"Eleno, tu chiar vrei să...?"

Gândul ăla o dezmetici - aşa că deschise ochii. Şi văzu capul brunet...

Iar se gândea să-l oprească, adică să intervină, iar mâinile n-o ascultau nicicum, şi nici corzile vocale nu păreau grăbite să asculte de comanda creierului...

Brusc, Orlando îi apăru în faţa ochilor!

- Hai!

Nu-nu! Negă scurt şi-l împinse cu putere. Iar tânărul se tângui, potopind-o cu săruturi grăbite pe toată faţa:

- Nu face aşa! Te rog!
- Înţelege că nu-i bine!
- Înţelege că nu se poate altfel!
- Ce nu se poate altfel?

Evident, nu-i răspundea! Nu-nu! N-o să-l lase să-şi recâştige "poziţia" pe sub bluza ei:

- Orlando, înţelege că nu-i bine!
- Dar o să fie perfect!
- Orlando!
- Sst!

Şi fu luată pe sus şi mutată jumătate de metru mai spre dormitorul mic! Oftă greu - şi nu mică-i fu uimirea când descoperi că şmecherul reuşise, numai el ştia cum, să-i desfacă toţi nasturii...

Era linişte în bloc. Auzea foşnetele, îi auzea respiraţia grăbită... Anticipa iminenta cădere a sutienului - şi-atunci o să-l altoiască la modul cel mai serios, fiindcă ea spusese "nu" şi n-o să renunţe la opinia ei...

"Eleno, nu-i OK ce faci tu! El se luptă cu tine şi câştigă - iar tu spui că nu vrei, dar stai să te pupe toată!"

Corect! Îl împinse din nou:

- Serios - mai bine nu.
- Nu te cred.
- Acum devii obraznic!
- Acum n-am să te las să renunţi din nou!
- La ce să renunţ?
- La ceea ce vrei să obţii!

Îl împinse din nou, iar el îi dădu drumul:

- De ce mi-ai deschis uşa azi? Nu ştiai de ce-am venit?

Corect! Se acoperi grăbită şi oftă scurt:

- Ba da.
- Dar te-ai răzgândit pe parcurs!
- Nu, mă gândisem de la început să fim doar prieteni.
- Prieteni?!

Tresări - Orlando răcnise şi apucase de maletă şi-o smucise de s-o rupă şi mai multe nu! O trăsese peste cap cu furie! Şi-o scosese! O aruncase pe covor! Făcu încă un pas în spate... şi fu privită cu tristeţe şi-un pic de resemnare:

- ... De ce faci aşa?

"Pentru că nu e bine. Pentru că n-am curaj să-mi contrazic raţiunea, care urlă că nu-i bine!" Evident, prefera să tacă... Tânărul păşi spre ea:

- Tu crezi că nu ştiu?

Oups! Venea - şi n-avea textilă pe el! Păşi deci în spate, iar el îşi continuă drumul spre ea:

- Crezi că nu ştiu ce-i în mintea ta? Ştiu! Ştiu că pentru tine eu sunt doar un puşti cordit care chiuleşte toată ziua şi nu-i stă mintea decât la fuste!

Pas în spate:

- Nu eşti

- Ştiu că, în comparaţie cu tine, eu sunt un neica-nimeni! Dar trebuie să înţelegi un lucru! Tu ai ceva special, extrem de special - şi nu pot să accept toate diferenţele şi să mă-ntorc cu spatele şi să plec pur şi simplu!

Aa, deci vedea şi el diferenţele alea! Bun! Era realist!

- Şi cum o să mor dacă n-o să reuşesc să dorm noaptea şi să mănânc ziua, te rog...

Au! Se lovise de perete! Iar o împinsese la perete! Adică iar se retrăsese ea până la perete... Palmele lui o prinseră uşor de mijloc:

- Te rog... nu mă mai împinge...

Ce tâmpenie! Ce situaţie idioată! Şi bineînţeles că fusese luată pe nepregătite, aşa că n-avea replică! Şi bineînţeles că el profita de absenţa replicii ei şi-o strângea în braţe - şi-ncepea să-i şoptească la ureche...

- Ştiu că sunt tânăr şi fără minte iar tu îţi doreşti un bărbat matur! Ştiu că îţi doreşti un soţ, iar eu habar n-am ce-nseamnă asta şi cum se face! Dar, te rog - nu mă ignora! Sunt aici, cu tine - nu mă ignora, de parcă n-aş exista!

- Nu te

- Enna, închide ochii!

Ei, hai! Bineînţeles că-i mări şi mai şi, hotărâtă să nici nu mai clipească...

- Uşa e încuiată, suntem singuri, jaluzelele sunt închise...

Într-adevăr, "condiţiile erau optime" pentru planul lui...

- Închide ochii... şi ridică mâinile... şi pluteşte alături de mine...

Nu închidea ochii, nu ridica mâinile - şi deci, în loc să plutească, ea aştepta ca el să devină atent. Fiindcă avea să-i spună unele lucruri!

- Enna... E şi chestia asta un început! Decât nimic...

Hei-hei! Îl îmbrânci în secunda doi! Cum adică? Cum dracu putea să spună aşa ceva? Era nebun? Îi spunea-n faţă că, decât să stea necălărită, mai bine îl alegea pe el - chiar şi doar ca soluţie temporară, sau "de avarie"? Fu trasă în braţele lui; dar îl împinse din toate puterile ei! Iar el o înşfăcă de mână:

- Ia-o ca un antrenament!

Se smuci, fără mare succes:

- Hei!

- Sau ca pe-o răzbunare!

Încercă, disperată deja, să-şi elibereze mâna:

- Eşti impertinent!

- Sau ca pe-o curiozitate!

Ei, la dracu! Ridică mâna liberă, dreapta, ca să-l plesnească. Şi fu apucată şi de ea - şi se pomeni imobilizată cu mâinile la spate, în braţele lui!

- Orice, Enna - numai nu mă da afară!

Ia uite, ce nesimţit! Acum smiorcăia la ea!

- Nu-ţi bate joc de mine! Eşti cea mai specială femeie pe care-am cunoscut-o vreodată!

Ei, na!

- Şi-am înnebunit, de când am observat asta!

Ete, fleoşc!

- Şi-am luat-o razna de când am descoperit cât de frumoasă eşti...

Gargară ieftină...

- Nu există comparaţie... între tine... şi...

... Între ea şi... Între ea şi cine? Era curioasă!

... Probabil că între ea şi anteriorul lui "trup de studiu". Că nu stătea degeaba - studia de zor la ea! Orlando ăsta avea toate socotelile puse-n ordine şi-şi făcuse un plan "beton"! Nu de alta, dar ea pălăvrăgise aiurea cinci minute iar în timpul ăsta el reuşise să-i înlăture bluza şi să-şi asigure unele "condiţii de studiu"...

- ... N-ai nimic de pierdut... N-o să afle nimeni... Ştii bine că e...

"Că e... ce? Fără obligaţii? Ştiu..." Ştia şi, de ce să mintă - varianta asta îi surâdea acum, când viaţa ei era plină de obligaţii...

Era linişte în bloc. Tânărul nu slăbise strânsoarea mâinilor - aşa că nici nu se gândea să

se-apuce să se zbată, că un asemenea "profesor în amor" era în stare să-i scoată pantalonii doar cu puterea minţii! Aştepta, deci, ca Orlando să se plictisească de studiat la trupul ei imobil... şi să-i dea chiar el drumul. Ca să poată să-l plesnească şi să-l dea afară - cu sau fără balamuc, cu sau fără ajutorul vecinilor, cu sau fără poliţie. Aştepta... Îi auzea foşnetele, simţea...

"... Ştii ceva, Eleno? Să ştii tu că s-ar putea să ai o problemă..."

Era linişte în bloc... Era semiîntuneric - şi totuşi nu-şi permitea să plece privirea spre el...

Tresări - brusc, mâinile lui îi traseră mâinile! Hei! Se pomeni că-l luase de gât - aşa, pur şi simplu, doar din gestul lui! N-apucă să protesteze - şi nici să le retragă. Apucă doar să inspire... şi să-şi spună, în gând fireşte, că nu crezuse că faza aia din filme era realizabilă. Adică Mihai n-o săltase niciodată aşa, pe perete, deşi era bărbat şi-ar fi avut forţă...

... Era fierbinte. Tânărul care-o strângea în braţe avea piele moale şi catifelată şi fierbinte. Nu se putea gândi la altceva - descoperirea asta parcă o ameţise! Ori descoperirea, ori îndemânarea - Orlando descoperise nu clama de la spate, ci clemele de pe umeri, aşa că sutienul...

- ... Miroşi a dragoste!

Ei, na! Bufni în râs - că mirosea a lapte de corp Dove, nu a dragoste! Orlando profită de momentul ei de destindere - şi-i fură un sărut:

- Frumoaso!

Aoleu! Roşi violent, instantaneu! Era afurisit! Era afurisit de afurisit! Ochii negri o priviră lung... Ştia că, dacă-i spunea acum ceea ce gândea, şi-l punea-n cap - că tocmai se gândise cât de frumuşel era Tom Cruise în tinereţe atunci când se pregătea "să rupă patul"... Ea râdea; el zâmbea doar... şi se apropia încet de ea, de buzele ei... O săruta uşor, abia perceptibil... O săruta... şoptindu-i că e frumoasă... Că e mult mai frumoasă decât îşi imaginase el - sau ceva de genul ăla, sau...

Fără să-şi dea seama, ameţise. Orlando reuşise s-o ameţească de tot! Nu era foarte sigură că voia să-l vadă plecat; nu putea spune dacă stă comod sau o doare spatele, nu putea aprecia care dintre ei o să stea sus...

Mintea ei era într-o debandadă completă şi complexă...

Oare lăsase telefonul cu faţa-n sus? Sau cu faţa-n jos? Ştia sigur că-l lăsase la bucătărie - dar nu-şi mai amintea dacă era în sus sau în jos! Că dacă suna... Deci dacă suna telefonul acum, sau mai târziu - adică în următoarea oră -, o să-şi cumpere un telefon nou. Pentru că pe ăsta o să-l "amuţească" cu ciocanul.

Îl vedea prin ceaţă. Nici el nu părea să fie mai atent, sau...

Ridică încet o mână... Oare... Oare se supăra dacă-l ciufulea? Că muncise serios la minunăţia de freză pe care-o plimba azi cu el... Atinse uşor firele brunete, undeva la ceafă... Brr, ce fior! Tremurase tot - aşa, deodată!

"Şi-a dracului să fii tu, Eleno, dacă şi azi o să rămâi la fel de proastă!"

Mm, ce păr mătăsos avea!

... O ducea undeva - clar, nu mai avea peretele-n spate. Presupunea că în dormitorul mic o ducea. Nu ştia - închisese ochii...

9.00

Tresări - ceasul piuise ora nouă fix...

Era întuneric - un întuneric compact. Se luptase ceva-ceva ca să-l obţină; dar, în cele din urmă, Orlando fusese... "practic". Ca să poată s-o convingă să coopereze, şi deci să ajungă el la ea, acceptase întunericul perfect de sub cuvertură. Şi aşa, în întunericul perfect...

Roşi violent şi se ghemui şi mai şi. Şi-l simţi sărutând-o pe gât... amintindu-i de o parte din ultimele zeci de minute...

Se simţea "îmbrăcată în el". În Orlando. Se ghemuise cu spatele la el; iar el o cuprinsese cu braţul şi luase forma ei. Spatele ei era "îmbrăcat" în Orlando. Îl simţea aşa, fierbinte, şi parcă era ciudat... Şi el, şi săruturile lui, şi respiraţia...

Orlando era un bun psiholog. Pricepuse repede "cu ce se mănâncă" madam Popescu, aşa că îi asigurase toate condiţiile să se simtă în largul ei. Adică cât mai puţin stresată. Ştiuse şi-i simţise încordarea. Totuşi, lucrurile fuseseră... "extrem de noi" pentru ea! Şi chiar şi el fusese reţinut! Ea una era sigură că Orlando "se pricepea mult mai bine", ca să spună aşa...

Şi iar roşise rău şi-o frigeau obrajii...

Îi era frig. Probabil de-asta i se părea el atât de fierbinte...

Tânărul oftă uşor. Şi-o sărută din nou pe gât. Şi o cuprinse mai bine cu mâna stângă - de parcă nu-i era de-ajuns că se lipise tot de ea, încerca acum s-o "înglobeze" cu totul... Orlando avea degete fine. Era fin tot! Era ciudat! Ea se luptase din greu să-şi ungă pielea scorojită cu creme - el era...

El era tânăr. Ea era bătrână. Nu era foarte greu de priceput cum funcţiona el, cum funcţiona ea...

Nu - nu mai putea sta aici, în braţele lui. I se părea alandala. Adică ciudat. Adică se simţea ea ruşinată - conştientiza diferenţa de vârstă, diferenţa de mentalitate, de înfăţişare la urma urmei! Era îngrozitor! Şi dacă mai stătea mult aici, în braţele lui, mângâiată de degetul lui şi sărutată de buzele lui, o să-nceapă să se gândească la nenorocita ei de viaţă! Şi-o să-nceapă să plângă! Rău!

Trase cuvertura de pe cap doar cât să vadă unde-i erau hainele. Şi cum erau undeva pe jos... pentru că, după ce-l luase-n braţe şi-l sărutase ea pe el, lucrurile se cam... împrăştiaseră peste tot pe unde voiseră ele, adică zburaseră care-ncotro...

Îi apucă mâna cu care-o îmbrăţişa. Iar mângâierea degetului se opri imediat, ca gestul unui copil care se străduia din greu să fie exemplar de ascultător... Mm... De ce-i făcea rahaturi de-astea? De ce încerca să joace rolul îndrăgostitului lulea cu ea? Că nu era îndrăgostit de ea! N-avea cum să fie îndrăgostit de ea! Orlando era mai liber decât cel mai sălbatic vultur de pe Terra! Aşa că, nu - nu era îndrăgostit de ea, ci doar foarte şmecher şi voia să i se deschidă uşa de la intrare şi data viitoare. Aşa că îi mută mâna de pe ea... se asigură că ea se va ridica iar el va rămâne învelit bine sub cuvertură... şi se ridică. Şi-şi adună hainele în goană, repezindu-se cu viteză supersonică spre baie!

Apucă şifonierul, luă virajul larg şi năvăli în cămăruţa îmbrăcată în faianţă alb-albastră. Şi închise uşa, puse zăvorul şi răsuci cheia de două ori...

"Eleno, eşti nebună? Ai pus zăvorul, după care ai încuiat cu cheia de două ori. De unde până unde atâta prevedere în cazul lui?" Că nu-i lăsase senzaţia c-o s-o atace curând, nu prea avea de ce să vrea să-i spargă uşa băii mici...

Lăsă hainele pe capacul wc-ului. Şi se aşeză pe ele. Închise ochii, oftând greu...

Ei, păi uite că "se-ntâmplase" - cum se zice...

Orlando avusese răbdare. Nu păţise nimic rău când o sărutase, nu păţise nimic rău când o dezbrăcase... Nu păţise nimic rău, cap-coadă - era bine, sănătoasă şi foarte roşie-n obraji, încuiată straşnic în propria baie. Ba chiar putea spune că-i mergea bine! Că-i mersese bine...

Orlando era un tânăr minunat. Foarte atent, foarte gentil - dar şi foarte ferm. Dacă el voia să obţină un lucru, insista până-l obţinea. Era şi-un fin observator - observase repede crisparea şi spaima ei, aşa că se rezumase la "a se cunoaşte reciproc mai bine", fără inveţii, fără "floricele"... Fără şoapte fierbinţi, fără gemete ca-n filme... Fusese normal. Fusese... Fusese monoton şi stupid, probabil, după părerea lui. Aşa că...

Aşa că, de ce dracu îi cedase? De ce fusese de acord cu propunerea lui? Ca să dea în aceeaşi chestie fâsâită dinaintea lui - dar să se-aşeze la mâna lui, care putea spune acum multe

secrete despre ea? De ce îl strânsese-n braţe? De ce nu-i spărsese capul, urlând ca din gură de şarpe? De ce plutise împreună cu el - cum zicea el? Parcă-i era frică să încerce să răspundă la întrebările astea...

În orice caz, îi era ruşine. Da, îi era pur şi simplu ruşine că a cedat insistenţelor unui tânăr de nici 18 ani. El n-avea destulă minte-n cap, ca să realizeze implicaţiile relaţiei lor; dar ea n-avea nici o scuză, la aproape 35 de ani! Ea ar fi trebuit să fie contragreutatea care să-l împiedice pe el "să facă prostia"!

... Fusese o prostie? Ceea ce se întâmplase dincolo, în dormitorul mic, fusese o prostie?

... Hm!

Tresări şi sări în picioare - auzea foşnete în cameră! Oare se-nşelase? Sau chiar foşnea?... Foşnea! Categoric! Se-mbrăca şi el, sau... El trebuia să se ocupe şi de căciulă, nu? Probabil că se ducea în cealaltă baie, sau...

Reveni pe capacul wc-ului. Era bulversată şi ameţită şi zăpăcită de toate câte se-ntâmplaseră azi. Şi n-avea nici chef, nici putere să vorbească despre asta. N-avea putere nici să încerce să relaţioneze cu el, aşa că... Aşa că da, Orlando era un gentleman desăvârşit - unul care, însă, trebuia s-o lase singură acum. Nu de alta, dar făcuse unele descoperiri care-o bulversaseră...

O să stea aici cuminte şi-o să-l aştepte să plece. Şi pe urmă vedea ea ce mai făcea! Aştepta deci... Asculta... Nu-l mai auzea, semn că se dusese în baia cealaltă... Ba nu! Venea! Acum foşnea şi se-auzeau paşii înfundaţi! Se ridică şi-şi lipi urechea de uşă...

- ... Enna?

Ce situaţie stupidă! Doar nu era să-i spună "Da, Orlando, aici sunt"! Tăcea deci, complicând mult lucrurile...

- ... Enna, te simţi bine?
- Da. Da, n-am nimic.
- Eşti sigură?
- Foarte sigură.
- Atunci te invit să-mpărţim cafeaua mea.

Îl simţise zâmbind. Îl simţise... Îl simţise vesel. La naiba! Se grăbi să-l refuze:

- Te rog, nu te supăra - dar nu-mi arde de cafea.

Asculta...

- ... Enna, te rog - spune-mi că glumeşti!
- ... Nu, nu glumesc. Am... Simt nevoia să calculez unele lucruri. Şi te rog - fără să te superi, sau să crezi cine ştie ce... Aş vrea să te rog...
- Vrei să mă duc la liceu? Şi să te las să calculezi?
- Aşa aş vrea.

Tăcere... Avea sentimentul că Orlando se pregătea să spargă uşa şi s-o bată bine-bine...

- ... Am făcut eu ceva nepotrivit? Ceva ce nu ţi-a plăcut, sau
- Nu. Totul a fost OK.
- Şi-atunci?

Nu prea-i venea să-i spună lui asemenea amănunte...

- ... Şi-atunci? Enna, te rog - vino să vorbim.
- Nu pot să vin. Te rog - hai să lăsăm discuţia pentru mâine. Bine?
- Doar dacă-mi spui de ce.

Aah, ce căpos! Ce încăpăţânat şi insistent era! Ce om!

- Enna... De ce?... Te rog să-mi spui!... Enna...
- ... Pentru că e prima oară când mi se întâmplă aşa ceva. Şi trebuie să calculez unele lucruri.
- ... Dacă am greşit ceva, mi-aş dori tare mult să-mi spui!
- N-ai greşit nimic! Doar că...
- ... Doar că ai prefera să plec.

Nu putea să-i confirme chestia asta, nu? Nu se făcea! El fusese un gentleman, iar ea îl

expedia repejor...

- ... Enna? Vrei să plec?
- Da.
- ... Promiţi că eşti cuminte, dacă plec?
- Da.
- ... OK. O să te sun. Bine?
- Bine.
- Enna...

Era sadic...

- ... Te sun când ies de la ore - bine?
- Bine.

Asculta, atentă. El nu foşnea, semn că nu pornea spre uşă...

- Enna...

Era, deci, sadic...

- ... Crezi că data viitoare, când o să-ţi mai apăs soneria, o să-mi deschizi uşa?

Zâmbi... şi-i răspunse în aşa fel încât să nu rişte să i se urce liceanu'-n cap:

- Da; cel mai probabil, da.
- ... Bine; atunci... Atunci mă duc la liceu. Sigur eşti bine?
- Sigur-sigur.

Îl auzea îndepărtându-se, foşnind în continuare... Ieşise - se dusese undeva. Îi auzise limpede paşii - călca un pic pe călcâie atunci când se grăbea, sau... Aha! Se-ntorcea! Degetul lui ciocăni corect la uşă:

- Enna...
- Da.
- Eu sunt gata de plecare.
- OK.
- Să nu uiţi că ai promis!
- Nu uit.

Aştepta - nu se mai auzea nimic, dar asta însemna doar că Orlando aştepta şi el...

- ... Pa, Enna!
- Pa!

Îl auzi îndepărtându-se... Auzi sistemul de închidere al uşii de la intrare pocnind de două ori, semn că descuiase... Şi-l auzi ieşind. Uşa metalică pocni destul de serios... ca după un tânăr care se grăbeşte s-o şteargă şi uită cele mai elementare reguli de convieţuit cu soţia...

Reveni pe capacul wc-ului. Ciudat - îi venea să plângă! Şi zău că n-avea de ce! Că, vorba aia - ar fi putut să fie o chestie jalnică, dar Orlando era un adevărat vrăjitor... Faţă de Mihai, Orlando...

Nu putea să nu facă o comparaţie. Era... inevitabil - mintea ei îl comparase pe Orlando cu Mihai de mii de ori până acum! Iar când se gândea conştient la comparaţia asta...

Da. Orlando era de mii de ori mai preferabil decât Mihai! Dar asta doar *indoor* - adică departe de ochii lumii. Imediat cum diferenţele dintre ei deveneau vizibile, ea... Adică imediat cum va apare o terţă persoană, probabil că ea o să simtă nevoia să se-ascundă sub pământ şi-o să se simtă ca o babă pictată şi boită şi sugrumată-n haine sexy care încearcă să pară cât de cât potrivită cu copilul pe care-l ţine de mână... Da, ştia deja că Orlando o să-i apese din nou soneria. Ştia că ea îi va deschide. Ştia că n-o va face doar ca să poarte o conversaţie, la o ceaşcă cu cafea. Ştia că data viitoare nu va mai fi "ca să se cunoască reciproc mai bine". Ştia că, dacă băiatul ăsta o să-i mai apese soneria...

Tare se temea ea că tocmai deschisese cutia Pandorei...

Zâmbi şi se ridică: toată viaţa ei, fusese o proastă care-şi asumase faptele şi plătise corect fiecare greşeală pe care-o făcuse. Acum, de exemplu, ar fi fost foarte simplu pentru ea să spună

"Dna Claudia mi-a zis să-mi trăiesc viaţa"! Nu? Dar nu era genul care "să paseze problema". Ea decisese să deschidă azi uşa şi să-l poftească pe Orlando să intre. Adică s-o deschidă şi azi, după ce ieri aflase ce intenţii avea el cu ea. Aşa că "era a ei" - nu? Dacă va fi bine, se va felicita pentru decizia minunată. Dacă nu va fi bine, probabil că-şi va face autocritica, sau...

"Eleno, ai luat-o razna!"

Categoric!

Luă halatul din cui şi se îmbrăcă. Şi răsuci cheia, apăsă clanţa...

Oftă greu şi-şi şterse lacrima rebelă - pentru că era, totuşi, o babă răsuflată care-şi pierduse tinereţea şi frumuseţea trăind alături de un om total absent... Şi pentru că ajunsese acum, la 35 de ani, să se uite-n urmă şi să observe că nu făcuse altceva decât îl slugărise pe el şi aşteptase să se ofilească...

Îşi amintea pielea fină, respiraţia, buzele... iar ochii i se umpleau cu lacrimi... Şi nu se putea abţine să nu plângă. Nici nu voia să se abţină! Voia să plângă pe săturate, să se descarce... Să-şi descarce măcar o parte din necazul şi supărarea şi jalea care-i stăpâneau acum sufletul... Că timpul nu mai venea înapoi, ea n-o să mai aibă vreodată 30 de ani iar soarta ei o să fie alături de-un boşorog ca ea - grizonat, ofilit, suferind de diverse boli profesionale, chinuit şi el de regretele timpului pierdut cu prima soţie...

"Da, Eleno! Toată viaţa ta viitoare va fi un compromis - ca să nu stai singură şi să ai un sprijin la bătrâneţe, va trebui să convieţuieşti cu un divorţat." Şi-a dracului să fie ea dacă o să se recăsătorească! Nu-nu! Chit c-o să moară singură, părăsită, la marginea drumului - dar n-o să se mai lege vreodată de vreun alt bărbat! N-o să mai fie niciodată sclavă sigură pentru unul şi altul!

"Hai! Ieşi de-aici şi du-te şi caută un calmant! Că stai ca proasta-n baie şi-ţi plângi de milă!"

Trase zăvorul şi deschise uşa. Şi făcu un singur pas în dormitorul mic.

- Eram sigur!

La dracu! Nici n-apucase să se sperie! Hei! Ce naiba...

... Nici n-apucase să "proceseze" ce i se întâmplase - ştia doar că Orlando o păcălise. El o apucase de braţ, el o trăgea vijelios prin casă... Ea apucase doar să bage bărbia-n piept şi să-şi spună că, iată - şi-un puşti de nici 18 ani o putea duce de nas fără prea mari dificultăţi...

Fu împinsă în bucătărie, răsucită şi săltată scurt. Hei! Scăpă un ţipăt - doar atât - şi se pomeni aşezată pe masă! Ia uite...

"Daa, sigur! Ia uite! Ia uite-l cum te-a pus pe masă şi-a venit în faţa ta şi n-o să te lase să scapi cu fuga - şi-o să-ţi pună un milion de întrebări... De-alea de copil necopt de 18 ani..." Adică de-alea care-or s-o facă să plângă şi mai rău...

- De ce te-ai ascuns în baie?

N-o ţinea de umeri; nici nu încerca să pară că-i cere socoteală. Se sprijinea cu ambele mâini de masă şi se aplecase spre ea, ca să n-o lase să coboare de-acolo. Şi-i vorbise calm. O dojenea... într-un fel. Şi poate că era şi curios să înţeleagă cum gândea o gâscă de treişcinci de ani...

- Enna! De ce te-ai baricadat în baie?

Evident, n-o să-i spună lui de ce! Nici nu prea ştia de ce! Adică ştia - dar nu putea să-i spună că-i fusese ruşine de el... la 35 de ani...

- ... Crezi că ai făcut ceva rău?

Cel mai bine era să tacă şi să-l lase să vorbească singur. La final, o să se plictisească şi-o să plece! Sau o să se grăbească la ore şi-o să plece... Chiar! Cât era ceasul? El nu trebuia să ajungă la liceu? Hm...

- ... Îţi zic o chestie! Tu eşti singura care decizi cum şi cu cine îţi trăieşti viaţa. Iar acum, după toate câte ţi s-au întâmplat, tu eşti perfect îndreptăţită să-ţi trăieşti viaţa aşa cum vrei! O lume-ntreagă ştie că ai o jigodie de bărbat; nimeni nu te poate acuza că l-ai înşelat, sau mai ştiu eu ce!

Păi... Păi...

- În plus, nu ştie nici dracu ce faci tu în casa ta, cu uşa încuiată şi cu jaluzelele închise

şi cu cuvertura peste cap!

Ouch! Roşise violent - şi tare-ar fi vrut să nu roşească, fiindcă el o privea şi observa nuanţa ruşinată din obrajii ei...

- Iar mie nu-mi cere nici dracu socoteală ce fac, unde, cu cine şi de ce.

"Da, bine, OK! Acum te duci la liceu? Mă laşi şi pe mine să roşesc în voie în singurătatea ruşinii mele?"

- ... Suntem doi adulţi care au decis să facă dragoste. Vârsta şi ocupaţia nu mai contează. Mai ales că s-a întâmplat deja, aşa că e cam târziu să disecăm chestia asta...

"Aşa că nu te mai uita aşa la mine!" Era roşie ca focul, iar băiatul ăsta n-o slăbea deloc!

Tânărul lăsă, uşurel, capul pe capul ei. Era mult, mult prea şmecher - făcuse doar jumătate din gest, nu riscase s-o împingă, sau s-o doară capul, sau...

- ... Bei cafea cu mine?

N-avea nici o dispoziţie să bea cafea. Ea s-ar fi dus cu multă plăcere înapoi în baie - şi-ar fi stat acolo până venea DNA-ul şi-o asigura că Orlando chiar plecase acasă! Dar îl aşteptase cu cafea; normal că trebuia s-o bea, nu? Adică el voia s-o bea, iar ea era gazda, aşa că...

Braţele lui o cuprinseră uşor... Foşnetul se auzise ciudat - sau nu era ea obişnuită să audă foşnetul ăla, alăturat parfumului şi prezenţei lui şi...

- ... Bei o cafea cu mine?

Era prea şmecher. Adică nu şmecher - era foarte atent la ea. "Stătea cu ochii pe ea" la propriu - şi sesiza toate gesturile ei, toate ezitările, nu-i scăpa nici o întârziere a răspunsurilor... Aprobă cu capul, ca să-i răspundă la întrebare. Iar el îi dădu drumul, ca să poată s-o coboare de-acolo de unde-o cocoţase...

... Nu prea mai avea ce să spună. Pentru că nu mai era nimic de spus. El se aşezase pe scaun şi-o aşezase pe ea pe genunchi, întoarsă spre masă. O ţinea cu mâna stângă. Dreapta era în vervă mare - scotea ţigara, scotea şi pentru ea o ţigară, o aprindea pe-a lui, lua ceaşca ei şi constata cafeaua din ea şi i-o punea în faţă... Şi se apleca încetişor, ca să-i vadă ochii şi mimica...

Nu. Nu-i venea să socializeze. Adică nu putea să se bucure, aşa ca el. Nu putea spune că n-avea motive de bucurie - dar, pur şi simplu! Era el aici şi... Şi ei îi era ruşine de el. Şi-avea nevoie de un pic de timp, ca să se acomodeze cu noua realitate. Şi-o strângeau şi zbârcelile, şi pielea descuamată, şi cremele cu care-şi întinsese aseară ridurile. Şi-ar fi preferat tare mult să fi rămas singură - sau măcar s-o lase să stea singură, pe scaunul ei! O ţinea pe genunchii lui, se uita-n sus la ea şi... şi îi venea să plângă... pentru că pierduse... Pentru că de-atâţia ani... Pentru că degetul lui iar o mângâia uşurel, pe halat de data asta, iar ea parcă simţea zbârcelile şi...

"Eleno, îţi dai seama că exagerezi? Îţi dai seama că, emoţional vorbind, eşti făcută zob? Şi că, dacă reîncepi să plângi, poţi spune că eşti cea mai mare proastă din univers?"

Nu. N-o să plângă. Se întinse şi-şi luă un şerveţel, cu care-şi şterse bine nasul... Orlando era un domn, nu se uita la ea să vadă cum îşi suflă ea mucii... Îndesă şerveţelul în buzunar. Iar capul brunet se aplecă şi se răsuci, iar ochii negri o priviră lung, atenţi... Îl vedea, cu coada ochiului, cum o studia cu maximă atenţie! Ea îşi privea degetele - că pe el nu-l putea privi... OK! Şopti:

- N-am nimic. Trebuie să mă dezmeticesc mai întâi - iar chestia asta ia timp...

- Am înţeles. În regulă! Azi te duci pe undeva?

Ridică scurt din umeri - că n-avea nimic stabilit, nimic pregătit... Orlando începu să râdă:

- În general, atunci când cineva te întreabă ce program ai iar tu n-ai nici un program, cel mai bine e să-ţi iei telefonul şi să te prefaci că-ţi consulţi agenda - şi să inventezi repede nişte întâlniri cu oameni importanţi, care stabilesc pulsul planetei şi alte asemenea...

Încă de la "să te prefaci", începuse să zâmbească; acum râdea de-a binelea, în timp ce el îi înmâna telefonul... Hai să vadă dacă se ducea undeva azi! Nu? Dacă aşa se făcea chestia asta...

Ciudat - pe Facebook chiar avea două întâlniri! Adică două invitaţii! Zâmbi slab:

- Am două invitaţii - un interviu cu Măruţă şi un talk-show la Simona Gherghe.

- Şi la care te duci?

- La amândouă.

- Am înţeles... Care-i primul în program? Adică cel mai devreme? Măruţă sau Gherghe?

- Mi se pare că Gherghe.

- Atunci te aştept la Studiourile Mediapro, în capătul aleii care duce la clădirile de la Buftea, pe la şapte jumate? Sau ne întâlnim în Buftea, în faţa bisericii?

Poftim? Îl privi lung... mirată de perspicacitatea şi mai ales inventivitatea lui... Orlando îşi compuse o mutră vinovată:

- Am zis de biserică fiindcă e înaltă şi se vede de departe! Eu n-am carnet - aşa că vin cu RATA şi...

"Oof, Doamne!" Încerca s-o încurajeze! Adică încerca s-o detensioneze, s-o liniştească cumva... "Îţi mulţumesc că eşti aşa." Poate că era mai bine să nu rostească cuvintele astea... aşa că plecă privirea spre telefon. O să le răspundă negativ după ce pleca el. Ia - pe mail avea ceva?... Ei, poftim!

- Cred că se contramandează Antena şi PRO-ul. Am un interviu pentru un job, la trei jumate.

- Aha. Păi, ce să-i faci - contramandezi interviurile televizate!

Aprobă cu capul... Parcă ghicindu-i gândurile, Orlando deveni foarte atent la ţigară. Sau la cafea. În orice caz, se uita spre masă acum. Şi cam atât...

Era linişte în bucătărie, în bloc, în parc...

Se holba la propriul mobil, căruia oricum îi dezactivase ecranul, şi realiza că e cel puţin ciudată şi complexată şi constipată...

"Eleno, nu face aşa! Nu face aşa, că..."

Oftă greu. Nu era deloc în regulă ce se întâmpla cu ea! Dar deloc-deloc! Orlando avea dreptate - după ce bărbatul ei o înşelase şi-şi aranjase re-căsătoria cu tot cu bunăstare, ea era îndreptăţită să-şi refacă viaţa! Şi era treaba ei cu cine-o refăcea - cu un licean sau cu un membru marcant al Clubului pensionarilor din sectorul 2! Îl alesese pe Orlando! Nu, era de părere că nu făcuse o greşeală atunci când îl alesese pe el! Şi-atunci, de ce naiba stătea ea botoasă şi-şi plângea de milă? Nu de alta, dar tocmai avusese o revelaţie! Nu-i pusese prafuri în cafea, ca să-l convingă s-o ducă-n dormitor; el insistase minute în şir s-o convingă să meargă cu el în dormitor! Şi tot el se prefăcuse că plecase, tot el încercase să-i ridice moralul, tot el o aşezase pe genunchii lui şi-o servise cu de toate şi-o mângâia uşurel cu degetul... El, cel care-i vorbise despre "echilibru delicios", despre "maturitate şi tinereţe"... Cât despre vitalitate, putea spune c-o ucisese complet conştiinţa de sine! Nici urmă de echilibru delicios! Era mai depresivă decât o pensionară la prima pensie! Aşa că...

"Aşa că, dacă vrei să-l vezi revenind mâine cu o altă cafea premium, fă bine şi arată-i opinia ta despre prestaţia lui! Că ceea ce i-ai arătat tu îi creează impresii false!" Într-adevăr, ţâşnise din pat şi se-ncuiase în baie şi-l uşuise rău...

Se ridică un pic, cât se se-ntoarcă mai spre el - şi strecură mâna pe sub braţul lui şi-l cuprinse uşurel. Lăsă capul pe umărul lui, delectându-se cu parfumul ăla ameţitor... şi-i picară ochii pe ţigară. Îşi fumase aproape toată ţigara! Oof, fir-ar...

- ... Ce e, Enna?

Ridică din umeri - nu era nimic! Pur şi simplu...

- ... Încerci să-mi spui ceva?

Negă încet cu capul...

- ... Sigur?

Aprobă încet cu capul... Orlando îi şopti la ureche:

- Pot să fiu sincer fără să suport repercusiunile deciziei de-a fi sincer?

Mare şmecher! Îngrozitor de mare! Începu să râdă şi aprobă.

- În momentul ăsta, mi-e frică. Apropo de ceea ce încerci să-mi spui aşa, fără cuvinte...

Hm... La urma urmei, poate că nici ea nu era foarte explicită! Dar nici nu voia să-i dea certitudini! Asta i-ar mai fi lipsit - un Orlando mult prea sigur pe el, plin de propria valoare, de...

Degetul lui n-o mai mângâia. Ce-i drept, el îi dăduse drumul atunci când ea se întorsese mai spre el - adică dăduse semne că vrea să se mişte. Aşa că decise să-i transmită "mesajul" ei prin gesturi.

Nu apucă să mişte degetul decât o dată - fu strânsă cu multă putere în braţe! Oof - ce copil era el, uneori! Uite ce făcea! Se dădea de gol şi-şi deschidea sufletul şi-şi exterioriza gândurile, planurile...

Gata - se exteriorizase. "Masculin", aşa - preţ de două secunde, maximum. Revenise la poziţia "de cafea"; reveni şi ea la poziţia cu capul pe umărul lui. Şi continuă să-l mângâie uşurel pe spate... Un pic, cât se putea mişca natural degetul mare...

Mâna lui se întinse uşurel şi stinse ţigara... Întinse şi ea mâna - fără să ridice capul de pe el. Şi pipăi uşurel pe masă, până dădu de pachetul de ţigări - şi-l mută în faţa lui, "dăruindu-i" ţigara pe care el i-o "dăruise" ei... Privea bărbia şi stropul de obraz vizibile din unghiul ăla şi-i vedea zâmbetul... Întinse din nou mâna, pipăind după ceaşcă de data asta... Orlando râdea de-a binelea! Ea pipăia cu grijă, să n-o verse, să nu-i nimerească degetul în cafea... O mută în faţa lui şi închise ochii. Nu, nu-l cuprindea cu braţele; doar îl ţinea prin spate. Nu era adepta "încleştării totale", a "sufocării" în numele dragostei...

Şi-acum or să mai stea aşa încă vreo cinci minute. Cam atât dura fumatul celei de-a doua ţigări, nu? Cinci minute... Orlando o trase uşurel de pe el:

- Mă tem că trebuie să ajung urgent la liceu...

Prea bine! Se ridică şi-i întoarse spatele. Se grăbea... Se grăbea în dormitor, la geantă! Trebuia să-şi ia rujul din geantă! Sau stick-ul! Sau actele! Timp în care el trebuia să plece! La urma urmei, doar nu voia să întârzie la liceu!

- ... Enna...

Decise să nu-i răspundă. Nu putea să-l conducă la uşă! Nu putea şi pace! Adică ea, în halat, ţinea uşa iar el o săruta şi-i spunea că "vorbim"! Exclus! Paşii se apropiau grăbiţi... Fu răsucită, îmbrăţişată şi sărutată... Şi-acum nu putea să mai deschidă ochii, fiindcă-i era ruşine...

- ... Trebuie să plec...

Aprobă, cu ochii închişi...

- ... Vorbim.

Aprobă din nou. Îl auzi grăbind-se la uşă... Foşnet... Foşnet şi clanc. Uşa se închisese.

Orlando plecase.

Deschise ochii şi se grăbi să iasă în micul holişor - chiar plecase? Sau o păcălise din nou?... Nu; chiar plecase. Intră în bucătărie şi se grăbi la geam. Fir-ar! Presa terminase filmările la Roxana şi-acum se instalau la blocul ei! Or să-l ia la ochi pe Orlando - şi-atunci o să fie nasol de tot! Că dacă presa începea să transmită informaţii despre relaţia ei extraconjugală...

"Calmează-te! Ai răbdare! Până acum, ţi-a demonstrat că e discret! Aşteaptă să vezi ce face!"

Îl aştepta să iasă... Uite-l!

... Ciudat - vorbea la telefon. Privea în asfalt şi ţinea telefonul la ureche... Oare cu cine vorbea?

... Oare vorbea cu Zoe?

"Las-o dracului de gelozie! Eşti nebună? Bine că nu-l iau ăia la ochi!" Jurnaliştii erau ocupaţi cu aparatura, iar tânărul nu le inspira mare lucru... Orlando viră la stânga... Nici indivizii, nici individele nu păreau să suspecteze ceva, sau...

Şi uite cum, vorba lui - nimeni nu afla ce făcea ea în casa ei, în viaţa ei, în spatele jaluzelelor...

Adică ajunsese să se-ascundă în spatele jaluzelelor... Să se gândească cu groază că o să se afle, că or să se năpustească toţi... cu întrebări, cu camerele de luat vederi, cu...

Scăpă un suspin - şi-şi impuse să înghită nodul din gât! Şi să fie serioasă! Şi să nu plângă din cauza ălora! "Ce dracu, Eleno - ăştia sunt în stare să-ţi distrugă viaţa tocând-o la TV! Oricum, asta se va întâmpla - te vor analiza în *prime time*! Măcar ai grijă de tine, să nu faci pareză!" Că se putea înfuria îndeajuns de tare, dat fiind că era o persoană sinceră, integră, care credea în sal-

varea planetei şi punea toate prostioarele la suflet...

"Eleno, lasă prostiile şi ia telefonul! Şi refuză politicos invitaţiile la TV!"

Trebuia să le vorbească frumos, cu amabilitate - că cine ştie când o să aibă nevoie de-o apariţie pe micile ecrane! Dacă Mihai nu accepta divorţul, sau dacă DNA-ul încerca să vândă toată casa în contul pagubei făcute de Mihai... Sau dacă se afla de Orlando şi tăbărau toţi ca şacalii...

Se simţea ciudat. El se comportase normal - ea, însă, fusese ciudată. Fiindcă se simţea ciudat. Îi era ruşine pentru ceea ce se întâmplase. Ori înnebunise, ori rămăsese blocată-n moda aia veche de demult, ori... Şi-i venea să plângă rău...

"Eleno, orice-ar fi, nu plânge!" Cine ştie când apărea Orlando pe nepusă masă, aşa, şi-o găsea cu ochii roşii şi înţelegea că maturitatea, tinereţea şi vitalitatea nici nu puteau clinti conştiinţa de sine şi mintea obtuză şi foarte proastă...

14,30

Din fericire, presa plecase acasă. Sau la masa de prânz. Sau în studio sau la şedinţa de sumar. Sau la cumpărături. În orice caz, împachetaseră pe la unu. Ea una le era profund recunoscătoare pentru acea decizie - că trebuia să plece la interviu...

Ieşi în hol şi se privi lung în oglindă. Era bine; arăta bine. Purta fustă conică azi. În cazul ei, hainele îi stăteau în funcţie de dispoziţie. Când era veselă, şoldurile i se rotunjeau iar hainele se aranjau frumos, ca pe manechin; când era tristă şi depresivă, "făcea aripioare" şi arăta ca un dreptunghi cu picioare. Nu-i plăcea cum arăta acum, fusta conică se transformase într-un dreptunghi şi-un trapez, dar era prea târziu ca s-o mai schimbe - întârzia la interviu. Aşa că îşi puse sacoul, îşi luă geanta şi mapa şi ieşi.

Era tristă. Îi venea să plângă - şi-ar fi plâns, probabil, dacă n-ar fi ieşit în afara casei. Pe la unu, realizase că Orlando nu-i lăsase numărul lui de telefon şi nu ceruse numărul ei de telefon. Îl căutase printre prietenii Iolandei, dar nu-l găsise. Fata aia avea 2.310 prieteni, aşa că renunţase la a-l căuta "manual". Era, probabil, acolo; dar dacă nu se numea "Orlando"...

O s-o sune el. Sau o să-i scrie - că ea se numea "Elena Popescu" şi figura printre prietenele Iolandei, aşa că era la un *search* distanţă. Sau o să vină la ea. Sau o să se fofileze, o să-şi schimbe traseul spre liceu... Sau o să se mai gândească la dimineaţa de azi - că urma weekend-ul, adică două zile fără cursuri, aşa că avea scuza statului acasă...

Împinse uşa şi oftă greu - dacă Orlando ajungea la concluzia că dimineaţa de azi fusese timp pierdut pentru el... Băiatul ăsta era uns cu toate alifiile - şi se vedea că avea o vastă experienţă în ceea ce se numea, generic, viaţă. Dacă, după părerea lui, ceea ce începuse de dimineaţă părea să fie o pierdere de timp...

"Gata, Eleno! Gata, că faci fixaţii! Dacă o să vină, bine; dacă n-o să vină, altul!" Ce naiba - că doar nu se-ndrăgostise de tânărul ăsta! Tocmai ea, care găsise trei pagini de argumente contra unei relaţii cu el...

"Şi când te gândeşti că chiar tu i-ai spus motivele pentru care ar putea să nu te mai sune..." Dacă nu înceta, chiar că se punea pe bocit! Şi chiar nu era cazul!

"Hai - gândeşte-te la altceva! Gândeşte-te la job!"

Postul pentru care se ducea acum la interviu era la o revistă pentru femei. Ei căutau "editor"; adică ea depusese CV-ul pentru postul de editor, gândindu-se că după atâţia ani de Agerpres nu se putea să nu se priceapă să înlocuiască unele cuvinte şi să dea un sens ideilor redactorilor mai împrăştiaţi! Azi, îi scrisese însuşi redactorul-şef. O invitase personal la un interviu. Din

tonul mail-ului, avea senzaţia că fusese chemată pentru alt post. Şi tare se temea ea că se va duce degeaba...

Paşii îi deveneau tot mai uşori... Se simţea ea toată mai uşoară! Şi mai suplă, mai mobilă! Se simţea zâmbind - îşi simţea muşchii feţei zâmbind, pentru că ochii îl văzuseră pe brunetul de la capătul aleii şi-l recunoscuseră... sub ochelarii de soare şi ciufulitura aia smucită în stil animé şi cercelul din ureche... Orlando zâmbea şi el:

- Sărut mâna, Elena!
- Ei, bună!
- Ce bine-mi pare să te revăd!
- Şi eu mă bucur că ne revedem!

Aşa, că ea putea să fie şi mai explicită fiindcă era mai mare şi avea voie şi gata! Îi venea să râdă, să danseze, să aplaude şi să tropăie mărunt; dar se abţinea, că cine ştie pe unde erau pitiţi nişte paparazii...

- Ce faci - ai ieşit la plimbare?
- Vorba vine! Trebuie să ajung în zona Gării de Nord.
- Ce coincidenţă! Şi eu, tot acolo merg!

Pe bune?! Ridică sprâncenele, delectându-se cu înfăţişarea lui "super" şi neputându-se abţine să nu-şi amintească faptul că el, Orlando, trecuse de dimineaţă pe la ea şi insistase... Parcă citindu-i gândul, tânărul zâmbi... mai altfel şi arătă spre bulevard:

- Să mergem la Gara de Nord atunci!

Prea bine! Porni spre bulevard... şi decise să-i verifice totuşi perspicacitatea:

- Dar tu ce treburi ai la Gara de Nord?
- Păi am mai multe treburi. Trei, mai exact. Prima, trebuie să verific dacă au ceai de tei la plafarul de la metrou.

Oo, Doamne! Ceai de tei! Se ducea la gară pentru ceaiul de tei! Şi el râdea - şi extindea al doilea deget:

- A doua, am de ridicat un plic de la tren. Iar a treia
- Ce tren?
- Intercity-ul de Baia Mare.
- Şi la ce oră vine?
- Păi, pe la opt jumate-nouă.

Îl privi lung, mirată:

- Şi te duci de-acum la gară?
- Da, pentru că nu plănuiesc să-l aştept pe peron. Aici intervine cea de-a treia treabă pe care-o am în zona gării...

Orlando plecă capul şi-o privi cu subînţeles, pe deasupra ochelarilor...

- Interesant! Cum o cheamă?
- Enna.

Scutură dojenitor degetul la el - iar el gesticulă amplu:

- Ce să fac, dacă aşa o cheamă?!

Se-ntrecea cu gluma - şi nu era bine să se joace cu gluma asta! Îşi simţea paşii plutind dansant; un picaj acum ar fi fost dezastruos...

Or să ia metroul. Chiar dacă asta le scurta mult plimbarea - nu putea să rişte s-o vadă tot Bucureştiul plimbându-se şi râzând şi conversând cu Orlando! El era apărat de anonimat - ea, însă, apărea seara pe ecranele televizoarelor...

16.00

Era fix. Oare asta însemna că o iubeşte? Da, se gândea la el. Se întreba dacă era pe-aici, prin zonă - şi dacă plănuia s-o conducă înapoi acasă. Ca să fie sinceră, i-ar fi plăcut ideea...

Făcuseră drumul într-o atmosferă minunată. Râseseră, glumiseră - de parcă se supuseseră reciproc la un test de "potrivire socială", pe care-l trecuseră şi-apoi se bucuraseră unul de celălalt! O condusese până în capătul străzii, unde-şi luaseră un fel de "la revedere". El spusese că se duce să verifice mersul trenurilor, intercity-ul, şi-apoi rămânea prin zonă. Ea intrase în curtea micuţă dar cochetă, în căsuţa aparent micuţă dar în realitate spaţioasă şi îl cunoscuse pe dl Drăghici, noul ei angajator...

O convinsese să spună "da". Deşi îşi depusese CV-ul pentru postul de editor, deşi venise hotărâtă să n-accepte nimic altceva, iat-o aşteptând-o pe doamna care trebuia să-i ia datele din buletin şi să-i dea un telefon şi-un reportofon. Îi spusese că are şi ea telefon - şi n-are ce face cu două. Dl Drăghici o asigurase că nu se ştie niciodată când o să rămână fără baterie... sau când o s-o sune el pe telefonul de serviciu! Râsese, evident, şi nu-l mai contrazisese... decât în privinţa reportofonului. Are telefon cu funcţie de înregistrare, aşa că nu-i trebuie reportofon. Evident, el îi explicase nu că un jurnalist nu era credibil dacă n-avea reportofon, ci că era mai sexy când arăta legitimaţia şi reportofonul! Apropo - avea şi legitimaţie! I-o făcuse "colegul de la DTP", care-o pozase atunci, pe loc, şi-i completase datele şi-i încropise legitimaţia şi i-o dăduse pe-un stick, să se ducă "jos la metrou" s-o printeze color şi s-o plastifieze... De parcă, vorba aia - venea Apocalipsa şi-i prindea fără redactor, aşa că depuneau toate eforturile ca s-o facă să semneze contractul...

Postul în sine nu era "o filosofie". Rolul ei era "să iasă din birou". Dl Drăghici, şeful ei şi redactor-şef al revistei, suferea de-o meteahnă grea ca un blestem bine rostit - avea redactori "de birou". Stăteau la birou şi căutau informaţii pe net. Luau interviuri prin mail, făceau articole din pliante de prezentare... Dl Drăghici era în căutarea unui om care să se ducă pe teren şi să vadă viaţa adevărată. Şi oamenii adevăraţi. Şi care să facă şi poze şi să încerce să obţină şi publicitate - pentru care urma să primească comision. "De dimineaţă te duci în documentare, la prânz scrii materialul iar de pe la trei eşti, vorba aia, liberă!" Dl Drăghici o credea un fel de super-ultra-redactor...

Dl Drăghici lucrase mulţi ani la Agerpres - înaintea ei, fireşte. Şi era de părere că orice om care avusese de-a face atâţia ani de zile cu ştirile Agerpres era capabil să scrie şi el ştiri. Adică era capabil să scrie. O asigurase că n-are de ce să se simtă complexată - dacă ea îi transmitea informaţia brută pe mail, sub formă de text cu date reale, el modifica textul astfel încât ea să câştige un Pulitzer. Şi-i povestise apoi, în cinci minute, cele două mari avantaje ale meseriei de redactor. Una - nu murea niciodată de foame. În cazul ei, nu murea niciodată de coşuri umflate, coafură picată şi haine rupte. A doua, n-o mâncau sfinţii. "La ce agendă impresionantă o să-ţi clădeşti din postura de jurnalist, să fii sigură că o să poţi rezolva orice problemă cu doar un telefon!" Aprobase şi tăcuse mâlc, neputându-i spune că ea era cam mută din fire şi nu s-ar fi caracterizat ca fiind băgăcioasă...

Era un pic bulversată. De când apăsase butonul pe care scria "Revista «Femme fatale»", părea teleportată într-un univers paralel unde lucrurile se întâmplau altfel. Dl Drăghici era altfel, colegii ei - ăştia noi - erau altfel, predarea/primirea bunurilor era altfel... Dacă va constata că nu e bună de redactor, o să-l roage pe dl Drăghici s-o lase să încerce totuşi să fie editor. Atmosfera de aici, de la birou, era foarte plăcută. Oamenii de-aici păreau... "normali-speciali". Avusese mulţi colegi şi colege la Agerpres, dar nici unul nu fusese aşa ca oamenii ăştia...

Trăgea concluzia că era adevărat - colectivurile mici se clădeau pe-un început de prietenie, aşa că erau mai unite, mai închegate...

Paşii se apropiară grăbiţi - iar scaunul din faţa ei se trase:

- Mă iertaţi că am întârziat, dar am fost la poştă. Şi a fost aglomerat...

- Nici o problemă.
- Ce-a spus dl Drăghici?
- Că sunt noua dvs. colegă.
- În postul de editor?
- Nu, în postul de redactor.

Femeia zâmbi cu subînţeles:

- Aha! V-a dat telefon şi reportofon?

Aprobă cu capul, iar ea se ridică:

- Imediat, să aduc formularele.

Aştepta - nu se grăbea nicăieri, iar Orlando era genul care cu cât aştepta mai mult, cu atât mai "picant" era...

- Le-am adus. Ca să nu pierdeţi timp aici, cu mine - vă fac copie după buletin şi completez eu formularul. Şi îl luaţi luni, când veniţi la birou.

Dl Drăghici îi specificase că o vrea luni dimineaţă la el în birou - ca să discute despre temele materialelor ei şi să-i dea câteva ponturi, câteva nume şi câteva adrese. Deci, era perfect.

- E mai bine aşa. Mulţumesc.
- Cu multă plăcere!

Şi ia uite minune - îi şi zâmbea! Se ridică şi-o privi lung, concludent:

- Programul începe la ora nouă?
- Teoretic, da. Practic, în jur de nouă jumate.

Aha! Bun! Porni spre uşă:

- La revedere.
- La revedere.

Ieşi şi se grăbi la poartă - unde era Orlando? Nu de alta, dar era foarte fericită - şi plănuia să-l invite la o prăjitură şi-o cafea! Şi poate şi-o pizza înainte de prăjitură şi cafea! Privi în lungul străzii... În dreapta nu era... În stânga nu era...

"Şi zău că mi-a pierit toată bucuria..." Orlando fie se-ntorsese acasă, fie decisese să aştepte Intercity-ul acasă la una dintre colegele lui, sau la o fostă prietenă...

"Eleno, fii serioasă! Normal că s-a dus la treburile lui! A făcut dragoste cu tine, nu te-a luat de nevastă - şi nici nu l-ai câştigat la tombolă, să fie doar al tău 24/7!"

Începu să râdă şi porni spre capătul străzii - chestia asta cu "l-ai câştigat la tombolă" fusese tare...

În concluzie, avusese o zi minunată. De dimineaţă, descoperise că... De dimineaţă, descoperise că ea, Elena Popescu, e exact aşa cum trebuie. La prânz, Orlando îi făcuse o super-surpriză. După-amiază, se angajase pe un salariu bunicel, într-un post care-i permitea să facă şi traduceri acasă, şi vizite la Orlando, şi să iasă la un film, şi să-şi rezolve problemele... Şi să fie cochetă, cremuită şi coafată şi masată - că îşi va lua inima-n dinţi şi tupeul în poşetă şi va face chestia aia numită, generic, jurnalism! Atâtea alte femei reuşeau s-o facă - aşa că va reuşi şi ea. Şi-o s-o facă mai bine decât o făcea Mirela de la Agerpres. Iar dacă o să-i "pice" şi ei o cremă şi-o eşarfă...

Şi pe urmă venea Orlando. Şi gata.

22,15

Privea televizorul printre gene. Îl pusese să se oprească singur la zece jumate; era semiadormită, aşa că sigur n-o să prindă momentul...

Nu-i mai era greu să se gândească la Orlando. Îi era greu, uneori, să nu roşească atunci

când se gândea la el... într-un anume fel. Dar, în rest, n-o mai chinuiau gândurile alea cu vârsta şi pieile. Ştia că chinul va reveni mâine în forţă. Acum era obosită, Orlando nu mai venise la ea, aşa că normal că "prinsese avânt"...

Oare-o să vină mâine?... Oare-o să vină de dimineaţă?... Oare-o să mai vină vreodată?

Oftă greu şi se ridică. Şi stinse televizorul - chestia aia cu timer-ul era o prostie! Urma o noapte lungă, infernală, plină de gânduri care de care mai stupide - şi mai dificile! Oare pentru el fusese OK? Oare lui îi plăcuse? Oare cât de mult îi plăcuse? Oare îi plăcuse îndeajuns de mult ca să vină şi mâine? Oare nu cumva va veni şi mâine fiindcă nu voia să afle că madam Popescu s-a sinucis din prea multă disperare şi singurătate? Şi tot aşa...

De ce îi vorbise Orlando despre echilibrul dintre maturitate şi tinereţe? Unde văzuse el maturitate? La ce gânduri treceau acum prin capul ei, cantitatea de maturitate tindea către zero! Şi-atunci... Şi-atunci, oare se-nşela ea? Iar tinereţea însemna, de fapt, a pune mâna pe telefon, a trezi o grămadă de oameni, a face rost de numărul lui şi-a purta cu el o lungă convorbire - lungă de două ore - despre maturitate şi tinereţe şi analiza vizitei lui de dimineaţă?

Intră în bucătărie, zâmbind: un calmant şi-un somnifer vor rezolva problema. Şi, cu puţin noroc, momentul de "tinereţe" n-o să se repete mâine dimineaţă.

17 octombrie 2015. Sâmbătă.

9,20

Avea sentimentul că visul ei devenise gălăgios... de ceva vreme. De ceva mai multă vreme. Îl visa pe dl Drăghici; visa, de fapt, că îi ia dlui Drăghici un interviu. Tema era minunată şi-o interesa foarte, foarte tare: cât de greu îi era unui bărbat să facă o revistă pentru femei. Îl înregistra chiar cu reportofonul de serviciu! Şi, poftim! - peste răspunsurile lui se auzea, enervantă, soneria...

Soneria?

Deschise ochii - larg, foarte larg! Se-auzea soneria? Adică soneria ei?

Da! La naiba - era la uşă!

Sări din pat, înşfăcă halatul şi şi-l aruncă pe umeri! Afurisitul de halat nu voia să-i intre pe mâini - fiindcă fugea prin casă, spre uşă, iar mătasea albă fâlfâia în toate direcţiile şi se lipea şi se mula pe ziduri şi pe tocuri şi a naibii să fie ea de treabă cu graba care strică treaba! Frână! Se opri. Şi acum reuşi să bage mâinile în mâneci. Împreună mătasea şi se grăbi să-i deschidă - tânărul apăsase bumbul soneriei şi nu-i mai dăduse drumul...

Mm, câte sisteme de siguranţă avea şi ea! Ce tâmpenie!

"Auzi? Da' tu de ce te grăbeşti aşa? Ia-o uşurel - că, dacă vrea musai să intre, mai stă juma' de oră!"

Daa, sigur - teoria suna bestial! Apăsă clanţa, smuci uşa şi simţi frigul lovind-o în plin - aşa că-şi re-prinse halatul cu mâna dreaptă şi încercă să-şi acopere decent pijamaua:

- Neaţa.

Avu senzaţia că Orlando trecu pe lângă ea înaintea aerului rece de pe palier pe care-l dizlocase trecerea lui:

- Neaţa.

Şi gata - el era deja în bucătărie... Şi nici n-apucase să-l vadă, măcar să se asigure că el era... În fine! Sigur că el era - că n-avea cine altcineva să vină la ea! Dar... În fine!

Împinse uşa şi răsuci cheia. Şi abia acum simţi parfumul apetisant de pizza bine făcută...

Calculă, într-o clipă, că tânărul minunat pe nume Orlando nu venea niciodată la ea "cu mâna-n fund" - şi, nepermiţându-şi probabil să-i cumpere parfumuri sau farduri sau rochiţe costisitoare, dat fiind că între ei era un fel de *freelove* iar el n-o întreţinea totuşi pe ea, recurgea la tertipuri culinare. Mai o cafea, mai o pizza...

- Bănuiam eu că te găsesc acasă!

Aha! Ăsta fusese un fel de "hai - dezmeticeşte-te şi vino odată"! Porni spre bucătărie.

- Acasă în pat, adică...

Ăsta fusese un chicotit cu subînţeles... Intră în bucătărie:

- Am adormit greu aseară.

- Mi-am dat seama.

"Pe bune? Cum ţi-ai dat seama? Adică ce anume din ziua de ieri m-a împiedicat să adorm? Şi de unde ştii tu ce-am făcut eu ieri?" Orlando făcu o piruetă... şi nu-i răspunse la întrebări:

- Aşa că am venit cu surse noi de energie.

Adică cu pizza. Pe care o tăiase, "o pupase", sub formă de sandwich triunghiular, şi cu care părea hotărât să o hrănească personal. OK! Dacă aşa voia copilul din el...

Muşcă vârful triunghiului; iar reacţia lui îi reaminti, într-o clipă, că reacţiile lui nu puteau fi anticipate, sau contracarate, sau...

Triunghiul zburase înapoi în cutie. Zburase la propriu, pentru că Orlando îl azvârlise şi nu se mai întrebase ce se-alesese de biata bucată de pizza. El o înşfăcase pe ea de braţ, o smucise destul de serios şi-o "aliniase" la frigider. Şi-o strânsese cu putere în braţe. Ea... Ea, evident, nu anticipase atacul lui. Nici nu ştia cum să-l contracareze... şi dacă să-l contracareze sau nu! Ea nu prea mai avea "loc de manevră", prinsă fiind între frigider şi el şi braţele lui şi sărut...

Adică Orlando venise cu sursele noi de energie... după ce-şi dăduse seama că ea adormise greu aseară... Cum-cum? Unde rămăsese cu calculul? Adică cu gândul? Nu mai ştia, fiindcă încerca să-şi dea seama dacă or să meargă iar în dormitorul mic, de vreme ce ea dormise în dormitorul mare iar el o să observe asta...

... Chiar nu mai conta! O ducea el undeva, chiar acum - nu ştia unde, dar avea încredere în organizarea lui...

10,55

Prefera să stea cu ochii închişi. N-avea ce să vadă - pentru că jaluzelele rămăseseră închise în dormitorul mic, aşa că era un fel de semiîntuneric iar ei îi plăcea să creadă că oricum n-are ce vedea...

Oricum, descoperise deja "ceea ce era mai important"! Adică pe el şi eforturile lui de-a o face fericită. Lucrurile decurseseră... cam ca-n filme. Şi-apoi tot ca-n filme se-ntâmplase. Iar până acu' vreo cinci minute, Orlando stătuse cu ea în braţe. O învelise, o mângâiase şi-o dezmierdase şi-o sărutase sub toate formele - de la drăgăstos-admirativ până la "flămând cu aluzie". Dar ea nu marşase la ideea aia. I se păruse mult mai... potrivit să zacă în braţele lui... În

urmă cu cinci minute, însă, Orlando o sărutase pe frunte, o învelise bine-bine şi spusese "vin imediat". Şi numai el ştia ce tot făcea la bucătărie... Se auzeau uşile de la mobilă - probabil căuta ceva, sau...

"Eleno! Hai! Deschide ochii! Serios! La vârsta ta, nu prea se mai pretează copilării de-astea!"

Da, dar ea nu făcuse niciodată copilării de-astea - iar tentaţia era mare... În fine!

Deschise totuşi ochii. Era, într-adevăr, semiîntuneric. Din bucătărie se auzise piuitul cuptorului cu microunde - dar doar atât. Era din nou linişte. Blocul părea părăsit. Vecinii ei îşi trăiau vieţile-n şoaptă...

Oo, nu!

Nu putea să creadă! Îşi acoperi obrajii şi gura cu palmele - îl privea şi nu-i venea să creadă că vede ceea ce vedea!

Orlando trecuse pe la baie - pe la cealaltă baie, fiindcă ăla înfăşurat pe el era prosopul albastru al lui Mihai! Şi-apoi se dusese în bucătărie, făcuse o vrajă şi-i aducea chiar acum micul dejun la pat! Şi nu-şi permisese nici să cotrobăie prin bucătărie, nici să-şi strice surpriza şi s-o întrebe dacă are o mega-tavă; aşa că scotocise pe-acolo până găsise "dulapul cel mai gol". Şi-l golise, ca să scoată blatul de lemn din el şi să-l folosească pe post de tavă!

Doamneee...

Venea încetişor, atent să nu răstoarne blatul... pe care aranjase frumos ştergarul cu motive populare româneşti, ăla pe care-l ţinea pe post de mileu colorat, şi farfuria cu pizza, sticla de Pepsi, paharele... Cum naiba reuşea să ţină blatul ăla? Că era lat! Avea aproape un metru! Şi uite că nu-l clătina, adică sticla n-o să cadă peste pahare...

Se grăbi să-i facă loc pe pat. Şi-l lăsă să pună "tava" jos, după care se-ntinse pur şi simplu şi-l apucă de prosop şi-l trase ferm spre ea!

- Stai, să n-o vărs! Stai!

Ba nu stătea deloc! Era foarte-foarte grăbită să-i arate că aprecia sincer gestul lui de-a avea grijă de ea! Ba, era atât de grăbită... că nici nu-i mai era foame! Avea alte treburi... urgente...

- Enna, te rog! Hai să mâncăm!

Oof, ce om! Dar... Sigur voia să mănânce? Nu de alta, dar înainte să se ducă să aducă pizza îi lăsase impresia că, la o adică, ar fi marşat la "lucruri flămânde cu ghilimele"...Ochii negri o priviră cu regret:

- La unşpe jumate trebuie să plec...

... Da - sigur voia să mănânce fără ghilimele, doar cu pizza. Păi, asta e! Hai să mănânce! Dar or să mănânce aşa cum spunea ea. Adică ea o să-l hrănească pe el, care-o să se odihnească în braţele ei. Merita cu prisosinţă odihna...

Stătea comod, pe perne. Avea micul dejun la îndemână. Îl aranja pe Orlando acum - încerca "să-l organizeze" cât mai comod... Îl înveli bine, să nu răcească... El stătea cuminte, nu spunea nimic, nu schiţa nici un gest... Luă felia de pizza - aia "pupată" de el. Şi dădu să-l hrănească. Dar...

"Stop! Ceva nu-i în regulă!"

Iar acel ceva era... Acel ceva care nu era în regulă era... Ce anume era în neregulă la chestia asta?... Aa!

Apucă pilota şi-o trase un pic. Şi încă un pic. Îl mai dezveli un pic... Îi dezveli şi-un picior - gest care-l făcu să râdă... Aşa! Acum era gata! Acum era sexy şi flămând, iar ea putea să-l hrănească.

... Îl hrănea... Şi nu putea să se uite doar la pizza, aşa că se uita la el... Îşi stăpâni cu grijă oftatul - Doamne, cât de tânăr părea! Era atât de frumuşel! Atât de fin, de... Avea trăsături atât de fine! Pielea de pe el era perfectă! Acum, aici, aşa, nu-i dădea mai mult de 16 ani - sau...

Nu mai ştia...

"Eleno, fii inteligentă. Încuie gândul ăsta şi bucură-te de minutele cu el care ţi-au mai rămas! Şi vezi tu ce mai faci, după ce pleacă el!"

Înghiţi nodul din gât şi zâmbi. Şi încercă "să dea sonorul mai tare" la gândul care spunea că frumuseţea asta de bărbat o alesese pe ea - şi numai cine se aseamănă, se însoţeşte...

11,40

"Oof, Doamneee! Doamneee, de ce mi l-ai scos în cale? Doamneee, ce-ai avut cu mine?"

Şi tot aşa, că era a patra tură de întrebări fără răspuns la care reacţiona prin a plânge în hohote...

De ce Cel de Sus îi făcuse să se cunoască? De ce el o văzuse pe ea? Şi de ce-o abordase? De ce nu-şi văzuse de-ale lui - de liceu, de colegi, de colege şi prietene...

"Doamneee, ce mă fac eu? Atunci când el o să se uite la noi doi împreună şi-o să se sperie şi-o să fugă, ce-o să mă fac eu?"

Întrebarea asta era îngrijorătoare pentru ea, care simţea că-l pusese deja rău la suflet pe tânărul exuberant, şarmant, "bine", maestru în a o face să uite de griji şi necazuri...

"Doamneee, de ce mi l-ai scos în cale?"

Era redundantă, dar aşa-i venise! Dacă nu avea răspuns la întrebarea aia... Nici măcar unul parţial, sau...

Stătea în fund pe capacul wc-ului şi bocea. Şi-şi punea întrebări stupide şi bocea şi mai şi. De zece minute făcea chestia asta - adică îl condusese la uşă, îl pupase de la revedere, încuiase uşa după el şi-apoi... Şi-apoi, se răcorise. Gata. Acum o să se simtă ceva mai bine.

Îşi şterse lacrimile şi se ridică - gata. Îşi bocise nefericirea. Putea să iasă din baie. Suflă bine mucii...

Era linişte în casă. Şi în bloc. Şi în parc. Deşi era sâmbătă, se părea că copiii aveau alte treburi, sau plecaseră toţi la ţară, sau...

"Eleno, lasă disecarea problemei în patru! Pune mâna şi schimbă-te şi du-te la cumpărături! Şi verifică-ţi mail-ul când şi când - că trebuie să munceşti ca să ai cu ce să trăieşti!" Dacă firma de traduceri îi trimisese vreun text, ceva, putea spune că era aproape în întârziere...

Intră în dormitor şi-şi luă laptopul. Şi, în drum spre uşă, văzu reflexia cu coada ochiului...

În momentele astea, parcă-i era frică să revină în faţa oglinzii... Făcu totuşi doi paşi în spate. Şi se privi lung.

... Sinceră să fie, nu vedea ceva ieşit din comun, sau...

"Gata, că iar te-apucă plânsul! Iar dacă-ţi intră-n cap că eşti comun de boccie, chiar că o să fie rău!" Dacă-i intra-n cap gândul că el era frumos iar ea era urâtă iar el se avântase într-un *freelove* cu ea fiindcă-i fusese milă de biata proastă măritată cu un şmecher...

21,41

Îi trebuia un sinonim la "condiţionalitate" - şi nu găsea ceva pe placul ei, care să se potrivească în conjunctura frazei. Mm, traducerea asta-i mânca ficaţii în ultimul hal! Derula încetişor în josul paginii, citea fiecare opţiune şi se gândea că era plătită prea puţin pentru chinul ăsta... Şi-şi spunea că e prea bătrână pentru rahatul ăsta - şi-o spunea în engleză, fireşte...

Soneria ţârâi scurt.

În mod cu totul şi cu totul ciudat, nu se "emoţionă" nicicum. La ora asta, în starea în care era ea acum, realiza că persoana de la uşă putea fi procurorul Melinte, Mihai cu avocatul sau Orlando legat cu fundă roşie - şi nimic n-o putea "mişca" spre a zâmbi sau a-şi deschide apetitul spre socializare. Era aproape ora zece; şi cum era 90% sigură că Orlando decisese să doarmă la ea, cum ştia că visul lui nu se va materializa - nu azi, oricum! -, salvă documentul, se ridică şi ieşi pe hol. Şi se uită pe vizor.

Ca de obicei, lumina de pe scară nu funcţiona. Deci, ea nu vedea decât silueta neagră, luminată din spate de becul chior de pe alee... Hm...

Suna din nou. Orlando era - conturul era al lui, categoric! Şi era... nerăbdător?... Nu; era ferm. Dacă, după ce păzise uşa închisă cu interfon până decisese cineva să intre sau să iasă, el apăsa soneria şi-apoi îi lăsa timp să vină să descuie... Era ferm convins că va dormi la ea. Întrebă, sec:

- Cine e?

Nu primi un răspuns "cu sonor"; dar palierul se lumină. Orlando aprinsese bricheta - şi-acum privea vizorul şi nu era convins că i se va deschide... Ciudat - nici chiar el nu credea că o să-i deschidă! Tocmai de-aia, răsuci cheia şi deschise uşa. Şi-i făcu semn să intre. El se conformă... Îi indică livingul...

Orlando îşi scotea geaca în timp ce trecea de uşă. Ea îl privea şi nu putea să nu observe conformaţia frumoasă, maleta care avea pe ce să se muleze, blugii care-i veneau foarte bine... Ea nu putea să nu observe cât de frumos era băiatul ăsta, cât de parfumat, cât de aranjat... Cât de tânăr...

Gândul ăsta o făcu să se zgribulească, scurt. Fiindcă toată pielea de pe ea "se răzvrătise", strângându-se înfiorată din toate pliurile ridurilor...

Depăşi momentul şi îl urmă.

- Aveai treabă?

- Oarecum. Mi-au trimis nişte traduceri; şi-am zis să le fac acum, când programul TV e sărăcăcios...

El aproba încet cu capul şi-şi trăgea scaunul mai aproape de scaunul ei... Se aşeză pe canapea:

- Dar mă opresc.

Nu, nu venea lângă ea. Nici măcar nu se întorcea spre ea! Privea ecranul. Citea. Era curios să vadă ce traducea ea?... Se părea că da...

După câteva secunde, Orlando se mută pe scaunul ei. Şi începu să mişte mouse-ul. De-acolo, de pe canapea, vedea ecranul - dar de departe. Chiar şi aşa, realiza că nici nu trebuia să se uite - tocmai înţelesese de ce venise Orlando la ea puţin după ora cinei...

Îi verifica programele deschise. Se uitase întâi în word - şi cum n-avusese deschis decât un singur document, adică textul pe care-l traducea, se mutase în Firefox. Acolo erau mai multe deschise. Începuse "metodic", cu mail-ul. Îi citea mesajul. N-avea ce să vadă-n el - ea conversa cu secretara, care era femeie şi oricum n-ar fi făcut "livrări de declaraţii de dragoste" între colegi care-şi ascundeau iubirea... Se încruntă un pic - trecuse la mail-ul anterior. Iar chestia asta o deranja. Nu mult, dar... Dar începea s-o deranjeze tot mai tare. Că trecuse şi la mail-ul anterior. Şi se pregătea să-l repeadă. Se pregătea... Doar să-l deschidă şi pe următorul - şi vedea el! Aştepta, fixa mouse-ul cu privirea...

"La naiba! Nu l-a deschis!" Orlando trecuse la următorul tab - cel al dicţionarului român-englez. Zău că-i părea rău că nu deschisese următorul mail...

Era linişte - că televizorul era oprit. El era atent acolo, ea era atentă la el...

Păli - şi-i pică la propriu musculatura feţei când îl văzu luându-i mobilul de pe masă! Păi... Păi ce făcea - o verifica, să nu-l înşele?... Da. O verifica să nu-l înşele. Să nu aibă pe altcineva. Să nu-şi scrie cu altcineva, să nu-şi telefoneze cu altcineva... Dat fiind, probabil, că cu el nu-şi telefona - iar pentru un tânăr posesor a două telefoane "răbdarea" ei mută părea ireală, imposibilă...

Orlando se ridică. Bun! Deci terminase de scormonit pe-acolo, prin electronicele ei! Acum venea să-şi ceară scuze?

... Se întinse şi luă telecomanda. Şi porni televizorul. Din momentul ăsta, gata - se terminase! După ce băiatul ăla va termina de verificat casa, după ce va scotoci pe sub paturi şi prin şifoniere, îl va pofti frumuşel afară - şi nici că-i mai deschidea vreodată uşa! Nici nu-i mai răspundea la uşă! Şi nici la telefon! Nici la mesaje! Ce fusese el mut şi misterios până acum - dar ce indiferentă o să fie ea de-acum încolo! Las' că-i arăta ea lui! Aha...

Ea zapa printre programele de ştiri; el scormonea în continuare pe undeva prin dormitorul mare... Prea bine! Dacă el o jignea aşa, ia să-l jignească şi ea pe el! La ce post TV se difuzau înregistrările cu Mihai? Alea făcute în sala de judecată, cu telefonul?... Pe Antena 3. Perfect! Ăştia erau sado-maso, aşa că le vor rula 24 de ore non-stop! Dădu mai tare şi fixă ecranul cu privirea. Evident, n-aveau decât fotografia lui de pe site-ul Ministerului. Şi Melinte, şi Şimon păreau procurori de-ăia "adevăraţi" - aşa că, probabil, luaseră dosarul cu ei acasă. Că altfel nu-şi explica cum de fotografiile cu cuplul Roxana-Mihai nu se lăţiseră pe micile ecrane... Oricum, poza asta era foarte bună acum, când soţul ei trebuia să fie diametral opus tânărului care-şi căuta concurenţii pe sub patul ei...

Blugii negri trecură prin faţa televizorului. Nu le dădu atenţie. Orlando se aşeză lângă ea:

- Deci, făceai o traducere.

Aprobă cu capul.

- Deci, într-un fel, te-am deranjat.

Hai - că acum îşi pregătea terenul "s-o şteargă"! Nu-nu! Întâi îl plesnea!

- Da, dar ai făcut bine că m-ai deranjat.

Întoarse capul şi-l privi lung:

- Mi-ai amintit că m-am luat cu tot felul de nimicuri neimportante şi-am omis cel mai important lucru.

Arătă spre televizor:

- Am omis soarta soţului meu.

Ochii negri păreau să-i spună că, da, merită pedeapsa ei - şi-o să stea lângă ea şi-o să-şi tragă toată pedeapsa... Păi, ea una nu era dispusă să-i facă reeducarea - că n-avea timp de de-astea:

- Îţi mulţumesc, deci, că m-ai dezmeticit. Şi-acum te rog să pleci.

Ciudat - păruse că se aşteptase să fie dat afară şi îngloba solicitarea ei în pedeapsa per total! Şi tăcea şi nu se clintea de lângă ea! Hm! Reveni spre televizor:

- Eu sunt foarte ocupată - trebuie să urmăresc toate detaliile aflate de presă, cele pe care procurorii nu mi le-au spus, ca să găsesc o cale să-mi ajut soţul.

Orlando tăcea. Ea spusese tot ce avusese de spus, aşa că se holba la poza aia stupidă şi-i venea să urle şi să se-ntoarcă şi să-l ia la palme...

- ... Deci te-ai hotărât să-l ajuţi.

- După 15 ani de mariaj, da. De fapt, după 17 ani de convieţuire frumoasă, fără certuri şi bătăi şi căutat amanţi pe sub pat şi prin mail şi pe balcon în cutia cu cartofi...

Şi îl privi iar concludent. Iar el începu să râdă:

- Aşa e! În ăştia 17 ani, n-ai căutat niciodată sub pat! Şi nici în mail!

"El s-a ocupat zilnic de mail-ul dvs." Vocea procurorului Melinte îi răsună, prompt, în minte. Moment în care îşi pierdu controlul - şi răcni:

- Ieşi afară!

Primi o negare cu capul. Întinse iar mâna spre uşă:

- Ieşi afară!

Orlando negă din nou! Se aplecă spre el:

- Ieşi, ca să nu sun la poliţie!

- Sună! Poliţia ştie deja că sunt aici şi nu pare să aibă ceva împotrivă...

Se ridică şi întinse iar mâna spre uşă:

- Eşti obraznic şi impertinent şi nu-ţi permit! Ieşi afară!

Orlando... începu să râdă! Şi se ridică şi el! Mm, ce înalt era! "Da' stai aşa - că tot îţi trag

una de nu te vezi! Cât eşti tu de mare!" Insistă cu degetul şi vocea ridicată:

- Afară!
- OK! Ai dreptate! Te rog frumos să mă ierţi că
- Nu te iert! Afară!
- ... Ştiu că am fost măgar. Şi îţi cer iertare pentru că
- Nu te iert! Hai! Afară!

Acum părea un pic atins de cuvintele şi atitudinea ei. Dar parcă tot nu-i venea să creadă că "vocea şi talentul lui" nu aveau efectul scontat asupra ei! Hm...

- Tu să vii să-mi numeri mie amanţii atunci când o să-ţi caut eu rătăcirile sentimentale pe la liceu! Şi-acum ieşi afară!
- Trebuia să ştiu dacă
- Şi eu trebuia să ştiu cum eşti în realitate. Şi-am aflat. Şi-am decis să te poftesc afară.

Ochii negri deveniră... dezamăgiţi:

- ... Ştii bine că nu obişnuiesc să fiu aşa.
- Nu mă interesează cum obişnuieşti să fii. Voiam să ştiu cum eşti în realitate. Şi-am aflat.

Asta-l "usturase" mai rău decât repetatele "ieşi afară"! Deci acolo-l lovea cu adevărat - la orgoliul lui de bărbat perfect clădit, perfect educat, perfect şmecherit!

- Enna, trebuia să ştiu!
- Ce? Dacă sunt curvă?

Mâinile lui o înhăţară zdravăn de braţe:

- Taci! Să nu mai spui niciodată asta!
- Nici tu, să nu mai faci vreodată ce-ai făcut adineauri!
- Îţi jur că
- Îţi jur că, dacă nu ieşi, sun la 112!
- E-n faţa blocului, să ştii!

Serios? Cine?... Cine era în faţa blocului? Tânărul se grăbi să insiste cu ceea ce-l interesa pe el:

- Trebuia să ştiu adevărul! Ca să ştiu ce-am de făcut!
- Tot ce-ai tu de făcut e să ieşi afară!
- Nu mai vorbi aşa!
- Vorbesc cum vreau eu! Şi-acum ieşi!
- Nu!

Îşi trase braţele şi făcu un pas în spate:

- Ieşi!
- Nu!
- Eşti obraznic şi ai întrecut deja măsura!
- Nu plec până nu mă ierţi!
- N-am să te iert nici moartă!
- Atunci nu plec nici mort!

"Da' pălmuit pleci?" Palma dreaptă îi ţâşni pur şi simplu - şi-l izbi în plin obraz, cu toată puterea ei! Tii, ce-i zburase capul într-o parte!

... Nu-i luase decât jumătate de secundă ca să-şi redreseze postura, să se repeadă la ea, să o apuce iar de braţe şi s-o trântească pe canapea! Şi-o culcase pur şi simplu pe colţarul ăla! Şi nu-i dădea drumul! O dureau braţele! Aau! O durea...

- Iartă-mă!

Negă violent cu capul, încercând să-l împingă cumva, sau...

- Enna, iartă-mă!

Negă din nou. Ce-o să-i facă? O s-o strângă de gât? Mare pagubă! Şi-aşa voise să se-arunce în faţa metroului...

- Ascultă-mă! Trebuia să ştiu adevărul! S-au auzit multe lucruri despre tine, de când a

început scandalul cu DNA-ul şi procurorii şi Roxana aia!

Da, asta aşa era. Dar ar fi trebuit s-o verifice de curvă înainte s-o pună jos - nu după. Aşa că "nu ţinea".

- Săptămâna viitoare, mama trece prin Bucureşti. Şi voiam să...

... Voia s-o prezinte maică-sii?... Foarte tare!

- Mama locuieşte în Italia; iar săptămâna viitoare vine pe-aici, două zile. Aş fi vrut să mergem la ea, să... Să vă cunoaşteţi.

Nu, nici o şansă.

- Nu.

- De ce?

- Pentru că eşti impertinent şi obraznic. Şi ţi-am spus să ieşi afară, dar te faci că n-auzi.

- Nu cred că

- Şi pentru că nu vreau să merg la mama ta.

Tăcere...

- Nu e normal să mă duci să mă prezinţi. Nu pe mine!

Tăcere... A-i explica acum lui Orlando de ce nu e normal ca el să-i prezinte mamei lui o femeie cu dublul vârstei lui cu care el îşi consuma uneori momentele intime era o pierdere inutilă de timp. O evită:

- Dacă trebuie să te duci cu cineva, du-te cu Zoe. Eu nu merg.

- ... De ce?

Îl împinse şi fu iar imobilizată - moment în care răcni:

- Da' dă-te-odată jos de pe mine! Ce dracu - nu jucăm în filme!

Gata - era liberă să facă ce vrea ea! El îi dăduse drumul şi ţâşnise spre uşă! Ce bine! Se ridică şi-şi rearanjă ţinuta. Şi constată că... se-ntorcea! Ce om!

- Vrei să ştii de ce? De ce vreau să te prezint mamei? Uite de ce!

Ia - de ce?

... Oof! Da, ştia că în materie de amor se înţelegeau perfect! Ştia că, dacă viaţa ar fi fost compusă doar din amor, ei doi ar fi fost recordmeni mondiali în materie de armonie! Dar dacă viaţa mai cuprindea şi... viaţă...

- ... Ştiu de ce nu vrei s-o cunoşti pe mama. Ştiu că ai dreptate. Dar nu pot să mă împac cu gândul ăsta. Iartă-mă.

Trase aer în piept, să-i spună că tot nu-l iartă, dar nu mai apucă. Orlando plecase, aşa cum voise ea... Dar o făcuse când şi cum voise el. Foarte interesant! Băiatul ăsta era culmea şmecheriei! Uite, chiar i-ar fi plăcut să o cunoască pe maică-sa! Să o felicite pentru aşa mândreţe de şmecher cum avea ea! Îi venea să... Să...

"Eleno, hai mai întâi să încui uşa. Şi să pui siguranţa. Şi pe urmă hai să te gândeşti la toată chestia asta! Că, vorba aia - plănuia să te ducă acasă, să te prezinte părinţilor! Şi zău că n-ar fi fost tocmai OK!" Avea dublul vârstei lui, care avea aproape 18, iar dacă maică-sa fusese "precoce" exista riscul să descopere că sunt născute în acelaşi an! Jenant moment - era de evitat...

Închise uşa - că el ieşise ca vijelia şi doar o trăsese după el - şi-o încuie. Şi-apoi se sprijini de ea. Deci...

Deci, Orlando venise la ea ca să se asigure că e îndeajuns de serioasă să fie dusă şi prezentată părinţilor. Ciudat - nu voia s-o prezinte tatălui, ci mamei! Era ciudat...

"Ba nu e deloc ciudat! Te duce la mama - în mintea lui, mama e cea mai importantă fiinţă! Şi, în timp ce tu stai la o ţigară cu mama, el stă la o ţigară cu tata!" Îi era destul de greu să judece după mintea lui! Mai ales că n-avea copii, aşa că toată "gândirea" se baza pe chestii auzite la o ţigară, la Agerpres sau povestite seara de Mihai... Care venise deseori la ea la bucătărie şi-i povestise tot felul de lucruri despre familiile colegilor şi colegelor lui, despre copiii lor, despre sănătatea lor, despre problemele lor...

Nu, nu era nici aşa. "Mama locuieşte în Italia." "O să vină două zile." "Aş fi vrut să

mergem la ea.” La ea, nu “la mine”, semn că el locuia cu taică-su iar maică-sa, când venea în România, locuia la hotel sau la o rudă... Când vedea lucrurile aşa, când îşi dădea seama că “super-şmecherul” avea şi el probleme - aşa ca toată lumea dealtfel - zău că-i părea rău că ţipase la el şi-l pălmuise şi-l dăduse afară! Dar...

Oftă greu şi intră în bucătărie. Şi nu mai aprinse lumina - se apropie de geam.

Orlando spusese că poliţia ştie deja că el e sus, în apartament. Şi-apoi spusese că “e-n faţa blocului, să ştii”. Plecă involuntar privirea spre “faţa blocului”...

Nu se vedea nimic. Era noapte. Copacul ăla afurisit bloca privirea... Copacii blocau privirea. Oricum, şi dacă n-ar fi fost copacii - cine ştie unde era poliţistul! Că n-o să stea planton lângă copacul din mijlocul aleii - se pitise pe undeva! Sau... Să fie unul dintre procurori? I se părea stupid - nu procurorii făceau filaje, ci “celelalte instituţii”: DIICOT, SRI... Poliţia... Cine se uita, oare, acum la ea? Poliţia? Sau DIICOT-ul? Sau SRI-ul? Oare pe aleea cealaltă era parcată o dubă spaţioasă, în care “echipa operativă” se distra pe cinste ascultând certurile ei cu Orlando? Greu de spus - era noapte...

De ce poliţistul o fila noaptea? Adică i se părea normal s-o fileze - dar ziua! Noaptea, ea dormea! În fine...

Renunţă la tentativa de a-l zări pe poliţist; reveni în living, se aşeză la masă...

Căutase un sinonim la “condiţionalitate” - unul care să-i placă şi să se potrivească în fraza aia. Nu mai ştia despre ce era vorba; mintea ei era la Orlando, la...

Shut down. N-avea nici un rost. Mai bine se ducea să se culce. Sau să se uite la un film plictisitor. Avea...

Avea un presentiment. Presimţea că, de data asta, Orlando n-o să se mai întoarcă. Şi chiar dacă o jignise arătându-i că o bănuieşte de “preacurvie”, îşi ceruse totuşi iertare şi încercase să o-mpace...

Luă telefonul şi-i activă ecranul. Nimic nou. Nici un apel, nici un mesaj...

“Hai, Eleno - lasă prostiile şi zâmbeşte! La urma urmei, nu plănuiai să te măriţi cu el - nu? Nu plănuisei nici măcar să ajungi cu el în dormitor! Şi-atunci, de ce nu te bucuri că ceea ce era o idilă nerecomandată şi contraindicată s-a sfârşit într-un mod gentil?”

Se lungi pe colţar. Pe ecran zăcea poza lui Mihai; Gâdea spunea ceva despre anchetă, sau despre probe, sau... Încerca să fie atentă, dar nu reuşea decât să se înfurie pentru că “recepţiona” frânturi de fraze pe care nu le înţelegea...

Telefonul piui scurt. Poftim? Îl luă... Primise un mesaj pe Facebook. ***“Iartă-mă!”*** Fusese trimis de un anume “Roland O”, fără poză, fără informaţii, cu prietenii “la secret”... Era ciudat - că ar fi trebuit să scrie “*1 mutual friend*”, şi nu scria! Păi nu era prieten cu Iolanda?... Ea era prietenă cu Iolanda; el nu era obligatoriu să fie prieten cu fata aia. Dacă locuiau în aceeaşi zonă, sau el îi ştia numărul de telefon, sau ştia unde lucra...

Lăsă telefonul pe masă. Că nu voia să-i răspundă. Nici n-avea ce să-i răspundă! La naiba! Să-i mai spună o dată că nu-l iartă? Ca să descopere că nici măcar nu ieşise din scară - ci doar coborâse la etajul doi şi o aşteptase să se calmeze? Nu! Va lăsa lucrurile exact aşa cum erau acum. Fiindcă era mai bine aşa. El devenise obraznic, ea îl plesnise şi-l dăduse afară, el o invitase la mama lui, ea îl refuzase... În condiţiile astea, era foarte posibil ca tânărul să se fi supărat pe ea îndeajuns de rău ca să se ducă la o colegă de liceu şi “să se cupleze” cu ea. Ca s-o pedepsească pe Popeasca. Dacă lucrurile or să meargă bine între el şi colega de liceu, putea spune că era de-a dreptul norocoasă - iar mica ei “idilă” se sfârşise înainte s-o afle presa...

Se ridică şi stinse televizorul. Chiar nu putea să se uite la rahatul ăla cu Mihai! Indivizii încercau “să-l spele”! Şi era prea de tot! Mai bine se ducea la culcare. Sau citea o carte. Deşi ar fi fost indicat să stingă toate luminile...

“Poate te uiţi pe youtube, pe telefon!” Lumina ecranului era îndeajuns de slabă ca să-i permită bietului poliţist să se ducă şi el acasă, la viaţa lui...

18 octombrie 2015. Duminică.

13,25

Împinse uşa scării şi ieşi. Şi zâmbi, fericită că în sfârşit avea anonimatul mult-visat iar presa nu mai anima aleea parcului...

N-avea multe drumuri de făcut. Trebuia să treacă pe la Mega. Şi poate că nici la Mega n-avea motive serioase să se ducă; dar era o vreme atât de frumoasă, că nu se putuse abţine şi ieşise! Măcar cinci minute! Se plictisise-n casă... Porni încet spre capătul parcului.

Viaţa ei devenise la fel de liniştită ca şi viaţa blocului. Ore-n şir, nu se auzea în viaţa ei decât zgomotul tastelor, sau al apei de la bucătărie, sau scârţâitul uşii de la şifonier... Dna Claudia nu mai venise pe la ea. Şi nici n-o sunase - că avea numărul ei de telefon, dar nu-l folosise! Orlando nu mai insistase cu "Iartă-mă"... Şi, dacă era să fie realistă şi să încerce să gândească ca el, trăgea concluzia că acel "Roland O" era un cont făcut pe fugă, sau unul pe care-l folosea o dată la un an ca să păcălească gâsculiţe naive. Contul lui "principal" sigur avea o faţă mult mai plăcută! Şi sigur avea postări publice! Un cuceritor adevărat, aşa ca el, trebuia să-şi completeze imaginea fizică cu o imagine intelectuală cel puţin interesantă...

Ce tâmpenie! Pornise de la liniştea bolnăvicioasă din casa ei, continuase cu "cât de singură sunt", îşi amintise că n-o căutase pe dna Claudia nici cât să afle dacă bătrânica ei era sănătoasă şi-avea de toate, după care "poposise" cu mintea la Orlando! Avea băiatul ăsta un talent de-a fi cu ea şi când nu era cu ea...

Dar, sincer vorbind - după părerea ei, Orlando nu se va mai întoarce la ea. Avea vârsta la care dragostea înflorea şi se ofilea cu viteza sunetului. Era deci predispus la "îndrăgosteli" şi rupturi rapide. Se "îndrăgostise" de ea înfigând coada mopului în pământ; era foarte posibil ca acum să-şi spună că un bărbat de valoarea lui nu-şi pătează obrazul şi nu se-ntoarce la femeia care l-a dat afară şi nu-i răspunde la "Iartă-mă"! Că nu e preşul ei - nu? Cam aşa gândeau adolescenţii anului 2015...

Şi uite cum rămăsese din nou singură... Oftă greu...

Oare era mai bine singură? Asta era o întrebare pentru duminica viitoare; dar prefera să şi-o pună de-acum, ca să se obişnuiască cu gândul că tânărul Tom Cruise n-o să mai apese soneria ei... Şi că, la cei 35 de ani pe care-i va împlini anul ăsta, avusese şi ea o "aventurică" de 48 de ore. Că atât fusese, practic, cu el - vineri şi sâmbătă. Joi, venise doar ca să-şi "exprime" intenţiile şi să-i lase timp de gândire...

"Eleno! Nu eşti cam disperată, aşa, pentru o relaţie de doar două zile?"

Ba era, într-adevăr, destul de "exagerată". Dar chiar îl plăcuse pe Orlando. Chiar se simţise bine în preajma lui. El reuşise s-o facă să zâmbească - şi să mai uite de necaz... şi de planurile de sinucidere... Trase uşa şi intră în Mega.

Magazinul era aproape pustiu. O femeie de vreo 45 de ani testa portocalele - le pipăia de parcă erau silicoane, nu principala sursă de vitamina C pe care-o va ingurgita azi. În fundul magazinului, o tânără se agita la raftul cu borcane. Ea pornea chiar acum spre produse de panificaţie. Plănuia să facă o budincă - una neconvenţională, plină cu brânză şi stafide şi ornată cu un centimetru de zahăr vanilat. Avea poftă de dulciuri vanilate... Hm!

Ea făcea budincă din macaroane. De-alea bune, din grâu adevărat - nu prostii cu grâu dur şi alte trăznăi. Se aplecă... Luă pachetul cu paste şi se ridică. Şi se întoarse spre zona cu ingre-

diente dulci. Şi întâlni privirea serioasă...

"La dracu!"

Se aplecă iar la raftul cu paste... şi decise să se lase pe vine - că problema era uriaşă şi nu prea ştia cum să-i facă faţă!

Deci, tocmai se-nroşise toată şi avusese un şoc! Şi zău că n-ar fi avut de ce să aibă o asemenea reacţie! Că, vorba aia - nu era decât bărbatul ăla dinamită cu care se mai întâlnise o dată în cartier! Ăla sub 40, cu ochi negri şi părul brunet-grizonat dat pe spate şi-un pic cam prea cochet pentru orice activitate care nu implica o doamnă suplă şi stilată! Iar ea bineînţeles că rămăsese iar tablou, cu ochii la el, şi roşise îngrozitor! Exact ca data trecută, când se intersectaseră pe stradă! Da' ce naiba era cu ea? Că nu obişnuise să aibă asemenea reacţii...

"Numai Orlando e de vină! El a deschis cutia Pandorei şi-a lăsat-o aşa, deschisă!"

Chiar nu era momentul să se gândească tot la Orlando! Serios! Tipul ăsta din magazin era... Era aici - şi-o observase încă de data trecută, iar acum el o văzuse primul! Şi sigur îi văzuse şi obrajii roşii! Ce era de făcut?

"... Hai, Eleno - cum faci acum? Cum te descurci?"

Păi... simplu! Se ducea să-şi ia zahăr vanilat şi stafide, după care trecea pe la brânză şi ouă, după care plătea şi ieşea şi se-ntorcea acasă! Singură, bineînţeles!

Se ridică, evitând să se mai uite drept spre zona aia... Şi cum acum nu mai era nimeni acolo, porni spre dreapta... ocoli insula cu sucuri... viră la stânga...

Zahăr vanilat şi stafide. Să ia şi esenţă de rom?... Nu - budinca ar fi ieşit prea parfumată. Din câte ştia ea, se punea şi esenţă de rom - dar ea făcea o reţetă proprie. Cea mai şmecheră reţetă - cea care-i plăcea ei. Zâmbea... Brânza acum. Îi trebuia şi brânză de vaci, şi brânză sărată. Că aici era secretul - punea şi brânză de vaci. Telemeaua era uşor de ales; dar brânzica proaspătă... Şi mai era şi parfumul bărbătesc care-i ajungea la nas - şi-i amintea de seratele la care-l ţinuse de braţ pe Mihai... Seratele alea cu colegii din minister... Colegii care ştiuseră... probabil...

"Eleno, brânzica dulce! Hai!"

Luă o brânzică la întâmplare şi-o puse-n coş. Şi observă că gândurile - sau parfumul bărbătesc - o făcuseră să ia brânză sărată de capră! Păi ar fi fost un dezastru dacă ar fi pus-o în budincă! Puse pachetul la loc, luă unul pe care scria mare "telemea de vacă" şi porni spre stânga. În urma blugilor bleu decoloraţi, a gecii negre, a rucsacului negru... a capului brunet grizonat...

Până la ouă avea de făcut doi paşi. Îi va folosi cu înţelepciune. Unu... doi. Stop la ouă. Lua un carton mare, să aibă-n casă. Ăştia de la Mega foloseau FIFO - aşa că ouăle proaspete, cele cu termen de valabilitate mai mare, erau jos, în fundul vitrinei frigorifice... Puse ouăle în coş şi-şi continuă drumul. Şi descoperi - nu fără uimire - că bărbatul sub 40 se oprise să arunce o privire la îngheţată... şi abandonase ideea atunci când o văzuse plecând de la ouă.

Bărbatul din faţa ei făcea "schema clasică" a observatului - se poziţiona astfel încât să fie observat. De ea. Iar ea zâmbea şi... Zâmbea şi se simţea un pic mai bine. Fiindcă până acum, până să observe mişcarea lui cu oprirea şi pornirea, trăise cu sentimentul că el se comportă normal iar ea roşeşte vinovat prin preajma lui! În sfârşit, era invers...

Brunetul viră stânga spre rafturile cu biscuiţi şi cornuri. Ea îşi continuă drumul spre casă.

Zâmbea. În mintea ei de femeie nebună a cărei cutie a Pandorei rămăsese deschisă, contabiliza o nouă victorie a propriilor manevre. Pe lângă manevra de a-i atrage atenţia asupra ei, pe lângă manevra "vecinei de cartier", mai făcuse una azi. Când plecase de la brânzică, făcuse doi paşi. Şi-i folosise cu înţelepciune - dat fiind că el fusese cu spatele, îl măsurase tot. Era un om... normal după multe standarde. Dar după standardele ei, care se uita la bărbaţii de 40 din jur şi observa burţile revărsate, cheliile strălucitoare, cearcănele proeminente şi dinţii lipsă, bărbatul ăsta era dinamită. Ăsta era modelul ăla pentru care zicala "bărbatul e oglinda femeii" era un exemplu fericit de femeie vrednică, grijulie şi măritată din dragoste. Dacă era însurat, bărbatul ăsta era un om fericit! Dacă nu era însurat, probabil că avea alte defecte - cu alcool sau violenţă -, fiindcă ar fi trebuit să umble cu fanele după el la cât de bine arăta...

Începu să mute produsele pe mica tejghea de la casă. Femeia îi zâmbea amabil, aşteptând ca bătrâna din faţa ei să găsească fisa potrivită în portofelul cu prea multe compartimente... Zâmbi şi ea. Iar femeia îi privi cumpărăturile şi întrebă:

- Budincă?

- Da.

- Şi ajunge o singură pungă de macaroane?

- Da. Fac o reţetă proprie, cu mai multă brânză decât făinoase.

- Aha... Din curiozitate - zahărul îl puneţi înainte, sau după ce scoateţi budinca din cuptor?

- După. Adică înainte să o mănânc. O încălzesc bine, pun zahărul...

Femeia aproba şi-i piuia produsele...

- Daţi-mi şi un pachet de Rothmans.

Casiera nu se împotrivi - dar constată, ca pentru ea:

- V-aţi apucat de fumat...

- E mult spus. Mă mai înfurii când şi când, mai ales când mă uit la televizor...

Ea râdea, femeia râdea, bărbatul din spatele ei râdea şi el... Pe nervii ei râdea! S-ar fi întors spre el, să râdă împreună - cum se spune -, dar n-avea curaj! Şi...

- 33 de lei.

Scoase bancnota şi i-o întinse. Şi-şi aminti:

- Aoleu! Şi pungă!

Femeia se repezi s-o servească cu punga! Continuă să râdă:

- Ce ciudat! În fiecare zi, dvs mă întrebaţi dacă vreau pungă - iar eu am pungă în geantă. Azi, când am uitat punga acasă, nu m-aţi mai întrebat...

Iar râdeau - tot aşa, două voci feminine şi-una masculină... Ce prostie! De ce naiba n-avea ea îndeajuns de mult curaj să se-ntoarcă spre el? Că, vorba aia - dacă era necăsătorit, era o partidă pe cinste! Suplu, îngrijit, pedant şi cochet, îmbrăcat bine şi frumos şi cu bun-gust...

"Hai, Eleno - lasă-l, că-l deochi! Hai cu produsele alea!"

Îşi îndesa singură produsele în sacoşă. Casiera se preocupa cu desfăcutul unui nou cartuş de Rothmans - că îi dăduse ei ultimul pachet. Bărbatul-dinamită avea toate calităţile - inclusiv răbdare de budist... Şi, în sfârşit, casiera îl abordă şi pe el:

- Doar atât?

- Da; azi, doar atât.

- Şi pachetul de Marlboro, presupun!

- Da; spre deosebire de dna, eu fumez şi când nu mă-nfurii...

Ce frumos! Replica perfectă! Râdea; şi-şi luă inima-n dinţi şi întoarse capul spre el. Şi-l privi lung, drept, şi constată că bărbatul ăsta era George Clooney aranjat în regie proprie... Şi-o privea cu atâta atenţie, cu atâta curiozitate şi determinare, că

"Gata, Eleno! Gata! Dezmeticeşte-te! Aminteşte-ţi ce-ai învăţat la Agerpres!"

Da - să-şi amintească ceea ce învăţase în lungile ore de fumat pasiv la Agerpres! Adică "să-l ancheteze"!

Reveni spre propriile produse. Şi, cu coada ochiului, scrută zona din stânga ei. Avea?... Nu; n-avea verighetă. Sau n-o purta. Majoritatea poliţiştilor, din câte auzise ea fumând pasiv la Agerpres, evita să dea indicii apropo de familie. Că, vorba aia - lucrau cu public periculos, aşa că încercau să n-arate drumul spre cei dragi pe care-i iubeau. Aici, la magazinul ăsta, veneau mulţi angajaţi de la IGPR - că nu toţi îşi permiteau să mănânce prânzul cald la "La mama" şi nu toţi erau nebuni, să se hrănească în fiecare zi cu covrigi şi covrigi. Deci, era foarte posibil ca brunetul grizonat să fie un poliţist de birou. Era o ipoteză nu foarte veridică, fiindcă ăia erau graşi şi balonaţi iar el era "bine"... În "bine" intrând spatele bărbătesc, talia fără colăcei şi absenţa burţii-de-bere... Dacă nu lucra la IGPR, putea să lucreze la Spitalul de Pneumologie. Sau la Spitalul Colentina, deşi, în cazul ăsta, ar fi avut un Mega Image chiar vizavi de poarta spitalului... Putea să lucreze şi la circ! Putea să lucreze... inclusiv pe Lacul Tei, în clădirea cu 18 etaje

sau la ISPE! Era îmbrăcat adecvat pentru mult prea multe posturi - nu-şi putea da seama ce meserie are omul ăsta! Dar era totuşi cochet şi parfumat; deci, probabil că făcea muncă de birou în clădirea cu 18 etaje... Parcă era acolo şi o firmă de IT! Ea l-ar fi văzut IT-ist... Rucsacul era mititel, compact. Nu încăpea mare lucru în el; o tabletă, o agendă, un dosar stufos, o sticlă de apă de jumate... Poate şi-un sandwich... Rucsacul era un model pe care ea una nu-l mai văzuse pe stradă. Adică nu era luat din Dragoane, sau de la Obor - era altfel. Şi pantofii erau altfel! Erau din piele şi-aveau croială comodă. Geaca părea un pic umflată - dar asta pentru că avea nişte pliuri care-i permiteau să mişte amplu mâinile... Bărbatul ăsta dinamită era aparte. Şi era dinamită. Şi era contrariant, pentru că se mai uitaseră bărbaţi la ea, dar niciodată ea nu roşise în halul ăla!

Viră la stânga şi intră în parc. Şi realiză acum că, după ce se priviseră drept şi râseseră unul la celălalt, ea pierduse contactul cu realitatea. Da, ajunsese în parc; dar nu pentru că raţionase întoarcerea acasă, ci din obişnuinţă. Îşi împachetase cumpărăturile, ieşise din magazin şi străbătuse drumul spre casă gândindu-se la bărbatul dinamită. Asta era o chestie nouă! Nici cu Orlando nu păţise aşa ceva! Era foarte ciudat...

Intră pe aleea ce ducea spre scara blocului şi scoase cheile - se ducea sus, făcea budinca şi-o mânca pe toată. Poate pica într-o criză de ficat şi ajungea la spital şi nu mai asculta liniştea bolnavă din apartament, din bloc, din parc...

19 octombrie 2015. Luni.

7,40

Era târziu. Nu pentru ea, desigur, ci pentru Orlando! Era ora aia la care el trebuia să treacă spre liceu... Ea îşi bea cafeaua lângă geam şi-l aştepta să treacă. Dar era foarte posibil să-l aştepte degeaba. Era foarte posibil ca el să decidă să treacă pe cealaltă alee - şi nu vedea chiar până acolo. Era foarte posibil să ia tramvaiul şi autobuzul! Şi era la fel de posibil să treacă prin cealaltă parte a IGPR-ului.

"... Sigur, e foarte posibil să-ţi apese soneria în următoarele cinci minute!" Că-l ştia ea pe Orlando - când voia el ceva, nu se lăsa până nu obţinea! Aşa că stătea degeaba la geam. O să fie ce-o să fie. În plus, ea trebuia să plece de-acasă la opt jumate - şi era nefardată, necoafată şi neparfumată, în prima ei zi de muncă la revista *Femme fatale*.

Apropo de *Femme fatale*! Revista era pentru femei. Deşi la revistele pentru agricultori nu lucrau jurnalişti îmbrăcaţi în iţari şi opinci, ea n-avea nici o scuză să arate ca o casnică stresată. Mai ales că arăta bine - adică nu arăta ca o casnică de 35 de ani, cu burtă şi aripioare şi sutien-pungă şi riduri şi pungi negre pe la ochi... Oare unde o trimitea dl Drăghici azi? Abia aştepta să afle răspunsul la întrebarea asta! La interviu, bătrânul o complimentase - îi spusese că îi place de ea pentru că "are mintea pe umeri" şi "e femeie normală". Abia aştepta să verifice ipoteza asta! Că, vorba lui Orlando - de când devenise subiect de dezbatere la TV, chiar şi ea începuse să se întrebe dacă era OK...

Tresări - iată şi grupul pe care-l aştepta ea! Ei erau! Păreau... Păreau că-şi dăduseră întâlnire în capătul parcului. Erau toţi - şi colegii lui, printre care erau şi tinerii care-i băuseră ei ness-ul, erau şi fetele... Maya, Geo şi Zoe erau printre tinerele care păşeau grăbite în faţa băieţilor. Era şi sora lui cu ele. Aici era ceva ciudat - fetele şi băieţii erau colegi de clasă cu Orlando. Dar el şi sora lui nu puteau fi în aceeaşi clasă, nu? Că nu erau gemeni! Aşa că, ce căuta sora lui cu colegii lui?

"Dar dacă el e repetent?"

Asta era o posibilitate...

Oof, ce repede trecuseră! Nici n-apucase să se uite ca lumea la ei!

... În orice caz, el nu fusese printre ei. Ori o luase pe aleea cealaltă, ori era în tramvai, ori se oprise la Mega să-i cumpere ei ceva gustos - el "lipsea la apel". Iar ea n-avea de ce să mai stea la geam - că-i văzuse trecând. Dacă venea la ea, bine; dacă nu venea la ea, iarăşi bine. Ea putea şi cu, şi fără.

Gata - acum se-apuca să-şi "monteze" înfăţişarea *Femme fatale*. Că era, totuşi, imaginea revistei atunci când se ducea încoace şi încolo şi arăta legitimaţia! În plus, avea nevoie de o înfăţişare atent îngrijită, dacă voia să le "inducă" oamenilor cu care va intra în contact ideea că era o femeie care se îngrijea de ea însăşi. Şi, ca să facă asta, avea nevoie şi de creme, şi de balsamuri, şi de masaj...

"Eleno, Eleno - dac'ar fi ştiut idiotul de Mihai ce Bonnie & Clyde aţi fi putut fi voi doi..."

Daa, sigur! Hai - fard şi parfum! Şi multă spumă-n păr! Nu voia să întârzie tocmai azi, în prima ei zi de muncă.

10,30

Dl Drăghici îi zâmbea. O privea lung şi-i zâmbea. De fapt, o sorbea din privire şi încerca din greu să-şi ascundă bucuria! Avea redactor "de teren"! Şi-ncă unul celebru, arătos şi nu foarte fraier! Din câte observase ea, şeful ei n-o contrazisese în vederea de ansamblu - doar îndreptase pe ici-pe colo, pe la atitudine în special. Nu stăpânea arta de a fi incisivă; bătrânul îi spusese că avea, uneori, prea mult bun-simţ. Trebuia să înveţe să devină mai nesimţită când şi când... Aşa ca Mirela - adăuga ea, care se uita la el şi-i citea în ochi speranţa că ea, Elena Popescu, o să reuşească să oprească ceea ce părea să fie un lung şir de angajări ratate...

Oftă scurt - şi apăsă butonul pixului:

- Să-mi spuneţi ce să vă trimit azi, urgent.

- Păi... texte!

- Evident! Cu ce să fie? Cu haine? Cu accesorii? Ghetuţe? Farduri? Ultimul solar la modă?

- ... Ce vrei tu.

Poftim? Dl Drăghici se lăsă pe spătarul scaunului:

- Du-te până acolo şi vezi ce te inspiră. Vezi cine are timp şi dispoziţie să stea de vorbă cu tine. Scrie despre ce-ţi place ţie mai mult şi mai mult. Şi, dacă tot te duci până acolo, aranjează-ţi şi întâlnirile de mâine şi poimâine.

Aprobă.

- În general, fereşte-te de articolele comparative. Şi fereşte-te şi de alea "dedicate". Bluza turcoaz nu e subiect de articol, ci cel mult de casetă cu trei rânduleţe...

Aprobă din nou.

- Ia două-trei reviste de la fete. Să ai să dai, în caz că dai de vreun proprietar de magazin mai curios...

Aprobă şi se ridică:

- Diseară aveţi cel puţin trei texte.

- Eleno... Nu-mi trimite trei texte. Trimite-mi unu singur - dar să-l pot publica. În regulă?

- În regulă.

Se grăbi să iasă şi să coboare treptele - până pleca, până ajungea la mall...

- Dl Drăghici mi-a spus să iau câteva reviste...

- Da, sigur! Câte - zece?

Aprobă - zece nu erau nici multe, nici puţine. Şi-avea şi mâine din ele. Femeia se grăbea să i le aducă:

- Aveţi o pungă, în care să le puneţi?

Pungă? Da - avea în geantă. Se asigură că era curată... Perfect!

- La revedere.

- La revedere.

Ieşi şi porni spre gară. Se grăbea - era foarte târziu...

Oare Orlando îi apăsase azi soneria? Şi, dacă da, oare ce reacţie avusese când realizase că nu era acasă? Murea de curiozitate să afle chestia asta; murea de oftică, pentru că n-avea cum să-şi închipuie mutra lui...

Dacă ar fi venit şi-ar fi vrut cu adevărat să intre, i-ar fi scris. Că-i ştia fb-ul. Nu-i scrisese. Ori venise dar decisese să nu insiste, ori o ştersese definitiv...

Poate că asta voise, de fapt, Orlando! Să termine cu ea! La urma urmei, el intervenise în viaţa ei într-un moment foarte delicat! El se ridicase de pe bancă şi venise la ea pentru că o văzuse căznindu-se cu coada mopului, prăbuşită şi plânsă şi disperată! Şi venise a doua zi la ea pentru că îi înţelesese disperarea - şi-i fusese milă de ea, pur şi simplu. Şi-apoi probabil că venise din curiozitate... Şi-apoi îi observase reacţia - aia cu datul în spate şi roşitul - şi-şi spusese că, la urma urmei, n-avea ce să păţească dacă încerca şi asta... Şi-acum era mulţumit, pentru că amândoi obţinuseră ceva bun din ceea ce se întâmplase - el aflase cum e, ea nu se sinucisese...

"Gata cu prostiile! A venit, n-a venit - o să afli tu! Lasă-l pe Orlando şi gândeşte-te la jobul tău! Cum faci să scrii articolele alea? Adică cum faci să le convingi pe vânzătoare să pălăvrăgească cu tine? În condiţiile în care ele sunt doxă în domeniu iar pe tine te-a învăţat Iolanda cum e cu nuanţele pale..."

12,50

Brr, ce târziu era! Se mişcase tramvaiul ăsta de parcă încercase să meargă viţăversa! Sau de parcă era înfrânat! Sau de parcă ştiuse că se grăbea ea rău...

Se îndoia că azi va avea vreun succes. Era ora unu - executivii mâncau la ora asta. Şi cum ăştia nu-şi luau pacheţel de-acasă, cine ştie prin ce crâşme îşi plimbau ulcerele...

Se grăbea rău... Şi nu era bine să se grăbească, pentru că dalele de pe jos se mişcaseră din poziţia ideală şi pe ici-pe colo se vedea golul de dedesubt... Se apropia de uşa rotativă... Gata - era în mall.

Mai făcu câţiva paşi şi se opri. Scotoci în geantă, după legitimaţie - asta făcea parte din amplul ei plan de a "cuceri" magazinele din mall-ul ăsta. Legitimaţia era frumoasă - iar sigla revistei era vizibilă "de pe terasa mall-ului", cum se spune...

- George!

Vocea groasă, guturală, răsunase ciudat - "tăiase" şi melodia, şi zumzetul oamenilor, şi

piuitorile mobilelor care sunau... Vocea groasă o făcu să ridice capul - şi să-l caute, involuntar, cu privirea...

- George! Du-te sus şi du cheia!

Deci aşa...

Făcu şase paşi spre dreapta şi se opri. Scoase mobilul, accesă net-ul, căută mall-ul Promenada... Apăsă pe link... Şi-acum ridică privirea şi-l măsură lung, pe sub sprâncene.

Era un bărbat scund. Probabil că era înalt cât ea - sau cu 2-3 cm mai înalt. Era brunet. Şi "brunet". Era un "brunet" brunet cu afaceri mari. Nu era gras, ci doar solid. Nu era ornat ca pomul de Crăciun; era cel mai discret şi stilat "brunet" pe care-l văzuse vreodată-n faţa ochilor. Era un tip important - George "rupsese scara", să ducă cheia, iar el selectase un număr de telefon şi-acum aştepta ca acea persoană să-i răspundă... Ea cică se uita la harta interactivă a mall-ului - şi zău că nu ştia de ce naiba nu se uita de-adevăratelea la harta aia, ca să aleagă un magazin şi să se-apuce de treabă...

- ... Vezi că vine George, de la intrare, să-ţi aducă cheia. O iei şi i-o dai lu' Ana, când iese de la vestiar. Şi-i zici să mi-o aducă înainte de trei.

Se uita pe poza aia şi zău că n-avea curaj să mai facă vreun pas...

- Să mi-o aducă o dată cu ordinele de plată... Da... Păi mă sună - şi mă duc la birou! Las' că-i fată deşteaptă! Se descurcă ea!

El râdea; ea zău că nu ştia de ce stă şi-l pândeşte şi-i ascultă convorbirea, riscând astfel să işte un scandal cu acel bărbat "vizibil periculos"...

- ... Şi-i spui că la patru avem musafiri... Sus, la doi... Ei, la bowling!... Da. Îi spui, să ştie şi ea! Să nu se sperie!... Aşa! Şi mai spune-i că mâine seară trec pe la contabilă. Să-mi pregătească hârtiile din timp... Aşa.

Bărbatul închise - şi porni în direcţia opusă ei, adică spre uşă. Ea admiră din nou schiţa mall-ului... şi porni spre dreapta. Se părea că afacerile lui se derulau aici, în mall...

"Hai, Eleno - gata cu prostiile! Asta-ţi mai lipsea! Ai deja un bugetar la Beciul Domnesc şi-un licean supărăcios - interlop îţi mai lipsea la uşă! Şi-un zugrav la geam, pe schelă! Eventual!"

Venise momentul să fie femeie serioasă şi să se ducă unde avea ea treabă. Şi cum era aproape ora unu, ea avea treabă pe dreapta. C&A, Ecco, Kazar, Pupa, Musette, H&M şi Sephora. Măcar una dacă "izbândea" azi - şi tot era bine!

16,30

Tramvaiul 5 era un fel de... balaur. Era nu foarte mare, dar extrem de imobil şi greoi. Şi părea "decupat" dintr-un film cu Bruce Willis - şi multă acţiune. Era un tramvai special - din cele cu două capete, care mergeau "pe o singură linie". Avea uşi pe ambele părţi, deci avea şi scări la ele. Ceea ce făcea ca podeaua să pară îngustă şi scobită periculos. Avea scaune puţine - mai puţine decât tramvaiele normale. Iar vatmanul "o călca" din manetă - vagonul dublu se clătina destul de serios şi "ţopăia" pe şine... Tramvaiul ăsta părea un balaur cu două capete, plecat să cucerească tărâmul lui Făt Frumos cel normal care circula cu autobuzul...

Se simţea obosită. Şi bulversată. Crezuse că o să bată la toate uşile, iar ele or să rămână închise. Când colo, avea 12 înregistrări în reportofon. Şi rămăsese datoare cu două reviste. Toate vânzătoarele pe care le întâlnise azi se arătaseră înnebunite după *Femme fatale*... În orice caz, la ora asta, după aşa o zi agitată şi plină de "acţiune", zăcea pe scaunul tramvaiului 5, strângea

punga cu pliante în braţe şi-şi sprijinise capul de geam. Şi se gândea aşa, aiurea...

Vânzătoarele astea din mall-ul Promenada erau cu totul altfel decât fuseseră acu' două luni, când trecuse cu Mihai pe-acolo. Se duseseră să-şi cumpere el cămăşi, pantofi, accesorii... Iar vânzătoarele fuseseră amabile, drăguţe, serviabile dar... plictisite. "Vânzătoare româneşti", cum le numea el - care, desigur, văzuse şi interacţionase şi cu "vânzătoare străine"! Observase şi ea dezinteresul cras gen "dacă vrea cravata aia, bine; dacă nu, asta e, altul la rând"... Vânzătoarele astea de azi fuseseră de-a dreptul... isterizate de apariţia ei în magazinul lor! Nu-şi imaginase că putea fi chiar "ca-n filme". Punea reacţia lor pe seama faptului că revista *Femme fatale* nu apărea la chioşcuri - adică nu stătea stive pe tarabe, decolorată şi "expirată de trei luni". Se distribuia strict prin abonament. Şi nu era ieftină. După cum spusese dl Drăghici, la revista *Femme fatale* erau abonate toate soţiile de afacerişti importanţi din România. Plus nişte reviste de specialitate din străinătate. Site-urile de specialitate din România vânau articolele din săptămânalul la care lucra ea...

În orice caz, vânzătoarele de azi fuseseră mai mult decât dornice să comunice cu ea! Fuseseră... înnăbuşitoare, la un moment dat! O bombardaseră cu informaţii - şi cu pliante şi cu broşuri... După cum spunea dl Drăghici, ea trebuia să le folosească pentru a scrie primul articol. Şi, atunci când el tipărea articolul respectiv în revistă, ea trebuia să revină cu revista - şi să solicite o întâlnire cu directorul magazinului. Şi uite-aşa, din pas în pas, preconiza şeful ei că prin ianuarie-februarie o să reuşească să ajungă la agenda directorului de marketing... cu care trebuia, de fapt, să discute despre publicitate. A lor, în revista la care lucra ea. Lucrurile erau simple...

Se simţea sfârşită. Se întreba, la modul cel mai serios, dacă la ora 6, când va reuşi să termine de spălat şi mâncat şi dezmeticit, va mai avea îndeajuns de multă energie să şi scrie! Dar, probabil că îi va trimite şefului ei patru materiale. Avea 12 înregistrări - şi-şi impusese să facă azi măcar o treime. Probabil că şi dl Drăghici era nerăbdător să afle cât de "capabil" era noul lui redactor de teren! Aşa că... Aşa că o să stea azi să scrie cât mai mult. Mâine de dimineaţă, în funcţie de materialele pe care le scria în seara asta, decidea dacă stătea acasă şi-şi termina treaba, sau "dădea o fugă" în alt mall. Sau, poate că o chema dl Drăghici, s-o înveţe care erau "cele cinci întrebări de bază"...

Zâmbea... Ea îl întrebase: "Care sunt cele cinci întrebări de bază?" "Oricare vrei tu; dar cea de-a treia trebuie neapărat să fie incomodă." Încercase să respecte indicaţia asta şi observase că, într-adevăr, al patrulea şi-al cincilea răspuns fuseseră mult mai naturale decât primele două - care duhneau de la trei staţii a laudă de sine...

Sprijinea capul pe geam şi constata că o luase razna - că Orlando deschisese cutia Pandorei, o lăsase deschisă iar ea părea că nu se poate împotrivi...

În minte îi stăruia brunetul...

Se "ciocnise" azi de el de vreo patru ori; dar îl văzuse de mai mult de 200 de ori. Se rezumase la magazinele de la parter; iar el "chinuise" liftul şi scările de parcă încerca să le defecteze ca să ceară daune materiale mall-ului. Sau era proprietarul şi-avea multă treabă... În fine! Cert este că ea intrase în 12 magazine azi. Fotografiase multe haine, multă încălţăminte, iar la accesorii simţise că o s-o prindă ora închiderii pozând la ele. Inevitabil, îl tot "ochise" - şi în obiectiv, şi în afara lui. Îi făcuse două-trei fotografii... mai mult din "nebunia" vânătorului care trebuie să-şi expună trofeele, fie ele cucerite sau nu! Dar, în general, îl văzuse trecând de colo-colo, urcând, coborând, trecând din nou, vorbind la telefon, vorbind cu bodyguarzii, cu diverşi bărbaţi şi femei...

Cu vreun sfert de oră înainte să plece spre casă, concluzionase că era mall-ul lui. Şi-apoi se contrazisese singură - dacă era mall-ul lui, n-ar fi vorbit personal cu angajaţii. Mai ales cu ăia de la pază. Deci, era directorul executiv. Dar atunci ar fi trebuit să poarte costum şi să urmărească activitatea subalternilor prin intermediul camerelor de supraveghere. Şi de-aici nu mai ştia ce rol putea să aibă acel bărbat în mall-ul Promenada. Nu era genul care să lucreze pe-un salariu impozitat lunar. Nu era nici genul care să trăiască dintr-o firmă de bodyguarzi - ăia stăteau acasă, mâncau şi beau şi petreceau cât era ziulica de mare, iar seara veneau "adjuncţii" cu încasările...

Sau nu era chiar aşa, iar ea era foarte obosită şi "se hrănea" cu legendele urbane tipărite de tabloide...

În orice caz - trăsese azi unele concluzii, apropo de el! Prima concluzie era însăşi "unicitatea" individului! Mai văzuse ea "bruneţi". Adică afacerişti de-ăia descurcăreţi. Dar nici unul nu era ca ăsta. Brunetul din mall-ul Promenada avea aşa un stil super-elegant, super-stilat, super-gentleman... Brunetul ăsta era un super-bărbat. Şi-o mira mai ales faptul că, atunci când deschidea gura, nu "se spărgeau geamurile"! Ba, din contră - vorbea normal, corect gramatical şi fără clişee de argou specifice branşei! Era tare ciudat bărbatul ăsta! Cam ca lupul în costum de oaie! Şi uite că atâta "studiase" la el, că-i rămăsese înfipt în minte! Ce idioţenie!

Se ridică şi se opri lângă uşă - la prima staţie cobora. Tramvaiul mergea mai încet pe-aici - erau case pe partea dreaptă, iar hardughia de câteva zeci de tone provoca vibraţii...

... Nici el nu purta verighetă. Nici brunetul grizonat de la Mega. Trăgea concluzia că numai ea era îndeajuns de gâscă să poarte şaiba în timp ce bărbatul ei e vizitat, în arest, de mama copilului lui... În fine! Astfel de bărbaţi, cum era brunetul ăsta, nu scăpau "solo". Aşa că sigur era căsătorit! Sau, în fine, sigur trăia cu o femeie - şi sigur avea cel puţin un copil! Bărbaţii aşa ca el nu pierdeau timpul cu "prostii" - făceau urmaşi cât erau tineri! Să le meargă numele, să crească repede şi să preia repede imperiul construit de tată... Averea şi renumele şi...

Involuntar, piciorul ei bătea mărunt în podeaua tramvaiului - iar degetele strângeau cu mai multă putere bara... Tramvaiul încetinea la refugiu... Coborî - şi avu intenţia să traverseze prin faţa tramvaiului, fără să se asigure. Uite-aşa - că poate o calcă vreo maşină şi moare şi se termină toate! Dar, din toată intenţia, schiţă doar aplecarea înainte. Se redresă şi rămase în dreptul refugiului. Nu ştia de ce, dar se oprise singură... În 6 octombrie, alergase spre şinele de metrou; în 19 octombrie, după ce-şi amintea că era o duduie răsuflată şi-o să moară singură, îngrijită de-o femeie plătită din propria pensie, reuşise să se controleze şi să nu păşească într-o situaţie potenţial periculoasă. Trăgea concluzia că "era spre vindecare"...

"Da, Eleno - eşti spre vindecare. Eşti mult mai bine. Şi, trebuie să recunoşti - îi datorezi asta lui Orlando."

Era fair-play şi recunoştea, cinstit, că lui Orlando trebuia să-i mulţumească pentru că o salvase de la moarte. Nu, nu exagera în aprecieri - şi nu spunea cuvinte mari. Dacă Orlando n-ar fi făcut ceea ce făcuse, dacă nu s-ar fi străduit s-o salveze, ea nu ar fi supravieţuit arestării lui Mihai. O salvase omul ăla atunci, la metrou; dar avea în casă şi medicamente, şi produse pentru curăţenie... Şi cuţite, sfoară şi geamuri cu deschidere dublă - aşa că, dacă n-ar fi fost Orlando...

"Orlando a fost; dar nu mai este. Nu te-a căutat nici pe Facebook, nici nu te-a sunat. Gata - a fost şi s-a terminat."

Şi era mai bine aşa. Deci, traversase; mergea spre casă. Rămăsese cu gândul la brunetul din mall...

Brunetul din mall n-o observase. Fusese foarte ocupat cu ale lui - iar ea stătuse deoparte, mai mult pitită prin magazine, şi nu ieşise cu nimic în evidenţă atunci când se mutase dintr-un magazin în altul. Într-un fel, chiar se bucura că n-o observase! La ce nebunii ieşeau din cutia Pandorei... Ehei...

Brunetul ăsta era din alt aluat. Era un bărbat adevărat, în adevăratul sens al cuvântului! Şi, da - el chiar ştia să-şi poarte vârsta în aşa fel încât să fie altfel! Avea între 45 şi 50 de ani. Era deci într-un moment de transformare considerabilă! Şi, spre deosebire de Mihai - care avea tot 45 de ani -, brunetul ăsta chiar era un bărbat adevărat! În comparaţie cu el, Mihai era doar un diletant "trist"... Brunetul din mall era... Era aşa un bărbat care-i stăruia ei în minte - şi nu era bine chiar deloc, că astfel de bărbaţi chiar nu se-ncurcau cu duduiţe măritate... mai ales dacă le fila DNA-ul...

Azi nu se simţise urmărită. Dar nici nu se preocupase foarte tare să afle dacă e urmărită sau nu! Se concentrase la discuţiile cu vânzătoarele, la cea de-a treia întrebare... Era sigură că fusese urmărită. Dealtfel, ia să verifice ea chestia asta! Făcu o piruetă din mers, aşa, şi scrută lung prin mulţimea din spatele ei... Nu, nu putea să-şi dea seama dacă e urmărită sau nu. Erau mulţi

bărbaţi, multe femei... şi toţi se uitau la ea. Că era singura nebună care mergea cu spatele la drum şi faţa la ei. Aşa că reveni la poziţia normală... şi grăbi pasul - avea atât de multă treabă!

23,10

Iar era linişte în apartament... şi-n bloc... şi-n parc... Iar era întuneric... în apartament... şi-n viaţa ei...

Se băgase-n pat la zece jumate, după ce-i trimisese dlui Drăghici şase materiale şi fotografiile aferente şi-l rugase frumos să o semneze cu numele "Enna Vassiliadis". Se pregătise să-i explice că Vassiliadis era numele ei de fată iar Enna venea de la Elena; dar nu fusese cazul. El o sunase doar ca să-i mulţumească pentru promptitutine şi să-i amintească faptul că "are normă" două materiale pe zi, aşa că mâine şi poimâine poate să-şi ia liber. Îi mulţumise şi nu comentase invitaţia lui. Negociaseră salariu fix, aşa că nu era vorba de bani. Era vorba de ea. Îi prindea bine să iasă din casă, să vorbească cu oamenii, să aibă o preocupare - alta decât talk-show-urile dedicate cuplului "Mihai şi Roxana". Da, era obosită - dar era o oboseală plăcută...

De la zece jumate, de când stinsese lumina, şi până acum se ridicase pe marginea patului de patru ori. Era a cincea oară când se ridica, lua telefonul, accesa mess-ul, deschidea fereastra de mesaj a lui Roland O... şi se oprea şi privea lung ecranul şi-şi ştergea lacrimile şi mucii direct cu mâneca...

Atunci când se hotărâse să-şi semneze materialele cu pseudonim, se gândise la Orlando. Pentru că nu se înşelase, iar tânărul se folosise de cearta lor ca să se despartă de ea. Orlando nu venise, n-o sunase, nu-i lăsase mesaje sau bileţele... Orlando dispăruse. O dată cu el, dispăruseră toate - atmosfera veselă, fetele, cafeaua de dimineaţă... semiîntunericul creat de jaluzelele închise... Totul. Şi cum trecerea lui prin viaţa ei fusese cel mai puternic sprijin pentru ea, decisese că n-avea voie să-l uite. Şi cum altfel îl putea reţine mai bine pe Orlando, dacă nu prin numele de re-botez? Şi-l amintea oprit pe scară, întinzând degetul şi spunând "*Enna! You rock!*"... şi-i venea să plângă-n hohote, dar strângea din dinţi şi-şi ştergea cu îndârjire lacrimile...

După cum spusese chiar ea, relaţia dintre ei doi n-avea cum să ducă la ceva bun. Dusese - deja - la ceva bun. Şi anume, la vindecarea ei. Dar dusese şi la ceva rău - la suferinţa ei de acum. O să sufere mult timp, întrebându-se dacă era mai bine aşa, dacă...

Lăsă telefonul pe noptieră şi reveni pe pernă. Trebuia să facă cumva să adoarmă! Că dacă n-adormea curând, exista riscul să găsească totuşi curajul necesar ca să scrie "Bună" şi să apese săgeata care-i transmitea lui Orlando dovada de slăbiciune supremă...

21 octombrie 2015. Miercuri.

11,40

Îi amorţise mâna. Reportofonul era uşurel, dar ea se plictisise atât de rău încât simţea c-o să scape micul dispozitiv... şi, cel mai probabil, or să i se lipească pleoapele şi-o să adoarmă şi-o

să pice pe-aici pe jos şi-o să sfârşească de râsul curcilor pe youtube... Muieruşca asta plină de coşuri şi cu dantură strâmbă nu sesiza că bate câmpii - încerca, probabil, să vândă tot stocul de căciuliţe albe al şefului ei. La cât insista cu prezervativele alea albe, tricotate la mişto de-un batalion de bătrânele chioare, trăgea concluzia că stocul era gigantic...

- Putem să facem pauză, cinci minute?

Aprobă şi opri reportofonul. Iar ea se scuză şi se repezi undeva în spatele ei. Nu-i dădu atenţie - probabil că intrase o clientă dornică să cumpere căciuliţe albe celor şase fetiţe ale ei! În fine...

O chinuiau gânduri confuze - şi-o insomnie care-i cauza oboseala asta cronică. Nimic nu era aşa cum se gândise ea că va fi. Aşa că încerca să se concentreze la treabă - la discuţia cu vânzătoarea. Era însă atât de chinuită de gânduri... de întrebări tâmpite... Scoase aparatul foto şi începu să facă poze. Cu atenţie. Cu maximă atenţie, pentru că o sunase "colegul de la DTP" - şi-acum era instruită corespunzător. Acum era atentă să nu cumva să lucească bliţul în vreo oglindă, să nu se vadă ea în reflexia vreunei oglinzi... Încerca să fie atentă la poze, dar gândul ei...

Orlando n-o mai căutase. Deloc. Se părea că palma ei pecetluise finalul. Un bărbat aşa ca Orlando nu înghiţea uşor afronturi verbale - darămite pe-alea "cu cinci degete"! Aşa că se supărase şi... Şi dispăruse. La fel de brusc şi discret cum apăruse, Orlando reuşise să dispară... Colegii şi colegele lui treceau zilnic prin faţa geamului ei - dar el...

"Ce-i drept, nici tu nu i-ai scris!" Oare el aştepta un "iartă-mă"? După ce fusese impertinent, dar ea îl pedepsise verbal şi-apoi şi fizic? Nu mai ştia... De luni seara, accesase numele lui de cel puţin o sută de ori - dar nu apăsase o literă măcar... Şi nici n-avea poze cu el, profilul lui n-avea poză... Diseară o să facă altă şmecherie! O să intre iar printre prietenii Iolandei şi-o să le găsească pe Maya şi pe Geo. Şi o să le scormonească prin poze - că sigur era şi el prins într-o poză, undeva, la una dintre ele! Nu se putea să n-apară chiar nicăieri! Că nu era Omul invizibil! Şi-aşa, dacă găsea o poză, poate reuşea să-şi adune gândurile şi să-i scrie ceva... Ceva! Orice! Îi era dor de el! Viaţa ei părea moartă fără Orlando! Viaţa ei era o lungă linişte - şi-o lungă singurătate! În apartamentul ei era linişte şi frig ca-n sicriu...

"Eleno! Ia vezi tu, cum reuşeşti să devii pesimisto-depresivă!"

Gata! Unde erau porcăriile alea albe, tricotate de bătrânelele chioare? Că trebuia s-o ajute pe fata asta să le vândă!

... Făcuse vreo zece fotografii cu pociturile alea, când auzi paşii apropiindu-se în fugă. Cine era?... Vânzătoarea, evident! Se grăbea să termine interviul? Sau tocmai îi venise-n minte o super-frază numa' bună de vândut căciuliţe albe?

- Gata - am venit!

"Bine-ai venit!" Ce putea spune - nu?

- Aţi atras atenţia unei persoane foarte importante...

Poftim? Cum? Zâmbi cu neîncredere:

- Serios?

- Foarte serios.

- Şi a cui atenţie am atras-o, mă rog?

- A domnului.

Ce domn? Ce tot...

Se răsucise - că gâsculiţa întinsese mâna spre direcţia de unde venise! Şi făcuse gestul reflex - se răsucise...

După care făcuse un alt gest reflex de-al ei. Roşise. Adică se înroşise instantaneu, ca-n desene animate. Bineînţeles că "domnul" - adică "brunetul" cu voce guturală pe care ea îl apreciase ca fiind un super-bărbat care ştie să-şi poarte vârsta şi nu se-ncurca cu gâsculiţe filate de DNA - rămăsese în dreptul uşii, la vreo doi metri de ea... şi se uita la ea, prin ea, până-n mintea ei... Până-n cutia Pandorei... La naiba!

"Eleno, gata! Revino la treaba ta! Şi-apoi şterge-o repejor de-aici!"

Îi schiţă un zâmbet de-un milimetru - cât să nu-i poată "reproşa" că îl ignorase - şi reveni

către vânzătoare:

- Mda. Continuăm?

- Sigur că da - continuăm!

- Tot despre căciuliţe?

Tânăra păru că se dezmeticeşte brusc - o luă de braţ şi-o trase destul de ferm spre dreapta:

- Nu, haideţi la cojocele! Să vă arăt ce cojocele frumoase am adus anul acesta!

Oo, ce veste minunată! Şi de ce nu i-o spusese înainte s-o şteargă la uşă? Se căznise să pozeze căciuliţele, când cojocelele erau mult mai interesante! Tânăra luă două "viraje" scurte şi-o trase spre stânga. Şi-i indică, teatral, standerul cu cojocele:

- Ce ziceţi, ce frumoase sunt!

Dacă zicea ea?! Nu puteau să vorbească, totuşi, despre căciuliţe? Vânzătoarea îşi săltă scurt ochelarii pe nas şi şopti:

- Să aveţi grijă!

Aprobă cu capul - de mâine, vizita alte mall-uri. Nimic mai simplu!

- Îl cheamă Bogdan şi se ocupă de paza mall-ului.

Deci, după cum spusese - de mâine, vizita alte mall-uri. Nu era nici o problemă - avea patria la mall-uri... Căcălău, Măria-ta!

- Are o firmă de pază şi protecţie.

Aprobă din nou.

- Ne păzeşte şi ne protejează de ne ies ochii din cap!

"Mm, ce vorbăreaţă eşti!" Dacă acel Bogdan avea o firmă de pază şi protecţie cu care proteja tot mall-ul, era evident că observase cum "se retrăseseră" ele departe de urechile lui! Aşa că se aplecă să vadă cusătura cojocului - măcar să pară că discutau despre cojocele! Vânzătoarea se aplecă şi ea:

- Şi nu putem să nu stăm să ne păzească - fiindcă e vărul unor persoane foarte importante... din afacerile cu taxe.

Femeia asta chiar ţinea musai să insiste cu Bogdan ăla! Aşa că o privi lung... iar ea se dezmetici într-un târziu şi zâmbi amabil:

- Deci, cojocele avem până la mărimea 48. Evident, cele mai frumoase sunt cele mărimea 34...

"Evident - de parcă numai voi, scobitorile, aveţi voie să scoateţi nasul în lume..." Ea purta 40 - din cauza taliei, pe care "n-o muncise" niciodată. În rest, ar fi fost un 38. Ce bine-ar fi fost dacă ar fi reuşit să mai dea jos din talie...

Vânzătoarea luase un cojocel de-ăla 34 şi-l pusese pe ea - peste ea. Poza de zor şi rânjea, optimistă pân' la Dumnezeu. Se gândea, probabil, ce bine-ar fi fost dacă doamna ziaristă i-ar fi făcut acum o poză, să apară şi ea în *Femme fatale*...

N-avea timp de prostii de-astea. Şi n-avea nici chef pentru ele. Acel "brunet", Bogdan, îi crease o teribilă stare de nelinişte. Dacă n-ar fi fost atât de gâscă încât să roşească în halul ăla... Şi putea jura că-i şi picase faţa - iar în secunda aia de contact al privirilor lor individul înţelesese totul...

Se indispusese rău. Aşa că termina cu fetişcana asta şi se ducea acasă. Şi scria şi se-mbuiba şi se-mbăta şi voma şi tot aşa până murea de ficat... Că pe Orlando oricum nu-l mai interesa de ea şi soarta ei...

Ce bine, totuşi, că Orlando decisese să se supere atât de rău încât să dispară! Că, ia uite ce frumuseţe de fixaţie îndrăgostită făcuse pentru băiatul ăsta! Una-două, numele lui îi venea-n minte - iar la trei-patru simţea că i se umezesc ochii şi-i vine să plângă rău...

Avea nevoie de un calmant. Şi de-o pastilă de concentrare. Findcă nici în ziua de azi nu se-apucase să depună dosarul de divorţ. Iar dacă putea câştiga măcar jumătate din apartament, era o victorie incredibilă! După ce pusese DNA-ul ochii pe el... Se îndoia, în orice caz, că o să mai vadă vreo bancnotă de la Mihai. "Îşi primise porţia", cum se spune. "Şi-a primit porţia!" -

asta era vorba lui preferată şi nu făcea niciodată derogare de la ea. Nu în cazul Elenei Popescu, gâscă campioană mondială...

Puştoaica o privea lung, zâmbitoare. Aştepta o reacţie din partea ei. Ea se uita la puştoaică, dar se gândea la ale ei...

"Gata, Eleno! Pune frână gândurilor şi fii atentă! Că te faci de râs!"

Adică făcea revista de râs! Ideea asta funcţionase întotdeauna! Asta cu protejarea revistei! Era ciudat... că nu era revista ei...

Clar - nu-i stătea mintea la muncă! Adică nu-i stătea mintea la nimic! Aşa că termina cu cojocelele şi gonea acasă. Şi se-ncuia înăuntru şi lua un somnifer şi se culca. Şi gata.

20,30

Începea filmul. Se pregătea, deci, să se ridice şi să ignore televizorul. Că nu se uita la el. N-o "pasiona" - nu era chiar aşa de cinefilă... şi nici plictisită nu era...

Terminase interviul cu fătuca vorbăreaţă şi venise acasă. Mâncase fără poftă, ascultând liniştea... Liniştea aia nenorocită, de care-i era frică acum... Şi-apoi pornise laptopul. Îşi pusese din nou Bach. Şi terminase de scris materialele - toate -, după care îşi controlase mail-ul şi făcuse şi traducerile, după care mâncase masa de seară... Şi-apoi se aşezase la televizor. Se uitase la ştiri, inclusiv la alea din sport, după care urmărise cu viu interes şi meteo... O să-nceapă filmul. Dar zău că nu putea să se uite la el! Şi-i era frică să oprească televizorul, ca să nu se facă iar linişte...

Din clipa în care intrase în casă, viaţa ei devenise amară şi singură. De fapt, era o chestie... general valabilă. Când trecea peste pragul apartamentului, pulsul i se accelera un pic, oboseala i se diminua, musculatura feţei începea "să muncească" şi "să producă" zâmbete; când intra în apartament, simţea cum viaţa i se oprea pe covoraşul din faţa uşii. Apartamentul ei avea aerul rece al unui cavou confort unu sporit...

Sperase... Îi plăcuse să spere... Se gândise că, poate...

Nu. Poate că în seara asta o să-i scrie ea. Poate! Nu era sigură că ideea asta era potrivită, de vreme ce relaţia lor fusese nepotrivită din start... În plus, pe măsură ce orele treceau, pe măsură ce orele trecute formau zile, ea se simţea din ce în ce mai rece. Observase că nu mai zâmbea atât de des. Observase că nu mai era atât de deschisă spre comunicare - alta decât cea obligatorie prin natura noului ei job. Observase că se închisese şi se distanţase de toţi şi toate. De viaţă. De când plecase el... Adică de când el ascultase de ordinul ei şi ieşise şi...

Se simţea din ce în ce mai rece. Şi din ce în ce mai supărată. Avea, uneori, astfel de momente, când se gândea că, mai devreme sau mai târziu, o să dea ochii cu el - şi-atunci o să vadă şi-o să audă el toată opinia ei! Sau, desigur, poate că o să-l zărească ea prima - şi-o să-l ocolească cu grijă. Dacă bărbatul Orlando se simţise jignit de palma ei şi-şi găsise "alinarea" lângă o tânără de vârsta lui, ea risca să încaseze nişte replici extrem de acide! Zău că nu voia să ştie ce expresii putea rosti Orlando atunci când era furios pe ea... Dat fiind faptul că ei îi venea să plângă atunci când îşi amintea de el... de cuvintele lui, de glumele lui, de zâmbetul lui... şi dacă ajungea cu gândul la îmbrăţişările şi săruturile lui se punea pe bocit rău de tot...

Se ridică şi intră în dormitorul mic. Privi lung patul...

"De ce dracu l-ai lăsat să intre-n casă? De ce dracu l-ai strâns în braţe? Era... Era atât de bine dacă nu te-ai fi complicat într-o relaţie fizică cu el! Ar fi venit zilnic la tine! Ţi-ar fi adus cafea premium şi tema la engleză... Şi tema la franceză..."

Se aşează încet pe covor. Nu putea să se-aşeze pe pat. Nu putea - pur şi simplu!

Ei bine, da - trebuia să fie sinceră şi să recunoască. Îi era dor de Orlando. Şi de zâmbetul lui, şi de ochii lui... Şi de obrăznicia lui îi era dor! De Orlando aşa, per total - cu bune şi cu rele! De Orlando cel dominator şi posesiv şi prost-crescut şi încrezut! Şi de Orlando cel tandru şi expansiv şi plin de iniţiativă şi atent la ea şi la dorinţele ei... Şi de momentele lor frumoase... De şmecheria lui, de cuvintele lui, de ochii lui, de sărutul lui...

Iar dacă Orlando venea tocmai acum, dacă în clipa asta suna la sonerie, zău că nu-i va deschide - că o prindea bocind în hohote şi nici nu se gândea să-i spună de ce boceşte chiar în halul ăsta...

În spatele ei, cineva se-mpuşca cu altcineva. Pierdea deci un film extrem de interesant despre doi oameni care se-mpuşcau reciproc. Nu regreta chestia asta. Regreta însă enorm că se lăsase pradă furiei şi indignării şi uitase că Orlando de-abia a împlinit 18 ani. Şi, în loc să se rezume la a-l certa verbal pentru controlul prin mail şi pe sub paturi, ea insistase cu "ieşi afară" şi-i dăduse o palmă... Şi-l lovise cu putere... Îşi amintea că ea insistase să-l dea afară, el spusese că nu pleacă până nu îl iartă - că-şi ceruse iertare pentru impertinenţa de a-i căuta amanţii prin şifoniere şi prin mail -, ea spusese că nu-l ierta nici moartă, el spusese că nu pleacă nici mort... Iar ea, cea mai cretină femeie din Univers, îl plesnise. Îl lovise cu atâta forţă, că-i răsucise capul într-o parte... Revedea scena aia nenorocită cu ochii minţii...

"Doamne! - dac'aş putea să dau cumva timpul înapoi..."

Dac'ar fi putut să dea timpul înapoi... Era dementă, fiindcă nu voia să-l dea înapoi până în momentul când el se oferise să o ajute să arunce fotoliul lui Mihai, ci doar până la momentul când el spusese că nu pleacă nici mort... Şi-asta însemna că era dementă şi nebună şi-l pusese totuşi la inimă - şi dracu o luase, dacă descoperea că se-ndrăgostise de-adevăratelea...

Brusc, telefonul începu să cânte!

Orlando!

Se repezi şi-şi şterse lacrimile cu mânecile! Că n-avea timp să caute şerveţele sau batiste! Repede - Orlando era?

... Era un număr ascuns. Iar ea reuşise să-şi oprească mâinile înainte să atingă mobilul. Nu era Orlando. Mâine era joi, zi de vizită la Beciul Domnesc... Nu întoarse mobilul cu faţa-n jos; dar nici nu reîncepu să plângă în hohote. Se trase spre dreapta şi spre-n spate şi se sprijini de zid. Şi privi lung camera, telefonul... pereţii...

Viaţa ei luase o turnură ciudată. Acu' două săptămâni, avusese o familie calmă, liniştită, normală, bazată pe linişte şi respect şi bună înţelegere. Acum, după 14 nopţi şi zile, situaţia era următoarea: ea stătea în fund pe jos, privea patul în care făcuse dragoste cu un copil de 18 ani, la telefonul de pe covor o suna soţul ei - ăla legitim - din arest, şi-avea doi admiratori - unul care lucra pe-aici, prin zonă, şi-unul care lucra doar atunci când avea el chef sau se plictisea singur acasă. Avea un bărbat arestat, un amant care-o abandonase şi doi bruneţi dornici "să-i dea bineţe". Şi nu putea spune că mâncase "mai altfel" în ultimul timp sau...

De fapt, principalul responsabil pentru schimbările dramatice din viaţa ei era Mihai. Dacă el nu decidea să se-mpuieze cu nepoţica senatorului, ea n-ajungea în situaţia în care doi bărbaţi o fugăreau iar ea fugea după puştiul ăla...

Mobilul tăcu. Se ridică şi se grăbi să-şi aducă ţigările, bricheta şi-o scrumieră. Şi-şi aprinse o ţigară. Că, la urma urmei, ea muncea-n casa asta! Ea freca, ea scutura, ea aerisea! Şi tot ea plătea întreţinerea!

... Mihai suna din nou. Telefonul cânta, iar ea sufla chiar acum fumul spre display-ul pe care scria *Unknown*...

Să se ducă mâine la arest? Că de-aia o suna - ca s-o roage să vină la arest!... Ar fi trebuit să se ducă totuşi la arest. OK, era îndrăgostită, era disperată şi părăsită şi abandonată - dar dacă DNA-ul punea sechestru pe bunuri, adio casă! Şi, vorba aia - în casa asta era şi apartamentul mamei ei...

Iar se oprise din sunat... Ştia mie-n sută că o să sune din nou - Mihai nu abandona nicio-

dată, nici atunci când înfrângerea era evidentă... Suna din nou...

23,59

Teoretic, la ora asta putea spune că "o doreşte". Putea - dar n-o spunea. Era îndeajuns de bătrână ca să nu se mai joace prostioare de-alea cu "la fix mă iubeşte". Dacă o iubea, era aici, cu ea. Şi nu era. Nici n-o suna, nici nu-i scria...

Nici ea nu-i scria lui, deşi o durea mult "tratamentul" pe care şi-l aplica ei însăşi...

Se tratata. Încerca să scape de "sindromul Orlando". Pe la unşpe, se gândise că era un microb. Apoi îl numise "infecţie". Acum îi spunea "sindrom". Cât de curând o să capete o migrenă de-aia "calitatea I-a"...

"Eleno, ştii ce-ai uitat tu? Ai uitat de Maya şi Geo şi pozele lor!"

Sări în fund, înşfăcă telefonul şi se grăbi în living! Nu, nu mai aprindea becul - ca să poată bietul poliţist care-o fila să se ducă şi el acasă, la familie! Trase jaluzelele... înghiţind în sec şi amintindu-şi foşnetul de-atunci, din dimineaţa aia când le trăsese el... Se aşeză la masă şi porni laptopul. Şi se ridică iar - să-şi aducă ţigările...

Se apucase serios de fumat - dar asta numai pentru că era emoţionată. Nu-l revăzuse de... sâmbătă seara. Iar fetele alea chiar s-ar putea să aibă măcar o poză cu el! Dac-o să-l revadă... Dacă băiatul ăsta avea fotografii clare, frumoase, în care râdea fericit...

"Doamne, ce proastă eşti! Poftim! Abia reuşisei să te calmezi - şi iar ai început să boceşti!"

Da, era proastă şi singură şi tristă şi părăsită... Şi trăia într-un cavou rece, tăcut, în care se-auzeau şi foşnetele fantomelor...

În sfârşit, pornise! Facebook, mail, parolă... Iolanda. Şi Friends. Şi-acum, *find* Maya. Uite-o pe Maya! O deschidea într-un tab nou... *Find* Geo... Uite-o pe Geo! *Find* Zoe... Şi Zoe. Bun! Pe băieţi o să-i caute mai târziu, dacă n-avea spor aici! Deci, Maya, Photos...

Derula încetişor în jos... Fata asta era nebună - îşi "bombardase" contul cu tot felul de fotografii de prin filme, de prin reviste... Nu, nu era nebună - era solo. Toate fotografiile alea erau o invitaţie către visele ei fierbinţi... Aici n-avea nici o şansă. Poate la albume! Ia să vadă ea albumele... pe rând, că erau multe, făcute cu varii ocazii...

Surfa încetişor pe-acolo, prin pozele Mayei... Derula când sus, când jos, şi făcea o descoperire... tristă. Prin faţa ochilor ei se perinda viaţa Mayei. Toată viaţa ei. Fata aia avea pe Facebook poze inclusiv cu manualele de-a doişpea. Inclusiv cu cerceii preferaţi şi cu penarul şi cu pantofii cu care, din câte scria ea, căzuse-n primăvară într-o groapă plină cu apă. Era nebună...

Nu - nici urmă de Orlando. Geo poate fusese mai inspirată, sau...

Era linişte în apartament, în bloc, în parc... Din când în când, îşi auzea propriu suflu - sufla fumul ţigării. Avea senzaţia că se-apucase serios de fumat - n-o mai deranja fumul, iar ăsta era un semn rău...

Nici Geo n-avea poze cu Orlando. Să-ncerce în albume!... Geo era opusul Mayei - viaţa ei era departe de ochiul şi critica prietenilor virtuali. În albumul "Litoral 2013" erau fix trei poze - una cu un guvid, una cu o palmă plină cu melcişori "de mărgele" şi una cu plaja. Şi-atât. Dacă nici Zoe...

Inima i se strânse toată când descoperi că fata asta n-avea decât trei fotografii toate! Ce naiba?! Un selfie cu ea în parc, un ghiocel şi-un căţel maidanez. Scrâşni uşurel, să nu se intercepteze că nu doarme la ora asta:

- Fetelor, noi chiar avem nevoie de un psiholog...

Ori ele, ori ea! Că una dintre tabere avea mie-n sută nişte dereglări la cutiuţă! Albums... "Eu şi ai mei" - Click.

Uite-l!

Doamne, în sfârşit! Repede - download! O lăsa să o downloadeze?... Da! Ce bine! Click, repede... Save... Slavă Cerului! Ia - se deschidea? Se deschidea. Şi-acum făcu zoom pe chipul lui...

"Eu şi ai mei" se referea, în cazul ăsta, la ea şi colegii din şcoală. În fotografia asta încăpuseră... 14 capete. Era mult, de vreme ce nu era făcută de la mai mult de-un metru... Părea că cel care-o făcuse se urcase pe pupitru, la şcoală. Fiindcă se vedeau băncile, scaunele, parchetul... şi se vedeau şi Mario, Petrică, Geo, el...

"Lasă contemplarea! Mai caută! Vezi dacă mai are şi altele!" Că poate făcuseră mai multe, nu? Click...

Scotocea prin pozele lui Zoe şi trăgea concluzia că trebuia să înveţe să se mulţumească şi cu puţin. Avea o poză; nu era frumos din partea ei să ceară o sută...

Log out. Puse poza pe ecran, o mări... Era bună calitativ; era clară...

Zoe stătuse în rândul doi de tineri, alături de Geo şi Petrică. Orlando stătuse în spatele ei, ţinând mâna stângă pe umărul ei stâng şi mâna dreaptă pe umărul drept al lui Geo. Nu era o poziţie ciudată; nu plănuise el neapărat să stea aşa. Se striviseră unul într-altul, ca să încapă cât mai mulţi în cadru. Se vedea că se buluciseră şi de-abia se mişcau... Iar chestia asta se părea că îi amuzase la culme. Râdeau - toţi. Râdeau cu lacrimi! Chiar şi el, râdea din tot sufletul... şi emana fericire...

Şi când se gândea că n-o să-l mai vadă niciodată... Când se uita acolo, pe ecran, şi-l vedea atât de bine integrat în grupul de tineri... Când realiza că mutra ei n-avea ce căuta acolo, printre chipurile sub 20 de ani... Iar când realiza şi că, înainte să observe când fusese făcută poza, ea se uitase pe cine ţinea el în braţe... Şi se comporta exact ca o îndrăgostită părăsită, care pur şi simplu nu poate să renunţe la el...

O să fie o noapte lungă... Din fericire, mai avea calmante. Mai avea şi şerveţele, apă rece curgea din belşug... Iar mâine o să se ducă la tribunal, să-şi găsească avocat. O s-o facă de dimineaţă, în timpul programului de vizită de la Beciul Domnesc...

22 octombrie 2015. Joi.

7,50

Aha! Iată şi grupul care-o interesa pe ea! Se aplecă puţin spre perdea, să-i vadă mai bine... Îi număra, îi "inventaria" - şi el nu era... Mai bine că nu era şi el. Până la trei dimineaţa stătuse cu ochii în monitor! Studiase poza aia pe toate părţile şi din toate unghiurile! Şi plânsese non-stop! Dacă Orlando i-ar fi apăsat soneria şi-ar fi ameninţat-o că, dacă nu-i deschide imediat, o părăseşte definitiv şi irevocabil, probabil că tot n-ar fi avut curaj să se lase văzută în halul ăsta de plânsă...

Trecuseră. El nu era cu ei. Şi, la urma urmei, nici n-avea de ce să-l mai aştepte să treacă!

Era a patra zi când el lipsea din grupul elevilor care se duceau la cursuri! Fie se ducea pe alt drum, fie se mutase la alt liceu... Era însă posibil să fie învoit. Să-l fi învoit mama lui, care venise în România câteva zile şi era dornică să le petreacă alături de băiatul ei...

"Eleno, eşti jalnică! Te ascunzi după scuze de-astea puerile ca să ai motiv să stai la geam şi să-l aştepţi!"

Era foarte, foarte jalnică! Păşi în spate... şi se opri. Avea totuşi un musafir. Nu putea spune că-l aştepta, aşa cum nu putea spune că apariţia lui era o surpriză totală...

Avocatul lui Mihai tocmai "luase curba" spre scară. Şi se uitase şi el ciudat la copacul ăla din mijlocul aleii! Ia te uită! Oare avocatul lui Mihai era un om întreg la minte? Sau erau amândoi nebuni şi anti-ecologişti şi inadaptabili la schimbările inerente ale opticii umane?

Gândul o făcu să zâmbească. Aşa că decise, într-o clipă, să socializeze cu el. Lăsă deci cafeaua pe masă şi se apropie de uşa de la intrare. Evident, interfonul începu să sune... Apăsă butonul:

- Da.

- Bună dimineaţa. Dna Elena Popescu?

- Da.

- Sărut mâna. Sunt Gabriel Negoiţă, avocatul lui Mihai. Aş dori, dacă se poate, să

Nu mai ascultă ceea ce promitea să fie lunga peroraţie despre explicaţia pe care-o copsese special pentru urechile ei ca s-o convingă să apese butonul; apăsă butonul. Evident, dl Negoiţă nu era fraier - trăsese imediat de uşă, de parcă ştiuse că "fusese observat"...

Trebuia să fie foarte atentă la individul ăsta. Era avocat - adică vulpe. Unul bun - adică ştia să se strecoare printre obstacole, spre ţelul final. Trebuia să aibă mare, mare grijă când vorbea cu el! Nu era exclus s-o şi înregistreze individul! Deşi fusese tânără şi prostuţă pe vremea când lucrase la casa de avocatură, nu fusese chiar atât de prostuţă! Auzise unele lucruri, văzuse unele lucruri, trăsese unele concluzii...

"Eleno, oare unde se termină logica normală şi unde începe fabulaţia de telenovelă?"

"... Nu ştiu; dar e avocatul lui, aşa că să sufli şi-n cubu' de gheaţă!"

Corect! Descuie, deschise uşa şi începu să aştepte. Dl avocat era bun, deci era celebru, deci nu-şi cheltuia averea la sală, trăgând de fiare - ci prin crâşmi, trăgând de sforile justiţiei. Urca greu şi gâfâia un pic... Ea îl aştepta şi-şi amintea cum arătase dl avocat la televizor, cum vorbise, cum se comportase... Ea încerca să-şi creeze un minim avantaj asupra lui. Din punctul de vedere al interacţiunii cu alţi oameni, omul ăsta îi era net superior. Şi din punctul de vedere al ocolirii obstacolelor dintre el şi scopul lui final, omul ăsta îi era la fel de superior. Şi venise până aici cu un scop. Voia ceva de la ea. O să încerce să şi obţină acel "ceva". O să încerce pe mai multe căi...

Oare ce voia Gabriel Negoiţă de la ea? Ce încerca Mihai să obţină de la ea, prin şmecheria şi vocabularul amplu al lui Gabriel Negoiţă?

... Mda. Era aşa cum îl văzuse ea. Exact "ca la televizor". Evident, era "din alt film"! Nu se potrivea aici, în scara blocului! Hainele, mişcările, prestanţa - toate îi aminteau de filmele lui Sergiu Nicolaescu. Alea post-revoluţie, în care apăreau tot felul de case "stil" ţinute departe de publicul muritor de foame...

"Eleno, termină cu prostiile! Concentrează-te!"

Omul ăla se uita la ea şi-i zâmbea cu speranţă şmecherească, iar ea se gândea la Sergiu Nicolaescu, cazinoul Victoria şi Casa Vernescu!

Îi oferi zâmbetul lui Michu - ăla într-un singur dinte - şi-şi aminti că el o salutase încă de la interfon:

- Bună dimineaţa.

- Sărut mâna, doamnă. Vă mulţumesc că

- N-aveţi pentru ce.

Şi nu se clinti din uşă. Bărbatul păru că-i pricepe intenţia de-a bloca intrarea; şi totuşi, se apropie şi se opri în faţa ei - şi scotoci bine în buzunarul interior al hainei de costum, scoase un port-act, îl răsfoi şi-l întoarse spre ea. Era legitimaţia de Barou - cu nume, prenume şi poză zâm-

bitoare. Aprobă cu capul, iar el vârî port-actul în buzunar şi întinse mâna dreaptă:

- Gabriel Negoiţă.

Întinse şi ea mâna:

- Elena Popescu.

- Îmi pare bine. Doamnă, am venit ca un fel de sol de pace.

- Nu suntem în război.

- Mihai spune că nu-i răspundeţi la telefon.

- După 17 ani de convieţuire de-aia frumoasă, în care n-am ratat nici un apel de-al lui, da - am decis să nu-i mai răspund la telefon. Asta înseamnă că am scos făcăleţul din cămară şi i-am făcut un suport lângă cheile de la intrare?

Şi-l privea drept. Avocatul zâmbea - defect profesional, probabil - şi părea că nu mai ştia "pe un' s-o atace"... Decise să-i indice ea, discret, o cale de-a purta o discuţie paşnică:

- Cu toate astea, mama m-a educat frumos; şi nici nu-mi place să-mi spăl rufele în public. Dvs nu mi-aţi făcut nici un rău...

Şi păşi în spate. Avocatul îi mulţumi şi cu capul, şi din privire, şi se grăbi să intre.

"Aoleu, măiculiţă! Neam de muntean!"

Era înalt şi solid "de parcă erau doi în unu"! Paltonul îl făcea şi mai "mare"! Şi era el tot "mare"! Mm - mai văzuse ea avocaţi, dar ăsta-i întrecea pe toţi! Avea spre doi metri, avea toate kilogramele necesare la înălţimea asta şi era îmbrăcat "regulamentar" - costumul cu toate canoanele lui, plus un palton lung, plus fular, plus diplomatul... Umpluse cadrul uşii, cum se spune!

"Gataa! Depăşeşte momentul! Că pe-ăsta chiar nu-l iei de bărbat!"

Exclus! Îl opri deci din intenţie:

- Nu vă descălţaţi! Nu e spital de arşi...

- Şi totuşi!

- Vă rog frumos să nu vă descălţaţi.

Acum îl făcuse să se simtă prost. Buun! Arătă spre living:

- Luaţi loc. Vă aduc o cafea?

- Nu, mulţumesc. Ştiţi ce vă rog?

Ia - că începea cu rugăminţile! Începu să râdă - şi-i veni, instantaneu, ideea cu care-o să-l plesnească rău:

- Ştiu - să nu divorţez înainte să iasă Mihai din arest. Sau v-aţi schimbat planurile?

- Nu, nu le-am schimbat. Asta v-am rugat data trecută. De data asta, voiam să vă rog să mă primiţi în bucătărie.

Prea bine! Arătă spre bucătărie. Şi constată, pentru a doua oară, că Negoiţă ăsta era maare... şi uns şi smuls şi periat şi parfumat şi frezat "la marea artă", de parcă se ducea să convingă o judecătoare să-i ierte clientul de crimă cu premeditare...

Îl urmă - şi îşi aminti imediat gândul de pe palier, ăla în care individul ştia să se strecoare printre obstacole în drumul lui spre ţelul final. Tocmai se strecurase printre două obstacole de-astea - uşa de la intrare şi bunăvoinţa gazdei. Individul se aşezase deja pe scaunul dinspre fereastră şi-şi deschisese diplomatul pe masă! Mm - băgăcios individ! Ea una se pregătea să i-o taie...

- ... V-am deranjat?

- Nu. Mă pregăteam să-mi fac curaj să plec la serviciu.

- Intraţi în schimbul doi?

- Nu mai lucrez la Agerpres.

Era privită lung... Zâmbi:

- Ce ştie satul, nu ştie soţul. Aşa că n-avea rost să încerc să continui acolo.

- Şi v-aţi găsit alt serviciu.

- După 10 ani vechime la Agerpres, era absurd să nu găsesc - nu-i aşa?

- Evident! Dnă Popescu, recunosc că rolul pe care l-am primit de la clientul meu îmi displace profund. Mă pune în încurcătură - şi nu prea ştiu cum să ies din încurcătura asta, aşa că

trec prin momente stânjenitoare...

"Şi-ţi faci şi autocritica..." Ce frumos! Făcea pe mieluşelul, o lăsa să creadă că îl învinsese, după care ţâşnea şi-i dădea un brânci verbal şi-o azvârlea-n corzi şi-i dădea cafteala vieţii ei... Hm!

Îi întoarse spatele şi scoase o altă ceaşcă. Şi-o altă farfuriuţă. Şi ness-ul, zahărul... Sticla cu apă plată... O linguriţă... Freca micile cristale de zahăr cu granulele de ness... Era linişte în bucătărie. El se holba, probabil, la curul Popeascăi, iar ea freca ness-ul şi se gândea că dacă tocmai acum apărea Orlando...

"Iar începi cu Orlando? Chiar nu pricepi că s-a terminat? Că băiatul ăla a terminat cu tine şi-a plecat la alta?"

Ness-ul era gata. Piruetă.

- Sărut mâna.

I-l puse în faţă, se aşeză şi-şi luă pachetul cu ţigări:

- Ar fi foarte bine ca Mihai să nu iasă din arest. Sau să faceţi o şmecherie să-l mutaţi cu actele la don'şoara Roxana. Fiindcă în casa asta nu mai intră.

- Mă simt tare prost că trebuie să vă

- Nu trebuie să-mi nimic. Apartamentul valorează 100.000 de euro. Jumătate i-am pus eu. Deci el are aici 50.000 de euro. Şi-am calculat şi-am constatat că atât îl costă 17 ani de convieţuire. 17 ani în care l-am hrănit, l-am spălat, l-am călcat, l-am parfumat şi i-am dat salariul meu ca să-şi cumpere chiloţii de care l-a tras Roxana - atâta face efortul meu, 50.000 de euro. Eu vreau apartamentul. Dacă mi-l lasă mie, eu îl ajut să se-nsoare cu nepoţica senatorului şi nu m-apuc să accept invitaţiile televizate.

Se aplecă spre el:

- Vedeţi dvs, dle Negoiţă - eu am trăit 15 ani printre oameni de presă. Şi de-ăia mari, şi de-ăia mici. Ştiţi cât de dăunătoare pentru Mihai poate fi apariţia mea la Simona Gherghe? Că stau bine cu imaginaţia şi pot spune foarte multe despre el! În 17 ani de convieţuire încap ani întregi de povestiri de toate felurile...

Individul avea ochi albaştri. Se uita la ea, zâmbind slab, şi nu scotea un sunet... Trase un fum şi oftă greu:

- Vreau doar să divorţez şi să nu rămân sub cerul liber. În rest, n-are decât să facă ce vrea el! Dacă aşa e el fericit...

Bărbatul îşi luă şi el pachetul cu ţigări:

- Constat că are dreptate.

Acum făcea pe importantul - îşi aprindea o ţigară. Ea una îl aştepta să termine cu figura asta. Avea tot timpul - trimisese la *Femme fatale* îndeajuns de multe materiale ca să-şi permită inclusiv să zboare la Albena câteva zile...

- Sunteţi adorabilă.

Poftim?

- Sunteţi inteligentă, inspirată, incisivă şi înjunghiaţi cu o graţie incredibilă. Da, Mihai are dreptate - a fost, este şi va fi un prost.

Ei, hai! Hai, că nu-i merge aşa! Dădu să se ridice:

- Dle

- Dnă Popescu, eu nu fac afirmaţii gratuite. Mihai mi-a spus toate astea aseară, când m-a sunat şi m-a trimis la dvs. Sunt cuvintele lui. În ceea ce mă priveşte, sunt căsătorit şi am o familie fericită. Şi nu-mi place să fac complimente.

Nu, zău?! Îi aruncă uitătura aia "a la Michu", pregătită să-i arate iar dintele... Avocatul Negoiţă oftă greu şi coborî mult tonul vocii:

- Mihai Popescu este director de direcţie de foarte mult timp. A avansat uimitor de repede până-n postul ăla - şi-acolo a stagnat. Şi-a stagnat, şi-a stagnat... Şi-a dat seama că mai departe de-atât n-are cum să ajungă. Aşa că "a luat măsuri". Aşa cum iau măsuri toţi cei ajunşi în funcţii publice. Ştiţi bine că nu e singurul care...

Da, ştia bine că şi femeia de serviciu şutea nişte hârtie igienică atunci când n-o vedea nimeni...

- ... Atunci când s-a referit la cei 17 ani de convieţuire cu dvs, dl Popescu a spus cam aşa: "cei mai frumoşi ani pe care i-aş fi putut trăi alături de o femeie". Îmi pare rău, dar nu-l pot înregistra în arest. Nu mă lasă cu telefonul, cu...

Aprobă cu capul - asta e! Lui nu-i plăcea să reproducă linguşelile lui Mihai, ei nu-i plăcea să le-asculte... Dar or să se sacrifice amândoi. Fiindcă omul ăsta nu putea să-i spună de ce venise azi la ea - nu înainte de a-i transmite linguşelile clientului lui. Deci, aştepta...

- ... A ales cariera. Şi-a făcut tot ce i-a stat în puteri să avanseze. De la un punct încolo, a devenit "de neînlocuit" la locul de muncă...

Adică furase pân' la loc comanda... Ca nimeni altul... Furase într-o zi cât alţii într-un mandat... Hm! O luase razna! Negoiţă se aplecă spre ea şi şopti încetişor, cât să nu-l capteze băieţii de la interceptări:

- A ştiut că o să fie prins. Şi-a înţeles că singura lui scăpare era un protector puternic, care să-l ajute să primească doi-trei ani cu suspendare şi să-l ajute să-şi spele urma trimiţându-l la un post în străinătate. Un post mediocru, dar care-l scotea din lumina reflectoarelor. Posturile astea se dau pe filieră politică; dar el, la vârsta lui, se-nscria degeaba-n partid. A ales, deci, "faza doi". Din câte spune el, Roxana a fost o pradă uşoară...

Devenise jenant. Şi deranjant. Şi scârbos şi de prost-gust. Oftă greu:

- În fine! Să depăşim momentul...

Individul negă scurt - şi continuă să şoptească:

- După ce-a lăsat-o gravidă, tatăl ei i-a spus să divorţeze şi s-o ia de nevastă. El i-a explicat că îi trebuie un motiv de divorţ - şi simte că aveţi un amant. A tot căutat amantul ăla - dar...

Îl căutase prin mail-uri, probabil şi pe factura telefonică detaliată...

- Tatăl ei a înţeles situaţia; dar dl senator, care-l proteja şi trebuia să-i mijlocească detaşarea în străinătate, e avocat. El a calculat termenele divorţului şi-a tras concluzia că copilul se va naşte înainte de pronunţarea desfacerii căsătoriei dvs. Şi, fiind un tip de modă veche, a acţionat.

Vaai, ce mişto! Tocmai unchiuleţul îl turnase la DNA? Foarte tare!

- L-a vizitat la arest, pe 8, şi i-a spus că n-are de ce să fie supărat. Că o lună de beci nu-i strică. Şi că răcoarea de-acolo îl ajută să-şi limpezească gândurile şi să-şi pună planurile de viitor în ordine. Dar, după ce iese din arest, vrea să vadă fapte. Lucruri concrete. Acţiuni clare. Dacă le vede, în trei luni dispare dosarul; şi-n alte trei luni îi trimite pe toţi trei la Londra. Dacă nu...

Londra. Oraş rece şi ploios. Mihai o să adore Londra... Ha-ha-ha! Sadic unchiuleţ! Avocatul reveni pe spătarul scaunului:

- Aşa că există multe căi de a scurta perioada ambiguă de-acum. Dar cea mai scurtă cale implică o vizită a dvs. la Mihai.

Nu, zău?! Negă încet:

- Eu şi Mihai nu mai avem ce să discutăm.

- Nu vrea să discutaţi.

"Şi-atunci ce dracu vrea?"

- Vrea doar să-l ascultaţi.

Să-l asculte! Ea! Pe el! Ăsta era tupeist pân' la Dumnezeu, iar ea o să-i aplice chiar acum un papucel de damă peste tovalul gros!

Avocatul înhăţă agenda din diplomat, o răsfoi în căutarea unei coli goale... Păi, să-l ajute! Trase un post-it din suport şi i-l întinse; iar el începu să scrie, mititel-mititel... Ia - ce voia să-i zică, departe de urechile băieţilor albaştri?

"Mihai trebuie să spună anumite lucruri, pe care urechile senatorului trebuie să le audă."

Adică... Îi luă pixul din mână şi întoarse post-it-ul.

"Eu nu sunt cheia franceză cu care Mihai îşi repară racheta spre Londra."

Ochii albaştri citiră repede mesajul - şi se ridicară spre ea. Avocatul zâmbea:

- După cum spunea Mihai - adorabilă. Păcat că n-aţi făcut Dreptul - aţi fi fost un foarte bun avocat pledant!

- Mulţumesc - dar e târziu acum să m-apuc de aşa ceva.

- În concluzie - Mihai vă roagă să mergeţi să-l vizitaţi.

- O să-l vizitez.

- Nu-l puteţi vizita decât joi, când e ziua de vizită pentru reţinuţii cu litera P.

- Ştiu.

- Iar azi e joi.

Se abţinu cu greu să nu înceapă să râdă - şi să exclame şi ea "adorabil":

- Ştiu.

- Şi dacă mă ofer să vă duc eu până acolo?

Serios? O ducea el până acolo? I-auzi!

- Şi-apoi şi la serviciu?

Aa - deci deja îi oferea favoruri mari!

- Şi mă ofer să stau cu dvs la vorbitor şi promit că o să-l ţin la distanţă de dvs şi-o să-l temperez atunci când vă supără?

Mai avea un pic şi-o lua cu leşin, de la atâta răsfăţ cât îi ofereau ei bărbaţii ăştia doi...

- Dnă Popescu - eu vă rog să acceptaţi oferta mea! După cum spuneaţi şi dvs - eu nu v-am făcut nici un rău.

- Dvs încercaţi să mă convingeţi să-mi fac singură rău.

Individul se aplecă iar - şi şopti:

- Vrea să vă vorbească inclusiv despre divorţ! Ar fi momentul ideal să vă spuneţi doleanţele! Unchiu' îl vrea liber, să-l însoare cu nepoata! Aşa că, dacă dvs cereţi doar apartamentul...

Se aplecă şi ea spre el... şi şopti:

- Ceea ce faceţi dvs acum este foarte, foarte urât...

- Şi îngrozitor de practic, productiv şi aducător de satisfacţii pentru toată lumea. Vreţi apartamentul? Spuneţi-i asta senatorului! Dar spuneţi-o acum, înainte să pună DNA-ul sechestru pe el! Că e bun obţinut în timpul căsătoriei - şi se-mparte la doi!

Păi, dacă punea lucrurile aşa...

... Păi, la dracu cu toate! Şi-aşa Orlando nu mai venea la ea! Şi-aşa era deja plânsă şi-avea destule materiale trimise ca să-şi permită să-şi ia azi o zi liberă! Dacă avea o şansă să primească apartamentul ăsta, atunci trebuia să fie proastă să n-o accepte! Cu riscul de-a fi bătaia de joc a ăstora doi! Sau trei! Sau chiar patru!

"La dracu, Eleno! Oricum ai fost bătaia lor de joc! Oricum ţi-a tocat nemernicul toată viaţa! Măcar să nu ieşi în pierdere - financiar vorbind!"

Că sufleteşte...

Oftă greu şi se ridică:

- Mă duc să mă schimb.

Avocatul păru că înfloreşte tot - şi se ridică "în toată splendoarea lui":

- În regulă! Să-mi spuneţi cu ce pot să vă ajut!

Poftiim? Individul arătă spre chiuvetă:

- Spăl eu vasele, cât vă schimbaţi dvs!

Aa, nu! Asta ieşea din discuţie! Arătă spre scaunul lui:

- Luaţi loc, vă rog.

Individul se conformă, iar ea ieşi:

- Dacă trebuie neapărat să faceţi ceva, ascultaţi ştirile. În jur de opt jumate, or să spună programul Roxanei. Şi-aş prefera, pe cât posibil, să nu mă întâlnesc cu ea acolo.

Nu auzi un răspuns; trase deci concluzia că dl Negoiţă avea "metode specifice" pentru a afla la ce oră primea Mihai vizita amantei. Intră în dormitor. Închise uşa... O deschise apoi

uşurel, ca să audă mai bine...

Momentan era linişte. Ia să se-mbrace ea ca pentru revederea cu Mihai! Ce să-şi pună pe ea? Deschise larg uşile... Dacă-şi punea un costum, nu-l "mişca" nicicum. În deux-pieces-uri o mai văzuse, nu era ceva nou... În blugi nu-i venea ei să se-mbrace, fiindcă "presimţea" nişte jurnalişti pe-acolo şi zău că-şi dorea mult să arate ca o doamnă adevărată... Cu ce să se-mbrace ea azi?

... Promitea să fie o zi frumoasă. Dar era octombrie, aşa că putea să-şi ia cizmuliţele galbene şi poşetuţa asortată. La ele se potrivea foarte bine paltonul drept peste genunchi, negru mat. Iar la cizmuliţele alea trebuia musai să-şi pună un dres gros, tot negru eventual. Acum, problemă - ce punea pe ea între ea şi palton?

"Cum, nu ştii? Sutienul, desigur!" Ha-ha! Îi venea să râdă - era nebună de-a binelea...

Trase puloverul verde pal şi-l despachetă. Cât era de lung?... Era îndeajuns de lung ca să-i permită să-şi pună fustiţa-peticel, verde caroiată, şi cam atât. Fustiţa aia un pic conică, pe care n-o purtase niciodată fiindcă o găsise obscen de scurtă. Aia era perfectă acum!

... Avea "tema de lucru" pe pat. Hai "să monteze" totul, să-şi dea ciuful cu fixativ şi ochii cu verde pal şi să se ducă să-i arate lui Mihai "ce-a avut şi ce-a pierdut!"

9,22

Mercedesul dlui Negoiţă înainta încet pe străduţă. Avocatul căuta un loc de parcare. Ea se bucura mult că îl căuta - adică avea o altă preocupare, în afara discuţiei cu ea. El probabil c-o vedea discuţie; ea putea jura că fusese un lung, amplu monolog...

Când îşi făcuse apariţia în bucătărie, individul ridicase nasul din tabletă, o măsurase lung şi-o întrebase dacă aşa intenţiona să meargă la arest. Ea aprobase: da, aşa mergea la arest şi apoi la serviciu. El nu mai spusese nimic - tăcuse mâlc şi-şi strânsese "mini-biroul avocăţesc" întins pe masa ei. Porniseră spre arest cu "tradiţionala" coadă interminabilă de maşini de pe bulevardul Ştefan cel Mare...

Iar el începuse monologul. Pentru început, o rugase să nu-l destabilizeze pe Mihai. Să nu-i vorbească tăios, să nu-l contrazică, să... Să nu-l "izbească" de ciment. Făcuse un joc de cuvinte pe care nu-l reţinuse, dar îl înţelesese bine. Spusese un fel de "după ce că arăţi bine, eşti deşteaptă şi te-a pierdut pentru totdeauna, te-ai mai şi îmbrăcat în ciuda lui". Da, fustiţa asta era scurtă. Da, puloverul îi venea foarte bine şi nu obtura vederea spre fermoarul fustei - adică spre fund. Da, combinaţia per total o făcea să pară înaltă, slabă şi sexy - şi curajoasă, pentru că puţine femei purtau verde caroiat asortat cu cizmuliţe şi geantă galbene. Dar nu era de acord ca, pentru binele lui Mihai, să transpire ore-n şir în clădirea aia, încotoşmănită în paltonul lung peste genunchi! Intenţiona să şi-l scoată imediat cum trecea de uşa arestului! Dl director în minister n-avea decât să facă duşuri reci! Nu mai era problema ei! Era problema Roxanei!

Devenise răutăcioasă...

Deci, dl Negoiţă monologase despre Mihai şi nevoia de a-l menţine calm şi concentrat asupra termenelor de judecată. Aveau un termen de-ăsta săptămâna viitoare, luni. Era foarte important. Avocatul mai că n-o implorase să-l lase să fie liniştit şi calm şi atent la rolul lui...

Şi-apoi atmosfera din maşină devenise apăsătoare. Individul din stânga ei oftase aşa, într-o dungă, şi spusese, pe-un ton coborât: "Să ştiţi că vă iubeşte!" Chestia asta, cuvintele astea o pocniseră în moalele capului! Şi-i uciseseră pofta de mâncare pe toată săptămâna în curs! Evident, avocatul "ţinea cu clientul lui"; aşa că îşi continuase "transmiterea de mesaje". Mihai încă o iubeşte, iar chestia asta se vede şi se simte. Un bărbat aşa ca Mihai, cerebral şi foarte calculat,

avea simţul măsurii foarte bine format; aşa că, pentru el, una era soţia şi alta era amanta! Una era motivaţia revenirii zilnice în apartamentul conjugal şi alta era motivaţia vizitelor sporadice la amantă. Lucrurile nu se amestecau! Şi-apoi - nu era evident că, dacă Mihai ar fi ţinut cu adevărat la Roxana, ar fi divorţat demult? Ea tăcuse mâlc. Nu-i răspunsese. Îl lăsase să bată câmpii şi încercase să se controleze, să nu plângă...

Ea tăcea şi acum, când avocatul nu găsise loc de parcare, aşa că mai făcea o dată "turul cartierului" şi plănuia în gura mare desfăşurarea divorţului familiei Popescu - uitând complet că el e "penalist", nu "familist". Ea tăcea şi constata că era a şaptea oară, de când plecase de acasă până în momentul ăsta, când se întrebase dacă nu cumva Orlando o să chiulească de la vreo oră şi-o să vină la ea şi-o să constate că ea nu e acasă...

"Eleno, nu uita - relaţia ta cu Orlando nu are nici un fel de viitor. E un *freelove* care azi e iar mâine poate că nu mai e!" În plus, era la mintea cocoşului că, dacă nu era acasă, era la serviciu - nu? Îi spusese deja - ea, ca să mănânce, trebuia să muncească...

"De fapt, lucrurile stau altfel. Orlando ăsta nu te-a mai căutat de patru zile deja. Iar tu dai să plângi când îţi aminteşti de el. Apropo - îţi aminteşti tu de el, nu-ţi aminteşte cineva de el!" Se părea că în curând o să devină "un caz cronic" de dependenţă de Orlando...

- Aha!

Mm, ce războinic se manifestase! Negoiţă găsise loc de parcare - şi răcnise ca la Rovine-n câmpii! O speriase! Hm...

În orice caz, lucrurile stăteau cu totul altfel. Ea mergea acum la soţul ei legitim, la arest - şi se gândea la tânărul cu care "încinsese" un *freelove* straşnic, dar căruia nu-i mai fusese dor de ea de patru zile deja. Aşa stăteau lucrurile...

Motorul se opri:

- Mă tem că de-ăştia nu putem scăpa.

De cine - de presă? Păi nici nu voia să scape de ei! Nu şi azi! Deschise deci portiera şi coborî.

Mm, ce cald şi bine era afară! Să nu uite - când ieşea de-aici, să iasă cu paltonaşul pe braţ! Nu de alta, dar fetele alea din mall-uri, vânzătoarele, trebuiau să ştie ce să-i pregătească-n punguţă! Ieri, primise primul "cadou" în postura de jurnalist - nişte mostre de parfum. Azi purta "Aqua di Gio", care i se păruse îndeajuns de tare ca să străbată metrul de masă şi să ajungă la nasul lui Mihai şi să-l oftice rău...

- Haideţi pe-aici.

Evident, Negoiţă o ducea "pe la microfoane". Dar nu-i era frică de ele. N-avea de ce să-i fie frică. Nu spunea nimic - că n-avea nimic de spus. Şi gata. Ştia mie-n sută că el era nerăbdător să vorbească...

10,03

Aştepta. N-avea altceva de făcut, decât să aştepte. Făcuse avocatul formalităţile; ea doar completase pe ici-pe colo prin formulare şi semnase tot ce i se dăduse să semneze. O perchezi-ţionaseră, bineînţeles, deşi le lăsase geanta "per total"...

Aici, în arestul central, era o atmosferă ciudată - o atmosferă de film. De-ăla de Sergiu Nicolaescu. Clădirea în sine părea mai aparte. Forfota oamenilor era oarecum studiată. Totul era aparte aici, în arestul central. Şi poliţiştii, şi avocaţii, şi vizitatorii... Vizitatoarele...

Ea era singura vizitatoare însoţită de-un avocat de-ăla "ca-n filme". Celelalte, marea lor majoritate, veniseră singure. Mai era o domnişorică speriată care era însoţită de taică-su - că

semănau foarte-foarte bine... Şi mai erau câteva deosebiri între ele. Ea era cochetă în stilul unei doamne cochete; celelalte erau cochete... în alte stiluri. Era cam singura care dăduse o atenţie specială coafurii. Restul parcă erau smulse - sau habar n-aveau ce-i ăla fixativ şi agrafă! Marea majoritate a vizitatoarelor de azi erau nefardate - iar minoritatea era fardată strident... Ea îşi făcuse manichiura ieri dimineaţă; ele... Nu-şi putea da seama, de la distanţa asta; dar vedea clar, ici-colo, nişte unghii pictate cu gel. Ea era adepta ojei - aia clasică, sidefiu-scoică. Ele... În fine! Erau, bineînţeles, şi femei normale în camera asta - în haine normale, cu tunsori şi coafuri normale, cu probleme normale... Ciudată adunare aici, în sala de aşteptare! În orice caz, femeile care vizitau azi arestul central erau împărţite în trei categorii distincte: unele care făceau sarmale, unele care doar mâncau sarmale şi unele care degustau rulouri din aripioare de caracatiţă împachetate în frunze de viţă franţuzească din regiunea Champagne. Ea, deşi nu părea, se încadra în prima categorie. Adică se încadrase... Că cine ştie ce-i mai rezerva viitorul! În fine!

Negoiţă ăsta ştiuse că atmosfera din arestul central era uşor apăsătoare; şi nu-i spusese şi ei. El avea o revistă, ceva juridic, pe care-o citea cu maxim interes. Ea, însă, n-avea la ce să se uite. Aşa că număra punctele de pe ciment. Şi simţea toţi ochii din camera asta aţintiţi asupra ei... Ele, mai ales cele pictate şi aranjate şi îmbrăcate cu ultimele scumpături la modă, probabil că se cunoşteau din vedere. Sau erau chiar "împrietenite". Ea, însă... Ea era acum în observaţia tuturor. Ea era "Popeasca aia de la televizor". Aia care nu vrea să ştie de bărbatu' ei, lăsându-l părăsit în grija amantei minore. Ea era duduia care n-avusese ochi să-l vadă cum fură şi se-mbogăţeşte şi-şi reface viaţa cu una tânără... La dracu!

Întoarse capul spre dreapta - spre dl avocat. Negoiţă ăsta "era cârnat"! "Băi, *paisan*-e! Eşti cârnat, băi!" Aşa-i venea să-i spună! Aşa i-ar fi spus Orlando, mai mult sau mai puţin în glumă...

Privirea-n ciment imediat! "Iar începi cu Orlando ăla? Băi, gata! Gata, că ai luat-o razna! Şi el a plecat demult, iar tu ai rămas ancorată-n zâmbetul lui fantastic! Gataa!"

Trebuia să înceteze cu Orlando!

Ce dracu căuta ea aici? După ce-şi spusese ei însăşi că nu mai avea de ce să considere că cunoaşte un bărbat pe care-l cheamă Mihai - ce dracu căuta ea în arestul central, aşteptând ca acel Mihai să-şi mişte curu' la vorbitor? Şi de ce dracu nu putea să priceapă că *freelove* e un cuvânt compus din *love*, adică dragoste, şi *free* - adică fără obligaţii?

Aah, ce tâmpenie! Dacă ar fi avut telefonul, i-ar fi scris ea o lungă frază, ca răspuns la "Iartă-mă" ăla! Deci, bine că n-avea telefonul... Pentru că ar fi fost tare bine să-şi dezinstaleze aplicaţia de pe el şi să nu-şi mai verifice niciodată contul de Facebook... Şi să uite de toate "jucăriile" alea tinereşti numite fustă minusculă şi gloss rozé şi ochelari de soare cu schepsis şi să-şi bage minţile-n cap şi să-şi caute un bărbat matur, înfipt bine în realitatea cotidiană a rutinei de la serviciu, a facturilor, a oboselii de seara târziu...

- Haideţi.

Cum? Gata? Mergeau la vorbitor? Avocatul îi zâmbea amabil, cu mâna extinsă spre ea, cu palma întinsă spre ea... Într-o clipă, făcu legătura între locul în care erau şi amabilitatea lui împinsă la extrem; aşa că puse mâna în mâna lui şi se ridică. Şi oftă adânc - gest care-i permise lui să reverse asupra ei un milion de încurajări, toate-odată probabil...

Avocatul câştiga puncte. Şi stimă şi valoare. Şi viitori clienţi - de-ăia vizitaţi de duduile care gustau rulouri din aripioare de caracatiţă şi-o măsuraseră pe ea lung până acum. Ea ce câştiga la chestia asta?... Greu de spus. În orice caz, nu era atentă nici la drum, nici la cuvintele avocatului, nici la propriul calcul legat de câştig. Era un pic cam aeriană. Şi tare bine-ar fi fost să redevină atentă măcar la drum! În caz că se-nfuria foarte tare, să ştie pe un' să iasă! Că, vorba aia - Mihai n-avea voie să iasă de la vorbitor oricând şi oricum, nu? Aşa că, dacă tot or să facă bărbaţii ăştia doi tot ceea ce voiau ei să facă cu ea şi din ea, măcar să le-arate şi ea ceea ce voia să le-arate! Dosul!

"Prinse" deci cam trei metri de hol şi-apoi făcu dreapta. Şi i se indică, larg, prima uşă de pe dreapta. OK! Era deschisă, aşa că intră.

“Ptiu, drace!”

... Istoria demonstrase că viaţa e ciclică. Adică sinusoidă. Când în sus, când în jos. Ei doi erau, într-adevăr, două sinusoide - şi erau în contratimp. Până acum, el urcase iar ea coborâse - şi-apoi intervenise DNA-ul şi schimbase sensurile. Ea urcase, el...

Tare-i venea să-l întrebe dacă aşa-i era mai bine! Aşa, la răcoare, soios şi netuns şi nepieptănat şi bărbierit cu peştele-spadă probabil... Slăbit şi încercănat şi nedormit şi jalnic şi vai de el, îmbrăcat într-un trening de-ăla Abibas...

După secunda de uimire, cauzată de apariţia ei total schimbată faţă de ultima înfăţişare pe care-o văzuse el, Mihai dădu să se ridice:

- Elena!

Avocatul ţâşni pe lângă ea:

- Nu! Stai jos!

Iar Mihai se repezi să se-aşeze! Ia uite...

“Păi, da - că e camera-vorbitor, nu camera matrimonială!” Că era aşa ca-n filme, sau că era excesul de zel al lui Negoiţă - zău că nu mai conta! Oamenii ăştia îşi băteau joc de ea. Amândoi. Erau îndeajuns de şmecheri şi de versaţi ca să-şi bată joc de ea...

Negoiţă îi trase scaunul din faţa lui Mihai. Se aşeză. Avocatul se aşeză în stânga ei, pe latura dintre ei a mesei - dar nu-i mai dădu atenţie. Îşi privi lung soţul...

“De ce joci teatrul ăsta? Tu crezi că eu nu ştiu că ai televizor în celulă? Şi că m-ai văzut deja aşa, tunsă şi pictată toată? Tu crezi că mai pot să cred teatrul ăsta ieftin?” El credea, probabil, că se schimbase doar înfăţişarea exterioară; iar înăuntru, în cutia craniană, sălăşluia aceeaşi gâscă...

Mihai oftă greu, fără să-şi ia ochii de la ea:

- Eşti total schimbată...

Ridică o sprânceană la el. Că şi el era total schimbat. În rău, ar fi adăugat ea... Brusc, Negoiţă se băgă în discuţia lor exact ca musca-n lapte:

- Mihai nu ştia de schimbarea înfăţişării.

Întoarse încet capul spre el şi-l fulgeră cu privirea aia “a la Michu”... Avocatul nu păru impresionat de laserele ei:

- El n-are acces la nici un mijloc de informare. Am încercat eu să-i povestesc, dar...

Şi-i făcu un semn alambicat care încerca să-i amintească de discuţia şoptită din bucătăria ei, de chestia aia cu “răcoarea de la beci ajută la limpezirea gândurilor”... Ce idiot! Ce idioţi - amândoi! Îşi închipuiau că pot s-o ducă de nas chiar în halul ăsta! Încercau să-i spună că nu-i adusese Roxănica o plasmă de-aia de doi metri pătraţi, ca s-o vadă mai bine la ştirile de dimineaţă! Iar el stă solo-n celulă, n-are acces la televizoraşul cu diagonală 35 al hoţilor de rând!

Îşi aşeză paltonul în poală; şi-apoi propti coatele pe masă şi bărbia-n pumni şi-şi privi lung soţul. Pe Mihai Popescu. Pe acest individ alături de care trăise 17 ani, dar pe care constata acum că nu-l cunoscuse nici o clipă măcar...

- ... Sper că nu te-au implicat şi pe tine în cazul meu...

Şi-o privea lung, temător... De fapt, părea temător-optimist. De parcă chiar îi păsa dacă ea era anchetată în dosarul lui sau nu! Hm... Decise să nu-i lămurească nelămurirea. Era o chestiune tehnică pe care i-o putea lămuri Negoiţă - aşa că “n-o să moară neinformat”, cum se spune...

- ... Eu am încercat să te protejez cât am putut! Dar...

Oo, dar o protejase perfect! 100% protejată! “Ai mare noroc că nu-s eu fan scuipat. Că te scuipam la faza asta!” Strângea bine din dinţi şi-l privea şi tăcea mâlc...

- ... Elena... Eu...

El... El, ce? Hai - vorbea odată? Sau se prefăcea că vorbeşte? Mihai îşi trecu încet degetele prin laţele cărunte...

- ... Eu vreau să sper că ai încredere în mine. Că încă mai ai încredere în mine.

Ha! Pe bune?

- Eu vreau să sper că, după ce se va termina totul... Că o să mă judeci cu ochi obiectivi.

Păi cu ochi obiectivi îl judeca! Se uita la el şi-l vedea exact aşa cum era el în realitate - nici mai roz, dar nici mai gri! Era exact Mihai cel adevărat!

- Tu mă cunoşti bine. De 17 ani, poţi spune că mă cunoşti bine deja! Nu?

Aprobă cu capul - bineînţeles că îl cunoştea foarte-foarte bine! Mihai se aplecă şi el spre ea - dar păstrându-şi mâinile-n poală şi mărind un pic ochii:

- Atunci ştii la ce mă refer. Ştii că sunt încăpăţânat şi am ţeluri limpezi! Şi ştii că nu mă las până nu obţin ceea ce vreau!

Oo, daa! Ştia! Ştia prea bine chestia asta! Voise o nevastă, o amantă, un copil şi-o avere - şi le obţinuse pe toate-n simultan! Mihai se aplecă şi mai mult:

- Să ai încredere în mine, Eleno! Că n-am să mă las! O să obţin ceea ce vreau să obţin!

Şi-acum... Ce... Ia uite-l! Ia uite-l, ce-al dracu era! Îi zâmbise într-un colţ, preţ de-o clipă, şi-i făcuse cu ochiul! Păi ce dracu voia ăsta să zică? Adică...

- Ţi-am zis! Eu o să obţin ceea...

Ridică mâna şi-l opri - că Mihai încerca să-i spună ceva, altceva decât ceea ce rostea cu voce puternică...

Deci el voia să spere că ea are încredere în el şi că, după ce se va termina totul, o să-l judece cu ochi obiectivi. Şi-i spunea să aibă încredere în el, fiindcă n-o să se lase - o să obţină ceea ce voia să obţină! O să-şi atingă ţelul! Iar ţelul... Ţelul... Bărbatul din faţa ei, bărbatul care-i figura drept soţ în acte, o privea lung şi-şi răsucea verigheta imaginară pe deget...

"Tu eşti dement? Tu vrei să te-ntorci la mine?"

Ridică sprâncenele, uimită de ideea aia! Iar el... Ei, pe dracu! El aproba şi zâmbea! Adică el... Nu-nu! Stop!

"Tu vrei să-i faci pe-ăştia la bani şi să te-ntorci la mine?"

Şi iar aproba!

... Se sprijini de spătarul scaunului şi zâmbi:

- Sunt perfect de acord cu tine. Şi eu vreau să divorţăm.

Musculatura feţei lui Mihai se scurse spre podea "ca-n desene animate". Bun!

- Şi, ca să n-avem probleme de nici un fel, vreau să-mi laşi mie apartamentul.

- Elena,

- Dacă îmi laşi mie apartamentul, te asigur că din gura mea nu va ieşi vreodată vreun cuvânt denigrator la adresa ta sau a familiei tale. Ştii la ce mă refer...

- Elena, stai!

- Aşa că uite cum facem. Pe 5 noiembrie iau salariul; pe 6, depun divorţul la tribunal.

- Elena,

- Că tu nu poţi să ieşi de-aici fără să fii citat de instanţă, aşa că n-ai cum să depui tu actele.

- Elena,

- În decembrie o să avem prima înfăţişare.

- Încetează!

- După care, dacă constat că devii instabil emoţional sau labil psihic şi nu observi că nu m-ai câştigat de sclavă la curu' tău, scot legitimaţia de jurnalist şi mă duc la Parlament. Şi-i spun că armăsaru' lui a rupt-o langa pe câmpie, aşa că îl rog să-l tragă de hăţuri.

- Cred că

- Cred că n-ai vrea să-l rog să-şi priponească armăsarul...

Mâna avocatului poposi pe mâna ei stângă şi începu s-o bată uşurel, ca o rugăminte de-a nu mai spune vreun cuvânt...

Mihai o privea lung... Mihai dădea să plângă... Ea zâmbea, în timp ce soţul ei se căznea să nu lăcrimeze...

Mâna lui porni spre mâna ei dreaptă. Înlemni - şi-şi trase mâna. Iar el... El şopti:

- De ce vrei să-mi faci asta?

- Tu de ce-ai făcut asta?

Mihai amuţi - şi văzu limpede cum musculatura gurii se-ncordează, semn că bărbatul ei scrâşnea din dinţi... Continuă - că, la urma urmei, dacă tot venise până aici, putea spera să obţină unele răspunsuri la unele întrebări:

- Ce anume îţi doreai şi eu nu ţi-am dat?

Negoiţă îşi drese scurt glasul - şi cum Mihai nu catadixi să-i răspundă, continuă cu întrebările:

- De ce ţi-ai bătut joc de mine?

Avocatul interveni, pe un ton uşor aspru:

- Dnă Popescu, haideţi să

Îşi trase mâna de sub palma trădătorului şi-o izbi cu putere de masă!

Ptiu - ce pocnet produsese palma ei!

Avocatul sărise-n spate; Mihai tresărise şi se lăsase spre spate. Iar în spatele ei se auzise un pas de bărbat în uniformă, grăbit să oprească păruiala. Numai că nu era cazul - Negoiţă şi Mihai pricepuseră că venise momentul să tacă. Amândoi. Îşi privi lung bărbatul şi mai încercă o dată:

- Ce nemernicie ţi-am făcut eu ţie, în ultimii 17 ani, de-am meritat chestia asta?

Mihai o privea lung şi tăcea... Clătină încet capul:

- **Eu** vreau să divorţăm - nu tu. **Eu** mă voi ocupa de chestia asta - nu tu. Iar hotărârea de divorţ va fi reuşita **mea** - nu a ta.

Apucă paltonul şi se ridică:

- Dle Negoiţă, nu vă formalizaţi - din 10.000 de taxiuri, sigur prind şi eu unul!

- Aa, nu! Exclus! Vă rog!

Sărise-n picioare, gata pregătit să plece cu ea! Hm...

Îşi privea lung soţul... Pe Mihai Popescu, director de direcţie în Ministerul Fondurilor Europene... Om de milioane - la propriu... Îl privea lung şi zău că nu-şi regreta cuvintele! Şi nici deciziile! Îl privea şi nu se vedea continuând alături de el. Îl privea şi i se părea bătrân, îmbătrânit, ofilit la propriu... I se părea "expirat". Nu - ea una nu se mai vedea stând alături de el nici chiar după ce el se elibera din arest, făcea o baie, trecea pe la frizer, pe la manichiuristă, pe la parfumerie... Pe la bancă, să-şi ia cardul cu milioanele de euro... Îl privea aşa, acolo, la masa aia veche, mic şi trist şi ofilit şi expirat... Bietul Mihai!

Îi zâmbi amabil:

- În noiembrie depun dosarul; şi plătesc şi taxa de urgenţă. Primul termen va fi cu siguranţă în decembrie. Te rog - fă un efort şi nu mă face să bat drumul pân' la Casa Poporului. OK? Că doar mă cunoşti de 17 ani! Ştii că sunt încăpăţânată şi nu mă las până nu obţin ceea ce vreau!

"Şi ştii bine că nu m-ai câştigat de sclavă - sau de proastă!" Nu mai avea rost să continue. Aşa că ieşi.

Când veniseră, făcuse dreapta. Acum trebuia să facă stânga. Şi iată şi camera aia în care aşteptase ca domnul director de direcţie în minister să-şi aranjeze treningul Abibas şi să-şi mişte fizicul la vorbitor! Hai că era bine! Într-un sfert de oră, maximum, ieşea de-aici! Şi nici că se mai întorcea vreodată! Ieşea - şi dusă era! Dusă dracului în toate cele patru zări, departe de nenorocitul care încercase s-o convingă să se retragă la o mănăstire şi să-l aştepte să-şi limpezească treburile cu justiţia...

Din fericire, Negoiţă se ocupa de formalităţi. Ea era incapabilă de-a face aşa ceva - ea era atât de îngândurată, atât de tristă încât simţea că-i vine să plângă... şi să ia pe cineva ostatic, nu contează cine... şi să ameninţe că-l omoară... şi să spere că se găsea pe-aici un plutonier zelos care s-o împuşte "aşa cum trebuie"...

"De ce, Eleno? De ce încerci să bagi un nevinovat la puşcărie ca să-ţi rezolvi tu problema?" Că, la urma urmei, viaţa de rahat pe care-o ducea şi halul în care era în prezent erau "victoriile" ei! Ea îl alesese pe Mihai! Ea se măritase cu el! Ea îl slugărise 17 ani şi fusese de acord să nu facă copii cu el!

"Nu fii nebună! Tu-ţi dai seama că, dacă aveaţi un copil, ar fi fost vai de tine şi de el?"

Roxana nu l-ar mai fi ochit pe dl director, deci dl director n-ar mai fi furat... Nu - dl direc-

tor ar fi furat, prin rudele lui, dar probabil că ar fi implicat-o şi pe ea în afacerile lui. Aşa că ea ar fi fost acum la arest, în clădirea rezervată femeilor, iar copilul lor ar fi sfârşit pe la vreo rudă îndepărtată...

"Eleno... Nu vrei tu să încetezi, totuşi, cu telenovelele? Nu vrei tu să te dezmeticeşti - şi să rămâi cu mintea pe pământ?"

Ba era momentul ideal să se dezmeticească şi să rămână aşa, dezmeticită! Că tocmai îşi primise actele şi geanta înapoi, iar asta însemna că plecau!

Poliţistul spunea ceva; Negoiţă îi răspundea, vesel nevoie mare. Nu era OK. Nu era atentă. Nu se putea concentra la ceea ce vorbeau ăştia doi! Avocatul se răsuci spre ea:

- Putem să mergem.

Aprobă şi se lăsă condusă la ieşire... oriunde era chestia aia numită, generic, "ieşire"...

Bătea un vânticel rece; dar n-avea rost să-şi pună paltonul. Ar fi ajutat-o avocatul, iar ea era atât de neatentă încât sigur făcea vreuna nefăcută! Se abţinea deci şi-l căra pe braţ. Nu-i era frig... Îi era, în schimb, jenă. "Defila" în fustiţa aia jenant de scurtă, era cochetă şi aranjată şi parfumată iar presa era strânsă ciorchine pe trotuar. Zău că-şi dorea mult să aibă o pungă de hârtie - pe care să şi-o tragă peste cap... şi pe care s-o poată lungi până-n călcâie, ca femeia afgană...

- Dnă Popescu, ce-aţi vorbit cu dl Popescu?

- Aţi discutat termenii divorţului?

- Dnă Popescu, e adevărat că dl Popescu nu vrea să divorţeze?

Decise să reacţioneze acum - bombăni încetişor, ca pentru ea:

- Nu comentez.

Negoiţă reacţionă imediat - o cuprinse cu mâna pe după umăr şi-o înhăţă bine de braţ:

- Doamna nu doreşte să dea declaraţii. Vă rog!

"Geronimoo - am decolat!" Mm, cât de eficient era! Aproape că "zbura" pe deasupra asfaltului - aşa de repede-o trăgea de-acolo! Îndesă bărbia-n piept mai mult ca să vadă gropile, decât din cauza întrebărilor presei! Pentru că, da - presa se ţinea scai după ei:

- Dnă Popescu, aţi contactat un avocat pentru divorţ?

- Dnă Popescu, aţi vorbit cu Roxana Iancu?

- Dnă Popescu, gurile rele spun că v-aţi refăcut deja viaţa! E adevărat?

Nu ştia ce să răspundă - dac'ar fi vrut să răspundă. La întrebarea asta nu ştia răspunsul. Doar Orlando îl ştia. Şi cum Orlando parcă dispăruse pentru totdeauna...

Mâna avocatului o strânse de două ori, scurt, de braţ. Ce-cum? Ce se-ntâmplase?... Ajunseseră la maşină. Clar - trebuia să facă cumva să-şi revină...

Se aşeză. Portiera se închise imediat. Ridică privirea şi-l măsură lung, atentă la mimica feţei... Avocatul ăsta era bun - foarte bun! Atât de bun încât mai-mai să creadă că, pentru a lua el cazul lui Mihai, fusese nevoie nu de sacul de bani numit generic "onorariu", ci de intervenţiile şi rugăminţile unei persoane influente... Politice probabil... Oftă greu - oare câte persoane se jucau cu ea şi-i trăgeau sforile şi-şi băteau joc de ea? Trei? Patru? Mai multe?

Motorul porni iar avocatul exclamă:

- Tii - ce bine-a mers! Mă credeţi că am avut emoţii?

... Cine putea şti câte persoane... Şi cine putea şti, la urma urmei, câte persoane râdeau - şi mai ales de câte persoane râdeau acele persoane! Adică, în fine - cine ştie dacă era singura "ţintă de mişto"! După cum spusese Orlando cândva - Mihai putea deveni fie "consumabil", fie "boul care-o să facă puşcărie pentru zestrea ei". Aşa că... Aşa că, hai să încerce să afle chestia asta!

- ... Pot să vă rog să îmi răspundeţi la o întrebare?

- Nu trebuie să mă rugaţi - vă răspund cu cea mai mare plăcere la oricâte întrebări aveţi de pus!

Deci chiar mersese bine... Ciudat! În fine...

- ... Dvs o cunoaşteţi pe Roxana?

- Da. Am discutat şi cu ea de câteva ori.

Aha... Păi... Păi, hai să-l întrebe ce voise să-l întrebe!

- ... Este modelul de copil încuiat în casă şi ferit şi de propria umbră? Sau e copilul rebel al familiei?

Tăcere... Îl privi lung, mirată că aşa un avocat inteligent îşi uita promisiunile în doar câteva secunde...

Mercedesul viră la dreapta iar avocatul răspunse, sec:

- Nu e un copil. Niciodată n-a fost copil. Ea este adultul care conduce familia.

Adică... Adică era o puştoaică diabolică, inteligentă şi şmecheră şi profitoare, care profita de propria influenţă asupra membrilor familiei ei şi-i folosea ca să-şi atingă scopurile... Oftă greu şi şopti:

- Mă tem că n-a mers chiar aşa de bine. O să înţeleagă totul.

- A înţeles deja totul. Are însă unele planuri la care nu poate să renunţe. Aşa că...

Aşa că, într-un fel sau altul, Mihai reuşise să se strecoare în planurile ei... Ale Roxanei, desigur... Avocatul decise să spargă tăcerea, cu voce tare de data asta:

- ... Mi-ar place să găsim o zi, cândva în noiembrie, în care să vorbim pe îndelete, la o cană cu cafea.

- Nu ştiu ce-am avea de vorbit.

- Sunt multe lucruri care nu pot fi vorbite acum.

- Iar mare parte din ele se referă la Mihai, temă care nu mai este de actualitate pentru mine...

Bărbatul se aplecă spre ea - şi şopti, cu ochii la trafic:

- Eu zic că nu-i bine să-l ştergeţi din actualitatea dvs.

Lăsă capul pe tetieră şi se concentră asupra geamului din dreapta:

- Mă puteţi duce la mall-ul Promenada?

- Desigur! Tii, ce prostie - nici nu v-am întrebat unde trebuia să ajungeţi!

El se hlizea, vesel nevoie mare; ea încerca să nu plângă, pentru că îşi amintise de copil...

11,10

Avocatul devenise din prieten, duşman. Adică, din "prezenţă plăcută", devenise "indezirabil". Vorbise tot drumul - şi bătuse câmpii pe nervii ei! Încercase să o convingă să-l aştepte pe Mihai! Ce idiot! Ce idioţi amândoi! De ce-i tot injectau venin? Ce dracu aveau de câştigat dacă ea se-arunca în faţa metroului? Scurtau divorţul? De ce încercau s-o facă să se-arunce în faţa metroului? Cu ce le greşise ea? Nu înţelegea...

Mai avea cam zece metri până la trotuar; aştepta ca şirul de maşini să avanseze, pentru ca individul să ajungă acolo unde voia - "fix în faţă" - şi să-i deblocheze portiera. Îl văzuse blocând-o când plecaseră; şi era îndeajuns de proastă ca să nu ştie cum se descuie portiera, în caz că individul ăsta făcea infarct şi murea pe loc, la volan...

Şi gata - ajunsese la Promenada. Întoarse capul şi încercă să-i zâmbească:

- Vă mulţumesc că m-aţi adus.

- N-aveţi pentru ce. Dnă Popescu, voiam să vă spun...

Şi-i făcea semn să vină mai aproape, ca să-i şoptească... Se conformă - că, la urma urmei, ce-avea de pierdut?!

- Unu - sunteţi supravegheată de Poliţie şi nu numai. Doi - dacă dvs. muriţi, Mihai va trebui să apeleze la planul B.

Ce-ce? Se trase imediat - şi-l privi lung, oripilată de ideea lui! Ce dracu-i venise cu "dacă muriţi"?

... Negoiţă zâmbea. O privea lung şi zâmbea... neutru, "de serviciu"... Ce dracu...?

- ... Oricând doriţi să discutăm, daţi-mi un telefon.

Aprobă, mai mult în virtutea inerţiei - după ce-i spusese că e supravegheată, o îmbia să-l sune... Individul tresări, privind-o lung:

- A!

Şi întinse uşurel mâna şi-o bătu, scurt, pe... verighetă! Ce dracu?!

- Aveţi numărul meu de telefon...

"Eleno, scoală-te! Şi dă-te jos! Ăsta încearcă să încheie discuţia şi drumul şi să te expedieze!"

Normal că încerca s-o expedieze - prezenţa ei prelungită în Mercedesul lui "era supravegheată de Poliţie şi nu numai".

"Dă-te jos din maşina omului! Şi las' că-ţi pică ţie fisa, cum e cu muritul şi planurile!"

Zâmbi şi deschise portiera:

- Îl am. Vă mulţumesc.

- Plăcerea mea, dnă Popescu. Vă doresc o zi bună.

- O zi bună şi dvs.

Coborî, îi zâmbi... Negoiţă ridică mâna - şi-i arătă verigheta. Ei, la dracu! Împinse portiera şi făcu o piruetă. Şi porni spre intrarea în mall.

Ca un făcut, şedinţa bodyguarzilor din mall-ul Promenada se ţinea azi în faţa uşii rotative - în exteriorul clădirii. Erau vreo 20 de bodyguarzi strânşi acolo în cerc. Părea mai mult un antrenament de baschet "de prin filme"...

"Probabil că e şi el acolo, în îngrămădeala aia. Fă-te că nu te interesează - că nu se face să-l cauţi tu cu privirea!"

Ţintea uşa rotativă şi făcea pe chioara insensibilă. Tot grupul ăla se holba la fustiţa ei minusculă şi ciorapii ei groşi! Efectul "ciorapi-cizmuliţe galbene" era superb! Ştia asta, o testase deja la Agerpres, aşa că...

"Aşa că iar te simţi rotund-armonioasă! Aşa-i?"

Da, aşa-i.

"Şi n-ar trebui să te simţi rotund-armonioasă; că dacă i-ai atras deja individului atenţia, nu-i în regulă!"

La chestia asta se mai gândea. În orice caz, se simţea curajoasă - cum se spune! Zicea avocatul Negoiţă că e supravegheată "din două surse", dintre care una era Poliţia. Deci...

"Deci, nu prea poate să te fure!"

Deşi, vorba lui Negoiţă - dacă ea dispărea...

Intră în uşa rotativă, care porni prompt... Şi gata - era în mall.

"Şi ia uite drăcie - el nu era afară, la antrenament!"

Nu, el era în mijlocul parterului mallului, o văzuse probabil încă de când Mercedesul luase ultimul viraj la dreapta şi uite că nu se sfia să se uite drept la ea...

Deci o urmărea şi Poliţia, şi un "privat". Interesant! Oare de ce auzise azi întrebarea referitoare la "se-aude că v-aţi refăcut viaţa"? De ce tocmai azi? De ce n-o auzise atunci când îşi refăcuse viaţa? Presupunea că era urmărită încă dinaintea arestării lui Mihai, nu?

Ochii negri o priveau lung, drept. Ea se prefăcea că nu observă asta...

"Da' de ce, Eleno? De ce să nu-i observi eforturile? Că şi el e om! Ba, să ştii că el e mai bărbat decât amândoi la un loc!"

Da, cam asta era concluzia la care ajunsese ieri. În plus, chiar nu-i făcea cinste *freelove*-ul cu Orlando! Iar bietul copil, nu trebuia să sufere fiindcă voise să-şi confirme - sau să-şi infirme - informaţiile despre femeia la 35 de ani! Fusese, se desfăşurase, se sfârşise - gata! Iar acest Bogdan era mult mai potrivit pentru rolul de "refacere a vieţii"! Era mult mai potrivit cu ea! Dădea mai bine-n poză lângă ea! Dădea bine "pe sticlă", dădea...

"Oo, dar abia aştept s-o văd pe Mirela primind răspunsuri de la brunetul ăsta!"

Şi cum se simţea suplă, înăltuţă şi se simţea păşind "ca fotomodelul", decise brusc... să-şi facă un cadou. Aşa, de... "inaugurarea oficială a fustiţei ruşinos de scurte"! Întoarse capul şi-l privi drept.

"Măiculiţă, ce privire are!"

O "exterminase" încă din prima secundă! Avea ochi negri - că se părea că o urmărea un blestem cu ochii ăştia negri! - şi-un stil foarte aparte de a-i folosi! În momentul în care ea îl privise drept, el o măsurase scurt sus-jos-sus, după care plecase capul într-o parte şi-o "contemplase" cu poftă nedisimulată. Toate astea în doar două secunde. Şi-acum rămăsese aşa, în contemplare... în timp ce ea păşea spre direcţia lui şi nu era foarte sigură că o să se poată ţine pe picioare până făcea drumul la dreapta... Dat fiind că el o privea drept, ea îl privea drept şi îi cam tremurau genunchii şi sufletul...

"Auzi, Eleno? Cât de rău ţi-ar şade cu aşa un bărbat?"

... Păi, era limpede că n-or să discute despre halul de degradare al Ateneului Român! Şi nici despre ultimele creaţii ale lui Cărtărescu n-or să aibă multe lucruri de vorbit. Dar, în rest... Cine ştie! Individul vorbea normal, se comporta normal - şi ştia să-şi poarte vârsta şi era "super" în toate privinţele. Era, cum îl categorisise ea, "bărbat adevărat". Merita, după părerea ei, măcar o-ncercare de discuţie la o cafea. În rest...

În rest, era "băiat de băiat", avea cu ce - cum se spune -, iar la vârsta lui probabil că zăcea pe spate şi-atât. Deci, în caz că ea va voi să-i dea papucii, va avea motivaţia perfectă...

"În orice caz - n-ar fi rău să-l foloseşti pe post de scut mediatic pentru bietul Orlando!"

Care fusese totuşi un super-om şi-o ajutase... Hm!

Aproape ajunsese în dreptul bifurcaţiei. Aşa că schiţă un zâmbet micuţ, ca un fel de mulţumire pentru complimentul din priviri, şi întoarse capul spre dreapta. Şi se încadră în curba largă la dreapta. Şi-l văzu făcând şi el un pas spre direcţia ei... şi-apoi încă unul... Nu, nu-i ieşea în cale; îi arăta că el ar fi oprit-o - şi se punea bucuros la dispoziţia ei, în caz că...

"Nu, nu e cazul. Nu azi. Hai, Eleno - în ce direcţie o apuci?"

Păi, întâi se-apuca să-şi pună legitimaţia la pulover! Şi-apoi se-apuca să urce cu scara rulantă pân' la doi! Unde i-ar fi stat foarte bine aşezată la o masă, înghiţind totuşi ceva proteine. Că Negoiţă o luase de-acasă nemâncată. Şi-aşa, parcă-parcă era tentată să se pună la îndemâna brunetului! Era... Era un tip interesant! Adică un super-bărbat! Parcă aşa-l numise, nu? Super-bărbat...

Păşi pe scară şi se opri. Acum o ducea sus. Se simţea privită dinspre dreapta - dinspre punctul ăla unde stătea el...

Se abţinea cu greu să nu zâmbească...

"Da' de ce te abţii? Omul îţi face un compliment! Arată-i că îţi place complimentul lui!"

Zâmbi şi începu să scotocească în geantă. Să-şi verifice totuşi portofelul, să fie sigură că nu se făcea de râs la Pizza Hut...

Dacă data trecută i se spusese că "atrăsese atenţia" individului, azi era mie-n sută sigură că "îi captase toată atenţia disponibilă pe următoarele trei luni"! Ieri fusese îmbrăcată normal. Azi...

Abia acum făcea ea legătura între "aţi atras atenţia unei persoane foarte importante" şi ţinuta pe care-o plimba, după 24 de ore, pe sub nasul lui... Nu se gândise că hainele ei sexy şi înfăţişarea aparte apăreau azi ca un fel de răspuns la "mesajul" transmis de el ieri prin vânzătoare. Ea se îmbrăcase azi aşa gândindu-se că se ducea la arest, să-l oftice pe Mihai...

Scara o ducea la etajul doi... Îşi amintea postura lui, privirea... Avea bărbatul ăla o privire atât de pătrunzătoare, atât de apăsătoare şi de scormonitoare şi de admirativ-periculoasă, că...

"Eleno, ştii ce zic eu? Mănâncă pizza, fă-ţi treaba şi du-te mâine în alt mall. Îmbrăcată în şalvari şi pulover pe gât şi nefardată."

Asta fusese opinia raţiunii. În rest...

16,50

Pas - gata, era la parter. Mm, ce târziu se făcuse! Îi era foame, era obosită, o dureau foarte tare picioarele - că n-apucase să se-aşeze azi...

Mergea către rotativă - şi încerca să-l ignore pe bărbatul "retras" lângă uşa magazinului din dreapta, care cică îşi studia ecranul telefonului... Acel "super-bărbat" care-o filase azi toată ziua, care-şi tot făcuse de drum prin drumul ei... şi pe care ea îl privea lung chiar acum, de sus până jos... şi care zâmbea şi el, simţindu-se privit de sus până jos...

Se părea că existau unele "puncte comune" între ei doi... Se părea că existau unele "opinii comune"... Poate şi planuri comune... chiar şi doar de-alea scurte, temporare...

"Eleno, nu-i bine! Prea sunteţi pe aceeaşi lungime de undă! Nu-i bine chiar deloc! El chiar nu-i un bărbat alături de care să întemeiezi tu o familie!"

Şi cum de-amor n-ar fi dus lipsă - dacă ar fi vrut să primească strict amor -, reveni spre rotativă...

Îl vedea cu coada ochiului cum ridica telefonul la ureche, cum ridica privirea spre ea... Îşi simţea obrajii roşii ca focul, fiindcă bărbatul "se dezlipise" de uşa magazinului şi pornise direct spre ea...

"Vezi că plec... Te sun când mă-ntorc."

Se intersectară - trecură unul pe lângă celălalt, la mai puţin de zece centimetri distanţă unul de celălalt! Uau!

Făcu eforturi mari să nu grăbească pasul! Teoretic, pe ea n-o interesa nici "mişcarea" lui, nici convorbirea lui telefonică! Ea nu trebuia să se grăbească... Intră în rotativă. Îi era frică să se întrebe dacă intrase şi el, sau...

Ieşi - şi păşi spre stânga. Se îndepărta de uşă... Stop. Îşi puse paltonul şi-l închise - bătea un vânticel rece iar curajul ei era la subsol, aşa că simţea nevoia "să se-mbrace" cu ceva mai lung...

"Bun! Şi-acum vezi dacă e prin preajmă, după care ia măsuri!"

Dacă era prin preajmă, se înfigea direct spre taxiuri; dacă nu, pornea spre tramvai. Deci?

... Deci, ea una nu-l vedea. Probabil că se dusese în birou, sau prin mall, să plănuiască întâlnirea lor de mâine...

"Hai, Eleno! La tramvai!"

La tramvai, că încă nu-şi încasase salariul şi ea cică era sărmană rău...

Nu-i ieşise socoteala cu mall-urile - aia în care ea se ducea mâine la alt mall. Avea aranjate aici trei întâlniri "de afaceri". Nişte şefi de magazine voiau să discute cu ea despre publicitate în revistă. Evident, ea era interesată de partea asta, fiindcă urma să încaseze comisionul! Aşa că mâine, la zece jumate, trebuia musai să fie în Promenada, la etajul unu. Şi-ar fi fost tare bine să nu se ducă singură...

Scoase telefonul şi selectă numărul dlui Drăghici...

- Da.
- Bună ziua, dle Drăghici. Elena Popescu sunt.
- Da, Elena. Sărut mâna.
- Dle Drăghici, am o problemă. Adică trei probleme.
- Te rog să le rosteşti rând pe rând, în ordinea lor logică. Sau cronologică - la alegerea ta.

Râdeau amândoi - era teribil dl Drăghici...

- Publicitate, publicitate şi publicitate. Am trei şefi de magazine care vor să contracteze publicitate. Şi v-am sunat ca să vă rog să mă salvaţi!
- Păi, nici o problemă - să ne contacteze pe email!
- Ei vor să ne vedem mâine. Prima întâlnire e la zece jumate.
- ... Acolo, la mall?
- Da.
- ... Bine. O să ţi-o trimit pe şefa de marketing. Şi-i ciufuleşte ea. E bine aşa?

- E perfect! O sun eu?

- Las' că te sună ea! Că mai întâi trebuie s-o sun eu...

Reîncepu să râdă şi se grăbi să se-apropie de tramvai:

- Perfect! Atunci, aştept să mă sune ea.

- Bine. Elena, voiam să-ţi spun o scurtă statistică.

- Vă ascult.

- Cinci din zece şefi de magazine se tuflesc atunci când vorbesc cu şefa mea de marketing. Şi doar unul chiar semnează un contract care, pentru început, este de obicei de trei, maximum patru apariţii.

- Aa, staţi liniştit! Ştiu bine cum merg treburile astea!

- OK. Sper să nu fii dezamăgită, când o să vezi cum merg discuţiile.

Înhăţă bara şi reuşi să urce prima:

- Sunt o optimistă prin definiţie.

- Perfect! Pentru că mi-aş dori mult să nu ne părăseşti!

- Nimeni şi nimic nu mă poate convinge să vă părăsesc. Decât dvs, desigur...

- Aa - păi asta înseamnă că o să lucrezi la noi pân' la pensionare!

"A mea sau a dvs?" Se trânti pe scaun şi rosti, evident, altceva:

- Asta e o veste îmbucurătoare.

- În regulă. Îmi sun şefa de marketing - şi te sună ea după aceea.

- Bine, dle Drăghici. La revedere.

- La revedere.

Bun! Închise, băgă telefonul în gentuţă şi-şi aranjă paltonul - care, ca orice palton drept, se crăcănase tot când se aşezase. Şi-acum, hai acasă!

"Tii, ce bine e să stai jos..."

Cizmuliţele astea erau comode - dar nu dacă stătea în picioare atâtea ore! Încerca să mişte încetişor degetele, să "dezlipească" piciorul de talpa încălţărilor...

Zona asta era foarte "frumoasă". Îi plăcea "la nebunie"! Hotelul Caro era idealul ei de construcţie...

Prefera să privească spre dreapta...

Oare o urmărea cineva? Adică oare poliţistul care-o urmărea se urcase şi el în tramvai? I se părea o prostie; ea l-ar fi văzut conducând un Logan comun. Aşa că se-ntoarse, să vadă în spate... La ora asta, "tot românu'" pleca de la serviciu spre casă. Era aglomeraţie pe şosea. Multe maşini, variate...

Dac-o urmărea, atunci îi era milă de el! "Pe bune"!

Azi se distrase pe cinste. Adică azi, la mall, chiar se simţise... importantă. Şi frumoasă. Avea bărbatul ăla aşa un stil de-a face complimente nerostite... Ea îl lăsase ţuţ. Da, când intrase în mall îmbrăcată aşa, îl lăsase cu gura căscată! Iar el îi arătase chestia asta, complimentând-o astfel cu o normalitate şi-o naturaleţe incredibile... Pe lângă naturaleţea lui Bogdan, acel "adorabilă" al lui Negoiţă fusese un fâs! În fine...

Bogdan decisese azi să se ţină după ea. La propriu. Îşi tot făcuse drum pe lângă magazinele unde avusese ea treabă! Probabil că ştia deja la ce revistă lucrează, ce întrebări pune, ce vrea să ştie, ce măsuri are... Nu de alta, dar ochii negri o măsuraseră lung, deschis, fără să se complice în ocheade. Aşa că îl credea în stare să-ntrebe în gura mare "cât poartă jurnalista la costumul de baie"...

Nu, nu se amăgea cu gândul că acest Bogdan, proprietar de firmă de pază, era "om serios". Cei mai mari şnapani şi şmecheraşi ai patriei aveau zeci, dacă nu sute de firme foarte active. Şi văzuse "pe pielea ei" cât de înşelătoare puteau fi aparenţele... În fine! Bogdan ăsta era un bărbat adevărat; dar sigur nu era "neînsoţit", aşa că ea una era tentată să spună "pas". Da, era interesant. Da, era paravanul perfect pentru viaţa ei sentimentală plată. Că dacă Orlando nu mai venise...

În orice caz - Bogdan ăsta era de preferat, în faţa lui Orlando de exemplu. Bogdan avea o vârstă care-i permitea să apară în aceeaşi poză cu ea. În plus, ea fusese soţia unui director de

direcţie dintr-un minister cu pretenţii. Nu putea să "coboare" până la nivelul unui elev dintr-a doişpea, nu? "Necesita" un *vilain* cel puţin la fel de dur ca precedentul... La urma urmei, da - Bogdan ăsta era descurcăreţ şi "trecut prin viaţă". El nu ar fi jignit-o venind personal să-şi caute "concurenţa" prin şifoniere; el ar fi plătit un detectiv particular s-o fileze discret...

Trebuia să ţină minte chestia asta, fiindcă "detectiv particular" era o idee legată şi de discuţia ei cu avocatul lui Mihai...

Deci, una peste alta, Bogdan era de preferat faţă de Orlando. Adultul avea ceva mai multe calităţi decât adolescentul. Deşi adolescentul "făcuse toată treaba", trebuia să recunoască faptul că Bogdan ar fi câştigat... totuşi. Raţiunea înclina balanţa spre el.

"... Eleno, ai devenit o ciudată! Raţiunea te-mpinge spre un interlop? În loc să te-mpingă spre un om al muncii, raţiunea ta indică spre descurcăreţul ăla?"

... Spre ruşinea ei, da - raţiunea o împingea spre Bogdan. Cealaltă opţiune era Orlando. Iar copilul ăla era, totuşi, o alegere greşită.

17,42

Se pregătea să coboare din tramvaiul 5. Zău că n-ar fi coborât din tramvaiul 5...

Drumul fusese aglomerat. Tramvaiul ăsta când stătuse, când avansase câte-un pic. Pe nervii ei se căznise vatmanul să taie aglomeraţia! Omul era de înţeles - el nu-i putea depăşi pe ceilalţi! Dar, chiar şi aşa...

Aglomeraţia de pe drum îi permisese să-şi identifice urmăritorul. Presupunea că era un bărbat, fiindcă parbrizul BMW-ului gri şobolan reflecta lumina şi ascundea chipurile dinăuntru. După stilul de condus, bărbat era. După claxoanele care însoţiseră tramvaiul 5 şi BMW-ul gri şi absenţa oricărei reacţii din partea şoferului acelui bolid, Bogdan era...

BMW-ul se oprise în fiecare staţie, făcându-i pe ceilalţi participanţi la trafic să claxoneze. Aşa îl descoperise - după claxoane! Cum se oprise tramvaiul, cum se oprise şi el... Cum pornise tramvaiul, cum...

Nu ştia de ce-o urmăreşte. Nu ştia ce vrea bărbatul ăla de la ea. Adică, în fine - era evident ce voia! Tot un fel de *freelove* - dar de-ăla cum zicea el, nu cum ar fi sugerat ea! Bogdan era periculos... în felul lui. Şi Orlando era periculos - tot în felul lui. Ba, după părerea ei, Orlando era mai periculos decât Bogdan - fiindcă Bogdan nu-şi permitea să bată toba pe la microfoane, în timp ce Orlando probabil că ar fi considerat interviul televizat ca fiind promo-ul ideal şi răzbunarea supremă...

Gata. Acum trebuia să coboare. Se ridică şi ţâşni spre uşă. Şi reuşi să păşească pe refugiu înainte ca vatmanul s-o prindă-n uşă. Ce nebunie!

Ce porcărie! Trebuia să aştepte până pleca tramvaiul din staţie! Ea coborâse pe la uşa trei, coborâseră mulţi călători aici, era blocată în aglomeraţie... Aştepta, sporind astfel şansele lui Bogdan de-a o vedea...

Şi dacă, totuşi, nu era Bogdan? Dacă era acel "şi nu numai", detectiv particular plătit de familia Roxanei să-i afle ei orele şi companionii de "discuţii private"? Deşi i se părea anapoda ca un detectiv particular să conducă o "barcă" gri-şobolan de dimensiuni considerabile şi preţ astronomic, care se vedea-n trafic exact aşa cum se vedea Bogdan printre *common people*... I se părea cretină varianta ca un detectiv particular să şofeze "din staţie-n staţie", depăşind uneori tramvaiul şi "aşteptându-l" în capătul refugiului, cu avariile puse...

Se uita spre stânga, aşa ca toţi oamenii de pe refugiu... Şi nu-l vedea oprit în capătul

refugiului, aşa cum se oprise aproape tot drumul... Întoarse capul şi spre dreapta. Şi-l văzu oprit la semafor. Hm - se înscrisese să facă la stânga...

"Eleno, fii serioasă! Nu ţi-e limpede că vrea să ştie unde locuieşti?"

Că doar ea stătea să traverseze către partea stângă! Ce tâmpenie!

Din fericire, încă era lumină. Strada era îndeajuns de animată ca să-i permită ei să zbiere cât o ţineau puterile. Toţi oamenii ăştia din jur îi dădeau putere; aşa că traversă o dată cu ei şi porni, cu paşi grăbiţi, spre IGPR.

"Şi dacă fac stânga pe lângă IGPR şi merg până la străduţa care duce la menajerie?"

Era o străduţă care trecea pe lângă circ, prin spate...

"Nu-nu! Dacă te vede - şi e foarte posibil să te vadă, că ai culori stridente pe tine -, face la stânga după tine. Iar strada aia e pustie!"

Aşa că traversa chiar acum şi pornea pe lângă IGPR - pe bulevard însă...

Îi era frică să se uite spre dreapta, spre Ştefan cel Mare... Îşi imagina momentul când ea întorcea capul, dădea de el iar el îi făcea prietenos cu mâna şi-apoi arăta îmbietor spre BMW-ul lui...

"Eleno, calmează-te! Şi fii atentă! Vezi-ţi de drumul tău, încearcă să nu rămâi singură şi stai cu atenţia priponită spre dreapta!"

Mergea spre casă şi încerca să se grăbească fără să arate că se grăbeşte...

"Nu! Fii atentă spre stânga!"

Că pe stânga erau gangurile! Şi erau întunecate şi-aveau acces spre străduţa semi-pustie din spatele blocurilor!

"Eleno! De ce dracu crezi tu că acel bărbat de 45-50 de ani, super-stilat şi super-gentleman, s-ar preta la a te lua cu japca prin gang? Când i-ar fi atât de simplu să te convingă cu frumosul?"

Ăsta chiar era un punct de vedere logic şi corect! Ea una, de când intrase în mall-ul ăla şi-l văzuse admirând-o "pe faţă", nu se gândise decât la cât de bine le-ar sta împreună! Iar el nu era nici chior, nici prost, aşa că pricepuse ce-i în capul ei - că de-aia se ţinuse după tramvaiul ei până aici! Aşa că, ce rost mai avea chestia aia cu japca? Cu răpirea prin spatele blocului? Ea se gândise deja la avantajele lui, ale relaţiei lor... Făcuse şi "analiza comparativă" cu celălalt *freelove* din viaţa ei...

"Eleno, e clar - eşti nebună! Da' nebună de legat!"

Şi era şi-un pic instabilă psihic, de vreme ce trecea cu atât de multă uşurinţă de la extaz la agonie şi retur...

Nu mai intra azi la Mega. N-avea ce să cumpere. Şi trebuia să facă şi economie. Că îi număra DNA-ul firfirica... Şi nici nu se simţea în stare să se ciocnească cu tipul ăla cu rucsac negru, care... Vină stânga şi intră în parcul Circului.

"Slavă Cerului, nu te-au aşteptat cu microfoanele pregătite!" Azi, presa avea de la ea zece puncte şi sincere mulţumiri...

Mm, ce bine era aici! Mirosea frumos! Mirosea a aer curat şi parfum de trandafiri... Şi era linişte - adică era altfel de gălăgie, total diferită de forfota autoturismelor şi zdrăngănitul tramvaielor şi claxoanele care se-auzeau mai tot timpul... Exact aşa ca acum... Exact aşa ca acum, când în spatele ei se claxona... După care se-auzea scârţâitul de demaraj - exact aşa ca acum...

Trecuse deja de scara B - se apropia de scara ei. Şi se simţea de-a dreptul îngrozită. BMW-ul virase la stânga - că de-aia se auziseră claxoane şi demaraj - şi se parcase, probabil, undeva în capătul aleii, la fântână. Că de-aia nu auzea ea motorul apropiindu-se şi de-aia nu-l vedea trecând pe aleea din dreapta...

"Eleno, încetează! Asta e! A aflat unde locuieşti! Putea s-o afle şi de la televizor! Sau de la sursele lui din Poliţie!" Că Bogdan ăsta sigur avea surse în Poliţie! Avea, probabil, chiar şi prieteni în Poliţie...

Iar îi era extrem de frică, deoarece realiza ce putere avea acel bărbat, ce influenţă mare şi...

Vină la stânga, spre scara blocului. Nu auzea nimic asemănător cu un BMW venind după ea. Aşa că descuie şi intră în scară. Şi se opri special ca să tragă uşa după ea. Scrută prin verdeaţă, spre dreapta... Exact aşa cum anticipase! Venise pe Ştefan cel Mare, tăiase contrasensul cu patru

benzi - atunci când se auziseră claxoanele - după care ocolise fântâna lui Onţanu şi se parcase la rondul cu ceas. Şi-o văzuse, bineînţeles, intrând la scara cu pomul în mijlocul aleii.

Ei, poftim! Poftim, belea! Pomul ăla chiar era o pacoste chitită pe viaţa ei! Numai belele-i făcea pomul ăla!

"Lasă spionajul - că n-ai vrea să te vadă spionându-l pe furiş!"

Doamne fereşte! Doamne fereşte, să-şi închipuie că-l aştepta să coboare de la volan şi să vină să fie invitat la o cafea! Porni în "ascensiune" pe scări, spre etajul trei.

Deci dl Bogdan decisese "să facă paşi mari pe direcţia dorită de el". Adică înspre ea. Nu era genul care pierde timpul cu drăgălăşenii sau priviri pe furiş; nu voia s-o curteze ani în şir, ci doar să-i ofere - şi să-şi ofere - un *freelove* scurt, intens şi de calitate. Că nu era "solo". Un bărbat aşa ca el nu era niciodată solo. Acum, ea...

Ea cum să facă? Adică ce să facă - şi cum? Pe de-o parte, da - îi plăcea de el şi tot ceea ce reprezenta el. Dar îi era frică de el. Conştientiza că era un om periculos. Aşa că...

Aşa că, momentan, trebuia să-l ţină cumva la distanţă. Două-trei zile, nu mai mult - până când el afla că avea de-a face cu madam Popescu, persoană publică pe care-o filau toate instituţiile mai acătării ale statului. Atunci când o să afle asta, brunetul o dea-n spate - şi-o să dispară discret. Aşa ca Orlando, putea adăuga ea...

Descuie uşa şi intră. Şi aprinse lumina pe hol, o aprinse şi-n bucătărie, intră... şi începu să râdă în gura mare:

- Pe pariu că în maximum 10 secunde o să-l auzi îndepărtându-se?

Gestul ei reflex, lovirea comutatoarelor, îi arătase individului etajul şi poziţionarea apartamentului! Nu se gândise - adică nu anticipase...

Asculta... Asculta - şi nu-l auzea îndepărtându-se... Poate mai zăbovea un pic - cât să-şi roage "sursele de informaţii" să-i urmărească o clientă rău-platnică...

"Eleno, adună-ţi gândurile şi viaţa şi devino de negăsit!"

Trebuia să devină invizibilă pentru toţi. Implicit, şi pentru el. Aşa că scoase mobilul şi se aşeză la masă. Butona...

Ea îşi dezinstala aplicaţia Facebook de pe telefon, el probabil că o căuta pe ea pe Facebook - tot pe telefon, fireşte... Gata - era dezinstalată. Şi Messenger-ul... Bun! Dacă-i scria cineva, ea n-o să afle asta decât atunci când îşi verifica Facebook-ul de pe laptop. Tot era bine! Măcar nu mai risca "să fie lovită", la patru dimineaţa, cu vreo veste-dinamită...

"Şi-aşa nu ţi-a scris nimeni, niciodată! Nici nu-ţi folosea porcăria aia de messenger!"

Aşaa... Bun! Ce mai avea de făcut?... Păi, trebuia să se schimbe. Şi-apoi să mănânce şi-apoi să-şi verifice mail-ul. Că aştepta nişte texte la tradus. DNA-ul îi număra conştiincios firfirica, prin pixul unui vajnic angajat la ANAF...

23,10

Se holba în tavan, învelită corect, cu mâinile împreunate peste plapumă... Oare să fie un semn? Poziţia ei era oare un semn? Nu-şi dădea seama...

Oricum, se holba în tavan. Şi-şi răsucea, încetişor, verigheta pe deget. Se gândea la ziua de azi, la cuvintele avocatului...

Deci, ziua de azi mersese minunat. Faptul că Mihai încercase s-o convingă să aibă încredere în el şi "să fie tare" iar ea o ţinuse înainte cu divorţul era minunat. Apoi, Negoiţă spusese că nu era bine să-l şteargă pe Mihai din actualitatea ei. Şi-apoi îi spusese că e supravegheată de Poliţie şi nu

numai... Deci, era foarte posibil s-o urmărească un detectiv particular plătit de Roxana şi familia ei... Unul profi, că ea nu-l simţise nicicum... Iar dacă ea murea, Mihai trebuia să treacă la planul B. Planul A, după cum încercase Negoiţă să-i "sugereze", era legat de verigheta ei...

Deci, Mihai plănuia să rămână cu ea. Foarte ciudat - îşi plantase copilul în burta Roxanei, construise un "aparat de furat" productiv, dar plănuia să rămână cu ea, femeia pe care făcuse tot posibilul ca să n-o implice în ceva necurat... Iar dacă ea dispărea, Mihai era nevoit să treacă la planul B. Începuse să se dezmeticească - începuse să înţeleagă ideea planurilor A şi B. Planul A implica întoarcerea lui acasă la ea, pe principiul "Dacă vreţi să tac, respectiv să nu spun DNA-ului câţi bani ar trebui recuperaţi de la voi, mă scoateţi de-aici". Ei una i s-ar fi părut tare ciudat ca soţul ei să fi furat atâtea milioane singur! Deci, sigur avea complici! Mie-n sută! Iar dacă trebuia neapărat să fie calmă şi să recunoască, era foarte plauzibil ca Mihai să-i oblige pe membrii familiei Roxanei să tragă sforile ca să fie el eliberat; şi, o dată ajuns acasă, să...

"Nu, Eleno! E total contraproductiv aşa!"

Se ridică şi-şi aduse hârtie şi pix. Şi aprinse veioza - că şi-aşa nu putea să doarmă!

Deci, Mihai furase o grămadă de bani. Nu-i furase singur. Că nu semnase singur toate contractele şi toate hârtiile. Toţi "avuseseră parte", nu-i aşa? În plus, el fusese sprijinit politic pe postul ăla. Deci... Undeva în calculele lui Mihai se produsese o disfuncţionalitate. Presupunea că Roxana fusese disfuncţionalitatea lui - decisese ea să rămână gravidă acum, nu peste-un an... Iar Mihai încercase să tragă de timp. Tatăl Roxanei muşcase momeala; dar senatorul îl băgase la "reeducare", ca să-l oblige s-o ia odată de nevastă! El nu voia să facă asta; voia să rămână căsătorit cu proasta care-l îngrijea de 17 ani încoace. Pe principiul "o mână spală pe alta", Mihai se ţinea acum tare şi aştepta ca Roxana să-şi înfrângă unchiul. Uitând, probabil, că Roxana nu era sclava lui - şi nici vreun obiect de pe lângă casa omului. Roxana rămăsese gravidă pentru că voise să se mărite cu Mihai. Dar de ce voise Roxana să se mărite cu Mihai acum, în floarea vârstei, înainte să-şi trăiască adolescenţa şi prima tinereţe?

... Mihai voia să plece în străinătate. Aşa-i povestise Negoiţă de dimineaţă - senatorul îl scapă de DNA şi-l mută în străinătate, cu tot cu Roxana şi copil. Dar Mihai îi spusese ei să aibă încredere în el, că o să-şi atingă ţelul...

Înţelesese totul. Desenase totul - şi-i reuşise schema perfectă. Roxana fugea după Mihai, pentru că era unica ei cale de-a scăpa de propria familie şi-a "zburda" nesupravegheată... Nu! Procurorul pomenise ceva despre conturile din Cipru! Şi se-ndoia că alea erau făcute "pe persoană fizică"! Oare Roxana avea nişte offshore-uri, în care Mihai virase banii?... Nu. Dacă le-ar fi avut ea, atunci el ar fi fost sinucis deja, pe fundul Lacului Morii. El avea nişte offshore-uri. Iar ea voia în offshore-urile lui - şi-şi punea întreaga familie să muncească să-l convingă "s-o ia cu el", cum spune cântecul. În timpul ăsta, el încerca să rămână legat de ea - gâsca...

Mihai avea în mâini averea. Roxana voia averea lui. El nu voia să i-o dea ei - şi fugea după Elena. Elena fugea de el, încerca să se îndepărteze de el... Iar el alerga în cerc, pentru că era priponit bine de-un senator... cu funie DNA... Iar Negoiţă încerca din răsputeri să facă o vrajă mare şi să nu gâfâie Mihai - să nu gâfâie în gura mare nişte nume, nişte firme, nişte sume şi nişte indicaţii spre dovezile care incriminau numele alea...

Mihai n-o să reuşească să scape din cercul ăla. Era legat bine. Funia era puternică. Şi, cu siguranţă, Roxana îl ţinea de-o mână şi-l trăgea înapoi - dar de cealaltă mână îl ţinea foarte multă lume, dornică să-l audă tăcând mâlc...

Dacă Mihai nu tăcea, isca un taifun - şi atrăgea asupra lui tot felul de pericole. De-asta încercase Negoiţă s-o roage să nu-l destabilizeze; pentru că, dacă el îşi pierdea sângele rece şi "se zbătea să scape", scotea porumbei pe gură. Şi nimeni n-avea de câştigat, dacă Mihai începea să spună ce ştie cu date exacte...

... O să-i spună că şi-a găsit pe altcineva. La nevoie, o să-i spună şi că are 18 ani şi o face foarte fericită. O să-i spună că amantul ei era academician în sex - şi-i oferea tinereţea pe care i-o mâncase el. O să-i spună tot ceea ce era necesar ca să-l ajute să o uite. Fiindcă ei doi, ea şi Mihai,

nu mai aveau drumuri comune. O să-i spună să se concentreze asupra planului B - fiindcă planul A nu mai exista...

Mâine era vineri - nu? Mâine se ducea la Promenada la zece, se-ntâlnea cu şefa de marketing şi mergeau să discute despre publicitate. Şi pe urmă probabil că se-ntorcea acasă... Mai avea de scris câteva articole. Firma de traduceri îi trimitea zilnic 4-5 texte. Mâine, deci, dacă îşi doza cu atenţie timpul, putea să înceapă weekend-ul pe la patru...

Se gândea la Mihai... Cât se schimbase! Cât îl schimbase arestarea! Da - acum credea că n-are acces la surse de informare! Senatorul dăduse telefoanele necesare ca să-i facă arestul un chin exemplar! Degeaba-i ducea Roxana pachete cu de toate, dacă ele erau oprite "pe parcurs"... Senatorul ăsta era "uşor nebun". Dacă încerca să-l îngenuncheze pe Mihai... De fapt, nu era nebun. Era prost. Era... boier - aşa ca toţi parlamentarii României. Se considera proprietar de iobagi. Or, Mihai nu era genul care să renunţe la propriile dorinţe. Da, accepta negocieri; dar nu-şi abandona niciodată propriile planuri şi propriul viitor. Aşa că...

Doamne, cât se schimbase Mihai! Nearanjat, nebărbierit, scos din hainele "pe măsură", părea... Păruse un şuţ prins cu mâna-n sertarul casierei - nimic mai mult. Şi-avea conturi în Cipru. Şi doctorat în economie, luat "pe bune". Avea o cultură de invidiat... şi-o viitoare soţie care-şi cumpăra diploma de bac... Hm!

Acum, că în sfârşit aflase şi ea "pe ce planetă trăieşte", putea spune că e gata să-şi refacă viaţa. Şi cum era frumuşică, cochetă, "citită" - că doar terminase facultatea aia "pe bune"...

"Eleno, o să spunem uite-aşa! Momentan, căutăm pe cineva alături de care să-ţi refaci viaţa. Şi nu omitem nici o posibilitate. Orlando e o posibilitate? Este! Dacă te mai caută şi se află despre el, o să-i zicem... rătăcire. Bogdan e o posibilitate? Este! Dacă nu iese bine, o să-i spunem "derapaj" şi "seducere" - te-a sedus prin metode specifice. Şi-apoi te duci la Mega..."

Ciudat, dar nu-i surâdea varianta aia - fiindcă bărbatul grizonat cu rucsac negru era... Era foarte periculos pentru ea. Adică acum, de exemplu, când stătea în pat pe întuneric şi se gândea la ei, realiza că relaţia cu Orlando avea deja şanse de eşec, aşa ca şi relaţia cu Bogdan... Dar dacă omul ăla normal - şi totuşi atât de special prin normalitatea lui - se va dovedi a fi o alegere greşită...

Atunci, nu mai ştia...

23 octombrie 2015. Vineri.

7,45

Lăsă perdeaua să cadă şi se aşeză la masă. Şi stinse ţigara - că n-avea rost...

Azi trecuseră mai devreme. Probabil că ieri întârziaseră la prima oră! Azi merseseră, oricum, mai încet...

Orlando nu fusese nici azi printre ei. Gândul ăsta îi punea un nod în gât şi-i umezea ochii - şi-o făcea să se simtă, într-un fel, vinovată... Vinovată şi pentru dispariţia lui din viaţa ei, şi pentru decizia lui de-a alege alt drum spre liceu... Vinovată - aşa, la modul general. Probabil că

vinovăţia era o stare omniprezentă la ea! Probabil că, undeva în subconştient, se simţea vinovată şi pentru decizia lui Mihai de a alege nu doar banii, ci şi nepoţica... Se simţea vinovată şi pentru dispariţia dnei Claudia - care, iată, n-o mai vizitase... Da, putea admite faptul că avea ea ceva care-i gonea pe toţi - că doar era singură cuc şi-şi asculta singurătatea şi locuia singură şi, dacă închidea toate orificiile foarte bine şi înghiţea toate pastilele din casă, probabil că i-ar fi găsit Mihai cadavrul - peste ani, după ce şi-ar fi ispăşit pedeapsa...

Oricum, nu mai conta! Nimic nu mai conta! La dracu!

Înşfăcă telefonul şi-i activă ecranul - şi-şi aminti că dezinstalase Facebook-ul, aşa că n-avea cum să-i scrie decât dacă pornea laptopul...

"De ce, Eleno? De ce vrei să-l agiţi din nou? Dacă el a reuşit să se rupă de tine, de ce dracu insişti să-l legi iar de tine? E doar un copil! Şi nu ţi-a făcut nici un rău! Tu de ce vrei să-i faci lui rău? Crezi că asta ţi-ar face ţie bine?"

Dacă nu reuşea să-şi amuţească cumva gândurile astea, o lua razna - la propriu! Aşa că se ridică şi decise să plece. La mall, bineînţeles! Să plece, ca să nu mai asculte propria tăcere... propria pustietate...

"Eleno - unde dracu pleci tu aşa, necoafată şi nefardată? Şi-n izmenele de casă?"

Nu era în cea mai potrivită stare pentru înfrumuseţare. Dar gândurile alea ameţitoare din mintea ei o împingeau, uşor-uşor, spre diagnosticul de schizofrenie. Aşa că se grăbi în living - mai bine asculta muzică. Şi o şi cânta. Nu care cumva să-i vină ideea să vorbească singură prin casă...

10,25

Se apropia de femeia brunetă, micuţă şi îndesată şi cu înfăţişare atât de armonioasă...

- Bună!
- Bună! Credeam că am întârziat...
- Nu, am venit eu repede.

Se aplecă spre ea şi şopti:

- Eu locuiesc singură. Şi nu-mi place să ascult tăcerea. Mi-e frică de schizofrenie...

Femeia râdea cu poftă:

- Fii serioasă! Eu sunt Simona.
- Elena.
- Dl Drăghici spune că ai trei muşterii pentru mine...

Simona era... Era aşa o femeie "cu sare şi piper", că optimismul ei sări scurt din grafice:

- Trei, momentan! Dacă stai azi cu mine, s-ar putea să mai împuşcăm câţiva!
- Nu prea pot să stau. Eu fac facturile şi plăţile, aşa că dl Drăghici mă vrea, de obicei, la birou. Deci, uite cum o să facem! Intrăm amândouă, tu faci prezentările după care ne aşezăm. Toţi trei. Eu zic să stai cu noi şi să asculţi ce spun eu. Că asta-i "formula de avarie"! În mod normal, eu n-ar trebui să fiu aici - tu ar trebui să-ţi faci singură contractele de publicitate...

Aprobă, văzându-l pe Bogdan ieşind din uşa rotativă - şi având "un moment de extaz" cu ochii la ea...

- Îţi spun de la început că publicitatea în *Femme fatale* nu e mai scumpă decât cea din alte reviste de profil. Ne aliniem la preţul pieţei.

Aprobă, văzându-l pe Bogdan intrând în magazinul Wine&Company...

- Dacă ţi se pare că respectivul e uşor nehotărât, poţi să-i propui un advertorial.

Un... ce?

- Vii, îi pozezi magazinul, zici numai de bine...

Aa - un articol! OK, acum pricepuse...

- Dar, în principiu, dl Drăghici evită advertorialele. Nu le citeşte nimeni - sunt asimilate publicităţii.

Bogdan tocmai ieşise din magazin - ieşise cu ochii la ea...

- Iar ăştia au tot felul de solicitări.

Pornise spre ele.

- Ba să aibă textul faţă în faţă cu reclama, ba să intre la altă rubrică, ba să fie mai în faţă...

Bogdan se apropia de ele - şi-o privea lung, drept, în timp ce ea îşi impunea s-o privească pe Simona...

- Aşa că, dacă poţi evita advertorialele, evită-le!

Bărbatul ajunse în spatele Simonei - şi porni spre stânga ei!

- Bună!

Ptiu, drace! O salutase! Fără să mişte gura, fără să se oprească, fără... Fără să-l audă Simona - care era la nici juma de metru de el!

"Eleno! Te-a salutat!"

Da, o salutase - şi-o băgase într-o încurcătură îngrozitoare! Nu ştia ce să facă! Normal era să-i răspundă! Dar asta însemna că tocmai intrase în vorbă cu el - şi-o să urmeze discuţia...

"Eleno! Reacţionează!"

Trecuse deja de ele; aşa că se răsuci pe-un călcâi şi profită de faptul că erau într-un loc public - îi privi lung, drept, ceafa şi-i răspunse limpede în gura mare:

- Bună ziua.

"Maicăă - parcă te-ai şcolit la Gestapo!" Aşa-i răspunsese - cu seriozitatea şi sobrietatea Gestapo-ului...

"Las' că-i bine! Pune-i frână la libido - să nu te trezeşti luată pe sus şi îndesată-n BMW!"

Şi-aşa, micul lor flirt demarase ca Schumacher din pole-position! Ea îl observase pe el luni; el o observase pe ea marţi. Miercuri îi transmisese că o observase, joi o urmărise până acasă, azi spărsese tăcerea şi-o salutase - şi nu-i zisese "Sărut mâna", ci "Bună"... Adică un fel de "*Let' s freelove*" subînţeles...

Simona îi zâmbea amabil. Redeveni deci atentă - şi şopti, sigură fiind că Bogdan nu se-ntorcea să continue discuţia:

- A plecat, nu?

Primi o aprobare cu capul.

- E şeful pazei. Şi tocmai m-a salutat...

Simona zâmbea larg...

- L-ai auzit şi tu, nu?

Simona nega şi zâmbea larg...

- În fine! Hai să le luăm banii!

- Hai!

Hai să se-apuce de treabă! Şi-apoi hai să mănânce ceva! Dacă şefa de marketing o trecea pe ea pe contractele alea, făcea cinste! Se-amorezase de-a binelea de aripioarele picante de la KFC!

14,50

Pantofii ăştia îi plăceau mult. Dar nu ştia cum să-i ceară. N-avea atâţia bani la ea încât să-i cumpere; iar să-i ceară n-avea curaj... Vânzătoarea o încurajă:

- Vă vin foarte bine. Arată frumos pe piciorul dvs. Forma asta nu avantajează pe oricine...

Într-adevăr - pantoful cu bot ascuţit nu se potrivea la femei cu picioare groase. Pe ea, însă, o avantaja mult...

"Auzi, Eleno? Da' din profil aşa-i că arăţi ca turcu' în târlici cu moţ?"

Răsuci piciorul... şi zâmbi. Exact ca turcu'-n târlici arăta! Marele dezavantaj al pantofilor cu bot ascuţit - botul pornea în sus, ca la târlici! Acum putea să se descalţe şi să plece - n-o să regrete că n-o rugase pe vânzătoare să-i pună deoparte...

Tresări - îi vibra geanta. Cine era?... Procurorul Şimon! Aoleu! Repede!

- Alo?

- Bună ziua, dnă Popescu.

- Bună ziua, dle procuror Şimon.

Bărbatul începu să râdă:

- Dacă nu v-aş cunoaşte profilul psihologic, aş zice că aveţi ureche muzicală...

Şi ea râdea, cam la fel de "veselă" ca şi el:

- Nu, e vorba doar de deja proverbiala mea înclinaţie spre aşezarea lucrurilor la locul lor...

- Ştiu. Dnă Popescu, puteţi să treceţi azi pe la mine pe la birou?

- Da, sigur! Îmi daţi o oră fixă, sau iau un taxi?

- Luaţi metroul, de la staţia Aurel Vlaicu.

- Prea bine. Atunci ajung cât pot de repede.

- Vă aştept.

Închise şi se descălţă:

- Sunt superbi, dar nu mi-i permit.

- Vaai, ce păcaat...

Curat păcat! Aproba şi revenea în propriile ghetuţe. Iar vânzătoarea şopti:

- Treceţi pe-aici luni. O să-i zic şefei ce şi cum - şi poate vă face o reducere...

Dacă-i reducea la 50%, zău că se-ncălţa în târlici cu moţ! Îi făcu cu ochiul şi-i "expedie" o bezea:

- Luni dimineaţă la prima oră! Mersi mult!

- N-aveţi pentru ce! Vă aştept!

Se asigură că-şi luase "toate cele" şi ieşi din magazin. Şi văzu, în privirea periferică, o siluetă bărbătească ieşind din magazinul de vizavi... La dracu!

"Dacă ăla vine după tine, să te-ntrebe de vorbă, aia eşti!"

Nu de alta, dar urma s-o întrebe unde se grăbeşte - că el voia să o invite la o cafea! Superbrunetul se ţinuse după fundul ei cât fusese dimineaţa de lungă! O urmărise "pe faţă", cum se spune! Iar dacă n-ar fi stat Simona cu ea sus, la masă, era mie-n sută sigură că i-ar fi ţinut el companie! Ar fi găsit el momentul şi cuvintele propice...

Se repezi la scara rulantă - că n-avea curaj să intre în acelaşi lift cu el, fie el şi 100% transparent! Scara cobora, ea cobora pe scară - repede, de parcă venea meteoritu' şi-o prindea la etaj... Repede! Unde era ieşirea? Uite-o! Start! Unde era staţia de metrou? Cum ajungea la ea? Când ieşea de-aici, făcea la dreapta sau la stânga? Trebuia să se uite pe mobil...

Mergea spre uşă şi se uita pe mobil - şi-asta era total contraindicat, pentru că omitea să se uite după el, aşa că... Intră în uşa rotativă - şi nu răsuflă uşurată, ştiind că ieri o urmărise binemersi tot drumul...

"Hai, site-ule! În ce parte-o iau?" Site-ul mall-ului "era în grevă"...

N-avea încotro - aşa că apelă la cea mai contraindicată sursă de informare. Îl privi lung pe bodyguardul de la uşă:

- Nu vă supăraţi - în ce direcţie este staţia de metrou?

- Staţia Aurel Vlaicu este în stânga - adică ocoliţi clădirea prin stânga şi mai mergeţi un pic. Staţia Pipera este mai departe, pe Bdul Dimitrie Pompeiu.

Şi-i arăta "încolo, aşa"... OK!

- Mulţumesc.

Făcea la stânga, ocolea clădirea şi lua un taxi! Nu asta era problema...

"Ba nu, Eleno! Te duci la metrou!" Tocmai îşi amintise că procurorul Şimon îi spusese la ce staţie de metrou să se ducă, dar n-o întrebase înainte unde e - acasă, la redacţie, la amant... Şi-asta însemna că azi "se plimbau amândoi cu metroul". Sau amântrei. Cine putea şti cu ce mijloc de transport o urmărea detectivul particular...

16,12

Scara rulantă era aglomerată. Încăpuse şi ea, cam strivită ce-i drept. Îşi ţinea bine geanta... Pas mare - şi hai spre ieşire!

De ce-o chemase procurorul Şimon la DNA? Era ceva în neregulă aici! N-avea ce întrebări să-i mai pună - o întrebase tot ce fusese omeneşte posibil, apropo de cazul lui Mihai. Şi-atunci, oare o chemase ca s-o întrebe ce vorbise cu Mhai? Oare voia să ştie ce-i şoptise avocatul la ureche?

În sfârşit! Se avântă pe scări şi oftă greu - ăştia de la metrou nu puseseră scări rulante chiar până sus. Zgârciţi - ce mai!

- Bună ziua.

Îu! O speriase! Cine... Procurorul Şimon îi zâmbea amabil, din capul scărilor:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Şi cam atât - se opri cu două trepte mai jos decât el. Se priveau lung... OK! O să vorbească ea!

- M-aţi chemat la sediu - şi mi-aţi spus să iau metroul de la staţia cea mai apropiată de locul în care mă aflam atunci. Cine vrea să vorbească cu mine - el sau ea?

Nu i se răspunse; în schimb, primi o aprobare cu capul şi-o indicaţie spre stradă. Profită de faptul că era îndeajuns de sus - se aplecă pe lângă el... Privi lung Logan-ul negru cu geamuri fumurii oprit lângă bordură, umbra de pe locul şoferului...

- Nu cred că v-am înşelat vreodată încrederea.

Nu. Asta aşa era. În plus, o aşteptase la gura corectă de metrou - semn că i se spusese din timp în ce loc al trenului e, adică ce ieşire îi va fi mai aproape...

"Prea bine!"

Dacă binevoise procurorul s-o şteargă pe şest din sediu şi să vină personal s-o ia de la metrou şi s-o ducă la "locul conspirativ de întâlnire ultrasecretă"...

Categoric, nu se putea lupta cu ei - cu familia Roxanei. Avea sentimentul că şi Mihai gândea la fel... Ce prostie!

Portiera i se deschise prompt. Urcă în spate, iar Şimon împinse portiera. Iar bărbatul de la volan se întoarse şi şopti, privindu-i repede-repede toată faţa ca pe-o curiozitate a naturii:

- Săru' mâna. Eu sunt şoferu' domnului...

Aprobă cu capul şi privi spre geam. Şi se gândi că Şimon nu era procuror-şef, să "merite" maşină cu şofer. Deci individul de la volan era şoferul domnului care-o aştepta în locul conspirativ... Şimon urcase în faţă; porneau uşurel, că n-aveau nici o grabă - recuperaseră "ţinta", deci trebuiau să fie atenţi să nu facă accident...

- ... Nu mergem departe.

Nu conta unde mergeau şi de ce. Scoase telefonul, formă 112 şi dezactivă ecranul. În caz de ceva, doar activa ecranul şi apăsa difuzorul verde. Şi se ruga să-i găsească cadavrul - adică să vrea să-i găsească...

Ce dracu era-n capul ei?! Viaţa nu era o telenovelă! Viaţa nu era deloc "ca-n filme"! Să vrea cineva să facă un film rupt 100% din viaţă - n-ar fi reuşit! Tot l-ar fi înflorit ici-colo! Că ar fi fost plictisitor! Hai să calculeze din nou - dar ceva mai realist, de data asta!

Dl senator voia să discute cu ea. Evident, nu voia ca asta să se ştie. Dar atunci, de ce se întâlneau într-un loc public? La urma urmei, unde mergeau?

Se aplecă printre scaune şi zâmbi:

- Dacă nu-mi spuneţi unde mergem, o să aflaţi cât de inventivă poate fi Popeasca în momente de panică maximă...

Şoferul începu să râdă; Şimon deveni serios:

- Dl este proprietarul unui lanţ de restaurante. Staţi liniştită - că nu vă sechestrăm...

"Oo, dar pe mine chiar n-ai cum să mă sechestrezi!" Nu de alta, dar era urmărită de Poliţie! Şi-avea şi serviciu! Păi "o dădeau la dispăruţi" dacă nu trimitea azi materiale! Degeaba spunea dl Drăghici că vrea doar două materiale pe zi - îi plăcea să aibă din ce alege, nu?

Reveni pe banchetă, iar Şimon continuă:

- S-a gândit că n-aţi fi venit singură.

Într-adevăr, singură chiar n-ar fi venit!

- Aici e.

Aici? Unde, "aici"?... Aa, acolo...

"Eleno, stai calmă. Dacă voia să te accidenteze, avea tot timpul şi toate metodele şi toate ocaziile din lume!" Că umbla cu metroul şi tramvaiul, mânca de la hypermarket, locuia singură într-un bloc cu ghenă exterioară...

Şoferul parcă din scurt. Şimon coborî. Scrută scurt bordul, în căutarea legitimaţiei de parcare - aia pe care scria "Senat" -, dar n-o văzu. Şi cum procurorul era extrem de galanton azi, coborî şi îl urmă.

Individul nu scotea o vorbă; mergea în faţa ei, ca un adevărat procuror - adică individ care taie prin drepturile oamenilor cum taie băştinaşii cărare prin junglă, cu maceta...

Frână - şi mâna întinsă spre uşă:

- Vă rog.

Intră şi se trase spre dreapta. El ştia pe un' s-o ia - ca să nu mai menţioneze cutuma care spune că într-un restaurant intră întâi bărbatul... În fine! Se ţinea după el şi tăcea. Şi-l văzu cum scoate telefonul şi-l butonează, în drum spre ceea ce părea a fi "masa-ţintă" - cea mai pitită masă din cârciuma asta. Încerca să fie atentă...

- Suntem aici.

Şi-atât! Închisese! Şi-nhăţase scaunul de la ultima masă din fundul bojdeucii!

"Eleno, ai probleme mari!" Şimon rânji spre ea:

- Vă rog...

Se aşeză pe locul indicat. Şi tăcu, în timp ce el se aşeză cu faţa spre uşă. Şi-acum aşteptau, nu?

- Deci, de când nu ne-am mai văzut, v-aţi reconsiderat atitudinea - şi-aţi fost la arestul central...

- Da, a trimis un individ extrem de convingător...

- Şi? V-a convins?

Ridică scurt sprâncenele:

- Păi am fost la arestul central, nu?

- Nu avocatul. Mihai. V-a convins?

Deci ăsta ştiuse că Mihai o să încerce s-o convingă... Hm! Zâmbi - şi nu răspunse. Şimon... decise să tacă. Aşteptau acea a treia persoană - domnul VIP pentru care se plimba ea cu metroul azi...

- El nu e necesar - dar a ţinut mult să fie prezent...

Pe bune? Cine... "el"? Paşii se apropiau cu viteza unui sprinteur - iar vocea tânără exclamă:

- Bună ziua!

... Ia uite... Da, avea probleme mari. Sentimentale sau legale - nu conta. Tânărul avocat Dragnea se aşează lângă ea, jovial şi optimist ca Loteria Română:

- *Remember me*?

Aprobă scurt cu capul:

- Ioan Dragnea, avocat.

- Tii! Nu m-aţi uitat!

Era-n extaz, că îi reţinuse inclusiv numele mic! OK!

- Nu.

- Şi nu m-aţi sunat...

Omul era prea vesel pentru aşa locaţie şi ocazie - simţi deci nevoia să facă un anti-spirit de glumă:

- Am fost ocupată.

Jovialitatea îi cam înlemnise pe faţă, când auzise aşa replică de ucis tot romantismu'-n faşă... Continuă totuşi:

- Mi-am căutat serviciu - şi-am şi găsit.

Şimon se amestecă în discuţia lor:

- Şi-a şi dat zor, să aibă materiale în avans - pentru că presimţea discuţia de azi.

Reveni spre el şi-l privi drept, dispusă să-i spună adevărul şi numai adevărul...

- ... Dnă Popescu... Spuneaţi, la ultima noastră discuţie, că vreţi să divorţaţi cât mai repede. V-aţi răzgândit între timp?

- Nu. Dar dl Dragnea mi-a explicat de ce nu se poate "cât mai repede". Aşa că aştept.

- Şi putem să vă rugăm să mai aşteptaţi?

Într-o clipă, realiză că procurorul DNA o ruga frumos să nu divorţeze. Adică să nu-l înfurie pe Mihai îndeajuns de mult ca să-l facă să-şi dezlege gura şi să spună nume şi cifre. Aşa că se încruntă - şi-şi băgă, cum se spune, piciorul în toată înregistrarea lor ambientală:

- Indiferent ce mă rugaţi dvs - eu voi divorţa de Mihai.

- Ştiu. E evident! Dar voiam să vă

- Voiaţi să mă rugaţi să stau cu tinicheaua atârnată de gât până se convinge Mihai că e mai bine-n partea ailaltă. Nu - asta nu se poate.

Amândoi tăceau. Vorbise atât de răspicat, că-i amuţise pe amândoi... Era mie-n sută sigură că o înregistrau. Era mie-n sută sigură că nu se vor sfii să folosească înregistrarea asta. Şi era, bineînţeles, sigură că nu-l crezuseră pe Negoiţă atunci când rostise "adorabilă". Aşa că "atacă":

- Dle Şimon, mă iertaţi că vă întreb - sunteţi căsătorit?

- Da.

- Felicitări. Vă rog să faceţi un exerciţiu de imaginaţie. Imaginaţi-vă mergând pe stradă, de mână cu o femeie cu 25 de ani mai tânără decât dvs. Şi imaginaţi-vă că din faţă vine soţia dvs, ţinând de mână un tânăr cu 17 ani mai tânăr decât ea. Cum vi se pare scena?

Avocatul zâmbi larg:

- *Creepy*. Problema nu e de divorţ, sau de apartament. Că n-o să solicităm sechestru pe el.

- O să solicitaţi sechestru inclusiv pe boxerii din şifonierul Roxanei.

Tânărul o privi lung, foarte concludent:

- Nu vom solicita sechestru pe apartament. Problema e că Mihai Popescu şi-a făcut în minte nişte planuri foarte clare. Iar în planurile astea, dvs nu divorţaţi.

- E greşeala lui de calcul - nu a mea!

- Dnă Popescu... Dacă Mihai Popescu se înfurie, o să fie foarte rău.

- Ştiu. Am aflat.

- Aşa că ar fi mult mai bine să nu se-nfurie.

Se aplecă un pic spre el, zâmbindu-i şmechereşte:

- Şi dacă mă-nfurii eu? Şi mă duc la Măruţă? Şi spun, live, la şapte fără cinci, că n-am făcut copii cu Mihai pentru că jucăria lui trage cu gloanţe oarbe?

Avocatul rămăsese perplex. Şimon făcuse ochii mari... Deschise geanta şi scoase pachetul cu ţigări:

- În noiembrie, depun divorţul. Nici nu mă gândesc să mai amân chestia asta. Iar la arestul central n-am să mai merg. La telefoane nu-i răspund... Dacă se-nfurie, nu e problema mea - e problema cui l-a băgat acolo.

Şi-i privi concludent. Şimon îşi lipi palmele pe faţă... şi frecă scurt de două-trei ori - după care se aplecă spre ea:

- Dacă dvs agitaţi apele, o să fie rău.

Se aplecă şi ea şi-l privi lung, în şoaptă:

- Dacă a ştiut să-l înhame la căruţa ei, să facă bine să-l ţină de hăţuri!

Ea îşi aprindea ţigara acum. Iar era tăcere... Şimon oftă greu:

- Nu vă daţi seama ce puteţi isca!

- Dvs nu vă daţi seama ce înseamnă pentru o femeie de 35 de ani să descopere că şi-a trăit juma' de viaţă făcând şcoală şi slugărind un curvar - şi chiar atunci când premenopauza începe să-i bată la uşă, el pleacă să-şi refacă viaţa iar DNA-ul îi ia casa!

- V-am mai spus - nu vom cere sechestru pe apartament.

- OK! Nici eu n-am să strivesc corola de minuni a lumii.

Se uitau la ea şi păreau că-i "calculează" un calmant... Ridică ferm mâna dreaptă şi puse palma stângă deasupra inimii:

- Pe cuvânt că nu! N-o voi strivi "neam"!

Parcă activat de-un buton magic, procurorul se grăbi să se ridice. Avocatul întoarse capul spre uşă - şi ţâşni în picioare. Gata? Dăduse Domnul să vină şi el?

- ... Adu o cafea.

Şimon ieşi dintre scaune cu paşi apăsaţi... Unchiul Roxanei îl ignoră pe avocatul rămas în poziţie de drepţi - se aşeză în faţa ei:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Nu cred că ştiţi cine sunt...

- Ba ştiu.

Individul o privea lung, serios... Zâmbi:

- Şi nu pot spune că apreciez graţia cu care m-aţi informat referitor la ultimele isprăvi ale soţului meu. Dar vă mulţumesc pentru faptul în sine.

Se priveau lung... Şi zău că se-nţelegeau din priviri...

- ... Ce să zic - îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. Din toate punctele de vedere, îmi pare rău.

Aprobă cu capul - că nici nu-şi imaginase că senatorul era încântat cu aşa băbăciune legată de gâtul nepoţelei lui tinere şi frumoase! Bărbatul din faţa ei părea să-şi caute cuvintele... Ea îl aştepta să le şi găsească, fiindcă ea una n-avea ce-i spune...

- ... Mihai e un tip genial. Şi precaut. Şi-a luat măsuri de precauţie...

"Aşa - şi?" De ce-i spunea ei chestiile astea? Bărbatul ridică privirea spre tânărul avocat... care făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă în fugă... Individul continuă:

- ... Eu am un singur interes în chestia asta. Să fie ea fericită. Averea nu e importantă pentru mine.

Şi?

- ... Sunt prins într-o situaţie fără scăpare. Dacă încerc să-i forţez mâna s-o facă fericită, riscăm să-l înfuriem şi să-şi dezlege gura. Dacă îl ajut să fie el calm, ea e nefericită.

Şimon se apropie, ţinând cu mare grijă o ceşcuţă cu farfurioară... pe care dădu să i-o pună senatorului în faţă. Senatorul arătă scurt spre ea. Ceşcuţa "migră", în timp ce Şimon se coloră uşor roze-n obraji... Ce tâmpenie! În fine...

Rămaseră din nou singuri. Cei doi angajaţi se aşezaseră la două mese distanţă de ei. Probabil "le ţineau tira", sau... Senatorul oftă greu:

- Nu ştiu ce să fac. Cum să fac!

- Vorbiţi cu el - nu cu mine!

- Eu vă întreb pe dvs - ce să fac? Cum să fac?

- Mă întrebaţi ce să faceţi ca să-mi luaţi bărbatul şi să i-l daţi nepoatei dvs?

Tăcere...

- Şi aşteptaţi să vă răspund?

- În condiţiile în care şi dvs încercaţi să scăpaţi de el, da - mă aştept să-mi răspundeţi.

Individul nu încerca să fie impertinent - era senator. Adică era, prin definiţie, "şeful tuturor". Lui i se părea normal să fie aşa... Păi, hai să-l lămurească - cu grijă şi atenţie, că sigur era înregistrată!

- ... Eu scap oricum de el - şi cu, şi fără ajutor. Stimate domn - vă sugerez să discutaţi problema asta cu el. Dar să vă pregătiţi să cedaţi prin unele puncte; fiindcă nu e genul de om care "se pliază" pe cerinţe şi-a învăţat în facultate că scopul vieţii este maximizarea profitului. Negociaţi; altfel n-o scoateţi la capăt cu el.

Stinse ţigara, lăsându-i timp să-şi rostească opinia apropo de cuvintele ei... Tăcuse. OK! Ridică privirea şi-l fulgeră cu laserele "a la Michu":

- Eu vreau apartamentul. Ca să-l vând şi să-mi iau altul. Şi mai vreau ceva - vreau să rămân în afara mediatizării cazului lui. În clipa în care veţi încerca să mă denigraţi în orice fel, mă voi ridica şi voi spune că nu am copii cu el pentru că Mihai este infertil. Mă îndoiesc că o asemenea declaraţie o va face fericită, aşa că...

- N-o să fie cazul. Dealtfel lucrurile încep să se estompeze în presă...

- Mi-am făcut datoria şi v-am spus ce voi face dacă voi fi implicată şi mai mult în problemele lui.

- Vă înţeleg...

Se priveau, ca proştii, şi nu se-ndurau să lase prostiile şi să discute deschis...

- ... Vă rog să nu depuneţi divorţul.

- Eu vă rog să luaţi în considerare faptul că, pe 5 noiembrie, iau salariul. Iar pe 6 noiembrie intenţionez să mă duc la tribunal. Faceţi cumva şi rezolvaţi problema până atunci. Pentru că eu nu mai pot aştepta. Nu mai pot şi nu mai vreau să fiu legată de omul ăla. Vreau să scap de hârtie şi de şaibă şi să fac cumva să uit totul...

- ... Vă înţeleg. Şi vă promit că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să rezolv problema până pe 5 noiembrie. Dar dacă n-am să reuşesc, pot să vă caut şi să vă rog să amânaţi depunerea divorţului?

Negă:

- N-o să fie cazul. O să vedeţi.

"Chit că ies la o cafea cu Bogdan - şi tot îi arăt că insistă degeaba, iar eu îmi refac viaţa cât pot eu de repede!" Tăcea, evident! O asemenea informaţie îi putea semna sentinţa - o putea transforma în marioneta senatorului. Şi-aşa detectivul îl ţinea la curent cu toate mişcările ei! Dacă senatorul afla de Orlando, de exemplu...

"Eleno, Eleno - cât pe ce să te felicit pentru performanţa de a menţiona şi alt bărbat, în afară de Orlando!" Îl menţionase pe Bogdan - bărbat contraindicat -, dar era un semn bun - că se lecuia de adolescent...

Brusc, senatorul se ridică:

- Deci dvs intenţionaţi să divorţaţi.

- Da. Intenţionez şi-am să şi reuşesc.

- Cât mai repede cu putinţă.

- Cât mai repede cu putinţă.

Individul aprobă cu capul, zâmbind un pic... şi porni spre uşă. Gata - Elvis părăsea clădirea. Nu părea să-şi amintească de "la revedere"... Boier, ce mai! Era supărat, că nu i se cuvenise lui toate! Hm...

Ea rămăsese la masă. Nu ţinea musai să bea cafeaua, dar îşi aprinsese ţigara - şi nu vedea de ce-ar fi stins-o. Ea una aştepta - nu se făcea să se ridice şi să plece fără să-i spună şi lui Şimon că pleacă! Nu era frumos - nu? În plus, după aşa "şedinţă" ce făcuse ea cu senatorul, era posibil ca Şimon să fie deschis spre pălăvrăgeală. I-ar fi plăcut să ştie şi ea pentru ce boier se făceau intervenţiile astea la ea...

Cele două siluete se ridicară şi porniră spre ea. Bun! Procurorul se aşeză şi-i zâmbi amabil:

- Deci - v-aţi înţeles cu dl senator?

Ridică din umeri - că habar n-avea dacă se-nţeleseseră.

- ... În general, nu agreez asemenea întâlniri. Nici în sediu, nici la domiciliu, nici prin cârciumi... Dar am preferat să fac o excepţie - pentru că pericolul este foarte mare.

"Serios? Te concediază ăştia, din motiv de prea multă eficienţă?"

Şimon scotoci în buzunar, scoase o coală împăturită mititel de tot şi se-apucă s-o despăturească cu grijă... după care o întoarse spre ea:

- Vă rog.

Ce era acolo?... O listă. O lungă listă cu oameni. O parte-i ştia, în sensul că mai auzise de ei; dar cealaltă parte era un mister pentru ea. Şi-aşa, pe cei cunoscuţi îi ştia din ştirile de la Agerpres...

- Trei miniştri, şaişpe parlamentari, prinţul Paul şi vreo două duzini de afacerişti de succes. Şi mulţi alţii. Vă rog eu mult de tot să nu divorţaţi! Că, vorba aia - sunt familist, am doi copii...

Pe bune? Asta era "prada" lui Mihai? Trei miniştri, un prinţ, niscai boieri şi mulţi rupţi în coate? I-o returnă, bombănind ca pentru ea:

- Nici un preşedinte? Tristă "recoltă"...

Şimon se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Dacă era un preşedinte, era bine...

Pe bune? Era mai bine să fi pus gheara pe-un preşedinte? Îi venea să-l întrebe dacă prinţul se punea măcar juma' de preşedinte, dar îşi dădea şi ea seama că nu era momentul...

- Dacă el rămâne discret... lucrurile se rezolvă. Dacă nu...

"Dacă nu, las' că faci tu o şmecherie şi-i dai un pix fără mină!"

- Dacă nu, o să fie rău. În fine - nu mai discutăm, că...

Că se-nregistra, normal - şi...

- Vă ducem pân' la Perla. E bine?

Aprobă şi zâmbi:

- Am o singură întrebare... "tehnică". Chestia aia e finală? Sau doar parţială?

Şimon nu-i răspundea - dar nici nu stătea bine cu simţul umorului... Oftă, stinse ţigara... şi se ridică:

- 5 noiembrie, zi de plată. 6 noiembrie pică vineri; deci, tribunalul se deschide la opt fix. Baroul e plin de avocaţi...

Întoarse capul spre tânărul avocat:

- Sau, vorba aceea - am numărul dvs. de telefon...

- Aa, nu! Pe mine nu mă puteţi folosi în instanţă!

"Da' la răcorit păsărica pot să te folosesc, nu-i aşa?" Elena Cârstea avea zece puncte de la ea - toţi bărbaţii erau, la un moment dat, nişte porci... Chiar şi Orlando, care venise şi căutase alţi porci prin şifoniere... Da, Bogdan avea compendii întregi de modalităţi de-a fi porc... Pe brunetul de la Mega nu-l vedea ea fiind porc - dar cine putea şti...

I se deschise din nou portiera. Tot de către Şimon. Nu, nu-l mai considera un gest de curtoazie - era defect profesional. Deschiderea şi închiderea portierei făceau parte din munca lui. Aprecia pozitiv faptul că n-o lua de ceafă, s-o aplece, aşa cum făcea de obicei când "invita" pe câte cineva în Logan. Aşa că...

Aşa că o duceau la Perla. De-acolo putea să se plimbe încetişor până acasă, că era vreme frumoasă...

"Şi dacă te calcă vreo basculantă? Dacă se surpă asfaltul cu tine?" Trei miniştri, şaişpe par-

lamentari, un prinţ... Două duzini de oameni care plăteau 10% comision... O să meargă pe trotuar - spre interior. Poate-i lansau un ghiveci în cap, sau vreo ţiglă...

"Eleno! Şi dacă o să pice - totuşi - drobu' de sare?"

N-o să păţească nimic. Însuşi Mihai era garantul siguranţei ei - Mihai şi lunga listă de parlamentari, afacerişti, prinţi, miniştri, rupţi în coate... despre care bărbatul ei cu siguranţă pusese deoparte nişte hârtii albe pentru zile negre...

Viaţa ei era, totuşi destul de roze...

19,30

Tii, ce târziu se făcuse! Trase uşa magazinului şi năvăli la propriu în Mega Image! Repede - să ia ceva gustos, pentru cină... Că, de când era jurnalistă, nu mai apucase să gătească... Ce nebunie! Se damblagise la bătrâneţe! Până la 35 de ani, spălase şi gătise şi lustruise şi călcase sute de tone de rufe - şi-acum visa la nişte cămăşuţe de-alea grofate şi se-ntreba de câte zile nu mai golise coşul de rufe în maşina de spălat!

"Tii! Ce bine-i să fii singură!"

"Nu vorbi aşa, Eleno! Că numai tu ştii cum se-aude tăcerea din apartamentul ăla..."

Într-adevăr, numai ea ştia...

Gata - era la casă. Îşi umpluse coşul cu prostii - dulciuri şi făinoase şi alune şi covrigei... Asta e! Nu se mai întorcea acum după borş! O să gătească... de mâine-ncolo! Momentan, era foarte-foarte fericită! Îi mersese din plin azi! Chiar şi "răpirea din Serai" cu procuror şi Logan negru mersese bine! După ce primise tot drumul asigurări că e în perfectă siguranţă şi că n-are de ce să înceapă să se panicheze pentru propria securitate, coborâse la Perla şi pornise nu spre casă, ci spre Televiziune. Îşi amintise că erau şi pe-acolo nişte magazine de-alea "bune pentru revistă". Şi le luase la picior, cu legitimaţia-n piept... Chestie care atrăsese atenţia tuturor - mai ales a bărbaţilor...

Casiera îi zâmbea - ca de obicei:

- Cum de nu văd nici un măr, nici un strugure...

Serios? Nu-şi luase ea fructe?... Uite că nu! Ridică scurt din umeri:

- Cred că am uitat de ele! Dar mai am! Mere am sigur!

- Păi mergeţi şi luaţi şi struguri - că sunt proaspeţi!

Îi oferi "uitătura lui Michu":

- Îmi ajung merele.

Gata - discuţia era încheiată. Femeia piuia produsele, serioasă - un pic încruntată chiar... Ea îşi îndesa singură produsele în sacoşă - n-avea stare să o aştepte să piuie ca să i le pună ea... Plăti... şi ieşi.

Îu!

Bărbatul o prinse de umeri - cam ca un cleşte ultraperformant menit să prevină cataclismele mondiale:

- Hop!

Scăpă un ţipăt - şi, bineînţeles, şi sacoşa din mână! Brunetul... acel brunet grizonat cu alură de sportiv şi rucsac negru, care-i rupsese ei inima şi sufletul şi tot ce mai avusese şi ea nerupt... se grăbi să se aplece:

- Mă iertaţi! Voiam să intru - şi...

Se grăbi să se-aplece şi ea - că zburaseră toate alea pe-acolo, pe asfalt:

- Staţi liniştit - eu am ieşit ca vijelia...

"Măiculiţă, ce bine miroase!" El se ocupa de strânsul produselor cumpărate de ea. Era foarte productiv, aşa că ea n-avea loc lângă el - şi deci rămăsese undeva deasupra lui, în plin parfum bărbătesc dementţial...

"Eleno! Libidoul tău necesită hăţuri noi!" Că avea gânduri ciudate cu oameni ciudaţi! Cât fusese Calea Dorobanţilor de lungă, se gândise numai la cele 200 de intersectări cu Bogdan care se produseseră azi în Promenada! Şi-acum se uita în ceafa omului ăsta şi se gândea că era "numa' bună de-apucat" cu mâna dreaptă! Şi nu era deloc în regulă!

Se ridică. Iar el se ridică, cu sacoşă cu tot:

- Mm, ce grea e! Permiteţi-mi să vă

Îl contrazise scurt, oferindu-i şi lui "uitătura lui Michu":

- Mulţumesc, dar nu e cazul. Mă descurc.

Omul ăsta se uita lung la ea; ea se uita la el, destinsă şi nepăsătoare, şi simţea că-i tremură picioarele de emoţie... Întinse mâna spre propria sacoşă - iar el se grăbi să i-o dea:

- Încă o dată - mă iertaţi că...

- Staţi liniştit! O zi bună.

"Şi repejor la stânga şi goneşte pân' la bloc!" Nu ştia de ce, faptul că tocmai intrase în vorbă cu ea o speriase rău! Avea el ceva... Ceva ciudat - că nu părea violent, sau nebun, sau bătăuş, sau...

"De fapt, dragă Eleno, el e omul normal care ţi-ar prinde ţie bine. Şi ţi-e groază să nu descoperi că e însurat, sau nu ţi se potriveşte, sau are alte planuri..."

Din păcate, cam aşa gândea ea. Îi era frică să nu descopere iminenţa eşecului... După aşa eşec răsunător cum înregistrase ea luna asta, când aflase că tot ceea ce clădise 17 ani se năruise într-o clipă, era îngrozită de ideea de eşec. Şi de Orlando tot de-aia îşi amintea - fiindcă, dacă el decisese să n-o mai caute, asta era eşecul ei... Iar Bogdan ăla - ea îl ţinea la distanţă pentru că, dacă se apropia prea mult de ea şi-i observa ea defectele, va simţi că tot eşecul ei era...

Parcul era liniştit azi. Fiind cald afară, pensionarele se-adunaseră ciorchine pe bănci. Cică nu se uitau la ea - Popeasca aia de la ştiri...

Stânga pe lângă copac... Tot înainte pân' la uşa de termopan... Ieşea una dintre pensionare - şi-i zâmbea şi-i ţinea uşa... Era în scară.

Şi-acum trebuia să urce cele trei etaje, să despacheteze tot ce cumpărase, să se aşeze la masă... Să asculte tăcerea din apartament... şi, eventual, să se culce. Că nu-i mai era foame. Zău că nu-i mai ardea...

De ce n-o mai căutase Orlando? Ea una... ar fi vrut să-l revadă, cum se spune! El nu voia s-o revadă pe ea? Da, OK, lucrurile fuseseră destul de "formale"! Dar... Dar nu era curios să ştie "ce urmează după"? Sau...

În fine. Nu mai conta. Orlando nu venea - şi gata. Ăsta era adevărul. Realitatea. De ce nu venea, ce motive avea să o ocolească, astea toate erau "opţionale" - se discutau sau nu, se calculau sau nu. Realitatea era că Orlando o evita. Punct.

Lăsă sacoşa pe masă, reveni şi închise uşa. Şi-o încuie, puse şi siguranţa... Că şi-aşa la ea nu venea nimeni niciodată...

"Auzi, Eleno? Da' tu de ce nu-l cauţi pe el? La urma urmei, el a tot insistat la tine - nu-i normal să vrea să vadă o reacţie din partea ta?"

Nu-i prea venea să-l caute... Deşi, vorba aia - era perfect îndreptăţit să-i ceară să-l mai caute şi ea pe el... Că nu era vreo divă, sau vreo ultra-super-fotomodelă, să ţină nasul pe sus şi să-l pună să se târască-n limbă după coada ei...

Nu. Nu putea să-l caute ea. Ar fi trebuit s-o sune pe Iolanda şi să-i ceară numărul lui. Şi-apoi să-l sune pur şi simplu - ca să-l întrebe ce mai face, dacă e OK... Pe principiul "n-ai mai dat nici un semn de viaţă, n-ai mai trecut spre liceu - voiam să fiu sigură că eşti OK". Dar... Dar nu putea să-l caute. Numai când se gândea la cuvintele alea, la ceea ce ar fi trebuit să-i spună ea lui, îi

venea să plângă! O înneca plânsul! Ştia că, dacă reuşea s-o convingă pe Iolanda să-i dea numărul, dacă o să strângă îndeajuns de multă disperare ca să formeze totuşi numărul ăla, nici "Alo" n-o să poată să spună! O să bocească cu hohote... convingându-l astfel să-şi calce pe inimă şi pe dorinţă şi pe propria plăcere şi s-o "deranjeze" totuşi... din milă pentru biata ofilită care...

Azvârli telefonul pe masă - şi "rase", dintr-o singură mişcare, tot ce era pe masa aia! Absolut totul! La dracu cu toate! Şi cu covrigeii, şi cu telefonul, şi cu liniştea - totul! La dracu cu totul!

Se repezi în living şi porni televizorul. MTV! Unde dracu era MTV?... Nu - nu băşina asta! Taraf TV! Sau Hora! Astea unde erau?... Aha! Şi-acum mai tare... şi mai tare... şi mai tare... ca să nu se-audă telefonul...

Aruncă telecomanda pe pat - şi-şi scoase dintr-o mişcare bluza: acum se ducea să facă un super-duş. Şi să cânte sub duş nişte manele. Oricare. Nu le ştia cuvintele, dar o să improvizeze...

23,55

Era linişte în apartamentul ei. Şi-n bloc. Şi-n parc. Nici maidanezi nu mai erau, să facă nişte minime zgomote...

Duşul o calmase. Aşa că oprise "ruralul" şi pornise laptopul. Şi mâncase ce-avusese de mâncare - covrigei cu iaurt. Mai avusese un borcănaş cu iaurt în frigider...

Scria. Îşi scria textele. Ar fi trebuit să se culce, dat fiind că era aproape miezul nopţii iar mâine era sâmbătă - adică putea să scrie mâine "din sculare până-n culcare". Dar voia să profite de calmul de-acum. Duşul fierbinte o calmase - duşul şi ruralul. Şi-şi amintise de cuvintele lui Orlando - alea cu "vreau să mergi cu mine la mama", care arătau că nu partea fizică era chix ci aia socială... iar el părea că înţelesese asta... Şi probabil că nu era chiar atât de "tare" la partea aia fierbinte, ca să justifice "indoor-ul prelungit"...

Soneria ţârâi scurt.

Înlemni...

Calculă, într-o clipă, că luminile din casă erau stinse - mai puţin veioza, pe care şi-o adusese în living ca să vadă tastele când le apasă...

Soneria ţârâi din nou.

... Dacă stătea aşa, neclintită, poate pricepea - sau se răzgândea şi pleca...

Era linişte - nu se-auzea nimic, nici chiar propria respiraţie sau...

Brusc, mobilul ei fluieră! La dracu! La dracu - ce-o speriase! Îl luă... Avea un SMS.

"Dacă nu-mi deschizi, o sparg!"

Ei, stai aşa! Stai aşa - că avea ea unele lucruri de spus despre chestia asta! Că nu venea la ea când i se scula lui - şi numai când i se scula "cu finalizare"!

Se repezi pe hol, răsuci toate yalele şi toate cheile şi descuie. Şi deschise vijelios, chitită să-i zică un "Uşcheşte-te" de să nu-l poată duce...

Năluca se repezi în casă, peste ea! Braţele se încolăciră în jurul ei - şi fu potopită cu săruturi şi şoapte! "Doamne, Enna..." "Doamne, ce dor..." "Doamne..."

O îmbrăţişa şi-o săruta şi-i şoptea multe lucruri pe care nu le înţelegea - şoptea prea încet, prea stins, prea repede...

Nu - ea nu reacţiona. Îl lăsa să-şi consume energia şi să devină atent - ca să-i spună exact ceea ce avea de spus! Momentan aştepta, pentru că el mai avea energie de consumat...

Palmele lui îi dădură totuşi drumul - şi-i atinseră uşor obrajii. "Doamne, ce dor mi-a fost

de tine...”

Gata! Asta a fost! Îl îmbrânci cât putu ea de tare:

- Zi-i mersi că nu-ţi mut gura aia mincinoasă la spate!

Îl îmbrâncise. Adică nu se aşteptase să fie îmbrâncit, aşa că făcuse un pas în spate... Decise să... zbiere la el decent, în şoaptă:

- De ce n-ai dat nici un semn de viaţă până acum?

Ochii negri o priveau lung - un pic speriaţi, un pic dezamăgiţi, un pic... Continuă:

- Tu crezi că aici e bordel? Vii doar când îţi convine ţie? Şi fără telefon în prealabil, de parcă ar trebui să stau la dispoziţia ta?

Orlando oftă greu - şi păru... dezamăgit:

- Simţi tu că vin la tine ca la bordel?

- Da! Bineînţeles că da!

Acum îl tuflise de tot - dar zău că nu-i păsa! În sfârşit, putea să-i spună ceea ce voia să-i spună! Ceea ce o va ajuta să nu se mai simtă proasta lui!

- Ai ştiut să treci zilnic pe la mine, cu dulcegării şi cuvinte frumoase şi toate celelalte, până ţi-ai atins scopul! Şi, după ce ţi-ai atins scopul, ai dispărut ca măgaru’-n ceaţă! Unde-ai fost, mă, până acum? Unde-ai fost?

Tânărul clătină încet capul:

- Am fost în spital.

Hahaha! Bufni într-un râs sonor - şi-şi acoperi gura cu palma:

- Hai! Fii mai inventiv de-atât! Te rog! Poţi mai mult! Şi cred că merit mai mult decât gogoaşa asta răsuflată!

Orlando plecă capul...

- Mă jigneşti cu aşa minciună puerilă!

Tânărul scotoci în buzunarul interior al gecii şi... Şi scoase o hârtie. Pe care-o despături şi-o întoarse spre ea:

- Am fost în spital.

O înhăţă! La dracu! Chiar fusese în spital! Scria mare acolo - “Bilet de ieşire din spital”, emis de “Institutul de Pneumoftiziologie Marius Nasta”! Data eliberării, azi - 23 octombrie 2015! Perioada internării - 19-23 octombrie 2015! După ce plecase de la ea, Orlando se internase! Dar... Dar...

Mâna se întinse spre hârtie - îl fentă şi citi repede “Secţia: Pneumologie I”. “Medic: dr. Beatrice Mahler”. La naiba - chiar fusese în spital!

Orlando îi smulse hârtia din mână - şi se grăbi s-o îndese înapoi în geacă:

- M-am externat la unşpe noaptea, pe semnătură.

La dracu! Acum îşi dădea ea seama! Orlando nu şoptea - ci era răguşit în ultimul hal!

- Şi-am venit glonţ la tine! Dar e evident că am greşit...

Oo, nu! Nu-nu! Negă repede-repede - iar el păşi în spate:

- Am greşit atunci când am decis să vin la tine, în loc să mă duc acasă.

Şi-i întorsese spatele! Nu-nu!

Se repezi şi-l înhăţă de braţ - şi-l trase înapoi, în hol! După care se repezi şi trânti uşa - şi răsuci cheia! Şi reveni spre el...

“Doamne, omule! Tu ştii în ce hal mi-a fost mie dor de tine?”

- Trebuie să mă duc acasă.

Se grăbi să-l cuprindă cu braţele:

- Trebuie să termini cu prostiile!

Şi-l înhăţă de ceafă şi-l trase spre ea - ca să-l sărute! Doamne, cât de dor i-a fost de el!

La dracu! Orlando se ferise de sărutul ei! La dracu! Îl trase iar - şi de data asta el se feri ferm, cu putere... Nu-nu! N-o să se lase!

- Nu, Enna.

- Te rog, nu face asta!
- Trebuie să mă duc acasă.
- Trebuie să încetezi cu chestia asta!
- Nu trebuia să vin la tine.
- Ba da! Eşti nebun? De cinci zile mă uit lung pe geam după tine!

Şi-l trase ferm spre ea. Iar el păşi totuşi în spate:

- Nu, Enna. Nu e bine. Trebuie să plec.
- Te rog - nu pleca!

Tânărul se sprijini de uşă şi oftă din tot sufletul:

- Şi-aşa nu mai am nici un chef!

Adică îi pierise tot cheful... atunci când ea îl luase la rost şi-l îmbrâncise şi-i răspunsese la dragoste cu gestul ăla oribil...

- ... La urma urmei, n-am venit ca să mă caţăr pe tine. Că nu eşti curvă. Aici nu e bordel...

Oo, Doamne! De ce-o "plesnea" aşa? De ce-o pedepsea aşa? Nu pricepuse în ce context rostise cuvintele astea? Şi din ce motiv?

- Am venit ca să te văd şi să-ţi spun ce mi s-a întâmplat... şi unde-am dispărut...

Şi respira greu - vorbea în şoaptă, gâjâit, şi gâfâia... Îl prinse uşurel de braţ:

- Te rog - hai! Hai să mănânci ceva!
- Nu, Enna.
- Hai să mănânci cu mine! Că nici eu n-am mâncat!
- Nu. Trebuie să plec.
- Orlando, te rog!
- Nu, Enna. N-am venit ca să mă răcoresc în braţele tale. Că nu despre asta-i vorba.

Ei, la dracu! Îl apucă cu ambele mâini de braţ şi se-opinti şi-l băgă în living! Îl aşeză, greu ce-i drept, pe canapea... Zâmbi:

- Mă duc să încropesc repede ceva de mâncare.

Ieşi, năvăli în bucătărie, deschise frigiderul...

- Mie să nu-mi faci. Că nu stau.

"Sigur! Trebuia să fii tu al dracului - nu-i aşa?"

Asculta. Era linişte... Era suspect de linişte! Ce făcea acolo? Intră în living...

Se opri în uşă. Orlando îi luase telefonul. Accesase internetul... Doamne, ce repede-i mergeau degetele! Iar afurisitul de telefon marşa la toate comenzile lui! Parcă era telefonul lui - nu al ei!

După doar câteva secunde, Orlando se ridică - şi veni şi-i puse telefonul în mâini:

- Mă duc acasă. E mult mai bine aşa.

Fu sărutată scurt pe obraz - şi-apoi tânărul trecu de ea, spre ieşire...

Orlando ieşi. Şi trase uşa după el. La dracu!

Scoase un răcnet războinic - şi se repezi şi luă uşa aia la palme! A dracului ea de uşă! De ce-l lăsase să plece? Ar fi trebuit să se blocheze! Să nu-l lase să plece! Nemernicia aia de uşă o trădase... O izbea din toate puterile şi nu-şi dădea seama ce hărmălaie teribilă făcea pe palier, la miezul nopţii...

"Stop, nebuno! Opreşte-te! El n-a plecat încă! Dacă te-a auzit bubuind în halul ăsta, sigur n-a plecat! Şi poate-l convingi să nu plece!"

Se repezi să se uite pe vizor... La naiba! Plecase! Repede - la bucătărie! Unde era? Ieşise din scară?... Da. Lua chiar acum virajul la dreapta. Şi păşea destul de hotărât, ca să-i fie limpede că el la ea nu se mai întoarce... Niciodată poate...

Reveni spre propria bucătărie, spre frigiderul rămas deschis, spre... Spre singurătatea casei ei - în care el năvălise, fericit şi nerăbdător s-o strângă-n braţe, dar din care ea îl gonise cu neîncrederea şi bănuielile ei...

La urma urmei, el zăcuse pe patul de spital - iar ea, ţicnită cu fixaţii, nu se-nvrednicise să-l

sune! Că, dacă l-ar fi sunat, ar fi aflat ce se întâmplase. Şi-ar fi putut să se ducă la el la spital, să-l viziteze... Să-i arate că-i pasă, în primul rând, de el. Nu - ea cochetase pe sub nasul diverşilor indivizi, prin mall-uri şi hipermarketuri, iar seara stătuse acasă şi-şi spusese că Orlando n-o vrea...

O să fie o noapte lungă. Lungă şi grea. O să bocească mult! O să fie rău! Că, de data asta, Orlando chiar avea motiv să nu mai vină...

24 octombrie 2015. Sâmbătă.

15,30

Se privea lung în oglindă. I se mai desumflase faţa...

Azi-noapte, după ce trăsese o partidă straşnică de bocit, îşi amintise că Orlando îi lăsase ceva pe mobil. Se uitase ce anume - şi descoperise melodia *Somebody*, semnată Depeche Mode. Şi bocise până pe la patru. Adormise la cinci, după ce înghiţise un distonocalm şi-un diazepam. Se trezise la unu, făcuse un duş, îşi pusese comprese reci pe faţă şi reascultase melodia. Şi-şi dăduse seama că bocise nu din cauza lui, ci din cauza ei - ratata pământului, visătoarea visătoarelor, care-şi imaginase că mariajul perfect chiar există...

Orlando încerca să comunice prin muzică. De ce, numai el ştia! Că doar spunea deseori lucrurilor pe nume şi n-avea probleme de exprimare! De ce se folosea de melodiile alea? Şi de ce "*Somebody*"? Mesajul în sine nu era cine ştie ce... Nu exista aşa ceva - convieţuire ca-n melodia aia. Cea mai bună dovadă, ea era! După 17 ani de împărtăşit cele mai secrete gânduri şi cele mai intime detalii, după ce-i stătuse alături şi-i oferise sprijinul ei, după ce fusese ascultată atunci când vorbise despre viaţă, după ce polemizaseră despre asta, după nopţile nedormite petrecute alături de el, după ce încercase - şi reuşise - să-i îndrepte optica strâmbă, după ce-l lăsase să plece prin delegaţii şi nu-l controlase, după ce-l ţinuse noaptea-n braţe şi-l pupase cu tandreţe, Mihai nu-i întorsese tot acel comportament, aşa ca-n melodia aia. Ci o regulase pe Roxana. Şi făcea un copil cu ea. Şi aprecia că toate acele mici "eforturi" pe care le făcuse ea în ultimii 17 ani valorau 200.000 de euro - punând deoparte, pentru mama copilului lui, nişte milioane prin Cipru...

Îi era scârbă de toată chestia asta cu "dragostea din filme". Şi de "dragostea din muzică". De dragoste, în general. Îi era scârbă de tot ceea ce însemna "viaţă" şi nu era legat de ea! Conceptul de "companion" o făcea să vomite...

Soneria ţârâi scurt.

... Nu, nu se ducea să răspundă. Dacă nu erau procurorii Şimon şi Melinte, însoţiţi de trupele de desant cu berbec metalic, n-avea de ce să răspundă. Nu aştepta musafiri. Iar pe Orlando nu voia să-l vadă azi. Şi poate nici mâine. Să stea cuminte acasă, la căldură, şi să se refacă după pneumonie!

Deci, se privea lung în oglindă. Încă era umflată. Încă necesita apă rece, comprese, calmante... Ar mai fi luat un distonocalm. Fiindcă soneria ţârâia în continuare, când lung, când scurt, iar în minte îi veneau versurile alea nenorocite din melodia lu' peşte - şi-a dracu să fie dacă

nu ieşea la el şi-i crăpa capu'-n patru!

"Eleno, potoleşte-te! O să plece până la urmă! O să se supere că nu-i dai drumu'-n casă şi-o să plece!"

Reveni în faţa oglinzii. Arăta oribil. Aşa că dădu drumul la apă... închise uşa la baie, reveni în faţa oglinzii... Apă rece - extrem de rece. Bun! Făcu palmele căuş, simţindu-le îngheţând instantaneu... Trei, doi, unu, start!

Aoleuu! Îngheţase! Îi îngheţaseră coşurile-n piele! Şi ridurile! Şi sângele! Aşa rămăsese - înţepenise carnea pe ea aşa! Ia - genele făcuseră chiciură?... Încă nu. Bine, oricum, că nu-i picaseră! Ochii sigur i se desumflau acum! Ia să dea cu săpun... şi să-l limpezească cu apă ceva mai călduţă, că nu mai putea de frig...

Soneria piuia lung acum; ea freca încetişor pielea cu săpun Protex... Clătea bine, în aceleaşi "acorduri" de sonerie... Îşi trecu degetele ude prin păr, ca să-l pună într-o ordine civilizată... Ieşi din baie, trecu prin holul în care ţârâia soneria şi intră în bucătărie. Şi închise încetişor uşa - nu voia, totuşi, să fie răutăcioasă şi să o trântească...

Se auzea. Indiferent ce făcea ea, ţârâitul se auzea. Ştia că n-avea cum să-l oprească; ştia că, la un moment dat, tânărul o să plece... Supărat, ferm hotărât să nu se-ntoarcă vreodată...

"Nu, Eleno! N-ai să cedezi! Băiatul ăsta n-are viitor alături de tine! Tu n-ai viitor alături de el! Cel mai bine este să vă despărţiţi acum, înainte ca despărţirea să devină prea dureroasă!"

Ieşi din bucătărie, intră în living, se aşeză în faţa laptopului... Scria materialele pe care nu mai apucase să le scrie aseară, după ce o întrerupsese el. Mergea repede... Mersese repede - mintea ei era iar la Orlando, aşa că scrisul devenise problematic...

Din fericire, nu mai suna. Se părea că abandonase - nu? Se supărase şi abandonase...

Oare cum intra Orlando în scară? Cum trecea de interfon? Aveau uşă de termopan la scară - cum trecea de ea?... N-o să afle, probabil, niciodată. Fiindcă soneria nu mai ţârâia. Gata - Orlando plecase. Şi ceva-i spunea că de data asta nu se va mai întoarce! Plecase pentru totdeauna...

Trecu încet cu indexul pe marginea mesei, simţind că iar i se umezesc ochii... Şi-o doare şi sufletul...

"Ennaaa!"

Cum-cum? Sări în picioare! Ce se-auzise?

"Ennaaa!"

La naiba! Afurisitul o striga după numele "cu schepsis"! Şi-l auzeau vecinii şi-şi închipuiau cine ştie ce orgii perverse între ei doi! Alergă la geamul bucătăriei şi-l deschise larg. Orlando se proţăpise în mijlocul aleii, cu mâinile-n şolduri, şi-o privea încruntat:

- Ennaaa! Deschide uşaaa!

Oof, bietul de el! Era răguşit, convalescent externat pe semnătură, iar ea îl punea să-şi testeze răcnetele la geamul ei! Ce prostie! Îi făcu semn să urce, iar el întrebă:

- Deschizi?

Aprobă din nou, repede şi amplu, ca să fie limpede că deschidea... Gata - venea. Se-ntorcea sus, la uşa ei. Îl punea să urce din nou cele trei etaje...

"Auzi? Ia nu mai fii tu chiar atât de proastă! Nu tu îl pui să răguşească şi nu tu îl pui să urce iar trei etaje!" Fusese alegerea lui să o oblige aşa să-i deschidă...

Descuie uşa şi intră în bucătărie. Şi luă ibricul, îl umplu cu apă... Da' de ce îi făcea ea cafea?

"Păi, simplu - fiindcă nu vine la tine ca la bordel! Mai şi vorbiţi - nu doar..."

Discuţiile lor îi plăcuseră întotdeauna; aşa că puse apă în ibric, îl puse pe foc şi se întoarse spre uşă.

Se vedea holul, cadrul uşii de la intrare şi palierul. Şi tocmai văzuse o bucată din geaca aia gen "tineretul american"...

Orlando intră, scăpărând scântei din privirea furioasă, şi împinse uşa-n urma lui.

Hei! Ăsta venea la ea! Şi venea chitit s-o bată - atât era de furios!

Fu apucată de reverele halatului de prosop şi zdruncinată bine:

- Ascultă! Tu să-ţi bagi minţile-n cap! Auzi? Să-ţi bagi minţile-n cap bine de tot! Că eu nu sunt papiţoiul tău şi prostul tău! Învaţă să te porţi cu mine! Că eu nu stau după fundu' tău şi harfele din capu' tău!

Cum-cum? Mâna stângă o scutura de rever, dreapta ridicase indexul moralizator în faţa ochilor ei:

- Să nu mai joci teatru de-ăsta ieftin cu mine! Că nu-ţi merge!

Ce teatru? Ce-l apucase?... Înainte să reuşească să-şi exprime uimirea, sau nelămurirea, i se dădu drumul. Iar Orlando ieşi, cu paşi mari, şi trase şi uşa după el. Era... ciudat...

Insistase să intre doar ca să-i spună... Ca să-i pună în vedere...

La urma urmei, ea de ce nu-i dăduse drumul în casă? Când, vorba aia - plânsese lacrimi amare, toată săptămâna, pentru că nu venise la ea? De ce acum, după ce aflase cauza absenţei lui, ea se juca de-a adolescenta supărăcioasă cu el? Ea, care ar fi trebuit să fie "echilibrul delicios", făcea porcării de-astea cu ţinut pe-afară, cu "nu te caut nici moartă", cu...

Tânărul se apropia grăbit de copac... şi-o lua la stânga. Spre liceu. Hm...

"Nu, Eleno! Nu se duce la liceu! Există şi altceva în stânga, în afara liceului. Ca de exemplu, locuinţe de băieţi şi fete!" Cine ştie la cine se ducea Orlando să-şi exprime furia...

Ciudat - tocmai micul lui *speech* o dezmeticise! Cuvintele lui, scuturatul şi avertizarea cu degetul făcuseră mai multă ordine-n mintea ei decât toate calculele şi schiţele şi prostiile pe care le făcuse ea în ultimele şase zile! De-abia acum, când îl văzuse revenind la ea şi ieri şi azi, reuşise să depăşească momentul lui "m-a vrut de milă iar acum nu mă mai vrea"...

Ocoli zidul şi intră în living: să-şi salveze munca şi să oprească laptopul. Şi-apoi, să-l aştepte. Că sigur se-ntorcea! Îi spusese ce nu-i place la ea, îi lăsase timp de dezmeticire - şi-o să se întoarcă, să vadă ce izbândise!

16,10

Îl privea lung... Era la fel de încruntat. La fel de grăbit. La fel de botos şi furios şi ţâfnos...

Orlando considerase că Enna are nevoie de jumătate de oră de gândire la cuvintele lui. Cine ştie unde fusese! În orice caz, se întorcea după fix 30 de minute. Şi părea chitit să mute munţii - sau s-o convingă pe ea că tot ceea ce ştia şi simţea era în realitate invers...

Traversă bucătăria şi holul, apăsă clanţa şi deschise un pic uşa. Şi reveni la geam.

Îl aştepta. Oprise laptopul, făcuse cafeaua şi afumase bine bucătăria. Şi-l aştepta la geam, cu uşa de la intrare deschisă şi mintea mai limpede ca niciodată... Şi spera din tot sufletul ca Orlando să fie pregătit, psihic vorbind, pentru discuţia care va urma. Fiindcă era o discuţie care nu putea fi amânată, sau ocolită. Ea nu putea trăi cu nesiguranţa... cu neliniştea...

Uşa de la intrare foşni uşor - şi-apoi se închise. Cheia se răsuci cu calm... Îl auzi intrând în bucătărie... şi se simţi cuprinsă cu braţele. Clătină încet capul:

- Am stat în fiecare dimineaţă aici, la geam, şi-am aşteptat să treci spre liceu. Şi mi-am imaginat că ai găsit altă rută, că mă ocoleşti...

Tăcea. El n-avea ce să spună - altceva decât "puteai să-mi dai un mesaj" -, aşa că tăcea...

- Noi doi nu ne potrivim.

Tăcea, evident...

- Tu eşti adolescent. Gândeşti altfel. Ai altfel de grile de calcul. Eu sunt bătrână.

- Tu nu eşti bătrână.

- Eu sunt prea bătrână pentru tine.

Tăcere...

- Iar din nebunia asta dintre noi doi nu pot ieşi decât probleme.

- Nu ştiu de ce-i spui "nebunie", dacă eu o numesc "relaţie".

- Pentru că este o nebunie.

- Este o relaţie. Este, dacă vrei, cel mai frumos, cel mai tainic şi mai plăcut şi mai bine păstrat secret din viaţa noastră.

Zâmbi slab - şi decise să nu-i spună acum că "secretul" se numeşte "*freelove*" şi nu era un secret...

- N-o să avem probleme - nici tu, nici eu. Mă voi ocupa personal de asta.

- Eu am deja probleme din cauza ta - iar tu ai probleme din cauza mea. Începând cu şcoala şi sfârşind cu pneumonia.

- Tu nu îmi cauzezi mie probleme - tu eşti singura persoană alături de care simt că există şi rezolvări la problemele mele.

Clar - Orlando chiar voia *freelove* cu ea şi mâine, şi poimâine...

- Tu eşti unul dintre puţinele lucruri bune din viaţa mea. Şi te vreau aşa cum eşti - fără să-mi pese de studii, de vârstă, de opinia publică...

- Eu nu vreau decât să rămân singură. 100% singură, pentru totdeauna.

Tânărul începu să râdă:

- Tu? Tu vrei să trăieşti! Cum poţi să spui prostia asta?

Ea... Ea scăpă un suspin - şi-n secunda următoare lacrimile alunecară...

- Ce s-a întâmplat?... De ce plângi? Ce s-a întâmplat?

"Păi, hai, Eleno - spune ce-ai de spus!"

- Eu sunt bătrână şi proastă - şi cel mai bine pentru mine e să rămân singură.

- Nu. Tu nu eşti bătrână. Eşti mai tânără decât multe puştoaice pe care le cunosc. Eşti de departe cea mai inteligentă fiinţă cu care-am interacţionat vreodată. Şi cel mai bine pentru tine e să-ţi trăieşti viaţa aşa cum trebuie. Aşa cum meriţi. Tu meriţi să fii iubită, respectată şi apreciată pentru tot ceea ce eşti, pentru tot ceea ce faci, pentru tot ceea ce simţi... Chiar ai simţit că ţi-a fost dor de mine?

Aprobă grăbită cu capul, ştergându-şi lacrimile:

- În fiecare zi, am...

Nu, nu era bine să ştie el cât de nefericită fusese ea din cauza absenţei lui! Aşa că oftă greu:

- Lasă asta.

Se desprinse din braţele lui şi se răsuci - şi-l "mână", cu fermitate, spre masă:

- Tu cum te simţi?

- Eu? Mă simt bine. Mă simt foarte fericit...

Foarte fericit?... Ia uite-l! Tocmai aflase că i se dusese dorul - şi era fericit! Zâmbi şi ea:

- Stai jos acolo şi lasă vrăjeala!

Orlando se aşeză şi-o trase pe genunchii lui:

- Când am plecat duminică de la tine, m-am dus la antrenament. Unde-am transpirat foarte tare. Când am ieşit în aerul rece, am făcut instantaneu pneumonie! M-au luat cu salvarea, m-au dus la Urgenţă, pe urmă la Nasta... Sor-mea nu m-a ascultat; nu ţi-a transmis că sunt la spital. I-am spus să-ţi scrie, sau să te sune; a zis că o face, dar...

Dar n-o făcuse, evident! Şi uite-aşa bocise ea zilnic şi-şi mâncase sufletul şi ficaţii şi se gândise că Orlando o părăsise... Palma lui se aşeză pe obrazul ei - şi-i întoarse încet capul, ca să o poată el privi în ochi:

- Şi trag concluzia că, atunci când n-ai avut veşti de la mine, te-ai gândit la prostii...

Aprobă cu capul.

- Şi nu te-ai gândit să-mi scrii...

Aprobă din nou... şi se explică:

- Ba da. Dar n-am vrut să-ţi influenţez decizia. Îmi lăsasei impresia că te-ai supărat mult

prea rău...

- Şi ţi-a plăcut să mă vezi plecat pentru totdeauna?

Negă.

- Şi-atunci?

- Şi-atunci, pentru tine, cel mai bine era să te superi. Şi să te îndrepţi spre tinere de vârsta ta.

- Stop. Dar pentru tine ce era bine?

- ... Pentru mine?

- Da. Pentru tine. Cum era bine pentru tine?

Păi... Păi, nu prea ştia ce să-i răspundă. Că nu se gândise. Adică...

Orlando o privea lung, drept:

- Enna... Pentru tine cum e bine? Tu ce-ţi doreşti? Tu ce-ai vrea să se întâmple?

Ce-ar vrea ea să se-ntâmple? Ce-şi dorea ea?

"Tu ce-ţi doreşti?"

La urma urmei, era şi ea un suflet - aşa ca toţi ceilalţi! Avea şi ea dorinţe, avea... Avea nevoi, avea planuri, avea lucruri care-i plăceau şi lucruri care-i displăceau...

"Pentru tine cum e bine?"

Pentru ea, acum... Azi, acum, în momentul ăsta... minunat, când el revenise la ea şi trecuse peste supărare şi-o ţinea din nou în braţe, pe genunchii lui... Azi, acum, aici, pentru ea era cel mai bine dacă...

Zâmbi - şi-l luă de gât. Şi şopti:

- *All I ever wanted, all I ever needed is here in my arms*...

Orlando aprecia la adevărata ei valoare decizia de a-şi exprima şi ea gândurile prin versurile melodiilor Depeche Mode. Făcea eforturi considerabile ca, şi de-acum încolo, el să fie tot ceea ce-şi doreşte ea, tot ceea ce-i trebuie...

17,30

Începuse să se întunece. Din fericire, toamna asta era călduroasă - şi nu erau nori pe cer. Aşa că se-ntuneca destul de târziu. Ei îi convenea - azi, acum, lumina aia o împiedicase să adoarmă buştean...

Lucrurile "săriseră" parcă în altă dimensiune - într-un univers paralel. Ea şi Orlando păruseră... alţi oameni! Săptămâna trecută, fuseseră amândoi reţinuţi; azi, parcă se cunoşteau de-o viaţă. Azi, se minuna şi ea că nu-i bătuse vecina de dedesubt în ţeavă...

Se aşeză pe scaun şi luă pachetul cu ţigări. Şi-şi aprinse una - că urma un calcul al dracului de greu...

"Eleno, acu-i acu! Ai dat de dracu! I-ai deschis iar uşa, în loc să-l superi şi să-l goneşti şi să-l salvezi! Şi-acum să te vedem, cum faci să îndrepţi ce-ai stricat!"

Ea nu stricase nimic; mai mult el... îndrumase lucrurile spre relaţia de lungă durată. El îi arătase, azi, ce înseamnă de fapt "a face dragoste". Sau "*freelove*" - dragoste liberă, neîngrădită de verighetă, sau de lumina de-afară, sau de proximitatea vecinilor, sau de convalescenţă... Dragostea aia izvorâtă din dorinţă, din suflet, din... Dragostea curată. Orlando fusese, azi, el însuşi - şi fusese tot al ei. Iar ea, babă dementă, îl supusese la tot felul de "cazne" - toate plăcute, fireşte! Şi se lăsase condusă de el... şi uitase că avea vecini, că o intercepta Poliţia, că era o fiinţă pudică şi avea fixaţii cu riduri şi piele lăsată...

Suflă lung fumul...

Orlando adormise. După ce picase lat, adormise în nici cinci minute. Şi ea moţăise un pic - cu ochii întredeschişi, privindu-l lung, temându-se să nu cumva să plece acasă până se trezea ea... Îl învelise bine, îl privise lung... şi decisese să nu rămână în pat, lângă el. Pe de-o parte, nu era momentul să transforme "*freelove*" în "*somebody*" - partea aia cu ce vrea el atunci când doarme, respectiv să-l ţină ea în braţe. Pe de altă parte, Orlando lua medicamente - şi nu le putea înghiţi pe stomacul gol. Apoi, cineva trebuia totuşi să pregătească cina...

Mai trase un fum...

O să-l lase să doarmă. O să spere, de fapt... Nu - cel mai bine, o să-l poftească să doarmă la ea. O să-i facă invitaţia o singură dată, n-o să insiste... Ei, care tocmai fusese "dezmeticită" cu întrebarea "da' tu ce vrei", i-ar fi plăcut să doarmă ea în braţele lui. Era moale şi catifelat şi mirosea frumos. Dar asta ar fi însemnat că relaţia lor evolua mult mai repede decât era normal să evolueze. Şi nu voia să se grăbească. Relaţiile intense se terminau repede. Relaţiile "cu artificii" se terminau cu un incendiu... Relaţia lor era specială. Era unică. Se îndoia că mai exista, undeva pe planeta Pământ, o relaţie frumoasă ca a lor. Deşi era evident că relaţia lor nu era deloc perfectă, uite că în clipele astea ea ar fi zis... În fine!

"Eleno, trebuie să ai grijă!" Nu care cumva să se-ndrăgostească rău de Orlando! Că asta-i mai lipsea! Mihai o părăsise - dar încă nu-i simţea absenţa, pentru că îl ura prea mult ca să-şi mai amintească de sentimentele pe care le avusese faţă de el. Iar dacă peste "gestul" lui Mihai intervenea şi sentimentul de dragoste imposibilă...

O să fie ce-o să fie. Nu putea prevede divorţul; dar... Dar o să fie ce-o să fie. Şi cam atât.

Stinse ţigara şi se ridică - acum, ea trebuia să încropească ceva de mâncare. Dacă Orlando se trezea "din propria gălăgie", să aibă să-i dea măcar un sanwich. Şi-apoi îşi termina, totuşi, textele. Şi traducerile! Neapărat!

19,22

Tresări şi sări în picioare - cineva îi apăsase soneria! Ce-aveau toţi de-i sunau azi la uşă? Or să-l trezească!

Se grăbi să se uite pe vizor... Se trase un pic în spate, clipi des de câteva ori, se reapropie de vizor... Calculă că, de vreme ce clipitul des nu "schimbase imaginea", era limpede că nu adormise cu capul pe tastatură - şi ceea ce vedea era real...

În faţa ochiului ei stâng era... el. Brunetul de la Mega. Bărbatul de 40 de ani, un pic grizonat, aranjat un pic cam prea "flagrant" pentru aşa ocazie... Brunetul "bine", grăbit, care-o privise drept... Cu care-şi intersectase privirea în magazin - şi care "se lăsase observat"... Brunetul care intrase-n vorbă cu ele - ea şi casiera... Care aproape că o trântise-n uşa magazinului - şi-i trântise sacoşa şi-apoi îi adunase produsele de pe asfalt... Brunetul...

Brunetul privea fix în vizor. Fix în ochiul ei. Instinctiv, ridică palma şi-o aşeză pe uşă, ca să blocheze trecerea luminii...

Ce căuta brunetul ăsta la uşa ei? Adică... Adică, cum ajunsese brunetul ăsta la uşa ei? O-ntrebase pe vânzătoarea de la Mega unde locuieşte? Şi-aia cum să-i spună, dacă nici ea nu ştia? Oare o urmărise? Şi pândise, la fel ca şi Bogdan, până văzuse unde se-aprinsese lumina?

Îl văzu întorcând capul, preţ de-o secundă. Şi-avu un *flashback*. La naiba - scurt *flashback*! N-apucase să-şi dea seama de context! Şi era foarte important să-şi amintească asta! Fiindcă ea îl ştia de undeva pe omul ăla! Ştia profilul ăla de undeva! De unde naiba îl ştia? Pur şi simplu,

îi era imposibil să-şi dea seama de unde-l ştie... Unde l-a mai văzut - altundeva decât la Mega...

Bărbatul întorsese capul nu ca să-şi pună în valoare profilul masculin, ci ca să se uite unde trebuie să apese. Ţârâitul îi aminti că Orlando dormea... Păi, hai să rişte! Îşi drese scurt vocea şi întrebă:

- Cine e?

Brunetul se grăbi să scotocească în geacă... Avu sentimentul că timpul - scurgerea timpului - se opreşte-n loc!

- Comisar şef Emil Popescu, Secţia 6 Poliţie.

Oo, Doamne! Doamne, ce nebunie! Nu-i venea să creadă! Deci soţia unui fost director de direcţie în minister, cazat momentan în arestul central al Poliţiei, avea în dormitorul personal un minor - că Orlando era la liceu, deci avea cel mult 18! Avea în geantă cartea de vizită a avocatului Ioan Dragnea, de la geamul ei putea vedea locul unde parca interlopul Bogdan atunci când voia să ştie dacă ea e acasă, iar prin Mega Image se fugărea cu un comisar şef! Colonel, după gradele vechi! Care era foarte posibil să fie, în realitate, filajul Poliţiei! Doamne! - nu ştia ce să facă! Să râdă? Să plângă?

Bărbatul păşi în spate şi întinse legitimaţia spre vizor, dezmeticind-o instantaneu! Îl ţinea pe-afară şi după ce se prezentase - şi-asta nu era în regulă! Descuie deci... şi-şi aminti să tragă mai bine halatul pe ea şi să-l lege strâns. După care deschise uşa şi-l privi lung, încercând să priceapă de ce dracu se tot fâţâise pe sub nasul ei prin cartier...

I se oferi un zâmbet - şi, din nou, legitimaţia:

- Emil Popescu, secţia 6 Poliţie. Vă pot vorbi cinci minute?

Aprobă şi păşi într-o parte. Bărbatul intră, privind-o lung... delectându-se, parcă, cu... Zâmbi şi ea:

- O să vă rog...

Îl ruga să vorbească încet - şi primi încă un zâmbet şi-o întrebare:

- A adormit?

Aprobă, fu cât pe ce să-i amintească faptul că e convalescent... dar se opri. Că bărbatul ăsta se părea că ştie deja cine adormise - şi când venise şi de ce obosise atât de tare încât adormise deja! Şi n-avea de ce să-i spioneze ei dormitorul! Da, o urmărea prin cartier şi pe unde primea ordin s-o urmărească! Da, îi număra amanţii! Da' ce făcea ea cu amanţii ei în dormitorul ei era strict problema ei. Aşa că tăcu şi arătă spre bucătărie. Iar el intră, fără să comenteze.

- Luaţi loc. Beţi o cafea?

- Nu, mulţumesc.

"Numai că eu nu sunt rurală, aşa că tot te servesc cu ceva!" Scoase sticla de Pepsi şi-i umplu un pahar. Şi se răsuci, să i-l pună-n faţă - moment în care îi revăzu profilul şi...

Brusc, toate nelămuririle şi întrebările ei căpătaseră răspuns! Toate golurile de informaţie se umpluseră! Îl cunoştea pe omul ăsta! Îl cunoştea de la începutul lunii - de la metrou! De când simţise curentul de aer rece şi pornise spre... Simţi cum i se înmoaie genunchii... Şi mâinile şi toată musculatura... La dracu! Sticla de Pepsi!

Poc!

- Îu!

Deşi nu-l lovise, bărbatul scosese un "îu" şi se aplecase s-o ia de pe jos! Nu-nu! S-o lase dracu de sticlă de Pepsi! Chestia aia cu urmăritul şi metroul trebuia s-o lămurească acum! Îl apucă uşurel de umăr şi-l îndreptă pe scaun:

- Mă iertaţi că vă întreb...

Era privită cu ochi mari, inocenţi... Încercă să-şi adune gândurile, să-şi ordoneze cuvintele... şi decise să-l ia pe departe:

- ... M-aţi urmărit, cumva, zilele astea?

- Vă urmăresc de doi ani.

Pe bune?

- Nu aşa, temeinic; mai mult "prin sondaj", când şi când. Solicitarea DNA-ului...

Adică DNA-ul apelase la poliţie ca s-o fileze pe ea...

- Dar, după reţinerea soţului dvs, da - am avut grijă să fiţi în siguranţă, zi de zi.

Deci de-aia... Deci el... El o oprise atunci, la metrou - la staţia Izvor, când se hotărâse să termine cu toate! Şi probabil că tot el o urmărise şi în noaptea când îl sunase pe procuror - atunci, la Casa Presei! Şi probabil că tot el... Că de-aia avusese senzaţia că e urmărită... Şi de-aia spusese Orlando că Poliţia ştie deja de vizitele lui la ea... Că "e jos"... El fusese jos, în faţa blocului ei?

Brunetul redevenise serios:

- Tocmai de-asta, am decis să renunţ la anonimat şi să vă fac o vizită. Pentru că mă îngrijorează siguranţa dvs.

"Zău?! Te-ngrijorează siguranţa mea! De-aia încercai tu de zor să fii invitat aici, în apartamentul meu, la o cafea?" Că să nu-i spună ei că flirtul de la Mega şi ocheadele de pe stradă fuseseră menite să-i arate lui cât de în siguranţă e ea! Şi cât de în siguranţă putea fi ea, alături de el! Deci, să nu-i spună el că...

Brunetul trase fermoarul rucsacului şi scoase un dosar. Şi-l puse pe masă. Pe copertă nu scria nimic...

- Cred că a venit momentul să discutăm despre asta.

"Ba cred că a venit momentul să-ţi iei cartonu' cu hârtii şi să pleci. Că-mi trezeşti iubitul - şi-ţi arată el cum e să faci vizite neanunţate la doamne singure!" Dosarul se deschise.

- Ăsta e o greşeală.

Cum-cum? Ia uite... Ia uite-l pe Bogdan! Pe domnul Bogdan... Mihalache, născut în aprilie 1970, cu domiciliul în sectorul 5, cu faptele înşirate pe vreo douăzeci de rânduri... Ce poză boccie avea la poliţie! Parcă nici nu era el! Părea un panglicar oarecare...

- Ăsta e un individ nu periculos, ci extrem de periculos. Mai ales pentru o femeie singură, aşa ca tine.

Ciudat - degetul poliţistului arăta ceva scris în alea 20 de rânduri, dar ea se uita la poză... Era dementă, probabil...

- Ăsta chiar are forţa de-a te face parastas. Mai bine nu intri în vorbă cu el.

Aprobă scurt cu capul - exact ăla era şi planul ei, să nu cumva să intre-n vorbă cu el! Adică să nu cumva să-i dea lui ocazia de-a intra în vorbă cu ea! Trebuia să facă ceva, cumva, o şmecherie...

- Crede-mă că ştiu ce spun!

Da, evident, ştia ce spune! El citise cu atenţie cele 20 de rânduri - şi era colonel, adică nu vedea pentru prima oară asemenea individ şi asemenea fapte! Îl văzuse şi "live", dacă o urmărise prin mall...

N-avea ce să spună. Şi nici ce să facă. Rămăsese aşa, în picioare, cu paharul cu Pepsi în mână - iar el intrase-n forţă în prezentarea "probelor"...

Mâna lui dădu pagina. Repede! Ce-i arăta acolo? O... informare. Un fel de scrisorică cu antetul DNA-ului. Cine-o semnase? Melinte... Scria, în termeni juridici de lemn, că Mihai Popescu insista să primească arest la domiciliu. Că nu era un pericol pentru societate sau pentru anchetă, că avea mijloacele morale şi materiale necesare arestului la domiciliu... Ultimul paragraf era foarte interesant. Procurorul aprecia că, date fiind circumstanţele şi stadiul anchetei, instanţa îi va îndeplini lui Mihai dorinţa de-a fi arestat în patul personal. Şi încheia cu un fel de rugăminte - sau de avertizare: se impunea o atenţie sporită asupra Elenei Popescu. Punct. După punctul procurorului, mai erau câteva "cuvinte" pe care scrisorica aia le transmitea fără să fie scrise - şi pe care le pricepuse şi ea. Se impunea o atenţie sporită asupra Elenei Popescu, fiinţă căpoasă care şi-a schimbat deja înfăţişarea şi butucul de la yală şi se pregăteşte să-şi schimbe şi numele, şi starea civilă, şi companionul de zi, şi pe-ăla de noapte...

Puse paharul în faţa lui şi păşi în spate - şi se sprijini de dulap:

- Dacă instanţa îi dă arest la domiciliu, să menţioneze în hotărâre domiciliul amantei -

nu pe-al nevestei!

- Instanţa nu poate să-i schimbe domiciliul.

- O să-l sun pe Negoiţă, să-i spun să ceară arest la domiciliul amantei.

- Ştiţi bine că asta nu se poate...

- Ştiu. Şi dvs ştiţi bine că Mihai nu mai poate intra aici. Fiindcă nu-i permit eu să intre aici.

- Dnă Popescu,

- Dacă ţine morţiş să intre aici, eu stropesc mobila cu benzină şi-i dau foc! Şi-atunci, când or să fie toate carbonizate pe-aici, o să-şi dorească salteluţa moale de la Beciul Domnesc!

- Liniştiţi-vă - o să găsim o soluţie. Dacă primeşte arest la domiciliu, o să

- O să-l luaţi la secţie, o să-i faceţi mutaţie la amantă - nu mă interesează! Dar aici nu-i calcă picioarele!

- Am înţeles.

- Şi-a pierdut dreptul ăsta atunci când şi-a plantat copilu' în minora aia!

- Am înţeles. Parcă spuneaţi să vorbim încet, că a adormit...

Corect! Aşa spusese! Şi tocmai ea ridicase vocea! Hm... Aprobă şi inspiră adânc, expiră adânc... El o privi cu îndoială - şi arătă scurt spre-n spatele lui:

- Chiar crezi că el e o idee bună?

I-auzi?! Voia să ştie secrete din dormitorul ei! Şi-o tutuise din nou, imediat după ce ea îl readusese la a doua plural! Începu să râdă:

- Nu cred că asta e treaba ta...

- Va deveni treaba mea, dacă puştiul devine violent. Şi pare că are înclinaţie spre violenţă, să ştii!

- Să devină el violent - şi mai vedem noi!

Privirea poliţistului deveni neîncrezătoare:

- Şi nu ţi-e frică să nu te pomeneşti cu părinţii la uşă?

Din uşă, vocea lui Orlando rosti clar:

- Părinţii mei nu fac vizite neanunţate.

Ei, poftim! Se trezise! Îl privi... şi-şi încleştă fălcile. Ca să nu bufnească-n hohote de râs.

Orlando se trezise, probabil, atunci când comisarul şef apăsase prima oară soneria. Pesemne că le ascultase discuţia; că "luase măsuri" în consecinţă. Şi, în conformitate cu vârsta şi caracterul lui, venise s-o sprijine, s-o ajute să depăşească momentele grele prin care-o trecea poliţistul. Orlando se înfăşurase cu prosopul albastru, înfipsese port-actul "la buric" şi-şi adusese bustul gol la îndemâna privirii domnului comisar. Pesemne că nasul fin al tânărului mirosise nişte zâmbete tainice...

Tânărul intră în bucătărie şi-o cuprinse cu braţul:

- Mm, ce-am dormit!

Şi-i fură un pupic! Şi-apoi încă unul! Ochii negri o priviră lung, concludent:

- De ce m-ai lăsat să dorm atâta?

Decise, într-o clipă, să marşeze la planul lui - măcar ca să nu se certe cu el de faţă cu poliţistul:

- Am văzut că erai obosit. Şi-am zis să te odihneşti, până pregătesc eu cina.

Se părea că "răspunsese corect" - fu trasă uşurel spre cel de-al doilea scaun din bucătărie:

- Da' nu trebuia să mă laşi să dorm! Voiam să stau cu tine!

Ce afurisit era! Îi făcea poliţistului în ciudă!

Orlando se aşează - şi-o aşează pe genunchii lui, după care o "împachetă" în braţele lui. Şi-o pupă cu ţoc pe gât. Mm - chestia asta, demonstraţia gratuită de macho învingător, nu-i plăcea...

Şi cum cei doi bărbaţi din bucătăria ei păreau chitiţi să se lupte-n priviri şi-n opinii până mâine la aceeaşi oră, decise să facă prezentările:

- Dl comisar şef Emil Popescu de la a şasea.

Şi-acum chiar era în dificultate - despre bărbatul care dormise azi în patul ei ştia doar că

se numeşte Orlando şi învaţă la liceul Traian... Din fericire, Orlando îi înţelese "împiedicarea" - şi-o salvă el:

- Orlando Sorrenti. Acrobat.

... Cee?... Acrobat?... Păi...

Comisarul şef o privi preţ de-o clipă - după care ochii lui îl ţintiră pe Orlando:

- Acrobat, pe dracu! Hai! Plasticu'!

Orlando o împinse uşurel - şi scoase port-actul, îl deschise, deschise ceea ce părea a fi o legitimaţie... şi i-o arătă poliţistului de la distanţă. Şi-apoi închise totul şi "palmă" port-actul lipindu-l de halatul ei, strângând-o cu tandreţe...

Poliţistul închise dosarul, fixând cu privirea ochii negri din spatele ei... Iar ea îşi simţea obrajii fierbinţi ca plita - sau ca rezistenţa comunistă care-i încălzise copilăria! Stătea în braţele unui tânăr despre care nu ştia decât că-l cheamă Orlando! Şi care era impertinent şi "golănel" tocmai cu poliţistul care-o ferea pe ea de probleme! Se simţea... execrabil! Bărbatul îndesă cartonul în rucsac:

- Eu te-am mai întrebat o dată cine ţi-a dat ţie voie să-ţi faci de cap la apartamentul ăsta...

Orlando răspunse imediat:

- Ţi-am răspuns atunci, îţi răspund şi-acum - am cea mai puternică aprobare din lume...

Şi-o pupă apăsat pe obraz, sub formă de "măgărie supremă"...

- Da' aprobarea părinţilor o ai? Că, la vârsta ta, mi-e că-ţi trebuie şi de-asta!

La dracu! Acu' chiar că o să-i crape obrazul de ruşine! La propriu! Dacă omul ăsta o să-i spună chiar şi cea mai mică aluzie referitoare la coruperea de minori... Vocea din spatele ei răspunse, zâmbitoare:

- Nu mai sunt demult minor. Doamna m-a invitat să intru în apartamentul ăsta. Aşa că, cel în plus de la masa asta dvs sunteţi.

Comisarul şef băgă mâna în geacă, clătinând încet capul... şi întinse legitimaţia spre Orlando:

- Comisar şef Emil Popescu. Actele, te rog.

Decise să se ridice; dar imediat cum Orlando o simţi schimbându-şi centrul de greutate, strânse mai bine mâna stângă, ca s-o oprească, iar cu dreapta despachetă iar port-actul, scoase cartea de identitate şi-o întinse prompt spre poliţist. Care-o luă, evident - şi-acum scotocea în rucsac...

Era "linişte" - de-aia cu ghilimele. În sensul că nu se mai înţepau unul pe celălalt! Orlando se îndeletnicea cu ţinutul ei tandru-n braţe şi dezmierdatul cu ambele mâini - activitate care părea să-i dea satisfacţii mari, că nu renunţa "neam" la ea. Poliţistul scosese o agendă, o deschisese şi copia de zor datele din cartea de identitate. Bombănea. Îl bombănea pe Orlando. Se-ntreba, cu o voce semi-tare, cât de acrobat era Orlando. Şi din ce trupă face parte. Trupa lu' Buzea, a lu' Costică Chioru din Colentina, a lu' Făcăleţ - care acţiona doar la vile... Ea realiza că era foarte posibil să fie acrobat la circ - şi să aibă mulţi prieteni printre puştii de la liceul Traian... Era la fel de posibil să fie, într-adevăr, acrobat - iar lungile şi desele plecări prin turnee să-l fi împiedicat să termine liceul "la timp"...

Trebuia să aştepte să plece poliţistul - şi abia după aceea să pună întrebări. Deşi, dacă stătea să se gândească puţin mai bine... Poate-ar fi fost mai bine să nu-l întrebe nimic. Poate-ar fi fost mai bine să pitească cina şi să facă cumva să-l vadă plecat. Nu-i plăcea măgărismul pe care-l folosise Orlando cu poliţistul. Nu-i plăcea nici "defilarea" în "costumul de amant". Nu-i plăceau mai multe...

Nu putea spune că Orlando încercase să o înşele. Sau că o minţise. Sau că o dusese de nas, ascunzându-i anumite lucruri referitoare la el. Ea nu-l întrebase nici cum îl cheamă, nici câţi ani are, nici unde locuieşte... Nici dacă are fraţi sau surori, sau cât de bine învaţă la matematică... Nu-l întrebase nici ce mai făcea mama lui, ce vorbise cu ea când se văzuseră, dacă-i spusese de ea... Dacă tatăl lui ştia de ea - adică dacă ştia că tocmai ea, "Popeasca de la TV", este cea pe care-o vizitează băiatul lui...

Comisarul şef întinse cartea de identitate spre ea - şi-o privi lung, concludent:

- Îl verific şi vă fac o vizită.

Aprobă, dar nu luă plasticul. O făcu Orlando:

- Tot aşa, neanunţat?

Ei, hai! Era prea mult! Întoarse scurt capul şi-i aruncă o uitătură câşă. Şi-l văzu imediat plecând capul şi aşezându-şi fruntea pe umărul ei! Orlando cedase instantaneu! Sigur, se mulţumea cu "micul avantaj" de-a fi cel care-o strânge-n braţe şi rămâne aici cu ea... Chestia asta or s-o lămurească după ce rămâneau singuri. Reveni spre poliţist:

- Ţinem legătura.

Bărbatul schiţă un zâmbet mititel - şi-i "semnaliză" cu ochii că ţineau, într-adevăr, legătura:

- Desigur. Până obţin datele alea, asta e cartea mea de vizită. Oricând simţiţi că nu sunteţi în siguranţă, sau aveţi probleme...

- Vă sun.

- Mai ales în legătură cu datele din dosar. Să fiţi atentă la ele...

Aprobă, dându-şi seama că omul ăsta avea şi alte treburi în afara plimbatului cu ea prin mall-uri, aşa că în curând o să rămână fără "protecţie"...

- La revedere.

Orlando îi răspunse prompt:

- La revedere.

Bărbatul nu se mai opri; aşa că se ridică şi ieşi după el. Şi oftă:

- Dle comisar şef...

O privea cu un pic de dezamăgire... Zâmbi:

- Vă mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce.

- Ba am pentru ce. Şi ştiţi bine asta.

Bărbatul... păru că se fâstâceşte - şi încearcă să mascheze asta prin ridicarea unui deget de atenţionare:

- OK, în cazul ăsta, să nu mai faceţi niciodată!

El râdea; ea deveni serioasă şi şopti:

- N-am să mai alerg niciodată pe peron.

Acum era şi el serios. Aproba, îi aproba cuvintele şi-o privea lung... Adăugă:

- Pentru nimeni şi nimic în lume.

- Mă bucur să vă aud spunând asta. Vă sun.

- Aştept să mă sunaţi.

Că el avea numerele ei de telefon la dosar, nu? La "fişa operativă", sau cum se numea ea...

- La revedere.

- La revedere.

Poliţistul ieşi. Ea se grăbi să închidă uşa, să o încuie...

"Deci de-asta nu puteai tu să-i identifici meseria..."

"De-asta te tot ciocneai de el pe-aici, prin zonă..."

"Deci el te-a salvat atunci, la metrou..."

Era ciudat - îşi amintea că atunci, pe peron, avusese freză, o geacă pătrată şi-o geantă de umăr şi nu ieşise cu nimic în evidenţă - adică i se păruse un muncitor oarecare...

"Eleno! Nu vrei tu să laşi analiza asta pe mai târziu? Nu de alta, dar poliţistul şi Orlando au mai interacţionat cel puţin o dată; iar Orlando e deja indispus când aude de poliţist!" În plus, nu trebuia să ştie Orlando secretele ei; că nici ea nu ştia secretele lui!

Reveni în bucătărie - iar el o strânse în braţe:

- Te rog să mă ierţi.

Hm! Se grăbi să-i răspundă:

- Te iert, cu condiţia să nu mai faci.

- Păi nici nu pot s-o mai fac - că ai aflat cum mă cheamă, nu? Adică, pe viitor, ştii cum

mă cheamă...

Aprobă şi deschise frigiderul - pentru o clipă, avusese impresia că Orlando poate fi şi serios. Şi, când colo, el preferase să glumească în loc să-şi ceară scuze pentru apariţia despuiată şi măgărismele la adresa poliţistului. Aşa că decise să nu mai discute despre asta. Scoase platoul cu răcituri. Hai să pună masa şi să-i amintească de medicamente, nu? La pneumonie se dădeau antibiotice, iar alea trebuiau luate la oră fixă!

Scoase farfurii şi tacâmuri, porni după pâine dar tânărul o trase înapoi, spre geam, şi-o luă în braţe:

- Fiecare cuvânt legat de mine este o povară pentru tine. Povestea mea, cu toate amănuntele ei, este dăunătoare pentru tine - pentru că o să începi să te gândeşti la mine şi la problemele mele, transformându-le astfel şi în problemele tale. N-am vrut să te împovărez, aşa că nu ţi-am spus decât ceea ce ai vrut tu să ştii.

Aprobă, grăbită să termine pălăvrăgeala şi să pună masa.

- Dar, dacă vrei să afli anumite lucruri despre mine, e de-ajuns să mă întrebi - îţi voi răspunde cu toată sinceritatea.

Aprobă din nou. Orlando îi dădu drumul, aşa că reveni la întinsul mesei:

- Lucrezi la circ?

- Nu. Încerc să lucrez la circ; încerc să fac o trupă de acrobaţi. Momentan, pregătim numărul şi facem repetiţii; când o să fim selecţionaţi să facem parte din spectacol, o să fim şi plătiţi pentru asta.

Probabil că şi el se confrunta cu problema tinerei generaţii - "dinozaurii" pensionabili aveau salarii babane şi-atunci când nu munceau, iar lor li se solicita să muncească voluntari eventual... Orlando adăugă:

- Părinţii mei au lucrat la circ; eu am rămas cu unele beneficii, ca de exemplu legitimaţia...

Aha... Paharele, Pepsi-ul... Ce mai lipsea?

- Mă mai întrebi?

Negă - n-avea ce să-l mai întrebe. Ah, ba da!

- Care-a fost şmecheria cu tema la engleză?

Acum auzi un oftat greu... iar el începu să toarne lichidul în pahare:

- Anul ăsta, am împlinit 20 de ani. Cât am umblat prin turnee cu ai mei, cu numărul lor, am cam neglijat şcoala. Şi s-a simţit, cum se spune... În vară, am picat bacul. Mama mi-a aranjat cu directoarea să mă duc la ore la disciplinele la care dau examen, ca să nu uit materia...

Era limpede - mai limpede decât orice tip de informare a comisarului şef! Aşa că arătă spre scaun şi se aşeză şi ea. Orlando se conformă... Ea îşi umplea farfuria, el o privea şi nu se clintea...

- ... Nu mănânci? La ce oră trebuie să-ţi iei pastilele?

- La nouă. Mă mai întrebi?

- Nu.

- ... Nu mai vrei să ştii nimic despre mine?

- Vreau să ştiu totul despre tine. Dar nu aşa - nu interogându-te şi storcând cuvintele din gura ta.

Tăcere... Zâmbi:

- O să-mi spui singur totul, atunci când o să fie vremea. Atunci când o să vrei să-ţi împarţi secretele cu mine.

- Nu sunt secrete; sunt doar

- Şi-asta înseamnă că nu vrei să le-mparţi cu mine?

Ea râdea, el nu. El era încurcat de refuzul ei de a-l descoase! Şi probabil că îl mira şi absenţa palmelor peste ochi, pentru momentele stupide cauzate de el şi cuvintele lui...

- ... Pot să te rog ceva?

- Da.

Orlando se ridică imediat şi întinse mâna spre ea:

- Te rog, vino cu mine.

Deci, să se ducă cu el... Unde să se ducă cu el?... Nu conta. Hai să se ducă cu el!

... Oo, Doamne! O dusese în dormitorul mic! O dusese "să aibă o discuţie" cu ea! Nu, nu se împotrivi propunerii lui! Era foarte ciudat, dar ochii lui Orlando străluceau de fericire. De parcă se bucura că ea marşase la ideea lui... Sau...

23,30

Încă un sărut, încă unul... şi-ncă unul... Simţea că i se taie picioarele de oboseală - dar nu voia să-i arate şi lui asta, fiindcă risca să-l vadă întors din drum...

- ... Vobim mâine. Bine?

Aprobă cu capul - nu mai avea energie pentru cuvinte, sau...

- Vorbim - da?

Aprobă din nou...

- ... Eşti obosită. Te las să dormi pe rupte şi vin la prânz. Bine?

Aprobă din nou...

- ... Pa!

- Pa!

Orlando o sărută din nou... şi, în sfârşit, ieşi! Uau! O năucise de-a binelea! Zâmbi şi-i făcu cu mâna; după care închise uşa, o încuie...

Decise să se îndepărteze de ea uşurel, pe vârfuri. Intră în living, se aşeză pe canapea şi răsuflă uşurată - în sfârşit, putea spune că ziua de azi se putea sfârşi...

Orlando înnebunise. Adică abia acum înnebunise Orlando! Ea crezuse că era nebun atunci când aruncase fotoliul pe geam; dar se părea că rezervele lui de nebunie erau nebănuite...

Din clipa în care dăduse ochii cu poliţistul... Nu; de fapt, din clipa în care spusese "mm, ce-am dormit" şi-o privise lung şi nu fusese poftit să se-mbrace măcar cu pantalonii şi tricoul, Orlando căpătase un curaj nebun. Iar faptul că îl înţepase verbal pe poliţist iar ea nu-l corectase decât cu o privire câşă îi hrănise planurile cu energie. După plecarea poliţistului, Orlando "preluase controlul". Şi, după ce-o luase şi-o urcase "sus pe scenă" şi cântaseră amândoi mai bine de-o oră, fusese pusă să stea comod în pat - şi i se adusese cina pe tavă. Orlando întrebase, până la urmă, unde-i tava... Înfulecase "cu două guri", minunându-se după fiecare îmbucătură de calităţile ei minunate de bucătăreasă perfectă. Şi-apoi îi făcuse el un masaj "ca la carte". Iniţial, crezuse că e o nouă invitaţie mascată la rupt patul; dar constatase că Orlando se pricepea la masaje - şi-avea noţiuni de anatomie. Făcuse corelaţia cu termenul "acrobat" şi-şi spusese că îi plăcea lui să citească, să ştie... Fiindcă nu putea fi "ca-n filme", să fie un acrobat care învaţă pentru Medicină... Şi-apoi el propusese un duş împreună. Ea negase şi se ridicase: nu e bine să iasă umed pe stradă, că doar ce făcuse pneumonie... El zâmbise şi-i spusese că uitase, într-adevăr, acel mic aspect. Şi nu păruse să se supere pentru invitaţia mascată de-a o lăsa să doarmă singură. Făcuse el un ceai, care era foarte bun în convalescenţă, şi insistase s-o ţină-n braţe cât îl bea. Ea spălase vasele, aşa că "se jucaseră de-a trenul" prin toată bucătăria... Şi-apoi Orlando se pregătise să plece spre casă. Cinci minute durase numai trecerea peste pragul uşii... Şi nici o dată, nici măcar o singură dată, nu-l auzise făcând măcar o aluzie la "dormim împreună"...

Se simţea sfârşită. Şi stoarsă de energie şi de forţă. Se gândea cu groază că o să adoarmă aici, aşa - şi-o s-o doară spatele mâine...

Se gândea la poliţist...

"Comisar şef Emil Popescu, Secţia 6 Poliţie." Aşa-i spusese, când ea întrebase cine e...

Se simţea... dezamăgită. Nu de el, ci de situaţia în sine. Bărbatul ăla fusese, practic, singura "opţiune" normală pe care-o avusese! Şi chiar păruse interesat de ea! Descoperirea că fusese interesat strict din punct de vedere profesional îi strângea inima şi sufletul şi...

Se posomorâse. Avea doar opţiuni anapoda - un acrobat cu 15 ani mai tânăr decât ea, un interlop periculos, un avocat un pic cam prea mişto car... Pentru poliţist îi părea rău. Adică pe brunetul atletic, cochet şi iute, chiar îl regreta. Unica opţiune normală, viabilă...

Închise ochii şi oftă greu - o s-o doară spatele şi gata! Nu-i mai ardea să se plimbe prin casă! Şi-aşa - ce opţiuni avea? Patul lui Mihai, pe care-l detesta... şi patul în care începuse, se desfăşura şi se va sfârşi *freelove*-ul cu Orlando...

Apropo de *freelove*... Simţea nevoia să adoarmă într-o notă optimistă. Că-i mersese bine azi... totuşi. Aşa că revenea la *freelove* şi zâmbea. Şi se gândea că era o femeie norocoasă... totuşi. Că, la 35 de ani, îşi regăsise libertatea, frumuseţea şi cheful de viaţă. Şi era dorită, admirată şi iubită... Şi puţine femei la 35 de ani "jucau în trei spectacole pe zi" - iar tânărul acrobat era-n stare şi de bis-uri, dacă ea i-ar fi cerut să biseze...

Era târziu, era foarte obosită, o stăpânea confuzia optimist-pesimistă şi aproape aţipise. Aşa că gândea prostii...

25 octombrie 2015. Duminică.

8,05

Bătea un vânt afurisit de rece. Aşa că trase fermoarul gecii până sus şi ieşi din scară. Şi se zgribuli scurt - era foarte, foarte frig...

Porni spre copac. Iar vântul decise, brusc, să zburătăcească frunzele de pe alee.

Doamne, ce frig era! Şi spuseseră la meteo că azi sunt cinşpe grade! "Cu plus, nu cu minus!" De-abia ajunsese la copac, şi deja îi era foarte dor de căldura din apartamentul ei...

De fapt, ieşise până la Mega. Avea nevoie de pâine, un pachet cu unt şi ţigări. Chestia cu ţigările îi displăcea cel mai mult! Când se uitase pe geam şi "constatase" frigul de-afară, se gândise că îi trimitea lui Orlando un SMS şi-l ruga să ia el pâine şi unt. Dar apoi îşi amintise că nu are ţigări. Şi găsise o scuză ca să se ducă să cumpere ea ţigări, acum, de dimineaţă - îşi spusese că SMS-ul cu "cumpără tu pâine" semăna prea mult cu viaţa de familie, iar el nu locuia la ea, şi nu era sarcina lui să-i cumpere el pâine... deşi, vorba aia, el o mânca...

"Vezi tu, Eleno? Aici e diferenţa dintre femeile deştepte şi alea proaste. Proastele ies de dimineaţă în ger ca să-i cumpere lui nişte bunătăţuri; pe deştepte le trezeşte el, când vine cu cumpărăturile şi cadoul." Aşa-i venea să se-njure bine, că era totuşi proastă... În fine!

O coti la dreapta, pe Ştefan cel Mare, şi-şi impuse să nici nu clipească - chiar lângă colţul blocului, lipit de magazinul cu bunătăţuri din Mărginimea Sibiului, stătea un zdrahon de doi pe doi! Mm - demult nu mai văzuse ea "specimene" de-astea prin cartier! În ultima jumătate de an, indi-

vizii cu gabarit depăşit dispăruseră în cazino-urile şi bet-urile care răsăriseră pe bulevardul ăsta ca ciupercile după ploaie. Azi, acum, pe frigul ăsta teribil, zdrahonul sprijinea magazinul... În fine!

Deci, pâine şi unt. Şi ţigări. De ce dracu ţinea musai să-şi ia ţigări, habar n-avea! Ar fi fost tare bine să nu-şi ia ţigări... Intră în magazin.

Încă din primele trei secunde, înţelese că biata femeie de la casă nu se simţea foarte bine. Avea o migrenă - una foarte pronunţată. În magazinul ei îşi făcea veacul fratele geamăn al individului care păzea magazinul cu bunătăţuri. Era un şpil aici - şi-avea impresia că îi scăpa şpilul ăsta...

Luă două pâini şi porni spre vitrina frigorifică. Observă imediat că fesul care acoperea cele trei rânduri de cefe late porni spre stânga - îndepărtându-se astfel de locul spre care se îndrepta ea. Ca şi cum încerca să se-ascundă, sau...

"Păi, e bine că fuge de tine - adică nu vine la tine!"

Luă pachetul cu unt şi se grăbi la casă.

- Bună dimineaţa. Matinală azi!

- Bună dimineaţa. Am rămas fără ţigări...

- Aha! Rothmans, da?

Se şi întorsese, să ia pachetul din suport! Decise... să fie curajoasă:

- Nu. Mai bine nu.

Femeia reveni spre ea, veselă:

- Vă lăsaţi?

- Încerc măcar! Adică sper să nici nu mă fi apucat, de fapt!

Casiera zâmbea a "ehei, visezi vise"... Achită cumpărăturile şi ieşi. Şi viră la stânga, normal, că se ducea acasă...

De ce se ducea ea acasă? De ce nu se ducea la dreapta, spre IGPR? Pardon - spre secţia de poliţie? Comisarul ei nu era prin preajmă, iar lucrurile păreau să scape curând de sub control...

Matahala din capătul blocului renunţase la sprijinit magazinul cu delicii din Mărginime; "staţiona" în mijlocul trotuarului acum. În spatele lui, ca fundal, se vedea ditamai maşinoiul grişobolan. Tabla era curată ca lacrima, iar la roata din faţă se vedeau nişte bumbişori mici cu albastru. Deducţia îi spunea că nu era maşina unei familii cu doi copii, care lucrează în mediul privat şi plătesc taxe la stat... Ştia că modelul ăla de BMW era rar - la fel de rar ca proprietarul lui, interlop de succes...

"Lasă prostiile - gândeşte-te cum scapi de ei!" Că erau chiar în faţa ei!

... N-avea nici o idee... N-avea nici un fel de armă - şi parcă n-avea nici iniţiativă să folosească untul pe post de proiectil şi să ţipe tare...

"În ultimă instanţă, ca să scapi dintr-o situaţie periculoasă, o faci şi pe-aia cu untul!" Şi-l pocnea şi cu pâinea - cu ambele pâini! Le-apuca de capătul pungilor şi le rotea uite-aşa, ca Jackie Chan...

Reuşi să nu râdă. Şi trecu pe lângă individul din mijlocul trotuarului de parcă ar fi fost copacul ei din mijlocul aleii. Stânga acum, spre aleea parcului...

Se părea că azi "scăpase", cum se spune. Nu? Că nu-i auzea venind după ea!... Sigur, ar fi fost simplu pentru indivizii ăia doi să "accelereze" şi s-o ajungă din urmă! În orice caz - înainte să deschidă uşa blocului, o să se asigure că are timp să intre-n scară şi să închidă uşa după ea. Momentan mergea pe alee. Şi încerca să facă abstracţie de zgomotul de motor turat...

Văzu, cu coada ochiului, cum BMW-ul trece pe aleea din dreapta, spre circ... Maşina încetini... Făcea stânga, ca să intre pe aleea de lângă ea - şi zău că-i era frică să nu oprească lângă ea, sau în faţa ei, sau...

BMW-ul frână exact în faţa scării ei! Fir-ar...

"Dacă vin şi ăia doi din spate, să vezi tu problemă!"

Încerca să păşească drept, să nu le arate că e îngrozită de toată scena, de momentul în sine, de ei, de...

"Ei, poftim! Şi tocmai acum, presa nu-i aici! Nici poliţistul nu-i aici..."

De poliţistul ei îi era cel mai dor! Presa ca presa - dar poliţistul ăla chiar putea fi eficient! Adică fusese eficient...

Dacă se-apucau ăştia s-o răpească... Dacă se-apucau s-o răpească, nici dracu n-o să-i simtă lipsa! O să sfârşească pe-o listă cu persoane dispărute... Adică, nu! Orlando o s-o caute! Spusese că vine la prânz, aşa că...

"Aşa că fii curajoasă! E dimineaţă, e linişte şi e duminică - moment când majoritatea oamenilor sunt acasă! Dacă urli tare, sigur ies vecinii la geamuri!"

Acum era un pic mai curajoasă. Şi cum făcea parte din persoanele care nu credeau în "răpiri de pe stradă", cum mai avea doar câţiva paşi până la aleea scării ei, decise să fie 99% curajoasă.

Întoarse capul şi privi drept parbrizul, în locul unde-ar fi trebuit să fie şoferul - adică el. Îl privi drept, pătrunzător, încercând să-i transmită că insistenţa lui e inutilă şi nedorită şi nici nu se gândeşte să se lase impresionată de tancul lui gri-şobolan...

Reveni spre alee şi viră stânga, spre scara blocului. Momentan, nu se auzea strigată. Spera să nu se-audă nici de-acum încolo... Descuie uşa... Intră în scară, trase uşa după ea... Urca treptele - şi chiar se mira că n-o suna el, să-i reproşeze că e aşa o duduie insensibilă şi nesimţitoare şi nu ştie să aprecieze măcar efortul lui de-a se trezi cu noaptea-n cap...

Intră în apartament. Închise şi încuie bine uşa. Răsuflă uşurată - era în siguranţă, în casa ei, încuiată bine...

Domnul Bogdan Mihalache - că el fusese la volanul BMW-ului - se-ntrecea cu gluma. Nu ştia ce voia individul să demonstreze - sau ce intenţionase să-i arate cu "gestul" de azi. Dar era hotărâtă să-i zică ea vreo două! Sau poate chiar mai multe! Că dacă individul se-ambiţiona să-i dea târcoale...

"Ehei, Eleno - şi-ţi aminteşti că, la un moment dat, n-ai fi avut nimic împotrivă?"

Da, dar pe-atunci nu ştiuse de cele 20 de rânduri de "vitejii" ale individului!

"De parcă-ţi imaginai că există interlopi curaţi ca lacrima!"

Gata cu gândurile - că n-avea rost să-şi chinuie degeaba neuronii! Dacă dl Bogdan Mihalache o să insiste cu socializarea, o să-l lămurească ea ce şi cum! La urma urmei... La urma urmei, avea la îndemână "varianta doi"! Mânca cu ceapă, îl vâra pe *pinky*-n nas şi ştergea mucu' pe pantalon - şi pe urmă râdea şi zicea "Hai, bă, fii serios! Io şi tu *together*? Nu cred! La valoarea ta..." Şi-i ucidea-n faşă tot libido-ul! Aşa că...

Şi mai avea şi varianta trei! Dar asta implica un telefon la dl comisar şef... Şi ce?! O să-l sune, dacă o să fie cazul! O să-l sune şi-o să-l roage să-i spună nu adresa lui Bogdan Mihalache, ci adresa la care Bogdan Mihalache şi soţia lui se aflau în acelaşi timp, în acelaşi anturaj, în public. Şi pe urmă o să-l sune Bogdan Mihalache, să-l roage să-l anunţe când vrea nebuna să vină-n mall - ca să aibă el timp s-o şteargă de-acolo...

Ce nebunie!

Cu acest Bogdan ştia deja cum s-o scoată la capăt. Cu Orlando, cu puţin noroc, o s-o scoată la capăt - şi-or să rămână amici. Cu Mihai o s-o ajute Roxana s-o scoată la capăt... De ce toată viaţa ei era un lung "scos la capăt", în urma căruia ea rămânea singură? *At the end*, cum spunea englezul, ea ieşea din încurcături - şi rămânea singură...

"Auzi? Tu chiar vrei să te indispui rău de tot?" Nu, evident! Aşa că o să se preocupe de pregătirea prânzului. Şi de înfrumuseţare. Azi, Orlando venea "pe la prânz", semn că la unu cel târziu o să-i apese soneria...

12,50

Deci, să verifice din nou! Masa era aranjată "la milimetru", salata era gata, mâncarea era gata... Sucul era la rece... Decisese "să serbeze fără alcool", aşa că avea doar Pepsi. Şi rezistase cu brio tentaţiei de a-şi lua ţigări! Era foarte, foarte mândră de chestia asta...

Aruncă o privire în oglindă şi îndreptă o şuviţă rebelă. Fardul era OK; o cam necăjea un coş, care insista să-i coloreze inestetic fruntea şi cu care lupta cu unguente. Trebuia să aştepte să-i treacă...

Era bine. Era aranjată, cochetă, parfumată... Era şi puţin nerăbdătoare, adăuga ea - şi zâmbea cu subînţeles, fiindcă nu-i era foame...

Masa era gata. Şi ea era gata. Orlando putea să vină.

14,16

Soneria ţârâi o singură dată. Hm...

"Doar atât de nerăbdător eşti? După ce-ai întârziat două ore, doar atât poţi produce - un ţâr?"

Aşa-i venea să nici nu-i mai deschidă... Doar că voia să-i deschidă. Voia să ştie de ce întârziase. Voia să fie sigură că nu era ea motivul întârzierilor lui. Că nu venea târziu pentru că se oprea la o cofetărie, să mănânce cu mult dulce...

Se ridică, ieşi în hol şi-şi aminti de Bogdan. Aşa că ridică totuşi căpăcelul vizorului.

- Uau!

Orlando probabil că o auzise - fiindcă încercă să-i zâmbească... Mamă, Doamne! - era plin de sânge pe faţă! Da' ce păţise? Îl prinseseră duşmanii?

Se grăbi să descuie - iar el şopti, privind-o lung şi arătându-i palma stângă murdară de sânge:

- Mi-e că te superi, că ţi-am murdărit tocul...

Ei, la naiba! Se supăra! Îl apucă de braţ şi-l trase înăuntru:

- Ce-ai păţit?

- Nu mare lucru - doar chestii normale pentru un tip de valoarea mea!

Ha! Îl scutură uşor:

- Heei! Vorbeşte normal! Cu cine te-ai bătut?

- Cu doi indivizi.

Cifra îi readuse imediat în memorie cei doi indivizi pe care-i văzuse ea de dimineaţă. Şi totuşi, ea ieşise la opt iar el venea la două şi ceva... Şi n-aveau de unde să-l ştie! Nu, nu se potrivea!

- Păi cum te-au prins? Când? De fapt, îi cunoşti? Ştii cine sunt?

- Nu; dar o să aflu totul despre ei cât de curând. Că "i-am dat în lucru", şi-o să aflu repede cine sunt şi ce-nvârt.

Îi luă geaca şi-o duse-n baie, că era murdară de sânge. Ia uite - şi cămaşa era pătată...

- Şi totuşi - ce le-ai făcut? De ce s-au luat de tine?

Orlando făcu un gest de "lasă, că nu mai contează" - moment în care se înfurie foarte tare şi-l luă de braţ şi-l trase-n baie:

- Hai - jos cămaşa!

Ochii negri o priveau lung... Repetă, mai mult serioasă decât panicată:

- Dezbracă-te, să văd cum şi unde te-au lovit şi dacă e cazul să mergem la Urgenţă.

- Nu e.

- Tu dezbracă-te, oricum.

Nu era foarte convins că era o idee bună... Ea era de neclintit - aştepta...

Oof, Doamne! Se bătuse cu ei! Avea nerv şi curaj - dăduse şi el! Degetele umflate şi zgâriate încercau să desfacă nasturii... Ei, na! Las' că-i desfăcea ea! Repede, să apuce să-i spele cămaşa - şi să-l oblojească, să-i pună comprese, să vadă pe unde-l bumbăciseră... Poate va trebui şi să treacă pe la Urgenţă! Oricum, se îndoia că, pentru o bumbăceală minoră, or să-l pună să dea declaraţie la poliţie... Trase uşurel de revere; Orlando se mişca încet, fiindcă sigur încasase câteva lovituri zdravene la corp...

Dădu drumul la apă rece - şi-i udă cămaşa şi se-apucă să-i şteargă dârele de pe obraji şi frunte, buza spartă, sângele întărit la nară... Tânărul oftă greu:

- M-au oprit în capătul parcului şi m-au întrebat încotro mă-ndrept aşa, frumuşel şi aranjat şi înarmat cu flori. Iar când le-am spus că nu e treaba lor, au spus că nu mai sunt aşteptat acolo unde plănuiesc eu să ajung. Şi deci e mai bine să n-ajung acolo. Au fost destul de ilogici în exprimare, aşa că am încercat să trec pe lângă ei. N-am reuşit. M-au tras după colţ, în gang... I-a lătrat un câine - şi m-au abandonat acolo. Doar că am ieşit de-acolo şi-am pornit tot spre tine. Şi m-au văzut, din maşină.

- Ce maşină?

- Un BMW de-ăla "barcă", cu număr de şmecher.

- Ce număr? Ce barcă?

- Un BMW model masiv, de-ăla de băiat şmecher.

- Ce culoare?

- Poftim?

- Ce culoare avea BMW-ul?

- ... Gri închis.

Fir-ar să fie! Asta aşteptaseră malacii ăia doi, de dimineaţă! Nu o pândiseră pe ea, ci îl pândiseră pe Orlando! Ce rahat monstruos...

- ... Pari să ştii tu ceva despre BMW-ul ăla...

- Nu, nu ştiu. Dar pot să aflu. Ce număr avea?

- De unde să afli?

Fu cât pe ce să-i spună că de la comisarul şef, dar se controlă la timp:

- De la o colegă de la revistă. Ce număr?

- B-111-BMM.

Aha! Să-l ţină minte! Gata - rănile de pe faţă erau curate. Ia să-l vadă pe corp! Gâtul era OK, pe braţe n-avea răni - că-l apărase geaca... Orlando îi confirmă şi el socoteala aia:

- Atât a fost. Nici n-a durat mult; maximum 5 minute.

- Faza din gang? Sau...

- Păi, în gang m-a salvat câinele după vreo 30 de secunde. Mi-au altoit câteva la figură, mi-au confiscat surpriza pentru tine şi-apoi i-a speriat câinele.

Şi pe el nu-l muşcase? Adică... În fine! O fi fost un maidanez mai inteligent decât media!

- Iar după ce-ai ieşit din gang?

- După ce-am ieşit din gang, am încercat să fug de ei. M-au prins la spitalul Colentina - la policlinica RATB. Acolo a fost mai nasol, că au dat la corp...

Îi venea să-l întrebe câţi fuseseră în maşină - dar prefera să tacă. Nu era bine să aibă "curiozităţi" de-astea. Nu era bine să-i arate că din cauza ei... Adică... În fine! Lăsă cămaşa în chiuvetă:

- Las-o s-o spăl. Hai!

Îl trase în dormitor şi deschise şifonierul. O să-i dea o bluză de la ea. Una de bumbac, cu mânecă lungă. Şi pe deasupra un pulover călduros. Orlando începu să râdă:

- Te rog - dă-mi-l pe-ăla bleu.

Poftim?... Oo, Doamne! Îi scosese puloverul roz! Avea un singur pulover roz - şi tocmai pe-ăla îl scosese! Bufni în râs:

- Ba ţi-l dau pe-ăsta, care este cel mai călduros pulover pe care-l am.

Fu prinsă de umeri, sărutată... iar Orlando oftă greu:

- Te rog, spune-mi cine-i individul.

Poftim?

- Ştiu de ce-am mâncat bătaie. Ştiu de ce mi s-a sugerat să-mi anulez vizitele viitoare în blocul ăsta. Şi ştiu că poliţistul de ieri nu şi-ar fi dezvăluit identitatea doar ca să-mi ia mie datele din buletin.

Deci îi spuseseră că-l bumbăceau pentru că îndrăznea s-o viziteze pe ea... La naiba!

- Spune-mi cu sinceritate cine e. Îţi jur că n-o să am nici o reacţie. Nici n-o să ţip, nici n-o să fac scandal, nici n-o să dispar cu săptămânile...

- ... Pune puloverul pe tine şi hai la masă. Şi-ţi spun după aia.

- Nu; pun puloverul şi-mi spui. Şi pe urmă mâncăm împreună.

Prea bine! Îl aşteptă să se-mbrace, închise personal fermoarul până la capăt...

- ... Când m-am angajat la revistă, redactorul-şef mi-a spus să mă duc într-un mall, oricare vreau eu, şi să încerc să înţeleg nebunia numită *fashion*. M-am dus la Promenada. Acolo, personajul care deţine firma de pază şi protecţie m-a observat...

Ochii negri o priveau lung - şi păreau să-i amintească faptul că niciodată nu iese fum fără un pic de foc...

- Eu m-am dus zilnic acolo; el se ocupă zilnic cu paza şi protecţia. Una dintre vânzătoare a observat cum ne tot dădea târcoale, mai ales mie, şi mi-a spus, mai printre dinţi, că respectivul îi protejează pe toţi până le iese protecţia lui pe ochi... Iar joi, când a venit avocatul lui Mihai şi am fost la arest, m-am îmbrăcat altfel decât de obicei. Ştiam că o să fie presa acolo... Îţi povestesc eu. Oricum, după vizita la arest, m-am dus în mall. Iar atunci când am plecat, respectivul m-a urmărit până acasă. Cocoţat în barca aia gri-şobolan, s-a ţinut după tramvaiul 5 fără să-i pese că blochează traficul, sau...

Orlando o privea în continuare lung. Nu părea s-o mai întrebe unde era focul. Probabil că şi-l amintea pe şoferul BMW-ului şi făcea singur corelarea bărbatului de 45 de ani cu cuvintele ei referitoare la diferenţa de vârstă... Oftă scurt:

- Poliţistul Popescu mi-a spus să fac cumva să-l ocolesc. Dar mi-a spus asta ieri, nu?

Primi o aprobare mută...

- Încă de când mi-a arătat lunga listă de infracţiuni cu care e individul familiarizat, mă căznesc cât pot eu de tare să devin indezirabilă; dar... Azi dimineaţă, de exemplu, când m-am dus să iau pâine, i-am văzut BMW-ul parcat în capătul parcului. Şi am sentimentul că i-am văzut şi pe cei doi caftangii. Unul sprijinea primul magazin de după parc iar celălalt o speria cu prezenţa pe casiera de la Mega...

Tânărul o prinse de umeri:

- Pot să te rog ceva?

- În privinţa lui, nu. Am eu ac de cojocul lui.

- Pot să te rog să-i spui poliţistului Popescu că individul ăla îţi dă târcoale pe la bloc?

- ... O să-i spun, cu prima ocazie când îl întâlnesc.

- Te rog, dă-i telefon.

- O să-i dau.

- Dă-i telefon azi.

- O să-i dau telefon cu prima ocazie când îl întâlnesc pe dl Bogdan Mihalache ăla. O să mă poziţionez astfel încât să mă audă şi el şi-o să-i dau telefon. Şi-o să spun cuvintele care-or să-l convingă s-o lase baltă. Acum pot să te rog şi eu ceva?

Orlando zâmbea... şi nega:

- Nu - nu poţi să mă rogi să nu mai vin la tine.

- Voiam doar să te rog să fii mai atent, atunci când vii la mine...

- Acum, că ştiu de cine să mă feresc, o să fiu atent...

Îi fură un sărut şi-l răsuci-n loc. Şi-l aşeză pe capacul WC-ului:

- Stai acolo.

Orlando nu protesta. Ea scotocea în dulap după loţiunea ei de faţă - care era în realitate spirt parfumat -, după şerveţele, după...

15,45

Îşi hrănise, cu grijă şi maximă atenţie, convalescentul. El marşase la nevoia ei de a-l menaja; stătuse cuminte, cu mâinile bandajate-n sus, şi se lăsase hrănit. Păruse mirat de bucuria care-o stăpânise pe perioada prânzului. N-o întrebase de ce se bucură chiar atât de mult că trebuie să-l hrănească ea; tăcuse şi nu se împotrivise. Şi mâncase tot, aşa că se mutaseră în bucătărie şi-i servise ea ţigara şi cafeaua...

Oblojirea lui Orlando începuse cu faţa, continuase cu mâinile şi trebuia să continue cu bumbăceala la corp. Îi pregătise nişte unguent pentru lovituri; intenţiona să i-l aplice pe tot, mai peste tot... simţindu-se vinovată pentru că el mâncase bătaie din cauza ei, iar asta sigur îi strica toată planificarea pregătirii numărului de acrobaţie...

Se ridică şi-l ocoli. Şi-i desfăcu puloverul, i-l scoase... Şi-i scoase şi tricoul... Tânărul rămase aşa, cu mâinile ridicate într-un gest de predare necondiţionată:

- După cum vezi, sunt cuminte şi nici măcar nu-ntreb ce vrei să-mi faci!

Era cuminte, presimţind probabil apropierea vertiginoasă a închiderii jaluzelelor...

Avea conformaţie frumoasă. Avea musculatură bine construită. Normal - era acrobat, aşa că făcea sport! Şi probabil că ajuta şi la cărat, la întins şi strâns decorurile sau cum se numeau ele... Avea un trup frumos. Şi nu ştia cum să-i spună asta. Pe de altă parte, zău că-şi dorea să-i comunice opinia ei apropo de înfăţişarea lui! Aşa că... Aşa că zâmbi:

- Am greşit crema. Vin imediat.

Fuga la baie! Unde era untul de corp?... Fuga înapoi! Orlando râdea:

- După cum vezi, n-am mişcat şi n-am suflat!

- Foarte bine!

Desfăcu repede cutia... şi decise că va porni de la umeri şi va sfârşi la talie...

- ... Să-mi spui unde te doare.

Aproba cu capul, deşi era evident că-l durea chiar acum... Şi-l durea şi-acum... Dăduseră la coaste, nemernicii! Probabil că şi la organe - ficat, splină... stomac... Încerca să nu-i facă rău, să nu-i provoace durere...

Gata - îl masase uşor pe tot spatele. Orlando lăsă bărbia în piept şi puse palmele pe glaf, lângă ceaşca cu cafea:

- Te rog, fă-mi şi la gât...

OK! Şi la gât. Încet, că sigur îl înhăţaseră şi-l smuciseră de gât... Şi-l ţinuseră, probabil, aplecat - ca să poată să-i care şuturi şi pumni...

Ei bine, se simţea... curajoasă. Era fericită - pentru că, iată, avea un prieten care mâncase bătaie pentru ea. Şi se-ntorsese să mai mănânce nişte bătaie pentru ea, după care făcuse cumva să-i ducă de nas şi să ajungă la ea... Ceea ce făcuse Orlando putea fi numit, în oarecare măsură, o copilărie. Dar o făcuse pentru ea. Şi-i arăta că tânărul ăsta minunat, complicat, ciudat uneori avea în suflet sentimente pentru ea. Indiferent care erau ele - erau acolo, în sufletul lui... Iar el era aici, în bucătăria ei... El, după ce se externase, venise glonţ la ea... "M-am externat pe semnătură" - adică se zorise să plece odată din spital şi să vină la ea, pentru că sora lui nu-l ascul-

tase şi nu-i spusese şi ei unde dispăruse el...

Era fericită. Era... un pic euforică. Pentru că era importantă pentru el. Îndeajuns de importantă ca să facă pe dracu-n patru să iasă din spital şi să vină la ea... Îndeajuns de importantă ca să-l sfideze pe poliţist... Îndeajuns de importantă ca să mănânce bătaie de la un şmecher - şi să nu-i pese, să se strecoare de malacii lui şi să vină totuşi... O să-i facă o surpriză. Adică o să-şi facă o surpriză - că habar n-avea cum o să fie, dat fiind că nu mai avusese niciodată "iniţiative ca-n filme"...

Îl masa cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga îşi scotea puloverul... Schimba mâna, abţinându-se cu greu să nu chicotească... Se simţea extrem de curajoasă, aşa că renunţă şi la sutien... Mai luă o porţie de cremă şi-l cuprinse cu braţele:

- Sunt sigură că în faţă ai încasat mai multe...

Nu, nu mai primi răspuns... Ce făcea?... Nimic. Rămăsese aşa, cu mâinile întinse-n faţă, cu bărbia în piept, cu ochii închişi probabil, şi nu schiţa nici un gest... Ea îi transmitea că era atât de frumos, încât simţea nevoia să insiste pe ici-pe colo, aşa că avea nevoie de-o nouă porţie de unt de corp...

Mirosea frumos untul ei; mirosea a ciocolată. Oare avea şi gust de ciocolată?... Nu, evident! Dar nici nu se-aşteptase să aibă gust de ciocolată! Totuşi! Avea gust de cremă!... Cremă cu Orlando...

Ea una nu mai avea răbdare. Aşa că îl ridică de pe glaful ăla şi-l ocoli. Şi se-aşeză în braţele lui şi-l luă de gât. Era rândul ei să beneficieze de unt de corp. Şi era rândul lui să beneficieze de nerăbdarea ei. Jaluzelele erau deschise, n-avea pătură în bucătărie...

18,40

Zăceau în pat, sub pătură. Era cald, dar nu voia să se dezvelească, pentru că nu voia să se îmbrace...

Orlando se răsuci şi-o cuprinse cu braţul. Îi aşeză capul pe braţul ei şi încercă să pară atentă la televizor. Vorbeau despre portul popular din Maramureş. Ea se folosea de tema asta ca să nu vorbească despre ziua de azi, sau...

- ... Ţi-e cald?

Aprobă cu capul, iar Orlando apucă pătura. Nu-nu! O prinse bine-n pumn, chiar sub bărbie...

- Enna... Pot să-ţi spun un secret?

Dacă ţinea el musai... Orlando se urcă până la urechea ei şi şopti:

- Să ştii că am trişat încă de ieri şi i-am văzut. Şi sunt cei mai frumoşi sâni pe care i-am iubit vreodată.

Evident, ea era deja sub pătură! Trăsese pătura peste cap şi chicotea, roşie ca racul...

- Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu te mint!

Scoase doar o mână de sub pătură şi-i arătă OK - îl credea, nu trebuia să dezvolte subiectul...

- ... Enna... Te rog!

Nu-nu! Scutura degetul, că de sub pătură nu mai ieşea azi...

- Pot să te rog să-mi aduci tu telefonul?

Cee? Trase pătura - şi-l privi lung, că nu era foarte sigură dacă vorbise serios sau...

- Serios. Îl aduci tu?

Păi...

"Eleno - nu uita de echilibrul delicios! Păi ce faci tu - eşti coaptă sau nu eşti coaptă? Şi-n plus, nu ţi-e clar că, până acum, şi-a dat seama cum arăţi? Ce vrei tu să ascunzi?"

La urma urmei... Prea bine!

Se ridică şi ocoli patul, că era în drumul ei spre uşă... Intră în bucătărie, luă mobilul şi făcu drumul înapoi. Şi-l găsi pe Orlando aşteptând-o, privind-o cu mimică pofticioasă... Era obraznic! Se aşeză lângă el şi-i întinse telefonul. Dar el nu-l luă - ci o trase în braţele lui:

- Intră pe Facebook...

Era îngrozitor, aşa că începu să râdă şi se ridică şi făcu iar drumul în bucătărie - revenind, de data asta, cu telefonul celălalt... Orlando râdea şi el - şi ridica pătura şi-o invita pe locul lui, încălzit de el...

OK - intra pe Facebook...

- Caut-o pe Cerasela - că are o pagină doar pentru prietene...

S-o caute pe o anume Cerasela. Friends, Cerasela...

- Intră la poze, la albume...

Photos, albums...

- Albumul intitulat sugestiv "frati-miu"...

Într-un cuvânt, bineînţeles - dar nu era momentul pentru aşa ceva... Mamă, Doamne!

- "Cerasela" e numele pe care-şi ţine sor-mea prostiile. Pozele alea le-a făcut la liceu, la vestiar, la sport. Uită-te şi tu - şi, dacă găseşti acolo sâni mai frumoşi decât ai tăi, poţi să mă pedepseşti pentru minciună. Na!

Pe bune? Adică sor-sa îi făcuse albumul ăla cu... sâni?

- ... Ea le-a făcut pentru tine?

- Da. A spus că să am din ce să aleg.

Pe bune? Sigur n-o lua la mişto?... Adică, ce mai - era pagina surorii lui, era albumul care purta numele lui...

- ... OK! Recunosc - înainte să faci tu curăţenie generală-n viaţă, eram singur. Şi-mi plăcea statusul ăla. Sor-mea s-a panicat atunci când a văzut că sar puştoaicele pe mine şi eu le fentez cu grijă. Şi s-a gândit să-mi dea un impuls...

Şi-i făcuse poze, ca să-şi aleagă probabil... Era înfricoşător, fiindcă fetele alea nu fuseseră pozate pe furiş ci pozaseră în toată regula... Orlando zâmbea:

- Vezi că nu te-am minţit? Ai tăi sunt cei mai frumoşi!

Ei, na! Îi întinse telefonul - iar el se ridică şi-o prinse de mână:

- Hai cu mine!

Nu-nu! Zâmbi şi negă:

- Stai liniştit, că nu e cazul.

- Ba da. Hai cu mine.

- Serios! Nu...

Nu, el nu accepta un refuz, aşa că o trăgea serios... Păi, amândoi erau dezbrăcaţi; aşa că... Aşa că îl urmă. Şi fu dusă la baie şi aşezată în faţa oglinzii:

- Fii atentă!

Ia - că-i pusese telefonul sub bărbie şi-i arăta prin oglindă "analiza comparativă!" Roşi violent - era nebun?

- Uite ce diferenţă colosală!

Se grăbi să tragă prosopul şi să se-nfăşoare în el:

- Te rog!

Orlando clătina încet capul, dezaprobator... La naiba! Se grăbi să iasă:

- Nu mai face de-astea!

- Vino înapoi.

Nu-nu! Nici nu se gândea! Intră în dormitorul mic şi-şi puse, grăbită, halatul:

- Vino şi îmbracă-te!

- Vino înapoi.

Luă halatul şi reveni în baie:

- Te rog să te îmbraci.

Era chemată la oglindă; insistă cu ideea ei:

- Abia te-ai externat! Încă mai înghiţi pastile! Te rog!

Orlando se îmbrăcă dintr-o mişcare - şi-o prinse de halat şi-o trase la el.

- Te rog eu mult; hai să nu exagerăm. Bine?

- Bine.

Orlando băgă telefonul în buzunar şi-o întoarse cu spatele la el. Bun! Deci renunţase la ideea aia alandala cu analiza comparativă... Evident, halatul ei coborî de pe umeri...

- ... După părerea mea, ei au dimensiunea ideală...

Bineînţeles că îi "măsura"...

- Şi forma ideală...

Evident, ea n-avea cum să pună la îndoială cuvintele lui...

- Şi sunt ai unei femei extrem de specială... Frumoasă... şi inteligentă... şi senzuală... După părerea mea, ei sunt cei mai frumoşi.

Părerea lui era confirmată - ca să spună aşa - de cel mai sincer "barometru"... Zâmbi slab:

- Deci nu m-ai minţit...

Orlando nega...

- ... Asta înseamnă că nu vei fi pedepsit, ci premiat! Nu?

În secunda imediat următoare, fu răsucită şi strânsă-n braţe! Evident, Orlando îşi cerea premiul...

22,30

Se ridică şi ieşi, încet, din bucătărie. Era linişte, era întuneric... Nu aprinsese lumina, că n-avusese de ce s-o aprindă - stătuseră pe întuneric. Până la urmă, Orlando recunoscuse că tot pe întuneric era mai bine...

Ziua de azi fusese incredibilă. Faptul că se înţelegeau atât de bine, faptul că aveau atât de multe lucruri de spus şi informaţii de împărtăşit unul celuilalt, faptul că nu se plictisise nici o clipă măcar... Faptul că fuseseră de aceeaşi părere în toate privinţele... Chiar şi în privinţa "analizei comparative", fuseseră până la urmă de aceeaşi părere! Ea se învelise pân' la gât, el se băgase sub pătură cu mobilul - care avea funcţie de lanternă...

Era şi fericită, şi tristă. Fericită pentru că trăise o zi incredibilă, tristă pentru că fusese una din puţinele zile incredibile din viaţa ei...

Nu se amăgea cu minciuna - ştia că relaţia ei cu Orlando se va sfârşi curând. Momentan, erau "proaspeţi" - se cunoşteau, se descopereau, încercau să se impresioneze reciproc... Când procesul de descoperire va fi complet, or să ajungă să mănânce la aceeaşi masă, dar privind display-uri diferite. Fiecare cu Facebook-ul lui. Ăla va fi momentul în care o să apară scuza. "Scuză-mă, dar nu mai pot să ajung azi la tine..." "Scuză-mă, dar azi ajung acasă foarte-foarte târziu..." Era ciudat - deşi ştia că perioada de fericire va fi scurtă, nu se bucura de ea, ci se gândea că o să cadă drobul de sare...

Orlando era maturizat mult. Pe ea însăşi se considera a fi destul de copilăroasă... Şi se-nţelegeau bine. Erau "proaspeţi". Când n-or să mai fie lucruri de descoperit, când n-or să mai fie glume nespuse, când n-o să mai fie centimetru de piele neexplorat...

"Eleno - ia vezi tu cum faci, să dai în depresie!" Nu de alta, dar pratic se îndemna singură spre depresie! Adică lucrurile mergeau bine, ei erau fericiţi, dar ea era tristă fiindcă lucrurile de obicei mergeau prost după ce mergeau bine! Hm...

Mâine era luni - se ducea din nou la redacţie, după care pleca în documentare. O să-l întrebe pe dl Drăghici dacă abordarea ei cu mall-urile era bună; pentru că plănuia să schimbe mall-ul, din motive lesne de înţeles, şi dacă el nu voia tot articole din mall... Poate plănuia s-o trimită pe la casele de modă! Sau... În fine! Mâine dimineaţă trebuia să treacă pe la redacţie. Şi, în funcţie de ceea ce vor stabili acolo, va umbla, probabil, toată ziua. Apoi, când va ajunge acasă seara...

Presupunea că Orlando o s-o caute, cel mai probabil, dimineaţă. Că de dimineaţă era el la liceu - sau în preajma lui. Era, din nou, posibil să o viziteze mâine seară - cu gândul să doarmă la ea. Asta rămânea de văzut. În orice caz, o să încerce să-l tempereze un pic - până lămurea problema cu Bogdan. Nu mai avea ea curaj să-l lase pe Orlando să se apropie de ea, ştiind în ce hal îl bumbăciseră indivizii - şi ştiind că, având motivaţia recidivei, ăia erau în stare inclusiv să-l taie... sau să asmută vreun pitbull pe el...

Da, îi era frică de Bogdan. Lucrurile degeneraseră rău în privinţa lui! Şi asta foarte repede! Păi ei se văzuseră prima oară acu' patru zile! Pe 21! Azi, pe 25, individul o aşteptase în faţa blocului şi-şi pusese malacii să-i gonească iubitul! Graba lui era cel puţin suspectă! Ce naiba voia? Adică... Adică, cine naiba era individul şi ce naiba voia de la ea? Din păcate, nu apucase să se uite în dosarul poliţistului. Probabil că acolo erau mult mai multe informaţii despre Bogdan Mihalache. Ca de exemplu adresa, numărul de telefon, starea civilă... Şi, mult mai important, numele verilor din afaceri cu taxe. Nu putea spune că îl cunoaşte pe Bogdan Mihalache atâta timp cât nu-i ştia "porecla"...

Ar fi putut să-l sune pe Emil Popescu. Apropo - ce coincidenţă! Amândoi erau Popescu! Probabil că procurorii se amuzaseră copios pe seama bietului om care era pus să-şi fileze tiza! Oare se hliziseră şi spuseseră "las' că-i face bine un mic antrenament"? În sensul că, peste câţiva ani, poliţistul îşi va fila astfel fiica, să vadă ce june o pupă pe furiş şi pe ce june îl vizitează ea pe-ascuns?

Oare poliţistul avea copii?

... Dacă avea copii, ar fi trebuit să fie undeva în clasele 5-8. Nu? El avea cam 40, iar dacă se căsătorise la 25 şi devenise tată după un an-doi, copilul lui ar fi trebuit să aibă 12-13 ani, nu?

... De el chiar îi părea rău! Pe cuvânt! Pe poliţistul Emil Popescu chiar îl regreta! Adică ea, dacă ar fi divorţat de Mihai şi ar fi trebuit musai-musai-musai să se recăsătorească, l-ar fi ales pe poliţist. În fine!

Tocmai îşi amintise de Mihai. Şi de divorţ. Păi, divorţul mergea înainte - în sensul că, pe 6 noiembrie, se-nfiinţa la tribunal, înhăţa un avocat "familist" şi-l punea să-i înainteze acţiunea! Şi nu pleca de la tribunal fără o dovadă că depusese divorţul! Nu putea să stea legată de el. Nu mai putea. Nu mai voia...

Oftă greu şi-şi scoase halatul. Şi se lungi pe pat. Era vraişte - toate şifonate, boţite... Dar nu mai conta. Pornise de la bucuria şi fericirea pe care i le aduce Orlando şi sfârşise la gândul amar al divorţului - aşa că voia să revină repede în gândurile frumoase, în amintirile minunate...

26 octombrie 2015. Luni.

7,01

Se holba în tavan. Oprise piuitoarea mobilului, dar nu se ridicase. Se uita sus, la tavanul uns bine cu lavabil, şi încerca să recapituleze programul de azi. Că nu-l mai ştia. Trebuia să

treacă pe la redacţie, apoi să caute subiecte de materiale, apoi...

Tresări - o fluierase mobilul! Ia uite! Primise un mesaj pe Facebook! Păi, cică era curioasă - oare cine-i scrisese? Haha! Ce glumă bună! Ia - ce i-a scris Orlando la şapte şi-un minut?

... Nimic. Îi trimisese o inimă. Nu "prinsese" şapte fix - dar îi trimisese, totuşi, dragostea lui! Aşa că...

Aşa că oftă greu şi pupă mobilul. Gata! Adică nu - nu era gata! Păi ea nu-i răspundea? El îi trimisese dragostea lui! Ea ce-i trimitea?... Un selfie! O poză cu ea! Nu - că cine ştie cum ajungea poza aia în posesia presei! Sigur, aveau poza ei - dar n-aveau poza ei în pat, trimisă pe contul unui tânăr de doar 20 de ani! Atunci... Să-i trimită tot o inimă? Părea un copy-paste lipsit de fantezie... Să-i trimită... un alt emoticon, fireşte! Ia - ce alte pozişoare de-alea erau pe-acolo? Derula... Mm - nişte buze senzuale! Mari şi roşii! Super-emoticon! Câte să-i trimită?

... Zâmbi - momentan unul... Lăsă mobilul pe pat... O să-i mai trimită unul peste vreo două minute... Şi-apoi încă unul, peste alte două minute... Şi dacă nu se ducea ea azi la redacţie?

... "Eleno, nu cred că e bine aşa..."

Nu, categoric nu era bine aşa... OK! Se ridică şi se grăbi la baie - plănuia un duş, înainte să se îmbrace şi să se aranjeze. Ca să fie "proaspătă". Nu ştia de ce, transpirase azi-noapte...

Periuţa de dinţi, pasta, paharul... Unde era telefonul? Messenger, el... Emoticon cu buze roşii mari, cărnoase, senzuale... Send.

Ziua de azi va fi minunată. Programul ei va fi presărat cu buze senzuale şi roşii! Şi-apoi o să vină seara, şi probabil că o să vină şi el...

"Eleno, chiar nu cred că e bine aşa..."

Nu, nu era bine aşa - zilnic şi seara şi cam fără perdea -, dar simţea că-i e tare-tare dor de el...

"Eleno, cu siguranţă nu e bine aşa... îndrăgostită de el..."

Nu era îndrăgostită. Era implicată sufleteşte. Şi era conştientă de faptul că bucuria de-acum se va estompa, iar la un moment dat se vor despărţi - dar acum era atât de bine... Ea era atât de fericită...

9,30

Hai, că era bine! Până aici, toate-i merseseră de minune! La opt fără zece, Orlando trecuse prin faţa geamului ei - încadrat, fireşte, de colegii şi colegele lui. Trecuse butonând telefonul - şi răspunzându-i la buzele roşii cu o inimă. Dealtfel, îi trimisese 12 buze roşii până să plece ea de acasă; el îi răspunsese, de fiecare dată, cu câte-o inimă...

În rest, îi mersese binişor. Tramvaiul venise repede, după intersecţia cu Perla stătuse jos... Îi prinsese bine mersul pe jos de la Titulescu până la gară. O înviorase. Se simţise destul de "anchilozată" atunci când coborâse din tramvai; iar aerul curat, răcoros, de dimineaţă o înviorase şi-o înveselise. Evident, "făcuse furori" printre taximetriştii-pirat şi dubioşii care populau trotuarul Gării de Nord la coloane...

Viră la dreapta... Încercă să nu păşească mai altfel, să nu-şi schimbe nicicum mimica feţei... Privea lung BMW-ul gri-şobolan mare ca o şalupă, luxos ca o maşină de interlop, numit de Poliţia română B-111-BMM, parcat la gardul casei de dinaintea redacţiei revistei... Parbrizul era, probabil, comandă specială - sau era ea mai chioară ca niciodată. Fiindcă parbrizul reflecta perfect lumina, aşa că ea nu-şi dădea seama dacă era cineva la volan sau nu...

Din fericire, redacţia - şi deci şi BMW-ul - erau pe partea stângă a străzii. Iar ea mergea pe partea dreaptă. Deci, avea şanse să scape... iar...

"Ce vrea omul ăsta de la mine? De ce eu? De ce îmi acordă atâta atenţie? Care e scopul?"

Habar n-avea care era scopul, care era planul acelui bărbat...

"Păi du-te şi întreabă-l! De ce nu te duci la el? Nu ziceai tu că aşa şi pe dincolo? Şi că e bărbat adevărat şi ştie să-şi poarte vârsta? Nu te holbai tu după el prin mall pe-acolo?"

Ba da, recunoştea cinstit că fiecare cuvinţel era adevărat. Dar adăuga că avea circumstanţe atenuante - pe-atunci nu ştiuse cine e individul...

"Ce zici tu, Eleno - ia uite-l cum se pregăteşte să coboare şi să vină personal să-ţi răspundă la întrebări!"

Portiera şoferului tocmai se deschisese - cât să-i arate ei că, la o adică, el acuşi coboară şi-i pică la picioare... Probabil că o aştepta să ajungă în dreptul maşinii - sau să traverseze spre vila redacţiei, şi deschisese portiera tocmai ca să poată ieşi mai repede şi să-i scadă ei şansele de scăpare...

Mai avea cam zece paşi până ajungea în dreptul portierei lui - şi zero idei salvatoare! La naiba! Plecă privirea spre ceasul de la propria mână, întrebându-se cum să facă să scape... Întrebându-se unde era "vajnica poliţie română" atunci când avea mai multă nevoie de ea...

"Ah, Popescule - unde eşti tu, când am mai multă nevoie de tine?"

Gândul ăla îi compuse, brusc, în minte un plan cel puţin nebunesc! Aşa că se opri, trase de fermoarul genţii, scotoci şi scoase telefonul. Şi auzi vocea inconfundabilă a comisarului şef Popescu în spatele ei:

- Pardon!

Genial! Îi venea să sară şi să-l pupe! Evident, se trase spre gard şi nu-l privi:

- Scuze!

El trecu de ea; ea scotoci iar în geantă, scoase port-actul, cartea lui de vizită...

"Dumnezeule, în ce hal îţi tremură mâinile! Dacă Bogdan observă chestia asta acum, eşti ca şi luată cu japca!"

Se concentră asupra cărţii de vizită - şi formă numărul de fix, de la secţie. Suna... Ea se întreba cât de departe reuşise să ajungă poliţistul ăla şi cât de tare trebuia să zbiere-n telefon ca s-o audă...

- Secţia 6 Poliţie.

Acoperi cealaltă ureche cu palma şi ridică vocea ca şi cum din telefonul ei se auzea gălăgie ca-n club:

- Bună dimineaţa! Îl caut pe comisarul şef Popescu!

- E pe teren. Îi lăsaţi un mesaj?

- Nu, lăsaţi - îl sun pe mobil!

Şi-i închisese poliţistul de la secţie... Pesemne că avea vreo acţiune în derulare, sau un apel în aşteptare! Cine ştie... Oricum, ea vorbise îndeajuns de tare ca s-o audă şi comisarul şef - care sigur nu se-ndepărtase mai mult decât colţul străzii! Formă deci numărul de mobil... Sună o singură dată - poliţistul răspunse şi bombăni:

- Ai mare grijă ce spui!

- Bună dimineaţa, dle comisar şef. Elena Popescu vă deranjează...

- Nu-mi rosti numele întreg şi nu-i da detalii referitoare la tine.

Zâmbi, privind lung vila redacţiei:

- Da, chiar ea...

Făcea o pauză scurtă, deşi bărbatul nu mai spunea nimic...

- Dle comisar şef, vă deranjez într-o problemă tehnică... O bună prietenă din copilărie m-a recunoscut la televizor - ştiţi, de când cu scandalul... Da. A făcut rost de telefonul meu şi m-a contactat. Are o problemă - un băiat care vrea să dea bacul la engleză... Da. M-a rugat frumos să-l meditez eu. Suntem prietene din copilărie, aşa că am acceptat, bineînţeles...

Poliţistul începu să râdă:

- Ori i-ai salvat pielea, ori i-ai semnat sentinţa!

Şi ea râdea:

- Da, normal! Aşa! Junele studios a venit la două şedinţe, n-au fost probleme... Dar la a treia a ajuns cu întârziere, bătut şi jefuit. Mi-a spus că doi indivizi periculoşi l-au oprit, l-au bătut şi i-au luat cadoul pentru mine - respectiv florile din partea lui şi o punguţă în care prietena mea îmi trimisese o surpriză...

Poliţistul oftă:

- Ai o imaginaţie incredibilă.

N-avea nici timpul, nici dispoziţia necesară pentru complimentele lui:

- Mi-a spus că respectivii l-au avertizat că n-are ce căuta la mine. Şi e evident că l-au confundat cu ceea ce nu este - înţelegeţi dvs...

Ea râdea zmeieşte, el râdea de-a binelea...

- Voiam să vă întreb - cum să procedez? Să fac o reclamaţie la secţie? Adică s-o fac eu, sau s-o facă el?... Da, bănuiesc că, cel mai probabil, se va solda cu autor necunoscut. Dar nici nu e normal ca bietul băiat să fie bumbăcit pentru că ia meditaţii la engleză!

- E OK, sigur i-ai adormit vigilenţa. Nu-l pomeni nicicum, fă încheierea - şi vezi cum faci să-l eviţi şi să intri în clădire! Sau măcar în curte!

Aprobă cu capul şi porni în traversarea străzii - pas după pas, încet, ca şi cum era atentă la răspunsul poliţistului...

- ... Înţeleg... Deci sunteţi de părere să nu luăm măsuri decât după o nouă agresiune... Da, e OK. Dar să ştiţi că pe mine m-a cam îngrijorat incidentul.

- Ai mare grijă ce spui! Nimic despre el!

Păşi pe trotuar şi-şi continuă drumul spre poarta redacţiei:

- În sensul că ştiţi bine ce de probleme am şi de ce natură - şi vă daţi seama că numai aşa ceva nu-mi trebuie mie acum! Şi cu presa, şi cu divorţul, cu DNA-ul, cu... O fi; dar refacerea vieţii sentimentale chiar nu e una dintre priorităţile mele.

Apăsă interfonul... Comisarul şef nu spunea nimic...

- Bine, dle Popescu. Am înţeles. Dacă se mai întâmplă, o să vin cu el la secţie, să facem amândoi câte-o reclamaţie...

I se deschise poarta; o împinse şi se sprijini de casă, tot în afara curţii, că cică ea de-aia vorbise cu poliţistul pe sub nasul interlopului - ca să nu vorbească despre aşa ceva în redacţie:

- Da, exact. În regulă! Ne auzim!

- Te vizitez, cât de curând, cu datele referitoare la Orlando.

- Vă mulţumesc mult! La revedere!

- La revedere.

Închise, îndesă telefonul în geantă şi apăsă clanţa. Şi intră în vilă.

Fiu!

- Bună dimineaţa!

Tresări... şi începu să râdă:

- Bună dimineaţa. Doamne...

Femeia care-i făcuse contractul de muncă deveni brusc îngrijorată:

- Da' ce s-a întâmplat? Aţi păţit ceva?

Negă şi porni spre scara interioară:

- Nu; m-am speriat de-un individ.

- Ce individ?

- E un individ aici, în poartă...

Femeia se ridică şi se aplecă la fereastră:

- Ce individ? Unde e?

"Aoleu, ce băgăcioasă eşti! Poate-ţi face bau când ieşi de la birou!" Încercă să pară mult mai calmă decât era:

- Eh - probabil că a plecat deja.

Şi-acum se ducea repejor să discute cu dl Drăghici. Şi-apoi pleca la muncă. Şi, dacă individul o aştepta să iasă, probabil că va trece la faza doi - va băga mâna-n sân să-şi aranjeze sutienul, îşi va trage neaoş chiloţii din fund şi va rânji la el cu tradiţionalul "ce faci, frumosule - singurel pe planeta asta?"...

Negoiţă spusese "adorabilă"; Popescu spusese că are o imaginaţie incredibilă. Ea s-ar fi caracterizat ca fiind diabolică...

11,23

Autobuzul zăcea în trafic. Mai avea cam 20 de metri până la stâlpul staţiei; dar cum şoferul "avea principii", zăceau cu toţii în trafic şi se holbau la cârnatul de maşini din faţă...

Dl Drăghici îi mulţumise pentru "erupţia" de texte - şi pentru publicitate. După care o felicitase pentru că scria bine - el făcuse doar ajustări de nuanţă la textele ei. Şi-apoi îi spusese că e pregătită să meargă "la marile magazine". Alea "dedicate". Alea "de firmă". Îi aranjase el o vizită la Canali - magazinul de la Dorobanţi-Televiziune. Acolo se ducea acum. Şefa de magazin o aştepta, pregătită să-i răspundă la întrebări şi să-i arate ultimele "zbierete" în materie de costume. Zâmbea şi se gândea să facă nişte poze şi cu telefonul - să le printeze color, A4, şi să i le trimită lui Mihai la arest, ca să-şi comande din timp hainele pentru "externare"...

Şoferul autobuzului claxona. Se înfuriase chiar şi el! Păi, poate deschidea totuşi uşile şi-i "elibera"... Nici o şansă! În fine...

Când plecase de la redacţie, constatase că BMW-ul nu mai era nici măcar prin zonă. Se gândise, fireşte, că până şi cel mai uriaş interlop trebuia să se ducă "la muncă" din când în când! Şi cum nu se ciocnise nici de maşină, nici de el, nici de "mamuţii" lui, se dusese liniştită la autobuz... Şi, de cum se urcase, îi scrisese lui Orlando... Chiar! Oare-i răspunsese? Că se cam ciondăniseră... Nu; nu-i răspunsese. Ea îl anunţase apropo de isprava cu "meditaţiile la limba engleză" iar el se supărase. Că pe el nu-l mămoşeşte nimeni şi nu-l ascunde nimeni pe sub fuste - el, dacă are ceva de rezolvat, rezolvă personal şi prin forţe proprii. Evident, îl asigurase că "de mâine-ncolo aşa o să fie"; evident, el se supărase şi mai şi. Şi se ciondăniseră. Ultima replică ea o scrisese; îl rugase frumos să nu vină azi la ea, din motiv de muncă acasă, oboseală accentuată şi dorinţa de-a nu face excese. El nu-i răspunsese. Ea aştepta, răbdătoare, şi-şi impunea să nu-i trimită iar buzele roşii, senzuale...

Aleluia! Şoferul se-ndurase de ei! Le deschisese uşile! Ce minune! Coborî, grăbită... şi inspiră adânc aerul "de Dorobanţi". Mm - îi mirosea a succes! Şi publicitate! Şi putea spune acum, când pornea spre colţul intersecţiei, că avea un singur regret. Nu apucase să treacă pe la fata aia, să vadă dacă şefa ei îi făcuse reducere la târlicii cu moţ!

"Poate te duci mâine dimineaţă! Sau diseară! Poate vorbeşti cu poliţistul şi vă duceţi amândoi!"

Că singură nu mai avea curaj nici să se gândească la mall-ul ăla...

Vină dreapta şi tresări violent - şi-l înjură straşnic, printre dinţi, pe Bogdan Mihalache! Afurisit individ! Cum dracu ajunsese el tocmai acum, tocmai aici? Şi de ce-l găsea oprit în faţa pieţei - şi nu în mişcare spre amanta preferată, de exemplu? De ce stătea acolo, în faţa pieţei, cu avariile pornite, şi-i lăsa impresia c-o aşteaptă? Şi ea de ce naiba trebuia să meargă spre el?

"Auzi, Eleno? Da' tu de ce naiba trebuie să-i dai lui atenţie? Altă treabă n-ai?"

Ba avea foarte multă treabă! Mai ales că se grăbea spre articolul de succes - şi contractul de publicitate! Aşa că ignoră complet BMW-ul şi pe proprietarul lui şi-şi văzu de drum. Canali

era "între staţii", pe partea dreaptă. Abia aştepta să ajungă! Întotdeauna îi plăcuseră nuanţele celor de la Canali...

Trecea pe lângă "şalupa" individului... Nu era strigată, nu era claxonată, nu-i făcea cu farurile... Nu-i ieşea-n cale, chitit s-o abordeze...

"Păi, Eleno, se pare că momentan şi-a uitat curajul acasă! Ceea ce e minunat! Ia grăbeşte-te tu la treaba ta..."

Şi ce se mai grăbea...

21,00

Moţăia pe scaun. Ţinea mâinile deasupra tastelor, dar zău că-i era frică să le apese! Se surprinsese adineauri tastând prostii uriaşe - printre cuvintele articolului amestecase povestirea visului din mintea ei. Visa cu ochii deschişi - atât de obosită era. Moţăia-n fund pe scaun şi visa cu ochii deschişi şi, pentru că îşi impusese să scrie totuşi azi, degetele ei tastau prostii...

Soneria ţârâi scurt...

Zâmbi... Salvă textul... Degetul nerăbdător al lui Orlando mai apăsă o dată bumbul... Şi dacă era Bogdan - nu Orlando?

Se ridică totuşi. Renunţă la papuci, că poate era Bogdan... Se apropie uşurel... Mască vizorul... Hm - bineînţeles că nu era Bogdan! Aşa că descuie, deschise uşa... Orlando nu intra - se sprijinea de zid şi-o privea lung...

Ridică mâna şi-i făcu semn, cu degetul, să vină la ea... Orlando şopti:

- Deci aşa! Eu vin la tine la meditaţii!

- Da. Şi, dacă se mai ia cineva de tine, vom trece la "faza doi".

- Dacă se mai ia cineva de mine, rezolv eu problema.

Puse o mână-n şold:

- Tu ai de gând să intri? Sau...

Orlando se conformă - şi închise uşa, o încuie... după care o strânse în braţe.

Aah - ce bine era în braţele lui... Şi-ar fi vrut să suprime continuarea gândului, partea aia cu "tinere şi puternice", pentru că îi amintea de propria vârstă...

- M-am gândit că s-ar putea ca individul ăla să-ţi afle numărul de telefon, sau apartamentul...

"Îl ştie deja, că e băiat deştept şi are metodă..." Evident, tăcea şi se bucura din plin de săruturile lui...

- Şi-am zis că s-ar putea să ţi se facă frică...

Venise el s-o apere şi s-o protejeze! Ce frumos! Se pregătea să spună, ferm, "nu, nu poţi dormi la mine"...

- ... Pe de altă parte, însă, ar fi în dezavantajul tău... dacă m-ar vedea oamenii ieşind de la tine de dimineaţă...

Aproba încet cu capul...

- ... Adică prea de dimineaţă - cum se spune...

Aproba în continuare - era un scump şi-un drăguţ şi-şi ştia lungul nasului...

- Aşa că am venit să te răsfăţ... Şi-apoi o să-ţi spun noapte bună şi-o să plec...

Zâmbi:

- Dar de dimineaţă te-ntorci?

Orlando renunţă la sărutul pe gât şi-o privi drept, amuzat:

- Păi n-avem meditaţie la engleză?

"Obrăznicătură mică ce eşti!"

Îl împinse în glumă, râzând, şi "alergă" în living. Bineînţeles că Orlando alerga după ea, făcând eforturi mari să scape de hainele de pe el...

Viaţa ei era... Viaţa ei era o telenovelă. La propriu!

28 octombrie 2015. Miercuri.

8,10

Îşi bea cafeaua la geam şi-şi impunea să nu fumeze. Să nu-şi aprindă altă ţigară. Îl aştepta - trebuia să sosească din clipă-n clipă...

Luni seara, Orlando spusese nişte cuvinte care-o... dezmeticiseră. După ce oripilaseră urechile vecinilor, după ce admiraseră împreună tavanul şi-şi spuseseră bancuri cu şi despre sex, înainte să plece spre casă, Orlando o dusese la bucătărie şi pufăiseră câte-o ţigară. Ea, femeie grijulie şi "cu frică de mai multe lucruri" - cum se spune -, oftase şi gândise cu voce tare: vrea să-i cheme un taxi şi să-l conducă până la portiera lui. Orlando o întrebase de ce îi plănuise asemenea "transport"; ea îşi exprimase temerea că individul ăla cu şalupă gri-şobolan putea să lase un spion aici, la bloc. Şi-l vedea spionul plecând noaptea târziu şi-i pâra, că nu făceau meditaţii la engleză ci la alte "materii"... Orlando zâmbise: "Iar dacă mă duci tu, mă ascunzi sub halat?" Râseseră... "OK - află că am plecat de la tine la unşpe noaptea. Ce crezi că-mi face?" Ea îl privise lung, îngrijorată... şi-l găsise extrem de calm! Tânărul zâmbise cu un calm teribil! Iar ochii negri o priviseră lung... El ridicase din umeri: "Ce poate să-mi facă?" Încercase să-i explice că putea să-i facă multe lucruri rele; Orlando "i-o tăiase" din scurt: "Mă bumbăceşte din nou. Şi?" Ea îi spusese că, la o adică, putea să-l bată serios! Iar el replicase: "Dacă mă loveşte mai tare, mă bagă-n spital. Şi apoi îl bagă poliţia-n anchetă. Că de omorât, să ştii că nu mă omoară! Nu e nebun, să-şi pună viitorul la bătaie pentru o mulţumire de moment!" Şi-apoi tăcuse. Se gândise, probabil, că nu prea ştia cum să explice "mulţumirea de moment" - care putea rezulta fie din caftirea lui, fie din regularea ei! Dar faptul în sine, uşurinţa cu care spusese cuvintele alea, o pusese pe gânduri. La urma urmei, Bogdan Mihalache era un adult cu toate doagele la locul lor! Indiferent cât de "sexy şi rea" părea ea - mai drag îi era individului propriul cazier, decât, vorba lui Orlando, mulţumirea de moment! Nu?

Calculând aşa lucrurile, îl lăsase să plece cum voise el. Iar el voise să plece pe jos. După două minute, îi scrisese că ajunsese cu bine. Nu-l întrebase unde ajunsese el în două minute; gândise şi trăsese concluzia că ajunsese la circ, în clădirea circului. Şi că, probabil, o să moţăie acolo, într-o cabină, sau...

Marţi, de dimineaţă, o trezise tot cu o inimă pe messenger. Şi-o rugase să nu se supere, dar avea ore importante la liceu şi două repetiţii cu trupa după-amiază, aşa că n-o să treacă pe la ea. Evident, nu se supărase. Plănuise să alerge prin Bucureşti, după subiecte - şi magazine. Se îmbră-

case deci frumos, se aranjase, se coafase “fir cu fir” - cum se zice... Şi ieşise din casă, virase dreapta spre bulevard, “constatase” şalupa gri-şobolan oprită pe trecerea de pietoni şi malacul din uşa magazinului cu bunătăţi din Mărginime şi se răzgândise instantaneu. Trecuse pe lângă malac, zâmbind cu subînţeles, şi pornise spre IGPR. Şi intrase în Mega. Cumpărase trei sacoşe de ingrediente pentru mâncare. Le dusese acasă, spre mirarea malacului din uşa magazinului. Şi încuiase uşa după ea, cum se zice. Pusese şi siguranţa, “se despachetase” din hainele alea frumoase, strâmte şi sexy... Îi scrisese un SMS poliţistului, să ştie şi el că ea e baricadată în casă aşa că el “poate să treacă pe la birou”, cum se zice...

Ieri fusese o zi dedicată ei şi numai ei. Făcuse o oră de “saună” în cada plină-ochi cu apă fierbinte; se ocupase de epidermă, de luciul părului, de frumuseţea unghiilor... De încântarea papilelor gustative - şi-ale ei, şi-ale lui... Ieri stătuse în casă. După ce-şi “fluturase” ţinuta sexy pe sub nasul individului din şalupă, se-ntorsese cu bagajele acasă... şi-l lăsase s-o aştepte. Probabil că Bogdan ăla se scărpinase neaoş în creştet, pe la trei-patru, şi trăsese concluzia că Popeasca era nebună - se rimela şi-şi punea tocurile cui atunci când cobora să cumpere leuştean şi albitură...

Şi-apoi mâncase singură. Şi se uitase singură la televizor. Nu, Orlando n-o vizitase. Îi spusese că n-o vizitează - dar ea îl aşteptase, totuşi. Pe la şapte seara... apoi pe la opt... La nouă, aşa ca luni... Nu venise. Îi trimisese câte-o inimă mică şi roşie la fiecare oră exactă - dar nu venise. Putea spune că nu regreta “singurătatea”. Da, era bine cu el. Mult prea bine. Tocmai de-asta - prefera să nu se bucure zilnic de el...

Iar azi, la fără zece, Orlando trecuse spre liceu. Îi trimisese inimioara exact când ajunsese în faţa scării blocului - ca un fel de “îi duc pe-ăştia micii la şcoală şi mă-ntorc”...

Avea momente când se gândea că stilul ăsta de viaţă pe care-l ducea ea acum nu era bun. Avea apoi alte momente, când se gândea că stilul ăsta nou era minunat şi-o readusese practic la viaţă! Şi trăia, din nou, momentele frumoase de la 18-20 de ani. Că şi Mihai fusese aşa! Şi Mihai ştiuse s-o strângă în braţe şi s-o sărute... În fine!

Apropo de Mihai! N-o mai sunase... Adică ieri, cât fusese ziua de lungă, nu se-nvrednicise s-o sune. Sigur, nu-i era dor de apelurile lui! În plus, îşi setase mobilul să nu mai cânte la numere ascunse! Dar... Aşa, ca titlu informativ - n-o mai sunase...

“Poate l-a vizitat din nou senatorul! Sau poate l-a vizitat ea - şi l-a convins că, de vreme ce nevasta din acte nu-l mai vrea, ar cam fi cazul să devină şi el realist şi să depăşească momentul!” Cine ştie...

Sau poate că aranjase senatorul să i se restricţioneze accesul la telefon! Cine ştie...

Sau poate că începuse să spună unele lucruri - şi-atunci îl ţineau procurorii din scurt, nu care cumva “să facă pagube” printre miniştri şi oameni de afaceri şi prinţi...

Ce tâmpenie! Începu să râdă, cu ochii la tânărul grăbit care tocmai cotise “din scurt” pe alee - îi venise un gând năstruşnic! Şi chiar o să i-l spună lui Mihai, atunci când o să-l revadă, la divorţ! “Băi Mihai - ai prins aşa un prinţ de-ăla de mucava, că nu-mi vine să cred, cât de fraier ai fost! Nu-l prindeai şi tu pe prinţul Charles? Că şi ăla a luat fonduri europene!” Nu? Britanicul “veşnic moştenitor” avea tot felul de afaceri prin Viscri şi împrejurimi...

Soneria ţârâi scurt. Aştepta; zâmbea şi-l aştepta să nu se mai formalizeze atâta...

“Auzi, Eleno? Atunci când o să se termine, o să fie complicat rău! Că-l înveţi cu năravuri - şi nu e pe lumea asta lucru mai greu decât dezvăţul...”

Orlando nu era fraier - apăsa clanţa, constata că era descuiată... Era şi foarte grăbit - intrase ca vijelia, o înhăţase la propriu şi-o îmbrăţişase şi se lipise de ea...

Dacă nu o înşela intuiţia, Orlando venise azi chitit să-ncerce lucruri noi. Păi, o să-l bosumfle. Şi-apoi or să guste împreună plăcerile clasice ale amorului. Şi-apoi el o să se ducă la ora de română. Ea, dacă avea inspiraţie, pornea spre nişte magazine de haine. Sau spre nişte case de modă. Dacă n-avea inspiraţie, stătea cuminte acasă... bucurându-se de decizia minunată de-a scrie zilele trecute o carte-ntreagă despre modă...

Hei!

Ia uite-l, ce grăbit era! O trăsese de lângă geam - şi se trântise pe scaun, cu ea în braţe!

"Auzi? Da' tu chiar ai de gând să te gândeşti la tot felul de alte chestii?" În timp ce băiatul ăsta era grăbit s-o dezbrace, ea se gândea la casele de modă!

9,10

Încerca să-şi convingă bretonul să stea curbat - iar el insista să stea spre-n sus. Greşise când îl uscase, de dimineaţă, şi-i "scăpase" nişte fixativ la rădăcină. Şi-acum stătea drepţi, aşa, ca un soldat indisciplinat...

Soneria ţârâi scurt.

"Orlando nu e - că are ore, de la 9 la 11, şi-a spus că se-ntoarce mâine dimineaţă!"

"Atunci Bogdan e! Şi e plin de draci - că sigur l-a văzut pe Orlando plecând spre liceu!"

Se panică, preţ de-o secundă - chiar două... Soneria ţârâi din nou - tot scurt...

Abandonă papucii în baie şi lăsă apa să curgă. Şi se apropie tiptil de uşă... Mască din nou vizorul cu palma... Comisarul şef zâmbi către vizorul ei:

- Bună dimineaţa...

Fiu! Începu să râdă şi se grăbi să descuie. Şi-l privi lung, veselă:

- Bună dimineaţa! Pentru o clipă, am avut senzaţia că va trebui să sun la 112...

- Nu mai e cazul - că am studiat arte marţiale în copilărie, aşa că mă pot ocupa personal în caz că...

Râdeau, evident! El intra, ea încuia uşa şi-i indica spre living, el intra în bucătărie... În fine! Hai în bucătărie! Ridică un deget:

- Mă iertaţi fix zece secunde!

- Staţi liniştită...

Alergă la baie şi băgă mâinile-n apă - şi le trecu prin ciuful ciufulit. Era perfect! Gata! Opri apa, stinse lumina... trase adânc aer în piept, încercând să facă abstracţie de parfumul bărbătesc minunat şi să se-adune şi să gândească foarte bine cuvintele înainte să le scoată pe gură... Intră în bucătărie.

Poliţistul "se făcuse comod", bineînţeles! Îşi înghesuise geaca pe spătarul scaunului şi pusese rucsacul peste ea; iar rucsacul "îl golise" pe masă. Nu-i mai adusese un dosar, ci doar două coli împăturite. Îşi pregătise şi agenda...

"Deci, ai mare grijă ce spui! Că, vorba aia - e pregătit să noteze!"

- Beţi o cafea, sau un ness?

- Absolut nimic - vă mulţumesc.

- Nimicul l-am terminat aseară; iar votcă Absolut n-a intrat niciodată în casa asta. Îmi cer scuze că...

El râdea, un pic jenat de uşurinţa cu care ea făcea glume de-astea... Ea îl privea şi zâmbea şi concluziona că brunetul ăsta chiar era "simpatic"... În fine! Continuă:

- Dacă doriţi, am Sprite.

- Un pahar mic mi-ajunge - mulţumesc!

OK! Un pahar mic - adică nu o sondă de juma' de litru... şi Sprite. I-l puse în faţă şi se aşeză. Iar el zâmbi, evitându-i privirea şi scotocind după propriile ţigări:

- Propun să trecem la a doua singular.

Aprobă cu capul, amuzată de micile stângăcii ale poliţistului... El îşi aprindea o ţigară - şi se gândea, probabil, cum să intre-n subiect... Ea îl privea şi rectifica - nu era "simpatic", era

“super”... Stop! Îl întrerupse din calculele alea, mai mult ca să poată ea să-şi oprească mintea de la “concluzii” şi “rectificări”:

- Îmi cer scuze dacă SMS-ul de ieri a fost nepotrivit.

- Nu, a fost perfect!

- M-am gândit că n-are rost să-ţi pierzi timpul aşteptând să plec de-acasă...

El aprobă cu capul, zâmbitor...

- Nu ştiu cum se face chestia asta cu supravegherea; şi cum am descoperit că eşti în spatele meu mai mereu, am zis că...

Ce ciudat! Acum se fâstâcise ea! Şi observase şi el asta! Ce nebunie! Hm...

- Repet - a fost perfect. M-am dus la secţie şi mi-am pus hârtiile în ordine.

Bun! Asta era bine! În caz că îi cerea comandantul vreun raport...

- Şi chiar te rog - atunci când ştii ce program ai, dă-mi şi mie un SMS.

Aprobă.

- M-am interesat cine e Orlando. Colegul meu de birou ştie foarte multe lucruri despre el!

I se întinseră cele două coli împăturite. Le luă, dar nu le desfăcu. Ştia sigur că colegul de birou îi povestise mult mai mult decât scria pe hârtiile alea...

- ... E un adolescent-problemă. De fapt, e un bărbat-problemă - că nu mai e un adolescent, mental vorbind...

Asta aşa era - observase şi ea că era mai “copt” decât ceilalţi tineri de 20...

- ... Păi, s-o iau de la-nceput, nu? Maică-sa provine dintr-o familie de acrobaţi. Şi, la 18 ani, în timpul unui turneu în Italia, l-a cunoscut pe Alfredo Sorrenti, dresor de cai cu tradiţie. Noi, poliţiştii, nu ştim decât datele certe - ceea ce e consemnat prin arhive. Iar în ceea ce mă priveşte, meseria mă obligă să nu rostesc ceea ce cred eu despre datele certe...

Aprobă... iar poliţistul se dezlănţui:

- După turneu, trupa de acrobaţi a revenit în România. Şi, după alte două săptămâni, Alfredo Sorrenti a venit aici şi a semnat un contract cu Circul Bucureşti, pentru postul de consilier artistic. Şi-a adus şi caii, şi bunurile, şi s-a mutat practic aici. Deci, s-au căsătorit în România. Iar la data căsătoriei, Luiza Atanasov avea 18 ani iar Alfredo Sorrenti, 42.

Uau! 24 de ani diferenţă? Uau-uau-uau!

- Orlando Sorrenti s-a născut la maternitatea Bucur, la 5 luni după căsătoria părinţilor lui. Şi n-a fost prematur.

La naiba! Ce prostie...

- După un an, Luiza Sorrenti a revenit în activitate - dar nu ca acrobată, ci ca membră a trupei de balet a circului. Iar el avea număr aici, în Bucureşti. După alţi cinci ani, au început să plece în turnee. Numărul lui cu cai ţinea capul de afiş. Din câte spune colegul meu, Orlando a absentat de la grădiniţă şi de la şcoală pe perioada turneelor lor...

Evident - doar nu erau să lase copilul preşcolar aici! La internat eventual!

- La vârsta de 56 de ani, Alfredo Sorrenti a murit.

Haa? Adică tatăl lui murise? Se grăbi să protesteze:

- Dar mie mi-a spus că se duce acasă fiindcă tatăl lui...

Da, OK, aştepta! Poliţistul părea deranjat de întrerupere - căuta să-şi reia ordinea gândurilor...

- A murit la Palermo, într-un accident de circulaţie.

Aha! Când a zis că a murit? Câţi ani avea Orlando atunci?

- Câţi ani avea Orlando atunci?

- Încă nu împlinise 14.

Mm, ce rău! Tare rău picase moartea tatălui pentru fiul aflat “la vârsta marilor schimbări”...

- Bătrânul era practic “sufletul şi cheia” numărului de dresură. Calul e un animal docil, da - dar îşi iubeşte mult stăpânul... Ea n-a făcut faţă. Sau nu i-a plăcut. Nu ştiu! Cert este că l-a lăsat pe Orlando să termine clasa a opta acolo, după care a vândut absolut tot ceea ce însemna

“numărul cu cai”, inclusiv animalele, şi s-au întors amândoi în România. În vara aia, ea şi-a pus actele la punct şi a trecut vila pe numele lui. Dar el era minor, aşa că tutore îi era ea...

Da, era evident cum calculase femeia! Casa era a copilului - ea se putea descurca, la o adică! Nu? Era tânără! La cei... 33 de ani... Fir-ar să fie de treabă... Poliţistul îi citi gândurile - trase hârtiile şi le despături:

- Da - aşa mi-a ieşit şi mie calculul. Şi să ştii că am avut o strângere de inimă când am scris asta...

Ce anume?... Aa, scrisese calculul! Faptul că, atunci când murise Sorrenti senior, soţia lui avusese 33 de ani - şi deci fusese “în floarea vârstei”, cum se spune... Brr!

- Vila e aici, aproape - pe Ghiocei! Ştii unde e...

Da, ştia, era chiar în prelungirea aleii pe care era blocul ei.

- L-a înscris la liceu la Traian şi a rugat o colegă să aibă grijă de el. Că el nu putea să rămână singur în casă, de vreme ce era minor!

Evident!

- Respectiva s-a bucurat şi pentru spaţiul locativ, şi pentru banii pe care-i primea - şi-a transformat casa aia într-un minibordel.

Ce nemernică!

- Asta e o certitudine - colegul meu are un teanc consistent de procese verbale de amendă, pe tema comportamentului indecent. Individa aia a fost o alegere tare proastă! Orlando a intrat la liceu cu 9 şi-un pic şi-a terminat clasa a noua cu puţin peste 7... Imediat cum s-a terminat anul şcolar, maică-sa a venit val-vârtej în România şi-a angajat o bătrânică. A fost o soluţie mult mai bună, spune colegul meu, fiindcă femeia s-a ocupat de licean şi de temele lui. Mediile lui au revenit în zona 8-9. Dar bătrânica a murit...

Clar - familia asta fusese urmărită de-un blestem!

- Maică-sa l-a luat cu ea în Italia. Iar Orlando a făcut clasa a XI-a la distanţă, după care a venit şi şi-a dat testele şi le-a picat cu brio...

Şi uite-aşa repetase Orlando clasa a unşpea...

- În punctul ăsta apare Vasile.

Cine? Cum? Bărbatul dădu pagina şi-i arătă un fel de fotografie de familie:

- Vasile Zidaru, din Botoşani, şi fata lui, Maria.

Ptiu, drace! Reacţionă - sări un pic de pe scaun, cu degetul întins:

- Asta e sora lui!

- Exact. El este noul lui tată, în urma căsătoriei de complezenţă...

Ce nebunie! Doamne, ce nebunie totală era viaţa oamenilor ăştia! Telenovele? Ha! Asta tăia orice telenovelă! Mama lui Orlando era...

- Vasile Zidaru rămăsese fără locuinţă, în urma unui incendiu. După nici o lună, apare în registrul Stării Civile, alături de Luiza Sorrenti. Şi-au păstrat numele dinaintea căsătoriei. Se pare că au şi un contract prenupţial - spune colegul meu, care vede cât de bine întreţinut este Orlando şi cât de jalnic se-mbracă în realitate sora lui vitregă...

Ea una n-ar fi spus că “jalnic”; dar, sigur, colegul lui avea informaţii din interior probabil...

- Aşa stau lucrurile, de doi ani încoace: Orlando locuieşte în vila lui, cu noua lui familie vitregă. Şi, din câte spune colegul meu, nu au conflicte.

- Ştiu. El are grijă de sora lui - sau cel puţin aşa mi-a arătat mie! Când a avut probleme la liceu, a gonit s-o ajute...

El aprobă şi nu continuă pe tema aia:

- Mama lui e în continuare în Italia. Are acolo vila bătrânului Sorrenti. După ce a vândut caii, a fost angajată ca dansatoare, la varii circuri. Colegul meu spune că, în realitate, contractele astea de muncă sunt doar de faţadă - iar ea dansează şi în alte locuri. El a făcut o mini-investigaţie, cum se spune, şi-a obţinut nişte date de la Western Union. Lună de lună, Orlando primeşte de la ea cam 2.000 de euro. Iar Vasile Zidaru primeşte fix 500.

Probabil pentru întreţinerea casei, pentru...

- Şi mai consumă şi ea acolo, că probabil vila e mare, iar ea nu mănâncă din mila bisericii...

Corect! Deci, 2.000 Orlando, 500 Vasile, încă vreo 1.500 ea... Era limpede - mama lui Orlando nu ţinea locul unei uşi de biserică.

- Ţi-am spus - eu nu trag concluzii bazate pe presupunerile mele. Aşa că o să pun punct aici povestirii despre Luiza Sorrenti.

Aprobă cu capul - la urma urmei era treaba ei, decizia ei, viaţa ei...

- Revenind la Orlando - a terminat clasa a XII-a anul trecut, cu 9,58. O medie aproape incredibilă pentru aşa instituţie de învăţământ...

Categoric! Parcă la Liceul Traian se filmau ştirile alea cu 0 promovabilitate la bac - nu?

- Dar pe care directoarea liceului a confirmat-o - puştiul chiar a învăţat foarte bine şi e isteţ foc.

Evident!

- Numai că a picat bacul.

Cum naiba...

- A luat zece la toate materiile - şi-a picat la sport.

Bufni într-un hohot straşnic de râs - şi-şi acoperi gura cu palma! Fir-ar... Poliţistul râdea şi el:

- După cum spuneam - e un bărbat-problemă!

Oho - şi ce problemă! Picase bacul la sport? El, acrobat la circ, picase bacul la sport? Hm...

- Evident, mama lui s-a grăbit să-şi ia concediu şi să prindă un zbor spre Bucureşti... Ea i-a aranjat regimul special de-acum - să fie primit la orele la care urmează să dea bacul. Profesorul de sport a fost de neînduplecat. Cine ştie ce spectacol o fi făcut bărbatul-problemă la bac...

Într-adevăr - cine ştie cum decisese Orlando să pice probele fizice...

- Împreună cu alţi patru băieţi, toţi foşti colegi de liceu, încearcă să încropească o trupă de acrobaţi. Cine ştie dacă şi reuşesc...

- Probabil că la întrebarea asta o să-ţi pot răspunde eu - fiindcă, în curând, o să mă ducă să-i văd repetiţiile.

- Probabil că da. Dar colegul meu ar ignora răspunsul tău, fiindcă ar fi subiectiv...

Într-adevăr - ar fi fost un răspuns subiectiv, de vreme ce ea nu era "de specialitate", şi mai era şi amanta lui... Bărbatul se sprijini uşurel de spătarul scaunului:

- Iartă-mă că te întreb - dar de ce el?

De ce Orlando?... Hm! Păi, venise vremea să-şi aprindă şi ea o ţigară... Şi să-l privească lung, să se gândească în ce măsură ar fi fost oportun un răspuns de genul "păi dacă tu nu..."... Poliţistul păru că se dezmeticeşte - şi dă într-o pronunţată agitaţie ruşinată:

- ... Iartă-mă! Te rog, ignoră întrebarea mea!

Negă şi lăsă bricheta pe masă - şi, evident, el turui:

- Chiar nu e treaba mea! Adică ştiu cum v-aţi cunoscut - că eram de faţă! Dar chiar nu e treaba mea!

Zâmbi:

- Mă face să râd. Mă face să uit tot - tot ceea ce nu ţine de el. În seara când am aflat adevărul despre Mihai, nu mai găseam un scop vieţii mele. Eram... inutilă. Nu foloseam la nimic, nimănui. Mă percepeam ca fiind un obstacol - un stâlp în mijlocul autostrăzii. Toţi se-ncurcă de el - iar el n-are nici un rost nici acolo, nici altundeva. Orlando, însă...

Ochii negri o priveau lung... Îl atenţionă uşurel cu degetele între care ţinea ţigara:

- Orlando Sorrenti, bărbatul-problemă cum îi spui tu, să ştii că a luat pe merit notele alea din liceu şi de la bac. Şi n-a învăţat materia pe de rost - chiar gândeşte...

Poliţistul aprobă...

- ... Orlando Sorrenti e prima persoană care, după mult-mult timp, m-a întrerupt şi m-a întrebat: "Dar tu ce-ţi doreşti?". A făcut-o în momentul ideal pentru a-mi răsturna toată optica şi tot sistemul de valori cu 180 de grade...

- De deştept, ştiu că e deştept. Şi colegul meu m-a avertizat - să am grijă cu el, fiindcă e un golan aproape genial.

- Golan? De ce golan?

Bărbatul oftă greu... şi se fâstâci din nou:

- OK - uită termenul "golan". E strict aprecierea mea.

- Bazată pe observaţii, fapte şi dovezi. De ce golan?

- ... Mai bine nu-ţi răspund la întrebarea asta.

- De ce? Crezi că m-aş supăra?

Da, probabil că asta credea - că o să se supere pe el pentru francheţe şi-o să zbiere eventual la el şi-o să-l dea afară... Poliţistul suflă scurt fumul:

- ... Mie nu-mi plac bărbaţii care umblă înconjuraţi de puştoaice de liceu. Şi care le încurajează să uite de toţi şi toate şi să se strângă în jurul lor. Colegul meu mi-a spus unele lucruri... În fine! Sunt sigur că ai înţeles ce-am vrut să spun.

- Am înţeles. Încerci să-mi aminteşti faptul că el are 20 iar eu, 35.

- Stai!

- Iar ele, Maya şi Geo şi Zoe şi celelalte, au sub 18.

- Nu încerc să

- Iar viitorul e limpede - fiecare cu drumul lui.

- Nu-mi atribui cuvinte pe care nu le-am rostit!

- Dar le-ai gândit.

Mm, ce-l înfuriase! Era şi mai frumuşel când era furios!

"Eleno..."

OK! Rămăseseră la cuvintele pe care le gândise el. Începu să râdă:

- Stai liniştit - că şi eu le gândesc. Zilnic.

Ridică o sprânceană la el:

- Sau credeai că mă închipui la Starea Civilă, la braţul lui?

Poliţistul nu-şi permitea să zâmbească, deşi sigur răsuflase uşurat în sinea lui...

- Ştiu că lucrurile astea se vor sfârşi. Sper doar să nu se sfârşească înaintea pronunţării divorţului. Pentru că a fost de-ajuns ca Orlando să dispară câteva zile - iar mintea mea m-a poziţionat din nou în mijlocul autostrăzii.

- Pot să-ţi dau un sfat?

Aprobă.

- Fără să te superi...

Aprobă. Şi-acum uite-l cum tăcea... Hm!

- Voiai să mă sfătuieşti să încerc să privesc în jur, să-mi lărgesc cercul opţiunilor...

Ptiu, drace - ce rău se fâstâcise! Îi scăpase pachetul de ţigări din mână! Oof - ce om! Zâmbi:

- Am făcut-o deja. Clipă de clipă, îmi spun că viaţa mea de acum e minunată - dar nu o să dureze, iar lungirea situaţiei de-acum o să ducă la un final tot mai dureros. Şi mă uit în fiecare seară în jur - mental vorbind. Vrei să ştii ce-am gândit când am privit ultima oară în jur?

- Sincer... mi-e frică să aflu asta...

Aprobă, râzând de-a binelea... şi coborî puţin tonul vocii:

- Îţi spun, dacă promiţi că vei uita în secunda doi...

Poliţistul nu aproba, nu nega - dar zâmbea şi-o privea curios...

"Ptiu-ptiu, să nu te deochi..."

"Auzi, Eleno? Ai acum o şansă nesperată! Foloseşte-o! Că, la urma urmei, dac-o fi să fie..."

OK! Dar n-avea curaj! Cuvintele i se blocaseră undeva în gât - şi nu voiau să iasă "neam"...

- Stai liniştită - şi-aşa, ţi-am spus: mi-e frică să aflu asta! Şi mă simt şi prost, că te-am întrebat de ce el...

Turui dintr-o suflare:

- Deci, m-am uitat în jur. Procurorii DNA sunt "moartea libidoului"; avocatul Dragnea e un fel de piţigoi gălăgios iar Negoiţă e o bufniţă cu familie fericită.

Comisarul şef Emil Popescu râdea în hohote! "Acum, Eleno! Start!"

- Interlopul cu şalupă cât autostrada e "din alt film", comisarul şef Emil Popescu e om serios...

Îl făcuse mat... Se ridică:

- Iar la redacţie chiar nu e cazul să fac investigaţii de-astea. Aşa că profit de Orlando - şi râd şi nu mai văd realitatea. Aia cu duduia semiofilită măritată cu un viitor puşcăriaş. Şi, când şi când, mă mai uit în jur. Poate se iveşte ceva nou.

Dădu de mâner în sus - iar apa ţâşni şi fâşâi tare, ca un fel de punct final la discuţia aia... Bägă cana sub jet:

- În orice caz - să nu crezi că nu ştiu ce face Orlando după ce iese de-aici. Ştiu ce vor ele de la el. Şi ştiu ce obţine el de la ele. Înainte să-mi spui tu cât primeşte de la maică-sa, i-am văzut mobilul "de agăţat". I-am văzut etichetele, i-am mirosit after-ul... Nu, nu sunt îndrăgostită. Finalul e previzibil - şi intră în expresia "termen mediu".

Spăla cana - iar el tăcea mâlc... Îşi ştergea mâinile, iar el tăcea mâlc... Bun! Reveni la masă şi luă hârtiile:

- Deci aşa stau lucrurile cu Orlando...

- Da - exact aşa.

I le returnă:

- OK. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

- N-ai pentru ce. Spui că interlopul e din alt film. Să înţeleg că încerci să scapi de el?

- Da.

- Sper că nu ţi-ai făcut un plan în privinţa asta!

- Ba să ştii că un plan sau două tot am!

- Eu zic să le ştergi. Că nu sunt bune. Un plan minunat este "fugi de el cât poţi de tare"...

- Dar nu este un plan cu sorţi de izbândă.

- Dacă insistă şi săptămâna asta, săptămâna viitoare îmi sun omologul care-l are în grijă.

Aprobă - el ştia planul lui, ea ştia planurile ei... Bărbatul luă agenda şi se răsuci spre rucsac:

- Şi, zi-i aşa - procurorii DNA sunt "moartea libidoului"...

Aa, nu! Nu, că-i era ruşine! Se grăbi să-l oprească, roşie ca racul în obraji:

- Ai promis că uiţi în secunda doi!

- N-am promis nimic!

Bine, nu promisese nimic... dar nici nu continua, semn că n-avea curaj să lovească mingea pe care i-o ridicase ea la fileu... Îl privea cum îşi împachetează lucrurile, hârtiile, ţigările şi zău că-i părea tare rău că o să plece...

- ... Vorbesc foarte serios! Dacă aveai planuri apropo de interacţiunea cu individul ăla, uită-le! Şi încearcă să te faci nevăzută!

Aprobă cu capul. Gata - comisarul şef se îndrepta către uşă. Ea îl urma, ca o gazdă bună ce era... Evident, se oprise lângă uşă:

- Deci rămâne stabilit că îmi dai SMS cu programul zilnic?

Aprobă cu capul.

- Din curiozitate... În ce consta planul numărul unu?

- Legat de "Mister şalupă"?

Poliţistul râdea şi aproba... OK!

- Păi, planul unu zice aşa; mă las abordată şi invitată la o cafea. Unde mă aşez picior peste picior, comand "un cappucino cu de toate", bag o ciungă-n gură şi încep s-o molfăi cu poftă. După care trag nasu' de două ori, scot un muc şi-l şterg de fundu' mesei. Şi-l privesc galeş şi-i spun că ce frumos e aici, la cafeneaua aleasă de el...

Emil Popescu râdea şi nega - şi-i dădea ei migrene şi vertij, fiindcă era "rupt din visele ei

frumoase”... La naiba!

- Iar planul doi începe cu o problemă de logică. “Interlop” este denumirea unei meserii. Cel care-o face e tot om - aşa ca noi toţi! Deci, are tot două mâini, două picioare... o nevastă... rude cu opinii influente în faţa lui...

Nu. Râdea şi nega în continuare. Aşa că ridică scurt din umeri:

- Atunci sun la 112. Numai să apuc! Că malacii ăia doi n-ar avea probleme în a mă lua pe sus...

- N-o să rişte o acuzaţie de răpire. Presupun că te va aborda politicos - dar nu pe stradă, în văzul tuturor. Faptul că a stat de fiecare dată în maşină arată că încearcă să nu se expună...

Evident! Să nu-l recunoască amicii, sau inamicii, sau - şi mai rău! - nevasta...

- Dacă nu-i dai ocazia să se apropie de tine, ai toate şansele s-o lase baltă într-un final. Este, însă, un proces de durată. Adică o să tot vezi malaci în calea ta...

Iar chestia asta, viaţa “pe muchie de cuţit”, zău că nu-i plăcea deloc... Bărbatul îşi descuie singur uşa:

- Săptămâna viitoare, dacă e cazul, îmi sun omologul.

Şi ieşise. OK! Zâmbi:

- Bine. Mulţumesc pentru tot.

Îl privea drept şi-i mulţumea că are grijă de ea, că i-l documentase pe Orlando, că... Bărbatul făcu un pas înapoi - şi reveni în faţa ei:

- N-ai de ce. Încă ceva! Comisarul şef Emil Popescu, la cei 39 de ani ai lui, este om serios. Şi a făcut arte marţiale în copilărie, aşa că a învăţat să aibă răbdare...

Din fericire, îşi împietrise mimica veselă-recunoscătoare pe chip - şi reuşi să n-o clinteas-că. În schimb, deveni foarte-foarte roşie. Aşa că strânse bine ochii, băgă capul între umeri...

“Şi, dacă te pupă acum, pe pariu că faci infarct?” Dacă o pupa acum, chiar că stătea inima-n ea! Şi-aşa, o simţea bătând îngrozitor de repede, îngrozitor de puternic...

- La revedere.

Slavă cerului! Pleca! Ce bine!

- La revedere.

Deschise ochii. Comisarul şef se-ntorsese cu spatele şi mergea spre scări. Se grăbi deci să păşească în spate, să închidă uşa şi s-o încuie bine-bine. Şi inspiră mult, mult aer... Îl expiră pe tot...

“Auzi, Eleno? Tu nu eşti întreagă la minte!”

Chiar că nu era întreagă la minte! Se apucase să-i facă brunetului complimente de-astea directe, cu “om serios” şi cu “bărbaţii pe care i-am observat”... Da’ nici cu el nu-i era ruşine! Deci, el era un om serios acum, la 39 de ani. Şi învăţase să aibă răbdare. Nu! Şi **avea** răbdare - aptitu-dine căpătată în copilărie, dar ăsta era doar un artificiu verbal glumeţ care să destindă atmosfera...

Oare o spusese ca s-o facă să se gândească la el? Şi nu la Orlando? Oare încerca s-o “dezli-pească sufleteşte” de cel pe care îl numise “golan aproape genial”? Greu de spus...

Reveni în bucătărie şi nu trase perdeaua; preferă să rămână ascunsă după ea. Îl aştepta. Deşi era “poliţist adevărat” şi se aştepta să fie privit, adică o să-şi cenzureze gesturile...

Îl privea lung... şi constata că nu, nu era studiat deloc - în sensul că “îşi dregea” în faţa ochilor ei căciula descusută...

Omul ăsta chiar avea... “intenţii” cu ea? Sau o minţise? S-ar fi jucat oare Emil Popescu cu cuvintele, doar ca s-o vadă pe ea despărţită de Orlando? Ştiind că, după despărţire, el o va deza-măgi cu un refuz? După părerea ei, omul care o salvase în ultimul moment de la impactul cu metroul nu se putea juca aşa cu psihicul ei. Tocmai pentru că îl ştia, cât de fragil e. Poliţistul ăsta era oricum, numai nu criminal! Ar fi fost autorul moral al sinuciderii ei... În fine!

“Lasă-l şi vezi-ţi de-ale tale! Că, dac-o fi să fie, n-o să fie acum - ci după ce îţi rezolvi pro-blemele gen “divorţ” şi “Orlando”! Şi poate are şi el nişte probleme de rezolvat înainte să...”

Prefera să-şi oprească aici gândurile legate de Emil Popescu. Oricum, bărbatul ieşise deja din câmpul ei vizual! Aşa că reveni la “problema” ei. Orlando. Deci, Orlando era un bărbat-pro-

blemă aproape genial...

Nu. Orlando Sorrenti era un copil care nu fusese copil. Şi un adolescent care trecuse prin adolescenţă departe de mamă şi nesfătuit de tată, ci de-o puştoaică - şi de toţi clienţii ei. Orlando Sorrenti era un adult trist, care refuza să fie adult - şi să fie trist. Şi se-nconjura cu multă-multă veselie, cu multă-multă tinereţe... Şi, da - uneori scotea banii din buzunar şi încuia uşa şi confirma cuvintele poliţistului care se ocupa de el atunci când îşi dădea-n petic...

Picase bacul la sport... Rebel, ce mai!

"Pe pariu că maică-sa l-a vrut director de circ, iar Orlando încearcă să-i arate că vrea să fie acrobat?" Adolescenţii erau, prin definiţie, adepţii lui "nu" şi "ba nu"; aşa că era foarte posibil ca mama lui să plângă lacrimi amare acolo, în timp ce el se încuia aici în camera lui şi plângea şi el lacrimi amare... Şi amândoi spuneau "ba nu" şi reîncepeau cu presiunile, rugăminţile, ameninţările...

O să încerce să afle şi varianta lui. Ştia acum faptele - adică dovezile din arhive. O să asculte, în curând, viaţa - ceea ce se întâmplase în spatele uşii închise. În familie. În cuplul acela atipic, cu 24 de ani diferenţă de vârstă...

Şi, după ce va auzi povestirea lui, o să încerce să reţină absolut tot... şi, târziu, după plecarea lui, să le re-gândească pe toate. Pentru că nu exista pe lumea asta copil neataşat de mama lui. Iar ea şi Luiza Sorrenti aveau cam aceeaşi vârstă...

În orice caz - în spatele tânărului vesel, extrem de şmecher şi extrem de volubil se ascundea tânărul cu probleme emoţionale. Uneori îl zărise - dar doar vag. Se întreba, la modul cel mai serios, dacă era bine să-l descopere. Adică să ajungă până la el. De vreme ce nu plănuia să-i devină soţie...

Trebuia să descopere măcar un pic din el. Cât să calculeze modul şi cuvintele cu care să pună punct relaţiei lor. Că nu mai era un *freelove* - era relaţie în toată regula. Şi, dacă nu era atentă, risca să-i facă rău tânărului care-i făcuse ei bine.

Dar, înainte de toate, trebuia să se ducă la treabă. Adică la munca ei de jurnalist. Da, scrisese deja un teanc consistent de materiale; dar nu erau chiar toate "de publicat", aşa că ar fi fost tare bine să-şi spună că-şi intrase deja în ritm şi să plece spre Centru. Ce-ar fi să viziteze azi magazinul Cocor? Zonă ultracentrală, ioc locuri de parcare pentru şalupe gri-şobolan...

18,30

Bura un pic. Era aşa o vreme mohorâtă şi umedă... Care, în combinaţie cu înserarea, crea o atmosferă închisă şi urâtă...

Se întorcea acasă. Magazinul Cocor nu fusese aşa cum îl bănuise ea. Adică se gândise că o să meargă repede; când colo, şefii de magazine de la Promenada fuseseră mai mult decât amabili şi drăguţi, în comparaţie cu şefii de la Cocor! De parcă nu erau înghesuiţi claie peste grămadă într-un magazin care prinsese un cutremur major şi care, la urma urmei, era vopsit pe-afară şi cam atât! Aveau atâtea figuri şi aere... În fine!

Vină la stânga şi oftă greu - iar ieşiseră pensionarele în faţa blocului! Ăstora nu le era frig? Sau foame? Sau frig şi foame? N-aveau şi

Îu!

Arş!

Ptiu, drace! Ce pălmoi avusese ăsta! Parcă-i "acoperise" juma' de fund! Se răsuci pe-un călcâi...

N-avea rost să mai ţipe acum. Individul fugea spre bulevard - mai avea cam doi metri şi

vira dreapta după bloc. Şi, vorba aceea - nu-l mai prindea nici dracu! Mai ales că pe bulevard erau gangurile, erau magazinele... Şi era şi obosită, ca să se mai ia după el, să-l fugărească... Ca să urle acum diverse invective era oricum tardiv...

Să se-ntoarcă totuşi în bulevard, să vadă dacă Emil venise după ea?... Şi ce să facă Emil? Să fugă el după individ? Ca să-i dea capace - sau de ce? Că nu putea să-l amendeze, dacă ea nu făcea plângere! Şi zău că nu-i ardea să se-ntoarcă din drum, să se ducă la secţie, să scrie declaraţia, să se întoarcă acasă...

"Dă-l dracu! Asta e! Să fie victoria lui!"

Din fericire, individul nu o plesnise - doar îi pusese mâna pe fund. O pusese frumos, civilizat, şi parcă o trăsese-n sus un pic când fugise - de parcă o mângâiase, aşa... În fine!

Îşi reluă drumul spre casă. În mod ciudat... sau poate nu... babele curioase din faţa blocului nu observaseră nimic. Că ar fi sărit cât colo, oripilate de aşa "atac mişelesc" la adresa "bietei femei"...

La urma urmei, nimic n-o mai mira! Indivizii de genul ăsta erau tot mai versaţi; iar oamenii ceilalţi, ăia normali, erau tot mai neatenţi. Simona nu-l auzise pe Bogdan când îi spusese "bună"; babele nu-l văzuseră pe ditamai omul când îi pusese mâna pe fund şi-apoi fugise... Apropo! Fugise greoi, ca un sedentar care, în caz de cutremur, avea clipele numărate! Începu să râdă...

"Gata, Eleno! Fii atentă! Ai ajuns în zona periculoasă - ai grijă cum te comporţi!"

Babele începuseră să se pregătească pentru revedere. Se vedea "cu ochiul liber" că discuţia lor nu mai era aşa fluentă, că nu mai stăteau cu postura normală pe bancă... Acum era momentul! Le zâmbi şi salută cu voce tare:

- Bună seara.

Evident, toate răspundeau, care mai de care mai tare şi mai clar şi mai amabil...

Gata - "pontase" pentru buna-creştere şi frumoasa educaţie a tineretului care observase, probabil, "toată faza". Aşa că vră stânga pe lângă copac şi grăbi pasul - se simţea obosită şi, în ciuda umezelii accentuate din aer, parcă se simţea şi prăfuită. Abia aştepta să facă un duş - şi să se spele şi pe cap! De la fixativ, probabil...

Urca treptele şi auzea un zgomot ritmic - un fel de "foşnet în patru timpi". Fâş, fâş, fâş - urmate de-un fâşâit mai altfel, mai subţire... Se părea că se auzea de la etajele superioare - şi sentreba acum, când urca spre etajul doi, dacă nu cumva "Mister şalupă" dispăruse azi complet din viaţa ei pentru că o aşteptase răbdător în faţa uşii...

Instinctiv, paşii îi deveniră mai uşori. Instinctiv, păşea pe vârfuri. Dacă era Bogdan, atunci nu prea ştia...

Brusc, o voce bărbătească şopti:

- Dacă nu-mi dai o cheie, să ştii că imaginea ta în blocul ăsta va avea în curând de suferit serios!

Orlando era! Începu să râdă:

- Şi să ratez asemenea momente dulci? Nici nu mă gândesc!

El râdea şi se grăbea spre capătul scărilor, cu mâna întinsă spre sacoşa din mâna ei. Urcă şi ultimele două trepte şi i-o dădu. Şi nu putu trece de el, să descuie uşa. Nu înainte de a se lăsa sărutată de "bine-ai venit"...

30 octombrie 2015. Vineri.

8,25

Raiul se muta pe Pământ. Aici, în apartamentul ei. În dormitorul mic. Raiul era un fel de glob auriu strălucitor... care creştea încetişor în dimensiune şi intensitate... şi parcă lumina toată camera... Care se desumfla chiar acum cu repeziciune, pe măsură ce telefonul din living suna...

Nu-nu! Îl înhăţă bine:

- Nu!

- Şi dacă e important?

- Nu-i!

Din fericire... pentru el, Orlando era ascultător - şi relua de unde rămăsese. Globul auriu reîncepea să crească... Încet, pentru că "pulsa" în contratimp cu zbârnâitul telefonului...

Aleluiaaa! Telefonul tăcuse! Strecură degetele prin părul lui - mamă Doamne...

Mamă Doamnee...

Mamăă...

Zbârrr...

Ptiu! Ia uite-l, ce rapid era! Nici Spiderman nu sărea chiar aşa de repede! Într-o clipă, dispăruse şi din braţele ei, şi din pat, şi din cameră... Zbârnâitul se întrerupse brusc - semn că răspunsese el... Şi nu se gândise că putea să fie Mihai... Sau putea să fie procurorul - unul dintre ei... Putea să fie inclusiv Măruţă! Ce tâmpenie!

Se ridică şi intră şi ea în living. Şi constată că Orlando răspunsese... şi nu prea - în sensul că receptorul era aşezat lângă telefon iar el mărşăluia cu paşi furioşi prin toată camera...

- Cine era?

- Nu ştiu. I-am închis şi-am pus receptorul alături.

OK! Îl puse ea înapoi în furcă:

- I-ai răspuns?

Tăcere...

- Ai spus "Alo"?

- De ce mă-ntrebi? Ţi-e că te discreditez?

Aa... Întoarse încet capul spre el şi-l privi lung, tăios:

- Dacă mi-era că mă discreditezi, îmi aruncam singură fotoliul.

Tânărul oftă greu - şi se opri... Reveni şi ea la tonul normal:

- Mi-e frică. Bogdan n-a mai apărut prin preajma mea zilele astea. Şi mi-e frică să nu-mi pregătească ceva. Să nu-ţi pregătească ceva... Adică să mă rănească rănindu-te pe tine.

Telefonul începu iar să zbârnâie. Ridică receptorul:

- Alo?

Nu auzea un răspuns; auzea... un fel de zgomot de fond... Hm!

- Alo!

Asculta - şi parcă-parcă auzea o maşină trecând, undeva departe...

- Aaloo...

Aha! Se auzea muzică! Se auzea foarte încet, în surdină... Se auzea ca şi cum cel care-o sunase era acum într-o maşină, cu muzica la minim... Zâmbi slab:

- Dacă tot ai sunat, fă un efort suplimentar şi spune ceva!

Nu, nu spunea nimic. Iar Orlando era încruntat pân' la Dumnezeu - privea într-un punct de pe parchet şi "cocea grozăvii mari"... Oftă greu - şi se dezlănţui, pe un ton calm:

- Poate nu ştiai - dar cel care în acte figurează ca fiind soţul meu a fost arestat şi este anchetat în prezent pentru o serie de infracţiuni.

Palma lui Orlando se aşează pe umărul ei, încercând s-o oprească! Nu-nu! Puse palma peste palma lui şi continuă:

- Încă nu a fost trimis în judecată, pentru că nu s-a terminat întocmirea rechizitoriului. Încă se mai strâng probe. Iar una din modalităţile preferate de statul român de a strânge probe este interceptarea convorbirilor telefonice. Aşa că o să notez data şi ora la care port acest monolog cu tine. Şi o să solicit să consult dosarul de la DNA, o să-mi notez numărul tău de telefon şi-apoi o să dau o sută de anunţuri gratuite pe OLX. De la "vând butaşi de trandafiri" până la "angajez şofer". Mai sună o singură dată la numărul ăsta - şi-ţi jur că pornesc spre sediul DNA-ului!

Orlando se aplecă şi-o sărută pe creştet. Nu-nu! Mai era ceva!

- Iar dacă insişti cu telefoanele, o să fac o sesizare la poliţie, pentru hărţuire. Şi-o să fie nasol - că numărul tău tocmai "s-a înscris" în dosarul DNA-ului!

Auzi un oftat lung, greu! Măi, să fie! Un oftat de bărbat! Un bărbat era! Dar

Aproape imediat, auzi clar în receptor un claxon! Şi-l auzi "stereo" - iar capul i se întoarse automat spre geam...

Se vedea că era acrobat - chiar se mişca mai repede decât Superman! Era la geam! Nu trăsese perdeaua - dar se uita afară...

Gata. Bărbatul care-o sunase închisese. Lăsă receptorul în furcă şi se ridică:

- Vii?

Nu, nu se clintea de-acolo...

- Presupun că era "Mister şalupă". Şi-a plecat. Vii?

Orlando negă scurt:

- Nu. Mă duc la liceu.

"Păi şi iubirea noastră? Raiul?"

... Sigur - şi graba cu care el intrase în dormitorul mic putea fi un răspuns - nu? Aşa că îl urmă... Orlando părea că uitase de iubirea lor. Se îmbrăca repede, de parcă intenţiona să fugă după BMW-ul ăluia şi să-l ajungă din urmă şi să-l vandalizeze...

Oftă greu şi se aşeză pe marginea patului. N-avea rost să insiste. La urma urmei, nici ea nu mai avea chiar aşa de mult chef... Iar el, probabil, nu mai avea chef deloc! Aşa că...

Îl auzea foşnind. Nu-l vedea. Înfipsese coatele-n genunchi şi degetele-n păr şi privea şi ea parchetul, aşa că nu-l vedea...

- ... Eu am plecat la şcoală.

La şcoală! Ce cuvânt normal - şi totuşi atât de amar acum, când... În fine! Asta nu conta! Asta era socoteala ei - şi-o făcea după ce pleca el! Aprobă încet cu capul - aşa, ca o constatare tristă a evidentului inevitabil...

- ... Vorbim. OK?

Aproba... Îl auzea îndepărtându-se, foşnind prin bucătărie... Oftă greu:

- Vii diseară?

- Nu pot să vin. Mă duc cu sor-mea la o petrecere. O onomastică...

"Şi-o iei pe sor-ta drept însoţitoare?" Nu putea să-l întrebe fără să se dea de gol că ştie cât de vitregă îi era sora aia! În mod normal, da - fraţii plecau împreună la onomastică; dar plecau fiecare cu partenerul-partenera! Sau se-ntâlneau acolo cu respectivul-respectiva! Orlando se ducea la onomastică fără ea, partenera lui - chestie care "nu se face" totuşi! Toţi vor veni însoţiţi...

- ... Am plecat...

"Bine! Pleacă odată!" Mm - era sadic şi ţinea musai s-o vadă plângând! Afurisitul...

- ... Vino să încui uşa.

Aa - de-asta voia el să vină! Ca să încuie uşa! Interesant! Păi... OK! O să încuie uşa!

Înşfăcă halatul şi-l îmbrăcă dintr-o mişcare. Şi ieşi, traversă livingul, îl văzu ieşit deja din apartament, cu geaca închisă pân' la gât şi mâinile-n buzunare şi geanta atârnată corect de gât...

"Bun! Eşti gata de plecare! Pleacă!"

Apucă uşa şi-o închise. Şi răsuci cheia de două ori. Gata - încuiase! Îi venea să-l întrebe "e bine aşa?"...

... Făcuse un pas în spate, după ce încuiase. Probabil că şi el păşise în spate, speriat un pic de graba cu care ea "îl pupa" cu foaia aia de tablă...

Exact! Abia acum îl auzise foşnind - după vreo 5-6 secunde! Abia acum cobora Orlando...

... În mod normal, ar fi alergat la geam - să se asigure că e în siguranţă, că nu pleacă supărat, că îşi pune totuşi căciula sau gluga, că... Dar nu şi azi. Chestia asta, felul cum sărise şi luase receptorul din furcă, felul cum îşi manifestase furia şi cum mărşăluise pe-acolo prin living îi displăceau teribil. Părea demonstraţia de forţă a unui cocoş pitic - sau lătratul furios al lui Michu, la vederea unor Rottweilleri care-şi dispută un băţ de dimensiunile unei bâte de baseball. Nu rezolva nimic, doar atrăgea atenţia tuturor asupra lui şi isca cel mult zâmbete înţelegătoare. Avea pretenţii de la el! Era mai inteligent de-atât! Era, totuşi, bărbat! Copilăriile astea nu i se potriveau...

Intră în bucătărie şi luă mobilul. Şi intră pe messenger. ***"Te rog, vino diseară."*** Send. Bun!

... Hai să-şi aprindă o ţigară, să încerce să se calmeze, să-şi amintească faptul că Orlando era totuşi un copil chinuit şi-un adolescent cu grave probleme afective... Care trebuia luat uşurel, cu zăhărelul şi vorba frumoasă... Nici nu se-apucase să-l ia uşurel cu zăhărelul, că obosise şi plănuia să renunţe şi la discuţie, şi la vizită... În astfel de momente, când se confrunta cu astfel de copilării, se simţea atât de obosită de toată joaca copilului Orlando...

"Nu pot. Merg cu sor'mea într-un club, la o onomastică. Am confirmat deja!"

Biinee! Deci confirmase deja!

Lăsă telefonul pe masă şi decise să facă un duş. Şi să plece la treabă. Avea de documentat, de intervievat, de pozat, de scris... În plus, dacă pleca prin oraş, pleca împreună cu poliţistul ei preferat! Ceea ce însemna că va fi în perfectă siguranţă! Aici, acasă, era singură; dar în oraş...

19,30

Începuse publicitatea. Pe ea, publicitatea asta o enerva la culme! Fiindcă îi întrerupsese ştirile, aşa că mintea ei zburase din nou la el...

Orlando nu-i mai trimisese inimioare azi. Sigur, nici ea nu-i trimisese buze! Nici n-ar fi fost o idee prea strălucită s-o facă, de vreme ce el o aşteptase să-l pupe de la revedere iar ea îi trântise uşa-n nas şi încuiase de două ori! Dar "liniştea" de azi o întristase. Şi-o şi îngrijorase. Da, ştia că despărţirea de Orlando o să fie grea. Şi că, pe măsură ce timpul împreună se lungea, dificultatea despărţirii de el va creşte direct proporţional cu durerea sufletească. Şi totuşi, ziua de azi fusese mai grea decât anticipase ea. Poate şi pentru că se despărţiseră într-un fel certaţi...

Luă telefonul, re-verifică messengerul... Nu, nu-i scrisese nimic.

"Auzi, Eleno? Tare proastă eşti tu, atunci când nu eşti deşteaptă!"

Asta aşa era! Că, uite - se-apuca să-i scrie! Tot ea! Se-apuca să se milogească de el, să vină la ea! Hm...

Lăsă mobilul pe masă - iar fixul începu să zbârnâie. Hm...

Putea fi interlopul cu şalupă - care-şi cumpărase o cartelă prepay şi nu-l mai interesa dacă îi înregistra DNA-ul oftaturile. Putea fi poliţistul - Emil, care mersese azi cu ea prin oraş şi a cărui prezenţă o simţise mai puternic ca niciodată. Putea fi... Putea fi dna Claudia - deşi bătrânica ei

preferată n-o mai sunase... N-avea chef nici să răspundă, nici să-i închidă. Aşa că decise să-l ignore. Uite-aşa! La urma urmei, cine voia să dea de ea, dădea de ea pe mobil - nu?

Şi la urma urmei, ia să se ducă ea să facă o baie! Nu?

Hait - că o fluierase mobilul! Şi-aici chiar îi spunea cine-o sună! Se grăbi să-l ia... Orlando o întrebase de ce nu răspunde la fix. Ha! Ăsta făcea mişto de ea! Ăsta insista să se certe cu ea rău de tot!

Nu - de data asta n-or să-şi scrie. Or să-şi vorbească. Ca să poată să se certe, aşa cum doi oameni nomali au o ceartă normală! Call, deci. Suna... Suna...

- Da.

- De ce mă suni pe fix? Erai curios să vezi cât de grăbită sunt să răspund la telefoanele lui?

Tăcere...

- Sau voiai să ştii cât de bine stau cu nervii?

Tăcere...

- De ce nu răspunzi? Răspunde! De ce mă suni pe fix!

- Pentru că ambele numere sunt băgate sub acelaşi nume. Şi, deşi am apăsat ecranul acolo unde trebuia...

Adică "greşise numărul"! Nu-nu! Nu-l credea! Ştia ea ce-i putea pielea lui Orlando - şi nu-l credea!

- Ce-i cu tine? Eşti nervoasă...

- Sunt! Că mă suni pe fix şi mă sperii îngrozitor!

- Ai crezut că e el?

"Că doar nu era să-mi închipui că e Mihai, din arest!"

"Ia uite, măi, Eleno - de data asta, când telefonul suna iar tu enumerai în minte posibilii apelanţi, l-ai omis pe Mihai! Hai că-i bine..."

Era mai mult decât bine - practic, nu se mai gândea la el nici un strop, nici "cinci minute de milă" - cum se spune...

- Nu mi-am dat seama că te sperii. Iartă-mă. Te rog!

Oftă greu şi bombăni, pornind spre baie:

- Asta e. Cred că am reacţionat un pic cam prea tare...

Iar tăcea... "OK, afurisitule! Fie ca tine!"

- Sunt şi obosită, şi tracasată...

Tăcea în continuare? Hm!

- Sunteţi la petrecere?

- Nu - mergem întâi la o bere.

Ce-i drept, nu se auzea muzică - ci voci de tineri şi tinere foarte veseli, care râdeau chiar şi în hohote...

- ... Sunteţi mulţi?

- Nu. Între 30 şi 35...

Şi-o spunea chicotind...

"Hai, Orly - mai durează?"

Evident, o voce de fată! Păi...

"Păi, Eleno, n-o mai lălăi. El are treabă iar tu îl reţii. Hai - fii o doamnă, aşa ca întotdeauna, şi retrage-te înainte să te faci de râs!"

Înghiţi greu nodul din gât şi suspinul şi încercă să pară cât mai neafectată:

- Hai, du-te cu ei! Vorbim!

- Stai! Enna, ce s-a întâmplat?

La dracu! Acum o să înceapă să plângă! Ce idioţenie! Se grăbi să încheie conversaţia:

- Nimic. Vorbim mâine.

- Enna! Spune-mi ce s-a întâmplat!

Oftă greu... Nu - n-avea nici un rost! Ar fi trebuit să-i spună şi că-i e frică să stea singură-n

casă, şi că se simte părăsită, şi că-i e dor de el, şi că şi-ar fi dorit să doarmă în noaptea asta în braţele lui şi n-avea totuşi curaj să doarmă în braţele lui... Nu.

- Pa!
- Enna!

Apăsă butonul roşu şi lăsă telefonul pe masă. Şi-şi trase mucii, îşi şterse lacrimile cu mânecile...

Evident, Orlando o suna... Insista - şi, dacă i-ar fi răspuns, i-ar fi pus un milion de întrebări şi-ar fi disecat problema fără să ajungă la vreun rezultat, din simplul motiv că nu aveau o problemă de disecat...

Mobilul fluieră scurt. Ce om! Trebuia să aibă el ultimul cuvânt! Oof...

"Descuie uşa şi pregăteşte-te pentru o discuţie serioasă."

Clătină încet capul şi începu să apese ecranul.

"Te rog, du-te cu ei. Nu am absolut nimic. Sunt obosită şi mă cam doare capul. Iau o pilulă şi mă culc."

Ia să vadă ea dacă pensionărimea din bloc se spălase! Că, dacă nu se spălase încă, o să contorizeze ea apă rece pe ţeava de apă caldă... Normal - iar o fluierase! Mm...

"Nu iei nici o pastilă. Descui şi te aşezi pe canapea. Şi vin şi discutăm."

OK! Hai să insiste!

"Te rog, nu le strica bucuria din cauza mea! Du-te cu ei şi stai liniştit - zău că n-am nimic! Iau un antinevralgic şi mă culc, că am umblat toată ziua şi sunt obosită frântă."

Nu, pensionărimea nu se spălase încă. Mai aştepta, deci. Intră în dormitor, se aşeză pe marginea patului...

Telefonul nu mai fluiera, semn că Orlando era într-un taxi şi-i solicita şoferului să se grăbească "ca la naştere"...

Încerca să-şi amintească petrecerile lor - ale cuplului "Mihai şi Elena Popescu". Nu fuseseră foarte dese, sau foarte variate; nu avuseseră mai mult de cinci familii cu care se vizitaseră, de-a lungul anilor. Niciodată câte două în acelaşi timp. Câte una, frumos, civilizat, în funcţie de postul pe care-l ocupase Mihai... Cu colegele ei "n-avusese petreceri comune". Ele petreceau aproape săptămânal - ele, fetele care fumau şi pe care ea se bucurase de-atâtea ori să le-asculte. Ele erau prietene. Cu ea fuseseră, însă, colege. Şi nu se invitaseră la petreceri - nici ea pe ele, nici ele pe ea...

Petrecerile lor fuseseră mai mult nişte vizite cu multă bârfă. Bărbaţii bârfiseră între ei, ea şi respectiva discutaseră despre prostii - despre programul TV, despre ultimele mondenităţi, despre reţete de mâncare... Gâşte - şi ea, şi ele! Alea nu fuseseră petreceri! Alea fuseseră nişte nenorocite de şezători!

Se ridică şi intră în living. Şi deschise barul, chitită să golească sticla cu vişinată!

19,55

Se pilise. Ameţise şi începuse să vadă "cu dublură". Şi nici nu putea spune că-i e mai bine - fiindcă plângea cu sughiţuri şi-i venea să-l sune şi să-i urle că, dacă-l prinde la uşa ei, îi rupe picioarele şi-i crapă capu' şi sună la Poliţie...

Aha! Se-auzea un motor "războinic"! Să fie Orlando, sau Bogdan? Nu de alta, dar orice era posibil în România anului de graţie 2015, pentru un bărbat adevărat aşa ca Bogdan! Nici n-ar fi trebuit să aibă o pilă la Vodafone! Era de-ajuns să-l urmărească pe Orlando - îl vedea în grupul

de 30 de tineri şi-şi dădea seama că ei doi petreceau azi "fiecare pe limba lui"! Ea, dacă ar fi fost Bogdan ăla, zău că ar fi profitat de momentul de singurătate al "victimei"...

Se ridică, greu, şi-şi aruncă privirea pe fereastră. Şi văzu taxiul plecând din faţa scării. Deci Orlando era. Că Mister şalupă nu se şifona prin Loganuri - avea şalupă...

"Hai, Eleno - du-te şi descuie-i uşa! Nu aşa ţi-a zis - să te găsească cu uşa descuiată?"

Nu, nu o descuia înainte să se asigure că era Orlando - şi nu Bogdan, sau avocatul Negoiţă, sau mascaţii! Ieşi pe hol, se apropie de uşă... Se-auzeau paşii grei, grăbiţi... Se-nfipsese direct cu mâna-n clanţă! Hm! Foarte interesant! Orlando chiar îşi imaginase că ea, femeie de 35 de ani cu capul pe umeri, o să asculte de indicaţiile lui şi-o să-l aştepte cu uşa descuiată!

Soneria ţârâia continuu. Ea privea uşa şi nu era foarte sigură că răsucirea cheii va fi o decizie bună...

- ... Enna, te rog, deschide! Nu te mai juca aşa!

Oof! Descuie, deschise uşa şi-l privi drept - atât cât mai putea:

- Nu mă joc. Deloc. Mi-e frică să stau singură-n casă, mă simt părăsită şi mi-e dor de tine. Şi îmi doresc să dorm în noaptea asta în braţele tale iar tu să sforăi, ca să n-aud liniştea din casă. Şi n-am totuşi curaj să dorm în braţele tale. De-aia ţi-am zis să te duci la petrecere.

Dădu să închidă uşa; dar tânărul intră şi închise şi încuie. Şi reveni spre ea, extrem de serios...

Nu-l putea privi în ochi, aşa că privea undeva în pieptul lui. Mm, ce cochet era Orlando azi! Parcă ieşise nu la agăţat, ci la-nsurat direct! Zâmbi, ştiind că era semi-beată - iar chestia asta o să-i scuze cuvintele şi obrăznicia:

- Tu ai plecat să petreci? Sau să te-nsori?

- Nu pot să dorm la tine.

Clasic!

- Am o convenţie cu ai mei. Atâta timp cât noaptea dorm singur în camera mea, ziua pot să fac ce vreau eu. Nu merge fentată - am încălcat-o o dată şi mi-au pus siguranţa pe uşă. Şi-am dormit o săptămână într-un vagon.

Vagon... de circ probabil. Aşa cum văzuse pe partea cealaltă a parcului: de-ăla din lemn, care se tractează pe şosea. Aha...

- ... Ţi-e frică de nenorocitul ăla?

Aprobă, amintindu-şi ce forţă avea Emil Popescu - bărbat de înălţime normală, constituţie normală, cu program normal de om al muncii - şi calculând ce forţă putea avea Mister şalupă - care, dacă nu-şi dezvolta musculatura la sală, avea-n telefon numerele unor tineri care din forţă fizică trăiau...

- ... N-am putut să mai stau, de dimineaţă. Pentru că m-am simţit inutil. Adică m-am simţit exact ca un bibelou - incapabil să te-ajut să rezolvi problema cu individul. Iar dacă aş fi putut să te-ajut, cu siguranţă nu m-ai fi lăsat tu. Ai fi încercat să mă protejezi de nervii lui, să mă ascunzi de "băieţii" lui, să mă scoţi din bloc pe la vecina...

Probabil că da...

- Şi mie mi-e dor de tine. Foarte dor de tine. Dar e onomastica unuia dintre băieţii din trupa mea; şi n-am putut să-l refuz! Mi-a spus de la obraz: la tine pot veni zilnic, dar ziua lui e o singură dată pe an. N-am vrut să tensionez şi mai mult relaţiile dintre membrii trupei; aşa că...

Aprobă - nu era o problemă. Nu asta era problema! Chiar ea îi spusese să se ducă la petrecere - nu?

- Nici eu n-am curaj să dorm cu tine-n braţe. Tu de ce n-ai curaj să dormi în braţele mele?

"Fiindcă ar însemna practic să ne jucăm de-a familia - şi nu mă pot juca cu asta. Eu, atunci când mă gândesc la familie, o clădesc pe sentimente. Şi nu-i bine..." Şi cum nu el era cel potrivit să facă o familie cu ea, plecă încet capul... Braţele lui o cuprinseră uşor... Orlando şopti:

- N-am curaj să te iau în braţe şi să visez. N-am curaj să pun imaginea asta peste gândul care spune că, într-o zi...

Gata - că nu voia să discute despre "într-o zi, se va termina totul"! Îl împinse uşurel:

- I-ai lăsat baltă şi-ai venit la mine!
- Tu eşti mult mai importantă decât ei.
- Dar onomastica e o singură dată pe an...
- E tânăr - sigur mai serbează cel puţin 50 de onomastici de-acum încolo...

Ce şmecher era! O şi-ntorsese pe placul lui! Îl apucă de revere:

- Tu eşti atât de şmecher, că mă sperii rău uneori!
- De ce să te sperii? Am fost vreodată şmecher în defavoarea noastră?

Nu, întotdeauna fusese şmecher pentru binele amândurora... Ca acum, de exemplu...

22,30

Profita de scuza că "nu se culcaseră încă" - şi testa iar poziţia aia care-i plăcuse, din Pretty Woman. Adică îl ţinea în braţele ei, în pat fireşte. Era fierbinte şi pufos şi fin... Şi stătea cu spatele la ea, aşa că nu-i vedea ridurile şi zbârcelile...

Orlando oftă greu... Să-l întrebe de ce oftase? Sau să presupună că oftase pentru că plănuia să se ducă măcar la tăiatul tortului şi nu ştia cum să-i spună asta?... Hai să presupună! Îl sărută pe gât şi şopti:

- Şi eu cred că mai ai timp ca să ajungi la tăiatul tortului.

Capul şaten negă încet:

- Nu mă mai întorc.
- ... V-aţi certat? Adică s-a supărat că ai plecat?
- Sincer, nu mă interesează chestia asta.
- E totuşi colegul tău. Şi prietenul tău.
- O fi; dar, când am avut nevoie de el, nu s-a jenat să se eschiveze cu scuze puerile.

În cazul ăsta, ea nu se mai băga. Că nu ştia toate amănuntele, aşa că...

- ... Ţi-am zis - la urma urmei, e tânăr! Mai are vreo 50 de onomastici de serbat! O să mă duc la ele!

Zâmbi şi lăsă capul pe pernă. Era bine aşa, cu el în braţe. Era... ciudat. Era aproape matern... Ce prostie!

- Auzi? Te-a mai căutat poliţistul?

Oopaa... Decise să răspundă sincer:

- Da.
- Ţi-a adus datele despre mine, nu-i aşa?
- Da.
- Şi ce ţi-a spus? Din curiozitate...
- Mi-a adus două coli A4, scrise de mână, cu linioare.

Evident, tânărul se ridicase în capul oaselor ca să se-ntoarcă şi s-o privească dezaprobator pentru modul cum înţelesese să-i răspundă... Prea bine!

- Mi-a spus ceea ce el numeşte "date certe". Ceea ce e, citez, "consemnat prin arhive".

Tăcu. Ar fi vrut să-i spună că era curioasă să audă ceea ce arhivele n-ar fi putut consemna vreodată - dar... Poate... Nu - Orlando se răsucise, ca să ajungă lângă ea - şi-o ţinea în braţe şi-o privea drept şi parcă încerca să-i spună "întâi spune tu"...

- ... Mi-a spus locul unde te-ai născut, mi-a spus că ai lipsit de la grădi pe perioada turneelor părinţilor tăi... Mi-a spus că tatăl tău a murit într-un accident la Palermo... Că tu ai venit aici, iar mama ta a rămas în Italia... Că ai învăţat mult mai bine decât colegii tăi de liceu... Că ai picat

bacul la sport...

Păstrase special chestia cu bacul pentru final - fusese mie-n sută sigură că or să râdă amândoi, iar el o să-i povestească cum reuşise să pice bacul la sport. Când colo, Orlando nici nu clipi - şi nu, nu începu să râdă... Ridică încet din umeri:

- Chestii reci, oficiale.

Capul şaten se aşeză pe umărul ei. Tânărul oftă din nou - un oftat greu, greu de tot...

Îl înveli şi-l îmbrăţişă. Şi începu să aştepte povestirea... Adică frânturile de povestire - că nu-şi putea povesti viaţa într-o oră, şi se apropia de ora unşpe, adică de momentul când îşi vor lua la revedere...

- ... Te superi foarte tare dacă nu-ţi povestesc azi?

Negă cu capul. Şi realiză că n-avea cum să-i vadă răspunsul, aşa că îl şi rosti:

- Nu. Nici eu nu sunt foarte bine pregătită să-ţi ascult povestirea.

Orlando oftă uşurat... şi tăcu. Aşa că tăcu şi ea. Cât de curând, or să meargă împreună la bucătărie, să pufăie o ţigară, după care el o să plece spre casă...

Una peste alta, se bucura că reuşise să-l aducă azi la ea. Şi se bucura că nu discutaseră despre Bogdan. Şi că Bogdan n-o mai sunase. Şi că nici colegul lui de trupă nu-l sunase, chitit să-i strice plăcerea pentru că chiulea de la onomastica lui... Era cald şi bine aici, sub pătură, în braţele lui. El era fierbinte iar ea "degustase" vişinată. O cam fura somnul...

Hei!

Tresăriseră amândoi - mobilul lui începuse să cânte. Şi nu cânta *Je t'aime* - iar Orlando se ridică imediat:

- Sor-mea!

Deci sora lui îl suna! Probabil voia să-l întrebe cât mai durează "acolo" - şi dacă vine la tăierea tortului...

"Da."... "Unde eşti?"... "Vorbeşte mai tare! Nu mai boci şi vorbeşte mai tare!"

La naiba! Aia mică, Maria, intrase iar în bucluc!

Se ridică şi ea şi intră în living. Orlando se aşezase pe canapea - dar părea că e pregătit să ţâşnească de-acolo. Asculta în telefon - ţinea aparatul cu ambele mâini, parcă-l apăsa pe tâmplă şi asculta... Şi părea... speriat...

- ... Tu unde eşti?

Nu auzea răspunsul tinerei, probabil pentru că mâinile lui apăsau foarte tare telefonul şi...

- Să nu te duci acolo! Auzi? Ţine-te departe!

Unde să se ducă? Adică unde să nu se ducă? Ce se întâmplase?

- ... Du-te acasă... Du-te acasă, că vin şi eu acum. Ia un... Nu. Ia un taxi şi... Ascultă-mă! Ia un taxi şi du-te imediat acasă!

Şi gata - ţâşnise spre dormitorul mic. Spre haine, probabil. La naiba! Ce se-ntâmplase cu fata aia?

- ... Şi mai cine...

Nu-şi dădea seama cum făcea Orlando să se-mbrace "la băţul de chibrit" cu ditamai Nexus-ul la ureche - dar îi reuşea de minune! Sigur, îl ajuta mult faptul că venise în cămaşă - şi nu trebuia să depărteze telefonul de cap...

- ... Şi Amedeo?... Dorin?... Maria! Te urci într-un taxi ACUM! Şi te duci acasă ACUM!... Nu-nu! Fii atentă! Eu în cinci minute plec de-aici. În alte cinci minute sunt acasă. Dacă trec mai mult de zece minute între clipa când descui eu şi clipa când descui tu, o să ne certăm urât de tot!... Urcă-te într-un taxi ACUM!

Şi gata - îi închisese. Aruncase telefonul pe pat şi-acum se zorea să termine de îmbrăcat. Oftă greu:

- Ce s-a întâmplat?

Nu primi răspuns... Ce se-ntâmplase?

- A păţit ceva?

Nu - acum negase cu capul. Deci ea era bine. Bun! Zâmbi:

- Dacă ea n-a păţit nimic, restul se poate rezolva.

Aprobase. O aprobase. La fel de încruntat, la fel de grăbit... Orlando luă telefonul şi-o îmbrăţişă în fugă:

- Trebuie să plec! Nu te supăra!

Acrobatul Orlando ajunsese deja în hol, la adidaşi... Îl urmă:

- Nu mă supăr. Du-te şi ajut-o. Şi ai grijă de tine - da?

- Bineînţeles! Pa!

Ţâşnise deja pe uşă-afară...

"Păi, Eleno, las' că-i bine! Pe de-o parte, trebuie să fii cu mintea limpede atunci când îţi povesteşte viaţa lui - ca să nu te trezeşti că te duce de nas! Pe de altă parte, mai bine că a plecat. Că apropierea voastră nu e de bun augur."

Deşi încercase să reproducă scena în care femeia şi bărbatul degustă un *freelove* de calitate, se simţise ca o mamă care-şi răsfaţă puiul. Şi asta îi displăcea profund, din simplul motiv că era foarte posibil ca însuşi Orlando s-o perceapă ca pe-o "înlocuitoare de mamă"... Sau... În fine!

Se simţea obosită - foarte obosită. Aşa că nici n-o să mai fumeze - o să se ducă direct să se culce. Şi vorbeau ei mâine...

31 octombrie 2015. Sâmbătă

9,45

Deschise încet un ochi... Mm - ce bine dormise! Chiar şi-aşa, singură - putea să adauge partea aia răutăcioasă din ea...

Ia - îi scrisese? Oare... Nu. N-avea nici un mesaj de la el. Apropo! Ia s-o vadă ea mai bine pe Maria! Deci, Roland O. Friends... Maria... Aha! Maria Zidaru! Ia să vadă ea...

... Ce naiba erau pozele alea?... Nişte liste! Despre ce liste era vorba? Păreau liste cu nume, fotografiate "în mână"... Da' ce se-ntâmplase? Şi cine erau oamenii ăia?

... Citea... Citea şi începea să înţeleagă... I-ar fi plăcut să-şi amintească numele rostite de Orlando - dar nu putea, fiindcă ceea ce citea era o grozăvie uriaşă...

"Eleno, lasă prostiile! Du-te şi dă drumul la televizor! Dacă a fost, într-adevăr, aşa cum scrie la fata asta, atunci sigur o să apară la ştiri!"

Se ridică şi se grăbi să se îmbrace. Cele mai serioase ştiri erau pe Digi, după părerea ei; aşa că o să dea drumul la televizor şi, până începeau ştirile de la zece, o să-şi facă ceva de mâncare.

Porni televizorul. Digi.

... Se aşeză.

11,08

Fuma. Afumase îngrozitor bucătăria - dar nu putea să se oprească. Ar fi bufnit în plâns şi l-ar fi sunat - şi nu era bine să facă asta. Mai ales dacă se întâmplase ceva rău cu Maria, iar tatăl ei aflase deja unde fusese "fratele mai mare" şi de ce nu fusese lângă sora lui "mai mică"! Fuma, deci, şi bea cafea. Era la a treia cană cu cafea. În curând, cu siguranţă o să înceapă să se resimtă...

Aha! Uite-o! Lăsă baltă totul şi se grăbi să ajungă lângă interfon. Şi oftă greu - în sfârşit, venise...

O sunase pe Iolanda. După ce văzuse imaginile, după ce auzise comentariile - şi ştirea în sine -, după ce se speriase îngrozitor, după ce luase un calmant ca să nu plângă, îşi amintise de tânăra fostă colegă de liceu cu Orlando. Şi o sunase pe ea. O întrebase, mai întâi, dacă ştie ceva de Orlando! Iar tânăra îi spusese că nu ştie nimic de el, în mod special; dar văzuse, la prietenii lor comuni, ce se întâmplase în Colectiv. Grupul lor "suferise pierderi": patru băieţi şi şase fete erau acum în spital, unii cu răni, alţii intoxicaţi cu fum. Deci, presupusese că Orlando era la ei, la spital - adică se-mpărţea cumva între prietenii şi prietenele lui, răspândiţi prin tot Bucureştiul. În momentul ăla, simţise nevoia unei discuţii prieteneşti, deschise, cu o femeie cu capul pe umeri; şi o rugase pe Iolanda să vină la ea, cică s-o vopsească. Tânăra ezitase...

Dar bine că venise! Oare de ce nu suna interfonul? Oare găsise uşa scării deschisă? Cine s-o fi blocat deschisă? Că era din termopan şi funcţiona bine, corect... Exact - tocmai îi apăsase soneria. Descuie şi-o pofti să intre:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit.
- Uşa de jos era deschisă?
- Nu.
- Şi-atunci cum ai intrat?
- Cu codul.

"Iar tu ştii codul ăla din cinci cifre pe care-l ştie doar firma care a montat interfonul!" Iolanda zâmbi:

- De la Orlando îl ştiu.

Deci aşa intra Orlando în scară... În fine! Arătă spre bucătărie:

- Hai să-mi dai mai întâi cu Duco. Şi-apoi ne mutăm în living.
- Mie-mi place mai mult la bucătărie decât în living. Dacă n-ai nimic împotrivă, eu aş opta să nu ne mai mutăm...

Bine, nu se mai mutau! Oftă greu şi-o aşeză pe scaun:

- Stai jos şi spune!
- ... Ce să spun?
- Despre Orlando! Şi despre Colectiv!
- Aa... După ce-am vorbit cu tine, am sunat-o pe Maria. Care era extrem de supărată - plângea...
- ... A prins-o focul înăuntru?
- Nu. Uite care-a fost treaba! Ieri, din câte am înţeles eu, Orlando şi Maria s-au dus la onomastica lui Amedeo. Puştiul e acrobat, coleg de trupă cu Orlando; şi a plănuit să scoată toată gaşca la restaurant. Că a făcut şi el 20...

Deci, în realitate, ea îl luase pe Orlando de la un eveniment foarte important... Iolanda se ridică şi începu să-şi despacheteze "ustensilele":

- Orlando a venit cu Maria. Când l-a văzut, Amedeo s-a ofuscat - că de ce n-a venit cu iubita lui? Toţi veniseră însoţiţi - numai Orlando era la braţ cu sor-sa! El cică n-a răspuns - dar s-a cam schimbat la faţă... Şi-au mâncat aperitivul, după care Amedeo a insistat - să te cheme şi pe tine. Iar Orlando te-a sunat, după care s-a ridicat şi-a plecat ca vijelia...

În realitate, ea stricase toată onomastica lui Amedeo! Clar - era nu atât ghinionistă, cât

purtătoare şi aducătoare de ghinion! Îşi acoperi faţa cu palmele şi oftă greu, suspinat - iar Iolanda se ridică şi trase scaunul:

- Nu-ţi face procese de conştiinţă. Aşteaptă să auzi finalul - şi abia după aceea să te gândeşti dacă eşti sau nu vinovată cu ceva.

Ehei...

- Hai, stai jos.

Se conformă, iar tânăra despachetă mănătăluţa şi i-o puse pe umeri:

- După ce-a plecat el, s-a adus felul doi. Iar Amedeo şi-a rumegat necazul în tăcere... Brusc, a decretat că trebuie să continue petrecerea în club. Că a aranjat să meargă toţi la un super-concert. Nu le-a spus mai mult, iar ei n-au întrebat despre detalii când l-au văzut atât de "albastru". Ai vreo preferinţă? Să las mai lung pe undeva? Să tai mai scurt pe undeva?

Aa, întâi o tundea! OK!

- Fă aşa cum ştii tu că e mai bine.

- OK. Deci, Amedeo a sunat la taxi şi-a chemat cinci maşini. Dar a spus unde merg, aşa că din toată gaşca n-au mers cu el decât trei băieţi şi şase fete - chestie care l-a înfuriat şi mai şi! Ar fi putut să renunţe la club; dar căposul de Amedeo... În fine - ei s-au dus în Colectiv. Restul s-au gândit că, dacă tot s-au reunit, ar fi bine să meargă la o cafea şi-o depănare de amintiri! Cert este că marea lor majoritate au ajuns în Herăstrău, pe nişte bănci, cu bere şi cafea şi hihihi. Şi, la un moment dat, au început să le sune mobilele...

Normal - se întâmplase tragedia...

- Maria a fost una din fetele care au mers în Colectiv.

Oof, Doamne!

- Din fericire, nu era în club când s-a întâmplat.

Oof, Doamne!

- Din nefericire, nu era singură afară.

Fiu! Doamnee...

- Aşa că Orlando a urlat şi i-a înroşit obrajii...

Serios? Se grăbi să o întrerupă:

- Dar fata asta nu mai e un copil! E domnişoară în toată regula!

- Da, dar individul cu care ieşise din club este extrem de neagreat...

Totuşi - nu trebuiau să-l agreeze ei, ci ea! În fine...

- Iar ea a profitat de plecarea lui Orlando ca să se întâlnească cu respectivul.

Aha!

- Trecând peste deciziile tatălui şi fratelui ei.

Aha! Păi atunci... Iolanda oftă greu:

- Aşa că ea e acasă acum, pedepsită. Iar el aleargă pe la spitale. Şi Amedeo, şi Dorin s-au intoxicat cu gazele de-acolo. Două fete au arsuri pe mâini şi pe umeri. În rest, însă, sunt răni minore.

Fiu! Oftă uşurată şi-şi permise să zâmbească acum:

- În cazul ăsta, pot spune că n-am făcut daune prea mari...

- Ai făcut un lucru foarte bun. Fiindcă Orlando a aflat ce şi cum a făcut sor-sa ieri. Nu e bine ca Maria să se vadă cu ăla.

- Dacă el nu venea la mine, ea nu s-ar

- Ba s-ar fi văzut oricum cu el. Chit că se mesăgeau şi ea ieşea să-şi pudreze nasul. Nu ştiu cum face nemernicul de-o păcăleşte întotdeauna...

- El nu poate fi potolit?

- Nu atâta timp cât ea îi dă nas!

- Atunci s-o potolească pe ea!

- Imposibil, atâta timp cât el o aţâţă...

- Auzi? Da' el ce minusuri are, de nu-l plac chiar deloc?

- Ei... E mai golan, aşa. Şi a fost şi la Tichileşti, şase luni.

Aoleu! La puşcărie? Atunci, şi ea era de părere că mai bine nu!

- Dar el zice că s-a reabilitat. Că şi-a învăţat lecţia, că s-a făcut băiat cuminte, că nu mai fură, că are un serviciu stabil... Ceea ce nu e foarte simplu, la cei 19 ani ai lui - ştii tu, să ai un serviciu stabil...

Da, ştia. Nici ea, vorba aia, la 35 de ani, nu avusese un serviciu stabil! Iar el mai fusese şi la Tichileşti! Hm...

- În orice caz, Orlando nici nu vrea să audă de el. Lui Dorin, colegul lui de trupă, îi place de ea; Orlando n-ar avea nimic împotrivă - dar el preferă s-o îndemne să-şi găsească un soţ care să nu plece toată ziua prin turnee, alături de femei cu moralitate dubioasă... Deci, ca să revenim - ori de câte ori aia mică intră în contact cu individul ăla dubios, Orlando se-aprinde şi reacţionează şi-o bate...

Asta cu "o bate" chiar era în defavoarea lui Orlando...

- Asta e!

- Auzi? Mie, Orlando nu mi s-a părut un tip violent...

- Păi nu e violent. Adică a învăţat din greşelile părinţilor lui şi se căzneşte să nu le repete. Eu cred că şi chestia asta cu bătutul surorii lui ţine tot de "învăţare". Mai zicea el, când şi când, că dacă l-ar fi bătut părinţii la timp, probabil că ar fi ajuns departe...

Aha... O privi cu subînţeles:

- Adică tatăl lui îşi bătea soţia?

Iolanda ridică scurt din umeri:

- Se pare că da. Adică eu aşa am înţeles - că o cam bătea. În fine! Acum, Orlando e copt de supărare, pentru că Amedeo şi Dorin sunt în spital iar ei mai aveau de ajustat la numărul lor. Şi se pare că n-or să poată să prindă preselecţia pentru spectacolul de sărbători.

Deci angajarea lui Orlando cu acte-n regulă tocmai "picase"... O dată cu planurile lui, cu speranţele lui... Cu visele lui de a demonstra una şi alta... Hm...

- Cu alte cuvinte, următoarea lor şansă e la primăvară, când se schimbă iar stagiunea. Până atunci, stau traşi pe dreapta - cum se spune...

Normal că nu le convenea să stea! Descoperise pe propria piele cât de scumpe erau ţigările...

- El am înţeles că are bani, de la mama lui. Dar ceilalţi doi... Îţi dai seama că sunt prea tineri ca să se angajeze într-un post cât de cât OK! Ce se pot ei face acum? Lucrători comerciali la Mega?

Corect!

- Şi dacă se fac lucrători comerciali la Mega, unu - nu mai au timp şi energie pentru antrenamente şi doi - se pot răni la locul de muncă. Ei sunt acrobaţi; orice julitură, orice entorsă...

Corect! Bufni în râs:

- Acum înţeleg eu...

Iolanda o privea lung, curioasă... Continuă să râdă:

- Când m-a ajutat să "debarasez" aici, Orlando a aruncat fotoliul pe geam!

Nu, nu înţelesese. O lămuri prin cuvinte:

- Adică s-a opintit să-l urce pe pervaz; dar nu şi-a rupt şalele şi nu şi-a julit mâinile coborându-l trei etaje pe scări!

Râdeau amândouă... Iar Iolanda se grăbi să constate, aparent fără să aibă un motiv anume:

- În orice caz, voiam să-ţi spun... Eu nu v-am observat - adică, cum să spun eu... Eu nu vă ştiu aşa, împreună. Dar aud tot timpul veşti despre voi. Şi de la fete, şi de la Facebook...

Serios? Apăreau pe Facebook ştiri despre ei doi? Interesant! Trebuia să verifice contul ăla mai des...

- Şi, în mod ciudat, deşi sunt unele diferenţe între voi, am senzaţia că tu eşti îndrumătoarea lui iar el e îndrumătorul tău.

Iolanda se înroşise foarte tare, amintindu-şi probabil că nu erau prietene la cataramă şi nici nu era ea îndrituită să facă aprecieri de genul ăsta... Decise să continue ea subiectul:

- ... Eu n-aş zice că sunt îndrumătoare. Uneori, e copilăros; în momentele alea, încerc să-l maturizez. Alteori pare rătăcit - ştii, pare că nu ştie încotro s-o apuce şi ce să facă. Atunci, încerc să-i limpezesc gândurile şi să nu-i sugerez calea pe care-o văd eu bună. Nu de alta - dar el e singurul care are chiar toate informaţiile, chiar toate datele...

- Nu, n-ai înţeles. Tu îl influenţezi pozitiv pe el iar el am sentimentul că te influenţează pozitiv pe tine.

Zâmbi... şi-o lămuri neaoş, în limba română:

- Nu, n-o să rămânem împreună. E o diferenţă de 15 ani între noi - aşa că chestia asta n-o să dureze.

- Ştiu. Adică bănuiam că... Ştiu că e destul de copt la minte; dar îmi dau seama că nu poate fi atât de copt la minte ca un bărbat de dublul vârstei lui. Că, vorba aia - anul ăsta, la bac, a luat peste nouă la română, mate, filosofie şi engleză şi-a picat dinadins sportul fiindcă e supărat pe maică-sa! Or, chiar nu era momentul şi ocazia ca să-şi rezolve restanţele cu ea!

Aprobă - şi ea era de aceeaşi părere:

- Exact. După bac, putea să-i facă orice vrea el! Dar...

- Dar, nu ştiu de ce, e "la cuţite" cu ea. Aşa că face trăznăi de-astea! Şi mă gândesc uneori că ar trebui totuşi să fie ceva mai înţelept de-atât!

- Ştii... Uneori, copilăriile lui mă obosesc. Alteori, am tendinţa să fiu eu copilăroasă - fiindcă m-am măritat de tânără şi n-am apucat să mă bucur de copilăriile adolescenţei. În momentele alea, mă abţin - fiindcă el îşi doreşte o femeie care a trecut de faza copilăriilor. Şi mă întristez. Adică îmi dă o stare de disconfort...

- Îmi dau seama. Acum, că eşti într-o relaţie nouă, simţi nevoia să profiţi de schimbare - şi să te schimbi şi tu un pic. Să experimentezi, să...

- ... Deşi ştiu că o să fie îngrozitor de greu, deşi ştiu că o să mă doară sufletul, sunt sigură că relaţia mea cu Orlando nu va fi de durată.

Iolanda îşi frământă scurt mâinile, evitându-i privirea... şi replică:

- Ştii, Orlando... Uneori, Orlando lasă impresia unui puşti de bani gata, răsfăţat, care face ce vrea el şi când vrea el şi cum vrea el. Dar cei care-i cunosc situaţia ştiu că, în realitate, Orlando e un adult cu foarte multe probleme pe cap. Şi în suflet.

- Nu ştiu mare lucru despre problemele din suflet - că nu mi le-a spus, iar ceea ce ştiu eu despre el nu conţine şi informaţii din spatele uşilor închise. Dar, aflându-i situaţia, îmi dau seama că are, într-adevăr, multe pe cap...

- Are propria situaţie pe cap, plus situaţia trupei, plus situaţia Mariei, plus supravegherea tatălui lui - care e predispus la alcoolism...

Zâmbi:

- Şi mai are şi situaţia mea alambicată pe cap.

- N-aş zice că situaţia ta este chiar atât de alambicată...

- Este, crede-mă! Situaţia mea s-a complicat mult, iar el e genul de bărbat care trebuie să deţină fiinţa de lângă el...

Iolanda roşise rău şi râdea şi "nu se pronunţa nicicum"... Păi, nu prea era dispusă să intre în detalii particulare. Că, vorba aia - nu erau nici prietene, nici confidente, iar ultimele ei prietene "o faultaseră" destul de rău. Aşa că or să discute despre Orlando... privit mai mult prin prisma Iolandei. Ea o s-o stârnească şi-o să tacă... şi-o să memoreze. Fiindcă acolo, în povestirea Iolandei, va găsi motivele şi dovezile necesare pentru a se despărţi sufleteşte de el.

21,28

Era obosită. Adică se simţea obosită. Deşi, vorba aia - nu făcuse nimic şi nu se dusese nicăieri...

Luă telefonul şi intră în mess. Ia să-i scrie ea lui...

"Am aflat ce s-a întâmplat. Le doresc multă sănătate colegilor şi prietenilor tăi. Îţi înţeleg dorinţa de a fi alături de ei acum. Deci, stai liniştit cu ei şi rezolvă problemele pe care ei nu le pot rezolva. Vorbim mâine."

Send. Acum, în funcţie de dispoziţia lui, o să înţeleagă mesajul ei fie ca pe un "te înţeleg că eşti ocupat, te aştept să termini", fie ca pe un "i-ai pus pe ei mai presus, aşa că stai cu ei şi nu mă deranja". În caz că răspunsul va "vira" către cea de-a doua variantă, îşi vor lua adio azi...

Nu, nu se săturase de el. Da, îi era dor de el - foarte dor! Dar îi intrase în suflet un ghimpe. Iolanda îl descria pe Orlando ca fiind un bărbat atât de bun, frumos, matur, calculat, gentleman şi toate celelalte, că îi era frică să nu fie, într-adevăr, bărbatul ideal! Deşi, în momentele de luciditate maximă, era tentată să creadă fie că fata aia era îndrăgostită lulea de Orlando, fie că încasa de la el bani grei ca să-i facă o super-imagine în ochii Ennei, totuşi nu putea să nu observe că o parte din cuvintele Iolandei chiar erau adevărate. Aşa că îi era frică să nu descopere că Orlando chiar era o partidă bună. Şi că ea chiar îl pusese la suflet. Şi că relaţia lor chiar era imposibilă - adică nu relaţia, ci convieţuirea lor "până la adânci bătrâneţi". Oricum, mama lui n-ar fi fost niciodată de acord ca nora ei să fie de-o vârstă cu ea! Aşa că...

Aşa că se pregătea să se despartă de el. Chestie care i se părea imposibilă chiar şi aşa, doar gândindu-se la ea...

Şi zău că n-avea motiv să se despartă de el! Şi zău că nu s-ar fi despărţit de el! Şi zău că ar fi fost foarte-foarte bine pentru ea să se despartă de el acum, cât încă nu-i intrase foarte adânc în suflet...

Telefonul fluieră. Ce-i scrisese?

... Nimic. Îi trimisese o inimă şi-un sărut. Şi nu părea să-i mai scrie ceva, semn că Orlando înţelesese prima variantă...

Deci nu-i era scris să se despartă de el azi. Fie va urma o despărţire dezastruoasă, cu lacrimi şi urlete şi eventual vânătăi şi intervenţia lui Emill, fie vor uita pur şi simplu să-şi scrie, sau să se viziteze...

O să se culce, probabil. Şi cum mâine era duminică, o să se plimbe din nou printr-un mall. Probabil...

Să se ducă iar în Promenada? Şi să spere că va da iar ochii cu Bogdan? Şi că va fi abordată? Că va fi invitată la o cafea? Că vor purta o discuţie? Că acea discuţie va fi una productivă, în sensul că "Nu"-ul ei va ajunge până la el şi va fi şi înţeles?... Pe de-o parte, se gândea că un bărbat ca Bogdan "nu stătea" într-o singură femeie - avea el oferte şi mai "bune" decât madam Elena Popescu. Pe de altă parte, se gândea că un bărbat ca Bogdan, atunci când voia ceva, obişnuia să şi primească. Şi, dacă nu primea, se servea... într-un fel sau altul. În plus, mai exista o problemă - dacă nu se ducea ea la el, venea el la ea. Şi venea după regia şi planul lui. Doamne fereşte! - să-i treacă prin minte să-i pună pe cei doi musculoşi să-i facă "bau"...

Probabil că o să se ducă mâine în Promenada. Nu singură, desigur, ci cu Emil. În acest scop, o să-i dea un SMS de dimineaţă. Şi-o să-i spună că trebuie să meargă în mall-ul ăla "cu probleme de serviciu". Apoi, când ajungea acolo, va trebui să treacă pe la fata aia cu târlicii cu moţ - că poate-i făcuse totuşi reducere. Şi-apoi o să treacă pe la firmele care "se tipăriseră", să culeagă feedback-ul. Şi-apoi or să plece amândoi, pe sub nasul bosumflat al lui Bogdan. Şi toate astea se vor întâmpla pentru că ea trebuia să se despartă de Orlando... iar unica soluţie, unicul bărbat cu adevărat "în şablon" părea a fi tocmai Emil Popescu. Poate găsea mâine motiv să intre în vorbă cu el... şi să afle dacă e însurat...

"Eleno, iar ai luat-o razna..."

Probabil că da, o luase razna...

1 noiembrie 2015. Duminică.

10.00

Avea totul la ea - aparatul foto, reportofonul, telefoanele, baterii de schimb... Avea şi confirmarea lui Emil, care-i scrisese că "sunt la Mega"... Avea mutriţa veselă, pusă pe şotii, şi ţinuta dreaptă de doamnă conştientă de propria valoare. Şi-avea şi ghetuţele alea adorabile, cu toc de 5, care-i făceau picioare superbe! Acestea fiind spuse... Acesta fiind parfumul... Aceasta fiind eşarfa care va flutura frumos în bătaia vântului de noiembrie... putea să plece.

Ieşi, încuie şi începu să coboare scările. Şi-şi aruncă privirea pe geam... Nu se vedea nimic "în neregulă". Îşi continuă deci drumul şi ieşi din scară.

Brr - chiar că bătea un vânticel rebel! Soarele nu ardea cu îndeajuns de multă putere ca să combată curenţii reci de aer; aşa că se zgribuli scurt şi grăbi pasul, ştiind că aleea ei era umbrită şi "bântuită" de aerul rece venit dinspre lac...

Brr - ia uite ce şalupă gri-şobolan era oprită în parcarea parcului, chiar în faţa fântânii cântătoare...

"Emil e la Mega; aşa că pune mâna şi grăbeşte-te să te-apropii de el!"

Nu i-ar fi plăcut să fie poftită în şalupa lui - deci va ocoli ronduleţul prin dreapta, pe lângă magazinul cu bunătăţuri din Mărginime. Unde, sigur, ar fi putut s-o aştepte sacul cu muşchi...

Se apropia de colţ şi-şi amintea că văzuse cândva nişte desene animate în care indivizii ăia cu muşchi purtau nişte tricouri pe care scria "thug #1" şi "thug #2"...

Viraj dreapta! Cum zbierase omul ăla în film? "Slobodaa!" Insul cu muşchi nu era acolo! "Acceleră" deci spre Mega Image... Văzu uşa magazinului deschizându-se, pe comisarul şef ieşind, înarmat cu o sacoşă...

"Auzi, Eleno? Eu am impresia că a luat-o înainte cu un scop anume..."

"Auzi, Eleno? Eu am impresia că tu ai cam luat-o razna..."

Dacă comisarul şef ar fi avut "intenţii" cu ea, ar fi găsit un motiv s-o viziteze din nou. Iată însă că n-o făcuse... Şi totuşi, mergea drept şi ţanţoş în faţa ei, de parcă... În fine!

Or să meargă cu tramvaiul 5. Probabil că în tramvai or să facă "schimbul", să treacă el în spatele ei...

Se apropiau de intersecţie. Ea privea cu coada ochiului maşinile de pe bulevard, căutând şalupa... Avea sentimentul că n-o s-o vadă, semn că Bogdan intenţiona s-o urmărească azi...

Stop la semafor, chiar lângă Emil. El era serios. Şi ea era serioasă. Probabil că amândoi dădeau să râdă de toată situaţia...

"Auzi, Eleno? Da' de ce crezi tu că poliţistul ăsta se amuză de aceleaşi chestii de care te amuzi tu? De ce-ţi închipui că prin mintea lui trec aceleaşi gânduri care trec prin mintea ta?"

N-apucă să judece chestia asta, că tresări - zgomotul de motor turat la maximum o sperie serios!

"Dă-te-n spate, să nu intre pe trotuar peste tine!"

N-apucă decât să gândească asta - BMW-ul trecu în viteză prin faţa ei... şi viră dreapta pe

Barbu Văcărescu. “Spre serviciu”, cum se spune! Hm...

Păi, un singur lucru era sigur - ea se ducea acum în Promenada! Dacă individul va fi perspicace, o va vedea “la treabă”; dacă nu...

10,35

Se apropia de uşa rotativă şi avea o presimţire. Presimţea că, azi, comisarul şef şi interlopul vor avea un “schimb de opinii” - de-ăla, din priviri. Nu ştia de ce Emil Popescu decisese brusc să devină vizibil; cert este că mergea la doar doi-trei metri de ea, devenind aproape evident faptul că o urmărea îndeaproape...

Împinse uşa şi intră în mall.

Ia uite-l şi pe Bogdan Mihalache! Bineînţeles c-o aşteptase! Adică, fie presimţise că or să se revadă în mall, fie pusese bodyguarzii să-l anunţe dacă mai apare “duduia ziaristă” - cert este că îl găsise pe Bogdan Mihalache aşteptând-o, răbdător, fix în mijlocul mall-ului...

Scotoci în geantă şi scoase reportofonul. Şi aprecie că cele 5-6 secunde îi fuseseră de-ajuns lui Emil Popescu s-o ajungă din urmă; aşa că îşi reluă drumul, apropiindu-se de brunetul mărunţel...

Brusc, chipul lui Bogdan suferi transformări uluitoare! Toată bucuria aia sexy “căzu” într-o grimasă încruntată, aproape furioasă. Ochii negri priveau în stânga ei, probabil în ochii lui Emil... După două-trei secunde, bărbatul făcu stânga-mprejur şi porni spre scări.

“Bun! Bravo! Te-ai orientat bine, să vii azi aici! Hai, du-te la magazinul cu târlici; şi pe urmă fă-ţi de treabă! Dacă tot ai ieşit duminică din casă...”

Magazinul cu târlici era la etajul unu. Şi va ajunge acolo cu liftul, chiar dacă îl văzuse pe Bogdan trecând pe lângă scări şi continuându-şi drumul.

18,30

Coborî din tramvaiul 5 şi se grăbi să ajungă pe trotuar. Semaforul era roşu. Aştepta, deci. În dreapta ei, un pic în spate, simţea prezenţa comisarului şef...

Poliţistul ăsta, atunci când voia el, era “pacoste”. Se ţinuse azi după ea cu o îndârjire aproape ciudată! Făcuse şase materiale în mall - iar el reuşise, la fiecare dintre ele, să-şi facă de treabă în magazinul respectiv! Se sincronizaseră până şi la KFC! Şi, cel mai important - nu-l mai văzuse azi pe Bogdan. Deşi se fâţâise aproape toată după-amiaza prin clădirea aia, individul nu-i mai ieşise-n cale. Sigur, nu putea spune că regreta asta... La fel, nu putea spune că se simţea mai liniştită, de vreme ce apariţia ei “însoţită” de un om al legii îl putea înfuria îndeajuns de mult ca să-l facă să se gândească la o cale de-a o prinde singură...

În fine! Azi scăpase de el! Mâine o să vadă ea ce mai făcea!

Verde! Porni în traversare şi ţinti spre cealaltă trecere pentru pietoni. Plănuia să meargă pe lângă IGPR - în caz că Bogdan se gândise şi plănuise să-i iasă-n cale acum, la întoarcere, să fie pe cealaltă parte a drumului...

Aşteptau amândoi la semafor... Ea se uita spre stânga, “constata” absenţa şalupei gri-şobolan

şi-i venea să-i şoptească bietului om să se ducă liniştit acasă, că interlopul avea alte treburi pe ziua de azi...

"De ce te bagi tu în socotelile lui? Lasă-l, că ştie el mai bine decât tine cum se face chestia asta cu supravegherea şi siguranţa!" La urma urmei, şi ei îi convenea să fie urmărită de către el! Poate... Iar o luase razna! În fine!

Traversau... Nici urmă de şalupă... Viraj la dreapta...

Scoase mobilul şi intră pe mess. Roland O... "***Ce faci?***" Send. Şi-acum, să afle dacă diseară adormea devreme sau foarte târziu!

Se apropiau de Mega Image... Nu, n-avea nimic de cumpărat pentru azi, aşa că nu intra... Bogdan nu-şi făcea simţită prezenţa... Mobilul fluieră.

"***Sunt la Spitalul de Arşi.***"

Aha - deci el avea treabă azi... OK! Hai să-i scrie!

"***Eu am fost la muncă, vin acum spre casă. Stai acolo liniştit. Vorbim.***"

Şi-acum cu siguranţă o să-i trimită o inimă şi-un pupic şi n-o să mai treacă pe la ea azi. Buun! Viraj stânga - şi simţi că i se înmoaie rău genunchii... la vederea şalupei gri-şobolan oprită chiar în faţa scării... Şi parbrizul reflecta lumina, aşa că nu putea să spună că Bogdan era la volan... sau nu...

"Doamne, numai să nu fie-n scară!" Că asta-i mai lipsea - s-o prindă singură-n scară! Păi se autoinvita pe la ea! Şi gata - visele lui deveneau realitate...

Din nefericire, n-avea ochelarii de soare pe nas. Aşa că n-avea curaj să se uite iar spre maşină, să vadă dacă e cineva pe locul şoferului. Spera din tot sufletul să fie Emil atent şi inspirat...

Îi auzea paşii în spatele ei şi trăgea concluzia că era atent, era inspirat şi considera că nu e nici un pericol dacă ea se duce acum acasă...

Trebuia să vireze stânga, la copac. Încă patru paşi... Trei... Doi... Dacă ocolea copacul, se făcea de râs. Deci, nu ocoli copacul - luă virajul din scurt şi se apropie de uşa de termopan. Nu se vedea nici o siluetă, nici o umbră... Descuie, intră... Nu se-auzea nimic. Aşa că începu să urce treptele.

Da, îi era frică. Dar n-o să poată să doarmă-n parc, sau la doamna Claudia. Aşa că o să mizeze pe flerul poliţistului... Sau pe vederea lui de vultur - că el n-avea nici o jenă în a se holba la individ...

Descuie şi intră. Şi încuie. Şi răsuflă uşurată - era acasă...

Lăsă geanta în cuier şi se grăbi în bucătărie, la geam. Îşi dorea mult să-l vadă plecat de-acolo! Dar...

... Plecase! Nu-i venea să creadă! Interlopul pricepuse situaţia şi plecase! Uraa!

"Da, Eleno, uraa! Dar a înregistrat azi încă o înfrângere, aşa că se pregăteşte pentru un atac cu sorţi mari de izbândă! Şi cum începe să-ţi afle atu-urile şi slăbiciunile..."

La urma urmei, ea de ce se agita atâta? Din cauza lui Bogdan Mihalache? Ha! Ia să pună mâna să-şi facă un castron uriaş cu cartofi prăjiţi! Că poate se-ngrăşa şi devenea indezirabilă pentru toţi! Şi crăpa obeză, singură-n casă, din suferinţă de inimă rea!

Se grăbi în dormitor. Trăgea cu ciudă hainele de pe ea... Orlando nu-i mai trimisese nici măcar emoticoanele alea prăpădite...

19,50

Se trânti pe canapea şi zâmbi: acum o să se facă uriaşă cât o americancă de-aia anti-reclamă la McDonald's! Avea pe masă, în faţa ochilor, un castron uriaş cu cartofi prăjiţi şi o farfurie

întinsă pe care fumegau două cotlete. Le făcuse la tigaia de teflon, obţinând gustul "de grătar" fără să trebuiască să aştepte de la două ore-n sus...

Gata! Acum începea răzbunarea supremă! Spera din tot sufletul ca mâine dimineaţă să aibă o burtă umflată, dizgraţioasă... Las' că le-arăta ea lor! Tuturor! Mai ales domnului "arte marţiale"! Pentru ăla avea un sentiment aparte-n minte... Iar pentru domnul Orlando, care-i scrisese că are multă treabă şi încheiase cu "nu te superi, nu-i aşa?", spera să-i iasă şi-un herpes inestetic la bot! Uite-aşa!

De ce nu-şi punea ea şi-un pahar cu vişinată?

... Nu.

Înhăţă unul dintre cotlete şi muşcă cu poftă. Mm, ce bun era! Fierbinte şi bun! Şi cartofi... Îndesa bine-n gură, bucurându-se şi de gustul minunat al deliciului interzis majorităţii femeilor de 35 de ani... Bun-bun-bun...

Din televizor se revărsau ştirile sportive. Ea muşca cu poftă din cotletul ăla şi se gândea că fusese o proastă când omisese să facă şi-un mujdei...

Da' chiar! Ia să le facă poftă cu cotletele ei!

Luă telefonul şi mută cotletele peste cartofi. Şi le făcu o poză, grijulie să obţină cel mai apetisant unghi... Facebook... Punea poza... Explicaţie. Hai să scrie faza aia cu porcul! ***"Se confirmă... zvonul..."*** Puse telefonul pe masă, ca să tasteze cu o mână şi să ţină cotletul cu cealaltă... ***"care spune... că cea mai..."***

La dracu! Al dracu să fie el, măcelarul care tranşase porcul ăsta!

Lăsă baltă totul şi se grăbi în baie. Mm, ce-o durea! Ce nemernicie...

Idiotul de măcelar tranşase porcul cu barosul. Sau cu pensula de pictură. Tocmai muşcase cu poftă dintr-un ciob de os! Aah, şi-o durea până-n adâncul creierului...

Degeaba se holba în oglindă - nu vedea mare lucru. O durea măseaua de minte din stânga - dar de văzut, nu vedea nimic suspect...

"Hai - pune mâna şi mănâncă, să iei pastilă!"

Măcar un calmant pentru durere să ia!

Reveni la masă şi-şi reluă mesajul. ***"gustoasă... legumă... este porcul!"*** Post. Gata. Şi-acum...

Şi-acum, nu prea ştia ce să facă - adică dacă să mai mănânce din cotletele alea. Că dacă erau pline de cioburi de oase... Să mănânce doar cartofii atunci! Şi să spere că durerea o s-o lase, încet-încet - că ciobişorul ăla mic nu făcuse daune ireparabile...

2 noiembrie 2015. Luni.

8,30

Verifică din nou să aibă la ea actele, nişte bani, telefoanele... Ieşi şi încuie uşa. Şi se grăbi să coboare scările.

Măseaua o durea îngrozitor. Nu era o durere "comună" - era o durere puternică, continuă, nenorocită, menită s-o facă să urle şi să se tăvălească pe jos şi să plângă cu lacrimi amare. Plânsese, dealtfel, toată noaptea. Era nedormită, avea ochii roşii, stomacul greu încercat de analgezice în-

ghiţite inutil şi nervii întinşi la maximum. Dacă individul ăla cu şalupă gri-şobolan avusese proasta inspiraţie să se trezească azi de dimineaţă, probabil că o să se-aleagă cu nişte înjurături de-alea neaoşe...

O durea îngrozitor. Avea parte de cea mai cruntă durere de măsea din viaţa ei. Cobora scările şi-şi amintea că fetele de la Agerpres asemuiseră durerile crunte de dinţi cu durerile naşterii...

"Adică tu acum naşti!" Pe dracu! O să nască un mega-scandal cu un mega-periculos, dacă o să-l prindă în faţa blocului! Avea aşa o stare de-i venea să-şi zboare creierii...

Împinse uşa scării şi ieşi.

Din fericire, BMW-ul nu era în faţa scării. Porni deci, grăbită, spre Ştefan cel Mare. Pe bulevardul ăla sigur va găsi un dentist... Şi cum în partea dreaptă, spre metrou, nu erau decât magazine şi IGPR-ul, o să pornească spre stânga. Spre Obor. Parcă în zona dintre Bellagio şi piaţă era o policlinică mare, cu multe cabinete stomatologice! Şi mai era şi Policlinica Colentina...

9,20

Aştepta. N-avea ce altceva să facă. După ce constatase că pe tot bulevardul ăla nu era decât un singur stomatolog, dr. Halil-nu-ştiu-cum care nu era la cabinet, traversase şi mizase pe propriul noroc - intrase în Policlinica Colentina. Într-adevăr, aici erau mai multe cabinete. Şapte, mai exact spus. Din cei şapte medici care, conform cu programul afişat de ei înşişi pe uşile cabinetelor, ar fi trebuit să fie acum la muncă, venise unul singur. O doctoriţă. Era ocupată. Avea o pacientă. În rest, etajul ăsta era "aproximativ pustiu" - când şi când treceau oameni grăbiţi, spre casierie...

Femeia care intrase în cabinet venise, probabil, de la opt - că o găsise aşteptând pe-un scaun, afară, pe coridor. O compătimise când o văzuse nedormită şi cu ochii plini de lacrimi şi-i garantase că ei doar îi făcea probă la lucrare - aşa că în zece minute era gata. O crezuse. Îşi pusese speranţa în cuvintele ei! Îşi spusese că zece minute erau floare la ureche, pe lângă orele de chin pe care le trăsese azi-noapte! Dar uite că trecuse jumătate de oră, iar femeia era tot înăuntru... Din spatele uşii cabinetului se auzeau voci de femei - dar nici o freză, nici un zgomot metalic...

"Să ştii tu că e dublu licenţiată - stomatologie şi psihologie! Şi face şi proteze psihologice!" Hazul de necaz n-avea nici un efect, pentru că durerea...

Deci, o durea măseaua aia nenorocită de înnebunea! Fiecare pas îi provoca durere! Dar, dacă se oprea din plimbarea aia agale, o bufnea plânsul. Aşa că se plimba agale... conştientă că nu de la mişcare o durea pe ea măseaua...

Ţintea către capătul holului - către ultimul cabinet de pe etaj... Ştia deja că nu era nimeni înăuntru, ştia că ciocănise la fiecare din uşile alea, dar spera că poate-poate... Apăsă clanţa - şi constată că era încuiată... Apăsă următoarea clanţă... care era tot încuiată... Şi următoarea... Şi următoarea... Aici era femeia aia înăuntru... Următoarea... Următoarea... Toate erau încuiate, cu excepţia uşii în spatele căreia cele trei femei discutau chestii vesele. Se apropia de uşa albă, vopsită parcă în duşmănie de-un ucenic neîndemânatic cu o pensulă cu fix trei fire expirate...

Ar fi putut să ciocăne. Probabil că asistenta ar fi venit să vadă cine e - cine le tulbură momentul de distracţie. Iar dacă asistenta aia i-ar fi spus că "dna doctor nu lucrează decât cu programare"... Ar fi putut să intre direct - dar atunci sigur ar fi fost poftită să părăsească încăperea! Ar fi putut să-şi ascută auzul, ca să prindă momentul lui "nu vă mişcaţi" - şi chiar atunci să frigă un şut în uşă de să le-arate ea lor ce însemna o durere cruntă de măsea! Ar fi putut... La urma urmei, ar fi putut să nu le facă nimic - femeia aia avusese programare, iar doctoriţa venise totuşi la program! Ar fi putut deci să facă rost de-un pix, sau un creion - şi să scrie pe fiecare uşă încuiată "puturoşenie fără suflet". Şi multe altele. Dar...

"Auzi, Eleno? Da' de ce nu pleci tu mai departe? Că e mare oraşul - şi e plin de stomatologi!" Păi... Păi, stătea aici de 30 de minute. Dacă-şi pierdea răbdarea cu 30 de secunde înainte ca individa aia să decidă că probase destul lucrarea şi să plece?... Dar dacă aştepta încă 30 de minute, după care individa ieşea iar ea intra iar doctoriţa îi spunea că nu lucrează decât cu programare?

... Gata! N-avea rost s-o mai lălăie pe-aici! Era evident că ăştia erau dinozaurii ăia comunişti care, după revoluţie, îşi făcuseră cabinete particulare în clădirile statului! Adică oricum făceau ce voiau ei, ca pe tarlaua părinţilor lor! Se răsuci pe-un călcâi şi se grăbi să coboare treptele - o să meargă pe jos până la Obor, că sigur mai găsea dentişti până acolo! Şi dacă nici unul dintre ei n-o să vrea s-o trateze, o să se urce într-un taxi şi-o să spună direct "Spitalul de stomatologie". Şi gata.

9,28

În sfârşit! Împinse uşa şi intră în clădire.

Aici era "policlinica de dinţi". Aşa o numise mămica ei, pe vremea când îşi tratase cariile la nu ştiu ce conferenţiar matusalemic cu cabinet în clădirea asta. Cu siguranţă, şi dinozaurii de-aici îşi trecuseră cabinetele "la privat" - dar aici era policlinică de stomatologie, aşa că avea şanse mai mari să găsească un medic! Trecea pe lângă uşi, citind programul şi gândindu-se că fusese proastă că nu făcuse medicina - ăştia erau toţi "gravizi"...

Intră în sala de aşteptare şi-i zâmbi tinerei care părea că aşteaptă pe cineva:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Aşteptaţi la un medic, nu-i aşa?
- ... Da...
- Şi, nu ştiţi - tratează şi urgenţe?

Tânăra părea "pierdută" - se uita la ea ca la Alien, partea a doua... Uşa din dreapta se deschise, aşa că-şi concentră atenţia asupra femeii în halat alb:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Fiţi bună - am şi eu o urgenţă stomatologică... Adică mă doare îngrozitor măseaua!
- Păi mergeţi la dna doctor! Vedeţi la a patra uşă la dreapta!

A patra uşă la dreapta! Porni înapoi pe coridor, făcându-se că nu observă agitaţia bruscă a tinerei care "aştepta la un medic" - probabil cel de la a patra uşă la dreapta...

Patru. Cioc-cioc.

- Intraţi.

Se conformă şi încercă să zâmbească:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Fiţi bună - trataţi şi urgenţe?
- ... În principiu, da. Ce urgenţă aveţi?
- Aseară, am mâncat un cotlet prost feliat - şi am muşcat dintr-un ciob de os. Din clipa aia, mă doare îngrozitor măseaua...
- Probabil e spartă. Haideţi să vedem...

Uraa! O trata! Dădu să pornească spre scaun, dar femeia îi făcu semn să deschidă gura... Ce tâmpenie!

"Eleno, nu face nazuri! Deschide gura şi roagă-te să-ţi zică să aştepţi până o termină pe

puştoaica programată!”

Se conformă, arătând spre partea stângă.

- Care e?

- Ultima.

- Mda... Vă doare măseaua de minte.

Aprobă cu capul - straşnică veste, nici nu-şi imaginase că o durea chiar măseaua de minte... De ce-o lua femeia asta la mişto? Ea nu ştia ce crunte erau durerile de dinţi?

- Nu cred că pot să vă ajut.

- Vă rog eu mult! Mă doare îngrozitor!

- Haideţi să vă explic.

Doctoriţa luă de pe dulap o radiografie şi-o ridică spre geam:

- Asta e măseaua de minte. Vedeţi ce rădăcină are? Este curbată spre bărbie. Din acest motiv, este greu de tratat - ca să vă scot nervul, ar trebui să bag un ac drept pe un canal curbat, aşa că şansele de-a nu curăţa bine canalul sunt foarte mari.

Aha...

- În general, măselele de minte se scot, nu se tratează.

- Atunci vă rog să o scoateţi.

Doctoriţa zâmbi cu înţelegere:

- Tot din cauza rădăcinii curbate, măselele de minte sunt mai dificil de scos. Aşa că eu, de exemplu, nu scot măsele de minte.

“Pe bune? Şi cum ai trecut anul, în facultate?”

- Am un coleg care vine, atunci când îl chem, şi face el extracţiile de măsele de minte. Deci, dacă vreţi să o scoateţi, eu vă pot programa pentru mâine...

“Mâine?! Şi eu ce fac până mâine?” Dacă n-ar fi durut-o măseaua, probabil că ar fi apreciat sinceritatea şi faptul că, decât să rupă măseaua în maxilarul omului, femeia prefera să renunţe la contravaloarea extracţiei. Dar o durea îngrozitor. Şi se simţea atât de disperată, atât de debusolată de toată situaţia că nici nu mai ştia ce să creadă, sau cum să reacţioneze...

- Nu poate veni în aceeaşi zi în care îl chem. Şi cum n-are nici o extracţie programată pentru azi...

Deci omul venea mâine... Se şi vedea zăcând în fund pe canapea, ţinând apă cu sare la măsea şi plângând şi privind ceasul care arăta ora două şi ceva - noaptea, fireşte...

- Vreţi să vă programez?

Negă încet, simţind cum ochii i se umplu cu lacrimi:

- Vă rog să mă credeţi că nu mai rezist la încă 24 de ore de durere.

- Vă cred. În cazul ăsta, eu vă sfătuiesc să mergeţi la Spitalul de stomatologie.

Aprobă şi se grăbi să iasă:

- Mulţumesc. La revedere.

- La revedere.

Ia uite-o! Tânăra se şi înfiinţase lângă uşa cabinetului - de parcă era disperată, să nu-i ia ea locul şi programarea! Hm...

“Eleno, lasă prostiile! Tu ai fi protestat şi sonor, nu numai gestual sau prin poziţionare!”

Ea ar fi înţeles urgenţa, dacă n-ar fi durut-o şi n-ar fi fost nedormită şi chinuită şi plânsă şi debusolată rău! Deci, să se ducă la Spitalul de stomatologie...

“Ba fii tu serioasă şi porneşte-o la picior mai departe! Că la spitalul ăla dai de-o coadă de câteva ore bune - şi n-ai nerv să mai stai aşa câteva ore bune!”

Chiar n-o mai ţineau nervii, să aştepte ore-n şir la coadă! Aşa că îşi reluă drumul pe bulevard, spre Obor.

10.04

Aha! Uite un alt cabinet stomatologic! Parcă-i era şi frică să se ducă la scară! Mai "vizitase" două cabinete de-astea, şi la nici unul dintre ele nu-i răspunsese nimeni. Aşa că...

Aşa că trebuia să încerce. Fiindcă o durea rău şi-i venea din nou să plângă. Se apropia de uşă... Cât avea interfon? 02. OK! Suna... Suna... Ţac!

Cum-cum? Ţac? Adică îi deschisese? Adică era la cabinet şi-i deschisese? Trase de uşa scării, descoperi că era deschisă...

"Hai, Eleno! Las' că te minunezi tu după aia! Hai!"

Intră şi se grăbi să urce scările. Timp în care se auzi un zgomot de yală, iar uşa din dreapta se deschise larg.

- Bună dimineaţa.

Bărbatul nu foarte înalt, îmbrăcat în "ţinută de doctor" albastră, o privea lung, mirat:

- Bună dimineaţa.

Încercă să zâmbească:

- Primiţi cumva şi urgenţe?

- Da.

"Şi le şi trataţi? Sau..." Nu mai apucă să adapteze gândul şi să-i rostească varianta drăguţă şi lipsită de sarcasm - bărbatul păşi în spate şi o invită să intre. Păi...

Păi, hai să-şi trateze măseaua de minte! Intră.

- Care e urgenţa?

- Am mâncat ieri un cotlet şi am muşcat dintr-un ciob de os. Şi de-atunci mă doare îngrozitor măseaua de minte.

- Am înţeles. Luaţi loc.

O poftea direct pe scaunul stomatologic! Chestie care i se părea de domeniul SF-ului acum, când aflase pe propria piele cât de greu era, în realitate, să găsească un dentist... Bărbatul zâmbi:

- Hai s-o luăm de la-nceput. Cristi.

Voia să facă cunoştinţă? OK! Se va prezenta cu "numele de scenă"!

- Enna.

- Înainte de orice, te rog să te relaxezi.

Pe bune?

- N-ai de ce să te panichezi. Am mână uşoară şi o grămadă de fiole de xilină, aşa că poţi să te relaxezi.

Începu să râdă:

- Dar sunt foarte relaxată!

- Ba eşti crispată şi încordată toată!

- Sunt euforică - fiindcă am găsit în sfârşit un medic care să trateze şi urgenţe! Deci - nu-ţi poţi imagina cât am umblat azi şi câte uşi încuiate am văzut în faţa ochilor! Şi cu siguranţă nu-ţi poţi imagina cum sună replica aia cu "eu nu scot măsele de minte, am un academician care are un cleşte special şi vine doar după ce faci incantaţii şi te programezi"...

Cristi râdea - şi-şi ridică masca peste faţă:

- Eu nu sunt academician, dar nu mi-e frică de măsele de minte. Hai să vedem. Care dintre ele e?

- Cea din stânga.

Gura mare. Aa...

- ... Mda. Când s-a spart?

- Te referi la bucata care lipseşte?

Da, la aia se referea. Şi chiar voia un răspuns, că nu băga ustensilele înapoi în gura ei. Zâmbi, ştiind că orice medic "cu scaun la cap" ar fi muştruluit-o dacă ar fi auzit că de cinci ani

ea ignorase ruptura din măsea:

- Păi, bucăţica aia s-a supărat şi m-a părăsit în urmă cu vreo cinci ani...

Hihihi, veselie mare... Cristi studia de zor măseaua ei - ceea ce mai rămăsese din ea:

- În timp, gaura s-a adâncit - şi se pare că a ajuns aproape de nerv. Că de-asta te doare. O să-ţi pun o substanţă care să ajute la calmarea nervului - şi, după ce îţi trece durerea, reparăm măseaua. OK?

- OK.

Că dacă el "se băga" să-i repare măseaua de minte, de ce să-l contrazică ea?! Nu? La urma urmei, ea era doar o femeie - nu un rechin, să-i crească alţi dinţi iar şi iar! Trebuia "să fie econoamă" cu propria dantură... Cristi se apropie de dulap, trase un sertar şi o privi lung:

- Scuză-mă că te întreb - câţi ani ai?

Hait! Da' ce-avea a face... Instinctul o împinse să mintă:

- Patruzeci.

Aha! Îi cam picase mimica... Păi, la urma urmei, mutra ei apăruse constant pe micile ecrane, în ultimul timp. Iar dacă acest Cristi era "devorator de monden", sigur o recunoscuse pe Popeasca aia cu bărbatul director în minister şi cu Roxana şi cu avocatul şi milioane de euro! Şi se aşteptase, probabil, să fie un pic mai tinerică, sau...

"Eleno, recapitulează! Şi refă-ţi calculele!"

Radioul cânta în surdină. Erau singuri în cabinet - se părea că asistenta nu ajunsese încă "la muncă". Îl vedea cum îşi prepară singur o pastă alb-albăstruie. Era un bărbat... Era un bărbat aproximativ normal. Aproximativ, fiindcă în general bărbaţii scunzi aveau tendinţa de-a fi plinuţi, iar el era 100% atletic. Avea o ţinută un pic cam prea dreaptă - părea un dansator care-şi exersa în fiecare clipă posturile pentru aparat şi blitz. Părea... Părea un tip destul de preocupat de propria înfăţişare, de propriul aspect, de propriul corp... Cam narcisist, după părerea ei. Prea multă atenţie acordată propriului corp dăunează întotdeauna! De exemplu, dacă ar fi fost în locul lui, ea ar fi acordat mai multă atenţie tenului. Şi părului - care începuse să se cam răărească în părţi, lăsând să se întrevadă ceea ce urma să fie o calviţie laterală destul de inestetică. În rest... În fine!

Gata - venea să-i rezolve măseaua. Ia să fie ea cuminte, să suprime toate gândurile şi să se concentreze asupra durerii!

- Înainte de orice, te rog să ţii mâinile pe mânere.

OK! O să încerce! Adică... Adică, da - o să apuce zdravăn de mânerele alea. Şi, dac'o fi s-o doară rău şi să smucească de durere şi să le rupă, atunci le rupea din vina lui! Că el spusese să ţină mâinile pe mânere!

Gata! Gura mare şi linişte! În câteva minute, durerea de măsea o să înceapă să se estompeze, şi-apoi o să dispară, şi-apoi ea o să se ducă să se culce...

- Te doare?

Nu putea să dea din cap, nu? Rosti un fel de "u"... Chestiile alea metalice ieşiră din gura ei:

- Şi-atunci de ce strângi ochii aşa?

Corect! Strânsese bine-bine ochii! Deschise doar unul dintre ei şi-l privi drept:

- Obişnuinţa.

Bărbatul râdea - părea că râde cu poftă, sub masca lui albastră:

- Sigur nu te doare?

- Sigur.

Şi deschise repejor gura, ca să-i trateze mai repede măseaua... Cristi râdea şi privea când măseaua, când pe ea...

Închise ochii şi-i strânse bine. Că aşa stătea ea la stomatolog încă de pe la şapte anişori. Ca să nu vadă cum venea siringa spre gura ei, ca să nu se uite ca proasta-n becul ăla mare sau în tavan... Aşa stătea ea la stomatolog! Se ţinea de mânere, aşa cum voia el; putea s-o lase să strângă ochii - nu? La urma urmei, îl interesau dinţii ei, nu ochii... Hihi!

Ei bine, da - era euforică. Găsise un stomatolog dispus s-o trateze! Şi pur şi simplu nu se

putea opri din starea asta minunată de veselie aproape beată...

Hait! Şah şi panică!

... Cristi se sprijinise de scaunul stomatologic. Mai bine spus, de mâner. Nu se sprijinise "ca de gard" - dar degetele ei simţeau piciorul lui. Acum, după părerea ei...

"Eleno - după părerea mea, ar trebui să stai cuminte, să-ţi rezolve măseaua! Şi, când se duce iar să-şi prepare o pastă sau să încarce seringa, vezi tu pe unde-ţi pui mâinile!"

Deci, uite că n-avea parte - cum se spune - de bucurie şi relaxare. Trebuia să stea atentă, alertă la el şi gesturile lui şi cuvintele lui...

Nu-i plăcuse deloc întrebarea aia cu "câţi ani ai". Înainte de orice, medicul ăsta era un tip rafinat şi binecrescut - şi rostise o întrebare care nu i se adresează unei femei, mai ales la prima cunoştinţă. Apoi, întrebarea lui, coroborată cu făcutul cunoştinţei în secunda doi şi "te rog să te relaxezi", aducea a... altceva. Aşa că tocmai găsise un nou subiect de gândire - ce va face ea, în caz că nu se înşelase? Adică... În fine!

"Eleno, fii fată serioasă! Nu toţi bărbaţii vor să se caţere pe tine în secunda doi, da? Că nu eşti vreo Claudia Schiffer, sau vreo Gina Lolobrigida!"

Categoric, trebuia să-şi recalibreze toate planurile, socotelile şi gândurile! Şi optica! Prea vedea *freelove everywhere*! Cristi zâmbi:

- Aşa îmi place! Zâmbeşti, semn că durerea a început să cedeze...

Nu putea să dea din cap, nu era frumos să spună "îhî", aşa că aprobă din gene - iscând un hohot de râs...

Radioul cânta în surdină. Era o atmosferă tare plăcută în cabinetul lui Cristi! Mai ales că durerea începuse să slăbească în intensitate... Aoleu! Se ducea după seringă!... Nu, se ducea după o cutiuţă... Aha! De freză nu-i era frică! Freza era OK! Mai îngrijorată era pentru injecţii... Gata - venea să-i frezeze măseaua. Minunat! Mânuţele-n poală, frumuşel, pe şest aşa...

- Mâinile pe mânere.

Shit! Zâmbi:

- Oups! Am uitat...

Primi un zâmbet. Şi-un semn cum că el era gata - iar ea trebuia să deschidă gura şi să nu protesteze. Se conformă. Piciorul lui se sprijini iar de mâna ei...

Deci, dacă n-ar fi durut-o măseaua - adică dacă n-ar fi fost conştientă că n-o să-i treacă cu Algocalmin -, i-ar fi zis câteva lucruri şi-ar fi lămurit problema relativ repejor. Ori el făcea o excepţie în cazul ei şi-o lăsa să-şi ţină mâinile-n buzunare, ori ea îi plătea tratamentul şi se ducea către următorul cabinet stomatologic de pe bulevardul ăsta. Dar o durea măseaua, aşa că...

"Auzi, Eleno? O avea el un motiv să..."

Ce motiv putea să aibă? Hm...

- Clăteşte.

Uraa! Clătea, frumos... Ştergea cu şerveţelul, punea mâinile-n poală... Iar medicul îi apucă mâinile şi le aşează pe mânere:

- Nu te las să stai cu mâinile în altă parte pentru că, dacă te doare, riscăm să ai reacţii ample - şi te-ncurci în furtunuri şi te loveşti în masă şi aşa mai departe. OK?

Aa! Începu să râdă:

- OK. Ce vrei - o dată cu înaintarea în vârstă, dezvăţul e din ce în ce mai dificil...

Bărbatul de lângă ea râdea şi clătina capul - şi iar se sprijinea uşurel de mâna ei...

"Eleno, la urma urmei viaţa este un lung şir de compromisuri - nu? Dacă aşa lucrează el, conformează-te! Că, uite - el nu te-a dat afară, cu măseaua ta de minte cu tot!"

Stătea cuminte şi asculta freza - şi strângea ochii, gândindu-se că dacă-i deschidea o să dea de privirea lui... Şi risca să-i lase impresia că "avea curiozităţi", sau... Din fericire, n-o durea mai rău - o durea, dar freza n-o făcea să scoată sunete înalte...

- Clăteşte.

Se conformă şi reveni cu mâinile pe mânere.

- Acum pun pasta...

Minunat - să pună ce ştia el că trebuia pus, dar să n-o mai doară...

- ... Şi-acum aşteptăm jumătate de oră, să-şi facă efectul. După care ne întoarcem să terminăm.

"Ne-ntoarcem? Da' unde mergem?" Probabil că privirea ei urla întrebarea aia - Cristi, însă, se rezumă la a-i scoate mica bavetă de la gât:

- Bei un 3 în 1?

Cum-cum?

- Nu, mulţumesc.

- Îţi fac totuşi un 3 în 1. Ca să meargă ţigara.

Şi ia uite ce frumos ieşise el din mica încăpere...

"Eleno, eşti bulversată - şi te-nţeleg, că nici eu n-am priceput nimic..." Nici gândul ei nu pricepuse nimic, şi-ăsta era semn rău... Recapitulare, urgent!

Îi pusese pasta care urma să calmeze nervul. Peste jumătate de oră, continua tratamentul măselei. Evident, pasta nu acţiona instantaneu; avea nevoie de timpul ăla, ca să-i taie durerea...

"Probabil că e fumător înrăit - şi nu te poate lăsa aici, în scaunul stomatologic, ca să se ducă să fumeze şi să bea cafea singur! Probabil că ţi-a simţit izul de tutun..." Că fumase turceşte toată noaptea şi, evident, nu se mai preocupase să-şi facă baie şi să se ungă cu creme parfumate...

Se ridică de pe scaun şi porni spre propria geantă. Se gândea cum să facă...

Îndesă mobilul personal în buzunarul din spate al blugilor - pe dreapta, ca să-l poată înhăţa cu dreapta. Şi-şi înjură bine-bine lenea care îi ştersese din minte termenul "spray cu piper". Îşi luă ţigările, bricheta... Cristi reveni în cabinet:

- 3 în 1 e gata.

O poftea, necondiţionat, înapoi pe holul pe unde venise. OK...

Abia acum observă uşa din capătul holişorului - chiar lângă uşa de la intrare. Ia uite...

O poftise într-o bucătărie "de pitici" transformată în "punct de fumat şi sterilizat instrumentarul". Cămăruţa asta mică era în semiîntuneric - lumina intra prin uşa holului şi printr-un gemuleţ mititel, acoperit cu o jaluzea din plastic. Chiar lângă geam era chiuveta, urmată de o mică măsuţă şi de etuvă. Şi atât. Ciudat - la cât de trendy-modern era cabinetul, se aşteptase ca şi restul interiorului să fie la fel de "futurist"...

Cristi trecu pe lângă ea şi se aşeză pe micul frigider:

- Cred că e încă fierbinte.

Aha - era încă fierbinte! Medicul îşi aprinse o ţigară:

- Eu nu beau cafea - beau doar 3 în 1.

Zâmbi şi scoase şi ea o ţigară:

- Eu beau de la juma' de kil de ness în sus. În funcţie de *to do list*.

El râdea, ea îşi aprindea singurică ţigara - şi zău că-i plăcea chestia asta la nebunie... El continuă discuţia pe tema aia:

- Ar fi bine să-l reduci cât mai mult. Nu e sănătos. Eu, dacă beau o ceşcuţă de ness, risc să mă apuce palpitaţiile...

Tot ce se poate! Fiecare cu organismul lui, cu programul lui... El, ca medic şi bărbat, nu avea foarte multe chestii de făcut - şi nici n-avea motiv să stea până noaptea târziu. Ea, ca femeie, avea de copt, de spălat, de călcat, de mers la serviciu...

- ... Şi tu unde lucrezi?

- Sunt redactor la o revistă de modă.

Cristi o măsură scurt din cap până-n picioare şi concluzionă:

- Tu scrii "pagina cu normalitate"!

Bufni în râs:

- Eu scriu de toate! Crede-mă că am scris, recent, o recenzie favorabilă pentru

- Vino mai încoace.

Ei, poftim! O apucase de braţ şi-o trăsese pân' la el! Hei-hei! Palmele lui îi prinseră capul şi-l întoarseră un pic din profil; ochii ţintiră un punct de pe faţa ei:

- Spune în continuare. Ai scris o recenzie...

"Eleno, treaba se-ncinge - ai sfârşit cu el în semiîntuneric, cu tine între picioarele lui! Ori e el prea grăbit, ori eşti tu prea proastă şi iei totul ca pe-un avans! Continuă cu recenzia - şi pregăteşte-te să-l plesneşti peste ochi!"

Că nu scăpa neplesnit, în caz că devenea obraznic! Deci!

- Deci, am scris recent o recenzie favorabilă pentru o gamă de târlici de toată jena.

- Ţi-a spus şeful tău s-o scrii!

- Nu, am scris-o eu, ca să primesc reducere la achiziţionarea unei perechi de târlici.

- Şi ai primit-o?

- I-am primit cadou.

- Păi ai spus că târlicii erau de toată jena!

- Aşa-i! Dar dacă am toc cui, toc mediu, toc jos, balerini şi opincuţe, nu puteam să n-am tocmai târlici...

El râdea, ea râdea şi evita să-l privească... Medicul îi prinse din nou capul cu palmele - şi-i trase de obraz:

- Ai învăţat să râzi mascat. Ca să maschezi pivotul.

Oups! Îi văzuse dintele ăla pilit, îmbrăcat în argintiu, de pe care îi căzuse, demult, coroniţa!

- De ce nu ţi-ai refăcut lucrarea?

- Era coroniţă.

- Şi mai şi! De ce n-ai refăcut-o? Presupun că ai pierdut-o - că ar fi fost floare la ureche să o recuperezi şi să te duci la orice dentist să ţi-o lipească...

- Da, a căzut la un moment dat. Am pus-o bine... Şi-am pierdut-o.

- Şi de ce nu ţi-ai făcut alta?

- ... Nu ştiu. Presupun că n-a fost momentul potrivit.

- Păcat! Uite - după ce-a picat dintele din spatele lui, pivotul a migrat spre-n spate. Ca să umpli golul, o să trebuiască să îmbraci şi dintele din spate. Trei dinţi deci.

Dap! Nu comenta, nu aproba; stătea cuminte la "consultaţie", un pic indispusă de faptul că o trăsese totuşi aşa, neaoş, fix între picioarele lui...

- Nu ştiu dacă tehnicianul o să poată să-ţi facă trei dinţi. Cel mai probabil, o să ai unul normal şi unul lat cât doi.

Ridică scurt din umeri - scotea pivotul, pilea dintele dinspre faţă şi gata, îşi monta patru dinţi şi termina balamucul. Ridică mâna cu ţigara - şi bineînţeles că i se dădu drumul. Bun! Trase un fum straşnic şi, sub pretextul că voia să ia cana şi să bea, se "strecură" afară din semicercul virtual format de picioarele lui:

- Să vedem! Poate n-o să fie cazul să-mi fac lucrare.

- E păcat!

- O fi! Dar mă gândeam să scot şi pivotul şi să-mi fac implant. Şi lucrare de ceramică.

Întoarse capul şi-l privi drept, râzând:

- La urma urmei, după ce câştig Pulitzer-ul pentru foiletonul cu târlici, o să fie chiar jenant să defilez în public rânjind cu acrilat...

Cristi râdea şi el - şi se-ntindea şi-o apuca iar de braţ şi-o trăgea înapoi... Nu-nu! Decise să opună rezistenţă.

- Vino încoa!

Mm, ce puternic era! Părea mărunţel şi atletic - dar zău că avea forţă! Iar se uita la pivotul ei - după ce-o trăsese, bineînţeles, în semicercul ăla nesuferit...

- ... Cred că am eu o lucrare care se potriveşte aici.

Serios? Ea nu credea deloc chestia asta! Păi lucrările dentare erau "personalizate"! Cum să aibă el

- Tai un dinte din ea şi ţi-l pun aici.

Serios?... Da' de ce insista el "să pingelească neacademic" o clientă cunoscută azi, "la urgenţă"? Hm! Încercă să păşească înapoi, spre cafea:

- Lasă - nu e cazul...

Mâinile o apucară una de braţ, una de umăr. Şi se pomeni răsucită cu spatele la el.

Iar Cristi, medicul stomatolog care nu se temea de măselele de minte şi bea numai 3 în 1, se apucă să-i maseze umerii!

La dracu!

"Eleno, reacţionează cumva! Radioul cântă muzică în surdină iar el a abandonat ţigara în scrumieră şi-ţi masează umerii! Fă ceva!"

Să facă - dar ce?

... Pentru moment, să acopere muzica lentă cu o discuţie "pe tematică":

- Nu, mai bine nu. O să-mi fac lucrare ca lumea.

- Dacă ţi-o faci cu promptitudinea cu care ţi-ai tratat măseaua după ce s-a spart, cred că e mai bună varianta mea.

- Nu - lucrarea chiar o s-o fac. Indiferent dacă câştig sau nu un Pulitzer.

- Relaxează-te.

Hait! Începu să râdă:

- Sunt cât se poate de relaxată.

- Ba eşti tensionată şi crispată. Lasă umerii să stea normal.

Ba ea una ar fi vrut să-i încordeze mai tare - să participe şi ei la forţa cu care o să-i tuflească speranţele şi planurile! Tare se temea ea că "o să se lase cu strigături"...

- Relaxează-te.

Negă şi se trase din mâinile lui:

- Nu e cazul. Apropo - hai să-ţi spun un banc cu putere de filozofie de viaţă!

- Hai!

Cu o nonşalanţă aproape incredibilă, Cristi se aplecă şi-şi recuperă ţigara. Preţ de-o secundă, îi privi drept profilul... şi nu putu să nu se minuneze de calmul incredibil pe care-l arbora omul ăsta! Adică, la dracu - "o semnalizase" în toate felurile! Şi nu părea afectat nicicum de decizia ei de a renunţa la masajul lui în favoarea bancului!

"Gataa! Spune-i bancul, că poate se potoleşte după!"

- Un gropar sapă o groapă în cimitir. Dintr-o groapă alăturată iese un schelet, care începe să-i dea târcoale groparului. Bau-bau, hau-hau - groparul, nimic! Scheletul insistă - bau-bau, bă! Groparul parcă nici nu-l vede, nici nu-l aude! Şi-atunci scheletul se supără şi decide să iasă din cimitir, ca să dea peste alţi oameni pe care să-i sperie. Aşa că se duce să sară gardul. Şi nici nu se-apucă bine cu oasele de uluci, că jap - o lopată după ceafă! Cade scheletul pe pământ, cheaun...

"Deci, nu-mi vine să cred! Stai acolo, te uiţi la mine, râzi şi nu pari să pricepi care-i aluzia! Doamnee!" Trase un fum, îl suflă şi stinse ţigara:

- Iar groparul stinge ţigara şi-i spune: "Râdem, glumim dar nu părăsim incinta!".

Hahaha! Cristi se distra pe cinste! Bun, bravo! Sorbi din 3 în 1, pregătită să-i zică verde-n faţă că relaţia medic-pacient avea unele limite pe care el părea că nu le observă...

- Bun bancul! Îl ştiam! Auzi? Tu ai spus bancul ăsta ca o aluzie, aşa?

"Gizăs!" Decise să nu fie chiar "de la ţară", aşa:

- L-am spus ca pe o filozofie de viaţă. Eu aşa sunt: râd, glumesc, dar...

Hahaha! Cristi răbufnise într-un nou hohot! Pe nervii ei răbufnise aşa! Zău!

Şi, în secunda doi, bărbatul se-ntinse iar spre ea, o apucă iar de braţ şi-o readuse în faţa lui. Şi reluă masajul umerilor ei.

"Prost nu e; aşa că e doar foarte încăpăţânat. Sau solo. Sau ghinionist în dragoste. Sau e veşnic deschis anumitor opţiuni! Cert e că filozofia ta de viaţă nu l-a influenţat nicicum. Treci la

planul B!”

Planul B consta în a-l lăsa să-i facă masaj - şi a-l repezi, verbal şi îmbrâncit, dacă depăşea măsura. Şi a rămâne, bineînţeles, cu măseaua netratată. Of!

Radioul cânta în surdină, ei nu mai spuneau nimic, el îi tot masa spatele... Ea era undeva între punctul de furie maximă şi punctul în care va ţâşni hohotul de râs...

“Eleno - n-ai de gând să mai spui ceva? Că, i-auzi - radioul ăla spune prostii!”

Radioul lălăia ceva lent, numa’ bun de umplut aşteptarea legată de măsea cu “acţiune slow”! Deci...

- ... Ştii ce mă întreb eu acum?

Nu ştia, dar nici nu părea grăbit să afle... Las’ că-i spunea ea, cu de-a sila, aşa!

- Mă întreb cum de tu ai venit atât de devreme la cabinet.

Uraa - se oprise din masaj! Ţintea spre ţigară! Ieşi din semicercul virtual şi-şi luă şi ea pachetul.

- Aşa vin în fiecare dimineaţă. La şapte sunt aici.

Cee? Îl privi lung, mirată - la şapte? Adică pleca de-acasă la şase? Sau locuia aici, în bloc, la 2 sau 3? Zâmbi:

- M-am prins! Locuieşti la scara cealaltă!

- Nu, locuiesc în Ştefăneşti. Dar soţia mea, care are cabinet în Giurgiu, pleacă la şase. Şi plec şi eu o dată cu ea.

Aha! Soţia lui avea cabinet în Giurgiu! Foarte tare! Tot stomatologie?

- E mai bine pentru ea aşa. Decât să aibă de alergat pe la instituţiile statului din Bucureşti, preferă să se ducă la alea din Giurgiu. Măcar acolo nu-s cozi interminabile!

Aprobă, zâmbind şi minunându-se de uşurinţa cu care îi vorbea ei Cristi, referitor la soţia lui...

- Stau la cabinet până la 5-6 seara. Vara stau mai mult, că e lumină... Deci tu scrii despre modă!

- Da.

- Te pricepi şi la ţinute de ocazie?

- După părerea mea, da.

- Şi cam ce se poartă la o nuntă? Te întreb pentru că săptămâna viitoare o să fiu naş; iar peste două săptămâni o să fiu ginere.

Aha! Frumos! Aprecia sinceritatea şi mai ales graţia cu care-o rostise! Dar nu se potrivea - el era naş înainte să se cunune? Ha! *Nice try!* Decise să-i răspundă la întrebare, fără să-l lase să observe că se prinsese de gogoşică:

- Uite cum văd eu lucrurile astea. În general, te însoţeşti cu cine te potriveşti - în sensul că ai tendinţa să-ţi faci prieteni care au aceleaşi preocupări, aceleaşi opinii despre diverse lucruri mari şi mici, cam aceeaşi meserie, cam aceleaşi gusturi... N-are rost să încerci ceva rupt de prin cataloagele de modă; mai ales că o să ai un rol important, aşa că o să îndeplineşti multe “sarcini” şi toată lumea o să fie cu ochii pe tine. Îmbracă-te cu un costum care ştii că-ţi vine bine. Şi cu o cămaşă care te avantajează. Nu-ţi pune cravată, dacă nu eşti obişnuit cu ea. E foarte important să fii natural. Când eşti natural, hainele stau frumos pe tine; când eşti agitat şi nesigur, ai mereu senzaţia că s-a şifonat haina, sau cravata stă strâmb...

- Aşa e.

- Cel mai bine îţi stă cu hainele în care te simţi bine.

- Aşa ştiu şi eu. Şi nu mi-am mai luat costum; îl folosesc pe cel de la cununia civilă.

Aa, deci erau cununaţi civil! Buun! Dar cununaţi religios erau? Că tot nu-l credea că se-nsura!

- L-am dat la curăţat, că stă în sacul de plastic de aproape-un an...

Căsătoriţi întâi civil, acu’ un an - probabil din motiv de burtică aproape vizibilă...

- Iar soţia mea şi-a ales o rochie de mireasă simplă. Fără crinolină şi coadă de câţiva metri - simplă.

- Voal sau mătase?

- Mătase.

- Frumos...

Cristi aprobă şi-i făcu semn să se apropie. Iar. OK! Un pas mic... O prinse iar de braţ şi-o trase în semicerc. Hm! Şi-i ridică din nou obrazul, să-i vadă pivotul...

- ... Dacă nu merge cu lucrarea, am altă idee. Să vedem!

Să vedem! Se aplecă şi lăsă ţigara în mica scrumieră improvizată. Şi bineînţeles că Cristi profită de întoarcerea ei şi reveni la "activitatea anterioară" - respectiv, răsucirea ei cu spatele la el şi masarea umerilor ei...

"Auzi, Eleno? Da' de ce nu-l laşi să-şi facă nebunia? Vrea el musai să-ţi destindă musculatura! Ce-ai cu el?!"

N-avea nimic cu el, dar o să aibă - imediat cum o să se-ntreacă cu gluma, o să aibă de-mpărţit cu el rău de tot! Hm...

Nu mai spuneau nimic. Se auzea doar radioul de dincolo. Era fair play şi recunoştea că Cristi se pricepea la masaj - şi, dacă ar fi fost deschisă unei atari opţiuni, probabil că ar fi pus laolaltă meseria lui bazată pe şcoală multă, acel "100% atletic" şi faptul că era deja însurat - deci n-ar fi dormit la ea în veci. Şi-ar fi marşat la idee - că "avea cu cine", cum se spune. Doar că ea nu era deschisă opţiunilor de genul ăla. N-avea de ce. Planul ei nu era să scape de Orlando ca să se încurce cu un stomatolog însurat! Planul ei...

"Planul tău este să găseşti un om alături de care să îmbătrâneşti frumos. Cristi îmbătrâneşte frumos lângă soţia lui. Orlando nu îmbătrâneşte încă. Emil..."

Despre Emil nu prea ştia ce să spună. Poate doar că era răbdător - nu? În rest, nu ştia mare lucru...

Masajul trecuse de la umeri spre gât, urcase pe gât, coborâse iar spre omoplaţi şi-acum urca spre umeri. Acum, avea senzaţia că tânărul medic o să-i dea motiv de ceartă...

Îi masa iar umerii... Degetele porneau uşurel spre-n faţă... Uşurel, aşa, de parcă nici nu observase că-i alunecau mâinile! Ce şmecher! Ce şmecher... Ce ştachie îl pândea pe şmecherul ăsta...

Gata - avansase îndeajuns de mult ca să fie limpede că masajul gen "relaxează-te" devenise masajul gen "hai". Şi că mâinile or să-i alunece, ţintit, spre cupele sutienului. Zâmbi:

- Am o idee.

- Ce idee?

Mm, săracul de el! O spusese cu atâta "graţie", că dezamăgirea va fi uriaşă!

- Hai să mergem dincolo.

- N-a trecut încă jumătate de oră.

Păşi în stânga:

- Nu-i nimic.

Degetele se strânseră scurt, apucând-o de umeri - şi se simţi trasă cu putere înapoi. "OK, tu ai vrut-o! Ori la bal, ori la spital!" Se smuci cu forţă - şi scăpă din strânsoare. Apucă ţigările din mers şi păşi spre uşă:

- Stăm mai bine acolo.

- Nu mai vrei un 3 în 1?

Era deja pe hol, aşa că îşi permise să zâmbească:

- Nu - am fumat destul.

Uraa - era iar în cabinet! Uite că scăpase! Ce bine! Îndesă ţigările în geantă şi-l auzi trecând prin spatele ei:

- OK. Poftim pe scaun.

Hai pe scaun! "Da' să nu te pună necuratul să insişti - că ai atâtea maşinării şi chestii ascuţite pe-aici..." Încerca să se mobilizeze, ştiind că n-ar fi putut să reacţioneze violent aşa că medicul "era salvat"...

- Te mai doare?

- Foarte puţin. Ca o părere, aşa...

- Bun.

Nu-i mai ardea de discuţii. Îşi pregătea toate cele mecesare, de vreme ce asistenta se părea că întârzie - sau...

Stătea cuminte pe scaun, cu mâinile pe mânere şi ochii strâns închişi, şi se gândea... Se gândea la toate. Şi la toţi. Se gândea că, uite - de vineri seara, Orlando nu mai venise, şi nici n-o sunase... Se gândea, la modul cel mai serios, să pună punct relaţiei cu el - să se folosească de necazul prietenilor lui şi să se retragă încetişor. Şi, din păcate, se gândea că o să rămână singură - aşa că, în realitate, nu voia să-l părăsească pe Orlando, fiindcă nu putea trăi singură... Şi nu voia nici să-l facă să sufere mai mult decât suferea pentru ghinionul prietenilor lui, iar ăsta era semn că îl băgase-n sufletul ei şi-o să-i fie greu să-l scoată de-acolo...

- Îţi pun un pansament.

"Pune ce vrei tu." N-o mai durea, aşa că...

- În cel mult o săptămână, va trebui să vii să-ţi pun plombă.

"O să vin." Instrumentarul se retrase din gura ei:

- Poţi să vii vineri - da?

- Da.

- Pentru că, dacă stai mai mult de-o săptămână, o să ai probleme cu pansamentul ăsta.

Îl privea lung - îi privea ochii şi avea impresia că Cristi "poza", cu masca peste nas şi gură, într-un fel de Rudolf Valentino modern...

- ... Deci vii vineri?

- Da. Dis-de-dimineaţă, dacă n-ai pe nimeni programat...

Bun! Deschise din nou gura, strânse bine ochii iar piciorul lui se sprijini de mânerul scaunului - şi de mâna ei...

Deci îi punea azi un pansament. Aşa făceau toţi dentiştii - înainte să pună ciment şi "să bată-n cuie capodopera", mai întâi se asigurau că n-or să fie probleme. Deci mai venea la el vineri... Nici o problemă - până vineri o să-şi cumpere spray cu piper! Deci...

Deci, de-aici se ducea la înfrumuseţare. La salonul Why Not, de la Perla. Simţea nevoia unui masaj facial, a unei epilări "ca la carte" şi-a unei manichiuri civilizate. Nu mai putea să "defileze" aşa, cu ojă *ordinary* pe degete! Păi toate gâsculiţele îşi ungeau gel peste aplicaţii! Ea ce făcea - se ducea, cu unghiile astea oribile, să caute muşterii pentru revistă? Pentru publicitate în revistă? Trebuia să-şi îmbunătăţească imaginea, dacă voia să izbândească...

"Eleno, ai mare grijă cât îmbunătăţeşti! Să nu dai în partea ailaltă - şi să râdă toţi de tine ca de-un clovn!" Trebuia să fie atentă! În sfaturile alea de pe net scria clar: atenţie mare, că sufletul putea fi tânăr, dar o înfăţişare nepotrivită era un dezastru la vârsta ei...

Cristi avea mână uşoară. Aproape că nu simţea ce-i face la măsea! Asta îi plăcea; şi asta, şi faptul că nu se folosea de imobilitatea ei ca să insiste. Adică părea că "pricepuse ideea". La urma urmei, era un bărbat "bine" din toate punctele de vedere! Dacă ea, duduie de 40 de ani, îl refuza cu atâta determinare, el de ce-ar fi insistat? Doar să se uite pe geam - şi vedea atâtea tinere dornice de-o relaţie discretă cu un medic stomatolog...

Era din ce în ce mai bine. În afară de oboseala cronică pe care-o resimţea, în afară de planul destul de alambicat al zilei de azi, în afară de micul amănunt că era singură, lucrurile mergeau tot mai bine. Găsise un stomatolog de care nu-i era frică - pe scaunul căruia se aşezase fără să clipească. Financiar, îi mergea binişor - în sensul că îi plăcea să scrie texte pentru revistă, iar dl Drăghici n-o sunase s-o admonesteze pentru prostiile trimise pe mail. Nu se uitase-n revistă, să vadă dacă-i şi publica textele... Uite că "o comisese"! Nu verificase dacă textele ei chiar apar în revistă! Adică dacă o să primească vreun salariu! I se spusese clar - faptul că ea trimitea o mie de texte nepublicabile nu-i asigura nici măcar salariul minim! Aşa că...

Aşa că de-aici se ducea glonţ la treabă. La Why Not. O să se prezinte cu legitimaţia, frumos, şi-o să solicite cosmetică, epilare şi manichiură. Şi-o să scrie despre ei. Că, la urma urmei,

revista se numea *Femme fatale* - iar o femeie fatală nu defila în public cu mărar pe picioare şi ţărână pe sub ghearele tăiate cu unghiera! Hm...

- Zâmbeşti din nou. Trag concluzia că nu mai doare deloc...

Aprobă din nou cu genele. El râdea din nou. Ea zâmbea, cu gura larg deschisă, şi avea sentimentul că toată cazna ei cu bancul şi cu refuzul masajului fuseseră totuşi în zadar...

"Eleno, stai să-ţi pună pansamentul - şi pe urmă vezi tu ce mai faci!"

Oricum nu putea să fugă de-aici! Şi nici nu voia să fugă! Era un stomatolog bun! Cu atitudinea avea el o problemă; în rest...

În rest, radioul îşi vedea de treaba lui, Cristi îşi vedea de treaba lui, ea îşi vedea de gândurile ei...

Se întreba pe unde era Orlando... Ce făcea... De ce nu mai venise la ea - şi nici nu-i scrisese, de parcă-i convenea acea retragere din viaţa şi patul ei... Se întreba ce mai făcea Emil - iar în privinţa lui se întreba foarte-foarte multe lucruri, începând cu "oare e căsătorit" şi sfârşind cu "oare cât este de diferit, faţă de mine"... Se întreba ce să facă să scape de Bogdan - şi, apropo, se întreba şi de ce-şi dorea să scape de el de vreme ce nu interacţionase cu el nicicum! De unde ştia ea că Bogdan e un tip "de nedorit"? De la vânzătoarea din mall, de la Emil... şi-atât! Ah, da - şi de la flerul ei! De la creier - partea aia denumită generic "inteligenţă, spirit de observaţie şi simţ de conservare"! Ce rahat gigantic...

- Gata.

Gata? Pe bune? Terminase?

- Nu uita - e un pansament provizoriu.

- Nu uit. Vineri la ce oră?

- Hai să ne uităm în agendă.

Hai! Şi ce bine că o luase el înainte! Din fericire, nu încerca să fie gentil - să-i dea mâna să coboare de-acolo. Dovada de prea multă atenţie i-ar fi indicat limpede să caute un alt stomatolog!

Cristi avea şi-un birou în cabinet; aşa că se aşeză pe scaun şi-l privi atentă. El răsfoia o agendă. Din câte observa ea, nu erau prea multe rânduri scrise-n ea - câte trei-patru pe pagină. Dar nu păreau a fi nume de pacienţi, aşa că puteau fi orice - "patru extracţii", "individul mofturos", "tipa bine de luni" Hm!

- Vineri, deci. La nouă e bine?

- Da, e foarte bine.

- OK. Asta e cartea mea de vizită. Indiferent ce se întâmplă - dacă ai ceva să-mi comunici, nu te sfii să o faci!

Zâmbi cu înţelegere şi îl privi lung - "ţi se pare ţie că, la vârsta mea, m-aş sfii să-ţi zic una şi alta?"

- Îmi dai un număr de telefon?

Da, bineînţeles! I-l dicta rar, ca să nu-l greşească...

- Enna, da?

- Da, Enna.

- OK.

Şi-acum se uita la ea, iar ea se uita la el... Şi nu pricepea de ce - ce aşteptau amândoi... Ah, sigur! Bufni în râs şi deschise geanta:

- Iartă-mă! Cât îţi datorez pentru miracolul de azi?

- Nici o problemă. 80 de lei.

Cât? Era nebun? Sau lucra urgenţele "pro-bono"? Bărbatul ridică scurt din umeri:

- La mine e ieftin! Ţi-am spus că nu sunt academician!

Îi întinse o bancnotă de-o sută:

- Nu eşti academician - eşti un adevărat vrăjitor!

- Ei, n-aş spune asta...

"Ba da, spune-o - că ai făcut o vrajă cu măseaua mea! Şi m-ai cam vrăjit şi pe mine!"

Bărbatul ăsta, dentistul, era aşa un tip "de nota zece" că, dacă ar fi căutat o aventură, zău că ar fi sfârşit sărind pe el! Bine că nu-i puteau citi gândurile, el sau Orlando, sau...

Primi restul şi se ridică:

- Deci ne vedem vineri la nouă.

- Vineri la nouă. Te aştept.

Aa, nu se îndoia de chestia asta! Şi iată cum o conducea la uşă - şi se repezea să descuie... dându-i astfel de înţeles că nu aştepta nici o asistentă, adică lucra singur, adică... Hm... Clanc, clanc - şi uşa se deschise:

- Ne vedem vineri.

Ieşi:

- Ne vedem vineri.

Şi-apoi făcu o piruetă şi-l privi drept, râzând:

- Îţi doresc o zi cel puţin la fel de minunată cum va fi a mea!

Bărbatul în albastru râdea - şi-i mulţumea cu capul... Gest scurt, cu mâna:

- Pa!

- Pa!

"Şi-acum ţuşti pe uşă - că ai scăpat de pipăială!" Deschise uşa şi ieşi în bulevard.

Mm, ce soare! Ce zi frumoasă de noiembrie! Parcă nici nu era ultima lună de toamnă - parcă era prima zi de vară! Clima o luase razna... Ea o luase repejor la picior spre staţia de tramvai...

Se simţea minunat! Se simţea "ca nouă"! Şi chiar şi moralul ei se simţea bine! Cristi, medic stomatolog de nu mai mult de 35 de ani, o complimentase "la greu"! Insistenţa lui fusese concludentă...

Trăia un paradox de neînţeles. Iat-o pe ea - Elena Popescu, de aproape 35 de ani, liberă şi modernă şi aranjată şi parfumată şi simpatică foc! Era liberă - bărbatul ei era la arest, iar la poartă îl aştepta o altă femeie. Orlando îşi jucase cartea; şi-acum părea foarte ocupat cu altele. Bogdan intenţiona şi el să-şi joace cartea - dar stătea la distanţă. Emil îi transmisese că e răbdător, îşi ţine bine cărţile şi aşteaptă. Până şi Cristi ar fi jucat măcar o carte cu ea! Iar ea, dacă voia acum să ia prânzul în doi cu oricare dintre ei, n-ar fi reuşit decât să îndese pe gât un hamburger în perfectă solitudine...

Oare era ceva în neregulă cu ea? Sau era ceva în neregulă cu ei? Ei erau mai mulţi - şi aveau toţi aceeaşi intenţie. Se părea că la ea era problema...

Păi, ea îşi dorea mult un soţ. Şi o căsnicie. Probabil că nici unul dintre ei nu avea asemenea planuri! Că nu ştia ce altceva să creadă! Dacă toţi stăteau la distanţă...

Uite şi tramvaiul 1! Ia să se urce-n el şi să se ducă să se facă şi mai frumoasă! Şi să lase prostiile - că viaţa e frumoasă, iar ea era din ce în ce mai frumoasă! Ea era la vârsta aia frumoasă când femeile înfloresc, ameţind şi agitând bine toţi bărbaţii din jurul lor... Ce nebunie!

Oare ar fi fost mai bine să-i scrie lui Emil un SMS? Să-i spună unde se duce?... Păi, dat fiind că plecase de-acasă extrem de devreme, că BMW-ul gri-şobolan nu apăruse azi prin preajma ei şi că nu se ducea acasă, părerea ei era că n-avea rost să-l deranjeze pe bietul om de la treburile lui! Aşa că azi ea o să se înfrumuseţeze straşnic, iar el o să-şi aducă munca de birou la zi. Şi-or să se vadă mâine.

13,30

Se simţea minunat. Se simţea uşoară ca un fulg! După tratament, smuls, masaj şi relaxare şi pictarea unghiilor cu gel, se simţea... ca o adevărată zeiţă! Şi nici nu fusese scump! Sigur, nici

casiera nu respectase întocmai lista de preţuri! Nu greşise când intrase cu legitimaţia de presă agăţată la gulerul cămăşii! Toată lumea îi vorbise frumos, pe-un ton suav; îi zâmbiseră amabil, se oferiseră să-i aducă o cafeluţă - sau o căniţă cu ceai, la alegerea ei...

Fusese complimentată uşurel, civilizat, "cu perdea" - "arătaţi foarte bine pentru vârsta dvs". Nu încercaseră s-o descoasă apropo de Mihai şi Roxana şi divorţ şi dedesubturi porcoase. Aşa că o să scrie despre locul ăsta. Fiindcă se purtaseră frumos fără să le spună ea că, dacă se purtau frumos, or să primească o recenzie pozitivă. Şi, ca să nu iasă un fel de material publicitar, o să numească textul ăla "O experienţă personală plăcută".

Doamne! - ce uşori i se păreau propriii paşi! "Enna, eşti o zeiţă! Zeiţa... Zeiţa tuturor Ennelor din România de azi, 2 noiembrie!" Bun! Împinse uşa şi ieşi.

Hm...

"Vrei să fii şi zeiţa mea? Măcar un pic, aşa..." Ăsta era mesajul pe care i-l transmiteau ochii negri care-o priveau lung din BMW-ul gri-şobolan. Proprietarul lor, Bogdan Mihalache, se aranjase "la marea artă" - vedea limpede cămaşa cu dunguliţe, model cu gulerul ridicat care sigur costa de la 500 de euro-n sus, ceasul mare de să se vadă din staţie de la Perla şi freza aranjată fir lângă fir pentru a obţine cea mai armonioasă freză cu putinţă. Şi ochelarii de soare cocoţaţi pe vârful moţului frezei, ca să se vadă clar că privirea lui era aţintită asupra ei. Parcase maşina pe contrasens, ca să fie el poziţionat spre ea - semn că ştiuse de unde-o să-şi facă ea apariţia şi calcula cu maximă grijă ce tip de geam pune între el şi "cea vizată", astfel încât să obţină ceea ce voia el să obţină. Individul era pregătit să-i iasă-n cale azi - asta era clar!

"Eleno, şah - a aflat unde eşti şi te-a aşteptat. Ce faci? Te duci la el şi bagi neaoş mâna-n nas, cu speranţa că n-o să-i placă şi-o să abandoneze cursa, sau o ştergi româneşte rupând asfaltul din călcâie?" Parcă ghicindu-i gândul, individul îi zâmbi suav... Se opri.

În clipa aia, simţi cum toată lumea - tot universul - împietreşte în jurul ei. Îl privea. El o privea pe ea. Ea - mai bine zis mintea ei - îl lua pe Bogdan Mihalache de-acolo, din maşină, şi-l punea într-un mediu familiar ei: în bucătăria apartamentului cu trei camere de pe Aleea Circului. Îl vedea răsucindu-se între masă şi dulap, îi auzea vocea răguşită, tonul grav, bărbătesc... Îi asculta cuvintele... Neaoşe, aşa cum erau cuvintele unui bărbat de calibrul lui - frumoase, corecte, dar foarte directe şi deschise şi sincere...

Îi era frică de bărbatul brunet de 45 de ani. Deşi ştia prea bine că şi oamenii cu meseria lui aveau o nevastă şi-un copil, şi chiar şi oamenii cu meseria lui mănâncă, se duşează, se duc la dentist, muşcă din pâine, beau apă, strâng în braţe o femeie - că, pe scurt, şi oamenii cu meseria lui au o viaţă privată, nu-i era greu să-şi imagineze cum se comporta un asemenea bărbat "în privat". Bogdan Mihalache - interlopul de nota 20 era foarte natural în rolul lui; ceea ce o făcea nu să creadă, ci să simtă că şi în viaţa privată Bogdan Mihalache era un fel de "şef suprem". Adică un fel de "cap de familie suprem". Unul care, când spunea "te rog", o făcea pe un ton care nu lăsa loc de ezitare în îndeplinirea "rugăminţii" lui. Chiar acum, se uita la el şi-l poziţiona în bucătăria ei - şi-l auzea spunând "Dă-mi un pahar cu apă, te rog". Şi se vedea pe ea însăşi "executând comanda" imediat, iute, cu teamă - pentru că Bogdan Mihalache îi insufla teamă. Iar gândul că mintea ei îl va lua pe Bogdan Mihalache din bucătărie şi-l va duce-n dormitor o înspăimânta... deşi ştia că sunt amândoi în plină stradă, că el e la volan iar între ei doi este un trotuar şi-o stradă cu două benzi... Gândul că, în curând, mintea ei o să-l imagineze... Adică mâinile lui... Ea şi...

Bogdan Mihalache îi zâmbi într-un colţ al gurii.

Secunda unu. Mintea ei îi poziţionă pe amândoi în dormitor. Avu senzaţia că-i aude vocea spunând, cu cuvinte directe, că sexul pe lumină e mai interesant decât sexul pe întuneric - tocmai fiindcă se vede mai bine! Se grăbi să-l contrazică, în minte bineînţeles! Iar el o asigură că fusese dezinformată - şi-o să-i arate el imediat cât de dezinformată fusese ea.

Bărbatul îşi luă mobilul de pe bord.

Secunda doi - se auzi refuzând din nou oferta. Şi vizualiză mâna care luase mobilul - o vizualiză ridicându-se şi prinzând-o de braţ.

La dracu! Parcă simţea strânsoarea! Parc-o strângea de-adevăratelea!

În secunda trei, inima îi azvârli tot sângele-n obraji! Şi-l gât şi-n tâmple! Picioarele îi rămăseseră fără sânge - aşa că-i tremurau genunchii şi-i zvâcneau tâmplele şi carotida şi simţea că putea să pice pe-asfalt în orice moment...

Nu. Nu putea să vorbească cu el. Nici nu putea, nici nu voia să vorbească cu el! Era îngrozită de el! Trebuia să plece de-aici! Acum!

Universul se repuse în mişcare - exact ca într-un film hollywood-ian de categorie D. Privi scurt dreapta-stânga - şi privirea îi rămase aţintită asupra taxiului de pe colţul de vizavi...

Trebuia să ajungă la taxiul ăla! Chiar dacă asta însemna să treacă prin faţa BMW-ului lui!

"Hai, Eleno! Hai, că poţi!"

Coborî treptele şi privi spre stânga - spre fluxul de maşini care venea pe strada cu sens unic. Semaforul era roşu pentru ea; aştepta deci, cu inima cât un purice, cu tâmplele zvâcnind, cu genunchii un pic nesiguri... Se uita la maşini şi se ruga să fie îndeajuns de tare ca să nu-i tremure mâinile - să nu se prindă omul ăla că era de-ajuns să-i facă "bau" ca s-o pună-n cur pe-asfalt, cu braţele ridicate într-un gest de apărare...

"Eleno, întrebare - să-i acorzi atenţie, sau nu? Dacă nu-i acorzi atenţie, s-ar putea să coboare şi să-ţi iasă-n cale! Dacă-i acorzi atenţie, s-ar putea să-ţi deschidă portiera - şi dracu te-a luat dacă-i dai cu flit la orgoliu şi nu te urci în maşina lui, dacă ai fost invitată ferm! Cum faci?"

Afurisită întrebare! Şi tocmai azi, tocmai acum, Emil era la birou probabil - sau la Mega, sau acasă, sau...

"Hai, Eleno! Gândeşte! Tu eşti fată deşteaptă - poţi să ieşi din rahatul ăsta!" Putea să iasă din rahatul ăsta! Trebuia doar să fie... şmecheră!

Întoarse încet capul spre BMW... Se priveau, foarte serioşi amândoi...

"OK! Hai - joacă tare! La urma urmei, nu te poate obliga să te urci în maşina lui! Că ia uite ce de oameni sunt în jur!" Strada aia era animată bine, datorită clădirii de birouri de pe colţ şi-a Administraţiei financiare de pe strada Roma. Aşa că n-o s-o răpească. N-o să poată.

Ridică o sprânceană la el. Iar el ridică o sprânceană la ea. Iar ea porni în traversare - că se făcuse verde pentru ea. Dar nu traversa spre el, ci spre stâlpul semaforului. Şi ridica şi cealaltă sprânceană, privindu-l la fel de serioasă... El o imita...

"Ce-i, puiule? Nu ştii metoda asta de agăţat? Se numeşte «agaţă-te de alta»!"

Reveni spre semafor - mai făcu doi paşi şi urcă pe trotuar. Şi coti scurt la stânga - cu paşii ei uşori şi cam grăbiţi -, după care se aplecă la geamul taximetristului:

- Bună ziua. Liber?

- Bună ziua. Poftiţi!

Minunat! Urcă pe bancheta din spate şi trase uşa:

- Spre Piaţa Iancului, vă rog.

Şoferul nu spuse nimic - porni motorul, porni aparatul, puse semnal să-ntoarcă...

Ei îi era îngrozitor de teamă să întoarcă capul, să afle ce părere avea Bogdan Mihalache despre faptul că el se aranjase, se pregătise temeinic, o aşteptase cine ştie cât în faţa salonului de înfrumuseţare şi-acum ea îi dădea cu flit pe la nasul plin de speranţă şi pleca într-un taxi Logan destul de hărtănit...

Întorseseră. Şoferul aştepta la semafor - că era roşu. Ea se uita spre stânga, cu coada ochiului, şi nu vedea BMW-ul... Nu-l mai vedea parcat acolo, semn că plecase şi el... Oare plecase după ea? Adică o urmărea? Sau se înfuriase şi făcuse dreapta, spre Victoriei? N-avea curaj să se uite. N-avea curaj nici să spere că omul ăla o să se satur în curând şi-o să-şi spună "Da' mai dă-o-ncolo, că sunt altele şi mai şi"...

Se puseseră în mişcare. Traversau mica intersecţie, taximetristul accelera spre Perla... Iar era roşu...

"E foarte posibil să facă el o şmecherie-n trafic şi să ajungă în dreptul tău, sau să vă depăşească şi să vă blocheze şi să vină să te dea jos şi..." Ridică privirea spre oglindă:

- Fiţi drăguţ - vedeţi undeva în spatele nostru un BMW gri-şobolan? Unul ultra-modern şi super-navă spaţială, aşa?

Şoferul se uita în oglindă... şi zâmbea:

- Da, e la o maşină distanţă de noi.

- Vă rog să faceţi cumva să nu ne-ajungă din urmă.

- Doamnă, mă îndoiesc că Loganul meu poate să accelereze mai tare ca BMW-ul ăla!

- Mă refeream la manevrele din trafic...

"Că e plin ochi bulevardul ăsta, aşa că n-aveţi loc să vă-ntreceţi în cai putere..."

- Aa, OK! Am înţeles! O să încerc! La urma urmei, Loganul meu e mai mititel...

"Aşa e, maestre! Uraa! Te-ai prins!" Taximetristul înţelesese şi înainta din nou...

- Unde anume, la Piaţa Iancului?

- La farmacia HelpNet de după intersecţie. Sau, dacă BMW-ul ne va urmări până acolo, la secţia de poliţie de la Morarilor.

Şoferul dădea constatator din cap... şi întreba:

- Aveţi probleme?

- Nu. Şi nici pe viitor nu vreau să am - aşa că azi merg cu taxiul.

Lămurit? Sau simţea nevoia să pălăvrăgească pe tema asta?... Tăcuse. Bun! Întoarse capul spre dreapta. În dreapta taxiului era o puştoaică blondă, cu o maşină uriaşă - probabil un Opel de la 1900. Privea chipul tânăr şi se gândea...

Se gândea la el. Adică la ei. La Bogdan Mihalache şi la ea, sub formă de cuplu. Din punctul ei de vedere, era evident că ei doi erau cea mai contraindicată "cuplare" din secolul ăsta! El era isteţ foc, ea era fricoasă ca un iepure. El avea o aversiune pentru impozite, ea le plătea încă din prima zi când se deschidea la casierie. El îşi petrecea viaţa într-un stil agitat şi, probabil, dansat bine cu tovarăşii şi prietenele lor, ea stătea cuminte pe canapea şi citea în linişte o carte pe suport de hârtie. Nu - ei doi erau complet opuşi. La urma urmei, era normal să fie aşa! Ea era o femeie normală, iar el nu era un bărbat normal! El era "un bărbat adevărat" - şi simţea nevoia să se comporte ca atare şi să fie tratat ca atare! Bogdan Mihalache, dacă iubea, iubea atunci când voia el, cum voia el şi cât voia el. Iar persoana iubită trebuia să fie super-încântată de "dimensiunile" şi "temporizarea" iubirii lui. Bogdan Mihalache ar fi asigurat familiei lui tot confortul şi toată bunăstarea; şi probabil că le-ar fi făcut program şi "porţii" cu bunăstarea şi confortul, ca să fie sigur că familia lui se dezvoltă armonios, că nu-şi pierde capul de la atâta bogăţie, că nu risipeşte aiurea...

Şi mai era ceva. În octombrie, îl putuse vizualiza pe Orlando în dormitorul ei sub formă de iubire pasageră - intră uşor, cu simplitate, şi iese la fel de uşor şi de simplu şi de discret. Pe Emil nu-l putea vizualiza în dormitorul ei - de fiecare dată când încercase asta, Emil din mintea ei se oprise undeva pe hol. Că nu voise să intre pentru că era un om serios şi nu marşa la prostioare. Şi, probabil, avea familie. Azi îl vizualizase pe Bogdan în dormitorul ei - fix în mijloc, de parcă ar fi fost dormitorul lui, nu al ei. Şi nu putuse să intre şi ea înăuntru. Frica o paralizase în hol. Frica o oprise acolo, cu ochii la el şi gândul la fuga pe scări...

Vocea taximetristului o rupse din gânduri:

- Să ştiţi că BMW-ul ăla se ţine după noi.

Ce rahat monumental! Unde era Emil? Adică de ce ea fusese atât de cretină azi şi nu-l anunţase şi pe Emil că se dusese la dentist, că se ducea la salon... În fine! Oftă greu:

- Sigur se ţine după noi?

- Da.

Privi lung ceafa bărbatului de la volan:

- Vă rog - dacă face semnale cu farurile sau claxonează, să nu opriţi!

Tăcere... Zâmbi slab:

- Dacă face semnale cu farurile, eu sun la 112 iar dvs. acceleraţi spre prima secţie de poliţie.

- Da' ce v-a făcut? Aveţi vreo datorie la el?

"Nu - dar nici nu vreau să am!" Negă şi fu rândul ei să tacă...

- ... Momentan stă în spate, la o maşină distanţă.

Tăcu. Nu mai era mare lucru de spus. La urma urmei, dacă Bogdan voia s-o plimbe el cu maşina lui...

Scoase mobilul, selectă numărul lui Emil... La naiba! Nici nu-i venea să-l sune! Păi omul ăla ce mai putea face acum? În afară de hohotul nervos de râs şi boscorodelile de rigoare, Emil n-avea ce să-i spună. Ce dracu s-o sfătuiască? Să se pitească? Să vină la el la secţie?

"Chiar, proasto! Du-te la el la secţie! Că doar n-o fi nebun, să intre după tine în Secţia 6!"

Evident, fusese îndeajuns de fraieră să nu-i vină ideea asta cu 10 metri mai devreme, aşa că taximetristul trecuse deja de intersecţie, nu mai putea întoarce, nu-l putea pune s-o ia pe contrasens pe sub nasul poliţistului de la Rutieră...

"Dacă te duci acasă, vine după tine. Şi te prinde singură. Aşa că mergi înainte..."

Taximetristul parcă-i înţelegea gândurile, că accelera o dată cu coloana...

Îi venea să se întoarcă, să se uite după el - dar se abţinea, ştiind că îl scosese deja din sărite cu fuga ei aşa că n-ar fi făcut altceva decât să-i dea ocazia să-i arate un gest de ameninţare şi-o promisiune de steluţe - verzi, desigur... Şi-i venea totuşi să se întoarcă, pentru că avea senzaţia că Bogdan vorbea la telefon acum - şi, undeva în faţa ei, unul dintre tovarăşii lui se pregătea să le iasă-n cale...

Păi, dacă ei se pregăteau să-i iasă ei în cale, era limpede că plănuiau "un eveniment rutier". Ceea ce însemna că scăparea ei nu era taximetristul ăsta. Scăparea ei era...

Zâmbea şi accesa netul, pentru că trebuia să afle urgent ce mall era foarte aproape de o staţie de metrou...

18,30

Umbla fără rost pe-acolo, prin AFI Palace, şi încerca să ghicească ce-or să-i audă urechile...

Ideea ei se dovedise a fi bună. Mersese cu taxiul până la staţia de metrou Iancului; acolo, coborâse şi aproape că se aruncase în subteran! Fugise pe scări, urcase în metrou în ultima clipă... Şi reuşise. Scăpase de Bogdan Mihalache. Pentru azi, cel puţin pentru moment, putea spune că scăpase. Era posibil s-o aştepte la bloc; dar aici, acum, era singurică cuc. Şi zău că şi-ar fi dorit să-şi imagineze mutra lui Bogdan Mihalache în clipele când o văzuse "evaporându-se" la metroul de la Iancului, dar îi era mult prea frică de imaginea aia ca să rişte să înlemnească din nou...

Îşi făcuse de treabă prin mall-ul ăsta. După cum bine presupusese ea, Bogdan Mihalache nu "ţinea" toată paza din toate mall-urile din toată Capitală; aşa că strânsese informaţie pentru patru texte, după care comandase nişte KFC şi-i scrisese lui Emil... Îi scrisese un lung mesaj, în care îi explicase pe scurt de ce nu-l anunţase de dimineaţă că ea pleacă brambura şi cum ajunsese în AFI Palace, pitită la o masă de la ultimul etaj. Aşteptase cam cinci minute până venise răspunsul lui. ***"Şi ţi-ai terminat treaba? Gata, pot să vin să te salvez de-acolo?"*** O usturaseră rău obrajii şi "pusese bot", fireşte; se apucase să-i scrie un alt lung mesaj în care-şi exprimase regretul pentru situaţia în care se afla şi-i amintise că nu înnebunise ea, să-şi schimbe serviciul, ci fusese obligată de împrejurări să renunţe la postul de la Agerpres. Şi apoi menţionase că pe dl Bogdan Mihalache nu-l agăţase clipindu-i suav din gene, ci fusese observată. Emil îi scrisese între cele două lungi mesaje. O asigurase că vine repede şi o rugase să nu plece fără el. Nu plecase. Îl aştepta. Îi trimisese şi cel de-al doilea mesaj şi aştepta...

Telefonul vibră scurt. Îl scoase, grăbită să vadă ce-i scrisese...

"Gata, e OK. Putem să mergem acasă."

Acasă! Mergeau acasă! Ha-ha-ha - ce amuzant! Îndesă telefonul în geantă şi porni, grăbită, spre ieşire.

Deci, era un car de nervi! Omul ăsta, poliţistul, făcea mişto de ea! Râdea de ea! Nu ştia de ce dracu i se păruse aşa de potrivit pentru "noi doi amândoi" - că era exact la fel ca toţi ceilalţi! Era chiar acum pe undeva pe-acolo, prin preajma ei, o privea şi-l umfla râsul! Baba cu antene date cu spumă şi picioarele vârâte-n tocuri avea probleme cu un interlop! Asta în timp ce-o lăsase bărbatul, în favoarea unei tinerici! Nu se îndoia că ea, Elena Popescu, era zilnic miştoul şi amuzamentul întregii secţii de poliţie! După ce fusese, bineînţeles, amuzamentul întregii populaţii vorbitoare de limba română care se uita la televiziunile "de ştiri"!

Şi la dracu cu toate! Şi cu toţi! La dracu cu ea şi viaţa ei!

Împinse uşa şi ieşi. Şi-şi trase neaoş mucii, că o bufnise plânsul şi era chitită să se ducă la metrou şi să sară-n faţa trenului şi să se ducă dracului şi să nu mai simtă vreodată că a ajuns de râsul unuia şi altuia...

Mergea. Mergea către înainte, fără să-şi dea prea bine seama unde se ducea şi de ce. Ochii îi produceau lacrimi cu viteza unei mitraliere, aşa că "imaginea" era înceţoşată rău...

Stop. Unde dracu se ducea? Unde era gura de metrou? Adică unde era ea acum? În ce parte era metroul - dreapta sau stânga?

Paşii din spate se apropiară grăbiţi - iar Emil trecu pe lângă ea:

- Hai după mine!

"Eleno, lasă prostiile! Ştii bine că rahatul ăla cu metroul e o prostie! Şi ştii că numai analfabeţii râd de o femeie în situaţia ta - analfabeţii şi ruralii! El e om serios, mult mai inteligent de-atât!"

Îşi şterse lacrimile şi porni în urma paşilor lui. Şi oftă greu - până la urmă Bogdan o să sesizeze apariţiile lui Emil, aşa că o să vrea să ştie cine e... Şi uite cum îl băga ea în belea şi pe omul ăsta, care poate că avea familie... Nevastă, copil, părinţi... Copii, poate - un băiat şi-o fată, aşa cum îi şedea bine oricărei familii echilibrate... Ridică încet privirea... Blugii erau călcaţi - adică fuseseră călcaţi înainte să-i ia şi să-i şifoneze bine la birou, pe scaun. Geaca neagră era un pic decolorată - dar era impecabilă, neşifonată şi nescămoşată... Rucsacul era un pic prăfuit; în rest... În rest, toate "indiciile" arătau spre o soţie harnică şi iubitoare - şi deci foarte atentă cu soţul ei. Şi foarte înţelegătoare, de vreme ce el avea o meserie periculoasă şi nu voia să anunţe toţi infractorii că era căsătorit, adică şantajabil...

Oftă greu: Emil Popescu nu putea fi al ei. Era deja al alteia. Avea deja o familie. Emil Popescu era pentru ea cel mult un exemplu de "aşa da". Şi un bărbat care-o ajuta să ajungă în siguranţă acasă. Un bărbat răbdător, care aştepta ca fumurile din capul ei să se disipe iar ea să vadă că el e deja al alteia...

Oftă greu - iar. Emil Popescu era un domn şi n-o târâia după el prin metrou în halul în care era ea acum - lua un taxi. Nu negocia - deschidea direct portiera din spate, se întorcea spre ea... Ea nu putea ridica privirea spre el, sau...

Se aşeză pe bancheta din spate. Portiera se închise. El urca în faţă... Spunea adresa ei - spunea "Aleea Circului, pe Ştefan cel Mare"... Ridică totuşi privirea... amintindu-şi de "mergem acasă"...

Avea 39 de ani. Copiii lui probabil că erau la şcoală, nu? Dacă făcuse mai întâi Academia de Poliţie, se-nsurase în jur de 25, după care mai trăseseră de timp un an sau doi... Îl vedea din spate - şi vedea un pic şi profilul. Era... Avea trăsături frumoase. Ferme, bărbăteşti - dar frumoase. Făcea conversaţie cu şoferul. Prostii - cum merge treaba, dacă e aglomerat centrul, dacă se anunţă vreun miting de protest zilele astea... Acum zâmbea şi spunea ceva şi întorcea capul spre individul de la volan...

"Doamne! Dacă... Nu! Exclus! N-ai tu bafta asta! Adică, dacă e să te iei după bafta ta, să ştii că-i însurat şi-are şi două amante!" Gândul tocmai îi spusese să-şi ia adio de la Emil! Gândul ăla nenorocit o făcu să bufnească iar în plâns!

La dracu! Se-ntorsese spre ea!

Lipi palmele peste faţă şi oftă iar - eşecul era complet...

"Şi să vezi tu drăcie, că i-a zis să oprească - şi vine aici, lângă tine, şi te-ntreabă de ce plângi! Să te vedem ce-i zici!" Că nu putea să-i zică că plânge de ciudă că el e "indisponibil", dar altă idee n-avea...

Evident, se aşezase lângă ea! Înghesuit, fireşte, că ea stătea pe mijlocul banchetei...

- Hei! Ce-i cu tine?

Negă grăbită şi se trase spre cealaltă portieră. Şi fu cuprinsă cu braţele:

- Ce s-a întâmplat?

Se grăbi să-l împingă, nu care cumva să le intre-n cap, lui sau ei, că nu păţeau nimic dacă se luau în braţe... Emil protestă imediat:

- Nici nu mă gândesc. Nu-ţi dau drumul dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat.

"Şi-asta e extrem de rău, fiindcă s-ar putea să te obişnuieşti în braţele lui - şi e mai ocupat decât toţi ceilalţi la un loc! Spune-i odată, ca să-ţi dea drumul!" Trase aer în piept şi reuşi "să împuşte", printre suspine:

- Tu crezi... că eu am vrut... să fie aşa?
- Poftim?
- Crezi că mie... îmi convine... că mă filează ăla?
- Aa - nuu, bineînţeles!
- Crezi că m-am apucat eu să-l agăţ?
- Ţi-am lăsat impresia că cred aşa ceva?
- Crezi că am decis brusc să mă dau cu infractorii?
- Stai puţin! De ce crezi tu că eu
- Eu n-am vrut decât o viaţă normală!
- Sunt sigur că
- Şi uită-te ce rahat am primit! Uită-te ce rahat de viaţă de doi bani am!
- Să ştii că n-ai dreptate.

Îl împinse zdravăn şi se eliberă din mâinile lui - şi începu să scormonească prin geantă, după şerveţele:

- Ba am toată dreptatea posibilă şi imposibilă! Mi-am văzut de viaţa mea şi de căsnicia mea şi de bărbatul meu! Şi uite ce-am primit!

Şi cum tocmai scosese şerveţelul, îl puse la nas şi suflă cu ciudă! Tare - că nu se mărita cu el, aşa că putea "să muciuiască" la maximum de decibeli! Continuă:

- Uite ce rahat am primit!
- Ai primit o viaţă frumoasă şi liniştită, până la un punct.
- Am primit un şmecheraş curvar care a furat de-a rupt şi şi-a tras-o cu una minoră - şi-acum se desparte de mine ca să se-nsoare cu ea şi cu unchi'su, senatoru' lu' peşte! Şi-l doare-n fleaşcă că vine DNA-ul şi-mi ia apartamentu' şi rămân pe drumuri! El are vilă de 600.000 de euro! Şi ţâţe şi cur şi plod şi senator şi dracu să-l ia cu ţâţele ei cu tot!

Bărbatul de lângă ea bufni în râs - şi-şi acoperi gura cu palma, privind-o cu ochi veseli, umeziţi de lacrimi... Zâmbi şi ea:

- Lovi-l-ar blenoragia!

Şoferul chicoti şi el. Emil râdea în hohote - vedea cum i se scutură umerii, iar ochii deja pregătesc lacrimi adevărate... Continuă, un pic întrebător:

- Călca-l-ar recuperatorii?

Hahaha, şoferul cedase şi hohotea în gura mare... Era veselie mare în maşina asta care-i ducea "acasă" - loc unde, însă, o să intre singură... Ochii i se umplură cu lacrimi - aşa că îi închise şi şopti, gâtuită de plâns:

- Găsi-m-ar moartea...

Şi-acum nu-i mai păsa că o scutură şi-o ameninţă c-o internează la nebuni şi-o somează să nu mai spună niciodată asta. Acum o spusese. Se uşurase. Acum putea să plângă, să-şi descarce

disperarea şi să se îndepărteze astfel de punctul în care planul ăla devenea realizabil, iar ea "trecea la fapte"...

... Nu mai râdeau. Ea îi făcuse să râdă, ea îi oprise din râs... El o ţinea iar în braţe - dar ştia că e doar un gest de îmbărbătare... Ca o minciună drăguţă... El îi vorbea în şoaptă, pe un ton calm... El o asigura că lucrurile or să se îndrepte, că viaţa ei va lua o turnură pozitivă, că va găsi un bărbat serios care să-şi dorească să întemeieze o familie serioasă alături de ea... Deşi plângea, îi venea să zâmbească - amar, ce-i drept, dar...

Oftă greu şi încercă să-şi stăpânească suspinele... Şi dacă tot era în braţele lui iar el părea hotărât s-o liniştească cu orice preţ, decise să profite de chestia asta. Şopti:

- Nu mi-am dorit decât să am o viaţă liniştită. Mi-am dorit mult să am o căsnicie ca a bunicilor mei... Ei nu s-au certat niciodată. De fapt...

Se grăbi să scotocească după alt şerveţel, ca să-şi şteargă nasul... Ridică privirea spre el - şi, la vederea chipului extrem de serios, bufni în râs:

- De fapt, ei nici nu s-au înţeles! Bunicul era din Oltenia, iar ea era din Odorheiul Secuiesc! Când s-au cunoscut, el vorbea româneşte iar ea ungureşte - şi se înţelegeau din gesturi...

Ea chicotea, ei nu scoteau nici un sunet. Şoferul conducea, părând să prefere să n-o mai asculte decât să facă iar vreo gafă - să râdă de necazul ei. Iar bietul Emil părea "de stâncă" - îl dăduse complet peste cap cu "râsu'-plânsu'" ei! Oftă greu şi decise să-şi privească degetele - şi şerveţelul pe jumătate ud:

- Când s-au cunoscut, el era ofiţer în armată; iar ea era domnişoară cu mamă de-a doua şi fraţi şi surori şi bune, şi vitrege. S-au căsătorit şi s-au mutat într-o cameră pusă la dispoziţie de comandantul lui, prin unitatea militară. Aveau un pat de paie, peste care bunicul pusese nişte pături... Aveau o singură farfurie, o singură lingură... Şi-au ajuns, încet-încet, să facă o casă pentru ei, o casă pentru fata lor, o maşină, bunăstare... Au făcut totul împreună, din muncă cinstită. Şi au preţuit întotdeauna dragostea lor - nu bunurile. Au pierdut mulţi bani şi multe bunuri - dar ei doi nu s-au pierdut niciodată.

Era linişte în maşină. Bâzâia radioul, dar... Oftă greu, din tot sufletul:

- Visam o căsnicie aşa. Toată viaţa am visat-o! Şi...

"Şi uite că n-am avut parte de ea..." Emil o privea lung - şi vedea limpede în ochii lui că o înţelesese...

Brusc, şoferul decise să intervină:

- Nu mai spuneţi, doamnă, aşa! Că n-au avut o căsnicie chiar frumoasă!

Cum-cum? Ia - că-l găsise

- Viaţa a fost foarte grea după război, să ştiţi! Au avut multe lipsuri! Şi chiar dacă dvs. nu v-au spus - sunt sigur că n-au dus-o aşa, doar lapte şi miere! Adică, gândiţi-vă un pic! Au prins războiul, da? După ce-au trăit bombardamente şi împuşcături şi mâncare pe cartelă, credeţi că masa nestrânsă mai era un motiv de încruntare?

Ea şi Emil se priveau - şi-l ascultau pe şofer. Chipul lui Emil părea destul de... "aprobator" la adresa individului. Iar dacă până şi poliţistul ăsta spunea că aşa era...

- Şi-apoi, să ştiţi că aveau destulă tensiune în viaţa zilnică - şi nu le mai ardea să-şi scoată ochii pentru nimicuri. Păi când s-au apucat comuniştii să umple ţara de bunăstare, le-au mers fulgii la amândoi!

Omul "se-ncinsese" la polemica asta. Folosea expresiile lui uzuale, fără să sesizeze că se exprima apropo de bunicii ei - pe care el nu-i cunoştea defel. Emil nu-şi permitea să zâmbească, deşi situaţia în sine şi verva omului chiar erau amuzante... Zâmbi ea. Iar şoferul trase aer în piept... şi continuă, bineînţeles:

- Vă daţi seama că munceau în fabrică! Adică nu v-am întrebat: erau intelectuali?

- Nu.

Tăcere... Prea bine! Continuă:

- Bunicul a fost electrician la ITB iar bunica a fost coafeză la Igiena.

- Ehei... Păi când venea bunicul acasă, rupt de oboseală şi de frigul din hală, nu-i mai ardea de harţă! Nu-i ardea decât să mănânce, să stea o oră la telejurnal şi să se odihnească! Iar bunica, după ce stătea atâtea ore în picioare, nu cred că

Decise să-l întrerupă:

- Aşa e - aveţi dreptate.

- Păi şi-atunci, nu-i normal să aibă o viaţă liniştită? Păi când se trezea la cinci şi intra în schimb la şase şi trăgea opt ore de fiare, îi mai ardea bunicului să ia o baterie de vin şi să sembete şi să caute de râcă?

Oo, Doamne! Omul ăsta era... Omul ăsta era teribil! Râdea pe tăcute, cu ochii la Emil - iar el profita de înveselirea ei şi zâmbea şi el şi aproba de zor...

- Iar bunica - după zece ore de stat în picioare şi vâjâială de feon şi putoare de chimicale din vopseluri, îi mai ardea să-şi facă ochi dulci cu vreun vecin?

Negă cu capul, hohotind pe tăcute; Emil râdea în toată regula acum... Iar Loganul ţâşni pe şina de tramvai:

- Şi-atunci cum să n-aibă o viaţă liniştită? Erau şi alte vremuri! Să mă iertaţi - da' dvs chiar sunteţi generaţia de sacrificiu! Păi noi am prins viaţa aia minunată de pe vremea lui Ceauşescu, dnă! Loc de muncă asigurat! Bani îndeajuns de mulţi! Vă amintiţi cum era la nunţile de pe vremuri? Păi strângeau tinerii dar cât să-şi cumpere un apartament! Mai pot tinerii de azi să-şi ia o casă cu banii câştigaţi la nuntă?

Emil decise să întreţină el peroraţia individului:

- Nu, e imposibil.

- Păi tocmai! Păi cum era atunci, pe vremea lor? Era siguranţa cetăţeanului şi-a bunurilor! Era siguranţa că nu-mi fura nimeni copilu' din faţa blocului să-l ducă în Spania la cerşit sau să-l taie pentru organe! Aveam concediu două săptămâni la mare, două săptămâni la munte! De ce dracu să mă fi enervat eu atunci? Că bancuri cu Bulă şi politică şuşoteam oricum - şi dacă-mi coseau gura, tot le-aş fi zis! Uite, acum - avem libertate şi democraţie! Ce minunat! Ia uite ce de mâncare e-n alimentara! Da' poţi s-o cumperi? Nu poţi, că nu mai ai cu ce! Şi dacă o cumperi totuşi, faci cancer de la rahaturile pe care le bagă-n ea! Ia uite ce libere-s graniţele! Poţi să te duci unde vrei! Şi ce dracu să faci pe-acolo - să ai de unde te-ntoarce?

Îi venea să se-ntindă pe lângă scaun şi să-l pupe - dar se temea că o să-l sperie şi-o să facă accident... Emil o privea şi râdea şi... Şi mai era ceva acolo, în privirea lui... Brusc, bărbatul de lângă ea decise să intervină:

- Aşa e - au fost cu totul alte vremuri. Dar să ştiţi că nu toţi oamenii din zilele noastre au probleme. Şi nu toţi şi le varsă acasă, în capul celuilalt.

O secundă de ezitare... şi-un răspuns mult mai calm, liniştit şi "plin de subînţelesuri":

- Într-adevăr, mai sunt şi oameni calmi, care nu pun la suflet toate porcăriile vieţii...

- Exact. Iar eu, care-o cunosc bine pe dna, vreau s-o asigur...

Aoleu! Voia s-o asigure! Ochii negri o priviră lung:

- Că, în maximum şase luni, problemele ei se vor rezolva. Şi va avea o căsnicie aşa cum au avut bunicii ei.

Şoferul exclamă:

- Exact şi la fel, dar fără bombardamente!

- Şi fără pâine pe cartelă! Vă rog, opriţi aici, la gura de metrou.

Aha! Ce bine! Nu de alta, dar chiar ar fi fost o prostie să-l deconspire pe bietul Emil şi să-i pună familia în pericol! Bogdan era foarte conştient de propria valoare şi propriile forţe; şi însuşi Emil îi spusese să-l ocolească pe acel bărbat, pentru că "ăsta e un individ extrem de periculos" şi pentru că "ăsta chiar are forţa de-a te face parastas". La urma urmei, câte femei nu dispăruseră fără urmă, plecate cică în Occident... Ah - şoferul! Se grăbi să deschidă geanta - dar mâna lui se aşeză peste mâna ei, iar cealaltă mână a lui întinse două bancnote spre şofer...

Era ciudat acest Emil Popescu. Era... Era mult prea ciudat, ca să-şi permită să fie optimistă

şi să spere că era, de exemplu, divorţat! Sau, şi mai şi, necăsătorit! O eventuală greşeală în aprecierile de genul ăla ar fi fost extrem de greu de suportat...

Ochii negri o priviră drept:

- Şi-acum tu cobori prima, iar eu mai merg cu domnul încă zece metri...

Aprobă şi dădu să deschidă portiera; dar mâna lui o prinse de mână, oprind-o... Emil Popescu era extrem de serios acum:

- Te asigur eu că, în maximum şase luni, lucrurile or să se rezolve.

O asigura el... "Da - eu îţi garantez că, în maximum şase luni..."

Deschise portiera şi se grăbi să coboare:

- Mulţumesc! La revedere!

- Sărut mâna!

Închise portiera, bucuroasă că-şi luase obrajii "roşu violent" de sub nasul poliţistului, şi se grăbi să ajungă pe trotuar. Şi-acum, că era atât de aproape de casă, îşi aminti cum coborâse treptele salonului Why Not, cum ridicase sprânceana la Bogdan, cum îi întorsese spatele şi se dusese la taxi...

"Dacă te-aşteaptă în faţa blocului, înarmat cu doi malaci, dracu te-a luat!" Emil îi spusese mai mult decât răspicat - individul ăla chiar avea forţa de-a o face parastas...

"Nu, Eleno; nu te-aşteaptă în faţa blocului. Ce dracu! - mai are şi alte treburi pe cap! Trebuie să facă bani! Trebuie să vadă de mândruţa lui! Trebuie să se-ascundă de Fisc şi Poliţie! Iar tu nu eşti, totuşi, o fotomodelă ravisantă sau vreo prinţesă din Brunei!" Şi-acum avea un moral mult îmbunătăţit - acum păşea cu încredere spre casă! Şi plănuia să treacă şi pe la Mega...

Era răcoare. Se lăsase frigul. Era totuşi noiembrie, nu? Ultima lună de toamnă! Acuşi începea decembrie, cu ninsori şi Moş Crăciun şi Revelion... Şi artificii şi şampanie... Şi vâsc... Şi prostia din capul ei era incomensurabilă, pentru că se gândea încă de pe-acum că n-o să aibă cu cine să se pupe sub vâsc, imediat după ce n-o să aibă alături de cine să privească artificiile - asta după ce n-o să aibă cu cine să cineze... Imensă prostie!

Activă senzorul şi se opri lângă trotuar. Aştepta. Semaforul nu se făcea verde aşa, într-o clipă... Ţinea capul drept, dar privirea îi alunecase spre stânga - îl vedea pe Emil apropiindu-se cu paşi alerţi de punctul unde-or să se-ntâlnească după ce ea o să termine de traversat... El nu se uita la ea; ea, însă...

"Te asigur eu că, în maximum şase luni, lucrurile or să se rezolve." De ce-o asigurase el chestia asta? Ştia el ceva? Adică ştia el vreun secret, apropo de cineva? Sau aruncase cuvintele alea doar aşa, ca să fie sigur că nu i se sinucidea supravegheata? Îl privea şi calcula...

"Nu, Eleno - nu mai calcula. Dacă-ţi dă cu plus şi constaţi apoi că ai greşit..."

Observă becul verde aprinzându-se, aşa că porni în traversarea bulevardului. Emil merse-se cam prea repede; se oprise ca să scotocească după ceva anume prin buzunare... Intră pe alee.

Barca gri-şobolan nu se vedea pe nicăieri. Doar că fusese proastă şi, în loc să scruteze cu privirea partea dreaptă a ansamblului de alei, ea se holbase la poliţistul însurat! Aşa că putea spune doar că barca gri-şobolan nu mai era parcată în faţa scării. Şi că, într-un mod cu totul şi cu totul ciudat, duzina de pensionari avea azi altă treabă în altă parte.

Şi mai putea spune ceva; că lui Orlando i se făcuse, totuşi, dor de ea. O aştepta, aşezat corect pe banca dinaintea aleii către scară. O privea lung, un pic gânditor, un pic îngrijorat...

Îi zâmbi şi scotoci după chei. Iar tânărul se ridică:

- Sărut mâna.

- Bună seara! Să nu-mi spui că am întârziat!

Gestul lui Orlando fu 100% ostentativ - tânărul se aplecă şi se uită lung, pe lângă ea, drept în ochii lui Emil probabil! Şi-apoi i se oferi un zâmbet amabil:

- Nu, nicidecum! Am venit eu mai devreme!

Aha! Bun! Decise să continue, că cine ştie cine-i auzea vorbind despre motivaţia prezenţei lui la ea:

- Cum a fost tema? Cum ţi s-a părut?

- *Challenging*!

- *Well, I'm glad I managed to create a challenging homework*!

Hahaha, veselie mare... Descuie uşa şi intră în scară. Îl auzi intrând şi el...

Şi-acum se grăbea acasă. Că abia aştepta să afle cum se simţeau prietenii lui - şi care era prognosticul medicilor!

Nici nu păşi bine pe planşeul etajului unu, că fu prinsă de braţ, răsucită, strânsă bine-n braţe şi sărutată "cu poftă"... Şi, în nici două secunde, fu înhăţată, săltată, sprijinită de perete şi strivită bine acolo - iar Orlando făcu un gest pe care nu-şi mai permisese să-l facă. Şi anume, îşi ilustră limpede intenţia de-a fi foarte obraznic. Iar dacă n-ar fi fost uimirea cauzată de viteza şi îndemânarea cu care "fusese manevrată", chiar i-ar fi spus să-şi ia mâna dintre picioarele ei... Dar...

Dar, de ce să mintă - îi era teamă să nu-l vadă plecând în grabă, aşa că nu-i spunea nimic...

Încă era buimacă, buimăcită de curajul pe care-l avea tânărul ăsta... Care trăgea de puloverul ei, închipuindu-şi că e îndeajuns de "elastic" ca să poată să i-l dea jos ca pe fustă... Şi care, cu mâna cealaltă, insista să fie foarte obraznic... Era ciudat - se simţea "îmbrăţişată de o caracatiţă... sau de un tânăr foarte îndemânatic, experimentat, care...

Mintea îi jucă o festă. Urâtă. Mintea făcu doi paşi în spate - şi se poziţionă în lateral. Şi-i arătă, cu toată cruzimea de care era capabilă mintea ei atunci când era lucidă şi imparţială, imaginea lor - ea şi Orlando. Duduia de 35 de ani şi tânărul experimentat. Mâinile lui, care pipăiau cu poftă trupul ei. În scară, în picioare, cu graba unui act sexual între un client grăbit şi...

A dracului minte avea şi ea! Cum se putea împuşca-n cap?

Clac!

Au! Îu! Hei! Au!

... Cineva descuiase uşa de jos, de la interfon. Iar Orlando acţionase în consecinţă - o pusese jos, îi rearanjase puloverul şi-o prinsese de mână. Şi-o trăgea repede-n sus, spre apartament. Ea era confuză şi uşor lipsită de iniţiativă proprie. Dar chiar şi aşa, mintea ei îi şoptea că era cazul să-l trimită acasă. Că întâlnirea lor de azi o să fie un eşec, din motiv de "iniţiative nepotrivite", şi ar fi trebuit să invoce o migrenă ca să nu rişte să se certe cu el...

Stop. Orlando îi luă geanta, o deschise din scurt şi-o scutură de două ori. Şi băgă mâna "la fix" - găsise cheile, după zgomot probabil... Descuiase "dintr-o mişcare" - şi-acum o împingea înăuntru, o urma, încuia...

Era din nou la perete, de data asta "în ascunziş" - aşa că mâinile lui erau mult mai grăbite, mult mai ferme, mai decise să scoată textilele... Trebuia să-l oprească. Acum, cât încă nu era prea târziu.

- ... Stai...

Puloverul ei zbură prin aer - şi fu iar luată pe sus. Orlando era nu experimentat, ci un adevărat vrăjitor - o ţinea bine, o săruta şi mergea spre dormitorul mic. Încercă din nou să-l oprească:

- Te rog, stai!

Cuvintele ei îl făcură să se grăbească. Aşa că fu aşezată pe pat un pic mai... pe sus. Şi constată, cu uimire, că Orlando chiar nu voia să piardă timpul!

Nu-nu! Cu asta nu era ea de acord!

- Nu!

Ochii negri o priviră doar preţ de-o clipă. Iar Orlando îşi văzu, imperturbabil, de planul iniţial!

- Au!

Afurisitul! Îi apucase pantalonii şi-i trăsese pur şi simplu!

- Vino-ncoa!

Nu-nu! El insista - dar pe-asta chiar n-o s-o facă! Îl împinse cu putere:

- Nu, Orlando!

- Sst!

- Am spus nu!
- Sst!
- Orlando! Te rog să nu
- Sst!

"Eleno, băiatul ăsta e determinat să facă ce vrea el! Ori îl opreşti ACUM, ori îţi lărgeşti amplu orizontul sexualităţii!"

Ceea ce chiar nu era cazul!

Chiar trebuia să acţioneze ACUM!

Cu toată grija şi frica şi teama de-a rămâne singură, cu tot regretul pe care-l simţea deja în suflet, cu toată suferinţa cauzată de imaginea siluetei lui ieşind furioasă pe uşă, nu - ea nu putea face asta. Şi deci nu putea accepta asta. Flexă picioarele şi-l împinse cu putere - şi răcni la el:

- Am zis nu!

Gata - chiar îl oprise! Îl azvârlise cât colo - şi-l oprise "de tot", cum se zice! O privea lung... Ce dracu-i venise?

- Ce dracu ţi-a venit?

Orlando făcu o piruetă scurtă - şi se trânti în fund pe podea, cu spatele la ea!

"Oo, minunat! L-ai supărat! Poate se ridică şi pleacă - şi uită să se mai întoarcă!"

Ştia că finalul nu va fi cu ei doi la Primărie, ştia că aveau unele şanse să facă împreună Revelionul dar cu siguranţă nu vor petrece împreună şi Paştele... Iar mintea ei, aia pe care intenţionase ea s-o împuşte, îşi făcea datoria şi-i uşura clipa despărţirii - şi clipele de după. Aşa că îi privea capul, îl vizualiza ieşind pe uşă-afară şi-şi spunea că şi-aşa nu se potriveau cine ştie ce...

Brusc, Orlando se ridică.

"Gata - pleacă!"

Îl văzu făcând un singur pas în lateral, răsucindu-se... şi venind lângă ea! Hei!

Tânărul se aşeză pe marginea patului:

- De ce nu?

La dracu! Smulse pătura din colţ şi se acoperi, cu gesturi furioase:

- Pentru că nu vreau!
- De ce? Crezi că-ţi dau vreo ciupercă, ceva?

Io-te la el! De parcă-i mai ceruse ea vreodată analizele la zi! Ridică privirea amenințătoare spre el:

- Ia vezi! Că întreci măsura!
- Şi-atunci de ce nu vrei?
- Pentru că nu vreau şi pace!

Privirea lui era concludentă - "până nu-mi spui, nu mă clintesc de-aici şi nu schimb subiectul"... OK! Hai să-i spună!

- ... Pentru că eu nu fac aşa ceva. Adică nu fac corespondentul a ceea ce vrei tu să faci. Pentru că nu mi se pare normal să fac aşa ceva. Şi mi-e îndeajuns de bine normal, ca să nu-mi doresc să-ncerc 69 pe tavan - sau cine ştie ce drăcie de prin Kama Sutra. Aşa că eu nu fac aşa ceva. Şi nu sunt de acord ca tu să faci şi eu nu. De-aia.

"Şi cam atât. Dacă-ţi convine aşa, adică normal, bine; dacă nu, eu oricum mă gândisem la diferenţa de vârstă, de mentalitate, de hobby-uri şi optică..."

- ... Nici mie nu-mi place 69. Dar am venit de dimineaţă, am apăsat soneria şi nu mi-ai răspuns. Şi ţi-am scris, dar nu ţi-ai verificat FB-ul. Ţi-am scris de mai multe ori... După care ai venit seara târziu, cu poliţistul. Şi... Şi m-am gândit că s-ar putea ca ţie să-ţi placă.

S-a gândit că ea se-ntinde cu poliţistul fiindcă îi face ăla cunilingus!

"Nu, Eleno - s-a gândit că de-aia a mâncat el bătaie zilele trecute! Fiindcă îţi place să faci 69 cu Bogdan interlopul!"

Orlando era trist şi încurcat. Şi părea "în pană de exprimare" - chestie care-l împiedica să găsească o cale de a fi primit în braţele ei. Orlando, după părerea ei, şi-ar fi dorit foarte-foarte

mult să “anuleze” cumva momentele dinainte - şi să o strângă-n braţe tandru şi atent, aşa ca de obicei... Oftă scurt:

- Te-ai gândit că mie îmi place 69.

Tânărul îşi acoperi faţa cu palmele:

- M-am gândit că nu e bine să par fraier, sau încuiat. Mai ales că vârsta nu mi-e deloc aliat, iar în jurul tău se-nvârt destui “candidaţi” cu şanse reale. Dar se pare că am greşit. Putem să ştergem cu buretele totul? Tot ce s-a întâmplat în seara asta? Şi să reluăm de la intrarea în apartament?

Era... ruşinat? Sau doar încurcat de scena în sine?

- Enna? Putem să reluăm de la intrarea în apartament?

Nu, nu puteau. Pentru că erau prea ocupaţi cu discuţia serioasă despre chestia asta!

- Tu ai crezut că, atunci când fac “selecţia” pentru bărbatul de lângă mine, îl aleg după invenţiile şi inovaţiile sexuale de care e capabil?

- Enna, hai să

- Hai să discutăm despre chestiile astea, OK? Că tu ai o idee greşită despre mine!

Orlando se ridică:

- Eu nu vreau să discut despre chestiile astea.

Mm, ce supărat era! Evident - se supărase când descoperise că nu calculase corect!

- Deci, dacă continui pe tema asta, eu plec.

Prea bine! Continuă pe tema aia:

- Pe Bogdan ăla nu eu l-am agăţat - el s-a agăţat de mine. Pe poliţist l-am primit “cadou” de la Mihai. Care s-a dus şi s-a-mpuiat cu una tânără, ataşată de-un senator influent. Şi ştii bine că n-a plecat doar pentru bani, sau pentru senator! A plecat şi pentru că puştoaica e deschisă la minte!

Orlando îi întoarse spatele şi porni spre uşă. Continuă:

- Mihai a fost singurul bărbat din viaţa mea. Şi nici n-a propus, nici n-a cerut aşa ceva.

Gata - traversa livingul. Păi, hai să-i lămurească toate nelămuririle:

- Şi nu ţi-am răspuns fiindcă nu-mi mai pornesc netul pe mobil.

Se oprise? Nu se oprise. OK! Oftă:

- Nu eşti o jucărie pentru mine. Nu te consider un puşti fără minte, de care mă pot folosi ca să mă răzbun pe curvarul de Mihai şi ca să-mi desfund toate înfundăturile pe care el nu le-a mai desfundat demult. Încerc să fiu fair play cu tine, fiindcă nu... Nu vreau să te păcălesc. Nu vreau să... Nu pot să simt că îţi fac rău. Sufleteşte vorbind, nu pot să fac sau să spun lucruri care te pot răni. Cum să spun eu...

Evident, acum îl întorsese din drum! Tânărul se sprijini de tocul uşii... Nu-l putea privi; îi privea adidaşii... Ridică scurt din umeri:

- În clipa în care o să se termine totul, vreau să sper că o să avem amândoi amintiri frumoase. Că n-o să avem un gust amar, sau tendinţa de-a înjura bine-n gând, sau...

- De ce îmi vorbeşti mereu despre despărţire?

- Pentru că e inevitabilă. Şi-o să doară foarte tare, atunci când o să se-ntâmple, aşa că e mai bine să poţi să-ţi spui că ai ştiut dintotdeauna că o să se termine... Că ştiai deja că nu e bine... Că...

Orlando se apropia, încet... Îşi acoperi faţa cu palmele:

- Nu ştiu. Nu mai ştiu! Sunt vraişte! Eu, toată - interior şi exterior - sunt într-o dezordine imposibilă! Sunt singură de mai puţin de-o lună - şi toată viaţa mea s-a schimbat radical! Totul! Şi serviciul, şi hainele, şi tunsoarea... Moralul meu e la marginea clacării - fiindcă trece când prin rai, când prin iad, şi iar în rai şi-apoi...

- ... Enna...

Fu cuprinsă cu braţele... Orlando şopti:

- ... Ce trebuie să fac, sau să spun, ca să îmi permiţi să dorm azi aici?

- ... Trebuie să-mi demonstrezi că tatăl tău e de acord să dormi altundeva decât în camera ta.

Orlando nu răspundea... Nici nu părea grăbit să pună mâna pe telefon, nici nu se grăbea

să treacă discuţia aia la capitolul “încheiate”...

- ... Oricât de mult mi-aş dori să ştiu că mâine dimineaţă n-am să mă trezesc tot singură, nu. Nu sunt de acord “să fugi de-acasă” aici, sau “să le faci în ciudă” folosindu-te de mine.

- Am 20 de ani - iar ei îmi impun să vin seară de seară acasă!

- Şi n-o fac fiindcă te urăsc, sau fiindcă au ceva cu tine!

- Şi-atunci de ce-o fac?

- Pentru că nu le demonstrezi că poţi umbla singur oriunde şi oricând!

- Ia uită-te la mine - crezi că pot umbla singur?

- Nu te preface că nu înţelegi!

- Nu mă trata ca un ţânc!

- Nu te tratez ca un ţânc! Te-nvăţ ce să faci ca să intri pe un făgaş normal, tu şi ei!

- Serios? Mă-nveţi să ce? Să mă calc în picioare pe mine însumi?

- Nu! Să te comporţi ca un adult!

- Mă comport ca un adult!

- Te comporţi ca un adolescent fără minte, răsfăţat şi plin de idei care mai de care mai nepotrivită!

- Aşa cum a fost ideea de-a te ajuta să înfigi steagul în pământ?

Hm...

- ... De ce faci ceea ce faci? De ce faceţi cu toţii chestiile astea?

- Dar tu de ce ne faci ceea ce faci? Uite - de ce le-ai făcut părinţilor tăi ceea ce le-ai făcut?

- Ce anume?

- Ştii bine ce le-ai făcut! Iei toate probele cu brio şi “pici” sportul? Tu, acrobat, pici proba de sport de la bac?

Orlando îi dădu drumul - şi-o prinse de umeri:

- Dacă ai avea un copil, ce l-ai sfătui să facă - să-şi urmeze talentul, să-şi transforme plăcerea în meserie sau să încerce să devină dublu academician pentru NASA?

Hm...

- Le-am demonstrat că nu se poate toate deodată - că un talentat dublu academician pasionat de academicianismul lui se naşte o dată la o sută de ani şi devine Oracolul New York Stock Exchange. Enna, tu mă vrei?

Poftim?

- Te întreb pentru că nu pari să mă mai vrei. Mă respingi cu picioarele, îmi faci morală, îmi tot vorbeşti despre cum o să fie când o să ne despărţim... Şi n-aş vrea... Adică n-are rost să-ţi mănânc timpul aiurea dacă tu nu mă vrei.

Oups! Clar - el venise ca s-o iubească, iar ea se grăbise “să-l bage-n şedinţă”! Că, într-adevăr, îi cam făcea morală de ceva vreme...

- Eu vin la tine ca să uit de toate cele bune şi rele ale vieţii. Eu, când trec de uşa ta, mă simt în rai. De ce aprinzi cazanul cu pucioasă în rai? Şi de ce vrei musai să mă vezi în el?

Începu să râdă:

- Nu ştiu. Probabil pentru că eşti un tânăr bulversant, greu de înţeles, plin de surprize... de contradicţii şi opoziţii...

- Probabil pentru că nu obişnuiesc să vorbesc despre mine...

- Probabil...

O ţinea în braţe şi nu mai spunea nimic...

“Eleno, tu îl vrei pe Orlando? Că el asta te-a întrebat - dacă-l vrei! A venit, şi-a exprimat dorinţa de-a rupe patul cu tine... Tu îl vrei? Sau, vorba lui - îţi mănâncă timpul aiurea?”

Ea îl voia?

... Întinse mâinile şi-l înhăţă. Şi-l trase cu putere spre ea.

- Stai!

Ba nu stătea deloc! Apucă maleta şi-o săltă-n sus! Sus-sus! Sus peste cap!

- OK, am înţeles! Stai, că mă predau!

Nu, nu se preda! Prea târziu! Cel mult capitula! Ea se urnise, aşa că...

Aşa că Orlando rămase fără maletă. Iar ea îl trase cu putere spre pat. Şi-l aşeză pe saltea şi decise, brusc, să nu se mai cenzureze - chiar dacă încă mai era lumină în cameră.

Ia uite, ce afurisit era! Râdea! Se uita la ea şi râdea! Mare afurisit! Ia să-i arate ea lui cum se scoteau, de fapt, blugii! Se aplecă şi-l sărută... şi se ridică încet, lăsând degetele să coboare pe pieptul lui... Şi se mută mai jos... şi mai jos... Şi uite că Orlando se speriase un pic, văzând-o "coborând" - cum se zice... Trase de catarama curelei, desfăcu primul nasture... Ridică privirea aşa, pe sub sprâncene, ca să vadă ce părere are el de aşa iniţiativă...

Orlando era un pic speriat de iniţiativa ei. Ori nu pricepuse foarte bine cât de "nu" fusese "nu"-ul ei, ori... În orice caz, ea una era hotărâtă să-l lămurească azi. Aşa că Orlando va fi din nou în rai. Vecinii vor fi din nou oripilaţi de sunetele care...

22,45

Se făcuse târziu. Regreta sincer că se făcuse aşa târziu - regreta că, după ce Cristi îi tratase măseaua, nu se întorsese acasă să se culce! Că ar fi auzit soneria - şi-atunci nu s-ar mai fi apucat aşa de târziu...

- ... Crezi că sunt un puşti răsfăţat şi zgârmat între corniţe?

Sincer? Da. Dar nu-şi permitea să-i spună chestia asta, aşa că prefera să tacă...

- ... Crezi că sunt imatur şi necopt?

- Eşti matur şi copt şi nu-ţi place - nu-ţi plac mai ales obligaţiile care decurg din chestia asta. Aşa că scormoneşti prin memorie după momentele de adolescenţă şi bisezi la scenă deschisă.

- ... Crezi că ar trebui să las baltă teatrul şi să devin om serios? Şi să mă angajez undeva, să-mi întemeiez o familie, să...

- ... Nu cred nimic. În privinţa ta, nu pot să mă pronunţ.

- De ce?

- Nu ştiu. Poate şi pentru că simt responsabilitatea ataşată de un eventual răspuns. Şi nu mă simt în stare să te influenţez cu opinia mea, pentru că nu ştiu dacă e corectă. Dacă e bună pentru tine. N-am... Îmi lipseşte simţul responsabilităţii. Şi curajul aferent.

Stăteau unul lângă celălalt. Ca doi soldaţi picaţi la datorie - ordonaţi frumos, drepţi, cu privirea-n tavan... Era din nou linişte. Nu ştia de ce rămăseseră aşa, ca două plăcinte leşinate...

- ... Enna...

Întoarse capul şi-l privi lung... Orlando nu privea tavanul - ţinea ochii închişi. Îi vedea profilul - şi-l vedea serios, cu ochii închişi...

- ... Tu îţi doreşti un copil?

Auleu! Reveni spre tavan şi se grăbi să fie sinceră:

- Îmi doresc să am un copil. Nu să-l fac, ci să-l am.

- ... Şi, dacă ai avea un copil, ce l-ai sfătui să facă cu viaţa lui?... Cum i-ai îndruma alegerile? Cum l-ai încuraja să se gândească la el însuşi şi viitorul lui?

Orlando ţinea musai "să fie consiliat"! Hm... Prea bine!

- I-aş spune să ia meseria în care se încadrează pasiunea lui şi s-o întoarcă pe toate părţile. Şi să inventeze el, în branşa aia, acel ceva nou, nemaivăzut şi nemaiauzit, care-i poate asigura o carieră lungă şi fructuoasă şi-un sac uriaş cu bani.

Tăcere... Ce bine că tăcuse! Se grăbi să continue:

- Dar, sigur, eu vorbesc din teorie. În practică, probabil că aş lua varianta agreată de mine şi-aş răsuci-o ca să semene cu o variantă obiectivă, ca să-l păcălesc şi să-l conving să vrea ca mine... Şi de fapt, în practică, probabil că n-aş spune nimic. M-aş fofila. Pentru că nu am curaj să-mi asum răspunderea...

Tăcere... Deşi ştia că o să-l întristeze, că numai de amăreala cuvintelor ei n-avea el nevoie acum, nu putea să tacă. Nu era corect faţă de el ca ea să-i ascundă tocmai asta! Aşa că oftă scurt:

- Tocmai de-asta, simt că nu copilul e urgenţa mea. Simt că trebuie să mă concentrez asupra găsirii unui bărbat alături de care să întemeiez o familie puternică. Dacă există fundamentul ăla puternic, putem clădi o adopţie sau...

Tăcere...

- Am fost întotdeauna un mare fan al bunicilor mei. Care nu s-au certat niciodată şi care au fost o familie adevărată din prima până în ultima clipă - până a murit bunicul. Se pare, însă, că n-o să am parte de asta. Că, uite - Mihai mi-a dat ţeapă... Iar eu chiar nu mai am putere şi răbdare să stau să caut, să scormonesc, să cercetez...

- ... Nu există un asemenea mariaj.

- Există. L-am văzut eu.

- N-ai văzut în spatele uşilor închise. Eu am văzut. Ceea ce părea a fi perfect în faţă era dezastruos în spate...

Aha! Se referea la părinţii lui! Ia să fie ea atentă - unu la mână, ca să-l prindă cu minciunile şi doi la mână, ca să-l ajute să-şi pună sentimentele-n ordine...

- ... Poliţistul ţi-a spus ceva despre părinţii mei?

- Da, dar nu mare lucru. Că s-au cunoscut într-un turneu, că tatăl tău s-a mutat în România, că ai copilărit aici... Că era o diferenţă mare de vârstă între ei... Că el a murit într-un accident de circulaţie... Cam atât mi-a spus.

- ... Nu pot să vorbesc despre ei. Mă îneacă plânsul. Iartă-mă...

Oof! Chiar spusese chestia asta cu o şoaptă gâtuită! La naiba! Se răsuci şi se grăbi să-l ia în braţe:

- Nu-i nimic. Nici eu nu pot să vorbesc despre anumite lucruri din viaţa mea. Nu e cu supărare... Când poţi să-mi spui, îmi spui. Sau nu. Cum decizi tu!

Tăcere... Hai să schimbe subiectul! Adică să readucă subiectul la tema "Orlando"! Simţea că în seara asta tânărul de lângă ea era receptiv şi oarecum deschis sfaturilor constructive. Aşa că...

- ... De ce n-ai ales unul dintre sfaturile lor? De ce nu ţi-ai impus propria dorinţă? Înţeleg că unul te-a îndemnat să îl urmezi în carieră, iar celălalt te-a bătut la cap cu şcoala. Tu de ce n-ai pus piciorul în prag?

- ... N-am putut. Am simţit că i-aş fi dezamăgit. Aş fi ales să-mi urmez pasiunea, aşa că i-aş fi dezămăgit pe amândoi...

- ... Te superi dacă-ţi zic ceva?

- Ştii bine că nu.

- Chiar dacă o să simţi din nou că aprind focul sub cazanul cu pucioasă?

Fu sărutată pe păr şi trasă un pic mai aproape de el. Bun!

- De ce tu, la cei 20 de ani ai tăi, te complaci în situaţia asta?

Tăcere...

- Tu eşti un tip de nota douăzeci. Eşti un bărbat adevărat. De ce nu vrei să-ţi iei rolul în primire... rolul de bărbat adevărat... şi să faci ceea ce trebuie să faci cu el? Şi să te ridici la adevărata ta valoare, ca bărbat?

Tăcere...

- De fapt, cred că tocmai am rostit o întrebare stupidă. Fiindcă ştiu deja de ce te complaci în situaţia asta.

Tăcere...

- După ce-am aflat ce-am aflat de la Emil, m-am gândit la toate şi... Şi am ajuns la concluzia că eşti un adult care n-a fost copil - şi deci copilăreşti şi refuzi să fii adult.

Tăcere...

- ... M-am gândit atunci că unul dintre ei te-a sfătuit să devii "steaua de pe afiş", iar celălalt te-a îndrumat să devii directorul circului. Toate astea în timp ce tu îţi doreai să te faci ghid turistic, sau profesor de geografie, sau instructor de fitness...

Orlando se ridică, fără un cuvânt...

Se lăsă să cadă pe pernă - Doamneee, ce complicată era viaţa adolescenţilor! Da' ce complicată era viaţa celor care făceau parte din viaţa adolescenţilor! Mm - o păştea o migrenă "de expoziţie"...

... Oare pleca? Îl auzea foşnind; se gândea deci că se îmbrăca... Oare se supărase pe ea, că "îi tocase la ureche" în loc să-l încalece iar? Sau se grăbea acasă?... Poate se ducea la baie! Na - acu' n-o să se supere pe el pentru că avea nevoi fiziologice, nu?

Paşii se apropiau... Orlando se aşeză pe marginea patului şi... Îşi adusese telefonul. Foarte frumos! Ea "îi tocase la ureche" întrebări psihologice iar el se gândise că nu-şi recuperase adidaşii de la cine ştie ce prieten!

- Salut... Da, sunt bine...

Nu sunase un prieten - sunase pe cineva mult mai serios. Oare pe cine sunase?

- Uite, voiam să te rog...

Pe cine sunase? Că era serios, chiar supărat - şi folosea cuvinte protocolare!

- Sunt la prietena mea şi...

Cu taică-su vorbea! Cu Vasile!

Sări într-un cot şi se trase spre el! Şi se ridică în genunchi, fiindcă Vasile ăla avea multe prune-n gură şi vorbea încet şi ea nu pricepea ce spune...

- ... Şi mă întrebam dacă e OK să rămân azi la ea.

Vocea bărbătească întrebă ferm, serios:

- Ea ce părere are?

- Ea spune că, dacă eşti şi tu de acord...

- ... La ce prietenă eşti tu? Care prietenă?

Capul brunet se întoarse încet spre ea... Ochii negri erau trişti - "Vezi? Zici că am 20 de ani? Că sunt bărbat adevărat, că am valoare - şi toate celelalte? Ai auzit ce întrebări îmi pune?" Orlando reveni spre telefon:

- ... Lasă. Ajung şi eu un pic mai târziu.

- Stai! Eşti la Enna?

Hait! Îi ştia numele! Adică numele-poreclă! Adică ştia de ea! Oare cine-i spusese de ea? El? Sau sora lui? Aah, ce prostie! Orlando nu răspundea la întrebare - şi-i venea să ia ea telefonul şi să confirme şi să-i spună cretinului de Vasile că Orlando are 20 de ani şi foarte mult calm, pentru că nu-i înjura bine pe toţi şi nu-i lăsa cu ochii-n soare...

- ... Orlando, eşti la Enna?

- Da. Vrei să vorbeşti cu ea? Să-ţi confirme că

- Vreau să vorbesc cu tine. Frumos şi serios şi fără sarcasm, dacă se poate.

Se grăbi să pună mâna pe braţul lui şi să-l îndemne, din gesturi, să fie calm şi să vorbească frumos şi să nu mai fie sarcastic...

- ... La Enna sunt.

- Bine. Dacă e şi ea de acord, rămâi acolo. Dar fii corect şi respectă-i dorinţa. Nu încerca s-o convingi tu să vrea.

- Bine.

Era linişte. Tăceau amândoi. Orlando era vizibil deranjat de porcăria asta de laţ cu care-l ţineau legat de ei şi-l struneau tot timpul, chiar şi când nu era cazul...

- ... Nu uita că ea are multe pe cap; şi, ca orice om, are momente când îşi doreşte să

- Bine.

Categoric, dădăceala asta era contraproductivă. Şi pentru că se revărsa absolut inutil asupra unui bărbat de 20 de ani, şi pentru că cel care-o revărsa era un străin pus să-l spioneze şi să-l păzească cu străşnicie...

- ... Nu mă mai suna - să nu ştie ea că m-ai sunat să-mi ceri voie. Bine? Dacă n-ai venit până la 12, înseamnă că ai rămas la ea. Bine?

Slavă Cerului! - Vasile ăla nu era încuiat la minte! Pricepuse şi el că trebuia să joace rolul aliatului ca să se-apropie de el! Orlando răspunse însă pe acelaşi ton rece:

- Bine.

- ... Salut.

- Salut.

Telefonul sfârşi pe noptieră; Orlando lăsă capul pe genunchi şi şi-l acoperi cu braţele...

Îl apucă uşurel de umeri şi-l trase în pat. Şi decise că îl va înveli, după care se va duce să facă o gustare. Şi apoi se odihneau şi-atât. Îl aşeză deci pe pat, după care îi aşeză perna sub cap şi-l înveli corect... Şi, pentru că era aşa un copil chinuit încorsetat în viaţa agitată a unui bărbat complicat şi plin de probleme, se aplecă şi-l sărută. Şi, pentru că buzele lui rămaseră perfect imobile, puse degetele pe obrajii lui şi-i ridică uşurel colţurile gurii... Le dădu drumul, constată revenirea la poziţia aia tristă-amară...

"Prea bine! Hai să mă pun la mintea ta!"

Orlando voia să fie împăcat. Aşa că îi ridică iar colţurile gurii şi-l sărută. Şi se prefăcu că sărutul ei n-avusese efect; aşa că-l mai sărută o dată, după care "bruscă" un pic musculatura obrajilor ca s-o blocheze în poziţia veselă...

Gata. Zâmbea. Putea să se ducă să încropească o gustare.

- Mă duc să ung nişte ceva pe nişte pâine. Mă aştepţi, da?

- Tu chiar vrei să dorm la tine?

- Da, Orlando.

- Da' sincer! Să nu minţi!

- Nu mint. Chiar vreau să dormi la mine, lângă mine, cu mine-n braţe. Şi să mă trezesc în braţele tale. Şi să punem siguranţa pe uşă şi să ne prefacem că avem de toate-n casă şi nu trebuie să plecăm nici până-n colţ la pâine...

"Eşti tu sigură că vrei să trecem la un nou nivel?" Orlando îşi amintea cuvintele ei, alea cu despărţirea inerentă. Şi cum era un bărbat în toată puterea cuvântului şi judeca corect, întrevedea schimbarea...

Îi mai fură un sărut şi se ridică. Şi-şi luă halatul din cui:

- Îmi pun halatul pentru că o să aprind lumina la bucătărie şi nu vreau să mă pozeze vreun paparazzo sau vreun detectiv particular, de vizavi.

Tânărul din pat aprobă cu capul. Zâmbi:

- Ţi-am spus asta ca să nu crezi că mă îmbrac fiindcă încerc să mă ascund de ochii tăi, sau ceva de genu' ăsta...

Orlando râdea acum - zâmbea de fapt, dar ea ştia că copilul din el râdea cu poftă... Ieşi, în paşi de fotomodel pe *catwalk*, şi se grăbi să ajungă în bucătărie. Ce-avea gustos prin frigider? Cremă de ciocolată - o luase pentru clătite, dar chiar n-avea de gând să-şi piardă timpul învârtind la cocă prin aer şi afumându-se accentuat! Şi cum avea pâine feliată, o să facă sandwich-uri cu ciocolată.

Farfuriile, pâinea, cuţitul bont... Crema era rece, dar n-avea timp s-o mai încălzească aşa că se căznea s-o întindă fără să rupă felia de pâine... Şi se gândea...

Orlando Sorrenti era un copil care nu fusese copil. Şi un adolescent care trecuse prin adolescenţă departe de mamă. Şi deci refuza să fie adult. Inconştient, se ataşase sufleteşte de ea - femeie de aceeaşi vârstă cu mama lui, dar cu alt statut faţă de el şi altă gândire şi alt comportament... Femeie absolut normală - şi perfect opusă celei care era mama lui. Şi care îi asigura de

toate - dar care-l dezamăgea sufleteşte, sau moral, sau...

N-o să mai rişte să deschidă discuţia despre el, sau părinţii lui. De la *freelove*, trecuseră la "dormi la mine". Relaţia lor se consolida pe zi ce trecea - şi chiar nu era bine să grăbească ea consolidarea asta! Simţea apropierea vertiginoasă a confesiunii lui. Şi cum era vorba de lucruri sensibile din cele mai secrete zone ale vieţii lui personale, parcă nu era grăbită să le afle şi ea. Rostirea lor i-ar fi transferat ei o parte din problemele lui. Iar atunci când doi oameni începeau să-şi împartă bucuriile şi tristeţile... Şi cum ea nu intenţiona să ajungă alături de el la Sfatul Popular...

Se simţea... execrabil. Se simţea ca o profitoare fără inimă, care profita de bietul băiat şi făcea un pas în spate atunci când venea vorba de ajutarea lui. Că, pentru Orlando, apropierea de cineva reprezenta începutul vindecării sufleteşti - şi-al pasului spre viaţa normală, spre gândirea şi acţiunile normale ale unui bărbat normal. Şi uite că ea...

Tresări - ia uite-l! Venise şi el! Zâmbi:

- Parcă spuneai că mă aştepţi!

Tânărul îi luă cuţitul din mână şi-o aşeză pe scaun. Şi-i puse telefonul în mână:

- Apasă play.

Să apese play... OK! Se conformă - apăsă play.

Privea o filmare... de promovare. Un fel de clip care făcea publicitate numărului de dresură al lui Sorrenti senior. Mm, ce frumos era! Caii ăia parcă făceau balet! Şi parcă erau "comandaţi de computer", atât de bine se sincronizau! Sigur, erau cele mai bune momente, selecţionate cu grijă; dar... De fapt... De fapt, totul era frumos - toată scena. Numărul era bine gândit, bine regizat, bine prezentat... Era altfel. Era occidental. Se vedea că bărbatul din imagine nu era român - şi se vedea că ştia să conducă totul. Şi camera de luat vederi sesizase asta - îl aşeza central în aproape fiecare cadru...

Tatăl lui Orlando fusese un bărbat înalt, drept, mândru - un fel de "fiinţă făcută să fie şef". Până şi mimica - gura serioasă şi sprânceana dreaptă uşor ridicată - era cea a unui şef care ştie tot, decide tot! Hm... Mama lui Orlando, în schimb, era o femeie extrem de frumoasă. Semăna un pic cu Brooke Shields în tinereţe. Tot ochi albaştri avea şi ea; şi era brunetă. Şi slabă şi frumos construită şi plină de graţie în mişcări. Era superbă... Caii? Nu le dădea atenţie. Adică n-o interesau caii ăia. Dar chiar şi aşa, i se păreau maiestuoşi. Nu neapărat fiindcă erau ornaţi ca nişte mini-pomi de Crăciun; ci pentru că observaseră până şi ei ce cuplu frumos era în manej, şi erau extrem de mândri că erau caii acelui cuplu.

Filmarea se terminase. Fusese minunată! Îi făcuse poftă să meargă la circ! Pe cuvânt! Îi întinse telefonul, dar Orlando nu-l luă:

- Uită-te mai departe!

Să se uite mai departe...

Tânărul din faţa ei ungea de zor ciocolată pe pâine. Şi părea calm - părea doar. Ea se simţea... speriată. Era "pe teren nesigur", în copilăria lui, în familia lui. Aşa că trebuia să fie foarte atentă la fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare schimbare a mimicii...

Orlando ungea ciocolata pe pâine. Era linişte. El părea calm... Trecu la următoarea filmare.

Asta era făcută fie cu telefonul, fie cu o cameră mică. Era o repetiţie - şi nu mai era numărul de dresură de cai. Era cel de acrobaţie pe cai. Caii galopau rotund, pe lângă pista manejului; Sorrenti senior păşea grăbit într-un cerc virtual, în mijloc. Era atent la cai şi călăreţi. Dădea instrucţiuni verbale şi pocnea uneori din bici. Deşi era într-un trening ponosit, nebărbierit şi vizibil "îmbătrânit" de absenţa fardului, avea aceeaşi imagine de "fiinţă-şef"; acelaşi comportament, aceeaşi mimică, acelaşi aer superior... Caii galopau perfect, acrobaţii se sincronizau perfect, dar el continua să le răcnească indicaţii... Şi păşea ciudat - întindea vârful piciorului, nu călcâiul. Era...

Orlando îşi trase scaunul lângă ea şi puse farfuria în faţa ei:

- Asta e lungă şi destul de monotonă. Treci la următoarea.

OK! Să treacă la următoarea! Opri filmul cu repetiţia, iar el îi luă telefonul:

- Îl ţin eu, ca să poţi să mănânci.

Mm... Îi simţea nervozitatea, chiar dacă el încerca să pară dezinvolt şi neafectat de imaginile alea. Aşa că nu comentă nicicum invitaţia destul de... poruncitoare. Luă un sandwich şi muşcă din el. Iar în bucătărie răsună melodia şi aplauzele şi chiuiturile - iar pe ecranul telefonului văzu o sală de circ în plin spectacol...

Speaker-ul anunţa în engleză, cu mare pompă, că "maestrul emerit Sorrenti" şi "caii lui fermecaţi" îi vor încânta, în minutele care urmează, cu numărul pentru care primiseră Clovnul de argint... Erau într-un circ cu pretenţii, cu separeuri, cu zonă VIP...

Cortina se trase cu rapiditate. Uau! În mijlocul intrării stătea nimeni altul decât maestrul emerit Sorrenti! În spatele lui, în dreapta, dna Sorrenti dansa şi făcea aripile imensului fluture alb să vibreze! Iar în spatele lor, aplecaţi către centru, cei şase cai minunaţi, ornaţi cu pene... Molfăi repede-repede, înghiţi şi exclamă:

- Uau! Ce intrare!

- Intrarea e unul dintre cele mai dificil de regizat momente; fiindcă toţi au o idee şi toţi ar vrea să ocupe poziţia centrală... În general, intrarea trebuie să fie triumfală.

"Ce triumfală - că am rămas cu gura căscată!" Sorrenti intrase primul, salutase publicul şi se-ntorsese spre soţia lui. Care alergase spre el, iar "băieţii din spate" trăseseră de funie şi-o ridicaseră în aer - fluturele alb îşi luase zborul, sub ochii extaziaţi ai mulţimii... Caii intraseră unul câte unul - şi se cabraseră singuri, fără să le indice Sorrenti ceva... Dacă luaseră Clovnul de argint cu numărul ăsta, îl luaseră pe merit!

Muşcă din sandwich, atentă la imagini - începuse numărul de dresură. Adică partea aia grea, dificilă, pe care-o punctaseră arbitrii înainte să le dea Clovnul de argint. Sorrenti era în elementul lui; arăta "bestial", se mişca "bestial", avea cei mai "bestiali" cai, cel mai "bestial" fluture alb cu aripi de mătase... Toţi erau "ornaţi" cu paiete, pene şi multe alte accesorii; el purta un costum cu rever din catifea neagră şi "ustensilele". Sorrenti "dirija" caii cu ajutorul a două "ustensile" - biciul şi cravaşa. Amândouă erau pe post de "beţigaş de dirijor". Nu le folosea. Caii ştiau ce au de făcut. Stăpânul lor pocnea când şi când din bici aşa, ca să întreţină atmosfera, să nu se vadă că atinseseră deja perfecţiunea în numărul ăla şi-l făceau maşinal şi mai plictisiţi, aşa...

Mm, ce frumoasă era mama lui Orlando! Tocmai "aterizase" - iar la dans, era superbă! Era sexy...

"Taci! Taci, că taică-su e mort de şase ani, dar ea e bine-mersi în Italia! Şi ea e direct răspunzătoare de apariţia jandarmului Vasile!" Tăcu - şi îndesă jumătate de felie de pâine în gură, ca să nu exclame nimic...

Hait - că oprise tot numărul! Ia uite ce făcuse! Sorrenti lăsase mâinile-n jos şi se întorsese cu spatele; şi, în clipa aia, perfecţiunea se stricase. Numărul se oprise haotic; caii reacţionaseră care cum se nimerise şi se împrăştiaseră în tot manejul, iar dna Sorrenti luase poziţia de drepţi... Bărbatul în costum se apropia de individul care prezenta spectacolul - şi care era de-a dreptul panicat! Da' ce-i venise?... Tatăl lui Orlando luă microfonul.

"Doamnelor şi domnilor, am pregătit o surpriză pentru dvs. Ceea ce veţi vedea azi este o premieră absolută."

Aha! Şi care era premiera? Bărbatul se ducea spre cortină... şi intra în spatele ei! Hei! Orlando chicotea, cu ochii la mutra ei uimită...

Tresări - şi sări şi se-aplecă spre telefon:

- Tu eşti? Tu eşti, nu-i aşa?

De după cortină apăruse un pici de vreo şase anişori, în costum negru şi el, cu biciul şi cravaşa în mâini! Atinse ecranul şi puse pauza:

- Tu eşti, nu-i aşa?

Orlando reporni filmarea... şi rosti confirmarea, la unison cu prezentatorul spectacolului:

- Doamnelor şi domnilor, în premieră mondială, Orlando Sorrenti!

Ia uite-l!

... Doamne! Chiar era adevărat? Adică chiar el era acolo - nu vreun pitic de la circ?... El

era, ce naiba! Îl recunoştea! Îi recunoştea trăsăturile!

... Ia uite, ce talentat era puştiul! Adică ce talentat fusese Orlando la şase anişori! Şase avusese, nu-i aşa?

- Câţi ani aveai?

- Abia împlinisem şase.

Deci nu greşise! La şase ani, Orlando conducea numărul de dresură cu cai... Şi-o făcea foarte-foarte bine, de parcă exersaseră chestia asta de mii de ori...

Da' taică-su ce făcea?... Ia uite-l! Bufni în râs - ia uite-l! Sorrenti seniorul ştiuse foarte bine ce face! Şi-şi luase nevasta, se aşezase pe pista de manej şi-o aşezase pe genunchiul lui - şi-o ţinuse bine-bine în braţe şi conversase cu ea pe tema minunăţiei de băiat pe care-l aveau ei, "ca să vadă tot poporu'" ce familie frumoasă şi trainică şi indestructibilă are el! Hm - şmecher bătrânul! Aşa, unul lângă celălalt, diferenţa de vârstă chiar era vizibilă! Iar mesajul pe care-l transmitea el era limpede: femeia aia frumoasă era soţia lui, el o ţinea bine, aşa că orice intruziune între ei doi era absolut inutilă! Oare Sorrenti senior "mirosise" vreun acrobat tinerel prin preajma zânei dansatoare costumată în fluture alb?

- Ce zici tu de chestia asta?

"Stop gânduri! El nu trebuie să ştie ce socoteşti tu!" Se grăbi să-l laude:

- Ce să zic... Uau! Chiar ar fi trebuit să te ţii de chestia asta! Că uite ce bine te pricepi!

- Mă pricep, pe dracu! Era numărul pe care-l pregăteau de doi ani deja, special pentru Clovnul de argint, şi pe care îl pregătiseră şi-l exersaseră de îl puteau face şi-n somn. Caii ăia nici nu mă observau! Făceau ce ştiau ei - ce-i învăţase el...

- Chiar şi aşa - efectul vizual e foarte tare!

- Normal! Aşa cai mari şi puternici şi aşa gâgâlice care îi dirijează de zor...

Îl privea - îi privea zâmbetul tainic, privirea un pic nesigură... Orlando clătină încet capul:

- Erau caii lui. Îl iubeau doar pe el. Toţi ceilalţi le erau necunoscuţi - el era singurul pe care-l ascultau.

- Sunt sigură că te-ar fi ascultat şi pe tine!

- M-au ascultat, un timp. Adică îl ascultau pe el, învăţau cu el, după care mă acceptau pe mine să mă-nvârt în mijloc şi să mă prefac că-i dirijez...

Orlando pauză filmul:

- Ştii cum se cheamă chestia asta, nu?

Ce chestie? Degetul lui arăta... Aha!

- Da - cravaşă. Aşa se cheamă, nu?

Tânărul aproba încet cu capul... şi nu repornea filmarea... Ea simţea cum şira spinării i se transformă într-un cub de gheaţă, pentru că făcea conexiunea dintre discuţia lor şi revederea filmărilor şi studierea cravaşei... Folosi un ton un pic aspru:

- Tu nu mănânci?

Capul brunet nega încet; Orlando se uita lung, atent, la cravaşă. Făcuse zoom pe imaginea pauzată şi studia de zor acel obiect...

- ... Unde eraţi aici? În ce oraş?

- Paris.

- Ce frumos! Deci tu te-ai lansat în Franţa...

Iar aproba - tot aşa, încet, fixând cu privirea cravaşa... Întinse degetul şi reporni filmul. Iar el îi puse telefonul în mână şi se ridică:

- Te-aştept. Nu te grăbi...

Cu alte cuvinte... O lăsase singură; îi lăsase sandwich-urile şi filmarea şi-i spusese să nu se grăbească, că el o aşteaptă... O aşteaptă ca să ce? Să discute despre părinţii lui? Să discute despre de ce el renunţase la locul din mijlocul luminii reflectoarelor? Să discute despre cravaşă? Mm - cât de aproape era momentul lui "spune-mi tu"! Şi cât de frică îi era să spună ceva! Zău că nu se simţea în stare să-i dea ea sfaturi! Că, vorba aia - îl cunoscuse acu' o lună! Iar pe părinţii

lui îi ştia din povestiri...

Băgă sandwich-urile în frigider şi opri filmarea. Şi porni şi ea spre dormitor.

Orlando o aştepta sub pătură, pe întuneric. Îşi scoase halatul, lăsă telefonul pe noptieră şi se lungi lângă el. Şi-l luă în braţe:

- Hai să ne odihnim.

Fu sărutată iar pe păr, fu îmbrăţişată iar... Se odihneau acum. De vorbit, dacă va mai fi cazul, vor vorbi mâine.

... Nu, exclus. Adică imposibil. Nu puteau vorbi mâine, dacă ea nu primea azi toate detaliile de care avea nevoie! Aşa că oftă greu:

- Cum se simt colegii tăi?

- ... Mai bine acum.

- E bine. Dacă se simt mai bine, e OK...

Tăcere... Hai să insiste!

- Cât or să stea pe bară?

- Nu se ştie. De externat, probabil că-i externează săptămâna asta. Dar de revenit la muncă...

Numărul lor era compromis... sau nu! Zâmbi:

- Pot să pun o întrebare uşor prostească?

- Da.

- În meseria voastră există dubluri?

- ... Uneori, da. Alteori...

- Alteori, normal că nu...

- ... Eu ţin uneori locul unui coleg.

- Dar colegii tăi au înlocuitori?

Orlando se răsuci spre ea:

- Înlocuitorul e bun pentru cel mult trei spectacole. Înlocuitorii lor nu pot să le ţină locul două luni - că au numerele lor, trupele lor...

Acum era limpede... Orlando se grăbi să se fofileze de la celelalte întrebări la care mintea ei nu putea găsi singură răspuns:

- Te superi dacă dormim?

Negă şi-i fură un sărut. Şi încercă să-l întoarcă, să-l ţină ea în braţe... Nee - nici o şansă! Imediat cum îi înţelese intenţia, Orlando se răzvrăti. Şi, în două secunde şi patru mişcări ample, o aşeză el în aşa fel încât s-o ţină el în braţe...

Şi ia uite cum stăteau amândoi în pat "ca-n filmele cu *happy end*" - pe-o parte, cu el în spatele ei, lipit de ea... Hm! Băiatul ăsta era mult mai şmecher decât apreciase ea că era! Zâmbi:

- ... Ştii ce faci tu acum...

- Ştiu.

- ... Ştii că nu e corect...

- Ştiu.

- ... Şi totuşi o faci...

- Nu mă pot abţine.

Mda... Era linişte, iar tânărul care-o ţinea lipită de el nu ceda nici un milimetru... Şi părea că nu observă pericolul care plana inclusiv asupra lui... Totuşi!

- ... Ştii ce rişti...

- Ştiu. Dar nu pot să nu-mi doresc o femeie aşa ca tine.

Un adevărat "vrăjitor", ce mai!

- Mă poţi acuza pentru că te doresc? Nu poţi...

"Nu, nu te pot acuza pentru că mă doreşti. Dar te pot acuza că încerci din greu să-mi pui creierii pe moaţe, să mă faci să ţin la tine şi să mă pui apoi deoparte, drept refugiu de urgenţă şi fraieră picată-n freză după tine." N-o să-i spună chestia asta; n-o să-i spună nimic, deşi ştia că tăcerea ei îl încuraja practic...

- ... Nu ştiu dacă voi mai avea şansa asta prea curând. Aşa că sunt determinat să profit din plin de ea. Şi să nu mă gândesc ce se va întâmpla mâine.

Avea şi el dreptate... Mai ales că ea era cea obiectivă care spunea mereu că or să se despartă, că n-o să meargă, că n-aveau nici o şansă...

Închise ochii. Azi dormeau aşa, ca-n filmele cu *happy end*. Mâine...

3 noiembrie 2015. Marţi.

2,00

Cineva o mângâia uşurel... Deschise ochii - hei! Era cineva cu ea în pat!

Primul lucru pe care-l văzu fu ceasul electronic. Două fix. Minunat - minunată oră de trezire! Şi-apoi sărutul o făcu să scape un ţipăt uşor!

- Ss...

Orlando era! Mm - uitase complet că dormise la ea! Oof...

- Iartă-mă!
- Mmstai liniştit...
- Te-am speriat?
- Nu foarte tare...
- De fapt... Te-am trezit... fiindcă trebuia să-ţi spun ceva...

Dădu să se răsucească, dar el n-o lăsă:

- Voiam să-ţi spun că m-am gândit la discuţia noastră...

Aoleu! Se gândise la discuţia lor! Şi mai luase şi decizii pe baza ei! În mijlocul nopţii, adică în cel mai contraindicat moment! Nenorocire - făcuse deja maximum de daună, fiindcă sigur nu-l sfătuise corect...

- O să-mi urmez visul. Pasiunea. N-o să mă mai iau după ei - o să-mi urmez visul.

Oftă greu:

- Eşti sigur că asta vrei să faci?
- Da.
- Şi-ai ajuns la concluzia asta după... câteva ore de gândire?
- Da.
- Orlando... Ce-ai tu de gând cu viaţa ta?
- ... Eu îmi doresc mult să fiu acrobat...

Ea nu se referise la viaţa profesională, iar el nu era fraier să nu priceapă la ce se referise ea! Dar preferă s-o lase aşa - că era totuşi două noaptea:

- E o meserie riscantă. Ai văzut ce s-a întâmplat cu colegii tăi; un simplu accident i-a scos din uz pentru cel puţin două săptămâni!
- Ştiu. Toate meseriile sunt riscante. Şi aia de dresor, şi aia de director de circ...

Începu să râdă:

- Din curiozitate - care sunt riscurile în meseriile astea?
- Ca dresor, există mereu riscul ca unul dintre animale să se rănească. Sau să se îmbolnăvească. Şi nici un animal nu e schimbabil cu altul. Nu există lei de rezervă, cai de rezervă,

căţei de rezervă...

Corect! Aici avea dreptate!

- Iar directorul de circ e mereu în pericol ori să fie arestat pentru evaziune fiscală, ori să fie linşat de circari la 24 de ore după ce contabilul fuge cu încasările.

Ridică un deget care confirma faptul că el avea dreptate...

- Ori să fie demis de Consiliul de administraţie tocmai atunci când îi e mai bună şi mai dulce viaţa! Aşa că o să risc şi-o să aleg să-mi transform pasiunea în meserie.

- Eu nu te-am văzut niciodată ca acrobat. Adică nu te-am văzut... "profesând", dacă vrei. În schimb, te-am văzut în rolul de şef. Şi eşti un şef minunat. Adică eşti un şef special. Pentru că e uşor să fii şef prin diplomă şi concursul de ocupare a postului; dar trebuie să fii talentat ca să fii şef prin dorinţa şi sprijinul subalternilor. Tu ai acel ceva care te ridică din mijlocul mulţimii. Tu ai acel talent de a-i determina pe ceilalţi să te urmeze - şi s-o facă cu plăcere. Ai fi un şef de succes. Un şef adevărat.

Tăcere... Nu! Ridică iar degetul!

- De fapt, rectific! Nu şef voiam să spun, ci politician. Tu, dacă te-ai ţine de carte şi ţi-ai pune-n cap să fii şef de partid, ai ajunge mare...

Tăcere... Oftă greu:

- Asta e părerea mea.

Primi un sărut pe obraz. Şi cam atât. Orlando se simţise "combătut" şi "contrazis", aşa că tăcea şi părea hotărât s-o lase moartă... Nu - tot el sparse tăcerea:

- ... Mai am o singură întrebare - şi te las să dormi.

OK! Hai s-o audă! Că după aia se culcau. Şi după aia se odihneau. Zâmbea gândului obraznic, amplificat de "semnalele" timide pe care le primea chiar acum din spatele ei...

- ... Crezi că e momentul să mă-nsor?

Aha! Păi... start!

- Însurătoarea, adică mariajul cu o femeie, implică schimbări mari în viaţă. Mariajul e un job 24/7. Vă mutaţi împreună, stabiliţi împreună direcţia, priorităţile, ordinea lor... Viaţa ta nu va mai fi niciodată cum a fost. Tu te legi de ea iar ea se leagă de tine - fizic, mental şi sufleteşte. Ea s-ar putea să te înfrâneze - să te facă să-ţi schimbi şi direcţia, şi viteza de deplasare prin propria viaţă. Nu cred că azi, acum, însurătoarea e o idee bună pentru tine. Tu eşti libertin prin definiţie. Eu, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş însura.

- Nici chiar dacă ai fi foarte îndrăgostit?

- Nici chiar. E o chestiune de priorităţi... Fii narcisist. Iubeşte-te pe tine mai mult decât le iubeşti pe ele. Vei avea de câştigat, crede-mă!

- Am înţeles...

Înţelesese. Şi chiar dacă nu înţelesese, o să înţeleagă atunci când îşi va aminti că ea, la 35 de ani, trăsese linie şi calculase şi descoperise că n-avansase nici un pic de când se măritase...

Se părea că Orlando avea aceleaşi planuri ca şi ea. Şi anume, să se culce. Şi apoi să adoarmă. Era ciudat - ea sforăise până acum, dar el se gândise la discuţia lor, aşa că ar fi trebuit să fie frânt de oboseală...

8,36

Deschise încet un ochi - auzea, şters şi înfundat, fâşâitul apei în chiuveta de la bucătărie...

Ceasul arăta o oră rezonabilă acum. Iar faptul că el se trezise şi-şi făcuse, probabil, o cafea arăta că... Arăta că se simţea bine la ea. Se simţea "ca acasă". O să-l usture rău momentul ăla,

când o să vină...

Oftă greu - şi înlemni, fiindcă făcuse un zgomot îngrozitor de tare iar el nu trebuia să afle că ea se trezise deja...

Avea nevoie de momentele astea - de câteva minute de gândire. Pentru că azi-noapte nu mai apucase să se gândească - picase frântă şi adormise instantaneu. Şi se întâmplaseră lucruri foarte serioase, foarte grave azi-noapte!

Deci, Orlando dormise la ea... S-o ia pas cu pas!

Unu: părinţii lui ştiau deja de ea, de existenţa ei; unu-prim, părinţii lui erau de acord ca el să doarmă la ea. Aşa sunase discuţia de ieri cu taică-su: unde e, la ce prietenă - dar, dacă e la Enna, e OK să rămână acolo.

Doi: Orlando se folosise de ocazie şi o introdusese în trecutul lui. În viaţa lui, de fapt. Se îndoia că, atunci când ieşea cu fetele, le arăta filmări cu el la şase ani, în turneu la Paris. Se îndoia că le spunea indicii din viaţa privată a părinţilor lui. Se îndoia că... În fine!

Trei: ieri, pentru prima oară, Orlando admisese că e gelos. Şi că aleargă şi el în cursa pentru "Enna" şi se teme să nu fie devansat de ceilalţi competitori. Pe care, ca o paranteză, îi identificase corect. Ieri, pentru prima oară, Orlando o abordase pe alee, în public. Şi intraseră împreună în scară, conversând vesel. Şi-apoi decisese să o atace, să o pună jos, să-i ofere ceea ce credea el că-şi doreşte ea - ca nu cumva să piardă el teren, în faţa celorlalţi doi...

Patru: ieri, pentru prima oară, Orlando îi pusese întrebări directe referitoare la el. La modul cum îl vede ea, la ceea ce crede ea că ar trebui să schimbe el... Ieri, pentru prima oară, Orlando îi arătase că opinia ei contează pentru el. Şi că ia decizii majore bazându-se pe opinia ei. Orlando îi arătase că are încredere în ea. Că ea...

Orlando îi arăta, de 12 ore încoace, că ea contează pentru el. Că contează mult - mai mult decât familia, decât prietenii, decât colegii de muncă... Decât liceul - că era marţi iar el foşnea prin bucătărie, în loc să gonească spre ore...

Îi era frică să se gândească la varianta aia. Îi era frică să accepte, chiar şi doar teoretic şi "pe departe", că relaţia lor nu mai era un *freelove* în ochii lui. Îi era imposibil să accepte gândul că ei doi puteau forma un cuplu! Şi zău că era îngrozită de perspectiva clipei despărţirii de el! Orlando avea... Avea ceva din tatăl lui - din comportamentul lui Sorrenti senior. Se impunea doar cu prezenţa şi emana forţă. Ei îi era teamă să-l contrazică, deşi nu era înalt şi solid şi periculos aşa ca Bogdan...

De fapt, într-o confruntare unu la unu, mai degrabă l-ar fi contrazis pe interlopul periculos, decât pe Orlando! Nu ştia de ce, parcă-i era mai teamă de Orlando decât de Bogdan Mihalache. Era ciudat, da; dar... Poate percepea cearta cu Orlando mai ascuţită şi mai deschisă decât o eventuală ceartă cu Bogdan! Poate îl percepea pe Orlando mai repezit şi mai bătăios decât bărbatul matur care-şi cântărea bine fiecare reacţie, fiecare gest... În orice caz, "cumulul de concluzii" era extrem de îngrijorător. Deşi se ferise din toate puterile de chestia asta, iat-o angrenată într-o relaţie serioasă cu Orlando Sorrenti...

"Eleno, asta e! Ai făcut-o! Acum să te vedem cum o desfaci!"

Că de desfăcut, o s-o desfacă repejor! Trebuia s-o desfacă! Nu putea să rămână cu Orlando! Şi nu putea să se mute ea mai aproape de el - sau să-l lase pe el să ajungă şi mai aproape de ea! Se ştia prea bine - ştia că o să sufere rău atunci când... În fine!

"Eleno, momentan poţi să recurgi la o mică şmecherie..." Şi anume, la şmecheria cu "opiniile prietenilor lui". Dacă prietenii lui o considerau pe ea "indezirabilă"...

"Şi uite-aşa, pe principiul «dacă doi îţi spun că eşti obosit, te duci şi te culci»..."

Îi era frică să gândească aşa. Îi era frică să-şi pună baza în colegii şi prietenii lui. Pentru că Orlando era un lider înnăscut. Şi pentru că avea în mâini instrumentele cu care îşi ţinea anturajul "captiv" - bani, relaţii, isteţime, promisiuni rostite persuasiv, cunoştinţe solide de psihologie... Orlando avea în mâini cele două instrumente care-i puteau face pe amicii şi rudele lui să spună "Vaai, dar ce femeie minunată e Enna ta!"...

Ceea ce făcea ea azi era o sabie cu două tăişuri. Dacă nu-i reuşea şmecheria... Dacă Orlando era un dresor iscusit... Dacă Orlando era surd şi orb şi ignora pur şi simplu cuvintele tuturor...

Oftă iar. Şi se ridică în fund. Şi, prin uşa larg deschisă, dădu cu ochii de el...

Orlando nu-şi făcuse o cafea. Îşi făcuse un duş şi-o cafea, după care făcuse micul dejun pentru amândoi. După izul care începuse să se simtă, optase pentru clasica omletă cu brânză...

- Neaţa.

- Neaţa. Am făcut micul dejun.

- Mm, să înţeleg că ai şi veleităţi de bucătar?

- Să înţelegi că am făcut micul dejun - atâta tot!

Aha! Deci nu mergea cu şmecheria! Prea bine! Dădu să se ridice, iar el puse tava pe masa din living:

- Vii?

Aprobă cu capul. Se-ntâmpla ceva ciudat. Brusc, Orlando revenise la comportamentul de *freelove*. Şi era ciudat... Şi tocmai de-aia, nu intră în living, ci în baie. Şi încuie uşa după ea.

Se privea lung, îşi privea cearcănele şi părul turtit alandala şi se întreba cum să facă... Cum dracu să facă...

Păi, mai întâi o să mănânce micul dejun. Şi apoi o să-l întrebe pe el. El n-avea nici un program pentru azi? N-avea nimic de făcut? Dacă zicea că nu, chiar că era în pom - fiindcă nu voia să-i spună că ea pleacă "la treabă", ca să nu se plimbe toată ziua cu el prin mall-uri...

O să vadă ea. În orice caz, întâi mâncau.

10,20

Ei bine, putea spune că acum chiar nu mai pricepea nimic! Şi parcă nici nu mai voia să priceapă ceva! Situaţia era atât de ciudată, atât de alambicată şi nesigură, că...

Dejunul alături de Orlando se dovedise a fi un moment minunat. Un moment fascinant. Ceea ce începuse alandala, cu gândurile ei şi temerile ei şi cuvintele lui un pic protocolare, se transformase într-un moment unic. Nu doar mâncaseră; discutaseră şi glumiseră şi se sărutaseră şi iar glumiseră şi se gâdilaseră şi se sărutaseră şi se hrăniseră unul pe celălalt... Petrecuseră împreună o oră jumate absolut incredibilă. Orlando ştia "să îmbătrânească" pentru ea, aşa cum ştia şi s-o întinerească uneori pe ea... O oră jumate de prietenie. Adică de mariaj. O oră jumate incredibilă, care nu-i amintea de tinereţea alături de Mihai din simplul motiv că niciodată nu petrecuse cu soţul ei un asemenea moment...

Tânărul de lângă ea stinse ţigara. Ea nu fumase - îşi spusese că încă mai putea să se lase, aşa că nu fumase deloc azi. Ea îl privea lung... Îi privea profilul... Orlando zâmbea tainic... Băiatul ăsta era frumos - da' frumos de tot, de i se rupea inima-n piept când se gândea că băiatul ăsta frumos o să iasă pe uşă, într-o zi, şi n-o să se mai întoarcă vreodată...

Exact ăsta era momentul în care simţea că o strâng ridurile şi-i tremură piftia de grăsime de pe abdomen...

Orlando şopti:

- Pot să te rog frumos să nu te mai uiţi aşa la mine?

Aoleu, ce-o prinsese! Da' cum de-o prinsese? În fine! Bufni în râs şi se grăbi să nu-i dea satisfacţia c-o prinsese "cu gânduri vinovate":

- Da' de ce?

- Fiindcă mă faci să roşesc. Şi nu vreau să roşesc.

Tânărul întoarse capul şi-o privi drept:

- Joc rolul bărbatului matur, capabil să aibă grijă de tine. Dacă roşesc acum, adio impresie de maturitate şi toate celelalte...

Daa, era teribil şi-avea un vocabular şi-o şmecherie uriaşe şi ştia psihologie - de-aia aplicată, adică de-aia periculoasă... Se sprijini de spătarul canapelei:

- Şi ce program ai tu azi?

- Păi... N-am program azi.

Aha! Deveni serioasă:

- N-aveai ore la liceu?

- Teoretic, da - aveam. Dar, unu - m-am trezit mult prea târziu, doi - n-aveam cărţile şi caietele la mine şi trei - a fost prima oară când am dormit la tine, aşa că nici cutremurul, nici mama nu mă puteau face să mă apropii de uşa de la intrare...

Râdeau amândoi; ea râdea şi observa "grija" cu care şmecherul ocolise termenii "poliţistul" şi "interlopul"... Şi pe "soţul" îl fentase cu succes... Decise să-i curme veselia:

- Să zicem că ai fost somnoros şi nemâncat. Lucrurile stau altfel acum. Şi te poţi duce şi fără cărţi şi caiete - e de-ajuns să asculţi ca să reţii lucrurile importante.

- Aşa o fi; dar nu mă duc.

- De ce?

Era privită lung - "nu pricepi că vreau să stau cu tine?"... Ridică o sprânceană:

- OK! Deci tu nu mai ai treburi azi...

El zâmbea şi nega...

- Bun! Asta înseamnă că organizez eu programul de azi?

Nega...

- OK. Te ascult - ce facem azi?

- Stăm aici cuminţi. Cum ai spus tu - punem siguranţa pe uşă şi ne prefacem că nu trebuie să plecăm nici până la pâine.

- Dar la antrenament trebuie să plecăm.

Şah. Una, două... Două secunde - şi-apoi Orlando începu să râdă:

- Ai uitat complet că jumătate din trupă e la spital!

- Dar n-am uitat că voi, acrobaţii, aveţi un înlocuitor care poate să vă ţină locul.

- Doar o dată sau de două ori!

- Şi trebuie să vă antrenaţi.

Tăcere...

- Sportivii trebuie să se antreneze. Zilnic.

Tăcere... Zâmbi:

- În plus, mi-ar face o imensă plăcere să văd şi eu "cu ce te ocupi tu la serviciu".

Orlando îşi acoperi faţa cu palmele:

- De ce faci asta?

- Da' ce-am făcut?!

- De ce mă faci să mă simt prost?

Doamnee! Şmecherie la pătrat!

- Ţi-am spus că jumătate din trupă e în spital! Ce pot să fac eu şi colegul meu? Să ne ţinem de mână şi să

- Să vă faceţi încălzirea şi să vă exersaţi solo-urile. Să vă antrenaţi. Să vă menţineţi în formă. Nu ştiu - atletul aleargă, fotbalistul face eschive şi stretching... Voi nu ştiu ce faceţi!

- Nu te prosti!

- Nu mă prostesc! Pe bune! Deci eu aş fi foarte bucuroasă să mă îmbrac acum şi să merg cu tine la circ şi să stau cu tine acolo să-ţi faci antrenamentul!

- Ţi-am spus că antrenamentul

- Sau ce faci tu de obicei! Nu ştiu - spaliere, genuflexiuni, şpagatul... Sfoara, ca Van

Damme...

Ochii negri o priveau lung...

Plecă încet capul spre dreapta. "De ce nu vrei să mă duci la circ? Ţi-e ruşine cu mine? Te jenezi, să nu te vadă colegii cu baba după tine?" Orlando începu să râdă:

- Adică vrei tu să mergi la circ şi să te uiţi cum mă antrenez?

Aproba cu capul tot aşa, aplecat spre dreapta - ca să ştie că "mai avea un strop" şi făcea o criză monumentală şi-o ceartă de-or să-i ţiuie urechile două săptămâni...

- ... OK! Atunci mergem la circ!

Gata! Câştigase - trebuia să se grăbească, să nu-i dea ocazia să găsească motiv de anulare a planului! Se ridică:

- Perfect! Mă duc să mă schimb.

Contrar bănuielilor ei, Orlando nu mai spuse nimic. Şi nici nu se clinti de pe canapea. Ieşi deci pe hol:

- Şi să mă aranjez.

Tăcere... Intră în dormitorul mare şi ridică vocea, ca s-o audă:

- Până termin eu aici, tu trage un pui de somn, sau scrie o carte, sau...

Sau venea repejor s-o strângă-n braţe, s-o dezbrace, s-o iubească şi să-ncerce apoi s-o răzgândească...

Zâmbea. Calculul ei fusese corect - Orlando evita s-o ducă în locurile unde-l putea recunoaşte lumea. Ştia, probabil, ce i-ar fi auzit urechile... şi de la ei, şi de la mama lui, de la tatăl lui... Probabil le spusese că o cheamă Enna, dar nu adăugase că e soţia arestatului Popescu, ăla cu amanta gravidă... Hm!

12.10

Coborau. Ea cobora prima. Nu ştia de ce, Orlando insistase s-o ia ea înainte, deşi aveau amândoi loc pe scări...

O iubise. Iar. O dezbrăcase şi-o iubise acolo, în dormitorul "matrimonial". Nici el, nici ea nu "se-mpiedicaseră" de micul amănunt că făceau prostii pe patul lui Mihai! Le făcuseră şi gata! Şi-apoi el picase lat, iar ea întrevăzuse mica lui schemă şi se ridicase şi-şi scosese hainele şi se aranjase cu grijă, să nu-i iasă vreo pictură de clovn...

Ar fi trebuit să se supere pe el. Orlando făcuse azi tot ce-i stătuse în puteri s-o răzgândească! S-o determine să spună "bine, stăm încuiaţi înăuntru, pitiţi după jaluzele"! Iar ea ar fi trebuit să-i spună-n faţă, de la obraz, că dacă lui, bărbatului Orlando, îi era jenă să defileze cu ea pe sub nasul prietenilor lui, tot restul de scremeri pe care le făcea prin jurul ei erau egale cu vax! Se abţinea totuşi, că trebuia să ajungă azi la circ, să o vadă lumea cu el...

Apăsă butonul, împinse uşa şi ieşi. Şi zâmbi complice, fiindcă interlopul Bogdan Mihalache avea şi alte treburi...

Viraj la stânga, pe lângă copac... Se opri. Şi întinse mâna şi-l luă de mână, după care îşi reluă mersul alături de el...

Era o tăcere suspectă, apăsătoare... Ţinti cupola argintie cu privirea şi rosti sec:

- Eu îmi asum propriile decizii.

Orlando îi ridică mâna, i-o sărută şi şi-o puse pe braţ:

- Dar eu nu-mi permit să îţi pătez reputaţia. Şi nu vreau să le dau unuia şi altuia material de şantaj.

Poftim? Iar se referea la "ceilalţi"? Băiatul ăsta chiar ţinea musai s-o încaseze! Tânărul se grăbi s-o lămurească:

- Un paparazzo lipsit de scrupule n-ar ezita să te şantajeze.

Aa... Îşi închipuise că "bătuse şeaua" apropo de Bogdan şi Emil! Da, într-adevăr - dacă vreun dement se apuca s-o şantajeze... Să-i mai spună că ea una prefera să-i dea lui Mihai un motiv de divorţ - adică un motiv să vrea şi el divorţul? N-avea rost, după părerea ei...

Se apropiau de clădirea circului - de străduţa care ocolea tot ansamblul numit "Circul Globus"... Se apropiau de intrare - de uşa de termopan... Orlando îi deschise uşa. Intră şi dădu cu ochii de un bărbat în uniformă de bodyguard.

- Săru' mâna.

- Bună ziua.

Orlando intră şi el:

- Să trăiţi!

Bărbatul se lumină tot la faţă:

- Aa, tu erai!

- Da, eu. Mario a venit?

- Da, e cu băieţii, cred...

Fu luată de mână şi trasă pe coridor...

Îi venea să râdă, pentru că Orlando îi înţelesese supărarea şi se grăbea să le-arate tuturor cine-l însoţea pe el... Dar nu râdea - pentru că Orlando se dovedea a fi un psiholog prea bun... Şi-i strica ei toate aranjamentele, îi spulbera toate speranţele într-o despărţire amiabilă...

Ce tâmpenie!

Holul ăla lung era animat bine. Sigur, şi ora era de aşa natură - aproape prânzul! În orice caz, vedea multă lume - şi toţi, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, se uitau la ea. Întâi la el, scurt, după care îşi pironeau privirea asupra ei... Ea încerca să-şi păstreze mimica serioasă, un pic încrezută, şi să nu roşească. Şi nici să nu se-mpiedice, că-i cam tremurau picioarele. Orlando o trăgea după el, pentru că holul era îngust iar el se grăbea rău...

Aha! Tânărul o opri lângă o uşă:

- Stai un pic.

El se uita înăuntru... Şuşotea ceva cu cineva... Acum nu mai spunea nimic... Gata - intrau.

- Salut! Mario, Enna...

Minte "brici" - îl evitase pe "colegul meu", ca să nu se-ncurce între "prietena" şi "o prietenă"! Îşi strânseră mâinile iar Orlando o trase spre unicul scaun din cămăruţa aia micuţă... cât o cabină de schimb:

- Stai jos, să mă schimb şi eu.

Se conformă. Şi deschise larg trusa cu farduri. Nu, nu voia să umble prin ea. Nici să se fardeze nu voia. Dar nu i se părea normal să se holbeze la ei, în timp ce el se schimba şi pălăvrăgea cu colegul lui despre ultimele veşti primite de la spital. Aşa că o să se holbeze în prafuri colorate. Şi-apoi mergeau la antrenament.

16,25

Îl privea şi nu-i venea să creadă...

Ziua lor împreună era minunată. Nici chiar vizita la circ, cu toate micile ei stângăcii şi nepotriveli şi ciudăţenii, nu reuşise să le strice ziua! Nici privirile celorlalţi circari, nici ocheadele mai mult sau mai puţin mascate. Nici şuşotelile. Nimic. O fascinase vizita la circ...

Orlando şi Mario chiar erau talentaţi. După ce se schimbaseră, merseseră în ceea ce el numise "manejul mic" - un manej situat undeva în spatele sălii de spectacol. Unde ea se retrăsese într-un colţişor şi îi privise întâi făcându-şi încălzirea, apoi făcând o scurtă repetiţie... şi-apoi integrându-se în repetiţia unei alte trupe. Orlando "fusese cu chef"; în timp ce Mario se mai odihnise, mai socializase online, el nu se oprise o clipă! De parcă se antrenase pentru trupa lui, nu pentru a altora...

Ei bine, nu se aşteptase. Îl ştia bine pe Orlando - îi ştia înfăţişarea şi mobilitatea. Dar nu se aşteptase să-l vadă făcând ceea ce făcuse! Păi făcuse trei paşi de avânt şi restul "până la 100 de metri" acrobaţie! Ce, Simona Amânar? Ce, Cătălina Ponor? Orlando al ei, când se urnea, nu rămânea nici fără avânt, nici fără inspiraţie! Şi nici nu cădea pleaşcă-n cap! Orlando Sorrenti chiar era un bun acrobat! Un foarte bun acrobat! Se abţinuse cu greu să nu-l aplaude! Se temuse, nu care cumva să-l distragă şi să-l facă astfel să cadă şi să se lovească...

În timp ce el îşi făcuse antrenamentul, ea stătuse deoparte şi îl privise. Şi simţise celelalte priviri aţintite asupra ei, aşa că pozase într-un fel de tanti care nu realiza câţi ani are-n buletin. Ştiuse că va fi "punctul de interes" al tuturor cunoscuţilor lui. Îşi asumase puhoiul de şuşoteli, de zvonuri şi bârfe. Pozase aşa cum fusese necesar pentru a obţine acel "las-o pe babă, că nu-i pentru tine". Dar rolul ăla era greu. Pe ea, rolul ăla o cam copleşise. Plus noutatea talentului lui Orlando, plus gândurile, plus... Se întorseseră de jumătate de oră deja. Veniseră în tăcere, urcaseră în tăcere, mâncaseră prânzul în tăcere... Fumau în tăcere...

Oare ce gândea Orlando acum? Tare-ar fi vrut să poată afla asta...

- ... Acum mă crezi că sunt acrobat?

Atenţie, tonul şi cuvintele lui aveau o oarecare sămânţă de ceartă! Aprobă, pe un ton blând şi plin de înţelegere:

- Niciodată nu m-am îndoit de faptul că eşti acrobat. N-am ştiut cât de bun acrobat eşti! Dar în rest...

- ... Deci tu zici că sunt bun.

- Da. Eu zic că eşti bun. Eu, dacă aş şti coordonatele mamei tale, i-aş transmite să fie serioasă - şi să nu te pună să te plafonezi făcând o facultate. Eu i-aş spune să te încurajeze să devii acrobat.

- Hm... Mama ar fi trebuit să fie a şasea generaţie de acrobaţi din familia ei. Dar l-a cunoscut pe tata şi...

Şi tăcea, probabil căutându-şi cuvintele... Întinse mâna şi-o puse peste mâna lui - şi, în secunda doi, fu strânsă de mână şi bombardată cu informaţie!

- În familiile de circari lucrurile nu se amestecă. Toată familia participă la aceeaşi trupă - nu sunt răsfiraţi, el acrobat în trupa X şi ea jongleur în trupa Y. Aşa că mama a renunţat la trupa părinţilor ei şi s-a mutat cu tata. Şi m-a născut, după care a stat acasă cu mine... Nu s-a mai putut întoarce la acrobaţie. Ieşise din formă, ieşise din graţiile bunicului...

Da' chiar! Orlando era tânăr - cu siguranţă, avea bunicii încă în viaţă! Bunicii dinspre tată erau în Italia probabil; dar cei dinspre mamă? Ăia trebuiau să fie în România! Oare ăia chiar nu se interesau nicicum de nepotul lor? Că, vorba aia - mama lui Orlando apelase la o colegă, atunci când nu putuse să lase minorul singur în casă! Tatăl ei probabil că o renegase când aflase că fata lui se măritase la 18 ani cu un "boşorog" şi se grăbise să-i facă şi-un copil... Mm - ce-i "plăceau" ei oamenii ăştia cu principii, verticali ca coloana lu' Brâncuşi!

- Iar în numărul de dresură n-avea loc - tata făcuse, în perioada aia, o chestie combinată cu o trupă de acrobaţi. Un număr de acrobaţie călare. Mama nu putea...

Normal că mama lui, proaspăt devenită mamă, nu era-n stare să facă hopa-ţopa-tumba-mare pe spinarea calului! Hm...

- ... Viaţa aia din manej, deşi pare frumoasă, nu e frumoasă. E obositoare, periculoasă şi lipsită de farmec. Da - privită din afară spre interior, viaţa circarilor e minunată. Dar privită dinăuntru spre în afară... Turneele... Neajunsurile... Bolile...

- Singurătatea, la urma urmei - că, dacă te-nsori şi faci un copil, tu pleci în turneu, dar ei rămân aici...

Orlando aproba... şi-şi aprindea o altă ţigară...

- ... În realitate, amândoi au urât circul. Deşi i-ai văzut în filmări râzând fericiţi, să ştii că urau chestia aia numită, generic, "număr". Era o chestie repetitivă care te-mpingea la pragul nebuniei! Aceleaşi mişcări, aceeaşi muzică, aceiaşi paşi, aceleaşi gesturi... Aceeaşi rutină zi de zi, uneori de două-trei ori... Şi de fiecare dată rânjetul trebuia să fie entuziast, fericit...

Încercă să zâmbească:

- Te cred. Nu ştiu cum e, că la Agerpres traduceam mereu lucruri noi; dar îmi dau seama...

- El o făcea pentru că era pasionat de putere - ştia să se impună, iar fiecare secundă de supremaţie îi umplea corpul de adrenalină şi testosteron şi toate celelalte. Ea o făcea pentru că altfel ar fi zăcut încuiată-n casă - şi eventual lăsată acasă luni în şir, cât era el în turneu. Iar eu... Eu am făcut-o pentru că nu am vrut să-l supăr. Pentru că, ori de câte ori se supăra, îşi vărsa supărarea asupra ei...

Aici era ruptura dintre Orlando şi tatăl lui - şi probabil şi ruptura de mama lui...

- Iar când o contraziceam pe ea, ea îşi orienta tirul săgeţilor otrăvite asupra lui - fiindcă simţea ea că el mă încuraja în altedirecţii şi-mi scotea din cap ceea ce spunea ea... Şi iar se termina urât...

Mda - copil unic, la părinţi cu viziuni diferite. Trist...

- Ea mă voia director. Sau avocat sau contabil. Orice, numai nu sportiv! Să nu-mi frâng oasele, să nu-mi rup gâtul, să nu-mi tasez vertebrele - să nu-mi mănânc tinereţea într-o companie fără nici un viitor, într-un anturaj neserios, şi să nu-mi risc viaţa pentru un venit de rahat. Că să ştii că angajaţii Circului Bucureşti, de exemplu, muncesc pe salariul minim pe economie! Să nu crezi că...

"Nu cred nimic - decât că, dacă reuşeai s-o convingi, ai fi fost acrobat în Italia, nu aici!" Tăcea şi dădea constatator din cap...

- El mă voia dresor. Voia să continui "tradiţia"; şi, pentru început, voia să fac un număr cu ponei. Avea el unele idei care m-ar fi ajutat să câştig Clovnul de aur... Se gândise la un număr combinat - caii lui şi poneii mei. Spunea că lansare mai de succes ca aia nu se poate!

Aşa era! Avea dreptate!

- Spunea că poneii sunt mai uşor de dresat şi de mânuit - şi îi pot utiliza în mai multe moduri. Inclusiv să organizez plimbări cu poneiul pentru copii, în intervalul dintre spectacole. Inclusiv să organizez un ministudio foto, tot aşa - pentru copii... Poneii mai puţin "talentaţi" îi puteam închiria altor întreprinzători... Că erau oricum mai ieftini decât caii, aşa că nu era mare pagubă dacă...

Da. Sorrenti senior nu fusese prost deloc. Dădea în continuare constatator din cap şi tăcea. El povestea, pe un ton calm, privindu-şi lung ţigara. Ea îl ţinea de mâna cealaltă şi privea cu maximă atenţie cum propriul deget mângâia uşurel degetul lui... Şi dădea din cap aşa, langa...

- ... Degeaba îl înjur eu şi-l blestem şi zic toate alea de el - să ştii că tatăl meu a fost genial. Nu era şeful familiei doar pentru că el ţinea cravaşa şi biciul; era şeful familiei pentru că avea cap... Niciodată n-am putut să-l contrazic. Niciodată n-am putut să intervin şi să-l opresc - nici chiar în timpul vreunei discuţii oarecare, referitoare de exemplu la culoarea pantofilor de spectacol. Nici chiar atunci când a bătut-o pe mama cu cravaşa...

Ochii negri se ridicară şi-o priviră lung, preţ de câteva secunde... Orlando reveni spre ţigară, mult mai trist acum:

- În ziua aia, a aflat că mă antrenam cu acrobaţii. Şi s-a gândit că ea m-a încurajat să devin acrobat - să-mi risc sănătatea şi viaţa şi viitorul "ca să fac tumba mare", cum zicea el. În ziua aia, a pus mâna pe cravaşă şi-a umplut-o de sânge, iar eu am urlat că-l omor... Şi, după nici şase ore, am luat aceeaşi cravaşă şi-am intrat în manej şi m-am învârtit acolo prefăcându-mă că conduc totul... fiindcă aşa îmi spusese el - iar eu nu puteam...

Nu, chiar nu era momentul să deschidă gura şi să-şi rostească gândurile! Dar ea ştia că, în general, bărbaţii violenţi cu familia lor simţeau că nu primeau îndeajuns de mult respect. Fie din cauza atitudinii celorlalţi, fie din cauza "handicapului mental" provocat de ideea că "e prea mică" sau "e prea nătângă" sau "ea nu pare foarte încântată"... Chestiile astea se concentrau în "cocoşel". Dar tăcea...

- ... Întotdeauna a fost drept. Aşa cum l-ai văzut în filmări - drept, cu spatele drept, cu pieptul ieşit în afară, cu capul lăsat un pic pe spate... Eu nu l-am văzut niciodată lăsându-se pe vine; întotdeauna s-a aplecat din mijloc. Şi nu cred că-ţi poţi imagina "cum se simte" asta atunci când ai sub 10 ani, iar un bărbat de doi metri se apleacă spre tine...

- Deşi nu o spui, deşi încerci s-o ascunzi, eu simt că tu l-ai iubit mult.

Ia uite! Aproba! Păi...

- L-am iubit. Şi l-am idolatrizat. Şi-apoi l-am urât, pentru că a făcut-o pe ea să sufere.

Logic!

- Iar pe ea am urât-o şi mai mult - fiindcă îl făcea pe el să-şi iasă din minţi şi să reacţioneze aşa cum reacţiona. Ea era de vină, după părerea mea...

- ... Şi-apoi el a murit, iar tu ai rămas doar cu ea...

- Nu. Şi-apoi el a murit la volan, cu piciorul înfipt în acceleraţie, beat turtă şi încălecat de-o prostituată.

Aoleu! Aoleu, ce tâmpenie! Repede! Să schimbe subiectul, repede! Trase aer...

- Mama n-a vrut să mă lase să aflu detalii; dar eram îndeajuns de mare ca să mă interesez şi să aflu şi singur. Tatăl meu a plecat în noaptea aia de-acasă pentru că mama avea treabă - trebuia să-şi coasă un costum pentru spectacol. Iar el se plictisea, aşa că i-a zis că se duce pe la un prieten. Şi s-a dus pe la prietenul ăla, l-a luat, l-a dus într-un bar, iar acolo a negociat cu prostituata... Toată viaţa lui a iubit adrenalina. A murit plin de adrenalină.

Tăcea. Ce mai era să spună... Tânărul îşi aprinse o altă ţigară şi suflă lung fumul:

- Ştii ce-i mişto? Că eram la înmormântare, şi-mi amintesc că toţi se uitau la el - doar eu mă uitam la pantalonii lui şi mă întrebam cum dracu au făcut să i-o culce!

Se grăbi să se ridice, pe motiv că voia să mai facă nişte ness:

- Te rog să nu mai vorbeşti aşa.

- E adevărul. Nu te mint. Şi nici nu încerc să-l discreditez. Când a murit el, toată lumea a bocit în hohote - dar, în sufletele lor, sunt sigur că râdeau şi se bucurau. N-a fost un om iubit; a fost un om temut. A fost un dresor înnăscut - i-a dresat pe toţi să facă aşa cum voia el. Toţi - începând cu portarul de la hotel şi casiera de la magazin şi sfârşind cu mama şi cu mine. Iar eu l-am observat, l-am cântărit... am încercat să fiu ca el, am încercat să-l imit... şi am sfârşit decizând să nu continui numărul de dresură. Deşi era o activitate aducătoare de beneficii materiale mari. Aveam 14 ani atunci când a murit el. Mama m-a rugat să continui eu numărul - că animalele ştiau ce-au de făcut, numărul avea doar 4 luni de la lansare şi am fi putut să trăim liniştiţi doi ani cu veniturile din prezentarea acelui număr. Dar n-am vrut. Când l-am văzut în sicriu, când am realizat că el nu mai e - iar eu am rămas singurul bărbat din familie -, l-am urât. Mă lăsase să am grijă de mama, iar eu nici nu terminasem clasa a opta...

Dă-l dracu de ness! Se reaşeză, privindu-l lung. Mm, ce educaţie frumoasă îi dăduse seniorul juniorului! Dacă la 14 ani tânărul Orlando conştientizase că el este sprijinul mamei lui... Foarte frumos! Jos pălăria!

- ... Tata a avut o meteahnă. De fiecare dată când se căsătorea, îşi schimba testamentul. Aşa era el. Când se-ndrăgostea, uita de trecut. Mama a fost a treia lui soţie. Iar eu sunt al şaselea lui copil. Prima i-a făcut patru - şi n-a reuşit să-l ţină alături de ea... Mama s-a grăbit deci să lămurească problemele juridice. Şi uite-aşa am moştenit noi totul - casele, animalele, conturile, acţiunile... Totul.

Hm! Ia uite...

- Şi-apoi mama m-a dezmeticit. Nu, nu eram "bărbat", cum îmi spunea el. Nu, nu eram

"genial" aşa cum spunea el. Nu, nu eram "cel mai important", aşa cum spunea el. Nu eram nici măcar... "co-părtaş" la decizie! După ce m-a întrebat şi-a insistat cu caii şi numărul mai bine de-o lună, iar eu am refuzat de fiecare dată varianta ei, mama a considerat că trebuie să ia frâiele deciziei. Şi m-a trecut pe locul doi - undeva în spatele ei, ca un fel de remorcă... A vândut caii. A vândut vagoanele, rulotele, camioanele - tot ceea ce era legat de numărul lui tata. A băgat banii în proprietăţi, în aur... Şi-apoi eu am înţeles, în sfârşit, ce se întâmplase - şi-am urlat că vreau să mă mut în România pentru totdeauna...

Iar ea îl mutase în vila de pe strada Ghiocei, îl înscrisese la liceu şi plecase în Italia - unde, la urma urmei, era "toată investiţia"! Orlando omitea acel aspect - faptul că toate bunurile, toţi banii moşteniţi de la tatăl lui erau blocaţi în Italia...

- ... Nu-mi pare rău. Mă bucur că sunt singur aici. Şi-atât. Hai - la ce te-ajut?

Poftim? Orlando părea chitit s-o ajute din toate puterile lui:

- La ce te-ajut? Spăl vasele? Strâng prin dormitor? Dă-mi ceva de făcut!

Să-i dea ceva de făcut... Ceva care să-l ţină ocupat, eventual în altă cameră... Prea bine! Se ridică şi se apropie de el... şi zâmbi, oprindu-se în faţa lui:

- Dezbracă-mă.

Ei bine? Tânărul ridicase imediat capul - şi-o privea lung...

Dacă nu discutau despre el, ar fi discutat despre ea. Sau şi-ar fi "studiat" telefoanele - iar el ar fi aflat o parte din opiniile colegilor şi prietenilor lui. Dacă s-ar fi uitat la televizor, s-ar fi plictisit de moarte - şi exista riscul ca, de la cinci, s-o vadă iar pe Roxana plângându-se că legea nu le permitea arestaţilor să divorţeze. Aşa că, mai bine nu mai socializau ei deloc. Şi nici nu se mai informau. Se dezbrăcau, se strângeau în braţe... departe de telefoane, de sonerie, de lume...

23,30

Zăcea în pat. Nu putea să adoarmă. Avea o insomnie de-aia nenorocită rău... Amplificată mult de torentul de gânduri care i se învălmăşeau în minte...

Oare ce văzuseră azi ochii lui Orlando? După şapte jumate, după ce plecase de la ea - ce-i văzuseră ochii pe telefon? Sigur îl întrebase pe Mario "ce părere are"! Şi nu numai pe el! Iar unii îi spuseseră "din proprie iniţiativă"... Tare-ar fi vrut să afle răspunsul lor... Tare mult conta răspunsul lor... Mai ales acum, când...

Orlando Sorrenti era... În realitate, Orlando Sorrenti era minunat. Era matur, era "copt", era un bun psiholog... Era şmecher... Doar că fugea de maturitate. Fugea de răspunderea pe care i-o dădea maturitatea. Un bărbat matur, la 20 de ani, lăsa prostiile; termina şcoala, îşi găsea serviciu sau dădea la facultate... Începea să privească lung în jur, să facă un fel de pre-preselecţie pentru postul de "dna Sorrenti"... El nu putea face asta. Pentru că, în adâncul sufletului lui, îi iubea mult pe toţi. Şi nu voia să supere pe nimeni. Orlando, în mintea lui, încerca să obţină un fel de bucurie generală. Veselia şi liniştea şi buna înţelegere între toţi oamenii din jurul lui. Chestie imposibilă, evident, dar care-l determina să treacă peste propriile dorinţe, sau să le omită, ca să le facă pe plac celor din jurul lui. Şi cum stătea ea în pat şi se gândea la Orlando, la această descoperire pe care-o făcuse azi, se întreba...

Oare nu cumva Orlando o vizita în continuare tocmai pentru că o vedea singură? Şi pentru că o vedea tristă? Şi pentru că nu voia s-o vadă plângând şi aruncându-se în faţa metroului? Nu cumva Orlando şi-ar fi dorit, în sufletul lui, ca ea să găsească în anturajul ei o altă persoană care să-i ţină companie, astfel încât el să poată să pornească spre o persoană de sex feminin un

pic mai apropiată de el... Şi amâna momentul depărtării lor pentru că încerca s-o ajute pe ea să treacă peste gigantul eşec care era căsnicia ei? Nu mai ştia...

În orice caz, Orlando era un scump. Era un bărbat în toată firea, care se pitea uneori după un comportament de copil. Şi observase azi cum el avusese momente când jucase rolul copilului, iar ea se transformase - involuntar - şi făcuse gesturi mămoase, rostise diminutive şi-l răsfăţase...

"Eleno - nu cumva s-a jucat cu tine de-a mama şi copilul? Şi nu cumva a făcut-o pentru că tu i-ai spus că îţi doreşti să ai un copil - nu să-l faci? Dacă a înţeles greşit cuvintele tale? Dacă le-a interpretat greşit în mod deliberat?"

Atâtea întrebări, atât de puţine răspunsuri...

În orice caz, nu se înşelase - tânărul ăla avea probleme emoţionale. Purta un război cu părinţii lui - cu cei care reprezentau "rădăcinile" lui! Şi cum nu-i povestise azi decât o parte din trecutul lui - partea legată de tatăl la care nu reuşise niciodată să ajungă cu adevărat, tare se temea ea că o să-l vadă mâine plângând în livingul ei... vorbindu-i despre nenorocita aia care se vindea pe-un pumn de euro în Italia ca să aibă el ultimul tip de telefon, ultimele haine la modă...

Iar după ce afla şi motivele care-l făceau să-şi chinuie mama, probabil că va urma discuţia aia serioasă. Ea şi el. Împreună. De ce da, de ce nu...

Orlando plecase pe la şapte jumate. O îmbrăţişase, o sărutase, îi şoptise că apartamentul ăsta era raiul pe pământ iar el şi-ar fi dorit mult să nu mai trebuiască să iasă vreodată din el... Şi plecase. Şi gata - nu-i mai scrisese, n-o sunase... De parcă tot ceea ce se întâmplase în ultimele 24 de ore fusese o joacă, sau un test, şi-acum reveneau la *freelove*...

Se simţea ciudat...

Trebuia să depăşească momentul ăsta - momentul în care îl analiza pe Orlando, analiza timpul petrecut cu el şi se-ndrăgostea rău. Trebuia să-şi amintească de faptul că nu erau împreună - ci se jucau "de-a *freelove*", uneori şi "de-a mama şi copilul", alteori "de-a mama şi tata"... Şi trebuia să meargă mai departe.

Să meargă, deci, mai departe.

Interlopul Bogdan Mihalache sigur avea alte treburi mâine; aşa că ea o să se ducă prin centru. Se gândea să înceapă să scruteze piaţa handmade. Nu ieşeau cine ştie ce bani din ea, mult mai bine vindeau comercianţii de chinezării cu etichete pompoase, dar... Dar "dădea bine", în revista *Femme fatale*, un material despre o croitorie sau nişte mărgele futuriste...

Zâmbea - se şi vedea plimbându-se agale pe Lipscani, pe sub privirea vigilentă a lui Emil...

Era ciudat. Îi era dor de poliţist. Era tare ciudat...

Când şi-l amintea... Brunet grizonat, nu prea înalt, cu ochi ageri şi mişcări iuţi şi zâmbetul ăla...

"Auzi, Eleno? Chiar nu-i frumos ce faci tu! Nici n-a plecat bine Orlando, iar tu te gândeşti la Emil!"

Şi nici n-avea de ce s-o facă - nu? Dacă era însurat, sau...

La urma urmei, şi dacă n-ar fi fost însurat, sau ar fi fost divorţat sau despărţit de nevastă-sa - ce ochi mai avea un asemenea bărbat pentru o asemenea femeie? Care "se dedulcea" la un puşti cu 15 ani mai tânăr decât ea? Chiar şi ea, dac-ar fi fost în locul lui, ar fi făcut un pas în spate, sau doi, sau trei...

Şi uite că, deşi nu era singură, viitorul ei se prefigura singur. Adică în singurătate. "Derula" în memorie familiile colegelor ei - pe care nu le cunoştea personal, ci "din poze" şi din povestirile lor. Toate aveau bărbaţi buni. Unii depăşeau uneori "norma" la alcool, alţii mai "scăpau" prin fuste, alţii... Dar toţi erau buni. Toţi erau conştienţi că aveau "familie". Toţi, fără excepţie, aveau copii. Măcar unul! Toţi, fără excepţie, îşi protejau şi-şi îngrijeau familia. Inclusiv pe "individa" care avea grijă de ei şi pe care-o mai plesneau sau o-nşelau când şi când. Doar ea... Ea nu se putea căsători cu Orlando. Interlopul era dornic cel mult de-o escapadă - nici măcar de-un *freelove*! Emil probabil că îşi schimbase mult părerea despre ea, de când rămăsese fără bărbat... Şi cum nu-i ardea sub nici o formă să se-apuce să-şi caute pe cineva, cum a da anunţuri la rubri-

ca “Matrimoniale” i se părea o prostie iar a pleca la agăţat printre patronii de magazine i se părea o prostie uriaşă...

Dacă Mihai ieşea din puşcărie şi venea la ea... Dacă... Mihai nu era un bărbat de casă. Niciodată nu fusese un bărbat de casă în adevăratul sens al cuvântului! Nu băuse, nu o lovise, nu... Ba da - de plimbat după fuste, aflase că se plimbase. Şi nici n-o făcuse discret, să nu afle ea - “o însămânţase” pe puştoaica aia şi fusese de acord cu copilul! Că una era să vrea doar ea copilul, iar el să fugă mâncând pământul şi să refuze orice contact cu ea, şi alta era să-l întâmpine pe “tata socru” în poartă, împreună...

Ea n-o să-şi caute un alt soţ. Putea trăi şi fără. Adică acum, în momentul ăsta, nu simţea musai nevoia să aibă un bărbat alături. Când voia, îi descuia lui Orlando. Sau altuia, la urma urmei. Dar să se recăsătorească... Să aibă din nou de călcat cămăşi, de dus costume bărbăteşti la curăţătorie... De “acceptat” fiecare invitaţie la orizontală, de parcă treaba aia “era cu buton”...

Şi-or să treacă anii, pielea o să se stafidească, carnea o să se atrofieze, grăsimea o să înceapă să tremure... Şi-o să ajungă la pensie, singură, fără o mână de ajutor, fără să aibă pe cineva care să-i aducă un pahar cu apă...

Era proastă. Se gândea la drobul de sare şi plângea, că “ia uite ce rău o să-i fie şi cum o să moară ea singură-n casă şi-or s-o găsească mâncată de viermi şi-o s-o îngroape Primăria într-un fund de cimitir”... Plângea din cu totul alte motive. Dar aşa-i plăcea să-şi spună - că plânge pentru că o să moară singură. Nu pentru că se decredibilizase şi se coborâse singură în ochii lui...

Fusese hotărâtă să-i scrie mâine, să-l anunţe că pleacă la serviciu. Dar n-o să-l sune. N-o să-l chinuie aiurea, punându-l să se ţină după coada ei toată ziua. Că nu era pedepsit de soartă, să trebuiască să suporte una ca ea! O să-l lase să-şi vadă de treburile lui, la birou.

Şi uite-aşa se făcea doişpe noaptea, iar ea bocea şi simţea că nu mai ştie de ce - care-i rostul ei pe planeta Pământ...

4 noiembrie 2015. Miercuri.

8,40

N-avea chef de nimic. Adică n-avea chef de socializare. Azi se ducea să facă poze - şi să ochească chestii noi. Interviurile, de mâine-ncolo. Avea cheile, actele, mobilele... Verifica geanta, să nu uite ceva, şi avea sentimentul că uita ceva... Poate uitase ceva la ea - la ţinuta ei! Cercei avea, fard avea, ruj avea, parfumată era... Ce-i lipsea? Îi venea să urle - că omitea ceva...

Oare era aşa indispusă fiindcă nu venise Orlando? Încă de când se trezise, îşi spusese că tânărul n-o să treacă azi pe la ea - că, vorba aia, petrecuseră împreună 24 de ore, iar un bărbat aşa ca el trebuia să respire amplu după aşa lungă perioadă de cuplu...

Avea de toate la ea. Gata - că nu mai avea stare! Nu venise, n-o sunase, nu-i scrisese... Îşi pornise netul pe mobil, încălcându-şi astfel hotărârea, doar ca să descopere că domnul Orlando nu-i scrisese! Că nici nu intrase, probabil, pe Facebook! Ea scormonise minute în şir pe pagina

lui. Căutase poze cu ei doi, mesaje despre ei doi, dar nu găsise nici măcar o postare cu pisici... Şi nici un mesaj de la el... Prea bine!

Încuie uşa şi porni în coborârea treptelor. Îşi amintea în momentele astea de dna Claudia... Pe care n-o vizitase... Pe care nu se-nvrednicise nici măcar s-o sune, s-o întrebe ce mai face... La dracu cu toate! Prea se dezorganizase viaţa ei! Toate o luaseră razna! Mihai o luase razna, colegele de la Agerpres o luaseră razna, Orlando o luase razna... Iar ea o luase razna cu ei! Nu se putea aşa! Chiar nu se mai putea! Abrambureala asta trebuia să se termine!

Împinse uşa scării şi ieşi. Şi se zgribuli scurt - cine-o fi pus-o să plece-n fustă? Ea n-avea geamuri la apartament? Şi copaci în faţa geamurilor? Ea nu văzuse cum bate vântul?

"Ba nu mă mai întorc deloc! Dacă răcesc, răcesc! Asta e! Pic la pat, bolesc şi crăp singură! Şi gata!" Azi era o zi minunată pentru toată populaţia emo de pe planetă! Vremea gri şi "conjunctura astrală" erau ideale pentru o crestare cu lama de maximă calitate!

Viraj dreapta, pe lângă copac - şi deveni brusc foarte atentă! Din faţă, dinspre Ştefan cel Mare venea ditamai muntele de muşchi... Şi venea cu ochii la ea, semn că era foarte posibil să audă un "Bună, păpuşă"...

"Eleno, repede - privirea înainte şi pasul grăbit!"

Se apropiau destul de repede unul de celălalt. Ea mergea repede; şi el mergea repede... Nu se mai uita la el - şi se gândea că nici nu-l văzuse bine, aşa, în detaliu. Dar avea sentimentul că era unul şi acelaşi munte de muşchi care sprijinise zilele trecute magazinul cu bunătăţuri din Mărginime... N-avea curaj să se uite la el, deşi logica îi şoptea să-i reţină măcar culoarea ochilor, sau forma vreunui tatuaj, sau... Mai aveau cinci-şase paşi - distanţa scădea cu repeziciune, iar ea zărea în privirea periferică cum faţa individului se răsuceşte, ca s-o privească mai bine...

Treceau... Treceau... Trecuseră! Gata! Fiu!

"Ehei, Eleno - se vede că n-ai fost croită să fii amantă de interlop! Dacă tu îţi dai drumu'-n bikini doar când te intersectezi cu unul ahtiat după fitness..." Domnul Mihalache ar fi râs în hohote dacă ar fi ştiut ce super-ispravă făcuse ea azi... Şi probabil că şi-ar fi amintit cum nevasta lui, aia cu care avea copii şi care-i îngrijea zilnic casa, tăvălea câte trei inamice-n simultan - că le lua de ciuf şi...

Iar bătea câmpii!

Deci, se ducea la metrou. Cobora la Unirii... sau la Universitate. Unde era mai aproape de Lipscani - la Unirea sau la Universitate?

Auzi un bufnit înfundat, în spate. Şi-ncă unul. Şi-o voce de bărbat greu suflând scurt circa o tonă de aer.

"Ăla după tine vine!"

Strânse, involuntar, pumnii - şi dădu picioarelor comanda să fugă spre

Au!

Ridică stânga, cea cu care ţinea geanta şi sacoşa, şi le prinse la piept cu mâna dreaptă. Şi se aplecă, ţipând din toate puterile:

- Aaaa!

Mâna care-o lovise puţin mai jos de ceafă o lovi din nou - de data asta pe umăr. Şi-o smuci, s-o răsucească. Trase iar aer în piept:

- Ajutooor!

Din două smucituri, se simţi trântită pe asfalt!

- Aaau! Ajutoooor!
- Taci! Dă-i drumu'!
- Ajutooor!
- Dă-i drumu', fir-ai
- Ajutooor!

Ea urla, el ţipa la ea şi trăgea de bareta genţii şi ea se chircise şi o ţinea bine şi urla cât putea ea de tare...

Încasă două şuturi zdravene pe pulpa piciorului. Şi fu cât pe ce să scape totuşi geanta - atât de tare trăsese ăla de baretă!

Şi-avea în geantă totul! Telefoanele, reportofonul, camera foto, actele, cheile...

- Las-o!
- Ajutooor!
- Las-o! Dă-i drumu'!

"Ei, fir-ai tu al dracului să fii! Stai aşa!"

Se răsuci pe spate. Şi deschise ochii. Şi-l văzu aplecat spre ea!

Păi fir-ar el al dracului să fie!

"Ia de-aici!"

- Fire-ai a
- Ajutooor! Ajutooor!

Nu mai apuca s-o înjure - sau să-i spună ce să facă. Era ocupat cu două chestii în simultan. Să tragă de geantă şi să se apere de picioarele ei. Că din clipa când realizase că în geantă avea o mică avere, nu-i mai păsase de nimic. Era în fustă. Mare pagubă! Stătea pe spate, pe asfalt, ţinea bine-bine geanta în braţe şi dădea din picioare mai ceva ca un gândac în culmea disperării!

Malacul decise să reacţioneze şi el tot cu picioarele.

- Aaau! Ajutooor!
- Dă-o încoa!
- Ajutooor!
- Taci, fire-ai a...
- Ajutooor!
- Poliţia! Dă-i drumu'!

Ce-ce? Se opri, mirată că auzise... Malacul se oprise şi el - şi se uita spre Ştefan cel Mare... Acum era momentul! Ţinti în plină figură, îndoi genunchiul şi dă-i! Şi uite că, al dracului el de malac, îi observase mişcarea şi-o fentase! Urlă la propriu:

- Ajutooor!
- Fire-ai...
- Poliţia! Dă-i drumu'!

Emil! Era vocea lui Emil! Avea senzaţia că e vocea lui Emil!

Gândul ăla îi dădu forţă - urlă, chircindu-se iar:

- Aaaaa...

Încasă încă o lovitură. Şi-apoi simţi că geanta e doar a ei acum! Gata? Se uşchise? Auzea paşi apăsaţi alergând - dar nu-şi dădea seama...

- Poliţia! Stai pe loc!

Acum era limpede - cel care striga "Poliţia" se apropia în fugă. Îi identificase paşii. Iar ceilalţi paşi se îndepărtau - acum îi auzea bine...

- Stai, că trag!

Nu-nu! Să nu tragă după el!

"Dă-l dracu! Las' să fugă! Ce, vrei să te dea în judecată, că l-ai împuşcat?"

"Păi dacă vrei să nu tragă, scoal' de-aici! Şi dă-i altă preocupare, decât să fugă după ăla!"

Deschise ochii şi încercă să se ridice. Şi abia acum simţi durerea din pulpa piciorului! Mm, ce tare dăduse dobitocul ăla! "Împuşcă-l, lua-l-ar..."

Paşii apăsaţi erau foarte aproape acum:

- Stai, că trag!

Ia - stătea? Îi făcea Emil pocinogul, s-o ducă la secţie şi s-o pună să facă plângere?... Malacul nu se mai vedea. Fugise de "mâncase aleea" - şi mai multe nu! Paşii se opriră:

- Eşti bine?

Aprobă încet cu capul - şi evită să-l privească. Evident, o ajuta să se ridice... Ea îşi aranja repejor fusta, el se prefăcea că e foarte ocupat să-i şteargă praful de pe umeri...

- Unde te-a lovit?

Îi arătă prin semne, evitând să-l privească...

- Poţi să mergi?

- Da.

- De ce nu mi-ai zis că pleci?

Păi... Decise să tacă.

- Hai la secţie, să depui o plângere.

- Nu e cazul.

- Cum să nu fie cazul?!

- Serios - nu e cazul! Nici nu l-am văzut bine, ca să pot să-l descriu!

- Eu, în schimb, îl cunosc bine. Îţi dau eu toate datele de identificare.

Ei, la naiba! Îl privi lung:

- Nu vreau să depun plângere. Doamne fereşte! - poate chiar îl prinzi, şi-atunci sunt obligată să fac recunoaştere în linie, şi-apoi să particip la reconstituire, şi-apoi să mă duc la tribunal...

Emil zâmbea şi clătina dezaprobator capul... Zâmbi şi ea:

- Şi mi-e că intervine şeful lui şi-o să se termine cu o amendă şi-o mustrare, iar el şi prietenii lui or să mă tot sperie când mă-ntorc seara acasă...

Zâmbea şi continua să-i transmită că greşea, că nu era bine aşa... Oftă scurt:

- Îţi mul

- Are legătură cu BMW-ul gri-şobolan.

Cee? Ce spusese? Cum adică? Ce legătură avea cu interlopul?

- Dacă ar fi vrut să-ţi fure geanta, îţi aplica un singur pumn în vârful nasului - şi n-apucai nici să spui "Au". A vrut să ţi-o fure fără să te lovească - adică "fără să te scoată din uz", cum se spune. Or, chestii de-astea fac uneori drogaţii. Ceea ce ăsta nu era, că-l cunosc bine - şi mai e şi cât muntele. Deci, incidentul de azi are legătură cu Mihalache.

La dracu! Era atât de ferm convins că aşa e...

- Clar - după mimică, deduc că ţi-e foarte frică de el. Şi asta nu e bine - că te simte imediat.

- Ştiu...

Se priveau... lung... Brusc, el plecă privirea - şi-o măsură scurt:

- Nu ştiu unde te duceai - dar nu te poţi duce aşa.

Serios? Da' de ce? Se măsură... şi zâmbi:

- Într-adevăr - m-ar râde şi curcile...

- Fugi şi rezolvă problema. Te-aştept aici.

- Nu, nu se poate. Hai!

Şi arătă spre scară.

- Mai bine te-aştept aici.

- De ce?

- Fiindcă, dacă vin şi eu, o să-mi oferi o cafea. Iar eu n-o s-o pot refuza. Şi-o să ne lungim la discuţii...

"Şi ţi-ar displace să stăm la discuţii, la o cafea?" Plecă scurt capul, privindu-l întrebător... Poliţistul o împinse spre scara blocului, pe un ton coborât:

- Şi ne vede filajul şi te dau procurorii în grija altui poliţist. Da' oricum e prea târziu acum. Hai!

La naiba! Uitase complet... Se apropiau de uşa scării...

- Oricum m-am deconspirat în toate felurile posibile, aşa că...

Corect! Răcnise "Poliţia" după individul ăla! Acum o să... Păi... Oftă:

- Eu n-am nimic de zis la chestia asta cu alt poliţist - nu?

- Nu.

Clar! Descuie şi intrară. Şi porni înainte, pe scări.

Urcau amândoi în linişte. De parcă n-aveau nimic de spus. El era în spatele ei. Îi privea,

probabil, fusta şifonată şi plină de praf şi ciorapii făcuţi "ca la război", numai găuri şi fire duse. Şi nu spunea nimic. Ea se simţea tot mai vinovată... Fiindcă nu-l anunţase că pleacă, iar dacă el n-ar fi venit... Da' de ce venise el spre ea? Ia să se intereseze ea discret, aşa...

- ... Tu erai în trecere prin parc?

- Nu; eu veneam să te preiau.

Aha! Păi...

- Dar despre asta vorbim înăuntru.

Corect! Astea erau problemele lor, nu ale vecinilor! Şi zău că nu se mai grăbea deloc acum! Ştia că o s-o certe că nu-l anunţase...

Descuie şi intrară. Iar el închise uşa şi anunţă scurt:

- Te aştept în bucătărie.

- OK.

Alergă în dormitor, deschise şifonierul şi înhăţă costumul "de zile mari". Şi-l puse apoi la loc şi luă o pereche de blugi şi-o bluză oarecare. Şi-acum se dezbrăca la viteză... Şi-i venea să-i strige că găseşte nişte Pepsi în frigider, dar se abţinea... Şi se întreba de ce Emil Popescu nu putea refuza cafeaua ei, aşa că prefera "să se lipsească" decât să-l prindă "la discuţii"...

Oare era căsătorit?... Oare era interesat de ea?... Afurisită zi cenuşie numa' bună să se taie ca o emo talentată!

Aha! Auzise ronţăit de brichetă! Deci îşi aprinsese o ţigară! Repede!

- Dacă vrei, pune-ţi un Pepsi! E în frigider.

- Mulţumesc, dar nu e cazul.

Mm... Sigur era însurat! Adică sigur era dezamăgit cumplit de ea, femeia pe care trebuia s-o urmărească! Că treaba aia cu însuratul n-avea nimic de-a face cu relaţia lor! Deci Emil Popescu o considera o pedofilă uşuratică...

- ... Pot să fiu indiscret şi să te întreb unde te duceai?

- Pe Lipscani.

- ... Pe Lipscani te duceai?

- Da.

- ... Pot să te întreb de ce?

- Ca să culeg date despre piaţa handmade, pentru revistă.

- Aha! Şi pot să te întreb de ce nu m-ai anunţat că pleci? Aşa convenisem. Îţi aminteşti? Stabilisem că-mi dai SMS!

- Aşa e. Aşa stabilisem.

Emil aştepta continuarea; dar ea tăcea şi-şi trăgea blugii, repede-repede...

- ... Şi totuşi nu m-ai anunţat!

Tăcu - că trebuia să-l privească în ochi atunci când îi spunea de ce nu-l anunţase! Cureaua acum...

- M-a anunţat filajul că tocmai ai deschis uşa scării, elegantă şi cochetă pân' la Dumnezeu. Am salvat, m-am ridicat de la birou, am pus mâna pe rucsac şi m-a anunţat filajul că te-a atacat unul. Tu-ţi dai seama cum am alergat eu până aici? Şi mai ales cum am traversat?

Oups! În orice caz, ajunsese foarte repede! Deci era un foarte bun alergător! Ce mai putea să spună, la aşa perdaf ce-i trăgea el ei?! La ţinuta asta îi trebuia sacou. Sau o geacă până-n talie. Şi cum se ducea cu legitimaţia-n piept să vâneze articole şi reclamă, scoase geaca.

- Şi te-am găsit pe jos, luptându-te cu un individ periculos. M-am deconspirat, şi e foarte probabil că vei fi "mutată" la alt poliţist. Toate astea pentru că n-ai vrut tu să dai un SMS azi!

Ieşi, traversă holul şi intră în bucătărie:

- Nu ţi-am dat SMS pentru că n-am vrut să te târăsc după mine cât e ziulica de lungă. Cred că ai şi alte treburi, mult mai importante decât

- Principala mea treabă, tu eşti.

- Principala ta treabă ar trebui să fie alta. Că n-ai făcut şcoala de poliţişti ca să stai după

fundul meu.

- Principala mea treabă este ordinea şi siguranţa cetăţeanului. În cazul ăsta, ordinea şi siguranţa ta. Am sperat că ai înţeles asta - şi că mă ajuţi şi tu, măcar cu SMS-urile alea...

Deci iar greşise! Iar "o făcuse de oaie"! Tot ea! OK! Ridică tonul la el:

- Aha! Deci am greşit! OK! Spune-mi asta direct! Cucoană, ai greşit! Pot să accept asta!

- Am preferat să ţi-o spun gentil şi

- Trebuia s-o spui drept! Că aşa pricep proastele aşa ca mine! Când le spui verde-n faţă! În rest, sunt chioare şi surde!

- Cred că exagerezi acum.

- Exagerez, pe dracu! Toţi mă duc de nas! Începând cu Mihai şi sfârşind cu Orlando. Hai - mergem?

Emil o privea lung... şi nu se clintea de la geam:

- De ce spui că Orlando te duce de nas?

- Pentru că o face, în ciuda tuturor precauţiilor mele. Mergem?

- Încă nu. La ce te referi? Spune-mi concret ce-a făcut!

Ridică mâinile a fatalitate:

- Declamă sus şi tare că e *freelove*, dar îşi aranjează să doarmă la mine! Şi mă duce la circ, să ne vadă tot poporu' împreună! Şi îmi povesteşte tristeţile copilăriei lui, ca să mă implice sufleteşte în viaţa lui! Asta a făcut! Şi pe urmă dispare două zile! Şi-apare din nou! Şi tot aşa! Şi mergem odată? Că se-nchide pe Lipscani!

Bărbatul din dreptul geamului negă. Nu, nu mergeau. Mm, ce-o înfuria atitudinea asta a lui! Pufni scurt şi deschise frigiderul. Şi-şi scoase sticla cu Pepsi. Las' că bea un pahar plin de zeamă de-aia rece, după care "se abona la veceu" juma' de oră, iar echipa de la filaj raporta lunga perioadă petrecută de ei în apartamentul ei - şi-l rezolva ea şi pe Emil Popescu ăsta! Las' că-i arăta ea lui!

- Mergem?

Ia uite-l acum! Păi mergeau sau nu mergeau? Poliţistul stinse scurt ţigara:

- Tu, când bei rece, plângi. Şi nu vreau să începi să plângi, aşa că mergem.

Aa, minunat! Băgă sticla la loc şi-şi luă geanta.

- Valizoiul ăsta e absolut necesar?

- Da.

Aşa. Scurt. Las' că-i arăta ea lui!

- Când mai dau ochii cu ăla, o să-l rog frumos să nu mai tragă de ea - s-o taie. Şi-o să vezi, când o să-ţi iei o geantă nouă, câte lucruri inutile aveai în valizoiul ăsta...

Daa, sigur! O să-i spună el lu' ăla de joi până mai apoi! Avea o stare de enervare teribilă, dar îi venea să zâmbească şi se abţinea cu greu...

Încuie uşa. Iar Emil oftă greu:

- M-am necăjit pentru că un incident ca ăsta de azi trebuie să sfârşească într-un raport. Şi nu vreau să ajungi în grija cine ştie cărui boboc...

Serios? Nu mai putea el de grija ei? Ia uite!

- Las' că nu mă mănâncă nimeni!

- Nu, nu te mănâncă. Cel mult trimite pe cineva să-ţi fure geanta şi să se informeze din ea. Apropo - te-ai gândit, chiar şi pentru o secundă, că s-ar putea să-ţi fi ochit banii?

Cum-cum? Bufni în râs, iar poliţistul continuă:

- Milioanele alea din Cipru - DNA-ul nu le-a găsit "coordonatele", iar Mihai tace mâlc. Este, deci, foarte posibil să fie la tine. Pe-un card bancar, de exemplu. Sau pe-o hârtiuţă, sub formă de parolă de cont.

Ei, hai!

- Bogdan Mihalache nu putea fi tentat să pună gheara pe 50 de milioane de euro?

La asta nu se gândise...

Sau măcar pe-un milion! Să aibă de motorină!

Nu se gândise...

- Orlando Sorrenti s-ar bucura "să pape" un milion de euro?

Se încruntă:

- Toţi s-ar bucura să pape un milion de euro.

- Şi cum n-ai picat leşinată la vederea BMW-ului lui, probabil că s-a gândit să abordeze altfel problema...

Probabil...

- Deci trimite pe unul să-ţi fure geanta, cu dispoziţia de-a nu te băga-n spital cu fractură de maxilar - pentru că eşti filată, iar chestia asta se numeşte tâlhărie. Şi pe urmă, în funcţie de cât de rău l-a înfuriat faptul că n-a găsit nici cardul, nici parola de la cont, pozează în recuperatorul amabil care ţi-aduce geanta înapoi şi te invită la cină, sau te ia şi pe tine aşa cum a luat geanta - adică pe sus. Şi-ţi aplică un interogatoriu ca la carte, tot pe tema cardului şi-a parolei. Spune-mi - te-ai simţit urmărită în ultimele zile?

- ... Da. Uneori.

- Ai fost urmărită. Zilnic. Şi m-a observat, m-a identificat... Azi, puştiul i-a confirmat bănuiala că sunt poliţist. Dacă eu dispar mâine, iar în locul meu apare vreun tinerel până-n 25... Sau, şi mai rău, vreunul din puştii până-n 25 cu care colaborează el...

Mda...

- Bănuiesc că de-asta l-a pus pe-ăla să te atace. Ca să-ţi studieze geanta - şi, bineînţeles, ca să ţi-o returneze! Ştii tu - povestea aia cu "unul dintre amicii mei a văzut totul şi l-a oprit pe individ şi a recuperat geanta"... Că nu-i prost, să-şi ia singur banii; te convinge să-i dai tu...

Aprobă şi ieşi din scară:

- O să ocolesc mall-ul ăla.

- E mult prea târziu pentru asta. Situaţia e deja într-un stadiu avansat.

Păi dacă ăla îi dădea târcoale pe la bloc şi-şi trimitea oamenii s-o jefuiască, bineînţeles că era o visătoare incurabilă cu mall-ul ei... Zâmbi:

- Vezi? Proastă, chioară şi surdă...

- Să nu mai spui asta.

Ete, fleoşc! Cobora scările, chitită să nu mai spună nimic altceva decât starea vremii...

- Niciodată.

Ete, dublu-fleoşc!

- Eşti o femeie inteligentă, rafinată, cu un bun-simţ de invidiat. Asta nu e-n regulă - eşti fair-play cu toţi neterminaţii.

Păi, dacă zicea el, aşa o fi! Viraj la dreapta - şi erau pe Ştefan cel Mare.

- Cu ce te duci pe Lipscani - cu tramvaiul?

- Plănuisem să iau metroul...

Emil scoase telefonul şi începu să scrie... Scria... un mesaj, nu-i aşa? Oare pe cine anunţa el că ea pleacă cu metroul? Aştepta - nu voia să-l întrerupă din scris. În plus, îi era şi jenă să-l întrebe... Se mai calmase, înţelesese că greşise aşa că revenise la comportamentul normal. Şi se simţea vinovată şi pentru goana lui până la ea, şi pentru că se deconspirase... Se simţea execrabil când îşi amintea acel "am sperat că mă ajuţi şi tu, cu SMS-urile alea"...

La urma urmei, acum realiza ea... Acum realiza care putea fi scopul real al interlopului. Şi cel al tânărului Orlando. Şi parcă-parcă începea să înţeleagă şi cum "funcţiona" poliţistul - şi de ce! Păi Emil Popescu nu era pus să aibă grijă de ea! Emil Popescu era pus s-o fileze pe ea! S-o urmărească şi să scrie rapoarte despre activitatea ei! DNA-ul nu recuperase prejudiciul - nu? SMS-urile ei erau un fel de acceptare a situaţiei - de cooperare cu organele de anchetă - şi mai ales o dovadă limpede că ea nu avea nimic de ascuns! Emil nu putea scrie că "azi mi-a trimis SMS la opt", dacă ea nu-i trimisese - că DNA-ul avea listingul numărului ei! Iar dacă ea îşi anunţa ieşirile din casă "din trei în paişpe", lăsa impresia că avea ceva de ascuns şi încerca să-l

ducă de nas pe poliţist...

- Gata. Te preia pe peron.

Poftim? Cum adică? Nu pricepuse...

- Colegul meu. Dat fiind că eu m-am deconspirat, o să te preia un coleg. Eu ţi l-am ales, aşa că poţi să ai încredere în el, că te salvează mie-n sută...

El părea vesel; ea era un pic tristă, fiindcă Emil se deconspirase, aşa că ea n-o să-l mai vadă... probabil...

- ... Schimbarea poliţistului care se ocupă de cazul tău era iminentă. Am preferat să-ţi aleg eu "umbra" - că nu-i de joacă cu individul ăla!

Aprobă, zâmbind slab...

- ... Te-ai întristat.

- Un pic.

- De ce?

- Pentru că mă obişnuisem cu tine. Ba să ştii că aseară, până la un punct, eram ferm hotărâtă să-ţi trimit SMS-ul! Dar... Asta e!

"Şi nici de-a dracu nu-ţi zic că mi-a fost dor de tine!"

- Atunci o să fac o şmecherie...

Serios? Ce şmecherie? Întoarse capul şi-l privi lung, curioasă. El se grăbi să privească în faţă - când asfaltul, când oamenii:

- Fac un raport concludent al zilei de azi şi propun ca paza ta să fie compusă din două persoane. Ca să n-ajungem vreodată să fim un poliţist contra cinci...

Aha! Bun! Isteaţă mişcare! Aprobă... şi reveni şi ea spre semafor:

- O să-mi iau un spray cu piper. Nu ştiu de ce dracu am tot uitat...

- Să ai grijă cu sprayul.

"Ei, na!" Era un spray nenorocit! Folosea sprayuri de la 14 ani! Şi nu-şi dăduse niciodată-n nas!

- Nu te înarma, dacă nu ştii să foloseşti acea armă. S-ar putea ca, în realitate, să-i duci lui o armă...

Aa! Adică, dacă nu ştia "să dea" cu sprayul ăla, mai bine se abţinea! OK - o să se mai gândească la chestia asta! Momentan, se apropiau de scările de la metrou... Coborau scările de la metrou...

"Hai, Eleno! Hai - că dacă nu primeşti un răspuns la întrebarea asta, o să-ţi explodeze mintea!" Start!

- Pot să te întreb ceva?

- Bineînţeles.

Se grăbi să ajungă jos şi-l aşteptă; şi-l apucă de braţ şi-l trase, ca să-i şoptească la ureche:

- Eşti sigur că individul ăla nu-ţi poate face ţie rău?

- Da.

... OK! Nu pricepuse el, sau nu se exprimase ea coerent! Îl trase iar spre ea:

- Nici chiar prin familia ta?

Ochii negri o priviră lung, serioşi... Turui, simţind cum încep să i se încălzească obrajii:

- N-aş vrea ca, din cauza mea, idiotul ăla să facă vreo tâmpenie şi...

- Nu e cazul.

Deci nu era cazul... Şi nu-i răspundea la întrebare, de parcă nu-şi dăduse deja seama "ce şi cum"... Ce om!

"Ce vrei, Eleno - nici tu nu l-ai ajutat cu SMS-urile!"

- ... Familia mea e pusă bine.

Aprobă - gata, că nici nu mai voia vreun răspuns! Scoase cartela şi se opri - şi se răsuci spre el:

- Păi, ce să zic - îţi mulţumesc. Dacă nu erai tu...

- Dacă nu eram eu, sunt sigur că îi nimereai un călcâi în ochi până la urmă!
- Dacă nu cumva îmi nimerea el un pumn în faţă!
- Exclus! N-avea voie să
- În orice caz, îţi mulţumesc. Pentru tot.
- Cu multă plăcere.

Serios?! Îi plăcea lui să aibă grijă de ea?! Sau era doar o figură de stil?... Nu, nu ştia cum să încheie discuţia. Sau cum să n-o încheie încă. Emil dezvoltase ticuri şi nervozitate şi agitaţie... Ea, afurisită fără suflet şi fără compasiune, îl lăsa să se agite şi să-şi stoarcă mintea în căutarea exprimării ideale...

- ... Uite, voiam să-ţi spun... Tu locuieşti singură; şi ştiu că alte rude nu ai, să te viziteze, sau...

Aşa... Aşa; şi?... Şi mai departe?

- ... Îmi laşi impresia că nu te poţi lupta cu ei. Sau cu lumea. Adică cu ei şi cu lumea. Şi voiam să-ţi spun - în caz că ai nevoie de-o mână de ajutor...

Emil scotocea grăbit în buzunarele interioare ale gecii... Şi-i întinse o carte de vizită!

- Dacă te simţi ameninţată, sau au întrebări...

Deci dacă avea nevoie de-o mână de ajutor în lupta ei cu lumea... sau cu "ei"... Sau dacă avea întrebări... Dacă avea întrebări? Ce întrebări?

Emil Popescu devenise foarte, foarte încurcat:

- Sau, dacă vrei să discuţi cu cineva, pe teme legale sau de orice fel...

Dacă voia să discute cu cineva...

- Poţi să mă suni pe mine.

Putea să-l sune pe el! Şi-i întindea ferm cartea de vizită! Oof, Doamne!

- Am numărul tău de telefon.

... Picase cerul pe el! Îi picase faţa! Realizase că primise SMS-uri de la ea, adică avea numărul lui, îşi amintea probabil că-i dăduse cartea de vizită la prima lui vizită în bucătăria ei, aşa că se blocase. Se blocase aşa, cu ochii-n ochii ei şi cu mâna întinsă... Apucă totuşi cartonaşul:

- Dar nu te refuz. O s-o las în casă. În caz că îmi fură totuşi geanta, cu telefoanele şi agenda şi...

"Ptiu-ptiu!" Roşise tot şi râdea, încurcat, şi-i evita privirea şi nu prea... Ea îl privea, îi vedea jena şi încurcătura şi nervozitatea... Şopti:

- Oare a venit colegul tău?
- Nu ştiu. Probabil că da. În orice caz - dacă ai probleme cu el, nu ezita să mă suni şi să-l pârăşti!

Daa, sigur! Începu să râdă:

- Bine; o să te sun şi-o să-l pârăsc.

Şi el râdea şi-o privea şi...

- ... Deci, vorbim.
- Vorbim.

Şi tot nu se hotărau să plece fiecare la treaba lui... Brusc, Emil ridică scurt mâna:

- Pa!

Şi dădea să plece! Nu-nu! Păşi după el:

- Stai puţin!

Gata, îl oprise! Se grăbi să ajungă lângă el - mai aproape decât înainte:

- Mai eşti supărat pe mine?

Pentru a doua oară în ultimele 5 minute, poliţistul roşi:

- Nu.
- Sigur? Pentru că n-aş vrea să fii supărat...
- ... Stai liniştită.

OK! Stătea liniştită! "Pot să te pup?" L-ar fi pupat pe obraz - dar... Dar poate-i vedea vreun

cunoscut! Sau colegul ăla care-o va urmări pe Lipscani! Aşa că ridică şi ea scurt mâna:

- Pa!

- Pa!

"Şi-acum şterge-o, înainte să se prindă lumea că vă placeţi!" Că dacă se prindea careva, vreun cunoscut de-al lui sau vreun coleg, chiar că "i-l luau"! Şi, vorba aia - rămânea pe mâinile colegului! Şi era păcat...

Cobora scările spre peron şi zâmbea. Şi-şi amintea chipul lui îmbujorat, gesturile încurcate... Cartea de vizită - şi blocajul cauzat de descoperirea că fusese cel puţin nătâng şi nu-şi dăduse seama de asta...

O să-l sune! La dracu! - o să-l sune şi-o să-l întrebe ce mai face. Şi-o să vadă ea cum decurgeau lucrurile! O să-l pună pe speaker, ca să înregistreze convorbirea, şi-o s-o asculte după aceea şi-o să vâneze vocile feminine...

Venea metroul. Se grăbea să coboare odată, să-l prindă... Unde cobora, până la urmă? La Universitate sau la Unirii?... Cobora la Universitate. Ca să meargă pe jos pân' la Unirii şi să vadă ce magazine erau "la bulevard". Poate mai încheia nişte publicitate...

9,35

Păşi pe scara rulantă şi se opri: acum o ducea sus. Degustă cafeaua... Foarte bună! Cam opărită, dar bună! Sigur, de-abia o luase - normal că era opărită! Dar era bună, oricum!

Ia uite, ce tâmpenie făcuse! Ieşea din pasaj exact în colţul opus ţintei ei! Se obişnuise să iasă pe-acolo şi nu fusese atentă - şi iat-o în faţă la Inter! Mm - o să trebuiască să ocolească şi să coboare şi...

"Şi în curând o să vin la tine, o să te pun să deschizi geamul şi-o să-ţi torn cafeaua opărită fix pe ştromeleagul învârtoşat!" BMW-ul era oprit la nici cinci metri de ea, cu avariile pornite, iar bărbatul de la volan o privea lung şi poza într-un fel de "interlop intelectual pe gustul ei"...

Numai că, pe ea, cuvintele lui Emil o treziseră din visare. Bogdan n-o voia pe ea, ci banii pe care DNA-ul nu-i găsise încă. Aşa că...

N-avea decât o singură rezolvare pentru omul ăsta, în situaţia asta. Şi anume, să facă stânga-mprejur şi să revină în pasaj - şi să iasă prin ieşirea corectă. Numai că asta l-ar fi deconspirat pe poliţist; aşa că porni spre Romană... Urmând să traverseze pe unde era semafor, sau pasaj...

În orice caz, azi n-o să-l lase s-o urmărească. A parca şalupa aia uriaşă în centru, în mijlocul zilei, era o misiune 99% imposibilă. Dacă o să aibă "bafta" de a-l găsi pe 1%, bravo lui. Dar tare presimţea ea că n-o să fie cazul...

"Şi dac'o fi cazul - mâine mergem împreună în Promenada! Şi-i arăt eu lui, atmosferă la locul de muncă! Îi trag un perdaf şi-un scandal de n-o să le poată duce!"

Aşa... Şi-acum, la treabă!

... O singură întrebare o îngrijora. De unde ştiuse Bogdan Mihalache că trebuie "să se teleporteze" la Universitate, pe partea cu Interul? Doar Emil ştiuse destinaţia ei; Emil şi colegul de încredere care-o urmărea azi. Şi băieţii de la interceptări. Oare care dintre ei îi spusese lui Bogdan Mihalache "adresa"? Era tare bine de ştiut acest amănunt...

Scoase mobilul şi se opri. Şi începu un mesaj nou, pentru Emil fireşte!

"M-a aşteptat la Universitate, la ieşirea dinspre Inter. Oare de unde ştia unde trebuie să parcheze?"

Send. Şi cam atât. Nu voia să-i lase impresia că îl suspectează pe el de "fraternizare cu

inamicul”...

16,30

Foame, foame, foame, foame... La fiecare pas, gândul ei şoptea “foame”. Mâncase în oraş un sandwich; dar aia nu era mâncare pentru o maratonistă aşa ca ea! Deci, îi era îngrozitor de foame...

Şi ultimele trepte... Şi aia era o hârtie, înfiptă în uşa ei... Ceva îi spunea că era un bilet de la Orlando... O luă.

“Sunt foc şi pară!!! Diseară ne certăm rău!!!”

Mda - domnul Orlando avusese draci...

Păi, foarte bine! Las’ să se certe! Că poate se despărţeau, iar vestea asta ajungea şi la urechile lui Emil...

Descuie, oftând greu, şi intră. Şi încuie de două ori, fiindcă încă se mai gândea dacă îi deschidea diseară lui Orlando...

Colegul lui Emil era bun; se pricepea la filaje. Se plimbaseră împreună pe Lipscani, iar el se îndopase bine cu lichide - suc şi cafea. Avea o vezică “de invidiat”... Oricum, se plimbaseră pe Lipscani, după care ea se întorsese acasă. Urmărită, fireşte. Nici plimbarea, nici acel “urmărită” nu-i mai aduceau plăcerea subtilă a femeii care ştie că e privită. Fiindcă nu mai fusese privită. Nu se simţise ea privită... aşa cum o privea Emil. Şi cum ea pe el îl plăcea... Şi cum se dezmeticise şi ea şi realizase că Bogdan o privea cu dragostea cu care fermierul priveşte vaca bună de muls...

Ei bine, da - l-ar fi dat pe Orlando pe promisiunea atenţiei lui Emil. Adică ar fi dat porumbelul din mână pe privighetoarea de pe gard. Îi era frică şi de furia lui Orlando, şi de momentul despărţirii, şi de trecutul lui... Toate astea o apăsau. La început, când fuseseră doar Elena şi Orlando, lucrurile stătuseră altfel. Dar acum... Hm!

În orice caz, se părea că azi se vor certa. Începuseră să se cam certe... În fine! Or să se certe, dacă n-or să poată să se înţeleagă cu vorbă frumoasă! Asta e! Îi era foame! Mai întâi mânca - şi după aia mai vedea ea ce făcea!

23,05

Soneria ţârâi... Mm, ce om!

Îşi puse halatul peste pijama şi se grăbi la uşă. Că iar suna. Era grăbit să se certe cu ea?

Traversă holul... Da, el era. Şi era furios pân’ la Dumnezeu! Da’ ce păţise? Descuie... şi încercă să fie pacifistă:

- Bună.

Orlando nu răspunse - intră direct în living. Hm... OK! Era roşu ca un rac de export şi furios ca Moroşanu înainte de bătaie. Aşa că încuie uşa şi intră şi ea în living. Şi repetă:

- Bună.
- Care-i chestia între tine şi poliţistul ăla?
- Bună.
- Lasă-mă cu prostiile astea! Spune-mi

- Dacă nu mă saluţi, înseamnă că nu mă respecţi.

Tânărul parcă "luă foc" - răbufni:

- Adică eu nu te respect pe tine! Ia uite la ea!

- Da; dacă

- Dar tu mă respecţi pe mine? Când te plimbi cu poliţistul până la metrou şi nu te poţi despărţi de el, mă respecţi? Când vrei să-mi dai papucii aşa, pe şest, şi te orientezi deja spre altul, mă respecţi?

Hm... "OK! Hai să-i explici căposului!"

- Când am plecat de-acasă, m-a atacat un individ. A încercat să-mi ia geanta. Emil a intervenit şi m-a salvat; după care m-a condus până la metrou.

- Serios?! Aşa se cheamă chestia aia de dimineaţă - salvare!

- Da. Individul mi-a tras una în ceafă, m-a trântit pe jos şi a încercat să-mi fure geanta. Am ripostat, am încercat să dau cu picioarele, şi a dat şi el. Şi a apărut Emil, în fugă.

- Serios?!

- Foarte serios. Toată scena a fost văzută de indivizii de la filaj, că ştii bine că sunt filată din cauza lui Mihai şi-a Roxănicăi, aşa că poţi să te duci să-i întrebi şi pe ei cum a fost!

Era vânăt acum - de când ea îşi susţinea cu fermitate povestea, Orlando se învineţise... Rânji la el:

- Poate au şi imagini! Depinde ce le-au cerut procurorii DNA şi ce fonduri mai au ei - dar eu zic că două-trei poze cu telefonu' tot au făcut! Că era o scenă *very funny*, cu ăla trăgând de geantă şi cu mine trântită pe asfalt şi dând din picioare şi zbierând din toţi rărunchii!

- ... Deci te-a atacat unu' azi.

- Da, m-a atacat unul azi.

- Şi de-aia n-ai nici o vânătaie, nici o zgârietură, nimic! Fiindcă te-a atacat cu grijă!

"Păi dacă aşa a avut ordin!" Evident, n-o să-i povestească acum despre Bogdan Mihalache şi compania:

- M-a atacat cum a putut şi el! Adică cum a considerat el că e mai bine să mă atace!

Tânărul scăpă un zâmbet zeflemitor... şi continuă:

- Iar poliţistul te-a salvat.

- Da. A venit în fugă, anunţat fiind de băieţii de la filaj, şi m-a salvat.

- Şi apoi aţi plecat împreună!

- Şi apoi m-a condus la metrou, unde m-a predat unui coleg de-al lui iar el s-a întors, probabil, la secţie.

- Adică acum nu te mai urmăreşte el!

- Teoretic, nu. Că cică s-a deconspirat atunci când a strigat "Poliţia". Dar

- Păi dacă nu te mai urmăreşte el, să vezi tu ce-o să fac eu dacă-l mai prind prin preajma ta!

Poftim?

- Şi dacă te mai văd pe tine rânjindu-i extaziată!

Poftiim?

- Atunci să vezi!

Şi gata - Orlando îi întoarse pur şi simplu spatele şi ieşi din living! Şi-l auzi ieşind şi din apartament! Şi trântind uşa! Ia uite...

"Adică gâgâlice ăsta micu' face crize de gelozie şi-are puseuri de masculinitate în casa ta! Ia uite la el! Da' cin' se crede - bărbată-tu?"

Ce drept avea Orlando să ridice pretenţii la ea? Cu ce drept venea el la ea, să-i scoată ochii cu una şi alta? La urma urmei, cu ce drept o urmărea el prin Bucureşti - nu? Adică cu ce drept îşi băga el nasul în viaţa ei? Şi emitea pretenţii la adresa ei! Şi, din câte-şi amintea ea, nu erau căsătoriţi, ca să-şi permită el să vină şi să... Ei, drăcie!

Gândul ăla o mobiliză - aşa că alergă deci la uşă şi răsuci yala de două ori. Şi puse şi lanţul. Şi reveni în living, pufnind furioasă...

Ia uite la el! Ia uite ce obraznic se făcuse! Adică o bănuia că-l înşeală! Ia uite ce obrăznicătură mică! Mm - ce-i venea să fugă după el şi să-i tragă un mare şut în fundul ăla tupeist şi-o palmă peste moaca aia plină de ifose! Ia uite-l!

Mm... Da' nu se putea calma! Voia să se calmeze şi nu putea!

Intră în bucătărie. Că ştia sigur că o să se-ntoarcă, plănuind s-o împace şi să doarmă iar la ea! Ei bine, asta n-o să se întâmple! Nu-nu! Dacă se-ntorcea, rămânea pe partea cealaltă a uşii! Nici nu discuta! Deci, nici nu discuta! Afară cu el! Ia uite!

... Afurisitul! Mm, nu-i scădea tensiunea! Pufăia din ţigară ca un furnal la capacitate maximă şi tot nu-i trecea! Mm...

Şi de-atâţia nervi şi draci, parcă simţea că o apucă din nou durerea de măsea! Tot aia, tratată de Cristi! "Apăi dacă mă apucă şi durerea de măsea din cauza ta, să vezi tu ce-ţi fac!"

Pufăia, privea lung lumina chioară din faţa blocului şi parcă-parcă o încerca iar măseaua...

5 noiembrie 2015. Joi.

1,30

Nu putea să adoarmă. Zăcea în pat şi când îi era frig, când îi era cald; deci, când se dezvelea, când se învelea...

Orlando nu venise. Nu mai venise aseară. Probabil că el dormea dus chiar acum, sforăind răsturnat prin tot patul, în timp ce ea stătea trează şi făcea cearcăne şi migrenă şi inimă rea...

Unul din neajunsurile diferenţei de vârstă era "diferenţa de înţelepciune". Uneori, tânărul se comporta ca un copil - de parcă maturitatea în exces conducea la copilărie în exces. Ori era felul lui de a câştiga bătăliile cu ea, ori era comportamentul lui normal atunci când se simţea înşelat - reacţia lui, comportamentul şi cuvintele din momentul confruntării nu-i făceau cinste. Ea îi demonstrase limpede că ştie să se înţeleagă cu oamenii fără să ridice tonul. Şi nu înţelegea de ce Orlando nu se folosea de acea calitate a ei! La urma urmei, dacă voia un răspuns limpede, concludent, cel mai bun mod de a-l obţine era discuţia limpede, clară, calmă, în care să folosească amândoi cuvinte inteligibile! Nu? Ea nu putea să înţeleagă de ce băiatul ăla venise să se certe...

În orice caz - dacă Orlando încerca să-i arate că e gelos, îi reuşise. Dar într-un mod şi-o manieră care îi displăceau profund. Ideea aia de "femeie infidelă şi furios încornorat" nu o caracteriza. Iar el ar fi trebuit să ştie asta. Iar dacă ceea ce se întâmplase aseară fusese plănuit să fie finalul relaţiei lor...

Poate-ar fi fost mai bine să se termine totuşi. Să sufere, să plângă dar să-l scoată, încet-încet, din mintea şi inima ei. Că se strecurase el cumva şi colo, şi colo! Poate-ar fi fost mai bine să nu-i mai deschidă...

Oftă greu. Şi închise ochii. Cel mai bine, acum, ar fi fost să adoarmă totuşi.

6.00

Ţrrr!

Deschise ochii şi fixă geamul cu privirea... Era întuneric afară, semn că era noapte... Ţrrr... Şi-ăsta doar Orlando putea fi - procurorii răcneau "Poliţia, deschide"... Ţrrr...

"Apăi stai aşa! Îmi laşi ieri bileţele de ameninţare, vii după unşpe noaptea să-mi ceri socoteală, pleci ca un nesimţit şi nu te mai întorci - şi-acum vii cu noaptea-n cap să urli iar la mine? Stai, coane, că te-nvăţ eu minte!"

Ţrrr!

Se ridică şi-şi puse halatul. Timp în care soneria ţârâi din nou. Chestie care-o înfurie foarte-foarte tare! Porni spre holişor. Moment în care Orlando se hotărî să nu mai ridice degetul de pe bumb. Deci, soneria ţârâia... Ea nu se grăbea, fiindcă simţea cum furia ei creşte clipă de clipă...

Răsuci yala, apăsă clanţa şi deschise uşa. Şi-l privi cu ochi furioşi...

Ochii negri o priveau lung, furioşi... Orlando păşi spre ea.

- Stop.

Da' de unde! "Mister Tupeu" o împinse fără menajamente şi intră în apartament! Mm - ce scandal o să iasă în următoarele 30 de secunde...

"Eleno, nu face circ pe scara blocului! Că te aud vecinii - şi nu-i bine!"

Corect! Închise uşa, o încuie şi intră după el în dormitor. În dormitorul mare. Acolo era Orlando acum, scotocea în şifonier. Îl privea, constata că purta tot hainele de aseară şi calcula că era posibil ca tânărul să nici nu fi fost acasă! Şi-atunci, sigur că fusese undeva... la o "ea" probabil... Îndesă mâinile în buzunarele halatului:

- Ce faci?

- Nu se vede ce fac?

- Ba da. Din punctul meu de vedere, faci deranj.

Tânărul se răsuci imediat! Continuă:

- Voiam să ştiu ce faci din punctul tău de vedere...

- Chiar vrei să ştii ce fac?

- Da; chiar vreau.

- Verific dacă eşti singură.

- Şi sunt?

- Se pare că da. Ceea ce înseamnă că e un domn - şi n-a riscat să vă discreditaţi amândoi de dimineaţă...

Aa, păi până aici! Porni spre el şi ridică mâna dreaptă:

- Vino-ncoa!

Orlando păşi în spate şi ridică tonul:

- Să nu-ndrăzneşti! Să nici nu-ndrăzneşti să visezi că mă poţi duce de nas ca pe-un ţânc! Auzi? Că oi avea eu doar 20 de ani; dar nu sunt gâscan, aşa ca alţii! Ştiu cum funcţionează chestia aia cu amicul dezinteresat, da?

- Nu ridica vocea la mine.

- Ştiu cum merge treaba cu "el mă ajută la una-alta", "el m-a salvat de ăla sau de ălălalt" - aşa că nu încerca cu mine!

- Dar tu unde-ai fost azi-noapte? Şi cu cine? Că acasă n-ai fost!

- Poftim?

- Ai pe tine hainele de ieri; semn că n-ai fost acasă. Unde-ai dormit? Adică la cine ai dormit?

- Dacă tu te culci cu poliţistul, asta

De când auzise "te culci", pornise spre el. Acum, la "asta", era în poziţia ideală. Aşa că roti mâna şi-l lovi cu putere peste obraz.

Şi, în secunda doi, Orlando îi întoarse palma!

Au!

- Şi-asta e pentru aia din octombrie!

Îi mai dăduse o palmă! Au!

Orlando tocmai o pălmuise! Jap-jap! Şi dăduse tare!

Trebuia să reacţioneze! Acum! Şi trebuia să ia o decizie!

Se răsuci cu spatele la el. Şi cum văzu uşa livingului, decise să treacă de ea:

- Trage uşa după tine. Şi nu te-ntoarce. Niciodată.

Tocmai luase o hotărâre foarte importantă. Şi foarte bună pentru ea. Că viitorul ei nu era cu puştiul Orlando! N-o fi fost viitorul ei cu Emil - dar cu Orlando chiar nu era!

- ... Ce vrei să spui?

"Aoleu, ce te mai miorlăi acum!" Abia se câcâise pe el, din hol! Ridică un pic tonul, ca s-o audă:

- Eu mă culc cu Emil şi cu Bogdan. Şi deci tu nu mai ai loc. Ieşi, trage uşa după tine şi nu te-ntoarce niciodată. Nici măcar o dată.

Aştepta. Era linişte. Nu, nu-l auzise ieşind...

- ... Vrei să mă vezi ieşind?

- Da.

- ... Adică nu mă mai vrei.

- Nu.

Paşii se apropiară în fugă. Fu înhăţată, răsucită şi apucată de umeri - şi scuturată:

- De ce? De ce nu mă vrei? Cu ce-am greşit? Ce ţi-am făcut? Când eu îţi dau târcoale zi şi noapte, tu de ce mă respingi?

- Pentru că eu am încredere în tine - dar tu nu ai încredere în mine. Fără încredere, nu se poate.

- Tot nu înţelegi că simt cum pierd teren în faţa lui?

- În faţa poliţistului?

- Da!

"Ce dracu ai văzut tu că s-a întâmplat între mine şi el, dacă tu simţi că ai pierdut teren - şi, vorba aia, rupem patul amândoi?" Oricum, nu mai conta!

- Păi tocmai ai pierdut tot terenul, în faţa tuturor. Te rog să ieşi şi să nu te mai întorci.

- Nu, Enna! Nu spune asta!

- Ba exact asta spun! Ieşi - că, dacă nu ieşi, sun la 112.

- Enna, nu face asta!

- Ieşi odată!

- Nu! Nu ies!

Se smuci din mâinile lui şi răcni, cu vocea gâtuită de plâns:

- Nici mama n-a dat în mine, mă! Nimeni n-a ridicat până acum mâna la mine! Nici Mihai, în 17 ani, n-a ridicat o singură dată mâna! Şi te-ai găsit tu să vii să mă pălmuieşti! Pentru că vezi tu elefanţi pe pereţi!

- Nu! Enna, iartă-mă!

- Ieşi! Ieşi, că chem poliţia!

- Te implor, iartă-mă!

- Nu te iert. Pleacă!

- Trebuie să mă ierţi!

- Ba trebuie să pleci acum!

- Enna, iartă-mă!

Acum încerca s-o îmbrăţişeze! La dracu - o prinsese între braţe! Începu să-l împingă, să se elibereze:

- Tu nu pricepi că s-a terminat? Că n-am să te iert niciodată? Gata! Ieşi!

- Nu, Enna! Trebuie să mă ierţi!

- Nu te iert nici moartă! Ieşi! Şi nu te mai întoarce!
- Enna,
- Nu vreau să te mai văd vreodată în faţa ochilor mei! Dispari!
- Enna, te rog,

Îl înhăţă de geacă şi-l smuci spre uşă:

- Ieşi afară!
- Enna, nu face asta!
- Ieşi!
- Enna!

Afurisitul, se eliberase din mâinile ei! În secunda doi, Orlando o prinse de umeri:

- Nu mă face să fac ceea ce gândesc acum să fac!
- Nu te fac decât să ieşi afară din casa mea!

Îl împinse din nou - şi rânji la el:

- Apropo - e casa mea, aşa că eu decid cine vine-n ea. Şi tocmai am decis că tu nu mai eşti binevenit în casa mea! Ieşi afară!

Tânărul se răsuci pe-un călcâi - şi se repezi în holişor. Îi întoarse şi ea spatele, reveni la fereastră...

Da, o durea sufletul. Da, o să plângă rău. Dar o să-i treacă. Până la urmă, or să treacă toate...

Mm, ce tare dăduse! Chiar îi transmisese o bună parte din furia lui! Mare minune dacă nu i se înroşiseră deja obrajii, în forma mâinii lui eventual...

De ce oare avea sentimentul că Orlando nu plecase?... Poate fiindcă nu auzise uşa de la intrare? Ridică iar vocea:

- Parcă ţi-am spus să ieşi!

Auzi un suspin... Spunea el ceva acolo - şoptea ceva, miaunat şi printre suspine... Ce dracu făcea ăla acolo?

Intră în hol şi aprinse lumina la bucătărie. Şi se blocă, preţ de-o secundă...

"OK. Dementul a luat cuţitul şi s-a apucat să-şi pedepsească mâna. Opreşte-l, înainte să facă pagube irecuperabile!"

Se repezi la el:

- Băi!

Orlando nici n-o auzise! El smiorcăia şi suspina şi era ocupat să dea cu lama cuţitului pe mâna dreaptă - mai sus, mai jos... pe unde apuca! Ce nebunie! Îl înhăţă de mâna stângă:

- Gata!

Ia uite-l, ce se lupta cu ea! Doamne, Dumnezeule! - dădea cu cuţitul ăla de-adevăratelea! Chiar se tăia pe mână! Reuşi să-l apuce de încheietură şi rosti ceea ce-l putea convinge acum să se oprească:

- Gata! Că mă tai şi pe mine! Gata!

Mâna lui lăsă cuţitul să cadă - dar o apucă pe ea de braţ:

- Mă ierţi? Enna, mă ierţi?

Doamne! Curgea sânge din mâna lui! Îl trase spre uşă:

- Vino-ncoa!

Porni grăbită spre baie - dar el îi dădu drumul şi rămase pe loc:

- Mă ierţi?

Înapoi! Doamne! - complicat om! Îl înhăţă de braţ:

- Vino-ncoa!
- Enna, mă ierţi?
- Vino, mă încoa!
- Nu! Enna,

Ţipă la el:

- Treci încoa!

Că nu mai putea nici ea! Era şase dimineaţa şi nebunul se tăiase la mână! Curgea sânge din el, vecinii îi auziseră certându-se, era posibil ca oamenii de la filaj să cheme un echipaj de poliţie - iar ăsta nu se clintea de-acolo!

Reuşi să-l smucească şi să-l scoată din bucătărie. Şi îl trase spre baie - unde avea de toate: săpun, spirt, bandaje, rivanol... Porni apa rece şi-i băgă mâna sub jetul puternic. Mâna lui stângă o prinse de mână:

- Enna, mă ierţi? Te rog! N-am vrut să te lovesc! Doamne! - n-am vrut să lovesc pe nimeni niciodată! Enna! Mă ierţi, Enna? Dacă jur că nu mai fac niciodată până mor, mă ierţi?

Deci, ăsta era oficial nebun! Dăduse destul de tare, iar cuţitul ei nu era chiar bont. Sângele nu se oprea, ea nu ştia cum să facă să-l dezinfecteze şi să-l bandajeze fără să-i cauzeze mâine dureri insuportabile iar pe el "îl apăsa" de iertat! Ce nebun!

- Enna, iartă-mă! Îţi jur că nu se va repeta! Niciodată! Am văzut multă violenţă la părinţii mei - şi mi-am impus să nu-i imit niciodată! Şi nu ştiu ce s-a întâmplat! Enna, n-am vrut să te lovesc! Mă crezi că n-am vrut? Adică eu... Tu ştii că eu nu mai pot merge mai departe fără tine. Da? Ştii chestia asta!

Dacă zicea el, aşa o fi! Ea trebuia să-i oprească sângerarea! La unele tăieturi mici, superficiale, o oprise apa rece; dar la cele mai adânci... Cu ce să-i dea? Dacă turna spirt peste ele, urla de usturime! Dacă-l bandaja, până mâine făcea nişte coji încastrate numai bune de smuls cu totul! Ce să-i facă ea lui?

Orlando o întoarse spre el:

- Iartă-mă! Auzi? Iartă-mă! Te rog!
- Băi, încetează!
- Enna, iartă-mă!
- Încetează şi ajută-mă să oprim sângele!
- Iartă-mă! Mă ierţi?

Ăsta era nebun, punct! Deci, trebuia să-i oprească sângerarea. Grea sarcină!

- Mă ierţi?

O să-l ignore. Că la un moment dat va obosi şi se va opri!

- Mă ierţi, Enna?

Cu mâna stângă îi ţinea mâna sub apă, cu dreapta scotocea după spirt.

- Mă ierţi?

Sticla era aproape goală. Oof, ce împrăştiată era - uitase să cumpere spirt! Dacă nu-i ajungea ăsta... Orlando îi luă sticla din mână şi-o prinse iar:

- Mă ierţi?
- Încetează odată!
- Mă ierţi?
- Orlando,
- Iartă-mă! Mă ierţi?

Doamne, ce om! Răcni:

- Da, te iert!

... Ia uite, ce dement! Atât îi trebuise - aprobarea ei! O înhăţase de ceafă şi-o săruta... şi-o privea, cu ochi speriaţi, ferm convins că fusese minţit - iar ea nu închidea ochii, ci îl privea lung... confirmându-i, într-un fel, faptul că fusese minţit...

"Păi hai, gata! Gata, că ne-am împăcat destul! Hai să te bandajez cumva!"

Îl împinse fără menajamente:

- Trebuie să te bandajez, dar uite că nu se opreşte!

Orlando o prinse de mână şi opri apa. Şi-o trase spre bucătărie...

Avea sentimentul că cearta ei cu el începuse bine, promiţător chiar, după care ea fusese proastă şi-l iertase...

"Aa, da' stai liniştită! Că mai face el cioace! În plus, cine spune că trebuie să fii parolistă?

Dacă el te crede o curvă perversă, de ce n-ai fi şi mincinoasă?!"

Tânărul apucă solniţa şi începu să-şi săreze mâna. Şi strânse bine din dinţi şi se chirci tot, năucit de usturime...

"Clar - e nebun cu acte!"

Îi luă solniţa, iar el îi făcu semn să toarne ea... Că el nu mai putea face nimic după ce simţise usturimea aia cumplită...

Din fericire, sarea funcţiona. Îi oprea sângerarea. Era bine, totuşi... Ieşi:

- Stai aici!

Unde erau bandajele? Pansamentele sterile?... Reveni în bucătărie şi-l găsi spălându-şi mâna. Aşa că i-o tamponă ea cu şerveţele şi-l aşeză pe scaun. Şi începu să-l bandajeze...

Orlando oftă greu, greu de tot... şi îşi începu monologul, în şoaptă:

- ... Duminică, pe 25 octombrie, am mâncat bătaie de la caftangiii interlopului care te urmăreşte. Mi-au pus în vedere, răspicat, să te las în pace. Să nu te mai vizitez, să nu te mai caut, să nu te mai sun... Tu mi-ai spus atunci despre el; ai spus doar că e unu' care-ţi face ochi dulci. Şi n-ai mai pomenit nimic de el de-atunci, deşi el te-a sunat... şi vine pe-aici, pe sub geamurile tale... Şi mai e şi poliţistul ăla care te urmăreşte peste tot...

Sângerarea se oprise. Era bine acum. Îl bandaja şi concluziona că bietul Orlando avea, totuşi, dreptate... Tânărul începu să suspine serios:

- Şi, peste toate astea, tu te-apuci şi-mi spui în faţă că n-avem viitor, noi doi! Că suntem diferiţi, că nu gândim la fel, că nu trebuie să ne implicăm fiindcă o să suferim dacă ne implicăm...

Oof, ce copil!

- Aşa că ieri dimineaţă am plecat de la liceu după prima oră, cu gândul să vin la tine. Şi te-am văzut ieşind din scară, am văzut atacul, l-am văzut pe poliţist cu ce grabă s-a deconspirat ca să te salveze el... A picat cerul pe mine când l-am văzut... Şi pe urmă v-am urmărit...

Gata - îi lega bandajul. Capul lui era perfect plecat, iar umerii tresăreau când şi când... El îşi trăgea nasul cam la fiecare a doua inspiraţie...

"Teatru sau nu, un lucru e cert: dacă faci calculul aşa ca el, tot la totalul lui ajungi!" Şi totuşi, o pălmuise azi - lucru de neiertat...

- ... N-am vrut să te lovesc.

Până la discuţia asta era cealaltă discuţie - aia despre gelozie. Pe care o deschise ferm:

- Spune-mi: l-ai văzut tu pe poliţist ieşind din scara blocului? Adică m-ai văzut pe mine ieşind de la început cu el?

Capul plecat negă încet.

- M-ai văzut intrând cu el în scară. Am stat mai mult de cinci minute?

Capul negă din nou.

- Ne-ai văzut pupându-ne la metrou?

Orlando nega...

- Şi-atunci de ce mă bănui că mă culc cu el? Ai senzaţia că sunt curvă?... Când te uiţi la mine, aşa, intuiţia îţi spune că te uiţi la o curvă?

Tânărul ridica încet capul... O privea lung... "Hai, Orlando - răspunde!"

- Te comporţi de parcă aş fi o curvă care se culcă cu toţi bărbaţii cu care-a schimbat două vorbe!

Orlando plecă grăbit privirea:

- Nu - n-ai să mă ierţi niciodată.

- Te iert pentru palme. Dar n-am să uit niciodată nici gestul, nici motivul. Uită-te la mine.

Se conformă.

- Dacă repeţi gestul ăsta chiar şi numai o singură dată, totul se va termina instantaneu. Totul. Fără derogări, fără implorări, fără insistenţe şi fără răzgândiri. Dacă o singură dată mai ridici mâna la mine, să ştii că n-o să mai existe cale de întoarcere.

- Ştiu. Şi ştiu că n-am să mai ridic vreodată mâna la tine.

Îi întoarse spatele şi scoase ibricul. O să facă o cafea. La urma urmei, cine mai avea chef de sex acum?! Nu?

Era linişte. Gazele fâşâiau uşurel - dar în rest era linişte în blocul ăsta, în parc... Nici el nu spunea nimic... Decise să spargă ea tăcerea:

- ... Unde-ai dormit?

- ... Pe scări...

Mm! Pe scări, probabil chiar aici, în scara blocului! Se răsuci şi-l privi lung:

- De ce - n-ai ditamai vila la dispoziţie, să dormi în ea?

- Am vrut să ştiu... dacă bănuielile mele sunt întemeiate... şi vin noaptea, ca să-i fraiereascăpe gabori...

Adică îi păzise scara ca să fie sigur că nu urcă vreunul la ceas târziu în noapte!

- Poliţistul aşa ar face - ar veni noaptea târziu, după ce pleacă filajul...

Filajul ăla, după mintea ei, "funcţiona" în trei schimburi. Dar, sigur, poate nu era ea o tipă chiar atât de importantă "ca să merite" chiar trei echipe... Puse cafeaua în apa fierbinte, o turnă în ceşti şi le puse pe masă. Şi ieşi:

- Vino-ncoa.

Îl auzea urmând-o. Bun! Intră în dormitorul mic şi se aşeză pe marginea patului:

- Dezbracă-te.

Tânărul nu se clintea...

- Te dezbraci, faci un duş şi te culci. Că te duci degeaba la liceu dacă eşti împuşcat de somn. O sun eu pe diriga şi te învoiesc.

Ei, bine? Prinsese gluma cu diriga?... Nu. Nu zâmbise nici un milimetru. Probabil că-l usturau tăieturile... Oof!

- Atunci stai jos aici...

De data asta nu fu refuzată... Începu să extindă degetele:

- Unu: am 35 de ani şi o imagine şi-o prestanţă la care ţin mult. Doi: mâine depun divorţul de soţul meu. Trei: presa abia aşteaptă să ne pozeze în ipostaze fierbinţi. Patru: poliţia şi detectivul Roxanei sunt cu ochii şi urechile ciulite asupra mea. Cinci: în orice moment, presa poate decide să revină în faţa scării, cu întrebări proaspete. În condiţiile astea, spune tu - aş fi îndeajuns de proastă ca să-i chem aici? Sau m-aş duce eu la ei?

- ... Pe mine mă primeşti...

Hm!

- Tu eşti elevul meu la engleză.

- Poliţistul are întrebări de pus... Bogdan ţi-a adus ceva - nu ştiu, un cadou de la patronul magazinului Zara...

Hm...

- ... Şi totuşi, nu e aşa. Ştiu asta acum. Am ştiut-o întotdeauna... Doar că mi-e frică...

Normal că îi era frică! La aşa "damă bine", la aşa partidă ultragalactică... Nu. La aşa relaţie frumoasă, care-i dădea lui toată libertatea de care avea nevoie tinereţea şi exuberanţa care-l caracteriza, normal că Orlando dezvoltase oareşce sentimente...

Se ridică şi se apucă să-l dezbrace ea. Oof, ce nebun! Cămaşa era irecuperabilă! Mm...

Tânărul îi prinse mâna şi i-o sărută:

- Iartă-mă!

Îi cuprinse capul cu braţele şi oftă:

- Te iert. Dar doar de data asta.

Orlando aproba grăbit, deşi "afacerea" nu era foarte bună pentru el... Continuă să-l dezbrace:

- O să zicem că asta a fost excepţia care confirmă regula.

Nu mai primi răspuns. Bun! Hai să-i scoată şi blugii... şi-apoi să-şi scoată halatul. Că nu puteau bea cafeaua aşa, opărită. Şi orice împăcare de succes trebuia "pecetluită" cu momente minunate...

Ochii negri erau închişi. Tânărul avea ochii roşii şi cearcăne. Moţăise probabil, atent la toate foşnetele şi zgomotele... Şi mai avea şi "antecedente" de pneumonie...

7,30

Cafeaua îngheţase. Cu siguranţă, o vor găsi sub formă de îngheţată. Când vor reuşi să coboare şi ei din pat...

Deşi se luptase să-l ţină pe el jos, pe cearceaf, cu mâna rănită cât mai bine protejată, Orlando învinsese până la urmă - şi-o învăluise din nou în el. O ţinea în braţe, cu mâna bandajată. Simţea pielea lui fină, fierbinte, şi bandajul care-i amintea... Oof!

- De ce oftezi?

Ce tâmpenie! Simţea tot! Auzea tot, simţea tot, era atent la ea şi nu-i scăpa nici o clipire mai altfel a genelor!

- Ai oftat. De ce?

Păi... Ridică scurt din umeri - mai bine să nu ştie el...

Şi iar era linişte în dormitor, în bloc, în parc... Deşi era o oră destul de "înaintată", şi era şi zi de şcoală, de serviciu...

Relaţia ei cu Orlando era... Era, într-un fel, normală. Doi oameni care aveau treabă ziua se întâlneau seara. Adică se vizitau. El o vizita pe ea, fiindcă ea avea casă... În fine! Era o relaţie normală. Iar în dormitor...

În dormitor, relaţia lor devenise specială. Ceea ce începuse un pic stângaci şi STAS, sub cuvertură, devenise repede o relaţie plăcută. Chiar dezinhibată. Ba chiar ar fi putut s-o numească "curajoasă"... până la un punct. Între ea şi el era un *freelove* atât de liber, atât de... Se simţea bine cu el. Adică se simţea liberă. Liberă să acţioneze, să se exprime, să se manifeste, să ia iniţiativa... Se simţea eliberată de toate. Era ea însăşi. Ciudat - tânărul din spatele ei o eliberase... Şi nu fugise după ce-o eliberase...

De ce o eliberase Orlando? Pentru el? Sau pentru că trebuise să fie eliberată - iar el observase asta? Sau pentru că nu o putuse opri, şi în realitate se eliberase singură? N-avea răspuns...

Şi de ce Orlando era aici, cu ea? De ce şi acum, după atâtea certuri aparent copilăreşti, el era aici, în patul ei, cu mâna bandajată... De ce? De ce tinereţea lui şi nevoia lui de libertate nu-i şopteau să nu rişte să-şi piardă tocmai libertatea asta? De ce venea mereu la ea? El nu simţea că vizitele lui transformau *freelove* în *relationship*? De ce Orlando...

... Ei, poftim! Alte întrebări fără răspuns! Oof!

- Iar ai oftat. Gata - te rog să-mi spui de ce oftezi.

- ... Pentru că voiam să te întreb ceva. Dar nu ştiu dacă o să-mi răspunzi sincer.

- ... Ce te face să crezi că te-aş minţi?

- ... Nu ştiu... În ultimul timp... Adică după ce-am aflat adevărul despre Mihai, am înţeles că toată lumea mă minţise. Înainte să aflu eu totul, înainte să-mi spună procurorii adevărul, eu fusesem singura care nu ştiuse nimic. Toţi ştiuseră şi mă minţiseră. Şi cred că am rămas aşa, blocată în gândul că voi fi întotdeauna minţită "din start"...

- Eu nu te mint. Pentru că eu am motive serioase să fiu cât pot eu de sincer cu tine.

Fu strânsă mai tare în braţe:

- Eu am tot interesul să nu te supăr nicicum...

Normal - el avea interes să ajungă aici, în pat, lângă ea...

- Deci, chiar te rog să mă întrebi orice vrei tu să mă întrebi!

Orice-orice?... În fine! Hai să-l întrebe!

- E o întrebare un pic ciudată... De ce eu?

Gata! Aştepta răspunsul acum!... Şi răspunsul întârzia... Întârzia... Insistă:

- De ce tocmai eu? Din marea masă a tinerelor din jurul tău, frumoase şi singure şi proaspete şi ferme, tu m-ai ales tocmai pe mine! Şi continui să vii la mine. De ce?

Orlando se trase uşurel în spate... şi-o întoarse spre el. Şi-o privi drept:

- Pentru că tu eşti singura femeie normală pe care-o cunosc. Tu eşti singura "nederanjată" aici.

Aici, adică "la cutiuţă". Degetul lui fusese ferm. Şi-apoi coborâse pe tâmplă, pe obraz... Degetul lui mângâia uşurel obrazul pe care-l lovise nu foarte demult...

- ... Doamne... Cât de idiot am fost... să te lovesc...

Încercă să râdă - şi să schimbe subiectul:

- Nu-mi mai aduce aminte, da? Că trebuie să uit!

- Eu trebuie să-mi aduc mereu aminte. Şi nici tu n-ar trebui să uiţi...

Adică nu trebuia să uite? Interesant punct de vedere!

- Şi te-am lovit tocmai pe tine. Din toate fiinţele care mă-nconjoară, te-am lovit tocmai pe tine...

"Auzi? Ia mai bine taci tu din gură şi lasă-l să monologheze! Mai ştii - poate spune ceva nepotrivit şi-l prinzi în corzi şi pui punct!" Mintea ei gândea ciudat - acu' voia în braţe la Orlando, acu' "se cerea" despărţită de el...

- ... Toate celelalte au concepţii pe care le găsesc ciudate. Au gânduri ciudate, preferinţe ciudate, au un comportament care deseori îmi displace... Am găsit la tine frumuseţe interioară. Frumuseţe sufletească. Am găsit la tine mintea limpede, cu toate gândurile în ordine, cu planurile în ordine, cu... Am găsit la tine curăţenie. O curăţenie aproape pură...

Ete, fleoşc! Găsise la ea un talmeş-balmeş de neînchipuit, mai ales în primele zile de după arestarea lui Mihai! Aşa că să nu-i toarne ei gogoşi de-astea de vrăjit adolescente, că nu-i merge!

- ... După ce a murit tata, mama m-a adus în România. A pus vila pe numele meu şi m-a înscris la liceu la Traian. Şi-a plecat înapoi în Italia, nu înainte de-a mă lăsa în grija unei prietene de-a ei. Aveau vârste apropiate, oricum... Femeia aia locuia cu mine în vilă - că eu aveam 14 ani, nu puteam fi lăsat nesupravegheat... În anul ăla, notele mele au scăzut mult; dar cunoştinţele mele despre viaţă şi oameni au crescut exponenţial. Pentru că am văzut şi-am auzit multe, în anul ăla.

- Anul când ai locuit cu colega ei.

- Da. Atunci m-am destupat eu la minte - în anul ăla...

Acum ar fi fost momentul ideal să-l întrebe dacă atunci "căpătase" tehnicile pe care le folosea acum cu ea. Dar prefera să tacă. Nici el n-o întrebase cine-o dezvirginase - nu?

- ... Mamei nu i-a plăcut faptul că notele mele scăzuseră. În plus, când s-a întors în România, vecinii s-au grăbit să-i dea raportul.

Normal că oamenilor nu le convenea să fie vecini cu un bordel - nu?

- Mi-a angajat o bătrânică... O femeie minunată... Care însă era bolnavă de cancer. A murit, iar mama a venit iar val-vârtej... Într-a unşpea, m-a înscris la cursuri la distanţă şi m-a luat în Italia. Şi-a stat pe capul meu, să învăţ dumnezeieşte materia. Dar n-am putut. Nu m-am putut concentra la învăţătură, când am văzut...

Când văzuse... Ce anume văzuse?

- Ce anume ai văzut?

Orlando se răsuci uşurel şi reveni cu capul pe pernă. Şi oftă greu:

- Ce face mama.

"Hait! Fii atentă! Tu nu ştii ce face mama lui - oficial, nu ştii nimic!" Privea lung tavanul...

- ... Camera video a fost o surpriză mare. Dar nu camera m-a demoralizat. Ci vizitele.

Hait! Tăcea, super-fericită că n-auzea un "tu ce zici de chestia asta"...

- Vizitele ei, vizitele lor... Încerca să se-ascundă; dar...

Decise să treacă peste asta - să nu-l oblige să spună răspicat “mama e o curvă”:

- Şi deci n-ai mai luat note bune.

- Am picat clasa a unşpea. Ne-am certat urât de tot, ea a vrut să mă dezmoştenească, pe urmă să mă dea la Protecţia Copilului... Şi unul dintre băieţii din orchestra circului are un frate, Vasile, care locuia într-un sat din Botoşani şi tocmai rămăsese pe drumuri, cu o fată minoră, fără prea mari perspective... Mama i-a primit în casă. Şi s-a măritat cu Vasile.

Ridică oripilată capul - că trebuia să ţină cu el, nu? Dar ochii negri erau închişi:

- Cred că a vrut să mă pedepsească - sau...

- Eu cred că a vrut să te lase aici - unde te simţi tu bine.

- Şi de unde n-o văd ce face pe-acolo.

“Probabil!” Lăsă capul pe pernă, lângă capul lui, iar Orlando oftă din tot sufletul:

- Vasile ăsta e băiat de treabă. Avea obiceiul să bea; dar l-am convins să se lase. Şi Maria e OK...

Bun! Era bine, dacă erau OK...

- ... Mama are... Nu, nu cred că e bine să spun asta. Aşa că o să tac.

Se răsuci spre el:

- Dacă vrei, o spun eu.

- N-o spune. Ai face o greşeală dacă ai spune-o.

Serios?

- Fiindcă sunteţi ca cerul şi pământul. Ca apa şi uleiul. A face chiar şi cea mai mică analogie între tine şi ea te-ar jigni rău...

Ei, hai! Îşi compuse un ton serios:

- Te rog să nu vorbeşti aşa despre ea.

- O gândesc de şase ani deja, aşa că nici nu mai contează dacă o spun sau nu...

De şase ani - de când murise tatăl lui... Hm!

- Iar eu te-am lovit tocmai pe tine! De-atâtea ori am simţit că-mi pierd minţile în preajma ei - şi am reacţionat la o ceartă stupidă cu tine... Te-am acuzat pe tine... De ce? De ce mă suporţi? De ce?

La naiba! Reîncepuse să suspine! Orlando se răsuci spre ea:

- Când tu eşti aşa cum eşti, cum poţi să suporţi un om aşa ca mine? Care face şi spune toate tâmpeniile pământului?

Îl trase în braţele ei.

... Plângea de-a binelea. Era “la pământ” - moralul lui era zob...

Copilul ăsta crescuse fără părinţi. Chiar şi atunci, demult, când familia lor numărase trei membri - el fusese, probabil, ţinut la distanţă. Dacă adulţii se certau des, era normal să îndepărteze copilul de ţipete şi violenţă! Aşa că bietul copil din braţele ei crescuse singur. Încă din copilărie învăţase să observe, să tragă cu urechea, să calculeze... Încă din copilărie, Orlando învăţase să-şi calculeze dragostea. Cât pentru mama, cât pentru tata. Mai mult pentru mama, pentru că tata era violent - aşa că nu putea să primească el mai mult decât ea, care era cuminte şi avea grijă de casă şi de copil şi făcea mâncare şi... Iar după moartea tatălui lui, atunci când ar fi trebuit ca dragostea pentru mama lui să ajungă la 100%, Orlando descoperise ce făcea mama lui...

Copilul ăsta nu ştia pe cine să iubească; nu ştia cui să-şi dăruiască dragostea. Nu era vorba de dragoste ca sentiment, ci de dragostea pentru părinţi. Înainte de a-şi găsi o soţie, Orlando încerca să-şi găsească o mamă. Aşa “ordonase” creierul lui “priorităţile”! Degeaba încercau Geo, sau Maya, sau Iolanda - sau orice altă tânără! Orlando trebuia mai întâi să-şi dăruiască “dragostea pentru mamă”; şi-abia după aceea o să ajungă la “dragostea pentru consoartă”...

Se părea că Orlando găsise în ea persoana ideală pentru a-i oferi “dragostea de mamă”. Mai ales că nu erau rude, aşa că îşi putea spune la orice oră că nu e dragostea de mamă, ci dragostea cealaltă! În realitate, şi el ştia că relaţia lor n-avea cum să dureze. Deci, probabil că el calculase încă din prima clipă că o să-i dăruiască ei dragostea pentru mamă. Iar atunci când o să

scape de cantitatea uriaşă de dragoste de-asta, când o să ajungă la tonele de dragoste pentru consoartă, o să-i zâmbească ei şi-o să-i spună că, în sfârşit, găsise acea fiinţă care-l făcuse să se gândească serios la însurătoare...

- ... Să nu mă laşi!
- Nu te las.
- Te rog eu mult să nu mă laşi...

Orlando se temea... Orlando se temea că greşise el pe undeva, că îi dezamăgise el cu ceva - şi de-asta părinţii lui fuseseră reci cu el. Acum, că avea "o nouă mamă", încerca să n-o supere! Să nu greşească faţă de ea! Şi bineînţeles că greşea, de vreme ce-şi dădea silinţa atât de tare...

- ... Îţi spun o chestie... Mama ta te iubeşte. Şi o iubeşti şi tu.
- Nu! Eu o urăsc! Eu ştiu acum de ce-a murit tata!
- Tatăl tău a murit pentru că a şofat aşa cum a şofat.
- Nu!
- Ascultă-mă.
- Nu, Enna! Tata a murit pentru că ea nu era în stare să-l facă fericit!
- Dacă ea nu l-ar fi făcut fericit, el n-ar fi luat-o pe ea.
- Tu n-o ştii, cât de şmecheră e!
- Atunci ar fi luat-o, dar ar fi lăsat-o repede. Nu fii copil! Ştii bine cum sunt lucrurile astea!
- Şi ştiu ce-am văzut şi-am auzit eu. Nu. Eu n-o iubesc absolut deloc!
- Dacă n-ai fi iubit-o, n-ai fi plâns acum din cauza ei.
- Plâng de ciudă! Pentru că am o asemenea mamă!
- Orlando, care este opusul dragostei?

Tăcere... Se ridică în fund:

- Opusul dragostei nu e ura. Opusul dragostei e uitarea. Hai să bem cafeaua.

Fu trasă înapoi:

- Mai stai puţin!

... Voia să stea în braţele ei. OK! Numai să nu plănuiască să stea aşa ore-n şir - că ea trebuia să ajungă la serviciu! Adică la redacţie!

... Copilul Orlando se ghemuise în braţele ei. Şi se liniştise. Era liniştit acum, că îl îmbrăţişa mama aia din visele lui frumoase...

Acum ştia ce voia Orlando de la ea. Se gândise, demult, că pusese ochii pe casă, sau că plănuise să devină celebru măcar cât să joace şi el într-o reclamă la Colgate. Dar, nu: el voia o mamă. Una de-aia bună şi blândă şi înţelegătoare, care nu-i cere socoteală, nu-l întreabă unde se duce şi de ce, nu-l dădăceşte, nu-l înfofoleşte... Una de-aia ideală, care-i dă libertate deplină. Gândul ăsta îi lăsa un gust amar - era "mama pozitivă" a lui Orlando...

Începând de săptămâna viitoare, o să încerce să-l refuze. Adică să-i spună că o doare capul, sau că e foarte-foarte obosită... Ca să treacă, încet-încet, de la amor la prietenie. Ca să-şi poată el găsi o fată tânără şi frumoasă şi cuminte, care să-l merite. Pentru că Orlando, dacă încăpea pe mâinile unei fete "aşa cum trebuie", putea muta munţii. Orlando, dacă era modelat de mâinile potrivite, va ajunge uriaş...

8,40

Orlando ieşise deja. Stabiliseră că pleacă pe rând - întâi el, către liceu, şi apoi ea, către metrou. El ieşise în urmă cu vreo cinci minute. Ea îi scrisese lui Emil ora plecării şi itinerarul; după care îşi re-verificase reportofonul, telefoanele, rujul şi parfumul - şi-acum era gata de ple-

care. Gazele erau închise, apa era oprită - putea să plece.

Încuie de două ori, se răsuci scurt şi porni în coborârea scărilor. Şi se încruntă un pic când îl văzu pe Orlando aşezat pe treptele de la etajul doi. Îşi drese scurt vocea, iar el sări în picioare:

- Enna?

- Da.

- N-am putut să plec. Mi-am amintit ce-ai păţit ieri şi n-am putut să te las să pleci singură. Aşa că te conduc eu.

- Tu te duci acum la liceu.

- Eu te duc cel puţin până la metrou.

- Repet: te duci la liceu. Ce oră ai de la nouă?

- Română.

- Deci trebuie să fii acolo.

- Ştiu totul pe de rost! Îţi jur! Uite, poţi să mă asculţi! În drum spre metrou, pot să-ţi spun lecţia!

- Nu e cazul.

- Atunci îţi spun bancuri până la metrou! Dar singură nu te las să pleci!

OK! Las' că avea ea ac de cojocul lui! Şi fără să-l implice pe omniprezentul poliţist Emil! Împinse uşa şi ieşi. Iar Orlando se grăbi s-o urmeze:

- Mă bucur să descopăr că nu te mai împotriveşti planului meu.

- Nu mă mai împotrivesc planului tău. În schimb, vreau să-ţi propun planul meu.

- Nu vreau să par obtuz şi plin de fixaţii, aşa că te ascult.

- Te duc eu până la liceu; şi de-acolo iau autobuzul până la gară.

Orlando o privea lung şi nu era foarte sigur apropo de "hai să ne vadă toţi colegii tăi împreună"...

- Dacă vrei. Dacă nu, facem conform cu planul tău.

Orlando se grăbi să o urmeze:

- OK. Mergem până la liceu.

Minunat! Pe de-o parte, ştia că Emil e prin preajmă. Bănuia că şi Bogdan se pregătea să-şi re-facă simţită prezenţa. Plimbarea ei alături de Orlando va fi edificatoare pentru amândoi! În plus, aproape că renunţase la Emil... care probabil că era însurat şi-şi vedea de viaţa lui şi zâmbea uneori ciudat fiindcă îşi amintea avansurile timide ale Popeascăi...

- ... Eşti sigură că asta vrei?

- Da. De ce?

- Fiindcă îmi pari supărată.

- Sunt îngândurată. Mă duc azi la redacţie ca să predau ultimele fotografii şi să discut cu redactorul-şef. Azi e zi de salariu. Şi plănuiam ca mâine să mă duc la tribunal, să înaintez divorţul.

Orlando dădea din cap, gânditor...

- Mă întreb cât o să mă coste. Şi dacă o să găsesc un avocat îndeajuns de nebun ca să se pună cu caracatiţa neamului Roxanei.

- Parcă spuneai că el e acceptat în familia ei.

- Dracu ştie dacă mai e acceptat sau nu! Nu mai e director, nu mai are influenţă... Nu ştiu. În orice caz, eu divorţez de el. Iar mâine, dacă nu se-ntâmplă nimic dramatic între timp, mă duc să depun acţiunea.

- Vin şi eu cu tine mâine.

- Tu du-te liniştit la liceu - că mă descurc singură.

- Sunt sigur că te descurci admirabil. Dar îmi face mie plăcere să mă plimb cu tine!

Serios? Începu să râdă:

- N-am văzut şmecher mai şmecher decât tine!

- Sunt unii mult mai şmecheri - dar fac pe proştii...

Şi râdeau amândoi, făcând abstracţie de oamenii pe lângă care treceau...

- Ce ai după română?
- Mate şi engleză.
- Deci azi stai cuminte la ore.
- Probabil.
- Azi stai cuminte la ore.

Orlando coborî mult tonul vocii:

- Tu uiţi mereu că am mai aprofundat materia asta o dată...
- Eu ştiu că lucrurile neexersate se uită iar informaţiile neîmprospătate se pierd. Aşa că stai cuminte la şcoală şi exersezi şi împrospătezi. Şi ne vedem mâine seară.
- Să înţeleg că diseară cinezi în oraş?

Bufni în râs - era teribil... Orlando decise brusc să turuie:

- ... Dorin e bine; dar Amedeo e grav. S-a intoxicat cu gazul ăla nenorocit şi... Şi e posibil să nu mai poată face sport. Niciodată.

Trist! Dacă nu-şi revenea, era foarte trist! Băiat tânăr, de 20 de ani...

- ... Asta e! Aşa e viaţa! Ce să-i faci - când vine, vine!

"Daa, sigur!" Se simţea în vocea lui cât de împăcat era cu gândul ăla! Tânărul de lângă ea ridică din umeri cu o uşurinţă vizibil falsă:

- O să găsim un alt acrobat. Am vorbit deja cu băieţii - şi nici ei nu sunt dispuşi să renunţe la trupă.

Aha! Ea una prefera să tacă, că nu era specialistă în trupe de acrobaţi...

- Uite! Uite-l ce frumos e!

Cine? Orlando făcea semne prietenoase unui... Unui superb Cane Corso. "Normal - nu e genul care să ciufulească moţul canişilor!" Trebuia să presupună că un tânăr ca Orlando era "fan câine periculos"... Dulăul se întâlnise cu Orlando şi se părea că accepta să fie mângâiat pe creştet... Reveniră la drumul lor.

- Am avut şi eu unul. Când eram mic, în Italia. Era mai mare decât ăsta - mai înalt şi mai solid. Tata îl luase pentru pază.

Cane Corso pentru pază. OK! Caii ce părere avuseseră despre asta? Sau fusese vorba despre paza seifului din vagon?

- Mi-ar place să am din nou un câine aşa. Tu ce zici?
- Ce zic despre...
- Despre ideea de-a avea un câine aşa în casă.

Trase aer în piept... mai judecă o dată toată scena... şi zâmbi:

- Drăguţă încercare. Foarte bine ticluită, foarte bine temporizată şi jucată...
- Mulţumesc. Dar, vezi tu - degeaba e bine ticluită, bine temporizată şi bine jucată - dacă nu m-ai crezut, e o încercare ratată.
- Te-am crezut cap-coadă.

Orlando păşea şi "făcea dansul victoriei" cu mâinile. Era vesel - că doar se plimbau amândoi spre liceu...

- Nu aş putea să ţin câine în casă. Pisică, nici atât. Dna Claudia are un căţel de-ăla "de sacoşică" - şi nu-l suport mai mult de-o oră, când vine în vizită...
- Probabil că n-ai exerciţiu...
- Probabil...

Că n-avea rost să-l contrazică acum, când ieşeau din parc... Orlando oftă scurt:

- Sigur nu te răzgândeşti?
- Foarte sigur.
- ... Nici în privinţa câinelui nu te răzgândeşti?

Era teribil de şmecher - şi ştia asta...

Nu mai spuneau nimic. Mergeau, unul lângă celălalt, spre trecerea de pietoni. Ea una se gândea la colegii lui; probabil că şi el se gândea tot la colegii lui. Sau la colege. Sau la o anu-

mită colegă, care n-ar fi trebuit să o vadă pe duduia Popescu...

Ea se gândea acum şi la momentul despărţirii. Moment care se va produce în stradă, în faţa porţii liceului. Dacă se îmbrăţişau, sărutul era inevitabil. Şi cum nu se ţinuseră de mână până aici, şi nici de-aici încolo n-or să se plimbe "ca iubiţii", presupunea că nu se vor îmbrăţişa - îşi vor spune "pa" mai de la distanţă, aşa. Ei bine, ea avea un plan. Ea ştia că nu se putea ca Orlando să n-aibă, în tot liceul ăsta mare, măcar o fată pe care s-o placă! Şi care probabil că îl plăcea şi ea! Se gândea că, dacă ea vedea sărutul lor, se înfuria şi se mobiliza şi punea picioriu'-n prag şi...

"Haai, nu mai încerca să găseşti scuze pentru propria slăbiciune!" Da, recunoştea cinstit că i-ar fi plăcut ca Orlando s-o sărute în mijlocul străzii, în văzul tuturor...

Momentul despărţirii lor se apropia vertiginos. Trecuseră de magazine, viraseră dreapta şi erau pe strada liceului. Forfota era edificatoare - ajunseseră în pauză. Deci or să-i vadă...

Fluieratul strident îi atrase imediat atenţia! De la etajul doi, un tânăr făcea semne largi. Ea îl vedea cu coada ochiului - adică îi vedea agitaţia -, dar prefera "să privească în faţă". Orlando însă era atent... îi arăta OK... şi-şi continua drumul lângă ea. Deci, nimic important...

Încă vreo zece paşi... Încă vreo cinci... Orlando se opri:

- Deci zici că diseară ai treabă.

- Nu neapărat. Diseară trebuie să mă odihnesc. Mâine, la tribunal, vreau să fiu cât mai odihnită cu putinţă.

- Am înţeles. Atunci... Atunci, pe mâine.

- Pe mâine.

Tânărul făcu un pas în faţă. Ea nu-l imită. Brusc, simţea că mai bine nu se pupau. Avea ea o jenă, o chestie pudică - cauzată mai ales de publicul spectator! Iar el... El zâmbi uşor:

- Să înţeleg că ai decis să nu te mai ascunzi?

Ridică scurt din umeri - să înţeleagă ce vrea el! Iar el... El ridică mâna:

- Nu pot să-i dau lui material pentru divorţ. Vorbim! Pa!

- Pa!

El mergea cu spatele, ea păşi în spate... Îi făcu cu mâna şi se răsuci. Şi porni spre staţia de autobuz - îl lua o staţie, după care se ducea la metrou.

Deşi tot drumul plănuise să-l oftice pe Emil şi să-l înfurie pe Bogdan, aici îşi pierduse tot curajul. Şi nu putuse să-l pupe pe Orlando. Simţise... Se simţise aiurea. Prea mult tineret, prea multă gălăgie... Prea multă viaţă în jurul ei! Nu se simţea parte a vieţii tinerilor; când ei se manifestau, ea se aşeza şi-i privea şi se bucura de bucuriile lor. Dar nu participa la ele - nu aşa ca ei. Chiar şi îmbrăţişarea normală, aia "de bătut pe spate", i se păruse ciudat de afişat aici, în publicul lui! Aşa că pleca, grăbită... şi-şi amintea că nu-l văzuse pe Emil azi, ceea ce putea însemna că bărbatul ăla se retrăsese deja...

"Dacă o fi însurat, sigur s-a retras!" Ăsta nu era cel mai fericit gând de pe planetă...

Ia să lase ea prostiile! Ia să se grăbească la autobuz! Că Emil, dacă voia să-şi facă apariţia, îşi făcea apariţia! Şi, vorba aia - nu putea să uite că îi spusese iar să-l sune! Deci, teoretic, el "era disponibil" măcar pentru o relaţie extraconjugală! Ea era căpoasă şi crispată şi-şi închipuia tot ce putea fi mai rău! O să reapară el, Emil!

Şi-acum aştepta autobuzul. Oricare dintre ele. Mergea doar o staţie...

9,25

Zona Gării de Nord era la fel de dubioasă ca întotdeauna. Ea mergea la fel de grăbită, la fel de dezinteresată ca întotdeauna. Nu voia să le dea idei oamenilor care "lucrau" aici...

Geata începu să vibreze. Mm, ce tâmpenie! Oare cine-o suna?... Era un număr de fix. Nu-l cunoştea. Şi totuşi, decise să răspundă - că poate era "pentru publicitate în *Femme fatale*"!

- Da.

- Bună, Elena.

Mihai?... Mihai era?

- ... Alo?

Da, Mihai era. Găsise el o cale s-o sune cu număr afişabil! Aah!

- Elena?

OK! Se opri, se-nfipse bine pe picioare şi răcni în telefon:

- Te-am rugat să nu mă mai suni! Te-am rugat - da?

- Elena,

- Nu mă mai suna! Ai măcar un dram de respect pentru mine şi nu mă mai suna!

- Elena,

- Nuuu măăăă maaaaai sunaaaaa!

Apăsă butonul roşu şi îndesă mobilul înapoi în geantă. Şi-şi continuă drumul, printre taximetrişti şi "fetiţe" şi proprietari de camere libere şi lustragii şi bodyguarzi... Ciudat - azi, aici, la gară, erau multe categorii de oameni, dar nici unul nu era călător cu CFR-ul. Nici unul n-avea o valiză la picior. Ce tâmpenie!

Geanta nu-şi reluase vibrarea. Deci îi înţelesese cuvintele... Urletele, ca să fie mai exactă...

Ce dracu voise Mihai de la ea? Ce avusese de spus? Îşi amintise, oare, că azi e 5 noiembrie? Iar ea îl ameninţase că mâine depune divorţul? De-asta o sunase? Ca s-o roage să amâne divorţul? Sau avusese altceva de spus, iar răcnetele ei îl convinseseră să renunţe?... Ce tâmpenie! Acum era turbată de curiozitate! Ce voise Mihai să-i spună? Oare care fusese tema discuţiei pe care-o plănuise atunci când îi formase numărul? Mm...

Oare putea să-l sune ea pe el? Adică, dacă îi telefona ea, zbârnâia telefonul din arest?

"Ia fii tu serioasă! Dacă are ceva important de spus, sună până când spune! Dacă nu, uite că nu sună!"

Ia să fie ea serioasă! Ia să-şi vadă ea de drumul ei, de jobul ei...

17,30

Shopping. Activitate plictisitoare şi lipsită de gust, pe care zău că ar fi "sărit-o" bucuroasă...

Da, îi mersese bine azi. Da, încasase salariul - plus comisionul pentru reclame, plus un mic bonus pentru "vrednicie excesivă" în materie de scris articole. Într-un fel, însă, dl Drăghici se căznise să-i dea de înţeles că venise momentul să treacă la articole mai... focusate. Să treacă de la descrieri de magazine la descrieri - şi-apoi analize - de croială, imprimeu şi accesorii. Sincer, îi era frică de momentul ăla, pentru că nu se prea pricepea la de-astea şi nici n-avea timp să citească cronicile domnului Bote, sau s-o asculte pe madam Albu...

Îi mersese bine azi. Şi la "surfing" îi mersese bine. Atacase magazinul Obor, partea "de firmă", şi-i mersese acceptabil. Şi...

Şi uite că era în cartierul ei, la Mega Image, şi făcea shopping... singură...

Nu-l mai văzuse pe Emil de... De câte zile nu-l mai văzuse?... Păi, de ieri dimineaţă - nu? Că ieri o atacase individul ăla! Deci uite că nu trecuseră decât 36 de ore, iar ea se întreba "de câte zile"... S-o fi luat ea razna, cu omul ăla?

... Nu. Sincer, îi plăcuse de el. Se simţise bine în compania lui - în sensul că nu-i fusese

frică de el, nu se jenase de el, nu se cenzurase în prezenţa lui... Se simţise bine să fie aşa cum era ea de obicei. Văzuse pe chipul lui nu neapărat că-i place comportarea ei, ci că nu-i displace. Ba chiar râseseră pe cinste, în anumite puncte ale discuţiei...

De fapt, ea greşea - nu el. El o tot urmărise, îi tot transmisese diverse semnale... Care culminaseră cu re-invitaţia la discuţia telefonică. Îi dăduse o nouă carte de vizită, iar ea o luase... Mingea era la ea, cum se zice. Iar ea... Ea bătea mingea pe loc, pregătindu-se parcă să i-o paseze lui... dar n-o pasa. Ba că n-avea motiv să-l sune, ba că nu-i venea să-l sune, ba că, dacă era însurat şi îl suna, se făcea ea de râs făcându-i avansuri... Ba că aia, ba că ailaltă...

Se holba la pachetele cu biscuiţi şi-şi spunea că, uite - e aşa de proastă că-şi plângea de milă în Mega Image...

Luă un pachet de biscuiţi - deşi nu mâncase niciodată aşa ceva. Dacă se holbase la ei până acum, s-ar fi făcut de râs dacă n-ar fi luat măcar un pachet! Ar fi lăsat impresia ori că nu are bani, ori că e mofturoasă, ori că e nehotărâtă sau cu nasul pe sus...

Acum se holba la pateul de ficat. O să sfârşească cumpărând o cutie - dar zău că nu-i venea să iasă din magazin! Zău că nu-i venea să se ducă acasă, să încuie uşa şi să asculte tăcerea! Şi-apoi să pornească o sursă de zgomot şi să asculte singurătatea! Aşa, se plimba încetişor prin Mega... Şi lua o cutie de pate de ficat de pui, pe care probabil că o s-o frece cu nişte unt şi-o s-o transforme într-o spumă de pate numai bună de mâncat cu pâine prăjită...

Se răsuci spre vitrina frigorifică în care-o aştepta untul. Şi...

- Bună.

Îi zâmbea. Era neschimbat - şi era vesel. Îi zâmbea, o salutase cu optimism... Emil insistă:

- Bună.

Aah, ce tâmpenie! Începu să râdă, roşind îngrozitor:

- Bună. Scuză-mă, dar...

- Stai liniştită. Ştiu cum e...

"Serios? Ştii tu cum e să roşeşti îngrozitor?" Emil se asigură că erau singuri în zona asta a magazinului şi şopti:

- Am senzaţia că te-ai apucat să-ţi scoţi pârleala pentru anii petrecuţi la birou.

Ah, ce glumeţ era el! "I-o contră" imediat:

- Aa, nu! Încerc să răstorn recordul mondial la mers pe jos...

Acum constata el ce glumeaţă era ea... Se aplecă puţin spre el:

- Noi n-am fi trebuit să stăm de vorbă azi - nu?

- Nu ştiu.

Poftim? Cum adică?

- După ce m-am deconspirat şi te-am salvat, cum se spune, te-am însoţit în casă. Se presupune, deci, că avem o relaţie de cooperare normală. Iar chestia asta implică dialogul. Dar, cine ştie dacă dialogul ăsta e indicat sau nu, dat fiind că am fost pus pe urmele tale de către o instituţie a statului...

Tii! Ridică o sprânceană la el:

- Ce frumos ştii tu să foloseşti termenii specifici...

Emil râdea şi dădea din cap a "eşti teribilă când vrei tu" - şi era şi el un pic îmbujorat...

"Am vrut să te sun..."

"Nu, Eleno! Taci! Nu te da de gol! Dacă e însurat, te faci de râs *big time*!" Ridică scurt din umeri:

- Păi dacă tot te-am alergat prin tot oraşul şi e normal să purtăm un dialog constructiv, dă-mi voie să te invit la o cafea.

"Aoleu, gâscă proastă! Asta a fost chiar pe faţă!" Până şi el "se prinsese" de substratul cuvintelor ei:

- Îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar trebuie s-o refuz. E târziu. În plus, sunt sigur că eşti obosită şi numai de musafiri nu mai ai chef la ora asta.

"Dacă te-am invitat, de ce crezi că..."

- Data viitoare.
- OK! Data viitoare!
- Să înţeleg că de-aici te duci acasă?
- Da.
- OK. Mă asigur că ajungi cu bine şi apoi mă duc la secţie.

La secţie? Nu acasă? Emil arătă spre casa de marcat, ca un fel de "lasă cumpărăturile de complezenţă şi du-te acasă"... Prea bine! Lăsă baltă shopping-ul şi se grăbi să se conformeze. Evident, el o urma... Iar unica ei consolare, dacă o putea numi aşa, era că ea mergea în faţa lui - şi zău că iar se simţea rotundă şi armonioasă şi *pretty*...

Puse produsele pe micuţa tejghea... planificându-şi mişcarea, cuvintele şi gestul... şi "atacă" cu seninătate. Tresări, de parcă uitase ceva, se răsuci pe-un călcâi şi-l prinse de braţe, zâmbindu-i suav:

- Mă scuzi o clipă!

Şi-acum trecea pe lângă el şi se grăbea spre unt...

Până la urmă, shopping-ul era o activitate extrem de interesantă...

Luă pachetul şi reluă drumul spre casă. Şi nu putu să nu observe privirea lui... Care nu era fraier deloc, aşa că pricepuse imediat mica ei "schemă" şi faza cu prinsul de braţe...

"Păi, ce să zic - nu te-am sunat, într-adevăr, dar uite ce surpriză frumoasă ţi-am făcut azi!"

Nu comenta nicicum gândul ăla ghiduş - şi destul de deplasat, la urma urmei, când venea din partea iubitei lui Orlando. Reveni cu pacheţelul de unt şi scormoni după bani... Achită şi porni spre ieşirea din magazin.

Nu ştia cum să procedeze - dacă să-l aştepte şi pe el, sau nu. Ea una l-ar fi aşteptat - şi i-ar fi spus că trebuie să ocolească pe Barbu Văcărescu, fiindcă plănuia să cumpere nişte covrigi de la covrigăria de-acolo. Dar nu era vorba numai despre ea. El, din câte îi lăsase de înţeles, abia aştepta să se asigure că protejata ajunsese acasă, ca să se ducă şi el la secţie, să-şi facă treaba acolo şi să ajungă la el acasă! Într-un fel, îi atrăsese atenţia că se transformase brusc într-un globe-trotter...

"Stop, Eleno! A spus că se asigură că ajungi cu bine, după care se duce la secţie. Nu a spus că te duce el acasă."

Mm, amar gând! Rece ca un duş rece şi amar ca fiola de Algocalmin! Tocmai o dezmeticise complet din visare!

Grăbi pasul, împinse uşa şi ieşi. Şi porni spre casă. Că "nu erau împreună", cum se spune...

Era o vreme... neutră afară. Era şi "pe-nserat", se întunecase bine, se lăsase frigul...

"Hai, lasă vrăjeala! Că nu eşti nici rotundă, nici *pretty*! Du-te acasă şi lasă-l să se ducă şi el liniştit la nevastă şi copii!"

Grăbi pasul. Era frig şi semiîntuneric şi el n-avea nici o vină că ei îi venea să plângă...

Păi, se ducea acasă şi mânca. Şi făcea un duş şi lua un somnifer şi se băga în pat. Şi se culca. Că mâine se ducea să înainteze divorţul.

22,30

Cum-cum? Se auzea soneria...

Ţrrr... Încerca să deschidă ochii... Ţrrr... Chiar se auzea soneria!

Orlando! Venise Orlando!

"Şi-a dracului să fiu eu dacă nu-l conving să doarmă cu mine! Cu mine-n pat, cu mine-n

braţe!" Aşa! Că tocmai îşi amintise de ce se culcase atât de devreme, atât de supărată!

Azvârli pilota cât colo şi se repezi în hol! Şi se-nfipse direct în uşă! Răsuci siguranţa, răsuci cheia şi deschise larg uşa. Şi...

Şi...

... Şi primul reacţionă tânărul în uniformă:

- Bună seara. Dna Elena Popescu?

Din spate, avocatul Negoiţă râse scurt:

- Normal! Cine altcineva?!

Nu-i luă în seamă - dar profită de deschiderea discuţiei şi-şi privi lung soţul:

- Ce dracu cauţi la uşa mea?

Ciudat - Mihai nu reacţionă normal! Adică nu se supără şi nu-i întoarse spatele, să plece! Mihai zâmbi:

- Sunt arestat la domiciliu.

Poliţistul "prinse momentul" şi turui:

- La termenul de astăzi, instanţa a admis apelul şi a schimbat măsura arestării preventive cu cea a arestului la domiciliu.

Înfipse o mână-n şold:

- Păi du-te la domiciliu!

- Aici e domiciliul meu.

I-auzi! Vocea îi "sări" instantaneu două octave mai sus:

- Mă! Tu ţii musai să-ţi crăp capu'!

Mihai nu-şi schimbă nicicum tonul calm al vocii, deşi musculatura feţei îi arătă limpede neplăcerea cauzată de "opinia" ei:

- După cele 30 de zile de arest preventiv, instanţa mi-a aprobat arestul la domiciliu.

Instanţa aia chiar era tâmpită! Sau ţinea cu prinţu' şi parlamentarii lu' peşte şi plătitorii de 10% comision şi voia musai s-o vadă pe ea moartă de comoţie! Mihai continuă, peste soneria mobilului lui Negoiţă:

- A fost o zi plină la Curtea de Apel. Am intrat târziu, procedura s-a lungit... Până au redactat decizia, până au transmis-o la arest... s-a făcut zece.

- Tu i-ai spus instanţei că domiciliul tău s-a schimbat?

- Da. Dar legislaţia spune că arestul la domiciliu se face la domiciliul din acte.

- Pe mine mă doare-n cur de legislaţie - clar?

Poliţistul îl prinse pe Mihai de braţ şi-l trase spre uşă:

- Deci, haideţi să intrăm, să

"Aa, păi stai aşa - că nu-i chiar aşa!" Îşi înfipse palmele în pieptul lui Mihai şi-l îmbrânci cât colo:

- Ieşi!

Măiculiţă, ce-l împinsese! Aproape că-l "expediase" în braţele lui Negoiţă! Noroc cu poliţaiul ăla, că-l ţinuse bine de braţ! Sări înapoi în casă şi înhăţă clanţa:

- Domiciliul tău e la Roxana! Nu aici! Dă-le adresa ei, să te ducă acolo!

Închise uşa şi răsuci cheia. Şi privi lung căpăcelul vizorului... Îi auzea discutând ceva acolo, pe palier...

Zornăit de chei! Oo, nu! Avea cheile! Îi dăduseră cheile înapoi!

"Normal că i le-au dat înapoi! Şi cheile, şi bricheta, şi prezervativele nefolosite!"

Şi-asta însemna că putea intra peste ea în casă!

Ba nu putea intra, fiindcă uşa ei avea siguranţă!

Se repezi şi răsuci siguranţa!

... Acum era linişte. Nu mai zornăiau, nu mai spuneau nimic...

"Băi! Tu eşti chiar proastă! Păi n-ai schimbat butucul după ce l-au arestat?" Ba da; schimbase butucul. Cheia lui nu mai era bună de nimic. Deci, aparţia lui o dăduse complet peste cap,

o blocase, îi blocase inteligenţa - şi putea spune că o speriase rău... Îşi trecu degetele prin păr, încercând să zâmbească - că era, totuşi, stăpână pe situaţie... Cioc-cioc!

- Elena, te rog frumos - deschide, ca să discutăm pe un ton normal.

- Discutăm prin uşă.

- Te rog, nu face circ pentru vecini.

Mm... Patru octave mai sus!

- Eu? Eu să nu fac circ pentru vecini? Păi tu ai făcut circ pentru toată ţara, mă! Tu şi amanta ta aţi umplut televizoarele cu căcatul vostru galactic! Ore-n şir, zile-n şir, aia s-a lăţit şi te-a lăţit peste toate ecranele din România! Şi-acu' ţi-e ruşine de vecini? Nu crezi că exagerezi un pic?

Tăcere... Tăcere... Poliţistul preluă "tratativele":

- Momentan, în actele domnului Popescu figurează adresa aceasta. Iar la "Evidenţa populaţiei" e închis noaptea. Mâine dimineaţă, problema s-ar putea rezolva cu o mutaţie; dar, până mâine dimineaţă, dl Popescu trebuie să stea la domiciliul actual.

Dezastru! Poliţistul ăla venise nu atât ca să se asigure că dl Popescu nu încalcă arestul la domiciliu, cât ca să-i forţeze ei mâna să-l primească pe Mihai în casă! Iar asta însemna că, în vreun sfert de oră, aşa, poliţistul ăla chiar o s-o facă să deschidă uşa şi să se dea la o parte din drum...

- Elena, să ştii că nici mie nu-mi convine situaţia asta. Dar n-am încotro! Până mâine, când pot să-mi fac mutaţia, va trebui să mă suporţi.

Nu-nu! Chestia asta n-o să se-ntâmple! Mihai n-o să intre aici!

Alergă în dormitor şi-şi luă mobilul - şi selectă numărul lui Emil. Şi constată, ca pentru ea, că putea să-l sune când avea o problemă - dar când venea vorba despre ea şi dorinţa ei şi visul ei...

"Care vis, Eleno? Care vis? Când eşti înconjurată de probleme, despre care vis baţi tu câmpii aici?"

- Alo?

- Bună seara. Elena Popescu sunt.

- Bună seara.

Trase scurt aer în piept... şi începu să mitralieze cuvinte şi suspine:

- Iartă-mă că te sun pe tine! Dar cred că azi o să fac comoţie şi-o să mor! Sau o să fac o criză de nervi şi-o să-l omor!

- Stop - nu moare nimeni! Spune-mi ce s-a întâmplat.

- ... Nemernicii au tras de sfori şi i-au schimbat arestul preventiv cu arest la domiciliu! Şi m-am pomenit cu el la uşă!

- Dacă are arest la domiciliu, va trebui să-l primeşti.

- Nu-nu! Stai aşa, că nu-i aşa! N-are ce căuta aici!

- Ba are - instanţa i-a spus să intre şi să stea înăuntru. Poliţiştii care sunt cu el au obligaţia de a se asigura că el respectă hotărârea instanţei şi stă la domiciliu!

- Dar domiciliul lui e la aia - nu aici!

- Domiciliul din actele lui e la tine. Dacă nu ai un ordin de restricţie împotriva lui, va trebui să-l primeşti înăuntru.

- Nu! Asta nu se poate!

- Ascultă-mă! Dacă tu

- Dacă tu nu faci ceva să îndrepţi lucrurile - nu ştiu, sună pe cine ştii tu, de la secţia noastră sau de la secţia ăleia, să-i facă mutaţie sau ce dracu i-o face, să ştii că lucrurile or să devină extrem de complicate! Şi-o să fac cel mai monstruos scandal din istoria blocului ăsta şi-a oraşului şi-a ţării ăsteia de nebuni!

- Elena,

- Te rog, ajută-mă! Fă cumva şi ajută-mă, că-mi pocneşte un vas de sânge la cap şi mor! Şi le fac bucuria! Şi nu vreau să le fac lor aşa bucurie!

Apăsă butonul roşu şi auzi iar soneria... Nu-nu! Aşa nu se putea! Tastatură... 112. Nici nu apăsă bine butonul verde, că operatoarea răspunse sec:

- 112, ce urgenţă aveţi?

Ce urgenţă avea? O luase prea repede - nu se gândise cum să spună, sau ce să spună, sau

- Alo? Ce urgenţă aveţi?

Păi, să pună mâna să vorbească! Şi să cheme poliţia!

- Sunt Elena Popescu, soţia lui Mihai Popescu - ăla anchetat de DNA pe la televizor. Instanţa tocmai l-a trimis în arest la domiciliu. Fiţi bună şi trimiteţi o maşină de poliţie, să-l ia de-aici. Că aici, în casa mea, nu intră. Şi dacă insistă să spargă uşa, îl omor cu mâinile mele.

- Sunteţi Elena Popescu?

- Da.

- Adresa completă.

Nu, că asta era dusă cu capul! Ridică vocea la ea:

- Elena Popescu şi Mihai Popescu! Cazul cu DNA-ul şi cu minora gravidă! Eu nu-l las să intre-n casa mea! Că nu-i binevenit aici! Vă rog frumos, trimiteţi poliţia să-l ia şi să-l ducă la panarama lui - că dacă nu, în 30 de minute chestia asta o să escaladeze rău de tot!

Închise şi răcni spre uşă:

- Am chemat poliţia! Să vină să te ia şi să te ducă unde-or şti! Că aici n-ai să intri!

- Nici n-aş intra, dacă nu aş fi obligat s-o fac.

Ei, pe dracu! Pocni cu palmele în uşă:

- Ba jubilezi tot, că ştii că intri peste mine şi dorinţa mea şi inima şi sufletul meu! Tu nu te laşi, mă, până nu mă vezi moartă pe jos! Tu n-o să te opreşti decât când o să mă vezi parastas şi colivă!

Ea răcnea, el tăcea... Şi-acum tăcea şi el, iar ea asculta... Brusc, Mihai bombăni:

- E unşpe noaptea; ţine-mă până la opt, când se deschide la secţie.

- Nici nu mă gândesc! Tu aici nu mai intri! Iar mâine, la şapte, ies pe uşa asta şi mă duc direct la tribunal! Şi bag divorţul de tine! Şi cer şi ordin de restricţie! Şi nu mă interesează ce vrea justiţia să faci! Justiţia n-are decât să te primească la ea acasă! Nu la mine!

Auzi un bombănit bărbătesc, urmat de un alt bombănit bărbătesc... Mobilul ei începu să cânte. La dracu! O suna Negoiţă! Îi refuză apelul - că n-avea ce vorbi cu ăla! Ce să vorbească cu el? Să se lase convinsă să-l primească pe Mihai să doarmă în bucătărie, cu capul pe masă?

Telefonul îi piui scurt. Mesaj. Evident, tot de la Negoiţă! Şi cum... Şi cum trebuia să ştie totuşi ce avea avocatul ăla de spus, dat fiind că ea chemase deja poliţia, apăsă ecranul...

"Sărut mâna. Permiteţi-mi să intru două minute şi să vă împărtăşesc un secret."

Aha! Păi dacă ăsta intra, din trei mişcări "o împacheta" de nici la ortopedie nu mai reuşeau s-o despacheteze! Şi-l băga el pe Mihai în casă, conform cu hotărârea judecătorească! Adică cu dorinţa domnului senator! Aah, ce proastă era - nu făcuse rost de numărul senatorului, să poa' să-l sune şi să-i zică ea vreo patru... Mihai reluă, persuasiv, discuţia:

- Crede-mă că şi mie îmi displace situaţia. Nici mie nu mi-e bine să intru iar aici. Dar nu există o altă rezolvare, până mâine.

- Serios? Ba eu cred că te-ai gândit să-mi faci o surpriză!

- Dacă-ţi aminteşti, te-am sunat dimineaţă, să-ţi spun că am termen şi e foarte posibil să primesc arest la domiciliu. Dar mi-ai închis. Dacă nu-mi închideai, ai fi aflat că vin; şi...

Şi, ce? Şi apuca să blindeze uşa? Sau ce?

... Nu. Apuca să-şi aranjeze să doarmă ea în altă parte. Astfel încât el să nu poată intra în apartament. Mda - fusese fraieră de dimineaţă...

Începu să caute numărul... lui Orlando... Se făcuse deja unşpe; dar realiza că era singură în casă, că ei erau trei şi chiar ea sunase la poliţie şi le chemase întăriri... Şi-avea nevoie de el. Avea nevoie de-o mână de ajutor. Emil nu o putea ajuta - el era poliţist, trebuia să respecte legea iar legea spunea că hotărârea judecătorească trebuie pusă în aplicare. În condiţiile astea...

Avea şanse mari să-şi petreacă noaptea încuiată în dormitorul mic. Aşa că decise, brusc, să nu rămână singură cu Mihai. Apăsă deci telefonul verde.

- ... Bună.

- Bună. Te-am deranjat?

- Ştii bine că nu!

- Credeam că te-ai culcat...

- La ora asta, nu. Ce s-a întâmplat?

Păi, să-i spună ce se întâmplase - nu? Încerca să se mobilizeze, să-i povestească, dar o înneca plânsul...

- Enna - ce s-a întâmplat?

Ar fi vrut mult să-i spună, dar nu putea să articuleze cuvinte...

- Enna, mă sperii! Te rog - spune-mi ce s-a întâmplat!

Repede! Trase aer din belşug şi-l scoase într-o serie de suspine turuite. Şi şopti:

- I-au dat arest la domiciliu. E la uşă, cu poliţia, şi insistă să intre. Iar Emil zice că până mâine dimineaţă nu există altă soluţie. Şi mi-e frică! Nu vreau să... Nu vreau să fiu singură... când or să intre, să...

Clac! Auzise limpede sunetul metalic... Orlando îi închisese.

Ce tâmpenie! Sigur pricepuse cu totul altceva! Nici ea nu se exprimase tocmai fericit - dar şi el "le potrivise" cum îi convenise lui! Mm, ce tâmpenie!

Păi, pe Orlando o să-l împace mâine. Că era târziu, nervii ei erau întinşi la maximum şi chiar nu se putea concentra acum asupra reacţiilor lui! Poliţia încă nu venise - dar sigur o să vină, chit că era vorba de Emil şi echipajul de la secţie. Până veneau ei, hai să încerce să deblocheze situaţia - nu? Hai să încerce să...

Negoiţă voia să-i împărtăşească un secret. Reveni în dreptul uşii:

- Dle avocat, aveţi două minute.

Răsuci siguranţa şi continuă:

- Şi vă reamintesc că a intra aici fără permisiunea mea reprezintă o încălcare a legii.

Deschise uşa iar poliţistul îi întinse legitimaţia:

- Eu sunt îndrituit să intru.

- Dumneata intri doar cu invitaţia mea sau cu mandat. Şi n-ai nici, nici.

Negoiţă se grăbi să intre el. Mm, ce muntean cât vârfu' Omu! Închise uşa, răsuci cheia şi le aprinse lumina pe palier - ca să nu zică că e zgârcită şi-i ţine-n beznă! Aşa! Şi-acum - ăsta ce voia?

Avocatul lui Mihai era obosit - vizibil obosit. O privea lung, zâmbitor...

- Ascult.

Bărbatul se sprijini de perete şi începu să povestească, în şoaptă:

- A fost dorinţa lui Mihai să primească arest la domiciliu. I s-a îndeplinit dorinţa, cu gândul că de la arest o să fie dus direct la secţia de poliţie şi i se va face mutaţia, iar lucrurile or să intre pe făgaşul normal... Şi totuşi, el n-a calculat aşa. El a făcut pe dracu-n patru să iasă din arest după închiderea Evidenţei populaţiei. Cred că îşi doreşte mult să vorbiţi între patru ochi...

- Asta n-o să se întâmple. Eu nu vreau să vorbesc cu el.

- ... Poate că asta-i trebuie.

- Îl priveşte propriu şi personal ce-i trebuie şi ce nu. Nu e problema mea, ce-i trebuie lui!

- Poate că asta-i trebuie pentru divorţ.

Cum-cum? Bărbatul înalt o privea drept:

- Poate că atât i-ar mai trebui, ca să se convingă să-şi dorească şi el divorţul - discuţia deschisă cu dvs. La urma urmei, statistica arată că a primit tot ce şi-a dorit! Şi-a dorit la domiciliu, a primit la domiciliu. Şi-a dorit-o pe Roxana, o are pe Roxana. Dacă-şi doreşte divorţul...

Adică trăgea domnul senator nişte sfori, să poată Mihai să meargă cu ea la notar! Hm...

- În orice caz - a reuşit să încline balanţa spre el. Pedeapsa unchiului s-a cam disipat, aşa...

Făcuse Mihai ce făcuse şi-i furase Roxanei minţile... Sau...

- Uşile astea se încuie? Că, dacă se-ncuie, puteţi să vorbiţi în bucătărie.

Negă scurt:

- Nu se încuie.

- Atunci, dacă aveţi încredere în mine, putem încerca să recreem în bucătăria dvs atmosfera de la arestul central...

Negă din nou:

- Odată intrat, intrat o să rămână. Nu - nu sunt de acord!

- Poliţistul care e cu el n-o să plece înainte să-l vadă în arest la domiciliu! În domiciliu, nu în afara lui!

- Asta-i treaba lui.

Răsuci cheia şi deschise uşa. Iar Negoiţă îi mulţumi cu capul şi ieşi. Dădu să închidă iar uşa, dar Mihai înfipse pur şi simplu piciorul între uşă şi prag!

- Stai!

- Nu, Mihai! Nu mai ai ce căuta aici!

- Ştiu!

- În clipa în care te-ai dus la ea, ai pierdut dreptul de-a te mai apropia de locul ăsta!

- Ştiu, Elena! Te rog, ascultă-mă un minut!

Să-l asculte un minut? Ha!

- Atât te rog! Doar un minut! Trebuie să-ţi spun ceva - trebuie să ştii unele lucruri!

- Şi după aia pleci, da?

- Nu pot pleca decât mâine dimineaţă.

- Şi-atunci ce rost mai are?!

- Elena! Încetează odată, femeie!

Ridică un deget de atenţionare la el:

- Mai uşor cu tonul ridicat!

Mihai se apropie şi mai mult de deschizătura uşii, ca să poată şopti:

- Ascultă-mă două minute! Ce dracu! Nu poate fi chiar atât de greu!

Ba habar n-avea el cât de greu era! Dar, în fine - şi-aşa n-avea ce mare lucru să facă, până veneau poliţia sau Emil... Mihai se apropie şi mai mult, privind-o drept, foarte atent...

- ... Tot ceea ce am făcut, am făcut pentru noi doi. Ca să avem noi doi. Ca să nu mai trebuiască să umbli prin second-hand-uri. Ca să nu ne mai petrecem concediile acasă, zugrăvindu-ne singuri pereţii! Ca să putem să ne permitem să fim fericiţi!

"Nu, puiule! Ceea ce ai făcut, ai făcut pentru tine. Fiindcă ai avut numai tu. Şi-ai fi putut să-mi dai şi mie din ce ai tu, dar ai preferat să mă laşi să umblu prin sehaş-uri. Iar concediile eu mi le-am petrecut zugrăvind - că tu ai plecat în delegaţie, la Roxănica! Căreia, apropo - i-ai dat din agoniseala ta cu vârf şi-ndesat! Să socotim vila, maşina, bunurile mobile..." Prefera să tacă, fiindcă zău că n-avea nici un rost să-i spună adevărul verde-n faţă - de vreme ce el l-ar fi refuzat cu încăpăţânare, ea ar fi dat dovadă de prostie şi lipsă de simţ de conservare a energiei...

- Am realizat că am o vârstă, că ocup posturi politice şi că la orice oră pot zbura din ministerul ăla. Şi-am făcut ceea ce trebuia să fac, ca să mă ancorez bine acolo. Şi în politică. Şi, la dracu - am supt cât am putut eu de mult! Cât s-a putut!

Mâna lui se întinse şi o prinse de braţ:

- Pentru noi doi am făcut totul. Doar pentru noi doi.

- Eu am tras concluzia, în ultima lună, că nu te mai vreau. Nici pe tine, nici averea pe care-ai strâns-o.

Tăcere... "Hai, Eleno - joacă-ţi cartea! Dacă ştii să-i vorbeşti cum trebuie, chiar s-ar putea să divorţaţi mâine la notar!" Oftă greu:

- Eu n-am vrut niciodată bani. N-am vrut haine de firmă, n-am vrut bijuterii, vile, maşini... Eu m-am simţit minunat aşa, săracă cum am fost întotdeauna. Am mers pe stradă, printre oameni săraci, m-am uitat la oamenii bogaţi şi mi-am spus că nu vreau să fiu ca ei. Pentru că ei au bani; dar eu am ceea ce ei nu vor avea poate niciodată. Eu te aveam pe tine.

Ochii lui Mihai "picară" într-o blegire instantanee...

- Tu, cu bunătatea ta, cu grija ta faţă de mine şi familia noastră, tu care nu beai alcool şi nu mă loveai niciodată... Şi care nu căutai niciodată de ceartă... Tu ai fost marea mea avuţie! Timp de şaptişpe ani, eu m-am considerat o femeie fericită doar pentru că am avut un bărbat ca tine!

Mihai părea pregătit să pice într-un genunchi şi s-o implore să-şi reia jurămintele şi căsnicia! Îi tăie repede elanul:

- Doar că m-ai înşelat. Iar eu am aflat. Şi nu doar că m-ai înşelat - ai făcut un copil cu o minoră! Ignorând complet faptul că, la dracu - timp de şaptişpe ani, ai avut lângă tine o femeie aptă şi dornică să-ţi facă copii! Tu ai făcut copii cu alta!

- Ştii bine că decisesem

- Ei bine, pe mine chestia asta m-a ajutat să văd toate neajunsurile pe care le-am trăit alături de tine! Şi toate nemulţumirile, mari şi mici, pe care le-am avut şi faţă de tine, şi faţă de deciziile tale. În ultimele 30 de zile, toate astea s-au acumulat şi s-au transformat într-un "nu" gigantic.

Bărbatul din faţa ei nu prea ştia ce să spună, dacă să rişte să spună ceva...

- Nu, Mihai. Nu te mai pot suporta. Nici măcar preţ de şase ore ca musafir sub acelaşi acoperiş - darămite în rolul de soţ! Nu mai pot şi pace! Aşa că am fost azi la birou, m-am asigurat că am primit salariul şi l-am scos pe tot de pe card. Pentru că mâine dimineaţă mă duc la tribunal şi depun divorţul.

- ... N-ai putea să-mi mai acorzi o şansă?

- Nu. Nu pot convieţui cu tine. Nu pot sta cu tine doar pentru banii tăi. Că nu sunt genul ăsta. Iar sentimentele pe care le-am avut cândva în suflet pentru tine s-au scurs...

Mihai nu spunea nimic, dar o asculta cu maximă atenţie...

- Ai văzut că, de când mi-a spus DNA-ul totul, nu te-am căutat niciodată? Ai observat că, dacă nu-l trimiteai pe Negoiţă după mine, n-aş fi venit la arest? Ştii de ce, Mihai? Fiindcă am uitat. Am uitat să te caut, am uitat să mă interesez de tine, am uitat că ai probleme cu legea, că s-ar putea să ai nevoie de cartele telefonice sau de nişte chiftele comestibile... Am uitat de tine. Opusul iubirii nu e ura, ci uitarea. Iar eu, din clipa când am descoperit că nu sunt chiar atât de bătrână ca să rămân singură şi părăsită de toţi şi toate, am uitat de tine. Ai vrut-o pe ea. O ai pe ea.

Soţul ei legitim nu scotea un sunet. O privea şi tăcea mâlc! Şi cum nu reacţiona nici fizic, îşi trase uşurel braţul din mâna lui:

- Am descoperit, atunci când mi-am refăcut viaţa, că de vreo zece ani încoace nu mai considerasem patul din dormitor decât un obiect necesar odihnei. Aşa că...

Mihai coborî mâna, descumpănit...

- Aşa că nu te pot lăsa să intri. Ai face-o degeaba. Ba, mai mult - ţi-ai face singur probleme cu mama copilului tău. Eu mi-aş face mie însămi probleme cu iubitul meu. Şi le-am da băieţilor de la interceptări o discuţie de zece ore cel puţin.

Soţul ei oftă greu:

- Am înţeles. Şi te-am înţeles. Te rog doar să mă laşi să dorm în bucătărie, cu capul pe masă. Iar mâine dimineaţă o să mă duc la secţie şi-o să cer mutaţie. Te rog.

Ridică privirea peste umărul lui... şi rosti clar, limpede, cu ochii în ochii lui Negoiţă:

- Dacă te las acum să intri, ne pierdem amândoi toate avantajele şi toţi aliaţii. Aşa că nu - n-o să intri în casa asta. Marşează spre planul B. Şi ai grijă de familia ta - de noua ta soţie şi de copilul vostru.

Mihai o prinse iar de braţ - cu putere, de data asta - şi scrâşni printre dinţi:

- Tu nu pricepi că femeia aia şi plodul ei nu mă interesează absolut deloc? Nu pricepi că sunt gata să renunţ la tot pentru tine? Inclusiv la avere?

Îi desprinse mâna de braţul ei, îl împinse frumuşel mai încolo şi dădu să închidă uşa. Bineînţeles că Mihai ripostă - şi se repezi spre uşa din spatele ei!

- Nu-nu!

Răcnise la el şi-l apucase de costum - şi-l smucise cu toată forţa ei! Mihai se dezechilibră, dar reuşi să nu cadă. Şi răcni:

- Elena!

Ea urlă la propriu la el:

- Nu-ţi permit!

Fu trasă spre scări - cu intenţia limpede de-a se încuia el în casa ei! Şi-asta nu trebuia să se întâmple! Aşa că se folosi de forţa imprimată de gestul lui şi-l trase după ea. Şi-i dădu drumul la costum ca să-l apuce pe păr.

- Aau!

Trase bine-n jos! Spre ciment! Fir-ar el al dracului de boşorog pedofil! Las' că-i arăta ea lui!

- Elena!

Cum-cum? Emil? Venise?

Recunoscu silueta poliţistului, pe scări - aşa că îi dădu drumul lui Mihai şi se repezi în propriul apartament! Şi puse frână şi se răsuci, închise uşa şi-o încuie. Imediat, palmele bufniră pe tabla uşii!

- Deschide imediat!

Răsuci şi siguranţa şi făcu doi paşi în spate...

Se liniştise ca prin minune, fiindcă schimbase butucul şi se simţea în perfectă siguranţă acum...

Tii, ce bine se simţea! Ce bine i le zisese! Toate îi reuşiseră de minune - toate frazele, toate ideile... Acum îl auzea pe Emil "preluând conducerea ostilităţilor". Poliţistul care venise cu Mihai îi era inferior în grad, aşa că nu mai scotea nici un "miau"...

Acum, că venise Emil, putea spera că n-o să mai trebuiască să redeschidă uşa, să vorbească cu Mihai, să...

Oare cu ce venise? Avea maşină? La ora asta, RATB-ul "închisese" - deci venise, probabil, cu maşina lui sau cu un taxi... Sau cu o maşină de patrulă...

Discutau, pe voci coborâte. Din fericire, discutau cu calm. Probabil că Emil încerca să găsească o soluţie de compromis... Mihai spunea "Nu" destul de tare... Poliţistul cu care veniseră ei nu mai spunea nimic...

Auzea, pe lângă vocile lor, un fel de ropot... ca un tropăit... tot mai tare...

"Orlando? A venit Orlando?"

Venise Orlando? Sau era poliţia trimisă de 112?

Răcnetul o dezmetici - un răcnet de bărbat! Se repezi să se uite pe vizor. Şi, imediat cum lipi obrazul de uşă, văzu silueta lui Orlando repezindu-se spre Mihai!

Doamne! Îl pocnise cu pumnul în cap! Cât era el de mare, Mihai "o încasase"!

- Doamne! E nebun!

Nu se putuse abţine - exprimase opinia aia cu voce tare! Păi îl pocnise de-l destabilizase de tot! Şi-acum se-ncăieraseră de-a binelea! Şi umpleau scara blocului cu răcnete!

Hei! Se grăbi să descuie uşa. Şi-o deschise. Şi-l văzu pe Orlando...

Bufni în râs! Scena din faţa ochilor ei era ruptă dintr-un film cu roboţi! Orlando îl pocnise pe Mihai atât de tare, că-l trântise la pământ. Şi-acum îi căra în continuare pumni şi şuturi - în funcţie de cum reuşea să ajungă pân' la el -, în timp ce Negoiţă încerca să-şi apere clientul cu diplomatul iar Emil şi celălalt poliţist încercau să-l apuce şi să-l tragă pe Orlando din proximitatea lui Mihai! Şi culmea era că nu reuşeau! Răcneau tot felul de comenzi la adresa lui Orlando, dar îl tot scăpau din mâini! Iar Orlando ajungea şi-l lovea pe Mihai! Doamne! - cât de tare dădea în el!

Emil întoarse capul spre ea doar preţ de-o clipă - după care se concentră asupra lui Orlando:

- Lasă-l! Lasă-l, n-auzi?

Nuu, nu-l lăsa! Evident - avea de plătit unele poliţe, în numele ei! Se grăbi să-l oprească ea - strigă, ca să izbutească să se audă peste răcnetele lor:

- Orlando, lasă-l! Te rog!

Orlando se opri - moment în care Emil îl înhăţă bine şi-l trase cam jumătate de metru... Tânărul îi aruncă ei o uitătură urâtă - şi ţipă:

- De ce să-l las?

"Ca să nu-l omori!" Trase aer în piept şi nu apucă să răspundă...

- Dacă-i crăp capu', sunt obligaţi să-l ducă la spital! Şi le ia vreo trei ore, cu tot cu analize!

- Dar te-ar duce pe tine la secţie.

"Şi nu vreau să aud că ai fost reţinut din cauza mea. Adică a bărbatului din actele mele."

Incidentul trebuia să se oprească aici. Aşa că păşi într-o parte şi-i făcu semn să intre... Deşi Emil îl trăgea uşurel spre uşa ei, Orlando nu se urnea din locul ăla, mirat probabil de graba cu care Enna lui luase apărarea fostului soţ...

Mihai nu se repliase - rămăsese ghemuit pe jos, protejându-şi capul cu braţele. Negoiţă "mirosise" stingerea conflictului, aşa că se aşezase între clientul lui şi Orlando. Emil o privea lung şi-o ruga, din privire, să-l bage odată pe Orlando în casă! Singurul care nu pricepea "aritmetica" de pe palier era poliţistul care-l însoţise pe Mihai de la arest - şi care cu o mână ţinea de braţul lui Orlando iar cu cealaltă mână se buzunărea ca să scoată mobilul şi să sune după nişte cătuşe... Îşi privi lung iubitul şi oftă scurt:

- Nu te-am sunat ca să-i crăpi capul. Te rog - intră.

Emil îl împinse prompt spre uşă - dar poliţistul "de arest" nu-i dădu drumul:

- Hei-hei! Un' te duci?

- Lasă-l! Dă-i drumul!

Emil încerca să-l convingă să-i dea drumul, poliţistul nu era foarte sigur că arestatul la domiciliu n-o să vrea să depună plângere pentru agresiune... Negoiţă insistă şi el:

- Dă-i drumul. E OK.

Gata! Ieşi pe palier şi-l apucă de geacă. Şi-l trase ea în casă. Închise uşa, o încuie... "Şi-acum, dacă e furios şi n-a priceput exact cum stă treaba, să vezi tu că iar încasezi două palme peste ochi..." Orlando era extrem de calm - dar doar pe exterior, pentru că ochii îi scăpărau furie:

- Ăla să aibă mare grijă! Mare de tot! Să nu-l pună dracu să insiste să intre! Că bătaia lui n-o ia nimeni!

- N-o să insiste. O să găsească Emil o cale...

"Iar Emil ăla? Nu cumva tu l-ai chemat încoace?" Ochii lui Orlando deveniseră extrem de bănuitori la adresa ei şi-a poliţistului care-o fila zilnic...

- ... Emil o să găsească o cale să-l ţină la secţie până mâine. Altfel, fiind poliţistul care se ocupă de cazul nostru, ar fi obligat să stea şi el aici, cu noi. Şi nu cred că-i surâde ideea. Că, din câte am înţeles eu, are familie...

Nu, cuvintele ei nu-l liniştiseră ci iscaseră alte întrebări în mintea lui. Întrebări de genul "de unde ştii tu ce familie are el", "ai întrebat tu sau ţi-a spus el"...

"Mm - nu-i fraier deloc!" Orlando avea fler. Şi era isteţ. Şi era aproape imposibil de păcălit. Tocmai de-asta, se grăbi să fie extrem de sinceră:

- Nu e interesat. "M-a avut la îndemână", cum se zice, şi nici n-a clipit. Nu toţi bărbaţii sunt ahtiaţi după relaţii pasagere...

Orlando trase aer în piept, dornic probabil s-o întrebe dacă iar i se părea ei că ei doi aveau o relaţie pasageră. Dar nu mai apucă, pentru că soneria ţârâi... Acu' ce mai voiau?

Tânărul se apropie şi-o prinse de umeri. Şi-o conduse la uşă:

- Descuie.

Aşa, cu el în spatele ei, zău că nu-i era frică să descuie! Se conformă, deschise uşa...

Mihai încasase mult mai multe lovituri decât i se păruse ei că îi reuşiseră lui Orlando. Avea o vânătaie în formare în mijlocul pometelui stâng şi-un cucui de toată frumuseţea fix în frunte. Plus restul de cucuie ascunse prin păr... Mihai nu se grăbea să deschidă discuţia; în schimb, Emil decise să-i demonstreze poliţistului de la arest că e stăpân pe situaţie şi ştie exact ce are de făcut în situaţia dată:

- E evident că dl Popescu nu poate intra în domiciliul din acte. Am căzut de comun acord să-l duc la secţie până mâine dimineaţă, când i se poate face mutaţia.

Negoiţă interveni:

- Iar eu am discutat cu cine trebuie şi am obţinut clemenţă din partea justiţiei. Aşa că mâine, la nouă fix, vă puteţi prezenta la notariatul de pe Ştefan cel Mare, ăla de vizavi de parc, pentru divorţ.

Poftiim? Mâine, notariat, divorţ? Mm - era o capcană strecurată acolo... Şi era prea târziu, iar ea era prea obosită, aşa că mintea ei refuza să calculeze şi să găsească capcana...

Mihai o privea lung, ea îl privea lung, mâinile lui Orlando îi mângâiau uşurel umerii şi braţele... Şi era linişte... Emil continuă:

- Deci mâine, în cea mai mare discreţie posibilă, la nouă fix, vă întâlniţi la notar.

Se grăbi să completeze:

- Până-n zece. Dacă nu apare şi el, la zece şi-un minut m-am urcat într-un taxi şi-am pornit spre Judecătoria sectorului doi.

Mihai aprobă scurt cu capul. Ia uite-l! Ia uite ce ferm aprobase... Emil insistă:

- Deci, fără presă, fără vâlvă, fără camere ascunse.

Ce camere ascunse? Ce-i venise? Oare... Oare se referise la Orlando? Oare avea el informaţii despre camere ascunse şi Orlando? N-apucă să se gândească prea mult la varianta asta...

- Am făcut gălăgie multă în bloc. Să sperăm că vecinii nu au calităţi de turnători, sau...

Aia era încheierea. Emil nu prea ştia cum să spună "Hai, că noi plecăm - pa!", aşa că încerca să o determine pe ea să facă încheierea...

- Mâine dimineaţă merg şi eu cu voi la notar.

Negoiţă îi zâmbea ei suav, promiţându-i din privire că juca el rolul de arbitru-gard aşa că putea să stea liniştită... Ia să le strice ea şmecheria! Mai ales avocatului!

- Mâine, la notar, la opt. Că de la nouă s-ar putea să aibă deja programări. Să-l suni, să-i spui că are treabă dis-de-dimineaţă.

Bărbatul aprobă:

- Îl sun imediat cum fac rost de numărul lui.

Emil păşi în spate:

- Noi mergem la secţie.

Fu rândul ei să aprobe... Ei toţi se pregăteau de plecare, dar Mihai nu se clintea - şi-o privea lung... Ea simţea mâinile lui Orlando mângâind-o uşurel pe umeri şi pe braţe... Decise să spargă ea tăcerea:

- Mulţumesc.

Pe chipul lui Mihai "înflori" un rictus scârbit. Privirea lui se ridică deasupra capului ei... Iar ea simţi cum palmele lui Orlando se opresc, iar degetele se strâng un pic... Tânărul din spatele ei era pregătit s-o tragă deoparte şi să tabere iar cu pumnii şi picioarele pe soţul infidel... Chiar nu era cazul. Scandalul durase destul. Şi era târziu. Şi nimeni n-avea nimic de câştigat din noua încăierare. Aşa că se lăsă uşurel pe spate şi lăsă capul pe pieptul lui Orlando. Şi zâmbi amabil spre Mihai:

- Mâine, la notariat, la opt fix.

Fără să scoată un cuvânt, Mihai se răsuci pe-un călcâi şi porni spre scări. Iar Orlando o trase uşurel spre el, adică spre spate... Mihai cobora scările, prin faţa poliţiştilor, iar Negoiţă îi turuia de zor şoapte la ureche... Emil o privea lung, un pic întrebător, un pic nedumerit...

"Păi, să ştii că n-ai de ce să te uiţi întrebător la mine! Că ştii bine de ce Orlando e înăuntru iar tu afară!"

Şi, la dracu! - ăsta fusese cel mai nenorocit, cel mai nepotrivit gând care-i putuse străbate mintea în clipele astea! Aşa că închise uşa, o încuie, puse siguranţa...

Oftă greu, pentru că Orlando o săruta uşor pe gât... Şi ştia că nu era bine, că în curând toate astea or să se termine, că o să sfârşească singură la geam, holbându-se la aleea pustie, ascultând liniştea... şi tăcerea şi numărând zilele de singurătate...

Braţele o cuprinseră uşurel, lipind-o de el... Iar el oftă din nou:

- Te-a întristat...

“Stop! Eleno, trezeşte-te! Orlando te-a simţit, că eşti tristă! Ai grijă ce faci, da?” Zâmbi scurt:

- Nu. Mai degrabă m-a speriat. Hai să ne odihnim; OK? Poţi să dormi la mine azi?

- Da.

Tii, ce bine! Chiar n-ar fi putut să pună geană pe geană dacă ar fi fost singură! S-ar fi gândit la propria viaţă, la ceea ce-i făcuse Mihai, la faptul că mâine va divorţa - aşa că o să rămână singură şi-o să moară singură... Şi-ar fi bocit fără rost. Mâine, la notariat, i-ar fi dat lui Mihai satisfacţia de-a fi plânsă şi nedormită. Aşa că se bucura sincer pentru prezenţa lui Orlando! Care-o trăgea grăbit spre dormitorul mic...

Intră. Şi se grăbi nu la pat, ci la geam. Unde profită de întunericul din casă şi “studie” siluetele de pe trotuar...

Mihai era lângă avocat. Adică era lângă Emil, iar avocatul se lipise de el ca marca de scrisoare. Sau ca musca de rahat. Avocatul era lângă poliţistul de la arest, care stătea lângă Emil... Erau o “adunare” ciudată. Un arestat, doi poliţişti şi-un avocat penalist discutau, la miez de noapte, despre “procedura arestului la domiciliu în vremuri de divorţ”. Tot Emil părea cel inspirat... Tot Emil era, după părerea ei...

“Tu nu pricepi că nu te vrea? Că, dacă te voia, avea o mie de ocazii să-ţi iasă-n cale şi să-ţi dea de înţeles chestia asta?”

Brusc, capul lui Mihai se întoarse spre bloc. Soţul ei voia să vadă dacă actuala lui nevastă stă la fereastră şi se holbează la el. N-o vedea, fiindcă era întuneric în apartament, aşa că se holba către geamuri... Şi oscila, probabil, între a calcula că soţia lui îl priveşte, de la adăpostul întunericului, şi a concluziona că, de când devenise pedofilă şi agăţa tineri liceeni, nevasta lui chiar îl uitase pe “ofilitura” de soţ al ei! Numai el ştia ce gândea. În orice caz, sigur gândea ceva şi la adresa lui Orlando...

- Tu ai mâncat cina?

Aprobă cu capul. Orlando tăcea, semn că şi el mâncase... Sau că n-avea suflet s-o ţină acum în bucătărie, cu cuţitul în mână, ca să-i facă şi lui două sandwich-uri... Fu din nou prinsă uşurel de umeri:

- Hai - te rog, hai să te odihneşti.

Aprobă şi se lăsă trasă de la geam. El îi scotea halatul, ea se gândea că e o pedofilă nenorocită care-i pusese tânărului creierii pe moaţe şi-apoi avea speranţe cu poliţistul... şi mai rânjea, când şi când, pe direcţia interlopului...

Orlando o trăgea spre pat. Ea nu se împotrivea, întristată că devenise neserioasă tocmai la bătrâneţe - şi că-i face un aşa rahat gigantic copilului care, la urma urmei, n-avea decât vina că se aventurase într-o relaţie cu ea...

Fu aşezată, lungită şi învelită. Închise ochii - nu voia să-l vadă dezbrăcându-se repede-repede, grăbit “să-şi primească premiul”, adică să ajungă lângă ea în pat...

Gata - o luase în braţe, o lipise bine-bine de el, aşa că “era fericit”. Ea, însă...

Oftă greu. Greu de tot. Închise ochii... Orlando o sărută uşor:

- Nu mai ofta. Te rog! Mă doare sufletul când te-aud oftând!

- Nu pot! Adică nu vreau să oftez, dar îmi scapă pur şi simplu!

Şi-o spusese oftând! Fir-ar... Orlando bombăni:

- Îţi garantez eu că n-o să te mai deranjeze! După ce m-a cunoscut personal şi-a înţeles cine sunt, să fii sigură că n-o să te mai caute vreodată!

Ehei - habar n-avea el! Dar, sigur, îl lăsa să creadă ce voia el să creadă... Simţi cum i se umplu ochii cu lacrimi:

- M-am speriat! Am luat un somnifer şi m-am culcat, pe la opt jumate. Şi am auzit soneria, m-am gândit imediat că tu eşti... M-am repezit la uşă, am descuiat plină de optimism... Şi i-am văzut pe ei. El, avocatul şi poliţistul de la arest. Şi am simţit cum mă prăbuşesc, o dată cu propriul moral... Am simţit că n-o să scap niciodată - că o să se ţină de mine şi de viaţa mea ca holera... Ca hepatita...

- M-ai omis pe mine. Prezenţa mea. Şi dorinţa mea.

- Nu te-am

- Eu o să am grijă să-l dezlipesc de viaţa ta. Şi-o să-l ţin la o distanţă îndeajuns de mare ca să nu te mai simţi vreodată deranjată de el.

Orlando plănuia să stea lângă ea şi s-o ferească de Mihai. Ani în şir, dacă era cazul. Se simţea jalnic, de vreme ce ea nu se vedea petrecând Paştele ăsta cu el...

"Eleno, Eleno - ai dat de dracu! L-ai băgat în casă, în pat, iar el s-a lipit de viaţa ta. Şi se implică în ea. Şi să vezi tu ce afurisită o să fie dezlipirea..."

Trebuia să termine cu Orlando. Urgent. Adică înainte de Revelion. Nu ştia cum... Nu ştia cum să se convingă pe ea însăşi să termine cu Orlando - că, vorba aia, ea îl sunase azi, ea îl chemase...

Se eliberă din braţele lui şi-l împinse bine pe cearceaf - că intenţionase să se răzvrătească la intenţia ei. Aşa! Şi-acum se aşează lângă el... Piciorul peste el, mâna peste el, capul pe umărul lui... Orlando mirosea bestial - şi arăta bestial, era fierbinte şi moale şi pufos şi-o făcea să plângă rău, că ea era bătrână...

- Iar ai oftat...

Iar oftase - involuntar, când se gândise că era bătrână şi ofilită şi el o să renunţe până la urmă, suflul de aer ieşise cu putere sub formă de oftat...

- ... Enna...

Gata - adio linişte! Scăpă un suspin - şi-şi acoperi repede capul cu braţul, fiindcă o durea sufletul şi-o să plângă rău...

- Enna, nu mai plânge! Tu chiar vrei să mă dau jos de-aici şi să mă duc după el şi să-l rup cu bătaia?

Negă şi îngăimă:

- Nu plâng... din cauza lui...

- Şi-atunci de ce plângi?

Oftă iar, din tot sufletul... Îl simţi făcând un gest amplu cu braţele, care voia să spună că uite, iar oftase... Şopti, plângând de-a binelea:

- Pentru că eşti lângă mine... şi mă ajuţi tot timpul... şi ştiu că într-o zi... o să pleci...

"Şi-acum ţi-ai dat foc la valiză - să vezi tu cum o să discutaţi toată noaptea despre cum şi când şi de ce o să plece el sau nu..." Ciudat, Orlando nu spunea nimic...

- ... Tu ai viitorul... în faţă iar eu... nu mă potrivesc în viitorul tău... Ştiu asta, şi mă gândesc... cu groază la clipa aia... când o să ne îmbrăţişăm, şi-apoi tu... o să pleci şi eu... o să rămân singură şi-o să mă gândesc... că o să-ţi fie bine, că ea... e potrivită pentru tine şi te iubeşte mult...

Îl simţi ridicându-se un pic - şi se simţi sărutată pe cap. Era un suflet tare bun, băiatul ăsta - o înţelegea şi nu încerca s-o mintă spunându-i că n-o s-o părăsească niciodată...

- ... Enna... Primeşti un sfat de la mine?

Aprobă grăbită cu capul - cum să nu primească sfaturi de la el?!

- Şi nu te superi pe mine că-ţi dau sfaturi de genul ăsta...

Negă, evident! Şi deveni foarte atentă! Dacă Orlando se temea că ea se va supăra, atunci plănuia să-i spună o chestie la care putea avea contraargumente...

- ... Tu eşti prea... conservatoare. Eşti prea "ancorată" în viaţă - în realitate. Cum să spun... Tu trebuie să ştii totul, să plănuieşti totul, să aranjezi totul pe cinci ani de-acum încolo. Şi nu e cazul. Niciodată nu e bine să plănuieşti aşa, pe termen lung. Şi nu e bine să vezi doar alb şi negru. Viaţa e compusă din nuanţe - ştii? Uite, eu, când m-am hotărât să mă apropii de tine, nu m-am gândit că o să petrecem Revelionul împreună. M-am gândit că o să ne petrecem noaptea împreună. Şi, dacă constat că o să-mi placă, o să fac tot posibilul ca şi ţie să-ţi placă noaptea petrecută împreună cu mine. Înţelegi?

Da, înţelegea. Dar ce să facă, dacă aşa era ea? Dacă ea trebuia să-şi planifice viaţa, să aibă stabilitate, să ştie că lucrurile erau bine aranjate, că nu se mai puteau schimba, că nu exista nepre-

văzut care să-i strice aranjamentele...

- ... Când am venit azi la tine, n-am ştiut dacă m-ai sunat ca să mă chemi să te-ajut să-l goneşti, sau ai încercat să-mi spui că l-ai poftit să intre şi mă anunţi cu gentileţe că nu mai e cazul să-ţi apăs soneria. Am venit pur şi simplu. Şi-am venit hotărât să-l gonesc pe el, să te fac să mă primeşti în casă şi să te conving să dormi în braţele mele. Am alergat până aici şi am improvizat la faţa locului. Astfel încât să te fac să-mi îndeplineşti planurile. N-am planificat să dorm la tine, n-am planificat să merg cu tine la notar, n-am planificat să petrecem Revelionul împreună. Am planificat doar atât cât ştiam că pot obţine azi. Ca să nu fac comoţie gândindu-mă la cum să fac să obţin Revelionul în doi - eu şi tu. Ai înţeles?

Aprobă încet cu capul - înţelesese... Fu rândul lui Orlando să ofteze:

- ... Nu mai programa viitorul. Nu-ţi mai impune termene şi poziţii pe care să le ocupi musai. O să fie ce-o să fie. Poate că, în drum spre ţinta ta, o să descoperi că nu-ţi face bine să-ţi atingi ţinta. Dacă tu eşti crispată şi ai ideea fixă că trebuie să ajungi până acolo, există riscul să-ţi faci rău fără să observi că-ţi faci rău!

- ... Ai dreptate... Dar, până acum, aşa a fost - am planificat totul, viitorul era limpede pe tot cincinalul...

- Nu e bine aşa. Viaţa ta trebuie să fie maleabilă. Astfel încât să poţi să te strecori printre probleme, în loc să fii nevoită să te lupţi făţiş cu ele.

Avea dreptate, ce mai!

- De-asta nu mă însor eu. De-asta spui tu că sunt imatur şi că refuz să mă comport conform cu vârsta mea. Fiindcă eu nu plănuiesc să mă însor şi să devin tată. Eu, dacă vrei să ştii, nu plănuiesc decât pentru cel mult 24 de ore înainte. Azi, acum, aici, plănuiesc ca mâine să merg cu tine la notar. După care trebuie să mă duc la antrenament, iar tu trebuie să te duci la serviciu. Iar seara plănuiesc să vin la tine - şi să nu te mai las să dormi. Şi-atât. Ăsta-i planul meu. Nu-mi rămâne decât să fac tot ce pot ca să se întâmple exact aşa cum am plănuit. Mă înţelegi, da?

Aprobă - Orlando gândea "tipic bărbătesc", "tipic tineresc", "tipic burlac"...

- ... Ştii, voiam să-ţi spun... Uneori, şi eu îmi dau seama că e posibil ca într-o zi să descopăr că există altcineva... Şi să ştii că m-am gândit deja ce-o să fac. Şi n-am să-ţi spun nimic pe tema asta, fiindcă nu vreau să plângi, sau...

Deci, şi el ştia că într-o zi poate să descopere că există altcineva... Altcineva în viaţa lui, sau a ei? Probabil că în viaţa ei - nu? Şi cum chestia asta o interesa foarte-foarte tare, decise să nu-l lase să tacă:

- Ai să-mi spui totul pe tema asta. Dacă într-o zi o să descoperi că există altcineva...

Şi-acum tăceau - iar ea era hotărâtă să nu-l lase să schimbe subiectul, sau să-l îngroape...

- ... Indiferent ce se va întâmpla, când şi cu cine - tu vei rămâne cea mai bună prietenă a mea. Pentru totdeauna. N-am să spăl putina - indiferent cât de bine sau de rău o să-mi fie cu ea. Indiferent cât de tare o să încerci tu să mă depărtezi de tine. O să fiu mereu în apropierea ta. Şi o să te ajut mereu. Chiar dacă între noi n-o să mai fie nimic altceva decât prietenie.

- ... Nu cred că asta e posibil.

- E foarte posibil. Şi-o să te convingi de asta.

Deci el era sigur că o să apară altcineva...

Păi, era bine dacă Orlando se pregătea mental pentru "altcineva"! Poate că, în realitate, acea "altcineva" exista deja - şi fuseseră certaţi, sau îl înşelase, sau trecuseră printr-o fază de-aia cu "trebuie să ne vedem şi cu alţi oameni"... Iar respectiva se dezmeticise când o văzuse pe "Enna" la circ - sau conducându-l la liceu... Iar acum el încerca să se dezlipească de Enna în aşa fel încât să n-audă că încercase să se sinucidă, sau că picase în depresie...

- ... Te rog eu mult - nu te mai gândi la ce-o să fie peste cinci ani. Nu te întreba nici ce-o să fie peste-o săptămână! Bucură-te de ziua de azi! Bucură-te de orele pe care le trăieşti acum! Fă în aşa fel încât să-ţi fie ţie bine - şi bucură-te că ţi-e bine! Şi las' că vezi tu ce-o să mai fie mâine! Bucură-te de azi! Bucură-te că suntem aici...

Aa, păi bineînţeles că se bucura că sunt aici! Ţup! - şi se aşează comod peste el:

- Mă bucur că suntem aici. Şi mă bucur că nu ne-am culcat încă.

Orlando începu să râdă... Şi ea râdea:

- Fiindcă o să ne culcăm chiar acum!

Şi, după ce-or să se culce rău de tot, or să doarmă...

6 octombrie 2015. Vineri.

1,24

Era linişte. Şi era întuneric. Coborâseră jaluzelele după ce se culcaseră, ca să poată să doarmă. Şi, după ce se culcaseră din nou, nu se mai obosiseră să le ridice. Asta era riscant, că mâine dimineaţă ea trebuia să ajungă la notar...

Orlando o aşezase peste el. O ţinea în braţele lui. Îi pusese un pui de pernă sub cap, ca să stea comod, şi-o ţinea strâns în braţe. Şi părea că doarme; adică îl auzea sforăind uşurel. Sigur, putea să fie o stratagemă menită s-o facă să se liniştească şi să se odihnească...

Se simţea ciudat. Stătea în braţele lui şi se simţea... Se simţea nepotrivită. Cam ca un măr atârnat de-un candelabru. Sau ca o bomboană fondantă aşezată pe maşina de spălat. Stătea peste el şi simţea că locul ăla nu era al ei... Nu era pentru ea, sau "de ea"...

Azi, îşi pusese-n minte să-l privească. Şi-o făcuse. Îi urmărise mimica, gesturile, îi ascultase timbrul vocii... Orlando Sorrenti era un bărbat "fierbinte" şi la figurat, nu doar la propriu. Nu-şi ascundea trăirile, nu-şi cenzura gesturile, reacţiile... Orlando Sorrenti ştia prea bine cum e. Şi nu se mândrea cu asta, dar nici nu se ruşina. Era el însuşi. Nu-l interesa că îl aud vecinii, sau că îl vede ea, sau... Orlando se bucura pentru momentul pe care-l trăia - moment pe care făcuse el pe dracu-n patru să-l aducă "în parametrii" pe care-i voise el. Putea spune că bărbatul ăsta e fericit - că mereu aranja elementele propriului viitor după cum îi plăcea lui, aşa că prezentul lui era veşnic plăcut...

Ea nu putuse să fie ea însăşi. Ea continua să zacă închistată în crispările şi ideile ei fixe. Că e bătrână şi ofilită şi uşor mediocră. El trăise momentul la intensitate maximă; ea îl privise, se bucurase să descopere că el părea mai mult decât fericit, după care calculase că o să se ofilească iar el o să se ducă la alta mai tânără. Şi mimase extazul suprem. Nu se putuse rupe de nenorocitul ăla de gând... Deşi, vorba aia - palmele lui nu ocoleau nici o zonă de pe corpul ei, nici chiar pe alea pe care ea le considera mediocre şi fâsâite şi destul de ofilite. Pur şi simplu, nu reuşise să-şi scoată din cap ideile alea idioate! Şi se gândise la ele, aşa că el se bucurase iar ea mimase...

În fine!

Realitatea era evidentă - devenise evidentă inclusiv pentru el. Orlando n-o să rămână cu ea. O să găsească o fată tânără şi frumoasă şi specială, care-o să-i fure inima. Şi-o să vină la ea, s-o implore să-l ierte că inima i-o luase razna după alta şi s-o roage să-l ajute cu un sfat şi-o opinie despre mariaj şi familie... Şi-or să rămână prieteni, după cum spunea el. În realitate, ea o

să se ascundă de el. Şi, dacă n-o să poată să se ascundă, o să se certe monstruos cu el. Pentru că ea nu putea fi prietena lui. Dacă el putea, o făcea fiindcă aşa gândea. Aşa simţea. Ea nu gândea aşa; ea plănuia pe 20 de ani de-acu' încolo şi-şi făcea speranţe, îşi făcea planuri, îşi închipuia una şi alta... Ea n-o să poată să-i fie prietenă. Fiindcă fusese de-o idioţenie uriaşă şi îl lăsase pe Orlando să-i intre în suflet...

Poate or să facă Revelionul împreună. Dar Paştele sigur n-o să-i prindă angrenaţi în aceeaşi relaţie! Orlando o să petreacă Paştele în compania unei tinere. Se gândea că i-ar fi prins tare bine ca ea să nu-l petreacă singură, fiindcă s-ar fi gândit la Orlando, la fericirea lui, la nefericirea ei şi la pastile şi la metrou şi la geamul de la balcon...

O să vadă ea ce-o să mai facă! La urma urmei, era traducătoare! Putea, la orice oră, să vândă tot ce avea în casă, să-şi ia chiloţii şi cartea de identitate şi să se mute-n Franţa! Sau în Marea Britanie! Cu CV-ul ei, cu experienţa ei, ar fi putut lucra inclusiv la stat, sau pentru asociaţii care aveau grijă de români... Pentru notariate, sau... pentru poliţie...

Ridică încet capul şi încercă să coboare cât mai uşor de pe el...

- Ce s-a întâmplat?
- Mă duc să beau apă.
- Stai aici liniştită.

Evident, o muta lângă el pe pat - şi se ridica şi se ducea el... Ea nu putea să nu se uite lung după el, să mai constate o dată că viitoarea lui nevastă o să fie o femeie ultra-fericită... Oftă greu:

- Rece-rece, te rog.
- Ţi-o răcesc cu gheaţă?
- Da.

Că dacă nu putea să se apropie de sertarul cu calmante, avea nevoie de apă foarte rece...

"Uite ce e, Eleno! E evident că tu nu poţi să fii ca Orlando! Şi nici aşa cum ţi-a zis dna Claudia să fii! Tu, toată viaţa ta, te-ai gândit la mâncare, la întreţinere, la problemele de la serviciu... La petele de pe covor... Tu nu poţi să trăieşti aşa, de azi pe mâine, cum face el! Şi, până la urmă, el o să-şi găsească o tânără aşa ca el şi-o să plece cu ea. Şi tu o să rămâi singură - şi-o să-ţi găseşti pe cineva care să-ţi semene. Care să fie aşa ca tine. Dacă o fi să fie poliţistul, bine; dacă nu, e limpede că locul lui nu-i lângă tine! Şi, indiferent cât de tare îţi place ţie de el, relaţia voastră ar fi un mare fâs! Aşa că, ce-ar fi să termini tu cu Emil ăla? Că dacă o fi să fie, o să fie! Dacă nu, nu! Şi dacă faci comoţie sau pici în depresie, pe el o să-l doară fix în brişcă! Azi, acum, aici - termină cu Emil! Bea apa şi culcă-te! Şi bucură-te de tânărul care te ţine-n braţe!"

Aici nu prea îi reuşeau ei pasienţele - la "bucură-te de Orlando". Îi intrase-n cap că el era un copil iar ea o pedofilă lipsită de scrupule şi...

Venea cu apa. Un pahar plin-ochi. Umbra dezbrăcat prin casă şi părea atât de "confortabil" în pielea lui...

- Mulţumesc.
- Vrei şi un calmant?

Păi... Negă - că nu pastila era soluţia, ci limpezirea minţii ei de toate gândurile alea idioate! Aşa că ea bea apă, el revenea în pat... Îi lua paharul... O trăgea din nou peste el, o ţinea bine... Îl cuprinse uşurel cu braţele. Şi reuşi să se oprească în ultimul moment, să nu ofteze...

"Bucură-te de el. Azi, acum, aici, frumuseţea asta e cu tine - şi te ţine-n braţe. Şi, dacă i-ai propune să nu vă odihniţi, nu te-ar contrazice. Aşa că...

Aşa că, la urma urmei, avea doar 35 de ani. Şi nu născuse, nu făcuse variaţii mari de greutate... Frumuseţea asta de Orlando o alesese pe ea. Ceea ce-o făcea frumoasă... din oficiu, aşa... Hm!

Zâmbi. Şi închise ochii. Trebuia să doarmă, dacă voia ca de dimineaţă să fie atentă şi alertă la acte! Dacă mergea şi Negoiţă cu ei, chiar trebuia să fie foarte-foarte atentă...

6,02

Mm... OK, probabil că voia să se ducă la toaletă, sau... Sau poate-i era sete. Sau poate venise momentul să se dez-cocoaţe de pe el, ca să respire şi el în voie! Se mută deci pe pat, iar el o sărută şi se ridică... Aşternutul era rece aici, aşa că se demeticise instantaneu...

Adio somn! Orlando foşnea aici, în cameră. Nu se ducea la toaletă, nu se ducea la bucătărie... Se îmbrăca. Poate-i era frig, sau...

"Sau poate i s-a acrit de tine şi se duce unde are el treabă!"

Cât era ceasul? Se ridică, pe direcţia noptierei...

- Încearcă să mai dormi un pic.

Ete, fleoşc! Era şase...

- Eu nu mai pot să dorm. Dar tu chiar trebuie să ai mintea limpede azi! Te rog - culcă-te la loc.

- Nici eu nu mai pot să dorm.

- Nici dacă mă-ntorc şi te ţin în braţe?

"Păi la ce dracu te-ai mai ridicat atunci?!" Mm - era obosită şi nedormită şi uşor ţâfnoasă, din motiv de apropiat divorţ...

Dacă tot nu mai putea să doarmă o oră, hai s-o folosească cum trebuie! Hai să facă micul dejun! Şi cum Orlando se îmbrăcase şi se postase la geam, cu privirea aţintită asupra intrării în scara blocului, decise brusc să sară peste dulcegării. Că, la urma urmei, nu erau împreună - erau într-un *freelove* a cărui intensitate varia mult. Când era "la maximum", când nu se vedeau câte trei zile...

Ieşi deci. Traversă livingul, intră în bucătărie şi aprinse lumina. Şi se-apucă de micul dejun. O să facă... O să facă omletă. Cu şuncă. O omletă aşa cum ştia ea - mare cât o farfurie mare şi săţioasă cât un mic dejun complet...

Orlando nu venea la bucătărie... Ea regreta acum că nu-l sărutase de "bună dimineaţa" - că doar "venise drepţi la apel", îi caftise musafirul nepoftit, dormise la ea, o ţinuse peste el... şi-o sărutase înainte să se ridice! El o sărutase; ea...

Era, brusc, de două ori mai indispusă decât fusese înainte să facă calculul ăsta...

Să facă micul dejun - şi-apoi să se ducă să-l aducă la micul dejun. Şi-apoi mai vedeau ei ce mai făceau! La urma urmei, era bună şi metoda lui de planificare! Planifica strict cât putea face acum, repede! Iar cu restul se va descurca pe parcurs! Deci, micul dejun...

6,58

Micul dejun ieşise gustos - mai gustos, parcă, decât alte dăţi. Îl mâncau, însă, în tăcere. Ea stătea corect la masă; el îşi mutase scaunul la geam şi mânca pe pervaz. Nu-i spusese de ce mănâncă acolo, dar motivaţia era evidentă...

Orlando era nervos. Vedea asta de la trei poşte - Orlando "se remonta" în varianta furioasă, pentru că în curând ea o să se revadă cu Mihai, iar el era posibil să fie din nou în situaţia de-a interveni ca să-i ia ei apărarea...

Aha! El terminase! Tocmai se ridicase, cu tot cu farfurie! Ea mânca şi asculta... Nu, nu-şi spăla farfuria - o lăsa în chiuvetă şi revenea la geam...

Uneori, avea senzaţia că Orlando e atât de pueril! Adică atât de... masculin! Varianta aia care "masculinizează" zi-lumină şi pe care testosteronul îl împiedică să-şi spele farfuria şi să-şi ia singur apă! Varianta aia pe care ea... În fine!

Revenise la geam. Trăsese perdeaua şi deschisese geamul vertical. El fuma o ţigară, deşi ea încă mai mânca... Şi se uita de-a dreptul afară, ca un fel de "vezi că n-am plecat, aşa că, dacă te-apropii de adresa asta o să te-ntâlneşti cu pumnii mei"...

Ura tot rahatul ăsta. Şi ura comportamentul lui copilăros. Nu simţea nevoia să fie răzbunată! Nu simţea nevoia să-i vadă încăierându-se! Nu era una de-aia care, dacă nu-şi vedea iubitul caftindu-se pentru ea, se simţea neiubită şi nedorită! Ea voia foarte mult să fie linişte şi pace! Şi uite că Orlando plănuia tocmai războiul şi balamucul şi încăierarea şi picăturile de sânge... şi ambulanţa şi cătuşele, că Mihai venea cu poliţia...

Oare Emil venea şi el? Sau îl trimitea pe poliţistul de la arest? Teoretic, "preluase cazul"; şi trebuia să vină şi el. Dar la fel de bine putea spune că el "rezolvase problema, pe moment" şi rămânea la secţie ca să aranjeze cu Evidenţa populaţiei să facă mutaţia...

... Ar fi fost tare bine dacă ar fi putut să-l convingă pe Orlando să nu vină cu ea la notar. Parcă se simţea... ciudat, să meargă cu amantul la divorţ! De fapt, la vârsta ei, chiar era ciudat să se ascundă după pumnii tinerelului care-o iubea focos noaptea! Roxana nu venea cu Mihai la notar... Şi, dacă ar fi venit şi ea, chiar s-ar fi văzut ca dracu! Adică dacă ar fi fost toţi patru, ar fi arătat ca-n filmele horror! Doi boşorogi şi doi copii... Ea ar fi privit-o pe Roxana, în timp ce el l-ar fi privit pe Orlando. Iar Roxana şi Orlando s-ar fi privit şi, probabil, s-ar fi întrebat de ce dracu erau ei alandala şi nu se cuplau "după generaţie" şi ce dracu găsiseră la "ofilitură" şi de ce dracu nu se simţeau atraşi unul de celălalt...

Se ridică şi-şi duse farfuria în chiuvetă. Simţea, în clipele astea, pornirea de-a lua farfuriile şi-a le azvârli la gunoi. Aşa, ca formă de protest faţă de condiţia femeii care trebuia să spele încontinuu vase şi rufe şi să gătească încontinuu şi să cumpere tot ce trebuie în casă şi să se ducă şi la serviciu... să facă, eventual, şi vreo cinci copii...

Ea nu făcuse nici măcar unul...

"Eleno, gata! Bucură-te că e aici, cu tine, şi nu-ţi spune că el nu suportă chiuveta plină de vase!"

Asta ar mai fi lipsit! Adică, în fine, ştia că existau şi bărbaţi de-ăia care spuneau în gura mare când observau că nevestele lor luau o pauză...

Hm! Piu!

... Ia - că avea un mesaj! Oare cine ce-i scrisese? Îşi luă telefonul, mirată că Orlando nu se grăbise să vadă el cine-i scrie aşa de matinal... Negoiţă. Evident! Doar cine era să-i scrie - Emil? Mm...

"Am aranjat cu notarul, ne aşteaptă la opt fix. Poate reuşiţi să veniţi singură..."

Serios? Poate reuşea să vină singură? Reply!

"O femeie în situaţia mea nu vine singură la divorţ atunci când soţul ei vine cu avocatul şi poliţistul."

Şi probabil că-l va aştepta şi amanta, cu maşina, ca să-l ducă fuguţa la secţia ei şi să-l primească-n spaţiu! Ăsta chiar o credea prostuţă! Send! Aruncă telefonul pe masă! Mm - se înfuriase instantaneu...

Şi Orlando nu schiţa nici un gest, n-avea nici o intenţie de a-i spiona corespondenţa electronică...

Cât se făcuse ceasul? Puţin peste şapte. La televizor, probabil că intraseră deja în prima ştire. Violul dimineţii - sau jaful sau accidentul, funcţie de post. Calcula că, dacă notarul era vizavi de parc, mai aveau... 45 de minute... înainte de plecare... spre divorţ...

Mihai o să vină obosit, nedormit, nebărbierit, nespălat şi nemâncat. În condiţiile astea, ea ar trebui să se ducă... odihnită, aranjată, duşată şi mâncată. Şi veselă. Odihnită nu prea era, că se culcase târziu şi se trezise devreme. De aranjat, se aranja în cinci minute. Mâncată era. Îi mai rămăseseră duşată şi veselă. Păi... Păi, o să înceapă cu veselă. Şi-apoi făceau duş amândoi. Ca să apară amândoi duşaţi şi veseli. Şi crăcănaţi de-atâta dragoste fierbinte şi cu năbădăi!

Lăsă baltă totul; se grăbi la el şi i se aşeză-n poală. Şi-l pupă straşnic, cu intenţie. El nu

părea să înţeleagă... Ea încerca să-i arate cam la ce se gândise ea... Se părea că înţelesese şi el - şi n-o s-o refuze...

9,10

Era... linişte. Între ei. În notariat se făcuse destulă agitaţie, fiindcă începuse programul de lucru - şi veniseră secretarele şi asistentele şi printau şi ştampilau şi semnau şi uneori mai frigeau câte-un pumn în timbrul sec...

Erau prea mulţi. Şi totuşi, se înghesuiseră patru în camera notarului - plus notarul. "Afacerea" ocupa un apartament cu trei camere. De-ăla comunist, adică mic. În camera asta era o mică bibliotecă şi-un birou - şi nu încăpuseră decât trei scaune. Ei erau cinci... şi jumătate, fiindcă Emil stătea chiar în cadrul uşii. Bărbatul de la birou, un tip bărbos şi slab şi cam şters, fixa ecranul cu privirea şi click-ăia de zor din mouse. Probabil că apăsa *refresh*, rugându-se să primească odată numărul de înregistrare şi să-i vadă plecaţi...

Nu se înşelase - Mihai apăruse la notariat, la opt fix, cu o maşină de patrulă, însoţit de Negoiţă, Emil şi poliţistul de la arest. Negoiţă coborâse de pe scaunul din faţă; Mihai stătuse în mijlocul banchetei din spate... Ca arestaţii! Păi nu era el arestat la domiciliu? Normal că-l ţinuseră "arestat" - ca să nu uite cum e! Îi venea să râdă...

Mihai era, într-adevăr, obosit, nedormit, nebărbierit, nespălat şi nemâncat. Îi ghiorăiau maţele, când şi când. Ea se simţea frumoasă, tânără, duşată şi mâncată. Şi veselă. Şi era şi-un pic crăcănată, de la poziţia pe scaunul de bucătărie... În spatele ei "staţiona" cel mai straşnic tânăr pe care-l putea găsi - iar în spatele lui Mihai se agita avocatul muntean plătit de viitorul lui socru...

"Termină - că, dacă te-apucă chicotitul acum, vă-ncăieraţi pe-aici! Şi chiar nu e cazul!"

Chiar dacă i-ar fi făcut o deosebită plăcere să-l vadă iar pe Mihai chircit pe jos şi pe Orlando altoindu-i şuturi cu bombeul, realiza că aici era mult mobilier şi risca să-şi lovească picioarele... Şi-avea nevoie de ele aşa, întregi, pentru că era acrobat... Şi nici în cur n-o interesa de bărbatul de lângă ea - ăla care, timp de 17 ani, îi stătuse alături şi nu o lovise, nu o jignise, nu o abandonase, nu... Nu o lăsase însărcinată, nu...

Opusul iubirii era, într-adevăr, uitarea. Uitase de Mihai. Uitase repede, iar apariţia lui Orlando o ajutase mult să nu sufere...

Simţi un foşnet în spatele ei; iar mâna lui Orlando se aşează pe umărul ei stâng... Puţin mascată de mobilier, dar atât de vizibilă şi de către notar, şi de către Emil... Oare "copsese" mult la ideea aia? La regie? Că nu voise să-l oftice pe Mihai - voise să-i arate lui Emil că sunt împreună... Că încă sunt împreună...

Orlando se temea de Emil? Interesant! Oare el, ca bărbat, simţea ceva în comportarea poliţistului? Ceva ce ea nu putea simţi, sau omitea pur şi simplu? Oare Orlando încerca să-l îndepărteze pe Emil? Sau voia doar să-l calce rău pe nervi? Dacă-şi amintea ascuţimea frazelor pe care le schimbaseră în bucătăria ei, era tentată să creadă că pur şi simplu nu se suportau - poliţistul nu-l suporta pe golan iar tânărul rebel nu suporta autoritatea poliţistului. Dar...

Aoleu! Îi cânta mobilul! Cine-o suna, oare? Dl Drăghici? Să se fi întâmplat ceva? Scoase telefonul... şi începu să râdă:

- Mă scuzaţi două minute.

Se ridică şi ieşi, pe lângă Emil. Şi răspunse:

- Bună dimineaţa.

Cristi, stomatologul minunat care avea probleme cu atitudinea, decisese să folosească un

ton normal şi nişte cuvinte uşor ascuţite:

- Bună dimineaţa, într-adevăr. Dar nu şi pentru mine, care te-am aşteptat la nouă fix...

- Ştiu. Iartă-mă, Cristi, dar chiar n-am putut să ajung! Şi nici n-am avut cum să te anunţ!

- M-aş fi mulţumit cu un SMS...

Într-adevăr, ar fi trebuit să-i trimită un SMS... Oftă greu:

- Ai dreptate. Şi chiar dacă am circumstanţe atenuante, nu am nici o scuză că nu te-am sunat, să reprogramez.

- Păi, pentru că priveşti lucrurile aşa, mi-a trecut toată supărarea. Când crezi că poţi să vii să-ţi înlocuiesc pansamentul cu plombă?

- Păi azi, după zece, nu am nici un program.

- Dar eu am. Iar după doişpe plec de la cabinet. Ştii, ţi-am spus că weekend-ul ăsta sunt naş...

- Da, mi-ai spus...

- Ne vedem luni?

- Luni, negreşit! La orice oră spui tu!

- OK. Luni la nouă dimineaţa.

- Să ştii că sunt autodidactă - adică învăţ din propriile greşeli şi nu le repet!

- Mă bucur să aud asta. Ţi-am spus că pansamentul ăla nu e "veşnic"...

- Mi-ai spus...

"Şi nici nu-ţi poţi imagina cât mă bucur că pot să vorbesc cifrat, şi mă aud toţi trei dându-mi întâlnire cu tine..."

- Vorbim luni atunci.

- Sigur - vorbim luni.

- Pa.

- Pa.

Închise şi reveni încetişor spre uşa deschisă... Spre poliţistul de la arest, spre Emil - care nu se clintise din cadrul uşii... Şi decise să nu le spună cu cine vorbise. Nici acum, tuturor, nici individual pe rând. Las' să nu mai ştie ei tot ce făcea ea! Emil, dacă voia să ştie cine-o sunase, n-avea decât să-i întrebe pe ăia de la interceptări! Iar Orlando n-avea decât s-o întrebe pur şi simplu! Dacă n-o întreba, ea n-o să-i spună! Că nu era OK ca ea să-i spună... Adică să pară că se justifică...

Se reaşeză pe scaun. Orlando puse imediat mâna pe umărul ei. Era fantastic - ţinea el musai să demonstreze unele lucruri... Notarul nu spunea nimic, semn că click-ăiala lui nu avusese rezultat...

Când veniseră, notarul îi întâmpinase cu cuvintele lui Negoiţă: "Deci doriţi să divorţaţi amiabil". Ea aprobase cu voce tare: "Da, dorim să divorţăm amiabil şi eventual să facem şi partajul". Mihai nu comentase cuvintele ei. Dăduse afirmativ din cap când fusese întrebat dacă renunţă la apartament - dar nu spusese nimic... Şi totuşi, nu se putuse face partajul acum. Habar n-avea de ce - notarul ştia. Le spusese şi lor, dar nu fusese atentă... Pricepuse doar că partajul îl vor face la termenul următor - adică atunci când se întorceau la notar şi spuneau iar că sunt de acord cu divorţul. Din punctul ei de vedere, puteau să nici nu facă partajul! Îşi lua chiloţii şi banii şi pleca în Franţa şi nu-i mai păsa de nimeni şi nimic... Nici chiar de Emil...

De ce făcuse ea o fixaţie pentru poliţistul ăsta?

... Ridică privirea spre corpul de mobilă din spatele notarului. Avea o mică vitrină cu geam. Vedea, în ea, cam jumătate din el - partea lui dreaptă. Nu-i vedea însă capul, aşa că...

Oftă greu...

O să divorţeze. Şi-apoi o să plece. Cu sau fără chiloţi, o să-şi ia banii şi-o să plece. Şi n-o să spună nimănui unde se duce şi unde sfârşeşte şi de ce. Nici lui Orlando, nici lui Emil... O să-l roage pe Şimon să nu spună nimănui...

"Eşti ciudată, Eleno! Te-a pocnit emigrarea la bătrâneţe..."

Zâmbi propriului gând... şi-l contrazise: "Ei, las' că nu sunt chiar aşa de bătrână! Ia uite

ce minunăţie de june mă mângâie pe umăr! Dac'ar şti el planul cu emigrarea, punem pariu că mi-ar propune Italia? Şi-o nuntă discretă?"

Băgase chestia aia cu nunta doar aşa, ca să-şi înfurie propriul gând...

Conversa mental cu propriul gând. Oare asta însemna că era schizofrenică?

- Gata!

Îu! Chiar o speriase! Notarul primise ceea ce aşteptase - şi era în culmea fericirii şi printa nişte hârtii...

- Vă rog să semnaţi...

Semna, semna... Notarul îl privi pe Mihai:

- Ne revedem aici, pe 7 decembrie. Va trebui să notificaţi instanţa, ca să vă permită să ieşiţi din arestul la domiciliu...

Negoiţă se repezi să fie amabil:

- Da, desigur - mă voi ocupa chiar azi de asta! Ca să fim siguri că nu vor fi probleme...

Notarul zâmbi:

- Probabil că nu vor fi probleme.

Mihai nu schiţă nici o tentativă de-a ieşi din rictusul acru:

- Nu vor fi probleme. Atât? Mai e ceva?

Tonul lui fusese îndeajuns de tăios ca să le taie tuturor "jovialitatea" şi să reinstaureze liniştea preţ de două-trei secunde... Li se dădu câte-o hârtie:

- ... Momentan, nu. Când reveniţi, pe 7 decembrie, vom face partajul.

- Bun.

Mihai se ridică vijelios:

- În cazul ăsta, vorbim pe 7.

- Sigur!

Îşi strângeau mâinile, de parcă perfectaseră afacerea secolului...

Şi cam atât. Bărbatul ei se rotise pe-un călcâi şi părăsise camera fără să-i acorde ei vreun dram de atenţie. Pesemne era supărat pe ea... Sau nu voia să verifice dacă Orlando era mai ţâfnos după ce făcea sex dis-de-dimineaţă! Numai el ştia de ce decisese brusc să fie bădăran...

"De parcă ţineai tu musai să fii salutată, eventual să-ţi pupe şi mâna..." Nu, nu ţinuse să fie salutată. Tocmai de-asta, îşi luă hârtia şi o împachetă cu grijă... Orlando se aplecă la urechea ei:

- Asta înseamnă că s-a terminat?

- Pentru azi, da.

- Pot să te întreb ce program ai azi?

Negă încet cu capul... şi primi un pupic pe obraz:

- La urma urmei, ai dreptate - toate exagerările sunt dăunătoare. Aşa că o să te conduc până acolo, după care o să mă duc totuşi la liceu...

Aprobă şi oftă scurt:

- Cum ştii tu să fii cuminte când ai interes...

- Poliţiştii s-au uşchit, cu arestatul. Dar cred că o să fie înghesuială mare la maşină, aşa că eu zic să mai întârziem câteva minute...

Într-adevăr, ar fi fost neplăcut să plece şi ei acum şi să se revadă în faţa blocului... Notarul se reaşează, vesel nevoie mare:

- Gata - dl Popescu a plecat.

Aprobă cu capul şi decise să tragă de timp:

- Deci ne revedem pe şapte.

- Da. I-am spus şi dânsului - prefer să veniţi de la opt, ca nu cumva să dăm nas în nas cu presa...

Pe şapte, la ora opt. N-o să uite!

- Atunci o să facem şi partajul. Nu ştiu dacă apartamentul va rămâne liber de sarcini, dat fiind că dl Popescu e anchetat. S-ar putea ca DNA-ul să ceară sechestru asigurator. Vă sfătuiesc

să discutaţi cu un avocat familiarizat cu procedurile astea...

Aprobă - că oricum ea o să ceară apartamentul...

- Şi, în rest, ce să spun - să fiţi punctuală pe 7 şi să nu vă răzgândiţi între timp!

- Nu mă voi răzgândi.

- Poate că dvs nu vă veţi răzgândi; dar s-ar putea să descoperiţi că vă poate răzgândi dl Popescu...

Orlando i-o tăie scurt:

- Dl Popescu nu mai are nici o influenţă asupra ei.

Aprobă şi se ridică:

- Sigur, un 1% risc există întotdeauna. Dar 99% e certitudine, aşa că...

- Aşa că ne revedem pe 7 decembrie, la opt.

- Desigur. Vă mulţumesc.

- N-aveţi de ce!

- La revedere.

- La revedere.

Se ridică şi ieşi. Orlando închise uşa, o strânse în braţe... Ea se simţea, din nou, bătrână şi ridată şi nepotrivită cu el...

- ... Şi-acum, încotro?

- Spre metrou. Că trebuie să-mi câştig salariul... iar tu trebuie să te apropii de liceu.

Bun! Coborau scările - şi simţea în paşii lui că era vesel... Orlando împinse ferm uşa:

- Hai că-i bine! S-au cărat! Ne oprim la Plăcinte?

Negă încet.

- Numai puţin! Puţin de tot! Cât să mâncăm un desert!

Negă în continuare.

- De ce?

- Fiindcă am programare la dentist de-abia luni.

"Şi-acum te-am lămurit, cine-i Cristi şi de ce ne vedem luni dimineaţa..." Orlando îi fură un sărut:

- Am înţeles! Atunci hai spre metrou! Ia să vedem...

Ia să vadă... ce? Nu ştia ce - nu continuase, ci pornise spre stânga... În fine! Îl ajunse din urmă. Mergeau spre metrou... El mergea încet, ca într-o plimbare, semn că nici prin gând nu-i trecea să se ducă totuşi la liceu azi...

Aseară, Orlando îi spusese cum judeca el - cum calcula el viitorul. Spusese că plănuieşte să meargă cu ea la notar, după care trebuia să se ducă la antrenament... Zâmbi slab:

- De ce nu spui adevărul?

- Ţi se pare ţie că n-am spus adevărul?

- Da. Trebuie să te duci la antrenament. Şi nu ai spus asta - ai spus că te duci la liceu.

- Asta pentru că la antrenament stau până la unşpe, după care fac un duş şi mă schimb şi, de la doişpe la două, sunt la liceu, la ore.

Mai şmecher decât Orlando nu se inventase încă...

- Serios!

Aprobă - sigur, aşa era... Tânărul coborî un pic tonul vocii:

- De la doişpe am engleză, de la unu am mate... Avusesem română, de la opt; dar le ştiu pe de rost, n-are sens să-mi pierd timpul pe-acolo aiurea... Şi dacă stăteam la română, oricum plecam ca să ajung la zece la antrenament!

Aprobă - evident...

- Nu mă crezi...

- Ba da, dar îmi place să te necăjesc...

Orlando se aplecă spre ea:

- Ai mare noroc că nu vreau să-ţi discreditez imaginea impecabilă - că aşa te-aş fi luat

în braţe şi te-aş fi pupat şi te-aş fi strâns bine-bine, să nu scapi...

Daa, era sigură că aşa ar fi făcut...

- Dar o s-o fac. Pe 8 decembrie. O să vin, o să te scot din casă şi-o să te aduc în bulevard. Exact aici, în faţa fântânii. Şi-o să le arăt tuturor cum stau lucrurile.

Da, bine - ea aproba, fiindcă nu voia să se certe cu el...

- Eşti îmbrăcată în albastru, deci ţi se potriveşte alb.

Poftim?... Aoleu! Orlando pornise spre florar! Nu-nu! Se repezi şi-l prinse de braţ şi-l trase spre metrou:

- Nici să nu te gândeşti!

- De ce?

- Fiindcă ne vede lumea, nebunule!

- Şi dacă ne vede, ce? Sunt fericit! Sunt atât de fericit, că-mi vine să chiui şi să fac antrenamentul aici, pe trotuar...

- Eu te rog să manifeşti o fericire discretă...

Normal că nu se grăbea s-o discrediteze - şi probabil că nu se grăbise nici să-i cumpere flori, dar făcuse gestul şi discuţia ca să-i arate ei că i-ar cumpăra flori dacă n-ar fi fost problema imaginii ei...

- Enna...

Ce stil avea! Îl privi lung, amuzată:

- Da, Orlando.

- Aş vrea să-ţi spun ceva. Dar nu pot s-o spun. Nu aici şi nu acum. Tu ştii deja ce-aş vrea eu să-ţi spun, nu-i aşa?

Ce? Că o iubeşte? Hm... Aprobă. Iar el oftă greu:

- Atunci nu risc s-o spun. Dacă ştii, e perfect; e...

Da, era perfect că nu trebuia să-i spună "te iubesc" - şi să rişte apoi să i se reproşeze că minţise...

- Ştii... Îmi doresc mult să se termine odată. Şi să fie 8 decembrie. Şi să pot să-ţi încălzesc degetele.

Poftim? Tânărul de lângă ea n-o privi:

- Pe 8 decembrie o să fie mult mai frig...

Bufni în râs - era teribil!

- Ştiu, sunt teribil...

Evident, ştia că e teribil...

- De fapt, nu sunt teribil. Sunt beat. Beat de fericire. De bucurie. Sunt euforic, pentru că venim de la notar - şi n-ai insistat să mă laşi să te-aştept acasă, cum se zice...

Era euforic pentru că nu-l ascunsese în casă... Interesant!

- Diseară trebuie să mă duc acasă. Dar mâine dimineaţă vin cu ouă şi şuncă - şi mă-nveţi să fac omletă aşa ca tine!

- Bine. Mâine te-nvăţ să faci omletă.

"Şi nu numai..." Ajunseseră la gura de metrou, se opriseră aşa că Orlando redevenise precaut-discret... Păi, hai să se ducă la metrou! Scutură uşurel o scamă imaginară de pe geaca lui:

- Vorbim. Pa!

Ochii negri îi aruncară o uitătură un pic descumpănită - iar el păşi în spate:

- Pa!

Start spre scări! Cobora... Gata - intrase pe coridor. Acum n-o mai vedea. Acum putea să zâmbească. Pentru că acum era doar ea, cu gândurile ei, şi un poliţist care habar n-avea de ce zâmbea ea!

Mm, ce descumpănit fusese când îl mângâiase ea pe geacă! Când descoperise că ea ştia modul ideal de a-i "transmite" un sărut mental, iar el nu avea replică la gestul ei, parcă-i picase o cărămidă-n creştet! "Mister şmecherie" fusese prins nepregătit pe picior greşit...

"Hai, Eleno - adună-ţi gândurile. Că s-au întâmplat multe, şi e cam mare deranjul în mintea ta!"

Păi, să-şi adune gândurile...

În privinţa lui Mihai, n-avea ce gânduri să-şi adune. Păruse dezmeticit. Azi, faţă de ieri, păruse dezmeticit complet! Ca şi cum i se prezentaseră "probe indubitabile" care-i demonstraseră că venise momentul să se ocupe de planul B. Fusese, bineînţeles, obosit şi nemâncat şi transpirat şi şifonat şi foarte indispus; dar se văzuse clar că acolo, în mintea lui, se produsese declicul. Şi nu mai era ea pe primul loc. După părerea ei, acum el era pe primul loc. Şi, pe locul doi, era Roxana. După aşa păţanie cum trăsese el, Mihai o să aibă mare grijă de el însuşi. Cel puţin 2-3 ani de-acum încolo, principala lui preocupare o să fie binele personal. Dată fiind modificarea asta, n-o vedea prea bine pe Roxana...

Emil venise cu Mihai şi plecase cu Mihai. Şi nu-i adresase mai mult de-un salut. Emil îşi făcuse meseria - strict. Acum, mai mult ca niciodată, îi simţea indiferenţa şi răceala şi dorinţa de-a se depărta unul de celălalt. Aşa că...

Iar în privinţa lui Orlando...

În privinţa lui Orlando, era de părere că lucrurile nu se schimbaseră. Nu, n-o iubea. Nu se îndrăgostise de ea. În opinia ei, lucrurile erau limpezi. Aseară, ea îl sunase şi-i ceruse ajutorul. El înţelesese că apariţia acelui bărbat o speriase rău - adică o afecta serios. Venise şi-l bumbăcise niţel, ca să-l ţină la o distanţă rezonabilă şi să-i dea ei puţin curaj. După care dormise la ea - şi se asigurase că nu intră în contact cu nimeni. Şi nimeni nu intră în contact cu ea. După care mersese cu ea la notar, stătuse lipit de ea şi-i dăduse curaj - şi se asigurase că n-o deranjează nimeni şi n-o contrazice nimeni. Mai ales bărbatul care-o speriase aseară. După care plecaseră amândoi, iar el simţise că e momentul să-i arate că divorţul ei nu se producea din vina ei - ci că avea un bărbat nebun şi orb şi prost, iar ea e perfectă şi minunată şi reprezintă partida ideală pentru orice bărbat, de orice vârstă, de orice nivel social şi cultural...

Orlando spusese azi cuvintele menite s-o binedispună pe ea. Şi să-i susţină moralul. Ştia deja că diseară n-or să vorbească, pe motiv că are taică-su treabă cu el... Iar mâine dimineaţă or să facă omletă. Şi dragoste. Şi-apoi o să se întâmple ceva, iar el o să plece... Şi-or să se revadă luni seara, probabil, preţ de două ore...

Orlando nu se îndrăgostise. Doar se asigurase că Enna lui va fi în continuare acolo pentru el. Şi că *freelove* va continua exact la fel ca şi până acum - nici mai intens, nici mai potolit. Orlando era mult mai isteţ decât bănuiau ei că este. Orlando, dacă va intra pe mâna unei femei ambiţioase şi va fi iubit, va ajunge mare...

"Hai, lasă prostiile şi du-te odată la treabă!" Trecea pe la redacţie, după care pleca în căutarea accesoriului perfect. Încă nu ştia unde-o să-l caute, dar ştia sigur că nu se va apropia de mall-urile din nordul capitalei...

18,45

Ţrr!

Se ridică, zâmbind slab, şi se apropie de uşă. Nu era Orlando, iar Bogdan n-avea curaj să urce la ea pe sub lentilele filajului poliţiei. Indiferent câte milioane de euro socotea el că erau în posesia ei. Aşa că era Emil. Venise să-i spună cum decursese noaptea în arest. O să-l invite să intre, o să-i pună un pahar cu Sprite şi-o să-l asculte cu atenţie. Din respect pentru omul Emil Popescu. Altfel, n-o interesa cum decursese noaptea în arest, n-o interesa opinia lui Mihai iar

prezenţa bărbatului Emil Popescu îi făcea ei rău - aşa că, din punctul de vedere al informaţiei în sine, ea una ar fi preferat să se prefacă că nu-i acasă...

Descuie şi deschise uşa.

- Bună seara.

- Bună seara.

Îi eliberă drumul de acces în casă, "constată" parfumul flagrant, puternic, foarte proaspăt, şi-i indică livingul. Poliţistul zâmbi:

- Pot să optez pentru bucătărie?

Ridică din umeri: ea una ar fi optat să nici nu se-apropie de uşă azi... Poliţistul intră în bucătărie:

- Sper că nu te-am deranjat, sau...

- Nu. Îmi sortam fotografiile, pentru revistă. Cafea?

- De data asta, da - mulţumesc.

Ia uite - voia cafea! Tocmai acum, noaptea! Foarte... atipic...

- Dar doar dacă ai fiartă. Dacă nu, stai liniştită - că mă duc acasă şi mă odihnesc.

Avea ness; aşa că scoase cana, turnă apă plată şi-o băgă la microunde. Şi-i puse-n faţă farfuria cu fursecuri.

- Mulţumesc, dar mai bine nu. Mă păstrez pentru cină, ca să zic aşa...

Prea bine! Să nu mănânce atunci! Îşi pregătea ingredientele - zahărul, ness-ul, linguriţa...

- ... Pot să te rog să iei fursecurile de pe masă?

Poftim? Da' ce-avea? Poliţistul zâmbea:

- Dulciurile sunt slăbiciunea mea. Şi, cum spuneţi voi - e trecut de şase seara...

Aa, OK! Avea probleme cu sileta! Prea bine! Mută farfuria pe dulap... Gata, că se-ncălzise destul! Hai să-i facă ness-ul şi să asculte povestea despre Mihai. Şi să rămână singură, cu singurătatea ei, cu problemele ei, cu gândurile şi speranţele şi deznădejdea ei...

- ... Spune colegul meu că eşti înfiorătoare - din punct de vedere al filajului, fireşte.

- Oi fi - dacă spune el aşa...

Nu ştia de ce îi vorbea aşa. Dar aşa simţea, aşa vorbea! La urma urmei, tema nu-i surâdea deloc. Şi nu era neam de clovn, să râdă non-stop! Dacă era indispusă, de ce să se căznească să rânjească la el? Amesteca încet cafeaua...

Îi puse cana în faţă şi se aşeză pe celălalt scaun. Şi-şi aprinse o ţigară - că încerca să se lase, dar chiar nu era acum momentul să facă teste de voinţă...

- ... Nu ştiu de ce, am sentimentul că ţi-ai fi dorit să nu-ţi apăs soneria azi.

- Mi-aş fi dorit să nu-mi aduci veşti referitoare la Mihai.

- Promit că o să încerc să fiu cât mai scurt şi concentrat.

- Fii cât mai amplu şi detaliat - ca să se termine totul azi.

Emil o privea lung... Suflă fumul şi nu zâmbi:

- Mihai e o pagină închisă din viaţa mea. Orice discuţie pe tema lui este pierdere de timp, din punctul meu de vedere.

- Ştiu că, după atâţia ani, e dureros să

- Nu e dureros deloc. E foarte plictisitor.

"Daa, sigur, nu e dureros deloc!" Privirea lui era mai mult decât concludentă, în timp ce gura era a unui domn şi nu spunea nimic... Zâmbi:

- Opusul iubirii e uitarea. De la un punct încolo, am uitat pur şi simplu să mă întreb ce mai face, dacă are nevoie de cartelă, dacă are poftă de nişte chiftele sau...

Ea zâmbea, el nu. Dar nu conta aşa de mult chestia asta:

- Şi nu e vorba de Orlando. Pentru că, atunci când Orlando a avut treabă, mintea mea nu l-a căutat pe Mihai.

- Asta e foarte bine. Tocmai de-asta trebuie să ştii ce s-a întâmplat în arest; pentru că îţi spun, din proprie experienţă, că nu există uitare. Nu completă. Nu există "curăţenie ca-n filme"...

"Pe bune? Ştii tu, din proprie experienţă?" Da. Primi o aprobare cu capul:

- Mai ales că el nu te-a uitat pe tine. Şi e foarte posibil să se-apuce să te sune când şi când...

Într-adevăr, era posibil ca, atunci când se certa cu Roxana - sau cu cuscră-su -, Mihai "să dea cep" la o tărie şi-apoi să pună mâna pe telefon...

- Deci, indiferent cât de profund îţi displace tema de discuţie, nu o refuza.

Ridică din umeri - şi mai trase un fum din ţigară. N-avea decât să vorbească! Dacă despre asta voia el să vorbească, atunci să vorbească! O să monologheze...

- ... L-am prins obosit. Din fericire. Mihai Popescu e un tip foarte puternic, să ştii!

Serios?!... Da - arăta spre "cutiuţă". Într-adevăr, Mihai al ei avea un psihic "de neînvins"...

- Să încep cu începutul. Am venit la tine, l-am potolit pe puştiul de la arest, am propus varianta convenabilă pentru toţi... Ai fost genială când l-ai chemat pe Orlando, să ştii. Mi-a spus că nu s-a aşteptat. Adică presupusese că o să iei făcăleţul şi-o să ieşi cu el pe palier; dar nu se aşteptase să-ţi chemi "prietenul" - cum l-a numit el. Şi nu se aşteptase ca "prietenul" tău să se repeadă la el să-i spargă capul. Poate şi pentru că el s-ar fi grăbit să te salveze pe tine de individul negativ, nu să sară personal la bătaie...

Da, bineînţeles că Mihai n-ar fi riscat să-şi luxeze vreun deget...

- De-aici, am plecat pe jos. Am ajuns la secţie, i-am făcut formele şi l-am rugat pe avocat să-i cumpere ceva de mâncare. Ăla s-a întors cu vreo cinci kile de cină, chestie care l-a înfuriat rău pe Mihai...

Serios? Da' de ce? Se temuse de indigestie?

- A mâncat doar un sandwich. Şi mi-a spus că s-a trezit la şase dimineaţa, chitit "să mute munţii", cum se spune. Şi, după ce a repurtat victorie după victorie, după ce i-au reuşit toate şmecheriile şi toate chichiţele, a ajuns în faţa uşii tale - iar tu, citez, ai spulberat totul.

Pe bune? Ea spulberase totul?

- Mizase pe poliţistul de la arest. Şi nu calculase că o să primească un puşti începător, tocmai ca să nu reuşească să se strecoare în casa ta...

Deci până la urmă senatorul "i-o trăsese", cum se spune...

- Venise hotărât să se târască toată noaptea în genunchi la picioarele tale. Şi fusese ferm convins că o să reuşească să te-mpace.

- Poftim?

- Fusese pregătit să-ţi spună parolele conturilor. El fiind arestat la domiciliu, tu ai fi putut să te duci să încasezi banii...

- Adică fusese chitit să mă cumpere? Sau să mă mituiască?

- După mintea lui, s-ar fi numit "să te convingă să-l ierţi".

- Ia uite?! Da' ce-şi închipuie ăsta, că mă bucur la bani, ca curva lui?

- El se bucură la bani; deci, i se pare normal ca toată lumea să se bucure la bani...

Daa, sigur! Mihai ştia prea bine cum era ea! Şi ce părere avea ea despre bani şi-alte bunuri de valoare! Aşa că chestia asta cu "parolele" şi "banii" era o tâmpenie uriaşă! Şi era posibil ca Mihai să i-o spună poliţistului doar ca să confirme poliţistul, mai departe, că existau nişte conturi şi erau de-alea cu parolă... Emil se grăbi să reia ideea:

- Fusese hotărât să-ţi dea toţi banii - tot ce-a strâns pentru el. Dar nu l-ai lăsat să intre, ai făcut spectacol, ai... Cel mai mult l-a mirat faptul că l-ai chemat pe Orlando.

- Nu l-am chemat; doar l-am sunat şi i-am spus ceea ce se întâmplă. El mi-a închis. Şi pe mine m-a luat prin surprindere apariţia lui...

Emil zâmbea "într-un colţ al gurii", de parcă se aşteptase ca şmecherul să fie şmecher... Poliţistul continuă:

- Mi-a spus că se aşteptase să te răzbuni. Să-ţi găseşti şi tu pe cineva. Nu se aşteptase să fie atât de tânăr, atât de impulsiv... Şi nu se aşteptase ca tu să reacţionezi aşa.

- S-o fi aşteptat să-i scap pielea!

- Da. Se aşteptase să-ţi opreşti prietenul ca să-l scapi pe el. Şi să ştii că aşa ne aşteptasem

cu toţii. Inclusiv Orlando.

Pe bune?! Începu să râdă, un pic nervos:

- V-aţi aşteptat să fiu bună şi blândă şi să aplanez conflictul!

- Exact. Iar ţie nu ţi-a păsat de soarta bărbatului căzut pe ciment. Tu l-ai salvat pe Orlando de arestare şi-ai încuiat uşa în urma voastră. Foarte ciudat...

Hm... Prea bine! Se lăsă pe spătarul scaunului:

- Deloc. E noul meu mod de a privi lucrurile - şi de a rezolva problemele din propria viaţă. Se numeşte "descurcă-te pe moment". Orlando m-a învăţat să nu mai plănuiesc cincinale întregi. Să mă rezum la cât pot rezolva azi - la ce pot influenţa azi.

Emil ridică scurt sprâncenele... OK!

- Nu mai plănuiesc să mă mărit şi să-i cresc copiii. Plănuiesc cel mult să mă duc mâine la Kaufland, să iau nişte cartofi. În felul ăsta, nu mai pic în depresie când descopăr că nu m-am măritat şi nu am nici măcar copiii altuia! Dacă nu mi-am planificat, nu înregistrez eşecuri. Şi e aşa de bine...

- E gândirea puerilă a golanului care fuge de răspundere.

- E gândirea care mă împiedică să pic în depresie. Toate-s roz, să ştii, de când m-am lăsat de planificat cincinale!

- Nu-ţi poţi trăi viaţa de azi pe mâine.

- Nu toată viaţa - doar mare parte din ea! Se numeşte "văzând şi făcând"...

Ea era în culmea veseliei, el era mai serios ca niciodată... OK, hai să schimbe subiectul:

- În fine! Deci a mâncat un sandwich şi-a constatat că i-am spulberat speranţele.

Emil nu mai spunea nimic... Ea nu mai spunea nimic nici de-a dracului, aşa că...

- ... Mi-am cerut scuze că trebuie să-l ţin în condiţiile cel puţin neplăcute din arest, el m-a asigurat că e OK... Şi cum l-am cazat singur, i-am lăsat uşa larg deschisă şi i-am oferit un somnifer, să zicem că i-am câştigat bunăvoinţa... Şi, recunosc, i-am spus că eu te-am filat câţiva ani buni şi ştiu totul despre tine şi despre Orlando... A vrut să ştie părerea mea. I-am spus-o, chiar dacă ştiam că va fi dezamăgit...

Îl privea şi tăcea - dacă voia să detalieze, bine, dar dacă nu, chiar nu se va supăra...

- ... I-am spus că Orlando a apărut dintr-o joacă a sorţii. Şi că eşti conştientă că se va termina în curând. Şi că, indiferent când şi cum se termină cu Orlando, indiferent ce eforturi face el ca să te recâştige, după Orlando nu va urma el. I-am spus că vei prefera să rămâi singură pe-o insulă pustie, decât să-l mai vezi pe el în faţa ochilor. A fost destul de zdruncinat de tăria cu care i-am spus-o... Ai fi vrut să-i las o portiţă deschisă?

Negă.

- Bun. După ce l-am convins că nu mai există cale de întoarcere la tine, mi-am dat seama că s-ar putea ca la un moment dat să fii tentată să te răzgândeşti...

Negă din nou. Emil zâmbi:

- Îţi recomand ca, până la divorţ, să continui cu Orlando. Ca să nu descoperi că rămâi singură, iar Mihai află şi îţi joacă vreo festă pe 7, la notar...

Aprobă scurt. Bărbatul din faţa ei o privea şi-şi căuta cuvintele...

- ... În orice caz... Nu ştiu ce-o să faci tu după Orlando. Dar eu unul te sfătuiesc să nu rămâi singură. În următorii cinci ani, chiar e contraindicat să afle Mihai că eşti singură! Pentru că te-ar asalta - s-ar fofila şi s-ar strecura şi-ar veni glonţ la tine...

Pe bune?! Aşa credea el?!

- Mihai Popescu te iubeşte. Mult.

- Mihai Popescu s-a obişnuit cu mine. O să se obişnuiască cu Roxana - şi-o să-i treacă de mine...

- Mihai Popescu te iubeşte. Pe tine.

Ridică scurt din umeri - că chestia asta chiar n-o mai interesa, aşa că...

- ... Şi cam asta voiam să-ţi spun, apropo de azi-noapte. Am pălăvrăgit, am analizat pro-

blema, te-am răsucit pe toate părţile...

"Pe bune? Şi tu m-ai răsucit? Sau l-ai lăsat pe el să mă răsucească, iar tu ai căscat mascat în barbă?" Aşa o enerva vizita lui de azi, că tare i-ar fi zis ea chestia asta...

- Şi pot să te asigur că Mihai nu se va răzgândi în privinţa divorţului. Ştie că are nevoie de Roxana şi de familia ei. Şi o să se dezlege de tine, ca să poată să se lege de ea. Ea o să-l scape de justiţie. După care el o să te caute pe tine. În funcţie de cum te găseşte, va şti dacă să insiste sau să-şi amâne atacul...

- Mihai nu plănuieşte aşa departe.

- Plănuieşte tot. Că el nu fuge de răspundere, aşa ca Orlando. Şi, spre deosebire de Orlando, ştie ce vrea şi de la viaţă, şi de la viitor. Şi de la tine.

Emil se aplecă spre ea:

- Mihai e ca un buldog - apucă cu dinţii de ţelul lui şi nu-i dă drumul nici mort. Orlando e o mâţă - moţăie în singurătate 90% din timp, iar în rest miaună şi se gudură şi primeşte totul cadou.

"Şi ce te-nverşunezi aşa? Nu cumva te-a plătit să-i faci antireclamă lui Orlando?" Bărbatul reveni pe spătarul scaunului:

- Ştii deja că nu suport golăneii de teapa lui, aşa că îmi înţelegi ieşirile...

Aprobă - i le înţelegea...

- Şi sunt şi nedormit, aşa că nu mă mai cenzurez...

Aprobă din nou - zâmbind de data asta...

Emil Popescu o privea lung; ea îl privea lung pe Emil Popescu... Ea calcula... Decise să mai încerce o dată - că, poate-poate:

- Mă tot uit în jurul meu. Apar feţe noi, dispar feţe vechi, dar termenii problemei sunt aceiaşi. Opţiunile sunt aceleaşi. Şi tot lui Orlando îi descui uşa...

Emil Popescu tăcea mâlc... Începu să râdă:

- Procurorii "moartea libidoului" nu m-au mai căutat. Şi nici avocatul Dragnea. În schimb, a apărut dentistul. E, vorba aia, Făt Frumos din vis - tânăr, atletic, inteligent, spiritual, frumuşel, doritor, însurat, monument de discreţie... Amestec pe care orice femeie solo l-ar adora măcar o lună...

Emil Popescu tăcea...

- ... Indiferent cât de tare mă căznesc eu să nu planific cincinalul, nu pot accepta ofertele pe termen scurt. Nu mă caracterizează. Nu sunt genul care marşează la *freelove*. Nu sunt genul care ignoră starea civilă a celuilalt. Am nişte ghidaje destul de stricte... Şi sunt, probabil, gâscă - unica fraieră care mai calculează aşa. Fetele "de succes" calcă pe cadavre ca să aibă succes! Numai eu mă gândesc că ce ţie nu-ţi place alteia nu-i face - şi-alte principii de-astea păguboase...

Emil nega, adică nu erau păguboase deloc... Pe dracu!

- Nu mai contează. Şi-aşa, n-am nici o şansă să mă recăsătoresc!

- Eu cred că te înşeli amarnic.

- Eu cred că în vremurile astea pe care le trăiesc eu, în care goana pentru supravieţuire consumă tot timpul diponibil, e practic imposibil să găsesc "bărbatul din vis".

- Depinde şi ce numeşti tu "bărbatul din vis"...

Probabil că aşa considera el că era oportun s-o tragă de limbă, apropo de cum ar fi trebuit să fie el ca să corespundă, sau... Nu - n-avea nici timp, nici chef să dezvolte tema asta:

- Eu nu plec la agăţat. Iar bărbatul din vis n-are timp să iasă la agăţat. Iar eu nu mai am putere să m-apuc s-o iau pe testate - ăsta-i bun, ăsta nu-i bun, ăsta nu corespunde, ăsta vrea să-i torn doi copii, ăsta vrea să ne mutăm la Vaslui...

Emil zâmbea şi-o privea şi scutura uşurel piciorul - îi vedea mişcarea ritmică a corpului... Negă:

- Nu m-apuc, la 35, să fac preselecţie. Şi nici s-o iau pe testate. Una e să fac teste la 20 - şi alta e să sar din pat în pat la 35. Aşa că o să rămân singură.

- Asta dacă nu cumva o să dai peste unul potrivit...

Sprijini falca-n pumn:

- OK. Ăla potrivit, cum îi spui tu, ar trebui să aibă până-n 40 şi copil din prima căsătorie. Şi să n-aibă vicii alcoolice, să nu mâne căsnicia cu palme şi şuturi şi răcnete, să nu vină parfumat cu ruj dulce, să nu fie veşnic şomer... Nici dacă dai tu un *search* la Evidenţa populaţiei, n-o să-mi găseşti aşa *Prince Charming* care să adore viaţa plată alături de-o duduie care se preocupă mult de problemele casnice! Şi, vorba aia - nu poţi spune că sectorul doi e aşa mititel...

- Şi dacă-ţi găsesc eu pe cineva?

Făcu un semn de "lasă" - iar Emil se grăbi să se ridice:

- OK. N-o să-ţi găsesc eu pe cineva. Dar un *search* să ştii că tot dau!

Se ridică şi ea:

- Dă, dacă vrei tu musai...

Bărbatul îşi luă rucsacul şi ţigările - şi o privi lung, drept:

- Pornesc şi eu spre casă. Ducesa mea sigur e îngrijorată, că nu ştie de ce-am lipsit azi-noapte de-acasă...

Şi-o privea drept, lung, atent...

Ea fusese lovită din plin, cu forţa unei bombe cu napalm. Nu picase-n cur, dar nici nu mai reacţiona altfel. Îşi simţea obrajii arzând; în minte i se întipărise acel apelativ... Parcă o şi vedea - brunetă, tunsă în scări, puţin rotunjoară, cu ochelari de vedere şi zâmbet timid... Maestră în bucătărie şi doctor în mânuirea fierului de călcat, pedagog de excepţie pentru copilul lor...

Înghiţi nodul din gât şi aprobă cu capul. Iar el se răsuci pe-un călcâi şi se grăbi să iasă. Ea nu se clinti de lângă masă. Îi tremurau picioarele, îi tremura bărbia... Nodul îi revenise în gât - şi simţea în cerul gurii gustul sărat al lacrimilor... O să trebuiască să-l conducă - adică să-i deschidă uşa apartamentului şi să-l privească atunci când îi spunea "la revedere", dar ştia că o să fie aproape imposibil să facă asta fără să plângă...

De ce dracu nu vorbiseră ei doar despre Mihai? Ce le venise? Adică ce-i venise ei să mute discuţia spre "bărbatul din vis"? Că ea o mutase, nu el! Pe ea o mâncase-n fund, că poate-poate!

"Ei, poftim! Ce-ai căutat, ai găsit! Ţi-a zis-o de n-o poţi duce toată! Ducesa lui! Aşa-i că-i tare? Aşa-i că ai meritat-o pe-asta?"

O meritase cu vârf şi-ndesat - că nu putea să fie aşa ca Orlando, să gândească doar "până mâine", aşa că se tot gândise la viitorul lui Emil Popescu...

Ce rahat monstruos!

"Hai, Eleno! Dacă ţi-o fi scris să te-apuce plânsul tocmai la uşă şi să te faci de râs, apăi poţi să-ncerci tu toate şmecheriile - că tot o să te faci de râs!"

Ieşi şi ea în hol - exact în momentul când el îşi închidea geaca. Coborî privirea spre gresie - ca să aibă o şansă să nu bocească...

- Am plecat. Mâine te duci pe undeva?

Negă scurt:

- Mâine scriu.

"Şi, probabil, vine şi Orlando..." Cât de curând, o să înceapă să plângă rău...

- OK. Dacă ieşi, nu uita - anunţă-mă, ca să nu pleci singură.

Aprobă.

- Chiar nu e de joacă cu individul ăla!

- Ştiu. Şi-o să te anunţ.

- Bine.

Hai - nu ieşea odată? Ea se holba în gresie, el se holba la ea...

- ... Am plecat şi eu. La revedere.

- La revedere.

Gata - ieşea... Se răsucea, s-o privească - să se bucure de priveliştea tristă pe care-o lăsa în urmă... Îi făcu cu mâna şi închise uşa. Şi-o încuie bine - că nu mai aştepta musafiri. Planifica un somnifer, deşi nu mâncase încă cina...

Reveni în living. Era linişte. Azi, singurătatea se auzea fâşâind uşurel, ca un laptop silenţios...

"Păi, Eleno, să ştii că va trebui să te resemnezi. Şi să te obişnuieşti cu zgomotul singurătăţii. Că o să rămâi singură - asta e cert -, şi-ar fi tare bine să nu-ţi complici şi mai mult situaţia..."

O s-o doară rău gândul că era singură, că n-avea cine să-i dea un pahar cu apă sau o pastilă sau o vorbă bună... Şi, dacă o să încerce să se lupte cu realitatea, n-o să reuşească decât să-şi facă rău. Aşa că, mai bine încerca să se obişnuiască...

7 noiembrie 2015. Sâmbătă.

8,20

Se holba pe tavan. Se trezise de jumătate de oră, dar nu se ridicase din pat. Se holbase pe tavan şi se gândise la ea. Şi la viaţa ei. Şi la viitorul ei. Care, ca o mică paranteză, era amar...

Stătuse în pat, se uitase în tavan şi se văzuse peste zece ani. Şi-apoi peste cinşpe ani. Şi-apoi peste douăzeci de ani. Se văzuse la 60 de ani, apoi la pensionare... În toate imaginile astea, ea avusese silueta de-acum. Că nu mai mânca cu poftă, aşa că n-avea nici o şansă să se-ngraşe. În toate imaginile astea, ea fusese cochetă. Întâi cochet-obraznică, apoi cochet-aşezată, apoi cochet-doamnă, apoi cochet-bătrânică... Fusese îmbrăcată frumos, tunsă frumos, fardată discret... În toate imaginile astea, ea venise singură acasă. Aici, acasă - DNA-ul nu pusese sechestru pe apartament, iar Mihai renunţase la el, aşa că ea rămăsese stăpână în apartamentul de pe Aleea Circului... Intrase în casă, în apartamentul curat şi frumos şi bine aerisit şi pustiu, şi "îl ocupase". Adică făcuse un pic de zgomot, că nu putea trăi ca trupele paramilitare, "pe vârfuri"... În tot "periplul" ei prin viitor, nu venise niciodată acasă însoţită. Nu o vizitase niciodată vreun bărbat - nici măcar sporadic, sau o dată "de inaugurare". Mintea ei "o procesa" singură. Ea singură. Necăsătorită, necuplată, neînsoţită, neiubită, nedorită... Neîngrijită în vremuri de boală şi suferinţă, nepăzită în vremuri de pericol... Singură. Fără Orlando, fără Emil, fără Mihai... Fără un suflet care să-i ţină lumânarea şi s-o moştenească...

Oftă greu şi se ridică. Şi intră în baie. Era atât de abătută, că nu mai conta...

Ar fi trebuit să se răzbune pe Mihai. Că-i mâncase viaţa şi tinereţea şi frumuseţea şi şansele de a-şi găsi un bărbat bun. Şi-apoi spălase putina la Roxănica şi-o lăsase pe ea singură... Numai că îi era pur şi simplu scârbă şi să se gândească la răzbunare! Îi era scârbă să se gândească la el, ca om. Iar să-şi stoarcă mintea să găsească pedepse şi blesteme şi "urături" i se părea atât de obositor, scârbos şi inutil, că nici nu se-apuca, nici...

În mintea ei, în viziunea ei despre viitor, Emil nu apăruse nici "în teorie", ca un fel de "pilă la Secţia 6". Tot aşa - nu se putea gândi la el. Orice gând care-i apropia mintea de el o rănea, pentru că era proastă şi sufletistă şi visase frumos cu el...

Zăcea aşezată pe veceu, cu capul sprijinit pe maşina de spălat, şi făcea analiza eşecului. În timp ce făcea pipi. Era aşa de jalnică...

Ţrrrr!

... Uitase complet de omletă - adică nu se aşteptase ca Orlando să fie atât de matinal... Şi s-o ia aşa, literal, adică chiar să vină cu ouă şi şuncă şi parmezan...

"Uite, Eleno, vezi? Aici greşeşti tu! Şi faci o dublă greşeală! Prima - îl crezi pe cuvânt când spune că o să vină cu ouă, şuncă şi parmezan. A doua - când auzi soneria, presupui că e el, înarmat cu ingredientele pentru omletă! Şi uite că mai faci o greşeală - a treia! Într-o clipă, te-ai şi gândit că a venit fiindcă ţine la tine şi la relaţia voastră, aşa că imediat cum îi deschizi uşa, el o să intre, o să te ia-n braţe şi-o să te iubească, uitând complet de planul cu omletă!"

Ţrrrr!

Şi-ncă o greşeală - zăcea pe veceu şi se gândea la nefericirile cauzate de Orlando, în timp ce Orlando suna la sonerie. Era îngrozitoare...

Se ridică, oftând greu, şi încercă să-şi repună în ordine şi ţinuta, şi moralul... Oglinda îi arăta o faţă umflată şi-un bot campion la pesimism şi-o tristeţe de-aia de Miss care află că există foamete-n lume...

Ţr-ţr-ţr-ţrrr!

Mm... Gata - o să-i deschidă şi-o să-i spună ea vreo două!

"Eleno, ia stai un pic..." Ia să stea ea un piculeţ şi "să inspire adânc", că habar n-avea de ce venise Orlando dar îşi făcuse când planuri pozitive, când de-alea negative! Ia să stea ea un pic... Că nu era proasta lor... şi nu voia să facă comoţie, sau infarct, sau intoxicaţie cu antidepresive...

Ţrrrrrrrrrrrrr...

"Eleno... Orlando îţi apasă soneria. O apasă continuu, semn că n-o să creadă-n veci că ai plecat devreme de-acasă ca să faci un interviu cu Botezatu! Ce-ar fi să nu te mai gândeşti tu deloc - nici cu plus, nici cu minus? Ce-ar fi să-i deschizi uşa şi să zici "OK", indiferent ce propune el?"

Ce-ar fi să se bucure pur şi simplu de ziua de azi, de dimineaţa de azi, de vizita lui, de el... Ce-ar fi să trăiască clipa - şi-atât?

Descuie şi deschise larg uşa. Orlando o privea lung, nici vesel dar nici trist, nici optimist dar nici tuflit...

Îi făcu semn să intre. Iar el se conformă:

- Neaţa.

Închise uşa, o încuie şi-l privi lung, drept... Încercând să-i transmită cumva să facă el primul pas, indiferent de direcţia pe care voia s-o abordeze azi la opt şi-un pic... Orlando zâmbi şi făcu un pas spre ea:

- Neaţa...

Şi cum o spusese cu subînţeles, îl luă în braţe. Şi-apoi îi luă sacoşa şi-i dădu drumul pur şi simplu.

- Mm! Ouăle!

Care ouă? Astea? Tânărul sări cât colo:

- Hei!

- Ouăle sunt OK.

Orlando bufni în râs:

- Mă referam la ouăle pentru omletă!

- Am eu ouă.

- Şi-asta înseamnă că trebuie să le spargem pe toate ouăle care nu sunt ale tale?

Ridică o sprânceană - de ce nu?! Tânărul râdea, un pic nelămurit... Începu să-şi desfacă nasturii cămăşii de pijama:

- Azi sunt "uşor spontană". Nu ştiu de ce. Probabil din cauza ploii...

Fu imediat luată în braţe:

- Sau din cauza hainelor mele ude...

Sau a părului ud, sau a parfumului aparte de after rece, umed...

El era fierbinte... şi moale şi pufos... şi se bărbierise cu grijă... Probabil că mâncase un co-

vrig, în drum spre ea, că nu părea foarte-foarte flămând de omletă...

"Acum eşti cu el. Şi te vrea a lui. Bucură-te de momentul ăsta. După ce pleacă el, o să ai tot timpul să-ţi deplângi singurătatea!"

După ce pleca el, o să vadă ea ce-o să facă! Momentan, el era aici! Şi venise pentru ea - nu pentru omletă, sau...

19,20

Ştia că, peste vreo jumătate de oră, o să-l conducă la uşă. Şi nu-i părea rău... nici că-i deschisese, de dimineaţă, nici că nu insistase să plece înainte de prânz. Petrecuseră o zi minunată - o zi veselă, plină de glume şi ghiduşii şi prostii şi dragoste... Nu - nu dragoste! Amor! O zi plină de amor! Îşi impusese să-l numească amor - şi, când şi când, chiar îi reuşise...

Stătea tolănită în braţele lui. El se-ncolăcise tot în jurul ei - o ţinea bine-bine cu mâinile şi cu picioarele şi o hrănea cu struguri. Se dusese el jos, la Mega, şi cumpărase o tonă de struguri de-ăia mari, de expoziţie...

Trebuia să-l privească pe Orlando ca pe o unealtă. Exact aşa cum o privea el pe ea. Ea, pentru el, era un fel de "doi în unu". Şi amantă, şi mamă. Uneori venea la ea cu probleme nerezolvate - exact aşa cum venea copilul la mama lui. Alteori venea chitit "să tacă şi să facă" - şi n-o lăsa să aibă dubii apropo de "planul pe ziua în curs". Azi, venise "să se joace". Se jucaseră cât fusese ziua de lungă. Şi de-a bucătarul, şi de-a mama şi tata - varianta care spală vase şi face shopping şi unge uşa care scârţâie -, şi de-a amanţii pasionali - şi pe sus, şi pe jos... El, azi, fusese pentru ea o unealtă. Se folosise de el. Fusese tristă şi deprimată şi chiar n-avusese nici un chef să se-apuce să scrie - aşa că se folosise de el, pe post de tovarăş de joacă, de companion care unge uşi şi face shopping şi de amant pasional. Ştia, nu era OK deloc, dar...

Orlando oftă greu... Greu de tot... Cam ca un "trebuie să plec" de greu... Clătină încet capul:

- Dacă îmi spui că trebuie să pleci, ne supărăm rău!

- Eu te rog frumos să nu te superi.

Bineînţeles că nu se supăra! Dar nu trebuiau să se joace inclusiv de-a iubiţii pentru care despărţirea de la finalul zilei era o piatră de hotar infernală?

- Dacă pleci acum, nu te văd prea bine...

- Enna...

O trăgea şi-o răsucea, ca s-o privească drept... Nu-nu! Se ridică şi ieşi:

- Dacă pleci acum, va fi rău.

Intră în bucătărie, aprinse lumina şi începu să aştepte, atentă la zgomotele din living... Momentan nu auzea decât televizorul; dar sigur făcea el ceva acolo! Ori se îmbrăca, ori pregătea "altarul amorului" pentru o nouă sesiune de amor!

"Salut. Am o rugăminte la tine."

Poftiim? Îl sunase pe taică-su? Heei?!?!?!

"Sunt la Enna. Şi m-a somat să nu plec. Te rog, nu-mi spune că trebuie să vin acasă..."

Acum era acum! Dacă Orlando îl convingea pe taică-su, o să fie rău de tot! Da' chiar rău-rău! A transforma "ziua de joacă" într-un "weekend de joacă" era atât de riscant, că o apucau frisoanele numai când se gândea ce rahat uriaş putea să se nască în creierele lor din cauza unui asemenea weekend! Mai ales atunci când se înţelegeau bine, glumeau, rupeau patul...

"Ştiu... Da, ştiu... Înţeleg..."

Vasile încerca să-l convingă să vină acasă. Bun! Bun băiat, Vasile ăla! Ocoli zidul şi se

sprijini de tocul uşii livingului...

"... Tu înţelegi că trebuie să rămân aici?"

Acum mârâise la taică-su. Şi chiar nu era cazul! Aşa că se aşeză lângă el, îi întoarse capul spre ea... Şi-i fură un sărut - şi şopti:

- Du-te acasă.

Orlando negă scurt. Ea aprobă:

- Du-te acasă. Nu trebuie să rămâi aici.

"Aşteaptă puţin."

Ia - că-l pusese pe taică-su pe hold! Orlando era foarte serios:

- Ai spus că, dacă îndrăznesc să plec, va fi rău.

- Iar imediat după ce am spus asta, tu mi-ai arătat cât de mult îţi doreşti să rămâi. Nu trebuie să rămâi. Nu-s sarcină de partid. Iar ai tăi sunt, probabil, îngrijoraţi - şi din cauza mea, şi din cauza băieţilor din trupa ta, şi din cauza bacului de la anul...

Tânărul părea trist:

- Mi-a spus că voia să plecăm azi la el, la ţară. Să-l ajut mâine la nu ştiu ce rahat...

- Du-te. Ajută-l.

- Dar tu vrei să stau aici. Iar eu vreau să stau cu tine.

- Iar el este tatăl tău şi te-a rugat să-l ajuţi mâine la nu ştiu ce rahat.

Ochii negri o întrebau de ce dracu îl agitase şi-l făcuse să sune acasă şi să insiste să doarmă la ea, pentru ca apoi să anuleze totul şi să-l trimită acasă... Zâmbi:

- N-am fost niciodată copil. Nu în sensul ăsta. Adineauri, am avut un puseu de copilărie.

- ... Eşti sigură?

- Da, Orlando. Sunt sigură. Du-te liniştit şi ajută-l. Eu trebuie să scriu vreo şase texte restante, să spăl un vagon de haine, să-l usuc şi să-l calc, să gătesc ceva serios...

Orlando nu era convins că ceea ce spunea ea e adevărat...

- Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu mă supăr. Nu m-aş fi supărat nici dacă plecai pur şi simplu! Repet - am avut un puseu de copilărie. Şi mi-a trecut.

Se aplecă şi-l sărută fix pe vârful nasului. Şi-i ridică mâna cu telefonul, după care se ridică şi reveni în bucătărie... Şi-acum era foarte atentă...

"Am vorbit cu ea şi... Da - vin acasă... Da... Da. OK. Salut!"

Şi gata - închisese. Ce bine! Aproape că-l convinsese să doarmă la ea - şi chiar n-ar fi fost OK! Ei doi, despărţiţi de 15 ani diferenţă "în direcţia greşită", chiar se înţelegeau bine! Şi chiar erau în pericol de a-şi imagina că viitorul lor împreună putea fi luminos şi presărat cu succese! Şi nu era cazul!

Se aşeză. Îl aştepta să se îmbrace, să se pregătească - că în maximum 5 minute va ieşi pe uşa apartamentului...

"Ei bine, Eleno, trebuie să recunoşti că politica lui Orlando a funcţionat şi în cazul tău! Te-ai bucurat de el şi de momentele petrecute cu el - şi nu ţi-ai chinuit mintea cu "de ce"-uri stupide! Şi ce bine a fost..."

Fusese bine. Dar se terminase. Trebuia să zâmbească, să-l conducă la uşă, să încuie bine în urma lui şi să-şi scoată din minte clipele frumoase şi toate "plusurile" observate azi. Fiindcă altfel va suferi îngrozitor...

8 noiembrie 2015. Duminică.

22,58

Tresări - şi deschise grăbită ochii. Suna telefonul fix - ăla din living. Ea adormise pe la nouă, de prea multă plictiseală; aşa că asculta zornăitul telefonului şi...

Gata - tăcuse. Probabil că renunţase... Nu. Suna din nou. Hm...

Ceasul era... aproape unşpe. Deci, ori era Orlando, ori DNA-ul, ori Mihai... Orlando ar fi sunat-o pe mobil - ca şi Emil dealtfel. Deşi Emil n-ar fi sunat-o deloc, fiindcă se supăra nevasta pe el dacă-l prindea că îşi suna protejatele la unşpe noaptea...

"Eleno - vezi, că iar ai pornit pe câmpie!"

Deci, Orlando ar fi sunat-o pe mobil. DNA-ul ar fi sunat la sonerie... Mihai ar fi sunat-o pe fix. Ca să nu i se afişeze numărul pe mobil. Dar telefonul lui ar fi fost o dovadă de cretinism major, de vreme ce erau amândoi interceptaţi...

Iar tăcuse. Poate renunţase - sau... Ţrrr!

Ei, la dracu!

Se ridică şi intră în living. Şi se grăbi să răspundă:

- Da.

Tăcere. Nu auzea nici un cuvânt. Deci Bogdan era! Nu vorbea, însă asculta o melodie lentă - şi se auzea tot aşa, în surdină, cu un subtil zgomot de trafic...

"Păi, e duminică, unşpe noaptea - omul e la treabă!" Interlopii aveau treabă noaptea, nu? Că ziua umblau oamenii muncii, care n-aveau bani de taxe de protecţie... Oftă greu:

- Te rog, nu mă mai suna. Nu mă mai căuta. Deloc.

Închise şi reveni în pat. Era chitită ca, dacă mai sună, să se ducă să scoată firul din aparat... Dar uite că nu suna... Oare pricepuse?

... Oare o să se conformeze rugăminţii ei? Sau o să dea mâine nas în nas cu el? Că DNA-ul nu găsise conturile, Mihai nu rostise parolele... Hm!

Apropo! Mâine trebuia să se ducă la dentist! Tii - cât pe ce să uite! Să-şi pună alarma, să se trezească din timp...

Deci, mâine se revedea cu medicul stomatolog specialist în masaj de relaxare...

"Eleno, fii serioasă!"

Da' chiar aşa! Deci, mâine o să se revadă cu Orlando. Că mâine sigur venea pe la ea! Dacă nu dimineaţa, atunci seara - venea negreşit! Aşa că se gândea... Şi se tot gândea, îl tot calcula şi-l răsucea şi-l potrivea pe lângă ea...

Orlando era tânăr. Şi frumuşel. Şi aprig - şi fusese educat să aibă grijă de ceea ce era al lui, iar el se comporta în consecinţă inclusiv cu femeia lui. În plus, îi lăsa impresia că în curând o să-i spună nişte cuvinte echivalente cu "te iubesc". Prea era destins, natural şi neîngrădit în prezenţa ei! Prea spunea lucrurilor pe nume! Prea se comporta ca şi cum se cunoşteau de-o veşnicie şi vor trăi împreună o veşnicie, pe culmile cele mai înalte ale fericirii în cuplu! Nu era în regulă! În curând, tânărul o s-o strângă de mână şi-o s-o privească lung şi-o să-i spună "te iubesc". Şi-atunci o să fie îngrozitor...

La vârsta lui, la comportarea şi stilul lui de-a calcula lucrurile, se îndoia că Orlando se putea îndrăgosti. Nu neapărat de ea - ci aşa, în general. Orlando Sorrenti era un bărbat situat pe-un piedestal. Ceea ce era în jurul piedestalului era al lui - proprietatea lui. Casa, telefoanele,

euro trimişi de mama lui, tatăl vitreg, sora vitregă, fanele, prietenii, colegii - toţi erau "ai lui". El decidea ce face cu ele. El decidea la cine renunţă şi la cine nu. El, Orlando, era un pic "dereglat", din punctul ăsta de vedere. Avea nasul cam prea sus. Toţi şi toate îl lăudau şi-l mângâiau şi-i aminteau că el e cel mai bun acrobat, cel mai atotştiutor din clasă, cel mai frumos băiat din liceu, cel mai bun la suflet, cel mai... Nu se putea să n-o ia razna bietul Orlando! Şi ea ar fi luat-o razna... Aşa că Orlando o trecuse şi pe ea la capitolul "a mea". Pierderea celei mai noi şi mai importante achiziţii, adică a amantei *freelove*, o să-l facă să-şi iasă din fire! Mai ales că o pierdea nu din cauza vreunei greşeli a lui, ci pur şi simplu...

Nu ştia ce să facă cu el. Adică ştia mie-n sută că se va despărţi de el. Nu ştia cum va face asta. Şi nici când. I se părea "misiune imposibilă" - şi ştia că fiecare zi de întârziere făcea despărţirea tot mai grea, tot mai complicată... Trebuia să se despartă de el cât mai repede. Dar nu putea, fiindcă n-o lăsa inimia. Fiindcă el o făcea să râdă şi să se simtă tânără şi frumoasă şi dorită. Şi pentru că era el însuşi în prezenţa ei, iar chestia asta îi arăta din plin cât de importantă era ea pentru el! Sufletul îi era îndoit, fiindcă raţiunea îi şoptea să-l părăsească dar inima îi spunea "să-l mai folosească" un pic... Măcar până la divorţ, cum spusese Emil...

Apropo de Emil! Deşi ea îi tot transmisese "semnale", unele chiar explicite şi "citeţe", Emil Popescu nu părea grăbit "să se-apuce", cum se spune! Într-un fel, el spusese "după Orlando", ea îi deschisese uşa mai devreme, dar el era de-o corectitudine împinsă la extrem şi nu voia "să se calce pe bătături cu golanul". Hm...

Cam aşa se vedea istoria ei, dacă ar fi fost o pagină de Wikipedia. Informaţii plictisitoare, poze cu ei, câteva linkuri... Chiar i-ar fi plăcut să facă un experiment - i-ar fi plăcut să rezolve nişte teste-grilă despre celălalt. Să ştie şi ea cum stă, cum o vede el... Adică cum o vede Orlando, cum o vede Emil...

Oricum, relaţia ei cu Orlando era una cu sfârşit previzibil. Şi nu prea ştia cum să facă, când să facă... Smulgerea lui Orlando de ea o să fie dureroasă. Şi nu ştia cum s-o facă - să tragă tare dintr-o mişcare, sau să încerce să dezlipească încetişor? Era o întrebare grea...

Ar fi avut mare nevoie de-un răspuns. Adică de-o reacţie a lui Emil. Nu ştia... Nu ştia dacă bărbatul ăla, poliţistul, e sau nu interesat de ea. Dar aşa, "de-adevăratelea". Şi bănuia că era căsătorit, aşa că orice "interes" din partea lui s-ar fi manifestat strict printr-un amantlâc discret...

Trebuia să-i iasă din cap acel Emil. Şi trebuia să pună punct cu Orlando şi să-şi asume riscul de a petrece o bună bucată de vreme singură. Că, vorba aia - bărbaţii adevăraţi, ăia buni şi calmi şi muncitori şi iubitori şi care-şi doreau doar o viaţă "plată" alături de nevastă nu umblau aşa, langa, la îndemâna tuturor doritoarelor...

Nu ştia ce să facă. Nici când. Nici cum. Ar fi trebuit să se despartă de Orlando; dar, dacă rămânea singură după aceea iar el o convingea să reia relaţia, o să o transforme în proprietatea lui. Şi-o să fie foarte rău, fiindcă ea n-o să se mai poată rupe de el aşa că o să fie la cheremul lui...

Până la urmă, or să se despartă. Dar, atunci când or să se despartă, ea va trebui să ţâşnească - să se îndepărteze de el cât mai repede, cât mai mult, fiindcă dacă o s-o prindă din nou o să fie rău...

9 noiembrie 2015. Luni.

8,50

Mobilul vibră şi piui. Hm - avea un mesaj... Ia să vadă ea ce mesaj avea!

"Neaţa. Te aştept. Poţi să vii..."

Trimis de Cristi. Şi finalizat cu puncte-puncte, aşa... Prea bine! Să-i răspundă, că nu era frumos să tacă...

"Neaţa! Sigur! Nu aşa stabilisem? Sunt pe drum!"

Send şi împinse uşa scării. Şi îndesă mobilul în geantă, că sigur terminase de scris!

Deci Cristi o aştepta... Hm! Ce om! N-o piuise la opt dimineaţa, să fie sigur că se trezeşte la timp - o piuise acum, când ar fi fost mult prea târziu să-şi dea cu apă pe ochi şi să se-mbrace şi să gonească pe stradă... Ba nu - o piuise ca să ştie dacă vine sau nu. Ca să nu păţească aşa ca data trecută, când el o aşteptase iar ea se dusese să divorţeze...

Brr - piu! Ei, poftim - iar primise un mesaj? Tot Cristi? Sau Orlando?

"Îţi fac un 3 în 1...??"

Aa - păi deja se-ntrecea cu gluma! Stop! Apăsa ecranul...

"Nope!"

Send. Şi-acum chiar terminase! Şi dacă piuia, nu se mai uita ce-i mai scrisese! Că o apucau alte alea şi nu se mai ducea - şi nu era bine să stea cu pansamentul în măsea mai mult de două săptămâni, că se-mpuţea şi cine ştie ce complicaţii făcea şi i se infecta măseaua de minte şi făcea puroi şi i se urca la creier şi murea... ca faraonii...

"Eleno, ai probleme..."

Avea, probabil, niscai probleme la cutiuţă...

Bogdan nu-şi făcuse simţită prezenţa. Sigur, ea una nu se aştepta ca rugămintea ei de aseară să fie auzită, înţeleasă şi respectată; dar uite că azi n-o mai aşteptase. Nici el, nici cei doi indivizi care-l bumbăciseră pe Orlando. Îi plăcea să creadă că scăpase; dar cine ştie ce sumă îi trecuse individului pe la urechi! Dacă auzise o sumă mare...

Oare Emil o urmărea? Adică oare el o urmărea azi? Nu era super-îmbrăcată, super-coafată sau super-pregătită să-i dea toate planurile peste cap. Dar... Dar, pur şi simplu, i-ar fi plăcut să ştie răspunsul la întrebarea asta. Fiindcă nu-i dăduse SMS cu faptul că azi se ducea la stomatolog. Şi, pe de-o parte, nu-i plăcea să-l supere pe poliţistul ăla minunat iar, pe de altă parte, observase că se simţea liniştită şi ocrotită ori de câte ori ştia că o urmăreşte el. Aşa că i-ar fi plăcut să ştie... Şi-ar fi putut să-l sune la secţie - şi să afle astfel dacă e la birou sau "pe teren". Dar... Dar n-o să sune. O să-l lase în pace. O să evite să-i dea de înţeles că ea una şi-ar fi dorit... Că, dacă era însurat...

"Eleno, oare cine-i Ducesa? Fetiţele sunt, de obicei, prinţese. Cine-i Ducesa atunci?"

Îşi punea întrebări cretinoide! Şi-o făcea de pomană! Viraj stânga - se apropia de interfon... Formă numărul cabinetului iar uşa ţăcăni prompt. Intră.

Cristi o aştepta în uşa apartamentului:

- Bună.
- Bună. Scuză-mă pentru vineri, te rog - dar s-a ivit o super-urgenţă şi
- Nici o problemă, nu m-am supărat. Doar te rog, pe viitor - anunţă-mă şi pe mine că nu vii.
- Da, păi am aflat că nu pot să vin cu vreo opt ore înainte de programare; aşa că...

Aşa că Cristi îi arătă propriul mobil, pe care-l lăsă apoi pe birou:

- Să depăşim momentul. Ia loc, te rog.

Se aşează pe scaun, cuminţică foc...

- Cum a fost măseaua? Te-a mai supărat?

- Nu. Deloc.

- Atunci îi punem plomba?

Îl privi cu ochi galeşi:

- Cum ştii tu - tu eşti specialistul...

Cristi îşi pusese masca, aşa că râdea din nou "mascat" şi mijea ochii la ea şi-i lăsa impresia că pozează...

- Punem plomba, după care bem un 3 în 1. Şi-ţi povestesc cum a fost în rolul de naş. OK?

Aprobă cu capul.

- Şi-apoi facem o şmecherie la pivotul ăsta. OK?

Aprobă din nou, zâmbind...

- Şi-apoi?

Ridică o sprânceană: şi-apoi?

... Cristi nu mai spunea nimic. Se concentra la pansamentul ei. Trebuia să-l scoată pe tot, să cureţe locul, să-şi prepare plomba - că iar era singur, semn că asistenta lui lipsea din motiv de inexistenţă a postului de asistentă...

Să-i pună plomba. Şi-apoi să-i explice ce planuri avea cu pivotul ei - cu dintele de pe care căzuse coroniţa. Şi-apoi vedea ea dacă bea un 3 în 1 cu el. Că poate n-o să fie cazul... nu?

"Oof, Eleno! Cine te-aude, se gândeşte că eşti o babă nebună! Că, vorba aia - ai 35 de ani şi eşti în plină acţiune de divorţ! Şi nu-ţi surâde ideea să bei un 3 în 1 cu dl doctor - şi-asta nu-i foarte bine..."

Ce să facă ea, dacă creierul ei era cel al unei femei normale, care nu-şi doreşte decât să fie normală şi să-şi vadă de viaţa ei, de familia ei...

9,22

Era destul de plăcut în cămăruţa mică, întunecată, cu etuvă. Nu era frig; era răcoare. Fumau, bineînţeles, aşa că geamul era deschis...

Cristi insista să-i spună unele chestii de la nunta din weekend. Şi insista, când şi când, s-o apuce de mijlocel şi s-o tragă în semicercul virtual format de picioarele lui. Ea nu prea avea ce să zică; îi opunea rezistenţă şi făcea tot posibilul să revină repejor la distanţa "regulamentară", normală. Şi încerca şi să memoreze tot ce spunea el. Pentru că spunea unele lucruri despre el, şi era important...

Imediat cum pleca de aici, de la el, o să se ducă acasă. Şi-o să-l caute pe net. Sigur o să-l găsească! Era "persoană publică" cu interes să fie celebru! Că din asta "mânca" - din celebritate! Deci, sigur o să găsească cabinetul... şi poate mai găsea şi alte informaţii interesante - că, dacă soţia lui avea şi ea cabinet, era bine să ştie datele de contact... S-o sune, în caz că dl Cristi insista în continuare s-o ţină pe ea în semicercul virtual în care-ar fi trebuit să stea nevasta lui...

Da, OK, recunoştea că ea era o babă răsuflată care nu ştia decât căsnicie şi mariaj şi bărbatul ei şi-atât. Da, ştia că în anul de graţie 2015, în capitala europeană Bucureşti, un *freelove* când şi când "nu se vedea". Şi era, probabil, chiar recomandat prin cercurile psihologilor şi sociologilor. Dar, după părerea ei, treaba aia cu "nu părăsim incinta" fusese 50% limpede; iar

îndârjirea cu care ieşise de fiecare dată din semicercul virtual era 50% limpede. Ori era el codaş la matematică, ori nu voia să calculeze - asta era treaba lui. Dar ea una spunea "nu". Şi-o să i-o zică verde-n faţă, dacă i se va oferi ocazia! Momentan, era trasă în semicercul ăla cu un motiv - medicul stomatolog se tot uita la pivot...

"Eleno, gata! Gata, că iar se-ntoarce la propria viaţă - şi chiar trebuie să fii atentă la ce zice!"

Din câte îi spusese până acum, ei erau "tineri căsătoriţi". Se cununaseră legal anul trecut. Vor face nunta anul ăsta. Erau un cuplu ciudat - locuiau într-o localitate din afara Bucureştiului, el avea cabinet în Bucureşti iar ea în Giurgiu... Păreau un cuplu de-ăla "atipic", "modern". Aşa nu-i plăceau cuplurile de genul ăsta... Aşa nu-i plăceau bărbaţii care, iată! - întindeau mâna şi apucau mijlocelul unei tipe care nu era nevasta lor şi-o trăgeau mai aproape... cu scuza că trebuiau să se uite la pivotul ei... Şi-ar fi putut să-i atragă atenţia că lumina care intra prin gemuleţul ăla semimascat nu-i era de-ajuns ca să studieze pivotul - aşa că ar fi fost cazul să meargă dincolo, la scaunul stomatologic şi lampa ataşată de el...

"Da' chiar, Eleno! Bună idee! Ia pune-o tu în practică!"

Se întinse şi strivi ţigara "la jumate":

- Eu nu mai am răbdare!

Piruetă şi ieşire din cămăruţă. Dreapta... dreapta... sus pe scaun... Şi iată-l sosit să-i pună baveţica:

- Deci ai încredere în mine, să-ţi construiesc ceva aici!

- Da. Fă ce ştii tu că trebuie făcut.

Iar "studia problema"... Aha! Se dusese spre dulap! Scotea nişte chestii, nişte... Aha! Făcea un amestec! Acrilatul, probabil! Din acrilat i-o făcea, nu? Că doar n-o să-i facă un sfert de dinte din ceramică... Sau, cine ştie?!

Prefera să tacă. Decât să ajungă cu discuţia la alte zone, mai "intim-particulare", mai bine tăceau. Amândoi. Era singurul stomatolog de care nu-i era frică - nici de freză, nici de injecţii, de nimic. Tare mult i-ar fi plăcut să poată să vină la el în continuare! Dar, sigur, dacă sărea calul...

9,54

Mm - aproape că o luase somnul... Cristi nu gâjâia cu freza, nu-i înţepa gingiile cu siringa, nu cânta, nu dansa... Se sprijinea, ca de obicei, de mâna ei - şi păcănea, când şi când, cu aparatul care întărea pasta aia alburie. Pe ea o luase somnul... "Mânată" fiind şi de minunatele melodii de la radio - care n-aveau nimic dansant în ele...

- Clăteşte.

OK! Reveni pe scaun... Îl auzea foşnind, aşa că deschise un singur ochi... Ia - că venea cu oglinda! I se făcu semn să zâmbească:

- Ia să vedem ce-a ieşit!

Ia să vadă ce-a ieşit! Ia! Dar... ce să vadă? Că nu se mai vedea pivotul! Îi crescuse acolo un fel de "dinţişor" rotunjor, mai mic decât "necesarul", dar atât de bine şlefuit şi poziţionat încât părea dintele ei natural! Părea un dinte chinuit, pe care ea mâncase mult iar medicii i-l tot strunjiseră de-a lungul timpului... Zâmbi:

- Eşti un adevărat vrăjitor!

- Ştiu! Mai ales că n-am asistentă - şi observă, te rog, nuanţa lucrării...

Nuanţa era perfect aleasă. Avea de-a face cu un dentist talentat! Zău că era proastă dacă reuşea să se certe cu el din cauza... semicercului! Începu să râdă:

- Deci azi sunt rechin...
- Poftim?
- Azi sunt rechin. Îmi cresc dinţi. Vezi? Tocmai mi-a crescut un dinte!

Cristi râdea şi aproba. Plusă:

- Ia să vedem - ce incantaţie trebuie să spun pentru ăia lipsă de jos?

El râdea şi nega, semn că acolo jos n-avea ce să-i facă... Oftă scurt:

- E perfect! M-ai salvat, ce mai!

Evident, mijea ochii la ea, zâmbindu-i... Încercă să continue discuţia:

- Şi-acum ce mai rămâne de făcut?
- Păi, eu zic că nu mare lucru. Un detartraj. În rest...

Serios? Păi ea avea nişte găuri pe-acolo, printre măsele! Alea nu trebuiau umplute cu niscaiva lucrări?

- Aici, cred că trebuie lucrat.

Da, acolo şi ea era de părere că trebuia lucrat! Avea un dinte galben, adică îngălbenit şi cam ros la baza gingiei. Era urât...

- Trebuie curăţat şi ajutat să stea cuminte acolo încă vreo zece ani.
- OK. Data viitoare - da?
- Da. Data viitoare.

Şi-i scotea baveţica. Minunat! Se grăbi să se ridice şi să-şi ia geanta.

- Dintele te costă 100 de lei.

Aa, nici o problemă! O coroniţă ar fi costat-o 100 de euro! Era super-fericită cu preţurile lui!

- Iar plomba, 80.

Perfect! Plătea... El răsfoia agenda - care, după cum "zărea" ea, nu era extrem de plină cu clienţi...

- Te aştept săptămâna viitoare, marţi?
- Da.
- Tot la nouă?
- Tot la nouă.
- Perfect. Mai bei un 3 în 1?

Se grăbi să se ridice:

- Aa, nu - nu pot. Trebuie să ajung la redacţie.

Îşi luă geaca şi-o îmbrăcă dintr-o mişcare:

- Ştii - oi fi eu redactor, oi face eu documentare pe teren, dar nu pot chiuli excesiv...

El aproba şi-o conducea... Şi iată-i ajunşi la uşă. Îl privi drept:

- Îţi mulţumesc pentru ajutor. Şi pentru plombă şi pentru dinte.
- A fost plăcerea mea.

Şi se aplecă spre ea! Cu intenţia vădită de-a o pupa!

"Eleno! Fii atentă!"

Observă imediat că se aplecase spre stânga ei - făcuse un gest vizibil, cu intenţie imposibil de anticipat eronat. Practic, se aplecase "ca la teatru" - să se vadă până-n ultimul rând ce vrea el să facă! Şi cum nu voia decât s-o pupe pe obraz, decise într-o clipă să marşeze la intenţia lui.

Şi, nici ea nu ştia de ce, ridică mâna dreaptă şi-i atinse uşurel braţul - ca unei persoane de la care îşi lua la revedere fără să-i demonstreze că o voia la doi metri distanţă de ea.

Ţoc!

Cristi deschise uşa:

- Vorbim.
- Sigur, vorbim! Pa!
- Pa!

Ieşi, coborî cele patru trepte şi întoarse capul şi-i făcu cu mâna - că rămăsese în uşă... Şi-apoi împinse uşa blocului şi ieşi.

"Ptiu, drace - ce pe fază e!" Sau îi anticipase gestul? Nu de alta, dar şi el o cuprinsese cu braţul! Tot cu dreptul! Sigur, el o îmbrăţişase de-a binelea! Îi simţise mâna pe talie şi braţul pe braţ şi pe spate!

Şi totuşi, nu încercase s-o ţină la încă un 3 în 1! Ce ciudat!

"Auzi, Eleno? Crezi tu că n-a socotit el opinia ta... Că, de fapt, a socotit-o încă din secunda unu! Şi şi-a dat seama că n-are de ce să încerce să te oprească azi la 3 în 1, de vreme ce ai ieşit din semicerc ori de câte ori te-a tras el înăuntru!"

Şi deci era, într-adevăr, un bărbat foarte calculat! Şi foarte "pe fază"! Şi realist şi răbdător - o programase deja la următorul 3 în 1...

Ce nebunie!

"Eleno, viaţa ta devine tot mai complicată!" Sau i se părea ei - în condiţiile în care nici unul dintre ei nu făcea "gesturi ample" spre direcţia presupusă de ea, era foarte posibil ca Orlando s-o fi "dereglat" şi să vadă ea idile pretutindeni...

Nu. Din nou, era de părere că orice tip de apropiere între ea şi Cristi era absolut imposibil. Unu la mână, nu era ea genul care să se bage să-i strice nivelul libidoului în familie. Două la mână, Cristi ăsta era aşa un tip super-OK, că exista riscul să-l pună la inimă - şi-atunci chiar că o băga pe mânecă rău de tot! Trei la mână, auzise azi o povestire amplă, detaliată şi amănunţită a mariajului lui; iar ăsta, după opinia ei, era semn că Cristi putea vorbi cu la fel de multă uşurinţă despre aventurile lui. Ieşea cu băieţii la o bere şi spunea tot. Şi cum toată România o văzuse pe Popeasca la televizor...

În momentele de genul ăsta, tare-şi dorea să poată să-i transmită lui Emil un urlet - unul de-ăla asurzitor, ascuţit, care sparge timpane şi face sângele să iasă pe urechi şi omoară orice urmă de viaţă... Că nu ştia adevărul despre el - şi-şi făcea planuri aiurea, în timp ce el era om serios aşezat la casa lui, cu căsnicia lui, cu Ducesa şi copiii lor... cu...

Întinse mâna spre stradă - că se ducea la mall. La Promenada. Avea aşa un chef să-şi taie venele, că se simţea pregătită să ragă la Bogdan! Şi să-l facă s-o deteste! Ar fi putut şi să sară la bătaie... şi să se-aşeze frumos pe scaun, să se scarpine neaoş, să scoată nişte muci şi să-i întindă pe sub masă şi să-i spună că ce frumos era acolo, la cafeneaua aleasă de el...

Avea aşa o stare... Oare Emil o vedea? Şi, dacă o vedea, oare înţelegea de ce o vedea în starea aia? Probabil că nu...

14,25

Avea nişte draci uriaşi. Gigantici! Incomensurabili! Individul ăla, Bogdan Mihalache, făcea azi mişto de ea! Da' un mişto de-ăla cras, bine organizat, bine executat... Individul ştia câte parale face. Ştia multă psihologie aplicată pe gâşte, ştia exact "care-i era cotaţia" în "piaţa partidelor bune" - şi îi arăta, din plin şi-ndesat, cât de rău îl deranjase faptul că aseară, când o sunase, nu auzise un "de ce nu urci", ci un "te rog, nu mă mai suna"...

Se învârtea prin clădirea asta mare de... De câteva ore. Dacă terminase la Cristi la 10, ajunsese aici la 11, deci se învârtea după fundul lui de trei ore jumate! De 210 minute, ea călca apăsat şi plin de hotărâre şi-şi pregătea mental regia. În unele scenarii băga degetul în nas, în alte scenarii se prefăcea că vorbea la telefon cu o prietenă "de-aia porcoasă"... În unele scenarii vorbea la telefon cu un bărbat - şi-l răsfăţa şi-l alinta în toate felurile, ca să fie clar că nu era solo-n viaţa privată... Şi-ar fi fost în stare să imagineze şi o discuţie cu Mihai - una în care să-i bată obrazul, că furase pe rupte şi ei nu-i lăsase nici de-o Cola! Şi, poftim! - nici urmă de el! În

schimb, toată clădirea asta fusese azi plină de numele lui! Toţi bodyguarzii îl rostiseră, fix când trecuse ea prin apropierea lor! Şi nu aşa, ostentativ - ci normal, natural... aproape finuţ! Bogdan Mihalache, interlop cu ştaif, făcuse azi un mişto fin de individa care aseară decisese să nu-l invite să urce... Ce porcărie!

Şi, colac peste pupăză, n-o urmărea Emil - ci colegul lui. Care era aşa un tip care-o scotea pe ea din sărite... deşi nu-i făcea nimic, iar ăsta era semn că singurul ei motiv de nemulţumire era absenţa lui Emil...

"Hai, Eleno - du-te acasă! Du-te, că n-ai ce dracu să mai faci aici! Pe bune!"

O să se ducă acasă şi-o să-l googălească pe Cristi. Ca să-i găsească nevasta şi să-şi noteze numărul ei de telefon. Aşa - că cine ştie ce se mai întâmpla, când se ducea să-şi aranjeze dintele! Era bine să aibă la îndemână o minimă pârghie...

Stătea. Stătea dreaptă pe treaptă, iar scara rulantă o ducea jos. La parter. Şi cum cobora ea "aşa ca-n filme", cum "îi cobora imaginea" către parter, îl vedea pe Bogdan aşteptând-o... Sprijinit de geamul uşii rotative, cu capul pe geam, cu ochii aţintiţi în ochii ei - şi de data asta îndrăznea să-i ordone aşa, din privire, să vină la el, să se oprească în faţa lui şi să-i spună "Bună"...

Ochii negri o priveau drept. "Ştiu că ai venit după mine. Nu m-ai găsit până acum fiindcă m-am ocupat de treburi - şi, uite, acum sunt tot la dispoziţia ta..." Avea ochi foarte expresivi - avea o privire de-aia care sfredelea mintea omului şi-i "planta" idei şi-l soma să facă aşa cum voia el...

Gata - scara o dusese jos. N-avea unde altundeva să se ducă - în ultimele trei ore jumate, trecuse de patru ori prin fiecare magazin mare sau mic din mall-ul ăsta! În plus, pornise "chititǎ" spre ieşire - iar faptul că o aştepta acolo, blocându-i parcă singura cale de scăpare, o speria rău...

Ochii lui n-o scăpau o clipă din vedere! "Sunt pregătit să vorbesc cu tine. De fapt, sunt pregătit să urnesc ceva cu tine. Şi-ar fi bine să fii pregătită pentru planul ăsta - fiindcă mă amâni de ceva vreme, iar chestia asta nu-mi place..."

Iar perspectiva de-a auzi un nou "Bună" o îngrozea acum, fiindcă el sprijinea geamul ăla, abordând o atitudine absolut normală, o poziţie absolut normală - dar privirea îi transmitea milioane de idei... Şi nu toate erau OK...

Ochii lui erau foarte serioşi. "Vii încoace, la mine, te opreşti în faţa mea şi-mi spui "Bună". Şi zâmbeşti. Şi ai grijă... că, după ce-ţi răspund, o să te invit la o cafea. Să nu te pună necuratul să refuzi..."

Inima îi bătea cu putere...

Picioarele o duceau, destul de repede, spre el...

Emil nu era azi cu ea, ca s-o salveze - sau să-l sperie pe el, sau să cheme întăriri, sau...

Să scoată telefonul?... Mai rău s-ar fi încurcat în el! Că, de abandonat, nu-l va abandona aici, în mall! Şi-asta însemna că va trebui să aibă şi grija lui! Şi-aşa, îl scotea ca să ce? Să mimeze un telefon important? Se îndoia că o să funcţioneze iar şmecheria...

Ochii negri nu clipeau - de parcă nu era om... "Lasă, nu te mai gândi tu aiurea. Nu te mai gândi deloc, la nimic. Vino la mine."

A dracului ea de treabă - îi transmitea comenzi din privire, aşa!

"Eleno, scapă de el! Şi nu mai veni vreodată aici!"

Doamne! - dacă scăpa azi de el, zău că n-o să mai rişte nimic, niciodată! Nici cu el, nici cu altul! O să se-ncuie-n casă şi-o să stea cuminte acolo până le trecea tuturor amocul de ea!

Capul brunet se ridică de pe geam. "Opreşte gândurile. Şi grăbeşte pasul. Că nu mai am răbdare!"

Moment în care simţi că începe să tremure.

"Fugi! Fugi spre parcare! Acum!"

"Nu! Nu care cumva să fugi! Nici să nu clipeşti mai altfel!"

Dacă Bogdan înţelegea că privirea şi ordinele lui o îngrozeau, aia era! O să se folosească de informaţia asta şi-atunci o s-o ia mama dracului!

"Eleno, e poliţistul cu tine! Du-te glonţ la rotativă, ieşi şi nu încetini pasul!"

N-avea altă soluţie. Adică altă scăpare. Şi, ca să poată să facă treaba asta, trebuia să încerce măcar să-l domine şi ea. Măcar 1%.

“Eleno, înfruntă-l! Că, dacă se prinde că eşti îngrozită de el, poţi să te-ncui în casă pentru tot restul zilelor tale!”

Îl privi drept. Era privită drept... “Eşti simpatic foc - dar nu mă bag.” “De ce? Am trăsături de canibal? Ţi se pare că te-aş mânca?”

Cu coada ochiului, vedea rotativa şi-avea senzaţia că ea se grăbeşte, dar uşa se îndepărtează...

“Uită-te şi tu ce paşnic sunt! Nu-mi doresc decât iubire...” “Nu, chiar nu mă bag.” “Nici dacă te-ajut eu să te bagi?” “Nici dacă.”

Reveni spre rotativă. Mai avea cam 6 paşi... 5... 4... 3 - iar el se dezlipi de pe geam... 2... 1 - el porni spre ea... Împinse uşa rotativă.

Oare intrase cu ea, în spaţiul ăla mititel? Ar fi trebuit să se repeadă, ca să prindă acelaşi semicerc; gestul ar fi fost observat de multă lume. Dar poate c-o făcuse şi pe-asta...

Îi era frică...

Era afară. Afară din mall.

“Şi crezi tu că n-ar ieşi după tine, să te ia frumuşel de-un braţ şi să te conducă la o discuţie?”

Al dracului capul ei, cu toate gândurile din el! Abia îşi revenise cât de cât din sperietură, că se re-panicase singură, ca o proastă!

“Lasă dracului gândurile şi şterge-o odată! Că acu’ se urcă-n şalupă şi vine după tine!”

Şi chiar că nu mai scăpa de el! Bogdan, dacă voia să ajungă în apartamentul ei, chiar izbândea! Aşa că trebuia “să se topească” urgent de la mall-ul ăsta!

Aici n-avea nici o şansă să găsească un taxi. O să se ducă la tramvai. Şi, dacă-l va vedea urmărind-o, o să coboare şi-o să oprească un taxi şi-o să se ducă glonţ la secţie. Şi-o să depună plângere împotriva lui. Oare putea depune plângere pe motiv de “urmărire neautorizată”? Era nebună - sau “trăia din filme” şi-şi închipuia că Emil avea în mâini pârghiile poliţiştilor americani...

Se grăbea spre tramvai şi se gândea... Instinctiv, mintea ei “răsfoia agenda” şi căuta aliaţi...

Oare Şimon şi Melinte pe ce parte a baricadei s-ar fi poziţionat? Oare i-ar fi blocat lui Bogdan accesul la ea? Sau i-ar fi împiedicat lui Emil aşezarea între ea şi interlop? Habar n-avea; dar Bogdan era aşa de “mare”, că era foarte posibil ca agenda lui să fie extrem de convingătoare... Şi sumele vehiculate de televiziunile de ştiri erau mari... extrem de mari... incredibile uneori...

Trebuia să-l studieze cu atenţie pe acest Bogdan. Ca să-i găsească punctele slabe. Ca să scape de el. Ea, spre deosebire de poliţie, căuta altceva. Şi anume, căuta o cale de a-i contacta individului nevasta...

“Auzi, Eleno? Ia vezi tu ce faci! Că, dacă află, s-ar putea să-i spună el nevesti-sii că o nebună se tot ţine scai de el şi nu-l lasă-n pace! Şi-atunci să vezi tu, coafură modernă ce-o să-ţi facă nevastă-sa!” Sau, şi mai rău - îi spunea ce sumă vânează, şi-atunci îi călca ea cămaşa cu care venea la întâlnire... Că, vorba aia - doar cine se aseamănă, se însoţeşte! La aşa “bărbat de valoare”, presupunea că şi nevasta se ocupa cu aceleaşi îndeletniciri şi-avea îndemânare la ciufulit concurenţa... La pregătit bărbatul pentru pescuit gâşte cu bani...

“Eleno, ai grijă - că o iei razna! Şi calculezi aiurea şi-ţi dă un rezultat greşit!”

Trebuia să se controleze. Că socotea modul de a scăpa de Bogdan - şi n-avea loc de greşeală la calculul ăla!

Presupunea că avea nevastă. Presupunea că avea cel puţin un copil. Acolo trebuia să fie rezolvarea - la faptul că n-o să fie nebun, să-şi lase familia şi să rişte scandalul, doar fiindcă poftea la Popeasca aia de la televizor! Nu?

... Cine putea şti?! Uite, Mihai - nici dracu nu presupusese că bărbatul ei, om matur şi serios şi cu capul pe umeri, se-apuca la 44 de ani “să însămânţeze” o minoră! Aşa că orice era posibil! Şi dacă-şi lăsa nevasta pentru a salva jumătate din agoniseală - tot rău ar fi fost! Ea nu-l voia pe el! Ea voia să scape de el! Ea îl voia pe Emil...

Iar o luase razna!

Traversă în fugă, urcă în tramvai şi se opri direct în mijlocul burdufului - ca să n-o vadă. Şi privi lung spre spatele mijlocului de transport, spre geamuri, rugându-se să nu-l vadă urmărind-o...

“Auzi, Eleno? Tu-ţi dai seama că, înainte să ieşi, ultimii paşi i-ai făcut răspunzându-i la atenţia acordată?”

Da, acum îşi dădea seama de asta...

“Îţi dai seama cât de posibil e ca el să fi înţeles altceva din privirea ta - şi să-şi facă chiar acum un plan nou-nouţ?”

Acum îşi dădea seama - şi cum nu-şi amintea să mai fi transmis vreodată ceva aşa, iar interlocutorul să înţeleagă exact ceea ce trasmisese ea, era foarte posibil ca dl Bogdan să fi înţeles că “e aşteptat diseară pe la ea”. Era posibil să se fi făcut înţeleasă, dar el să răsucească totul în favoarea lui...

Se va duce... Se va mai gândi la destinaţia finală. Dacă n-o va urmări, o să se ducă la redacţie. Dacă însă o va urmări, se va duce la secţie. Acasă îi era frică să se ducă, aşa că...

19,37

Mobilul începu să cânte. Înghiţi... Orlando? Şi-o suna - nu-i scria? Asta era un fel de “nu vin azi, nu mă aştepta”. La naba! Plănuise să-i povestească despre Bogdan, despre fişa cu cazierul proprietarului de şalupă... Asta e! Decise să-i răspundă:

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Ce faci? Te-am deranjat?
- Nu. Ciuguleam ceva...
- Deci erai la masă...
- Mult spus. Ronţăiam nişte morcovi. Nu ştiu de ce, am cumpărat azi două kile de morcovi.
- E posibil ca ochii tăi să fie obosiţi...

Hihihi, râdeau amândoi de complezenţă...

- Eu sunt acasă. Şi sunt frânt. Mă dor toţi muşchii... de parcă am fost la ţară, la munca pământului...

Păi chiar la ţară fusese - nu? Sigur, nu muncise pământul - că în noiembrie n-avea ce munci, altceva decât eventual să grebleze-n nisip o frumoasă grădină japoneză în spatele ruinelor casei lui Vasile. Hihihi...

- Şi te-am sunat să te întreb la ce oră te trezeşti mâine.

Mm - interesant mod de-a se autoinvita la ea! Adică interesant mod de a-i spune că nu vine azi - dar mâine e tot al ei... Zâmbi:

- Mm, nu ştiu. Cred că pe la şapte jumate-opt...
- Ai mult de muncă azi?
- Nu. Dar plănuiesc să dorm 12 ore, cel puţin. Să fiu odihnită mâine dimineaţă.
- Aha...

Tăcere - Orlando nu ştia cum să continue discuţia, ea n-avea nici un chef să continue discuţia despre “nu mai vin la tine azi”... Tânărul şopti:

- Pot să te întreb ceva?
- Ştii bine că da.

- Dar promiţi că spui adevărul?

Oopaa! Se grăbi să devină serioasă:

- Da, promit.
- Cu ce eşti îmbrăcată?

Se lungi pe canapea şi închise ochii:

- Cu un trening bleumarin.
- Şi-ai promis că spui adevărul...

Îşi scoase bluza de trening şi zâmbi:

- OK. Rectific. Sunt în sutienul crem...
- Enna... Nu-i frumos ce faci tu!

Se conformă şi şopti:

- OK. Sunt topless.
- Te rog frumos să te îmbraci imediat. Vrei să răceşti?!
- Ba cred că voi deveni curând nud.
- Nu pot să vin azi.
- Ceea ce înseamnă că fac o baie straşnică şi mă duc la culcare.
- Şi-apoi vine dimineaţa...

"Şi tu, bineînţeles..." Se ridică şi porni spre baie:

- Noapte bună, Orlando.
- Noapte bună, Enna.

Închise şi intră în baie - făcea un duş fierbinte, îşi usca părul şi se culca. Nud. Ca să nu mai piardă timpul, mâine dimineaţă.

10 noiembrie 2015. Marţi.

7,20

Ţrrr!

Deschise ochii... şi zâmbi. Şi se ridică din pat, plie neglijent cearceaful în jurul ei şi porni spre uşa de la intrare, în ţârâitul nerăbdător al soneriei... Verifică să nu aibă musafiri nepoftiţi. Şi deschise uşa.

Orlando dormise "pe sărite". Avea cearcăne şi era ciufulit de parcă sărise din pat, năvălise-n haine şi "rupsese uşa". Avusese, totuşi, timp să se oprească la o florăreasă matinală. Îi adusese un trandafir roşu. Frumos - dar o să-i spună, într-un fel sau altul, să nu mai arunce banii pe prostii...

"Uite, vezi ce proastă eşti? În loc să zici mersi că e un gentleman şi-ţi aduce flori, tu îl educi să devină bădăran şi nesimţit!" Clar - nu era făcută pentru modelul ăla de "femeie deşteaptă". O să sfârşească blocată-n cratiţele ei, fraieră şi mulţumită cu un mărţişor de-un leu...

Tânărul intră. Iar ea închise uşa şi-o încuie. Şi-acum se priveau...

Orlando o cuprinse uşurel cu braţul... şi-o trase în bucătărie! Hei! Acu' ce făcea - "plănuia"

pe masă? Sau îi plăcuse pe scaun? Tânărul lăsă trandafirul pe dulap:

- Îl duc eu în dormitor, mai târziu. Ai făcut cafeaua?

Negă încet.

- Şi nu vrei tu să faci o cafea?

Venise cu chef de băut cafeaua? Hm... Tânărul se sprijini de zid şi-o privi cu ochi pofticioşi:

- E dimineaţă şi mă simt adormit. Te rog - faci tu o cafea?

Orlando plănuia să stea acolo, tolănit comod, şi să se uite la ea cum face cafeaua! Adică cum se căzneşte să facă cafeaua cu o singură mână, fiindcă cealaltă ţinea cearceaful! Se gândea, probabil, că la un moment dat o să scape bucata de bumbac... Mm - ce obraznic! Cu siguranţă, plănuise deja momentul în care i-ar fi scăpat cearceaful!

Hai să-i facă pe plac!

Aduse ibricul şi-l puse pe foc. Şi luă aprinzătorul... Se folosea doar de mâna dreaptă; cu stânga ţinea cearceaful. Se descurca să aprindă focul. Se descurca binişor... şi-i arăta spatele semi-dezgolit şi păşea uşor "legănat"... Clar - indiferent de vârstă, mintea ei "emitea" gânduri porcoase! Probabil că aşa era natura umană, aşa era firea omului - că şi mintea lui "emitea" prostii, şi minţile celorlalţi...

Deschise dulapul şi se ridică pe vârfuri - şi se-ntinse după cutia cu cafea, transmiţându-i tânărului din spatele ei cam tot ce era de transmis apropo de gândurile porcoase din capul ei... Orlando şuieră cu subînţeles... Brr-ding!

Se opri - se auzise înfundat şi încet, semn că mobilul care primise mesajul nu era aici, în bucătărie! Orlando îşi drese scurt vocea:

- Nu-i al meu. Adică nu-i nici unul din mobilele mele.

Aha! Mobilul ei primise un mesaj! Ia să se ducă să vadă ce mesaj primise!

Intră în dormitorul mic şi-şi luă mobilul. Şi ridică mirată sprâncenele, fiindcă Orlando nu "întrevăzuse" ocazia de-a veni după ea, cu trandafir cu tot... În fine! Poate chiar avea nevoie de cafeaua aia! Porni înapoi, spre bucătărie, şi-şi activă ecranul.

... Paşii îi încetiniră... involuntar... şi se opriră...

"Bună dimineaţa, Elena."

Primise un mesaj de la un număr nou, necunoscut agendei ei. Dar care-o cunoştea - că-i spusese pe nume, nu? Oare... Oare cine îi ura aşa de dimineaţă? Că, vorba aia - era de-abia şapte şi-un pic...

"Bună dimineaţa."

Send. Şi-acum cafeaua. N-apucă să se răsucească complet spre dulap, că văzu cu coada ochiului graba cu care Orlando îi luase telefonul... Să vadă el ce scrisese ea şi cui şi ca răspuns la ce...

Presimţea apropierea vertiginoasă a unei noi crize de gelozie. Orlando era tânăr... şi-i plăcea să deţină obiecte şi oameni. El simţea că o deţine pe ea - pe Enna. Deci, încerca din răsputeri să-i organizeze el viaţa şi gândurile...

Brr-ding! Ia - că-i răspunsese! Piruetă... Şi cum constată că telefonul ei era deja în mâna lui Orlando, veni la masă şi i-l luă pur şi simplu. Ce-i mai scrisese?

"Am o cartelă nouă. Şi aş vrea să discutăm. Am lucruri foarte importante să-ţi spun."

Şi-a dracului să fie ea, dacă ăsta nu era Mihai...

Da, ştia că-i picase faţa atunci când se gândise la "soţul din acte". Da, ştia că apariţia acelei persoane azi, la ora asta, era "dubioasă" în ochii tânărului de 20 de ani. Ştia şi că n-avea de-a face cu un tânăr nesimţit! Dar de la gelozie şi până la gestul lui... Care, după ce-i controlase mobilul fără să ceară voie, îşi aprinsese o ţigară - şi azvârlise bricheta şi pachetul pe masă, de parcă cine ştie ce mare chestie se-ntâmplase...

Păi, hai să-i răspundă posesorului de cartelă nouă! Şi-apoi să-i răspundă şi lui Orlando la întrebări! O s-o ia la întrebări: cine e respectivul, ce vrea, de ce vrea, de ce insistă la ora asta...

"Aha! Începe cu numele şi prenumele şi continuă cu scurta descriere a temelor de

discuţie."

Send. Mm - avea nervi... pentru că tânărul de lângă ea fuma şi nu spunea nimic - dar bălăngănea piciorul, ca un fel de "vezi ce-i scrii, că eu nu-s prostu' tău"... Şi era linişte în bucătărie - deşi apa din ibric începuse să sfârâie, tensiunea care plutea în aer accentua liniştea aia... Brr-ding!

"Ştii bine cine sunt. Voiam să discutăm pe marginea divorţului. Sunt unele lucruri de lămurit..."

Evident! Mihai era! Împinse telefonul spre Orlando şi se ridică. Şi se preocupă de cafea. Adică puse zahărul şi cafeaua şi începu să amestece energic. Apa nu dăduse-n clocot, aşa că licoarea din ibric n-avea nimic apetisant în ea iar ochii ei priveau chiar acum o cafea-ratare...

- Şi vrei să-i răspund eu?

Poftim? Întoarse capul... Orlando încerca să pară calm, dar nu era decât foarte furios:

- Mi-ai dat telefonul; vrei să-i răspund eu?

Ei, la dracu! Îi luă telefonul şi se reaşeză. Şi începu să apese ecranul.

"Nu avem lucruri nelămurite în privinţa divorţului. Nici financiare, nici sentimentale, nici de trecut şi nici de viitor. Divorţăm, punct."

Send. Rămăsese la cafea. Aia care nu fierbea. Şi care arăta indezirabil, cu tot zaţul plutind la suprafaţă şi ioc caimac şi ioc aromă îmbătătoare... Brr-ding! Lăsă linguriţa, bineînţeles!

"Trebuie să discutăm despre partaj. Vreau să-ţi rămână ţie apartamentul ăla."

Aa, asta era o temă extrem de uşoară!

"Spune-i asta dlui senator şi se rezolvă!"

Şi nu se mai ridică - aştepta răspunsul lui Mihai. Şi enervarea maximă a lui Orlando. Avea aşa o zi minunată...

Cafeaua nu-i reuşise azi, bărbatul o bătea la cap dis-de-dimineaţă iar amantul avea suspiciuni şi draci în fund. Cele trei ceasuri rele de marţea asta începuseră în forţă. Şi cum cearta plutea în aer, cele trei ceasuri rele nu atinseseră încă maximul... Brr-ding!

"Eu vreau să vorbesc cu tine, nu cu el."

Apăsa...

"Eu nu vreau să vorbesc cu tine. Dealtfel, în următoarele 5 minute o să-mi beau cafeaua cu Orlando, după care o să ignor piuitul telefonului."

Send. Îi împinse telefonul, dar ochii negri nu coborâră spre ecran...

- Citeşte.
- Nu vreau să-ţi citesc corespondenţa.
- Nici dacă te invit eu s-o citeşti?
- Nici dacă.

Propti falca-n pumn:

- Înţeleg! Ai venit chitit să ne certăm...
- Am venit chitit să facem alte lucruri. Dar se pare că eu n-am de ce să mai rămân.

Aa, da? Prea bine! Ridică involuntar vocea la el:

- Atunci pleacă!

Mm, ce urât se uita la ea! Ridică braţele a fatalitate:

- Dacă ai venit până aici doar ca să ne certăm, să ştii că ţi-a reuşit!
- Am venit cu alte intenţii. Dar se pare că am greşit.

Ia uite-l! Se ridicase - şi-şi luase şi ţigările! Hm... Îl auzea foşnind pe hol...

"Eleno, serios vorbind - ce faci? Îl goneşti? Păi el a venit... şi tu ce faci?!"

- ... Ce faci?
- Mă duc la liceu.

Poftiiim? Îl privi lung:

- Ai ore?
- Nu. Dar mai bine stau pe bordura liceului, decât aici.

Aa...

Uşa se închise normal, corect...

Brr-ding!

Ei, uite - pentru că Orlando plecase pur şi simplu şi-o lăsase cu ochii-n soare, ea o să se răzbune pe Mihai! Adică pe cel direct răspunzător pentru decizia lui Orlando de-a pleca pur şi simplu şi-a o lăsa cu ochii-n soare!

Abandonă mobilul pe masă. Răsturnă cafeaua din ibric în chiuvetă. Intră în dormitor, dădu drumul cearceafului şi se lungi pe saltea. Şi închise ochii.

... Era linişte. Adică era o tăcere perfectă. Vecinii ei umblau pe vârfuri şi vorbeau în şoaptă în perioada asta... Auzea, uneori, brr-ding. Semn că Mihai îi scria în continuare. Dar nu se ducea să-i vadă mesajele. Nu se ducea nici să se asigure că printre ding-urile alea nu era şi un mesaj de la Orlando. Stătea în pat, lungită pe burtă, şi-şi trăgea mucii. Şi-şi ştergea, când şi când, lacrimile cu pătura - cu cearceaful de pătură. Simţea că o să se sufoce în curând...

Acum suna... Nu ştia cine era; presupunea că tot Mihai - care îşi pusese-n minte să n-o lase să facă sex cu Orlando până nu discută acele chestiuni urgente despre divorţ şi partaj... Suna din nou... Ea îşi ştergea lacrimile şi îşi spunea sie însăşi că nu, nu putea fi Orlando... Şi că n-o să mai vorbească azi cu Orlando - n-o să-i răspundă la telefon, n-o să-i deschidă uşa, n-o să cedeze răcnetelor în faţa blocului...

16,22

Tresări - suna mobilul. Suna din nou... Era foarte posibil să fie tot Mihai - care-o pistonase cu SMS-urile şi telefoanele şi probabil îi desenase inclusiv cerculeţe pe cer...

Se oprise... Reveni către laptop. Deci, vara viitoare se vor purta cămăşile grofate. Sau bluzele "pe gât". Revistele de specialitate se contraziceau. Una zicea că grofate, alta zicea că *turtle-neck*. Probabil că, dacă ar fi studiat o a treia revistă, ar fi citit despre frumuseţea iei maramureşene...

Suna din nou. Începuse s-o enerveze "sunătoarea" aia, dar îşi impunea să nu se ridice...

Se uita la poze. Derula încetişor în jos, în timp ce mobilul suna... şi suna...

Piu-piu-piu!

... "Uite, Eleno - vezi? Asta-i bafta ta! Trebuie să te ridici!"

I se golise bateria mobilului. Normal - la cât piuise şi bârâise şi dăngănise azi...

Se ridică şi luă telefonul. Şi zâmbi - uite că n-avea, totuşi, de ce să citească mesajele lor! Ecranul era negru... Băgă firul în mufă. Iar ecranul se lumină. "16 missed calls", urmat de "12 messages" şi de Messengerul facebook - unde avea 42 de mesaje de la trei persoane. Una era Orlando. Celelalte două erau... Una era cu siguranţă Mihai. Că bulina n-avea poză şi se numea Mihai Popescu. Cea de-a treia era Mădălina - fosta ei colegă de la Agerpres. Asta ce dracu mai voia?

"Bună.

Ce mai faci tu?

Te-am sunat ca să mă asigur că eşti OK. Şi ca să-ţi spun că mi-e dor de tine! Şi, oricând vrei tu, eşti binevenită la mine, la Agerpres.

Şi fetele zic la fel - te aşteaptă pe la noi!"

I-auzi! Fetele o aşteptau pe la Agerpres! Păi, să se ducă - nu? Uite-acuş! Ha-ha!

Ar fi întrebat-o dacă în "fetele" ăla încăpea şi Mirela. Şi eventual şi secretara directorului. Ar fi întrebat-o, de fapt, "ce-mi dai ca să mă las pozată şi filmată cu voi". Dar nu voia să se certe cu ea, fiindcă Mădălina fusese întotdeauna corectă cu ea. Mai puţin atunci când ştiuse că Mihai

era anchetat, iar ei nu-i spusese nimic... În plus, plănuia să-i facă totuşi o vizită - Mădălina era redactora pe Justiţie şi sigur avea o cale de-a afla unele lucruri despre familia lui Bogdan...

O să se ducă la ea, la Agerpres. O să-i ducă o poză cu Orlando - că şi el o căutase după ce plecase ca vijelia să stea pe bordura liceului, aşa că era 50% iertat. Apropo de Orlando... Apăsă bulina lui.

"Te rog să mă ierţi că sunt excesiv de gelos."

Şi-atât. La urma urmei, ce altceva ar fi trebuit să-i mai scrie? Foiletoane? Nu era genul care "s-o îmbârlige" cu milioane de cuvinte frumoase! El o să vină la uşa ei, mâine probabil, şi-o s-o privească lung cu ochi serioşi... după care o să intre, o s-o pupe, o s-o iubească rău de tot şi-apoi o să citească lunga pologloghie de mesaje de la Mihai. El. Că ea nu le va citi nici moartă! Şi, dac-o să-i răspundă, o să-i răspundă el. Aşa. Să se-nţeleagă ei, bărbatul şi amantul.

Nu plănuia să-i răspundă la mesaj, aşa că trecu la telefoane... şi avu o revelaţie. Era femeie, era "în vârstă" şi-i stătea mintea la prostii. Şi vedea viaţa aşa cum nu era ea. Îşi închipuise că Mihai e cel care-o suna cu încăpăţânare; când colo, avea patru apeluri de la procurorul Şimon şi trei de la Melinte. Şi restul erau de la Mihai, dar asta "nu se mai punea". Păi, să-l sune pe Şimon, nu? Suna...

- Da.
- Bună ziua, dle procuror. Elena Popescu vă deranjează.
- Nici un deranj. V-aţi găsit telefonul?

Începu să râdă:

- Da, puteţi spune că mi-am găsit telefonul...
- Perfect. Atunci vă aştept la sediul nostru mâine, la zece dimineaţa.
- Desigur.
- În regulă. Vorbim mâine.
- Sigur, dle procuror.
- La revedere.
- La revedere.

Apăsă butonul roşu...

Deci, DNA-ul o voia mâine la sediu. Aveau, probabil, întrebări proaspete. Presupunea că numărul ei de telefon era ascultat şi interceptat, aşa că putea fi vorba despre mesajele lui Mihai... Despre noua cartelă a lui Mihai...

Tocmai de-asta - n-o să-i citească mesajele. Ia - cine-o mai sunase?... Păi, doar Mihai. Chestie neinteresantă, aşa că lăsa telefonul pe masă şi-i oprea ecranul...

Oare or s-o întrebe şi despre Bogdan?... La urma urmei, el o sunase iar ea îi spusese că e filată de DNA. Era posibil ca informaţia ei să fi "interferat" cu vreo anchetă de-a DIICOT-ului, ramura pentru interlopi periculoşi...

"Eleno, termină cu prostiile! O să vezi tu mâine de ce te-au chemat! Momentan, păstrează-ţi calmul. Şi ia şi mănâncă ceva - că nu se ştie dacă Orlando vine să cinaţi împreună!"

Ea una se îndoia că o să-l revadă azi; aşa că era mai bine să se-apuce să mănânce. Ca să nu mai mănânce după şase seara. Să nu se-ngraşe...

11 noiembrie 2015. Miercuri

12,05

Mm, ce cald era! Adică ce cald părea să fie afară! Şi chiar dacă avea mâinile ocupate cu geanta şi sacoşa, hotărî în ultimul moment să nu se-mbrace cu paltonaşul. Aşa că îşi recuperă cartea de identitate şi porni spre uşă. Iar cameramanii o observară şi începură să se-agite rău...

Da, o chemaseră din cauza lui Mihai. Interceptaseră "pârţul" bărbatului ei, aşa că fuseseră curioşi care e opinia ei apropo de mesajele lui. Adică dacă şmecherul o împăcase pe gâsca proastă şi-o convinsese să-i ascundă şmecheriile - şi, eventual, să-l şi primească înapoi. O chestionaseră două ore, dovedind o răbdare şi-un calm ieşite din comun... Şi ea dăduse dovadă de răbdare şi calm. Şi, după părerea ei, dovedise şi-o doză triplă de nepăsare la adresa celui care-i figura în acte în rolul de bărbat - sau de soţ. La întrebarea "ce v-a scris Mihai Popescu în cursul zilei de ieri", scosese telefonul şi-l pusese pe masă. Şi spusese "nu ştiu", spre marea lor exasperare... Din fericire, avea un telefon bun. Adică nu foarte inteligent. Telefonul ei marcase mesajele ca fiind necitite. Şimon şi Melinte scriseseră toate mesajele alea pe nişte coli. Şi le numerotaseră de jos în sus, astfel încât să afle cât citise ea şi cât nu...

Procurorii ăia doi trăgeau de timp, după părerea ei. Situaţia stagna, "împiedicată" în divorţul ei - aşa că Roxana nu putea acţiona, senatorul n-avea motiv să acţioneze, DNA-ul n-avea ordin să acţioneze hăis ori cea... Şi deci, trăgeau de timp. O chemaseră aici şi-o ţinuseră două ore în audiere doar ca să constate nimic barat...

Sau, poate că găsiseră totuşi ceva interesant în mesajele lui Mihai! Că ei nu urmăreau "bunul mers al căsniciei", nu? Ei voiau să afle unde erau banii şi cum puteau primi ei acces la bani. Asta era imposibil, aşa că ei aşteptau ordinele dlui senator... Ce porcărie! I se făcea greaţă când îşi făcea-n minte schiţa copacului familiei... Bleah!

- La revedere.

Se grăbi să zâmbească şi să fie politicoasă:

- La revedere - şi mulţumesc!

Individul de la poartă nu clipi mai altfel... În fine! Treaba lui! O să facă riduri de expresie, dacă era aşa căpos! Şi, la urma urmei, ea greşise - că-i mulţumise, deşi individul nu făcuse nimic ca s-o ajute. Deci, avea el dreptate...

I se deschise uşa, iar tinerele caţe năvăliră spre ea:

- Dnă Popescu! E adevărat că divorţaţi de dl Popescu?

Aprobă cu capul şi fu lovită de următoarea întrebare:

- Dnă Popescu, unde e acum Mihai Popescu?

Ridică din umeri şi porni spre dreapta, spre mijloacele de transport în comun...

- Dnă Popescu, aţi stabilit partajul bunurilor?

Zâmbea şi se făcea că nu le-aude...

- Dnă Popescu, prietenul dvs ce părere are despre divorţul de dl Popescu?

Ridică privirea spre tânără... şi încercă să-şi compună o voce adecvată:

- Prietenul meu adoră ideea divorţului meu.

- Să înţelegem că plănuiţi deja să vă recăsătoriţi?

Oftă visător, aşa... şi răspunse:

- Nu comentez.

- Dnă Popescu, gurile rele spun că aţi fi însărcinată!

Negă încet cu capul - încet şi amplu, în timp ce traversa străduţa...

- Dnă Popescu, cum îl cheamă pe prietenul dvs?

Hm...

- Dnă Popescu, staţi puţin!

"S-o crezi tu, păsărică!" Nu mai stătea, că era târziu şi nu-i ardea de interviuri! În plus, chestia aia cu gurile rele şi sarcina o înfuriase - şi-o dezmeticise totodată. Ea însăşi le dăduse ideea lui "nu am făcut copii cu el fiindcă el nu poate face copii". Asta ar fi discreditat-o un pic pe Roxana; dar pe el chiar că l-ar fi trântit la pământ...

Pierduse jurnalistele şi cameramanii. Se întorceau, probabil, la DNA - că poate ieşea Melinte, sau Mihai, sau chiar Roxana, şi-aveau mai mult chef de vorbă!

"Buun! Ai rămas iar singură! Hai - du-te uşurel spre casă. Că am eu grijă..."

Avea el grijă - gândul ei... şi flerul, probabil. Era ciudat - propriul fler îi spunea să lase vigilenţa jos, fiindcă "se ocupă el"...

Nu - nici o şansă. Aşa că se opri lângă bordură şi începu să aştepte culoarea verde a semaforului...

Şi ia uite cine era pe trotuarul de vizavi - Emil! Strada era luminată inegal - soarele bătea cu putere doar în trotuarul pe care stătea el, ea fiind în umbră, aşa că ea îl vedea pe el "strălucind"... Şi zâmbetul îi strălucea. Emil îi zâmbea subtil - iar zâmbetul lui strălucea frumos...

"Şi ce folos, Eleno, dacă are nevastă acasă?"

Trebuia să se controleze, fiindcă nu ştia sigur că Emil are nevastă - dar ştia că are o Ducesă, iar fetiţele erau în 99,99% din cazuri prinţese...

Brusc, poliţistul începu "s-o semnalizeze"! Hei! "Fii atentă - că-ţi transmite ceva!"

Era atentă la mâinile lui - care se mişcau puţin, abia sesizabil uneori, punându-i ei la grea încercare "simţul mimei"...

"E OK." Asta fusese simplu. Apoi... Apoi degetele lui mimau mersul. Deci se ducea undeva... departe - că le flutura încetişor spre-n spate. O să se ducă departe - sau se descurcase minunat la interogatoriul de azi, aşa că putea să plece liniştită acasă. Şi-acum făcea semn de... manşetă. Şi-şi sălta scurt rucsacul, din spate - îl ridicase pe umeri de jos, de fund. Nu-l trăsese de băiere...

Gata. Era verde, iar el traversa. Porni şi ea în traversare. Şi îl privi lung.

"Chiar nu eşti interesat? Adică... Adică chiar eşti interesat?"

Habar n-avea ce întrebare să-i pună! Că e interesat? Sau că nu e? Fiindcă nu se comporta ca un bărbat interesat, dar se lăuda că e răbdător! Păi, da sau nu? Că nu mai pricepea nimic! Evident, el nu-i răspundea - bietul om nu pricepuse nimic din aşa întrebare ambiguă... Şi chiar dac-ar fi priceput inclusiv punctele de suspensie, probabil că nu i-ar fi răspuns... dat fiind că avea familie, iar o aventură cu o duduie încurcată cu un puşti i-ar fi putut aduce deservicii mari - mai ales prin manifestările de gelozie ale puştiului... În fine!

Se intersectară - şi cam atât. Ţinea el musai să se joace de-a poliţistul *undercover* azi! Că doar chiar el recunoscuse că "se deconspirase"... În fine!

Ea una se ducea spre casă. Spre transportul în comun. El probabil că o să se oprească pe trotuar, o să se buzunărească câteva secunde, după care o să se răsucească artistic pe-un călcâi şi-o să se-ntoarcă după ce-a uitat - şi-o s-o însoţească pe ea până acasă. Şi n-o să se-ntrebe ce dracu îi venise nebunei să se ducă la DNA la şapte jumate - că doar intrase şi luase loc în sala de aşteptare şi citise ştirile pe mobil până la zece...

Plecase de-acasă la şapte, tocmai ca să fie de negăsit. Da, avusese mobilul la ea - dar mobilul era un dispozitiv acţionat de voinţa ei. Dacă voia, răspundea; dacă nu, nu. Sigur, şi clanţa uşii era la fel; cu micul "impediment" că, dacă era blocată-n casă, nu putea ajunge la DNA - şi risca "să fie adusă" la DNA, pe sub obiectivele televiziunilor. Aşa că fusese prevăzătoare şi ple-

case cu noaptea-n cap... Orlando n-o sunase. Mihai n-o mesăgise. Bogdan poate c-o aşteptase în faţa blocului, poate că nu! Nu avea voie să uite micile "aluzii" către faptul că individul ăla părea să aibă o sursă de informaţii în interiorul sistemului, în preajma dosarului ei, a filajului ei... În fine! Nici Orlando, nici Mihai nu "recidivaseră" - şi nu riscaseră s-o înfurie din nou. Presupunea că bărbatul din actele ei era ocupat cu Roxănica. Şi presupunea că, întrucât amantul ei n-avea altă amantă în afară de ea, era foarte posibil ca Orlando să-i apese azi soneria... Poate chiar la prânz! Poate venea cu o pizza şi-un suc şi bomboane cu ciocolată şi-un trandafir proaspăt...

16:00

Ţrrr! Ridică involuntar privirea spre ceas...

Dacă procurorii deciseseră să-i cotrobăie iar prin casă, o să facă o criză de nervi! Iar dacă Orlando îşi amintise în sfârşit de ea, o să-i crape capu'-n două! Păi ea stătea nemâncată încă de la şase dimineaţa - iar el venea la patru după-amiaza? Putea jura că el se-mbuibase bine şi pe la şapte, şi pe la două jumate...

Se ridică şi călcă apăsat până-n hol. Şi se uită pe vizor, cu gesturi furioase.

Era linişte în bloc. Vecinii ei îşi făceau siesta, probabil! Iar ochiul ei vedea un creştet brunet... Avea băiatul ăsta aşa un stil de-a o calma şi-a o împăca...

Răsuci cheia şi deschise uşa, ferm hotărâtă să nu se clintească de-acolo - să nu-l lase să intre... Orlando şopti, cu o voce gâtuită rău:

- Te rog frumos să mă ierţi.

Hm... Se sprijini de tocul uşii:

- Păi de ce să te iert? Ce-ai făcut?

- ... Am fost, din nou, exagerat de gelos.

Aha! Deci ştia ce făcuse... Ia hai să detalieze puţin!

- Ai crezut că mă împac cu el.

Capul brunet nu se clintea...

- Că te ţin de fraier şi mă-mpac cu el, pe la spatele tău, ca să pun mâna pe banii lui.

Tăcere...

- Şi, eventual, că mă regulez şi cu poliţistul - ca să am şi eu o pilă cu epoleţi.

Tăcere...

- Ai crezut că, după atâta căsnicie plată, am crăcănat picioarele şi-am dat iama-n libertate.

Tăcere...

- De ce faci tu trăznăi de-astea?

Tăcere, bineînţeles...

- De ce vii la mine cu un scop, dar găseşti câte-o nişă de-asta şi faci o criză şi-mi întorci spatele şi pleci? Şi stai plecat 24 de ore, de parcă încerci să mă pedepseşti?

Tăcere...

- Îţi dai seama ce deserviciu uriaş îţi faci comportându-se aşa?

Aha! Acum aprobase!

- Şi?

- Şi promit că nu mai fac.

- Şi?

Ochii negri se ridicară şi-o priviră lung... "Aşa - şi? Doar atât ai de spus?" Orlando plecă din nou capul:

- Şi de data asta te las să-mi zici şi să-mi faci tot ce vrei tu. Fiindcă ai dreptate. Şi fiindcă nu am nici o scuză.

Ia uite...

"De data asta"... "Nu am nici o scuză"...

Poate că ea nu-şi dădea seama cu cine are de-a face. Cine e Orlando, ce reprezintă Orlando, în cel fel e clădit Orlando... Şi mai ales ce tot caută la uşa ei. Poate că ea uitase, uşor-uşor, ce aflase de la Emil şi ce-i şoptise propriul fler. Poate că vârsta îl dezavantaja, de fapt, pe Orlando - era tânăr, iar oamenii din jurul lui uitau că e un puşti maturizat, un bărbat... "Un golan aproape genial" - aşa-l caracterizase Emil, care se pricepea la oameni mult mai bine decât se pricepea ea. Iar asta însemna...

"Asta înseamnă că te dai la o parte din uşă şi-l pofteşti să intre. Şi te comporţi ca atare - că nu-i nici vibratorul tău, nici vreun fraier, nici vreo cantitate neglijabilă!"

Păşi în spate şi-i făcu loc să intre. Şi iată că Orlando nu intră... Îi făcu un gest amplu - "Intră". Iar el închise uşa şi-o privi lung. Şi tăcu...

"Prea bine! Hai să-ţi fac pe plac!" Duse mâinile la spate şi adoptă o poziţie "înţelegător-dulcică:"

- ... La urma urmei, nimeni nu-i perfect. Nu? Toţi greşim! Chiar şi eu greşesc...

O privea lung şi nu spunea nimic...

- Şi tu nu mă mai certi atâta când greşesc. Treci cu vederea fără să mai faci tămbălău...

Avea senzaţia că mimica lui era împietrită, dar în spatele imaginii de bărbat serios era un zâmbet mare-mare... Ridică sprâncenele:

- Nu-i aşa?

Orlando nu-i mai răspunse. O îmbrăţişă.

18,05

Zăcea aşa, cu ochii închişi, şi se gândea cu groază că o să iasă la un moment dat din casă, din scara blocului, şi-o să se-ntâlnească cu vecinii... Iar ei or s-o privească aşa, lung, cu sentimente contradictorii, iar ea o să simtă că-i iau foc obrajii...

Azi ţipase. La propriu. Azi, Orlando mâncase ceva, sau băuse ceva, sau fumase ceva aparte... Orlando se-ntrecuse pe el însuşi. De când venise şi până acu' cinci minute, o ţinuse foarte ocupată. Şi-o făcuse chiar şi să ţipe, la un moment dat... Azi se-ntâmplase ceva. Cu el. Că, vorba aia - nu se cunoşteau de 24 de ore, aşa că simţea ea că azi se-ntâmplase ceva... Şi poate că nu era vreo "demonstraţie de potenţă" din partea lui, cât era mai degrabă un fel de tentativă de-a o lega bine de el, fizic şi psihic şi sufleteşte...

Nu-i mai era foame. Şi nici sete. Zăcea în pat, "prăbuşită", şi se simţea ca un maestru budist care descoperise tot ceea ce fusese de descoperit şi-acum "e una cu Universul" şi nu-i mai trebuie decât să zacă aşa şi să mediteze la ale lui...

- ... Enna...

Da? Ce era? Aştepta...

- ... Te-aş ruga ceva - da' mie că o să te superi...

Negă încet cu capul - maeştrii budişti nu se supărau niciodată.... în momentele în care meditau aşa, prăbuşiţi după două ore de acţiune intensă, incredibilă...

- ... Enna...

Daa...

- ... Tu mai ai mesajele alea?

Zâmbi... şi aprobă...

- ... Şi te superi foarte tare dacă le citesc şi eu?

Negă - şi, de la prima mişcare a capului, patul se ridică brusc iar paşii tropăiră... Doamne! - îi venea să râdă! Uneori, bărbatul Orlando se juca de-a ţâncul - şi-o făcea cu atâta plăcere, cu atâta bucurie că chiar se transforma într-un ţânc foarte bine dezvoltat...

Tropăitul revenea la fel de repede - iar ţâncul Orlando sări la propriu în pat, lângă ea. Scăpă un ţipăt - că se simţi aruncată-n sus, de pe saltea! Iar el se repezi şi-o pupă apăsat - şi-apoi se trânti lângă ea şi-o sălta "ca pe cartofi" în braţele lui... Ce nebunie!

... Acum era linişte - mesajele erau ordonate sub formă de conversaţie... Adică de monolog... Iar el citea - şi nu scotea nici un sunet, semn că era foarte-foarte atent...

- ... Mai ştie cineva de mesajele astea?

Aprobă încet cu capul...

- Nu mă refeream la aia. DNA-ul o fi aflat de ele?

Aprobă din nou:

- M-au sunat ieri şi m-au invitat azi, la zece, la sediu. Unde le-au copiat şi le-au numerotat şi-au vrut să ştie absolut tot ceea ce ştiu eu - şi ce gândesc, şi ce cred, şi ce bănuiesc...

- ... Şi tu ce crezi că înseamnă chestia aia cu probele?

- Care chestie?

- ... Asta cu probele!

- Eu n-am citit mesajele lui. După ce i-am scris de cafea şi de tine, nu m-am mai uitat ce scrie.

Tăcere...

- Iar azi, la DNA, nu m-au obligat să le citesc. Aşa că nu le-am citit. Habar n-am ce-a scris acolo. Din punctul meu de vedere, putea inclusiv să-mi scrie că îşi zboară creierii - cel mult, i-aş fi urat îmbălsămare plăcută...

Fu sărutată pe frunte...

- Dar DNA-ul ştie ce-a scris el aici.

Aprobă din nou. Iar Orlando şopti:

- Da' Poliţia ştie? Că tu eşti ascultată şi acum...

- Din clipa în care a apăsat Send, Vodafone ştie ce-a scris. Şi dă oricui prezintă o hârtie cu antetul instituţiilor abilitate.

- Da, normal... Deci, uite ce scrie! ***"În curând, probele împotriva mea vor deveni nule."*** Ce-o vrea să zică cu asta?

Ridică din umeri, pregătită să-i răspundă cu clasicul *"I don't give a fuck"*...

- Ştii, mă gândesc că, dacă el scapă de DNA, ar putea să-ţi ridice probleme cu divorţul. Ba că s-a răzgândit cu apartamentul, ba că s-a răzgândit cu divorţul în sine...

Ridică iar din umeri - pe ea n-o interesa aspectul ăsta, fiindcă o să-şi ia un spray cu piper şi, dacă o s-o deposedeze de el, o să-i tragă un şut în coaie de-o să-l dea-n infarct...

- Ce probe are DNA-ul împotriva lui? I-au făcut flagrant?

Negă - nu-i făcuseră flagrant. Încercaseră, dar nu le reuşise, aşa că după 48 de ore de şedinţă deciseseră să-l salte doar pe baza interceptărilor...

- Dacă nu i-au făcut flagrant, probabil că au înregistrări audio sau video... sau interceptări...

Probabil - nici în fund n-o interesa ce-aveau ăia împotriva celui care-i era soţ doar în acte...

- Să-l fi arestat ăia pe baza unor interceptări nasoale? Adică făcute fără mandat? Că, na - aşa-i românu', improvizează şi cârpeşte şi speră să nu se prindă fraierii...

N-o interesa, aşa că ridică iar din umeri...

- ... Dacă l-au interceptat fără mandat, e nasol. Că scapă. Şi după aia orice guşter te poate bănui de complicitate - ai ştiut totul, ai ştiut că înregistrările sunt ilegale şi de-asta n-ai spus nimic care să-l dezavantajeze...

Aşa-i venea să-i dea cu scoci peste gură - dar se abţinea, zăcea întinsă-n pat şi ţinea ochii închişi şi se gândea la cu totul altceva decât se gândea el...

Era, din nou, linişte. Orlando recitea, probabil, monologul lui Mihai; iar ea zăcea în braţele lui şi arbora mimica maestrului budist. Şi, în spatele mimicii, se gândea la ale ei...

"Probabil că aşa a stat şi Mihai, în ultima perioadă - era lângă tine, cu ochii închişi, şi se gândea la Roxănica, sau la unchiuleţul ei, sau la ordinul de plată pe care fratele lui nu-l încasase încă... Poate că aşa stă şi Orlando uneori - doar că el nu ţine ochii închişi, ci deschişi, iar gândul îi zboară la cine ştie ce colegă, sau la cine ştie ce triplusalt... Poate că şi Emil stătea uneori aşa lângă soţia lui şi se gândea la cazurile lui, sau la victime... Sau la "madam Popescu-plimbăreaţa"... Poate că aşa o să stea Emil diseară, după cină - lungit lângă nevasta lui, pe întuneric, prefăcându-se că doarme, o să-şi deruleze-n minte ziua de azi şi-o să pună pauză la imaginea duduii de pe trotuarul de vizavi. Probabil că o să-i facă plăcere "revederea". Cum îl văzuse ea azi, luminat de razele soarelui, avusese impresia că zâmbeşte sincer şi "e bucuros de revedere"...

Oare Emil se bucura atunci când se revedeau? Îi era tare greu să-şi dea seama, dat fiind că toţi oamenii ştiau să-şi ascundă gândurile şi jucau teatru şi erau duplicitari...

"Exact aşa cum eşti şi tu acum! Stai în pat, lângă Orlando, şi te gândeşti la Emil!"

Se răsuci şi-l cuprinse cu braţul - şi îl privi întrebător... Tânărul era serios:

- Pe bune - nu te îngrijorează chestia asta cu probele?

Negă şi zâmbi:

- Nu, pentru că e un învingător prin definiţie. Va găsi el o cale...

Nu, el nu credea că Mihai va găsi o cale să scape de justiţie... OK!

- Am văzut, demult, un film în care îl arestaseră pe unu', poliţist, care făcuse o ilegalitate. Îl filmaseră, iar caseta video era în beciul poliţiei, la probe, şi nu putea să dispară. Aşa că un şuţ a luat un magnet uriaş şi l-a aruncat într-o vitrină. Iar poliţistul de la probe, mituit bine şi solidar cu colegul lui, a luat proba aia şi-a pus-o lângă proba ailaltă...

- Mm - n-ai gusturi proaste în materie de filme!

Se ghemui la pieptul lui şi închise ochii:

- Ştiu. Şi-am mai văzut un film în care ei doi erau în pat, iar cina se gătise singură şi "migrase" pân' la ei pe-o tavă de-aia mare, iar el o ţinea pe ea în braţele lui şi se hrăneau reciproc... Şi se auzeau nişte acorduri de pian...

Orlando nu comenta - semn că se gândea la cuvintele ei şi încerca să găsească o soluţie...

- ... Bună seara. Aş dori să comand două meniuri... Picante... Da, cu sos... Şi cu muştar... Puneţi de toate - să se umple masa, cum se spune!... Aleea Circului nr. 1, bloc 1, scara C. Să mă sune când ajunge... Orlando... Mulţumesc.

Telefonul sfârşi pe noptieră. Dădu să tragă aer în piept, cu intenţia de-a afla ce însemna "două meniuri picante", dar Orlando "îi tăie avântul oratoric":

- În următoarea jumătate de oră, trebuie să-ţi iau mintea de la mâncare. Ia să vedem dacă reuşesc...

Păi, tocmai se-apucase să-i ia mintea de la mâncare şi s-o mute înapoi la sex! Aşa că se ridică:

- Eu zic că putem folosi timpul ăsta ca să ne împrospătăm.

Tânărul sări din pat şi-o înhăţă de mână - şi-o trase spre baie:

- Aa, perfect! Mai ales că ai cadă!

Tânărul Orlando Sorrenti înnebunise...

23,42

Nu putea spune că e dual şi duplicitară - Orlando plecase încă de la nouă jumate, aşa că zăcea singură-n pat...

Nu se gândea la el. La amantul ei - sau cum s-o fi numind Orlando Sorrenti. Se gândea la Emil. Era nebună...

Habar n-avea ce se întâmplase - de ce poliţistul ieşise iar din anonimat şi se-apucase "s-o semnalizeze" în mijlocul străzii, în mijlocul atenţiei tuturor. Pesemne, avusese ceva important de spus - nu?

... Încerca să-şi amintească scena...

Soarele luminase inegal strada. Pe el îl luminase din plin - lăsând-o pe ea în umbră. Aşa, în lumina puternică, Emil parcă purtase o aulă minunată... Îi lăsase impresia că străluceşte. Şi zâmbetul lui strălucise. Şi privirea parcă-i jucase, fericită... Hm!

Îi arătase, mai întâi, semnul internaţional al OK-ului. Sau poate fusese "semnul internaţional al butonului Like"! În vremurile astea "electronice", orice era posibil! Şi cum până şi ea avea cont pe reţeaua aia... Oare ce-i arătase Emil? OK sau Like? Se îndoia că arătase chiar aşa de... Like. Că se trezise la şase, aşteptase două ore jumate, negase două ore şi se oprise în umbră. Deci, nu fusese Like, ci OK. Ceva era OK - ori situaţia, ori... Apoi, mâna lui îi arătase semnul internaţional al mersului. Două degete care mergeau. Deci, "OK" şi "merge". Şi-apoi scuturase mâna a "departe, departe". OK, merge departe. După care intervenise "misterul". Îl jenase manşeta gecii? Era vorba despre un ceas? Frecase, scurt, încheietura mâinii, sub manşetă. Deci, ori geaca, ori ceasul... Şi pe urmă săltase fundul rucsacului şi traversase. Şi gata.

OK, merge, departe, târziu, bagaj. Cine pleca, unde şi de ce? Oare pleca ea undeva? Oare pleca el din Bucureşti - şi-o sfătuia, astfel, să stea potolită-n casă ca să n-aibă contact cu Bogdan Mihalache? Numai el ştia... Şi se gândea că, dacă el decisese să nu-i scrie un SMS cu mesajul ăla, ar fi fost cel puţin cretină dacă îi scria ea un "Ce-a vrut să însemne mesajul tău de azi, că nu l-am priceput"...

Oare ce-ar fi răspuns Emil Popescu la întrebarea "Chiar nu eşti interesat"?... Probabil că ar fi căutat un fel de scuză mascată... Dar, oare ce-ar fi răspuns la întrebarea "Chiar eşti interesat"? S-ar fi încruntat? Ar fi întrebat-o ce anume o face să creadă că el e interesat? S-ar fi întrebat cu voce tare dacă mai exista vreun pic de respect, în vremurile astea, în capul femeilor? Ar fi tăcut?... Ar fi roşit? Sau s-ar fi încruntat?

N-o să reuşească să adoarmă. Şi nici n-o să reuşească să-şi răspundă, aşa că...

Nu-şi permitea să-l sune. Şi nici să-i scrie. Era aproape doişpe noaptea, aşa că era, probabil, în pat, cu nevastă-sa...

Ducesa nu putea fi altcineva decât soţia lui. Copiii erau prinţi şi prinţese; nevestele erau ducese... pisicuţe... Îşi amintea vocea lui Mihai, în dimineaţa aia - cu câtă lejeritate spusese "Bună, pisicuţo!"... Iar ea, cu câtă încântare cretinoidă îi răspunsese cu "Bună, ursuleţule!"...

Deci, Ducesa era soţia lui. Poate n-avea copii! Poate avea şi el o nevastă tânără, alături de care voia să-şi trăiască ultimii ani din tinereţe şi-abia după aceea să-şi umple viaţa cu urlete şi pamperşi şi pediatri şi probleme şi griji... Poate avea un căţel! Poate... Nu - căţelul s-ar fi numit "Lady".

"Eleno, eşti nebună? De ce te raportezi doar la filmele Disney din copilăria ta? Dacă are un maidanez pe care-l cheamă Azorică? Sau Patrocle?"

Corect! Dacă avea un maidanez... Iar "Ducesa" era de fapt vecina de vizavi, babă ramolită care avea mare grijă de poliţistul cel tânăr şi bun şi frumuşel foc şi fără noroc în dragoste...

"Eleno, iar începi?" Iar începea să încerce să se mintă spunându-şi că un bărbat ca Emil, la 39 de ani, era necăsătorit? Şi n-avea copii? Şi n-avea practic nici o piedică în a intra într-o relaţie cu ea?

"Eşti cretină..."

Da, era cretină. Că stătea huhurez şi se gândea la ei, în loc să-şi ungă epiderma cu creme şi să doarmă pe rupte şi să arate "beton" şi să-i pună să muncească şi să se bată între ei ca să ajungă în preajma ei...

... Ducesa putea fi pisica din Pisicile aristocrate. Că nu era un apelativ extrem de des întâlnit. Ducesa avea trei pui - o fetiţă şi doi băieţi. Şi totuşi, poliţistul ăsta nu părea să aibă mai mult de-un copil... Şi era prea cochet, prea elegant şi prea bine "întreţinut", ca să creadă că avea acasă trei "pui de taifun". Când să prididească nevastă-sa să spele şi să calce pentru trei copii, plus bărbatul? Că Emil ăsta era întotdeauna apretat şi călcat şi aranjat şi pus la punct...

Fetiţele se uitau la desene animate cu pisici. Băieţii se uitau la Cars şi la Transformers. Deci, avea o fetiţă. Şi-o nevastă, normal - că nu născuse el, pe-ascuns. Deci...

Deci, Emil avea o soţie şi-o fetiţă. Şi, probabil, soţia şi fetiţa erau ocupate una cu cealaltă - până-n paişpe ani, fetiţele aveau foarte mult de vorbit pe marginea modei şi-a băieţilor din lumea înconjurătoare. Aşa că el, nebăgat în seamă şi împins uşurel la marginea preocupărilor nevestei, aştepta să treacă perioada aia, să facă puştoaica 14 ani... şi-şi umplea şi el timpul aşa cum putea! Şi cu cine putea! Eventual, cu cineva discret, care nu voia să se afle...

"Şi-acum - ce-ai tu de gând să faci, în condiţiile astea?"

Păi... Ce dracu să mai aibă de gând - nu? Când ea îl plăcea pe el, adică era puţin spus că ea îl plăcea pe el... Că, uite, zăcea în pat la doişpe noaptea şi nu se gândea la Orlando, ci la el...

Ea n-o să se bage într-o relaţie extraconjugală. Orlando fusese de la început trecut la "viitor zero" şi "pagube colaterale" - dar o eventuală despărţire de Emil...

"Eleno! Nu vrei tu, totuşi, să-ţi găseşti un bărbat bun din toate punctele de vedere?"

Se răsuci şi închise ochii - de chestia asta o să se ocupe altă dată.

13 noiembrie 2015. Vineri.

7,25

Descuie şi deschise larg uşa. Şi tresări - că avusese un bileţel în uşă, şi-acum căzuse... Se aplecă şi-l luă. Şi decise să fie prevăzătoare - reveni în apartament, închise uşa şi-o încuie.

Asculta liniştea din bloc. Şi din casă. Avea în mână un bileţel...

Intră în bucătărie, închise uşa, deschise geamul şi-şi aprinse o ţigară. Şi desfăcu biletul.

... Hm... "Ştii, Eleno - de-aici, din unghiul ăsta, te vezi aşa de proastă..."

Ieri avusese o stare de-aia pesimist-distructivă. Adormise cu gândul că Emil e o cauză pierdută iar ea ar trebui să-şi caute totuşi un bărbat; aşa că toată noaptea se visase alergând după bărbaţi. Fizic, practic, alergase pe Ştefan cel Mare - şi nu prinsese decât boşorogi. Cu cât erau mai bătrâni, cu atât îi prinsese ea mai repede... Se trezise obosită şi scârbită. Şi descoperise că are un mesaj electronic de la Orlando. Tânărul ei amant "funcţiona" acum cu "48 de ore". Nu putea veni la ea, are multe ore şi-apoi Vasile îl convocase la curăţenie generală. Nu comentase nicicum; o luase ad literam şi zăcuse-n casă, jucându-se pe calculator şi uitându-se la talk-show-uri econo-

mice. Ieri fusese o zi infernală, pe care-o depăşise gândindu-se că dl Drăghici o aştepta azi la redacţie - şi era aşa un domn, că nu putea să-i tragă clapa prin sinucidere...

Azi, se trezise la şase. Se duşase, se coafase, se fardase... N-avusese poftă să mănânce, aşa că îi scrisese lui Emil. ***"Plec spre redacţie la şapte jumate."*** Nu primise răspuns, deşi ştiuse mie-n sută că poliţistul nu dormea pân' la zece din simplul motiv că, la secţie, programul cu publicul începe la opt... Evident, se parfumase şi se asortase şi nu putuse să nu se gândească că o urmăreşte el, şi poate...

Făcuse o fixaţie pentru omul ăsta! Şi aşa-i picase "la ficat" faptul că e însurat, că...

Emil îi lăsase biletul în uşă. Fusese scurt şi concis: ***"Vestea bună de miercuri se anulează - Bogdan Mihalache a fost eliberat aseară din arest."*** Înainte de a constata că fusese proastă şi "pricepuse ca cucu'-n gură" semnalele lui, constatase - scurt - că Emil preferase să-i lase un bilet, decât să-i apese soneria...

OK, merge, departe, târziu, bagaj. Nu! "E bine că"... "merge"... "deoparte", nu "departe" - scuturase mâna în lateral, deci deoparte... Şi nu "târziu", ci cătuşe. Şi adăugase de la el nu "bagaj", ci "mâinile la spate" - ca să priceapă proasta că se referea la cătuşe, nu la vreun Swatch. Hm...

Clar - ea şi el nu erau pe aceeaşi lungime de undă. Şi nu se potriveau - că dacă el încerca să-i transmită ceva iar ea pricepea altceva, aveau alt mod de-a gândi şi-a transmite lucruri, şi s-ar fi încurcat reciproc. Deci, Emil Popescu o să se ducă pe drumul lui. Iar Elena Popescu o să meargă pe drumul ei. Şi-o să găsească ea, pe drumul ăla, un bărbat care să priceapă că ansamblul ăla de semne era o invitaţie la drumeţie, la munte. Pe-ăla o să-l ia de bărbat...

Chiar! Uite "idee de departajare"! O să se mărite cu ăla care o să interpreteze corect semnalul lui Emil! Adică o să cumpere un joc de-ăla de societate, cu cărticele şi întrebări şi răspunsuri...

"Eleno - tu pleci la muncă? Sau stai şi visezi vise?"

Pleca chiar acum la muncă. Şi cum purta paltonul lung şi negru şi drept, o să meargă pe jos pân' la redacţie. Poate se-ntâlnea cu vreunul "corespunzător"...

Se ridică şi se grăbi să iasă - că azi se ducea în Mall-ul din Vitan ca să discute nişte publicitate, aşa că sigur "o să aibă din ce alege"...

19,25

Din fericire, purta cizmele alea bune, din piele. Alea luate de la sehaş gata "înmuiate", care n-o băteau. Peste cinci minute va împlini 12 ore de mers sau stat în picioare, aşa că cizmele astea erau, azi, acum, o minune...

Din fericire, îi mersese bine. Semnase toate cele opt contracte de publicitate pentru care venise - chiar dacă în două dintre ele era trecută o singură apariţie. Altele, tinerele şi frumuşele şi vorbăreţe şi foarte talentate, nu făceau câte opt contracte la o vizită! Aşa că era foarte fericită pentru aşa reuşită...

Vină dreapta şi intră în magazinul Inmedio. Trebuia să-şi ia ţigări - şi nu voia să se oprească la Mega...

- Un Marlboro roşu. Lung.

"Zece pe linie." Că şi-aşa o să moară la un moment dat, aşa că...

- E aici.

Hăi! Sări cât colo, speriată de-a binelea... Emil zâmbea doar:

- N-am vrut să te sperii. E aici, în faţa mall-ului.

“Pe bune? Cine? Sau ce?”

- Bogdan. Am zis că e mai bine să ştii deja, ca să nu-ţi pice zâmbetul sub ochii lui...

Într-adevăr...

- Aşa ca acum...

Într-adevăr, îi picase moaca... Emil părea... un pic îngrijorat, dar totuşi calm:

- Nu ştiu cum să facem. Mai ales dacă te abordează.

Păi, nici ea nu ştia cum să facă...

- E foarte posibil să te abordeze azi. Că stă în faţa mall-ului, în maşină, de două ore deja.

Pe bune? Bogdan stătea în maşină de două ore?

- Şi cum ai fost chemată recent la DNA şi nereţinută, e posibil să simtă că “poate pierde cursa”...

Că ea o să spună DNA-ului unde sunt banii. Hm - după părerea ei, Bogdan ochise o rachetă gri-petrol nou-nouţă. Şi nu mai avea răbdare! Hihi!

- Pot să te rog să nu ieşi acum? Adică să aşteptăm maşina de la secţie?

Cum-cum? Ce maşină?

- Sun şi chem un coleg, cu maşina.

Aa - şi s-o vadă Bogdan ieşind din mall cu poliţistul şi urcându-se într-un Logan de patrulare! Negă scurt şi ieşi din magazin:

- Nu e cazul.

- Stai!

Ba nu stătea deloc! Bărbatul ăsta, Emil, era atât de mişto, atât de “bine”, că simpla lui prezenţă în faţa ei îi făcea rău! Fiindcă se oftica! Da - ăsta era cuvântul corect - oftică! Era atât de ofticată pe nevastă-sa şi pe fi-sa şi pe soartă în principiu şi pe el în mod special, că aşa-i venea să-i zică să facă o cerere să nu se mai ţină el după ea...

Se grăbea spre parcare. Avea un plan. Teoretic, în faţa mall-ului erau şi taxiuri - şi sigur o să-l poată convinge pe şofer să o ia din parcare! Se întreba dacă să-l ia şi pe Emil cu ea. Că, vorba aia - ea îl adusese aici, şi-acum ea se uşchea cu taxiul iar el rămânea să se plimbe cu transportul în comun... Nu, nu avea de ce să îl ia cu ea - sunase la secţie şi ceruse o maşină, aşa că... Ieşi.

Brr - ce frig era! Subsol plus ciment plus noiembrie plus vânt egal gripă, meningită şi-alte complicaţii...

Scoase telefonul şi selectă aplicaţia Speed Taxi. Comandă... Iată şi maşina! Mesaj către şofer!

“Vă rog, fiţi bun şi veniţi în parcarea mall-ului.”

Şi-acum aştepta... Emil zâmbi:

- Băieţii de la secţie vin în maximum 10 minute. Că sunt pe traseu deja.

Aprobă cu capul - minunat! N-o să stea nici el prea mult pe-aici! Sigur, Bogdan o să facă preinfarct când o să-l vadă pe poliţist plecând bine-mersi cu colegii, în condiţiile în care insignele de teleportare nu erau accesibile publicului larg... Hihi!

Nu vorbeau. Era frig, era curent, era un zumzet puternic de la motoarele atâtor maşini... Ea îi vedea geaca, cu coada ochiului, şi şi-o închipuia... Adică şi-o închipuia pe ea ţinându-l de braţ... Pe ea, adică pe soţia lui...

“Eleno, încetează! Gata! E însurat, are familie, gata! Depăşeşte momentul ăsta! Că nu-i ultimul bărbat de pe planetă - nu rămâi fără!”

Se răsuci mai spre dreapta, ca să nu-l mai vadă... El nu zicea nimic - şi nici nu se-ndepărta, nici nu venea mai aproape, nici n-o lua de braţ ca s-o ferească - cică - de trafic... Vedea taxiul apropiindu-se încet, în coloană... Se răsuci - şi-l privi drept:

- Eu mă duc cu taxiul.

Emil păru că... se blochează, aşa că se grăbi să continue:

- E mai bine aşa. Decât să înceapă babele să şuşotească că mă aduce echipajul acasă...

Taxiul opri lângă ea; înhăţă portiera şi reveni spre el:

- Îţi mulţumesc.

"Şi, într-un fel, îţi mulţumesc şi pentru că n-ai profitat de creierul meu de găină şi n-ai sărit să profiţi de mine."

Urcă pe bancheta din spate şi trase portiera:

- Bună seara. La Circul Bucureşti, vă rog.
- Pe Ştefan cel Mare?
- Da. Şi-am să vă rog, dacă se poate, să nu puneţi aparatul.
- Aa, asta nu se
- Ar fi bine să nu arătaţi că aveţi client - măcar până ne îndepărtăm de mall! Eu mă întind pe banchetă, dvs nu puneţi aparatul...

Se întinse pe banchetă... Bărbatul nu întindea mâna spre aparat... Zâmbi:

- Staţi liniştit, că ştiu cât face cursa. Şi nu-s zgârcită. Mă urmăreşte un nemernic - şi-ar fi tare bine să nu se prindă că nu mai sunt în mall.
- Am înţeles. Bine, doamnă; da' după ce ieşim de-aici, să ştiţi că pun aparatul!
- Alegerea dvs! Eu nu spun nimănui, să ştiţi...

El n-o credea, aşa că râdea şi nu continua discuţia... Ea se gândea că urcase în taxi şi plecase şi-l lăsase pe bietul om acolo...

Era o nemernică, da! Dar aşa era cel mai bine! Să prindă râcă pe ea şi s-o uite şi să-şi vadă liniştit de familia lui... de copil...

22,30

Piu! Aha! Era zece jumate! Se ridică şi-şi luă mobilul. Şi activă ecranul...

Nici un semn. Nimic. Nici de la Emil, care ar fi putut să se-nvrednicească măcar s-o întrebe dacă ajunsese cu bine acasă, nici de la Orlando, nici de la Mihai... Nici de la DNA. Nimeni nu-i transmisese nimic. Foarte... interesant...

Păi, hai să se culce! Ce dracu să mai facă - să stea huhurez toată noaptea? Şi-aşa, mâine sigur primea musafiri! Orlando nu-şi permitea "s-o lase să-l uite"...

14 noiembrie 2015. Sâmbătă.

18,33

Fluierat! Orlando îi fură un sărut şi se ridică:

- Vin imediat! Să nu trişezi, da?
- Nu trişez...

Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi luă şi ea telefonul. Orlando se dusese la bucătărie. Îşi pusese mobilul la încărcat acolo, că cică acolo, în priza aia, stătea bine încărcătorul...

Orlando venise la zece fix. Cu flori, cu două prăjituri şi-o sticlă de Prigat. Degustaseră,

apoi se iubiseră, apoi serviseră prânzul... Şi-apoi el întrebase "ce putem face noi doi în casă, în această zi ploioasă, fără să stricăm iremediabil arcurile din salteaua patului?". Ea râsese şi propusese, el aprobase imediat... Şi se jucau remi. Adică petreceau o frumoasă după-amiază de sâmbătă împreună. Ei îi plăcea jocul; el, însă, lăsase plictiseala să-i apară pe chip încă de pe la patru, aşa... Şi degeaba încercase el să-i arate că e încântat de activitatea aia "de familie" - jucase neatent, cam fără chef...

- Enna!

O strigase în bucătărie. OK! Cine ştie ce se întâmplase... N-apucă să se ridice, că tânărul năvăli în living:

- Se externează Amedeo!

Poftim? Orlando ţâşni înapoi, în bucătărie...

- Poftim?

Tropăitul îl readuse în uşa livingului:

- Amedeo! Maică-sa tocmai mi-a trimis SMS, că se externează!

Şi-atât - ţâşnise iar spre bucătărie...

Păi, ce mai putea spune ea?! Nu? Se externa bunul lui prieten şi coleg de trupă, aşa că era normal să se ducă la el - nu? Presupunea că o să gonească la spital, să-l aştepte în parcare - sau chiar să-i care bagajul pe-acolo...

"Eleno, degeaba eşti aşa - şi gândeşti aşa acru! E prietenul şi colegul lui! Iar Orlando sigur se simte vinovat, pentru că nu s-a dus şi el în club şi nu a reuşit să-l scoată de-acolo înainte să se intoxice!" Şi sigur era nerăbdător să afle când îşi puteau relua antrenamentele! Trupa stagna, salariul stagna, zilele se scurgeau aiurea...

Tropăit - şi fu înhăţată de umeri:

- Te superi că plec?

Ciudată întrebare, de vreme ce era încălţat, îmbrăcat, ambalat şi *ready to go*! Negă, zâmbind:

- Absolut deloc. Fugi şi ajută-l!

Fu pupată pe frunte, mai spre dreapta, aşa - iar Orlando tropăi "pe călcâie" şi ieşi:

- Te sun diseară!

- Stai liniştit...

Degeaba - nu auzise uşa, semn că nici n-o trăsese după el... adică probabil că nu-i auzise ultima replică...

Ieşi din living şi închise ea uşa. Şi-o şi încuie - că nu se mai ducea nicăieri şi nimeni nu-i mai trecea azi pragul. Orlando era ocupat cu Amedeo...

Să se ducă la bucătărie, să se uite după el? Ca să se-nvenineze bine, că nici măcar nu-i trecuse prin minte s-o ia cu el, şi ca să se decidă odată să pună punct acelei relaţii?... Nu; mai bine nu.

Intră în living şi se apucă să strângă remi-ul. Că doar nu era nebună, să se joace singură doar aşa, de dragul de-a termina partida...

Tresări - suna telefonul fix. Hm...

Putea fi Orlando, care uitase ceva, sau Mihai - care se simţea nebăgat în seamă, sau Emil - care putea protesta azi pentru "trataţia" de ieri seară. În orice caz, puteau fi procurorii. Aşa că ridică receptorul:

- Da.

Tăcere... Ridică tonul:

- Daa!

Tresări - ambele urechi auziră acelaşi claxon! Dreapta îl auzise în casca telefonului şi stânga în cameră, intrat prin fereastră!

... Acelaşi claxon... însemna Bogdan. Că Mihai era arestat la domiciliu iar Emil părea să n-aibă maşină. Şi cum individul zăcuse două zile la beci şi-apoi o aşteptase în faţa mall-ului concurent doar ca să constate că ea îi dăduse ţeapă şi-o ştersese parşiveşte prin parcare, cum aflase că Orlando e la ea şi probabil că stătea de ceva vreme în faţa blocului şi-l aştepta să plece, bănuia

că era deja încruntat!

Tiit! Aoleu! Iar! Nu-nu! Primul claxon însemna "Bună, eu sunt". Dar cel de-al doilea începea cu "Te aştept în maşină"! Şi-asta ieşea din discuţie!

Avea în continuare telefonul la ureche. Acum... ce dracu să-i răspundă? Adică ce să-i spună? Cum să-l convingă s-o lase-n pace?

... Lăsă receptorul în furcă şi reveni la strânsul pietrelor. Se gândea că era, cel mai probabil, nebună de legat sau sado-masochistă, că se-ntreba ce să facă şi ce să spună dacă o va suna din nou! Şi, mai rău, începuse să se-ntrebe ce reacţie ar fi avut Bogdan dacă ea şi-ar fi pus geaca pe umeri şi-ar fi coborât la el? Şi s-ar fi dus la maşină şi s-ar fi aplecat la geam şi i-ar fi spus "Bună"! Iar un asemenea comportament ieşea complet din discuţie!

Trebuia să înceteze. Toate astea trebuiau să înceteze, de fapt! Aşa că lăsă baltă remi-ul şi se aşeză pe canapea. Ia să vadă ea ce mai ziceau televiziunile... Şi, mai ales, să nu mai răspundă la telefoane. Să nu se mai apropie de geamuri... Nu fusese atentă la zgomotele de-afară, aşa că nu ştia dacă Bogdan plecase...

16 noiembrie 2015. Luni.

8,20

Privea lung caroseria gri-şobolan şi se întreba, la modul cel mai serios, ce să facă... cum să facă...

Bogdan n-o mai sunase sâmbătă. Dar nici ea nu se dusese să verifice dacă plecase sau nu. Şi cum preferase să fumeze la masă şi să aerisească "de mâine-ncolo", nu se lăsase văzută pe la geamuri. Iar duminică nu ieşise din casă. Şi nu sunase pe nimeni şi n-o sunase nimeni. Nici chiar Orlando, care-i promisese c-o sună... Nici nu se apropiase de geamuri, să vadă dacă Bogdan îi dădea târcoale, nici nu-şi bătuse capul să afle de ce n-o mai sună nimeni. Duminică, se simţise exact ca un şobolan. Adică, nu - că şobolanii locuiau împreună, în grup! Ea se simţise... ca pitulicea singuratică, aia care rămăsese văduvă şi orfană în acelaşi timp. N-o suna nimeni, n-o căuta nimeni... Uliul îi dădea târcoale, iar cel care-o avea în grijă avea şi el viaţa lui...

"Hai, Eleno - e limpede că n-o să plece de-acolo! Uşcheşte-te tu, şi se uşcheşte şi el!"

Trebuia să ajungă azi în mall-ul de la AFI, în Cotroceni. Şi era târziu deja, aşa că trebuia "să se uşchească" de-acasă. Cel mai probabil, pe urmele ei se uşchea şi el! Da' las' că azi îi arăta ea lui! Azi, o să-i arate că Elena Popescu nu e doar craci şi bot şi ciuf şi prostie sub ciuf! Fiindcă gândea. Şi se gândea la faptul că pe stradă ar fi putut să urle "ajutor" - dar aici, în casă, era înconjurată de vecinii ei buni, aşa că n-o salva nici dracu...

Îşi puse cizmele şi geaca, geanta... şi ieşi. Şi încercă să nu se grăbească foarte tare, ca să nu-şi rupă vreun picior...

Bogdan era. Şalupa lui era inconfundabilă. Şi mutra serioasă, atentă, era inconfundabilă! Zăcea la volan şi se uita la ea... Şi se rotea uşurel spre dreapta şi punea braţul pe scaunul din dreap-

ta, ca să se răstignească pe sub nasul ei şi să-i arate ei pectoralii şi valoarea şi toate celelalte...

Îi zâmbi amabil. Şi viră dreapta. În spatele ei, motorul de BMW porni imediat. Deci venea după ea... Hm!

"Prea bine, băiete! Hai cu mine! Hai, dacă te ţin brăcinarii!"

Păşea repede şi era veselă. Abia aştepta să ajungă! Abia aştepta să-i vadă individului mutra atunci când ea o să intre în curtea secţiei de poliţie! Ce-o să facă - o să intre după ea? Sau o să plece-n trombă, furios că Popeasca era proastă şi nu pricepea tandreţurile lui? Hm...

În plus, abia aştepta să ajungă şi să dea ochii cu Emil! Ultima oară fusese un pic cam... "nesimţitoare", aşa. Şi cam toval-gros, că-l lăsase-n parcare şi-o ştersese cu un taxi!

Bătea vântul, era frig, era şi destul de dimineaţă... La naiba - era mijlocul lui noiembrie! Iar ea purta gecuţa până-n talie! Normal că-i era frig!

"Auzi, Eleno? Tu te-ai cam ramolit! Femeie la vârsta ta, umbli în fundul gol la propriu..."

Avea blugi, avea şi-un pulover, dar tot "fundu' gol" se numea modelul ăla de geacă...

"La urma urmei, eşti tânără! De-abia faci 35 de ani, în decembrie! Multe femei de 35 şi-ar dori să arate pe jumătatea ta, aşa..."

Ştia ea nişte tipe extrem de inteligente, alături de care orice bărbat ar fi avut un multiplu orgasm intelectual şi-atât... Hihi!

Se opri la semafor. Era roşu, bineînţeles. Ea se abţinea şi nu se uita spre stânga...

"Auzi? Nu fii fraieră! Uită-te la el, ca să ştie că vrei să se ţină după tine!"

Întoarse lent capul spre stânga... Bogdan oprise pe dreapta cu vreo 10 metri înainte de semafor, fix în faţa IGPR-ului, fix unde n-avea voie să oprească... Parbrizul o împiedica să-i vadă altceva decât umbra; dar se simţea privită, şi era de-ajuns...

Verde. Traversă spre metrou... viră la dreapta înainte de trotuar şi se aşeză, ostentativ, la următoarea trecere de pietoni. Aştepta, că iar avea roşu... Întoarse lent capul spre dreapta... Evident! Era prima maşină care aştepta să facă la stânga! Şi se uita lung, drept, la ea! Sprijinise cotul în cotiera uşii şi arbora o mimică de-aia de critic de artă care judeca preţul unei *priceless masterpiece*...

Verde. Porni în traversare. Din dreapta ei se auzeau claxoane furioase, că era ora aia nenorocită când tot românu' a plecat târziu către job... Iar el nu ştia în ce direcţie va merge ea, aşa că nu se putea urni din mijlocul traficului infernal...

"Coti" spre stânga. Iar BMW-ul acceleră - şi-apoi frână la vreo 10 centimetri de picioarele ei... Tot spre stânga, să fie limpede că pornise spre centru... Nu auzea claxoane din spate - deci, ori trăsese pe dreapta şi-şi făcea curaj să vină s-o bată personal pe umăr, ori pusese avariile şi înainta încetişor iar ceilalţi se resemnaseră...

Str. Paul Greceanu. Dreapta - şi-acum mergea chiar pe mijlocul străzii. Aşa - că trotuarele cică erau ocupate cu maşinile parcate. Că ori o făcea *big time*, ori la dracu cu joaca aia pe nervii ei! Auzea motorul în spatele ei... şi n-auzea nici un claxon... Se gândea că, probabil, era ea extraordinar de norocoasă şi dădea doar peste bărbaţi răbdători! Emil, Bogdan... Orlando era şi el răbdător... Şi chiar şi Mihai fusese, totuşi, răbdător. Aşa că...

Stânga... Patru paşi... Gata, era în curtea secţiei de poliţie. Iar motorul... Motorul... Motorul nu se îndepărta - şi nici nu se oprea, ceea ce o făcea să presupună că dl interlop rămăsese în contemplarea fundului ei gol... Trase uşa şi intră în secţie.

Mm, ce întuneric era aici! Ce dracu era cu ei - de ce nu aprindeau lumina? Se aplecă la geamul poliţistului de la intrare:

- Bună dimineaţa. Îl caut pe Emil Popescu.

Bărbatul o privi lung... clipi şi ridică receptorul:

- Imediat.

Deci i-l chema jos. Foarte bine! N-avea nici o dispoziţie să se plimbe singură pe-aici! Erau o grămadă de infractori periculoşi pe-aici... Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară... Şi-o luase razna, şi-ar fi fost tare bine să se dezmeticească...

- Vine imediat.

Aprobă şi... Şi se trase mai în spate. Că nu fusese poftită "să intre", iar la geamul ăluia stătea chiar în mijlocul drumului. Şi poate aduceau vreun arestat, sau...

"Auzi, Eleno? Şi dacă se deschide uşa şi intră chiar mister Bogdan şi-i spune individului cu chipiu că îşi caută un bun prieten cu grad de general?"

Ăsta chiar ar fi fost un breaking news...

Aştepta. Ce altceva mai avea de făcut - nu?... Poate doar să iasă, să se oprească sus, în moţul scărilor, şi să-şi aprindă o ţigară. Şi să sufle fumul şi să se uite-n jos la el, promiţându-i verzi şi uscate şi pro şi contra...

Ce dracu îi venise ăstuia, de pusese ochii pe ea? Ce dracu voia de la ea? Şi de ce dracu insista atâta, de vreme ce ea îi arăta de fiecare dată că nu e interesată de el? Îi era imposibil să înţeleagă ce văzuse omul ăla la o duduie destul de... "casnică", de 35 de ani... Cu probleme cu DNA-ul, interceptată şi urmărită şi ascultată "pe toate canalele"...

"Banii, Eleno! Banii! 50 de milioane de euro!" Atât se zvonea la TV; el socotea un 10% credibil din suma asta şi i se aprindeau călcâiele rău... Ce tâmpenie!

- Ce s-a întâmplat?

Cum-cum?... Emil o apucase de braţ; ea nu fusese atentă, nu-l văzuse când venise... I se părea uşor nemulţumit de revedere. Dar probabil că i se părea ei... şi-atât. Zâmbi slab:

- Bună.

- Bună. Ce s-a întâmplat?

- Am venit să fac o plângere. Sau reclamaţie - sau ce se face atunci când eşti femeie şi te urmăreşte unul zi şi noapte.

Fu trasă spre hol:

- Sst! Hai în birou!

OK, hai în birou! Dar de ce "sst"? Bărbatul arătă spre-n jos:

- Discutăm sus.

Bine, discutau sus... La etajul unu, descoperea ea acum... Aha! Intră - şi se pomeni într-un birou destul de puchinos, în care "supravieţuiau" doi poliţişti, nu unul!

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Mobilierul era îngrozitor de vechi. Şi-atât - se aşeză şi-şi deschise geanta şi scoase buletinul... Emil se aşeză şi el:

- Tu chiar ai venit să faci o plângere?

- Eu am ajuns să mă baricadez în casă cu zecile de ore, de frica ăluia!

- Ţi-am zis să-mi dai SMS când pleci, da? De ce nu mi-ai dat SMS?

- Şi, dacă-ţi dădeam SMS, veneai tu şi-l goneai din parcarea blocului?

Emil o privea lung, serios... Decise să-i povestească şi lui "ultimele evenimente":

- Sâmbătă, la 30 de secunde după ce Orlando a ieşit din scara blocului, m-a sunat. Şi m-a claxonat. De două ori m-a claxonat, semn că plănuise să mă scoată la plimbare. I-am închis în nas şi m-am ţinut departe de geamuri. Ieri n-am avut curaj să ies din casă nici până la ghena de gunoi. Iar azi, la opt, m-am uitat pe geam şi-am constatat că era deja parcat în faţa scării! Şi nu e normal ce face el! Iar mie mi-e frică de el! Mi-e frică şi de tovarăşii lui, şi de tot ceea ce înseamnă fixaţia asta pe care-a făcut-o pentru mine! Şi mi-e frică şi pentru Orlando - care tot zburdă pe sub nasul lui...

De când auzise numele iubitului ei, Emil se încruntase rău. Acum, poliţistul se grăbi să-i răspundă:

- Nu-i duce tu grija golănelului - că se descurcă de minune de fiecare dată!

Serios? Ridică sprâncenele...

- Da-da! Se descurcă foarte bine şi fără să-i iei tu apărarea! Îţi dai seama că Bogdan se poate răzbuna pe tine chiar şi doar pentru că-i iei apărarea lui Orlando? Şi pentru că pari să optezi

pentru Orlando, în defavoarea lui? Iar dacă e vorba de bani, la ce sume se aud la TV, ăla e-n stare şi să-l sechestreze, să ştii! Ăla are la activ nişte şantaje foarte reuşite!

Dădu să-i răspundă, dar...

- Îţi zic o chestie! Am înţeles că ai venit până aici fiindcă te-ai speriat de el. Dar să ştii că, dacă faci o plângere scrisă, eu va trebui s-o anchetez. Aşa că, în maximum 24 de ore de la depunerea plângerii tale, poliţistul care-l supraveghează o să treacă pe la el pe-acasă. Şi-o să-i ceară să discute cu el între patru ochi, râcâind astfel rău situaţia cu nevastă-sa... şi înfuriindu-l astfel pe el... Care, nu uita, e puternic şi are influenţă...

"Păi şi-atunci cum să fac?" Îl privea şi aştepta să-i dea el o soluţie viabilă... Emil decise să-i evite privirea:

- Eu te sfătuiesc să nu faci plângere, momentan. Scri-o, dar n-o depune încă aici.

"Aa - s-o scriu şi să-i dau şi lui o copie?! Să o scriu vorbind cu voce tare-n casă, ca să mă înregistreze "băieţii veseli?! Sau cum altfel te gândeai tu că o să descopere el că eu am scris plângerea împotriva lui?"

Tocmai făcuse o descoperire... interesantă. Emil nu părea hotărât s-o ajute. Adică 100% hotărât. Nu mai părea. Aşa că...

Aşa că făcuse, totuşi, o greşeală venind până aici. Poate că nu contabilizase ea corect însemnătatea deciziei ei de-a pleca cu un taxi şi a-l lăsa de papiţoi, să aştepte patrula! Se ridică deci:

- OK. În cazul ăsta, mă duc unde am eu treabă. La revedere.

Piruetă şi glonţ la uşă! Emil ridică vocea:

- Elena, stai puţin!

- Nu, nu te formaliza - găsesc singură ieşirea. La revedere.

Ieşi, trase uşa după ea şi se grăbi spre scări.

Îi era atât de ciudă că venise azi la el... Atât de ciudă... Fusese atât de proastă, să vină azi aici... Să-şi pună speranţe în revederea cu el, să se gândească că se revedeau - adică că o vede aşa, "proaspătă", coafată şi fardată şi parfumată...

Se grăbi să treacă prin tot holul ăla lung şi ieşi.

Cobora treptele, cu paşi furioşi...

Năvăli la propriu în stradă. Şi primul lucru pe care îl văzu fu privirea fixă... a lui... de la volanul BMW-ului...

Se opri. La dracu! Nu mai putea! Deci ea nu mai putea să suporte presiunea şi tensiunea în care trăia, din cauza individului! Şi-o să facă aşa o criză, că o să vadă el! Uite-acuşi!

Selectă numărul lui Emil. Şi ridică iar privirea spre Bogdan.

"Ce dracu vrei de la mine? Tu chiar nu pricepi că nu vreau? Nu, nu şi nu! Nu vreau! Nu te vreau, na! Şi bani n-am nici cât de-un plin la tancul tău! Păi mai umblam eu cu tramvaiul, dacă-mi zicea ăla parolele?"

- Da, Elena.

Răspunsese. Acum...

"Nu fii proastă! Spune-i! Spune tare, să te-audă şi nemernicul!"

Trase aer... şi ţipă, practic, la Bogdan:

- Poftim! Vino la geam şi uită-te! Şi spune-mi că sunt nebună, că am vedenii şi mi se pare mie una şi alta!

Aha! Bogdan pornea motorul!

- Elena,

- Vino la geam - şi pe urmă spune-mi să mă duc acasă şi să scriu o plângere! Şi s-o pun bine, să nu se piardă!

Vârî telefonul în buzunarul gecii. Şi, în timp ce BMW-ul accelera spre capătul străzii, ea viră dreapta - şi porni, grăbită, spre celălalt capăt al străzii!

Doamne! Îi tremurau picioarele! Îi tremura tot corpul, sufletul, şi simţea că se va împiedica şi e-n pericol să se sufoce...

"Şi iar ai făcut-o de oaie! I-ai arătat cât de speriată eşti de el!"

Că proastă mai era! Zău aşa!

Bufni în plâns!

"La dracu! Dacă se-ntoarce după tine, te vede bocind, cu panica înfiptă-n fund cu tot cu frunze!"

Scotoci după şerveţele - şi simţi telefonul, care vibra în buzunar...

Trebuia să se calmeze. Şi să se potolească. Că, uite - telefonul suna, dar ea nu-l auzea. Mintea ei era blocată în momentul ăla de panică...

Scoase telefonul - că poate era chiar el, chiar Bogdan!... Nu. Era Emil. Şi cu ăsta chiar nu mai voia să vorbească! Niciodată, dacă era posibil! Refuză apelul şi găsi şerveţelele. Şi încercă să-şi şteargă lacrimile fără să-şi întindă "pictura" pe obraji...

Se speriase îngrozitor. Adică era speriată rău. Îi era frică de individul ăla, iar poliţistul care-o păzea era inutil... Procurorii nu se amestecau în treburile care nu-i priveau direct pe ei sau dosarul lor... Dacă ăstuia îi intrase-n cap că banii erau la ea, putea să facă ea orice, inclusiv sepuku - n-o s-o creadă, n-o să renunţe la planul lui...

Ar fi trebuit să se ducă la AFI, după publicitate. Dar acum, după ce se isterizase la Bogdan, nu mai era cazul să facă asta. Aşa că traversă spre dreapta - spre casă.

Mobilul continua să-i vibreze în buzunar. Dar cu ăsta chiar că nu mai avea ce vorbi! Nici cu ăsta, nici cu Bogdan, nici cu nimeni! De cum intra în casă, decupla şi oprea toate telefoanele! Inclusiv pe-ăla de la interfon! Să nu mai sune nimeni! Ce dracu aveau de comunicat, de-o tot sunau? Să nu mai comunice! Să tacă din gură! S-o lase în pace!

Se grăbea spre casă şi încerca să-şi şteargă doar lacrimile şi să nu se-mpiedice...

21,25

Tresări - fereastra de mesaj îi sărise pe ecran...

"Ce faci? De ce ţi-ai oprit mobilul?"

Orlando o sunase pe mobil şi constatase că e oprit. Şi-apoi observase că e online pe calculator, aşa că se folosise de ocazie şi reuşise să comunice cu ea... Hm!

"Uite, surfez pe FB."

Şi gata - că avea ea unele lucruri de menţionat şi la adresa lui...

"Mobilul tău e oprit. S-a întâmplat ceva?"

Şi-acum, dacă afla de Bogdan, Orlando sigur făcea o criză de nervi şi-una de gelozie!

"Nu, l-am uitat în geantă şi, probabil, mi s-a terminat bateria."

Orlando scria. Ea simţea că-i e frică de perspicacitatea lui...

"Mm - ador când pui virgulele la locul lor!"

Bufni în râs şi se ridică - era teribil! Era un tânăr minunat... atunci când voia el... sau când avea el interes... Mobilul pornea... Codul - şi reveni la laptop.

"Eu sunt acasă la Amedeo. Încerc să stau cu el cât mai mult. E destul de greu încercat..."

Normal că era greu încercat, dacă el propusese ieşirea-n club şi mai alesese şi clubul!

"De fapt, psihic, nu e deloc OK. Mama lui m-a rugat să rămân la ei. Spune că n-are încredere să-l lase singur nici în noaptea asta."

Aha! Cu alte cuvinte, Orlando dormise azi-noapte la Amedeo...

"Mai vorbim, mai glumim, ne mai amintim peripeţii din tinereţe..."

Daa - că erau şi foarte bătrâni, ca să-şi amintească aşa o tinereţe amplă şi şturlubatică...

"Şi mie mi-ar fi plăcut să fiu acum în alt dormitor. Dar... nu-l pot lăsa cu fundu'-n baltă!"

Aa, da' bineînţeles că nu putea să-l lase cu popoul în udătură! Trebuia să stea lângă el, să-l ridice, să-l şteargă, să-l schimbe...

Zâmbi cu subînţeles şi tastă şi ea:

"Şi mie."

Aşa... vag. Şi ei i-ar fi plăcut să fie acum în alt dormitor. Ori el să fie în alt dormitor, ori ea...

"Apropo, Eleno - oare în ce dormitor e acum Orlando? Şi cu ce fel de popou e? De acrobat, sau... de acrobată?"

Aşa-şi ura mintea atunci când lua iniţiative şi gândea neautorizat... Iar el scria, de parcă chiar nu pricepuse "palma" ei...

"Pot să te rog ceva?"

I-auzi?! Voia s-o roage ceva! Mm - unde trebuia să se ducă, ca să-l găsească şi să-i tragă o smetie peste gura aia mincinoasă?

"Pot să te rog să nu te superi foarte tare dacă, zilele astea, stau mai mult cu el? Ştii, e prietenul meu - unul dintre cei mai buni şi mai apropiaţi."

Nu era cazul să continue - decise să-l întrerupă:

"Stai liniştit, că nu mă supăr."

"Mi-a fost, de fapt, ca un fel de frate! Amândoi circari, am cam copilărit împreună, mamele noastre au fost bune prietene... Şi la şcoală, am făcut 1-4 în aceeaşi clasă. După aia, el s-a mutat la o şcoală mai acătării; eu am rămas pe loc, cu ceilalţi."

Orlando scria rapid - părea că nici nu citise mesajul ei... De parcă se grăbea să nu-şi uite ideile... sau minciunile... Dat fiind că Orlando îşi petrecuse copilăria prin turneele părinţilor...

"La fel ca şi mine, poate spune că n-are tată. În sensul că taică-su e circar în SUA şi nu-l vizitează decât pe Skype. Îţi dai seama că-i e greu..."

OK, să-i mai scrie o dată chestia aia!

"Stai liniştit, că nu mă supăr."

Şi iar scria, ca obsedatu'...

"Şi, dacă într-adevăr nu te superi şi mă înţelegi, îţi promit că în decembrie mergem undeva. Nu-ţi spun unde, e surpriză, dar sunt sigur că o să-ţi placă."

Ei, hai?! Asta era un fel de "dacă nu comentezi, îţi mai iau un cadou-surpriză"! Un fel de "răsplată" pentru "cuminţenie" şi "înţelegere"... şi "maturitate"... Hm!

"Dacă are zăpadă, nu refuz!"

"Aoleu! Îţi place zăpada!"

"Un pic."

"Aa, nu mai mergem nicăieri! Păi mie-mi place la mare! Ţie nu-ţi place la mare?"

Orlando avea chef de vorbă. Şi de poante. Îl simţea - era vesel, scria repede, îi promitea surprize... Oare cu ce "mânză" zăcea el răstignit pe-o canapea? Oare ăleia îi spunea că îi scrie lui Amedeo? Sau chiar lui Vasile, ca să-l anunţe că el nu doarme azi acasă?

"Afurisită minte ai! Gata - te-a băgat în alarmă!"

Îi intrase-n cap că Orlando e la o puştoaică...

Oftă greu şi apăsă tastele...

"Ai grijă de Amedeo. Vorbim mâine."

Şi-un pupic şi cam atât. Minimiză aplicaţia şi intră în folderul ei cu articole despre modă. Avea vreo două încă nefinisate - şi cum presimţea că în curând o să fie mult prea ocupată pentru ele, decisese brusc să le termine. Azi. Acum. Că altfel se-mbrăca şi se ducea pe Ghiocei şi apăsa la sonerie - şi dracu-l lua dacă era cu vreo puştoaică în camera lui!

"Eleno..." Iar o luase razna... Şi se-ntâmplase cu o uşurinţă şi-o rapiditate ieşite din comun, iar asta însemna că trebuia să termine urgent cu el, că deja îl pusese la suflet...

"Te-ai supărat pe mine! Nu se poate! Te rog, spune-mi că nu te-ai supărat pe mine!"

Alta acum - se prinsese Orlando! Îi simţise proasta dispoziţie, probabil din "ascuţirea" mesajelor...

"Nu m-am supărat. Sunt obosită. Fugi la el. Vorbim mâine."

Şi-un emoticon cu inimi roşii şi log out. De fapt, se simţea obosită. Şi plictisită. Tare bine i-ar mai fi prins un somn de-ăla de vreo 12-14 ore...

Shut down... Se ridică.

O să încerce să-l ţină pe Orlando la distanţă de ea. Cât mai la distanţă. O să-i vorbească frumos, că nu se certaseră... dar o să încerce din răsputeri să se depărteze de el. Să se distanţeze unul de celălalt. Să înceapă deja să mărească ruptura dintre ei. Că o să urmeze o despărţire grea, infernală...

17 noiembrie 2015. Marţi.

9,02

Se grăbea. Întârziase un pic - şi nu-i plăcea să întârzie. Nu era vorba despre Cristi în sine; era vorba despre principiile ei, despre obiceiuri, despre cei 7 ani de-acasă... În fine!

Se trezise greu de dimineaţă. Parcă nici nu dormise, aşa de obosită se trezise! Dar reuşise să se ridice din pat, aşa că "se rezolvase". În orice caz, probabil că diseară o să repete isprava - o să se culce la fel de devreme. Poate se odihnea, la un moment dat...

Viraj stânga, iată şi scara, interfonul... Evident, îi deschisese "din prima"! Se grăbi să intre.

Cristi o aştepta în uşa cabinetului. Era tot în halatul lui albastru. Era tot zâmbitor. Părea tot... gânditor, ca să spună aşa. Fu poftită să intre, cu un gest larg:

- Bună.
- Bună.

Intră - şi descoperi că stomatologul nu uitase "unde rămăseseră". Adică nu uitase că, data trecută, se îmbrăţişaseră şi se pupaseră pe obraji. Repetase gestul tocmai acum. Ea, evident, se conformase...

- Ai mai avut probleme cu măseaua?
- Nu.
- Dar cu noul dinte - ai avut probleme?
- Nu.
- Minunat.

Intrase singurică, îşi scosese geaca, o lăsase peste geantă, pe scaun... El era iar Cristi cel dintotdeauna - Cristi, medicul stomatolog...

- Te rog - ia loc! M-am gândit să facem azi un detartraj - şi, cu ocazia asta, să identificăm eventualele probleme de sub tartru.

Aprobă şi i se puse baveţica. Hm!

Cristi încerca din greu să se comporte normal - dar s-o facă în funcţie de încăperea în care se aflau. Pe hol, o pupase pe obraz - normal, fiindcă treaba asta o făcuseră şi data trecută. În camera cu scaun special, era stomatolog. Normal, era un cabinet stomatologic iar el era totuşi medi-

cul... Deci, s-ar putea ca, la un moment dat, ziua de azi să devină interesantă!

9,45

Era teribil! Era absolut teribil! Râdea şi trăgea din ţigară şi nu-i venea să creadă că omul ăsta putea fi atât de "de comitet"...

Nunta mersese "ca unsă". Acum, apăruseră informaţiile ascunse lui la momentul ăla. Cristi le povestea cu umor; un umor fin, subtil, frumos construit - că avea studii superioare şi se exprima foarte bine, avea vocabular amplu...

"Mamă, Doamne! - dacă n-ai fi fost tu însurat..."

Dacă n-ar fi fost el însurat, ce uriaşă deziluzie-n dragoste ar fi avut ea... Duduie destul de "în vârstă", destul de credulă, care stătea în cămăruţa micuţă şi fuma şi se uita la el şi se gândea că "mamă, Doamne"... Deşi, sinceră să fie, în condiţiile în care ea era singură, aproape divorţată şi atât de plăcut impresionată de calităţile lui fizico-intelectuale, parcă "s-ar fi riscat"...

Cristi tocmai descrisese rochia unei participante la nuntă - şi-acum trecea mai departe...

Individei i se rupsese breteluţa în cel mai nepotrivit moment...

Hahaha! Doamnee! Ajunsese cu povestirea la momentul în care ea fugise pe-acolo, prin salon, în căutarea lui - a soţului ei -, care fusese ocupat cu băieţii la televizor - avuseseră nu ştiu ce meci...

Acum spunea despre meci... În fine! Îl întrerupse:

- Şi i-a căzut rochia?
- Nu.
- Nasol...

Cristi bufni în râs. Bufni şi ea în râs. Şi n-apucă să clipească - palma lui se lipi pe buca ei dreaptă.

"Stop! Eleno, stop! Până aici!"

Sări în stânga - şi se lovi de etuvă:

- Heei!
- Uşor, că te loveşti!
- N-are-a face! Măcar ţi-o trântesc pe-aici!
- N-ai să reuşeşti.
- Nu mă pune la încercare!
- Eu de-abia am reuşit s-o clintesc!
- Habar n-ai ce sunt în stare să fac, atunci când vreau eu! Vrei să mă pui la încercare, să vezi dacă pot să ţi-o trântesc pe-aici?

Cristi o privea lung, cu un zâmbet uşor superior pe chip... de parcă-i zicea "eu mi-am atins scopul, mi-am făcut pofta, aşa că fac un pas în spate şi stau şi mă uit la tine, cum te crizezi"... Iar ea... Ea... Ea se încruntă rău la el - că încă mai ţinea râsul vesel pe buze, şi părea un fel de psihopată care nu vrea da' vrea rău:

- Mai fă o dată gestul ăla - şi-o să vezi ce pot să fac atunci când mă înfurii rău!
- OK.

El unul "terminase discuţia" - se concentra asupra ţigării. De parcă nu se-ntâmplase absolut nimic, de parcă nu făcuse nimic... În orice caz, discuţia trebuia "ucisă" instantaneu, iar cămăruţa micuţă trebuia evacuată urgent - aşa că stinse ţigara:

- Oricum, felicitări pentru nuntă.
- Mulţumesc.

- Din câte povesteşti tu, a fost foarte frumos.

- A fost frumos, într-adevăr.

"Şi sunt sigură că veţi trăi împreună până la adânci bătrâneţi şi-o să crăpi cu ea legată strâns de tine!" Îşi muşcă limba... luă pachetul cu ţigări şi se grăbi să revină în cabinet.

Prima descoperire fu că Cristi nu scoase un sunet apropo de "3 în 1" pe care ea îl abandonase în cămăruţa cu etuva! Interesant! Cea de-a doua descoperire fu că bărbatul în halat nu încercă s-o convingă să-şi mai trateze vreun dinte:

- Poţi spune că ai terminat cu stomatologia pe următoarele 12 luni.

I-auzi! Ea avea "măsea-pauză" prin spate pe-acolo, iar el se făcea că chiulise de la ora despre lucrarea dentară! Ce mişto!

"Da' ce, Eleno - ai vrea să te programeze săptămâna viitoare, să-ţi facă el o lucrare?" Aa, nu, evident! Scormoni după portofel:

- Cât îţi datorez?

- 120 de lei.

Prea bine - 120! Nu era prea mult, sau cam puţin faţă de alte cabinete. Îi întinse bancnotele. Ciudat - avea rest, semn că nu-şi dorea s-o vadă ieşind preţ de vreo cinci minute, adică n-avea "intenţii de repliere" şi "planuri de recidivă"...

Luă restul şi-l îndesă în portofel. Şi se grăbi să-şi vâre toate cele în geantă - că pleca, şi nu plănuia să se mai întoarcă vreodată!

- Dacă se mai întâmplă ceva... Doamne fereşte - pică vreo plombă, sau se rupe vreo măsea...

Zâmbi de complezenţă şi "se bătu" scurt pe geantă:

- Stai liniştit, că "eşti salvat"!

"Şi habar n-ai tu cât de salvat o să fii cam într-o oră, aşa!" Că lua metroul - şi pân' la redacţie nu făcea decât jumătate de oră...

Se ridică şi-şi puse geaca. Şi el se ridicase. O privea lung, cu ochi trişti...

"Ce vrei, mă? Ce dracu vrei tu de la mine? O aventură? Sau doar o partidă straşnică, "pe la spate"? Sau ai auzit şi tu suma de la TV - şi vrei o clinică stomatologică?"

Evident, el nu-i răspundea - iar ea nu intenţiona să primească un răspuns la acea întrebare! Aşa că îşi luă geanta şi porni spre hol:

- OK. Îţi rămân profund îndatorată pentru ajutor!

- Stai liniştită. Eu îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine...

I-auzi! Îi mulţumea! Ha-ha! Şi-acum se grăbea să descuie uşa! Mai că n-o dădea afară!

"Ei, stai aşa! Stai, că ţi-arăt eu ţie!"

Era lângă uşă, auzise yala descuindu-se aşa că făcu o piruetă şi-l privi drept, veselă ca-n reclame:

- OK! Am plecat!

Şi păşi spre el şi-l îmbrăţişă şi-l pupă apăsat pe obraz!

"Aşa! *Analyze this!*"

Păşi în spate, apucă clanţa, o apăsă şi ieşi. Şi-i zâmbi "amplu", de la un metru de pragul cabinetului:

- Paa!

Io-te la el! Era... botos pân' la Dumnezeu şi-avea ochii înroşiţi!

- Pa! Vorbim pe WhatsUp!

Mai scutură o dată mâna, împinse uşa scării... şi ieşi.

Gata. Scăpase. Era pe trotuar - şi se grăbea.

"Eleno, gata - fă la stânga şi du-te la redacţie. Şi află cât mai multe despre el - şi despre nevastă-sa! Că, dacă te mai caută pe WhatsUp, merită să-i dai întâlnire cu nevastă-sa la hotel Dalin!"

Mm, ce se-nfuriase instantaneu! Se simţea...

De fapt, se simţea "pălmuită". Nu neapărat în sensul de "gustată pe-o bucă", nu neapărat "flatată" - se simţea pur şi simplu pălmuită. Omul ăsta, Cristi, o cunoştea de... ceva vreme.

Dincolo de relaţia pacient-medic, îşi povestiseră o mulţime de lucruri şi din viaţa profesională, şi din cea personală. Şi aşa decisese el să-şi arate azi planurile, sau intenţiile, sau propunerea - pocnind-o pe-o bucă. Ca pe-o curvă - ca pe-o marfă relativ ieftină pe care, înainte să o pui în coş şi să dai bani pe ea, o pipăi ca să te-asiguri că-i coaptă...

Nu - de fapt, se simţea dezamăgită. Şi înşelată. Cristi îi înşelase aşteptările. "Se dăduse" citit, cult, medic rasat de mare fineţe - şi "sfârşise" prin a-i şterge una peste buca dreaptă... Jenant!

Se simţea... prost. Se simţea indispusă, necăjită... şi era şi-un pic furioasă pe faptul că nu fusese îndeajuns de inspirată să-i "şteargă" şi ea una peste obrazul stâng. Nu reuşise decât să sară-ntr-o parte, să se lovească în rahatul ăla de cutie cu picioare şi să-şi exprime verbal neplăcerea - şi folosise un limbaj elevat, de parcă se-ncurcase în cuvinte, sau...

Se simţea "împiedicată". Şi mersul era împiedicat - avea impresia că merge aplecată spre-n faţă, ca berbecul care bagă coarnele la înaintare dar nu poate să alerge după victimă fiindcă are picioarele legate. Se simţea "mută" - nu fusese-n stare nici măcar să lipească un apelativ la acel "Hei"! Nu fusese-n stare să reacţioneze - adică nu fusese-n stare să-l pedepsească pentru cutezanţă, şi probabil că-i lăsase impresia că era obişnuită cu asemenea "degustări", că fundul ei era "loc public", că dacă i-ar fi plăcut de el chiar şi-ar fi tras fundul mai la îndemâna lui...

Înhăţă balustrada şi începu să coboare treptele staţiei de metrou. Şi se pomeni dând uşor din cap a negare... A "nu ştiu cum dracu s-a întâmplat de-a reuşit"... A "nu ştiu de ce dracu nu l-am plesnit măcar peste ochi"...

"Ehei, domn' doctor! Las' că ajung eu la redacţie! Şi-atunci să te ţii!"

Da-da! Ajungea ea la redacţie! După ce vorbea cu dl Drăghici, se va aşeza la calculator şi-l va googăli pe Cristi. Şi va da şi de el, şi de nevastă-sa, şi de telefonul nevesti-sii! Şi las' că ştia ea ce-avea de făcut după aia!

15,30

Era din ce în ce mai bine. Din ce în ce mai limpede...

Nu se mai simţea indispusă. Şi nici împiedicată. Dl Drăghici chiar o iubea - profesional vorbind, desigur! O ţinuse de vorbă două ore, pe varii teme pentru revistă, aducând-o foarte aproape de punctul în care s-ar fi pus pe bocit şi l-ar fi rugat în gura mare să o lase să se ducă la un calculator. După care ajunsese la calculator, îl pornise, deschisese Mozilla şi scrisese numele medicului stomatolog. Şi ceruse o foaie şi-un pix, fiindcă ar fi fost păcat ca informaţiile alea să se piardă...

Dl Cristi era... isteţ. Şi destul de ciudat, în sensul că încerca să pară ceva ce nu era, îşi etala învelişul dar când şi când ieşea singur din el. Dl Cristi fusese solo ceva vreme. Trecuse, probabil, printr-o perioadă mai gri a vieţii, de vreme ce îşi făcuse profile pe nişte site-uri de matrimoniale! În orice caz, conturile alea încă existau. Iar asta era cel puţin interesant - era însurat de-un an, făcuse şi nunta iar nevastă-sa nu-i atrăgea atenţia că uitase să facă click pe *Close account*... În fine! Pe ea, faptul că conturile încă existau o ajutase. Aflase multe-multe amănunte despre el. De la data naşterii până la adresa completă şi complexă şi numerele de telefon - vreo patru. Aflase amănunte şi despre cabinet, care fusese instalat mai întâi pe undeva prin Berceni... Şi aflase amănunte şi despre nevastă. Aurelia. Se căsătoriseră în iunie trecut - ştia inclusiv data şi ora şi a câta ceremonie fuseseră, de vreme ce găsise "programarea" acelei zile de sâmbătă în format Excel, pe site-ul primăriei. El avea cabinet de stomatologie în Bucureşti, ea avea cabinet de medicina muncii în Giurgiu. El îşi vedea de-ale lui pe-aici, ea... cine ştie?! În orice caz, erau o

familie modernă. Intrase pe Facebook şi-i găsise în zece secunde. Se uitase la poze, la like-uri, la lucrurile care-i interesau, la postări... Era o familie ciudată. Tineretul ăsta era ciudat rău...

În orice caz, ea una se simţea mult mai bine acum. Avea, salvate în telefon, numerele ei: fixul de la cabinet, mobilul de la cabinet şi mobilul personal. Doar să-i scrie Cristi pe WhatsUp - şi ştia ce-avea de făcut! Îşi dădea întâlnire cu el şi-o suna pe nevastă-sa şi-i spunea ce poamă de bărbat are! Şi-i trimitea ei coordonatele de întâlnire! Şi-atât! Că ea fusese atâta timp în rolul nevestei înşelate şi-avea aşa o ură fantastică pe bărbaţii ăştia care se-ntindeau cu toate trupurile posesoare de ţâţe, cururi şi găuri... Mm...

Start, shut down. Îşi strângea prostioarele şi se ducea acasă. Şi se-ncuia bine *indoor*, că încă nu lămurise lucrurile cu Bogdan, iar Orlando era ocupat cu Amedeo... Mihai era arestat la domiciliu, dar tot neamul lui - nou şi vechi - era liber să vină şi să-i ungă ei uşa cu rahat... Emil era ocupat cu Ducesa lui... Nenorocit creier avea - gândea fără autorizaţie...

19 noiembrie 2015. Joi.

21,30

Stătea corect pe canapea şi, când şi când, îşi ştergea lacrimile. Ţinea lumina stinsă, jaluzelele închise şi încerca să priceapă ce ziceau personajele din filmul de la televizor. Nu putea. Gândurile ei erau prea multe şi "vorbeau" prea tare şi obturau tot filmul...

"În general, măselele de minte se scot, nu se tratează." Uitase, iniţial, cuvintele doctoriţei. Şi le amintise azi, în urmă cu vreo oră. Când începuse s-o doară iar măseaua. Durere puternică, continuă, fermă, care nu trecuse nici cu Algocalmin, nici cu Ketonal, nici cu Xilină - avusese o fiolă cu xilină şi-o desfăcuse fără să clipească...

La ora asta, nu mai era nimeni pe la nici un cabinet. Iar să se-apuce să-l sune pe Cristi, să-i spună prin ce chinuri trecea şi ce dureri atroce avea i se părea... uşor inutil. Omul nu s-ar fi deplasat la cabinet pentru măseaua ei. Că era acasă, cu nevestica - şi-n plus, când afla că tratamentul lui eşuase cu brio, normal era să se fofileze şi să susţină că e plecat în State, cu treburi. Deci n-o să-l sune. Nici n-o să-i scrie vreun SMS, zilele astea. N-o să-i spună că o-mbârligase până o lăsase cu măseaua neterminată. O să-l lase să creadă că el e unicul *medicin extraordinaire* de pe planetă...

N-avea unde să se ducă. N-avea cine s-o ajute. Stătea cuminte pe canapea, se uita înspre televizor şi aştepta. Spera ca apa cu sare să aibă un minim efect - iar dacă asta n-o să funcţioneze, o să încerce cu vişinată. Nu-şi dorea decât să-i amorţească măseaua, ca să poată aţipi... Ca să treacă timpul mai repede şi să se facă mâine dimineaţă, iar ea să iasă din casă şi să se ducă în vechiul ei cartier, unde-şi câştigau existenţa vreo trei stomatologi...

"Eleno - de data asta, dacă dai de-un medic care scoate măsele de minte, convinge-l s-o scoată! Să n-o mai trateze - s-o extragă, o dată pentru totdeauna!"

Doar să găsească ea un medic care scotea măselele de minte...

Apa aia cu sare acţiona asupra măselei ei mai slab decât acţiona laptele Doina asupra pro-

tezelor din lemn de fag...

Şi uite cum bolea, singură-n casă, şi pe nimeni nu interesa binele ei, viaţa ei... Orlando îşi vedea de peticirea prieteniei cu Amedeo, iar toţi ceilalţi erau cu familiile lor, acasă... Numai ea era singură acasă, şi-o durea şi măseaua - şi, dacă ar fi vrut să bea un pahar cu apă, ar fi trebuit să se ridice şi să şi-l toarne singură...

"Eleno, e limpede - ai mare nevoie de-un bărbat! Da' unul aşa cum trebuie!"

Un bărbat adevărat, care să aibă grijă şi de ea, şi de casa ei, şi de mariajul cu ea... Care s-o mângâie în momente de-astea şi să-i aducă o pastilă şi să se ofere s-o ducă la Spitalul de Urgenţe Stomatologice...

Şi degeaba stătea ea cuminte pe canapea şi plângea - lacrimile ei nu-l făceau pe acel bărbat adevărat să iasă din visele şi dorinţele ei şi s-o ia de nevastă şi să fie bărbatul ideal...

20 noiembrie 2015. Vineri.

9,45

Era linişte. Ca şi cum ar fi fost 1 ianuarie - şi toţi vecinii ei dormeau... Şi doar un ciudat nu pricepea că e încă devreme şi-o suna pe mobil - şi insista serios, de parcă ţinea musai s-o trezească...

"Oricine-ar fi - răspunde-i, ca să-i zici că nu şi să închizi şi să nu mai sune!"

Ridică telefonul...

- Da,
- Sărut mâna, Elena.

Oups! Şefu'!

- Bună dimineaţa, dle Drăghici!
- Ce faci tu? Te-am deranjat?
- Nuu, deloc! Mă pregăteam să plec în documentare.
- Aha! Păi, eu zic să nu pleci încă. Fă-ţi un bagaj uşor şi, în jumătate de oră, vine şoferul şi te ia.

Aha! O voia la redacţie. Dar... ce să facă ea la redacţie cu bagajul?

- Am înţeles. Şi ce-ar trebui să pun în bagajul uşor?
- Păi, ce crezi că-ţi trebuie atunci când te duci în documentare la o prezentare de modă, la Braşov.

I-auzi! O trimitea în delegaţie! Ce nebunie!

- Ce zici - te duci cu una din fetele mele până la Braşov?
- Sigur că da!
- Bun! Ea face poze şi strânge pliante; tu intervievezi oamenii. Nu-ţi lua foarte multe lucruri, că e posibil ca diseară să vă-ntoarceţi în Bucureşti.

Aha! O delegaţie scurtă! OK! Dl Drăghici tăcea... Ea nu prea ştia ce să zică, în afara lui

"cu cine plec şi de ce nu-i gata încă"... "Elenooo..." Scutură scurt capul:

- Atunci aştept şoferul.

- Bine. Îi spun să treacă să te ia. Sărut mâna.

- La revedere.

Buton roşu... Şi-i venea să chiuie rău - era prima ei delegaţie... Şi era obosită, că nu dormise decât vreo trei ore...

Bine că măcar n-o mai durea măseaua! Zvâcnea când şi când - dar era suportabil! Aşa că... pleca în delegaţie, desigur!

10,30

Se grăbi să iasă din bloc şi porni spre maşină. Şoferul dlui Drăghici... adică şoferul redacţiei trăsese Loganul pe trotuar. Bun băiat - şmecher şi descurcăreţ! Ce-i drept, pe stradă n-ar fi avut loc să parcheze; iar ea ar fi trebuit să sară spaţiul verde ca să ajungă la el! Aşa, era mult mai simplu...

Şoferul coborî şi deschise portbagajul:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Mulţumesc.

- N-ai pentru ce!

Mm - tânăr şi sociabil. Şi înalt şi solid şi "frezat" şi zâmbitor foc. Combinaţia "mortală" pentru puştoaice... Hm! Urcă pe bancheta din spate:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Dl Drăghici i-o trimisese pe... o colegă pe care-o ştia din vedere. Sigur, ea nu-şi petrecea timpul în birou, cu colegele, aşa că lapsusul ei era scuzabil... Tânăra îi înţelese "din privire" neplăcerea cauzată de problema numelui:

- Sigur nu mă mai ţii minte! Alina.

- Elena.

- Enna, ştiu. Îmi plac mult articolele tale!

Aha! "O citea"! Bun! Măcar o cititoare avea şi ea... Tânăra îi întinse o revistă:

- La cât de multe texte scrii, sunt sigură că n-apuci "să te citeşti".

- Nu, niciodată! Şi chiar eram curioasă - oare cum modifică dl Drăghici articolele mele?

Tânăra râdea, şoferul râdea - şi întorcea pe alee, deşi senzaţia ei fusese că n-avea loc pentru aşa ceva...

Scoase mobilul şi accesă mesajele. Emil, mesaj nou.

"Plec într-o delegaţie la Braşov, cu revista."

Send. Alina era foarte veselă:

- Dl Drăghici mi-a dat dispoziţie expresă ca, până acolo, să te "introduc" în lumea creatorilor de modă. Mai ales că la Braşov o să fie o mare "densitate" de creatori de modă pe metrul pătrat...

Aha! Deci trebuia să intre în lumea creatorilor de modă. Foarte... "neliniştitor" mesajul ăsta!

- Dânsul e ferm convins că o să rămâi redactor "de teren" şi spune că ai un talent înnăscut în a comunica cu oamenii. Ştii tu - arta persuasiunii...

- Aşa o fi! Dar, vezi tu - dacă până-n prezent n-am interacţionat decât cu *common people*, cum puteam eu să-mi descopăr talentul în a comunica persuasiv cu lumea modei?!

Alina râdea şi aproba şi nu scotea un cuvânt despre DNA şi Mihai şi Roxana şi balamuc

şi divorţul "în faceri"... Piu! Avea un mesaj. Emil îi răspunsese. Bun...

"Ştiu, m-a informat filajul."

Mm...

Se furiase! Da' instantaneu, aşa! Păi ce-avea cu ea de-o "plesnea" aşa? Auzi - "m-a informat filajul", că ea nu fusese în stare să-l informeze! Omul ăsta o călca rău pe nervi! Avea ceva cu ea - se tot lua de ea, o înţepa şi-o "pălmuia" metodic... Şi-i venea să-i arate degetul, chiar şi-aşa, prin telefon, dar era fata asta lângă ea şi-o vedea şi-şi schimba părerea despre super-redactoriţa Enna...

Ia să vadă ea ce creatori de modă intenţiona să-i arate Alina. Că, vorba aia - pân' la Braşov era drumul lung, iar pe-acolo n-o cunoştea decât pe ea! În plus, trebuia s-o anunţe şi pe ea că se baza pe ea că o să-i "sufle" care era numele fiecărui VIP cu găină-n frunte pe care-o să-l întâlnească pe-acolo!

13,20

Hait - o suna cineva! Ia să vadă... Orlando. Nasol, cum se zice - avea o presimţire... de ceartă şi scandal şi criză enormă de gelozie. Şi fiecare secundă de întârziere în a-i răspunde era un dezavantaj pentru ea. Aşa că-i răspunse:

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Întrucât n-am auzit telefonul sunând, presupun că nu eşti acasă...
- Nu, sunt la Braşov.

Tăcere... "Eleno, nu te grăbi să-l lămureşti. Răspunde-i scurt şi în dodii - şi îndepărtează-l de tine!" Nu avea voie să uite că "scopul ei" de-acum era să se despartă de el!

- ... La Braşov... Înţeleg...

El concluziona "într-o dungă" iar ea tăcea. Îşi privea lung colega, îi zâmbea şi tăcea. Şi-i venea să-i turuie lui Orlando totul referitor la delegaţie, la durerea de măsea de azi-noapte, la neplăcerea profundă pe care i-o cauza absenţa lui... Dar tăcea...

- ... Şi pot să te-ntreb ce dracu cauţi acolo şi cu cine dracu eşti?

Vorbise "frumos", în sensul că nu urlase; mârâise şi scrâşnise printre dinţi şi "nu finalizase" cu cuvântul ăla masculin, urât. Aşa că zâmbi în continuare:

- Sunt în delegaţie. Redactorul-şef de la revistă m-a trimis azi aici, la Braşov, la o prezentare de modă. Şi sunt cu o colegă, jurnalist şi ea. Facem poze, intervievăm oamenii...

Tăcere... Clac!

... Poftim? Cum-cum? Îşi privi lung telefonul, dar ecranul era negru; aşa că apăsă butonul central şi... Şi-şi confirmă faptul că Orlando îi închisese-n nas.

Hm! Foarte frumos!

"Da, Eleno, foarte-foarte frumos! Mai ales că, pe baza reacţiei lui, poţi să fii îndeajuns de supărată pe el ca să-l determini să nu mai treacă pe la tine! Niciodată, eventual!"

Da - chestia asta, înlănţuirea de evenimente din ultima perioadă erau o bună motivaţie pentru a spune "stop joc". El stătea de câteva zile şi nopţi cu "Amedeo", ea pleca în "delegaţie" la Braşov însoţită de "o colegă, jurnalist şi ea"... Apropo! Spusese "jurnalist", nu "jurnalistă"! Ambele variante erau corecte, dar...

Zâmbea... Îndesa telefonul în buzunar şi zâmbea... Alina, "jurnalist" de profesie, îi zâmbea cu neîncredere... Se apropie de ea:

- O gâză! Mi-a închis în nas, aşa că în următoarele 48 de ore va fi o gâză emo...

Tânăra bufni în râs. Şi scoase telefonul şi butonă un pic la el:

- Auzi? Tocmai mi-am dat seama de-o chestie! Nici gâza mea nu ştie unde sunt eu azi! Te rog - ca să nu păţesc şi eu ca tine... Faci un selfie cu mine?

Negă, dar fu luată de braţ:

- Haai, te roog! Ştii cum zice Florin Salam? "Hai să facem un film selfie amândoi!"! Ar trebui să nu mă refuzi - că, vorba aia, el nu-i aşa de fotogenic ca mine!

Pe bune? Aşa zicea Florin Salam? Râdea... şi se lăsă luată pe după umăr şi prinsă-n cadru...

Poate că era mai bine aşa cum spunea Alina. În sensul că, dacă n-ar vedea "dovada vie", era posibil ca Orlando să redevină violent...

Şi-acum îşi amintise de palma... De palmele...

Gata. Azi se va termina.

17,55

Îşi mai "consultă" o dată telefonul... şi-l trecu pe silent. Nici o veste de la Orlando, în timp ce fotografia ei, care bineînţeles că fusese pusă pe pagina Alinei şi-apoi share-uită şi pe pagina ei, strânsese peste 500 de like-uri...

Începea prezentarea. Iar ea trebuia, totuşi, să fie atentă la serviciu. Băgă deci telefonul în buzunar şi deveni foarte, foarte atentă la oamenii din primul rând de scaune. Ăia cu găina-n frunte. Alina o lămurise repede - toţi aveau câte-un animal domestic pe cap, dar marea majoritate a animalelor ălora erau transparente. În rest...

N-o să facă poze cu prezentarea de modă. Tocmai ca să nu fie tentată să le pună pe Facebook, ca un fel de dovadă a faptului că nu-şi înşela amantul. O să-l lase pe Orlando să creadă ce vrea el să creadă. Şi-o să se despartă de el la cea mai mică senzaţie de ceartă. Că puştiul ăla nu era, totuşi, "sarcina ei". Şi nici partida ideală. Nici pe departe...

23,10

Loganul încetinea... încetinea... Cornel, şoferul, oftă greu:

- Chiar nu vrei să te duc la Stomatologie?

- Nu. Mi-a trecut.

Nu-i trecuse deloc, dar nu mai avea putere să îndure încă o oră pe drumuri, plus injecţii şi freze şi toate celelalte... Alina oftă şi ea:

- Uite, ia pastilele.

- Nu, mersi - nu-mi trebuie. Am şi eu acasă.

- Ia-le, să fii sigură.

OK - n-avea rost să o ţină pe-a ei, ca psihopatele... Alina continuă:

- Dar să ştii că tot o să trebuiască să ajungi la stomatolog zilele astea.

- Mă duc mâine la stomatologul meu, la cabinet.

- Lucrează sâmbătă?

Oups! Se grăbi să improvizeze:

- Nu, dar locuieşte în blocul în care are cabinetul. Doar să-l sun - şi-şi trage nădragii şi

se urcă-n lift şi coboară...

Râdeau toţi trei; ea încerca să râdă cât mai natural... Frână. Ajunsese, în sfârşit, acasă. Îşi privi colega cu profundă recunoştinţă:

- Îţi mulţumesc. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine!

- Eh - te-ai fi descurcat! Chit că-i pozai cu telefonul şi îi intervievai după numărul pozei - tu te-ai fi descurcat.

- Dar mi-ar fi fost mult mai greu.

- Şi mie mi-ar fi fost greu fără tine.

"Eleno, dă-te jos din maşină - că nu sunteţi confidente la cataramă, şi e unşpe noaptea! Şi ei vor să ajungă acasă!" Deschise portiera şi coborî:

- Pa!

- Pa!

Cornel îi scosese deja băgăjelul:

- Sigur nu

- Sigur. Mulţumesc. Paa!

- Săru' mâna.

Cornel era, în realitate, foarte politicos. Şi foarte tânăr, chestie care-l punea în dificultate. Că era prietenos, săritor la nevoie, dar uneori "se-mpiedica" în vârsta ei... Era mai tânăr şi decât Alina! În fine...

Intră în scară şi începu să urce. Şi avu o revelaţie, aşa că se opri... Ascultă, atentă...

"Ori e sus şi-a adormit, ori e la el acasă şi e supărat fleaşcă."

Îşi reluă urcarea... şi zâmbi. "Ori e la ea acasă şi e foarte ocupat." Orice era posibil...

Ţac - senzorul aprinsese lumina... Nu. Pe palier nu era. În schimb, pe pragul uşii ei era un mesaj...

Ei bine, astea erau momentele pe care le ura din tot sufletul. Momentele de incertitudine. Pe preşul ei era un trandafir roşu, strivit cu călcâiul. Floarea mare, cărnoasă, fusese călcată "cu intenţie" - nu era jumulită, nu era zdrobită, ci doar strivită de-o singură călcătură... Iar ea habar n-avea cine adusese trandafirul acolo! Şi nici cine-l strivise! Hm...

Se aplecă şi-l ridică. Era un trandafir olandez, că "se ţinea bine" şi-acum şi se vedea că arătase foarte bine înainte de strivire...

Descuie uşa, intră, o încuie bine-bine...

Lăsă baltă băgăjelul şi intră în bucătărie. Oare putea salva trandafirul? Îl băgă sub jetul de apă rece... Biata floare! Ce dement se gândise să-şi arate aşa neplăcerea faţă de comportamentul ei? Orlando? Probabil că... da... sau nu...

Existau două posibilităţi. Dacă trandafirul fusese adus de Orlando, îl putea strivi chiar el, imediat după convorbirea telefonică, sau îl putea strivi Bogdan - imediat după plecarea lui Orlando. Dacă trandafirul fusese adus de Bogdan... înainte de apariţia lui Orlando... Sau, poate, după apariţia lui Orlando... Cine ştie!

"Iar dacă te-ai duce tu acum la maşina de filaj şi-ai întreba cine a intrat azi în scara blocului tău, ţi s-ar spune că ei abia ce-au intrat în tură, aşa că habar n-au! Dacă-l suni pe Emil te faci de râs, procurorii or să-ţi spună că nu e treaba ta să afli asemenea amănunte din anchetă..."

Iar dacă ea ar fi fost descoperită mâine moartă pe pragul uşii, toţi cei mai sus menţionaţi ar fi răsuflat uşuraţi, bucuroşi că au scăpat de "sarcină"...

De fapt, avea din nou o stare nenorocită. O durea din nou măseaua. O apucase imediat după prezentarea de modă, când fuseseră invitaţi cu toţii la cină. Şi unde - recunoştea cinstit - uitase complet de măsea şi mestecase pe partea stângă. O singură muşcătură fusese de-ajuns - durerea apăruse instantaneu, la putere maximă. Ketonalul n-o ajutase cine ştie ce - îi scădea durerea doar cât să poată să nu mai plângă... Şi probabil că nici de-acum încolo n-o s-o ajute cine ştie ce...

"Eleno, ia nu mai sta tu să faci studiul posibilităţilor!"

Era unşpe noaptea iar ea era nedormită încă de-aseară. Aşa că puse trandafirul într-o vază

şi vaza la geam şi se grăbi în dormitor. Să se schimbe şi să încerce să se culce. Azi o să încerce să-şi ostoiască durerea cu vişinată. Apa cu sare era ca Doina la proteză, aşa că...

21 noiembrie 2015. Sâmbătă.

1,35

Stinse lumina şi ieşi. Şi încuie uşa, trăgându-şi nasul - că putea să plângă-n voie la ora asta, n-o vedea nimeni...

Măseaua n-o iertase nici o clipă măcar. O duruse non-stop. Aşa că nu aţipise. Zăcuse în pat, cu ochii închişi, şi gemuse când şi când... Şi nu-şi pusese vişinată la măsea, gândindu-se că ia medicamente - şi, dacă "tăia" calmantul, chiar că viaţa ei va deveni infernală...

Dar nu mai putea. Acum, la unu jumate, când cobora scările şi-o încercau sentimente ciudate, se gândea la multe lucruri. Se gândea că fusese proastă şi refuzase oferta lui Cornel, când ea nu mai avea decât 15 lei schimbaţi... Se gândea că, dacă nu l-ar fi refuzat, poate că acum ar fi fost în pat, sforăind de mama focului, cu măseaua-n buzunar... Se gândea că, dacă n-or s-o trateze la Spitalul de Stomatologie, o să fie vai de ea - se va întoarce, pe jos, de la Cuca Măcăii de Sus şi va zace-n fund pe scaun şi-şi va plânge nenorocul pân' la nouă, când putea să-şi sune vechiul stomatolog şi să-l roage "s-o extragă" sâmbătă...

Ieşi din scară şi porni, grăbită, spre Ştefan cel Mare. Poate găsea un taxi la IGPR...

Era frig. Îi dârdâiau dinţii-n gură, la propriu, deşi era îmbrăcată "ca pe Himalaya". Inevitabil, măseaua aia nenorocită atingea de surata ei - şi-o durea...

Se întreba dacă o s-o trateze. Sigur, aveau departament de urgenţe. Dar oare... Şi se mai gândea la o chestie. Se întreba dacă Orlando ar fi fost dispus să-l lase baltă pe Amedeo şi să vină cu ea la Spitalul de Stomatologie. Dacă ea ar fi dat checkin la spital, oare el ar fi gonit să-i fie alături în momente mai puţin plăcute?

"Eleno, tu n-ai ce gândi - şi-atunci porneşti langa pe câmpie!"

Pe ea o durea măseaua, iar mintea ei făcea "evaluări sentimentale"! Ce rahat gigantic!

Se apropie de maşina galbenă şi se aplecă la geam. Întrebă, prin semne, dacă era liber...

- Bună seara.
- Bună seara.
- La Spitalul de Stomatologie, vă rog.

Şoferul apăsă pe butonul aparatului şi se puse în mişcare.

Gata - pornise spre spital. Acum... Dacă n-or s-o trateze...

2,12

Încetinea... Gata.

- Aici e. Urcaţi pe scară şi intraţi, că de obicei ţin lumina stinsă pe hol - dar e bodyguardul înăuntru!

Aprobă şi-i întinse cele două bancnote:

- Mulţumesc.
- N-aveţi pentru ce. Multă sănătate!
- Mulţumesc...

Se grăbi să ajungă în curte, să urce... Trecu pe lângă femeia din capătul scărilor şi intră.

Într-adevăr, era un bodyguard la birou. Şi un întuneric aproape compact. Îşi trase mucii, printre suspine:

- Bună dimineaţa. Fiţi bun - camera de gardă...
- Urcaţi la etajul unu, pe coridorul din dreapta, ultima uşă - chiar în capătul coridorului!
- Mulţumesc.
- S-a dus colegul meu să-l cheme pe doctor - aşteptaţi acolo, că vine!

Aha! Păi... Nu, nu erau vizionari - se intersectase cu o femeie când intrase, aşa că probabil că nu era unica urgenţă...

Urca scările şi auzea foşnete şi şoapte în spatele ei, semn că şi femeia urca - şi nu urca singură... Şi etajul unu era întunecat - doar în faţa intrării pe holul din dreapta era un bec aprins... În capăt era o uşă din termopan. Şi nu era luminată. Deci, trebuia să aştepte să vină medicul...

Ţac! Uşa se luminase! Minunat! Venise doctorul! Uşa se deschise; dădu să pornească spre ea, dar femeia din spate ţâşni pe lângă ea... urmată imediat de "o nălucă" înaltă pân' la tavan... Din cameră, o asistentă medicală o privea lung:

- Ce problemă aveţi?

În clipa aia, se simţi... mută. Amuţită. Cam ca un om care duce o luptă teribilă cu el însuşi, cu propriile limite - şi, ajuns la un pas de atingerea scopului, deşi mai are resurse fizice şi psihice, se blochează şi nu mai ştie...

"Năluca" înaltă pân' la tavan era, în realitate, un tânăr. Care "acţiona" în conformitate şi cu vârsta, şi cu locul - se grăbi să intre în cabinetul stomatologic. Iar asistenta o privi în continuare pe ea:

- Aveţi o urgenţă?

Aprobă cu capul - şi simţi cum chipul i se schimonoseşte iar lichidul din tot corpul sfidează legile fizicii şi urcă spre cap şi se strânge în gâtul ei ca într-o pânie şi ţâşneşte afară şi prin nas, şi prin glandele lacrimale...

- Păi poftiţi!

Unde să mai poftească? Nu intrase deja tânărul? Arătă spre-n spate:

- Lăsaţi, că aştept...
- Dar sunteţi urgenţă!

Clar - asistenta voia să-i dea o lecţie puştiului. Dar nu era cazul, aşa că păşi în spate:

- Aştept.

Femeia care venise cu puştiul o privi mai bine... şi păru că se fâstâceşte:

- Aoleu - păi intraţi, dacă vă doare chiar aşa de tare!

În clipa aia, toată durerea şi oboseala şi furia şi neputinţa şi nemulţumirea din ea răbufniră:

- Lăsaţi, doamnă! Că aştept! La urma urmei, dvs. aţi fost prima, nu? Eu aştept!
- Da' haideţi, intraţi!

Porni cu paşi mari spre scaunele din sala de la etajul unul - scaunele "de aşteptare":

- Staţi liniştită, că pot să aştept! Ce mai înseamnă juma' de oră...

Se trânti pe scaun şi scoase mobilul. Porni şi netul, ca să se asigure că nu primise nici un mesaj, adică Orlando o ignorase complet toată seara - şi să se-nvenineze şi mai rău şi să poată

să se rupă de el... Să poată ea să se rupă de el, psihic şi sufleteşte...

Răsfoia încetişor printre noutăţile de pe Facebook şi se ţinea de falcă. Şi nu se putea opri din plâns. Îşi ştergea când şi când lacrimile şi mucii şi se uita pe activitatea prietenilor internauţi. Slabă activitate...

Roland O. Photos. Le privea lung... Avea el un album pe care nu-l arăta tuturor - dar pe care ea îl vedea... Unde erau fotografii cu el... Se uita la pozele lui... Mai schimba, când şi când...

Asta era o poză frumoasă. El şi o colegă de liceu. O verificase, că avea tag - şi erau colegi de clasă. Era o poză nevinovată - ei doi în clasă, într-o pauză. El pe scaunul din faţă, ea pe scaunul din spate - aplecată spre umărul lui, ca să se vadă şi ea în cadru. Exact doi colegi... Like. Că asta-i trebuia lui Orlando - o colegă de clasă. O fată tânără, care să-i împărtăşească idealurile, planurile, stilul de viaţă... Gusturile în materie de haine, de ieşiri în oraş, de petrecere a celor două ore de după jurnalul de seară... Le stătea bine împreună. Nu neapărat lor, ca un cuplu "bine definit"; lui, ca tânăr, îi stătea foarte bine împreună cu o tânără - nu neapărat fata asta, ci oricare alta care nu împlinise încă 20...

Lăsă telefonul şi scoase alt şerveţel - că ăsta era fleaşcă deja. Şi se ridică şi aruncă şerveţelul vechi la gunoi.

- Vă doare rău?

Femeia nu intrase cu tânărul în cabinet - şi-avea chef de vorbă acum. Din nefericire, alesese un subiect care-i "activase" amintirile triste - şi îi venise iar să plângă. Aprobă şi-şi suflă nasul...

- Îmi pare rău... Ce e, carie?

Ridică din umeri, că dac'ar fi ştiut...

- ... Haideţi, că băiatu' nu stă mult. Acu' vă ia doamna doctor!

Daa, sigur - acu'-acu'... Aşa îi stătea-n gât femeia asta, deşi - vorba aia! - tânărul fusese prima urgenţă, aşa că era normal să fie primul tratat... Iar o juma' de oră în plus chiar nu mai conta...

- ... Da' ce vă doare?

- Măseaua de minte.

- Aoleu! Aia doare rău...

Da, aia durea rău... Se simţea rea, răutăcioasă - mintea ei concepea idei nepotrivite la adresa tânărului care, la urma urmei, ajunsese la spital înaintea ei...

Poate că era adevărată vorba aia care spunea că oamenii se înrăiesc pe măsură ce îmbătrânesc. Dar o făceau nu pentru că deveneau mai bătrâni. Răutatea nu era o chestie specifică vârstei; o dată cu îmbătrânirea, apăreau şi bolile. Şi cum nu exista boală care să nu provoace durere, poate că durerea îi făcea pe oameni să se înrăiască... Sau ideea că boala era grea, că de la o vârstă încolo nu mai exista refacere completă...

Şi asta era o fotografie frumoasă. Tot aşa - el şi o fată tânără, într-un parc - se vedea genul ăla de gărduleţ de-o palmă... Nu ştia cine era fata, putea fi oricine - nici nu conta...

Uşa se deschise. Întoarse capul...

- Doamnă, veniţi puţin!

Ea?... Nu - femeia. Adică mama tânărului.

- Haideţi, că acu' ieşim!

Interesant - mama tânărului încerca s-o încurajeze, s-o îmbărbăteze, dar ea recepta amabilităţile femeii ca pe nişte mici răutăţi la adresa suferinţei ei...

Rămăsese singură pe hol. Renunţă la surfat - că-şi făcea rău aiurea, ca proasta! O s-o doară despărţirea de Orlando! O s-o doară foarte rău! Dacă o să încerce să treacă singură prin despărţirea asta, o să fie infernal... Iar el o să încerce fie să o răzgândească, fie să o facă să sufere cât mai mult, cât mai tare...

O să-i fie greu fără Orlando. O să-i fie dor de el... De glumele lui... De povestirile lui despre viaţa de licean... De zâmbetul lui... Îşi şterse lacrimile, constatând încă o dată că era nebună - avea probleme mari, urgente, iar mintea ei pleca razna cu găletuşa şi lopăţica şi-şi făcea de cap pe coclauri...

Doctoriţa spunea ceva despre "achită". Deci mama tânărului achita intervenţia. Nici o problemă - avea şi euro la ea şi nu ţinea musai să aibă chitanţă, aşa că, dacă doctoriţa o scăpa de măsea, îi dădea 100 cu dragă inimă...

Era linişte în spital. Se întreba dacă dormea cineva aici - dacă era cineva internat aici. Probabil că da, erau oameni internaţi şi la stomatologie. Probabil cei din provincie care făceau operaţii... sau implanturi de-alea "filozofice"... Sau cei care nu suportau anestezia, sau cei care aveau boli grave de inimă - şi nu se puteau trata decât cu defibrilatorul lângă ei... Iar luase găletuşa şi plecase razna...

Uşa se deschise. Femeia nu ieşea, pentru că nici tânărul nu ieşea, pentru că doctoriţa îi spunea ce să mănânce şi ce nu, cum să îngrijească dintele, cum să-l frece şi să-l ungă şi ce pastile să înghită şi când să vină la control... Trăgea concluzia că tânărul n-avea o urgenţă, ci prefera să nu se trateze la orice stagiar căruia mămica şi tăticu' îi amenajaseră un cabinet stomatologic...

În sfârşit! În sfârşit, plecau! Se ridică şi porni spre uşa deschisă. Iar femeia trecu pe lângă ea:

- Haideţi, că acu' vă ia durerea cu mâna!

Aprobă... şi zâmbi - la urma urmei, era doar amabilă...

- Sănătate multă, doamnă!

Aprobă din nou şi intră în cabinet. Şi-o auzi pe doctoriţă comentând:

- Ăsta zicea că-i şmecher, ştii? Şi vine aici la urgenţă şi se tratează pe gratis!

Aha! Deci ăsta fusese şpilul...

- Da' i-am arătat eu lui! Lăsaţi buletinul la dna asistentă, geaca şi geanta în cuier şi luaţi loc pe scaun.

Doctoriţa era "plină de energie". Adică destul de neplăcut surprinsă de faptul că avea de muncă la două dimineaţa. Sau o înfuriase tânărul care socotise că face afacerea vieţii lui şi se tratează gratis...

- Ia spuneţi, doamnă - ce s-a întâmplat?

- Am o măsea de minte care mă chinuie rău. M-a mai chinuit o dată luna asta - şi am găsit un medic care a tratat-o...

- Gura mare. Măseaua de minte, în general, nu se tratează. A trata măseaua de minte e o loterie - nu se ştie niciodată dacă reuşeşti sau nu. Ca dovadă, iată că sunteţi aici! Care dintre ele - dreapta sau stânga?

Arătă spre stânga, că nu putea vorbi cu gura deschisă...

- Aoleuu! Asta v-a făcut medicul ăla?

Poftim? Cum adică?

- V-a reconstituit juma' de măsea de minte?

- A.

- Şi mai mergeţi la el? Adică ce v-a zis - mai aveţi ceva de făcut la dantură? Sau, gata - v-a terminat?

Doctoriţa "plimba" instrumentele prin gura ei de parcă era toboşar şi încerca "să atingă toate notele deodată". Aşa că gângâi un "U", iar femeia începu să râdă:

- Păi vă spun eu că ceva mai aveaţi de făcut! Măcar un detartraj!

Ei, la dracu! O să vorbească, chit că o să se-nţepe-n chestiile alea!

- Mi-a făcut detartrajul alaltăieri!

- Serios? Ia - gura mare!

Se conformă - şi simţi cum instrumentul acela rece şi ascuţit începe şi râcâie la măseaua ei cea dureroasă... cu forţa şi determinarea cu care frezele alea uriaşe săpau metroul pe sub Bucureşti...

- Clătiţi şi scuipaţi! Ca să vedeţi cum v-a făcut detartrajul!

Ia! Chiar era curioasă...

"Fir-ai..."

Cristi îşi bătuse joc de ea...

- Gura mare!

Se conformă imediat!

- Păi ăsta-i hal de detartraj? Ia vino-ncoa, să vezi!

Asistenta se conforma, în timp ce doctoriţa continua să râcâie prin stratul gros de tartru:

- Ia uite ce i-a făcut - pictură!

Serios? Ce pictură? Ce voia să spună? Asistenta zâmbea:

- A făcut curat ca nora puturoasă înainte să-i vină soacra-n vizită!

Aa! Fir-ar... Doctoriţa îşi reluă monologul:

- Aşa se face detartrajul! Se scoate şi stratul de sub gingie! Că de-aia vă doare - aveţi un strat considerabil de tartru pe sub gingii! Clătiţi!

Se conformă şi privi lung ceea ce semăna cu bucăţile de garnitură pe care le scotea instalatorul din chiuvetele ei, când schimba garniturile...

- Mare!

"Da, să trăiţi!" Deschidea gura mare şi încerca să se autoconvingă că nu-i o gâscă proastă şi foarte uşor de dus de nas... Iar doctoriţa râcâia - în sensul că înfigea ustensila aia şi smucea ca să desprindă bucăţile... Şi nu-i zicea să ţină mâinile pe mânere... Gândul ăla o înfuria mult mai rău decât alte gânduri - şi atrăgea gândul celălalt, ăla cu nevasta... şi şusta în hotelul Dalin... şi imaginea cu ea pe trotuarul de vizavi, hăhăind în gura mare şi uitându-se la el cum mănâncă bătaia vieţii lui tocmai de la nevastă-sa...

- Clătiţi!

Se conforma - şi deschidea repejor gura, că deja n-o mai durea aşa de tare...

- Şi aici ce-aveţi? Ce-i asta?

Ciocănea uşurel în dinţişorul ăla "minune" făcut de Cristi. Hm... Oftă scurt şi răspunse:

- Acolo am avut un pivot, de la o coroniţă mai veche, iar stomatologul l-a îmbrăcat în chestia aia.

Femeia nu râdea - avea un rânjet mare pe chip şi privire înveselită bine, dar nu scotea un sunet, aşa că nu râdea. Continuă:

- A zis că s-a deplasat spre-n spate, aşa că nu se mai poate face lucrare. Dar că trebuie să facă ceva, să salveze zâmbetul. Imaginea.

- Aha! Păi, ce să zic - a salvat zâmbetul, da! Dar, ca să zâmbiţi şi mâine, eu zic că măseaua de minte e prioritară. Şi vă sfătuiesc să schimbaţi stomatologul.

- Categoric, îl schimb!

- Mare! Nu ştiu ce dracu e-n capu' lor! Se duc la şcoală atâţia ani şi, în loc să înveţe ce trebuie, uite ce ţin ei minte! Păi asta-i stomatologie? Aşa se face?

Bineînţeles că nu aşa se făcea! Adică, la dracu - dacă s-ar fi făcut aşa, n-ar fi trebuit s-o doară! Nu? Iar pe ea o durea... Mamă-mamă! Şi dac'ar fi născut gemeni, presupunea că n-ar fi durut-o în halul în care-o duruse pe ea...

- ... Hai, că am terminat de curăţat aici. De când n-aţi mai dormit?

- De vreo 48 de ore, cred...

- Mergeţi acasă şi culcaţi-vă. Şi, mâine, căutaţi un stomatolog care chiar ştie ce-are de făcut.

Aprobă şi se ridică. Şi coborî de pe scaun...

Deci, până la urmă, tot Cristi câştigase... într-un fel sau altul. Că, vorba aia - îi luase banii, dar nu-i rezolvase problema. Măseaua o duruse îngrozitor, detartrajul nu-l făcuse ca lumea... Bucăţile alea negre proveniseră din gura ei, nu? Nu le plantase doctoriţa acolo, ca să pară ea mai pricepută, sau... Oftă:

- Nu pot veni la dvs?

- Ba da, bineînţeles! Am un cabinet stomatologic în Berceni. Aveţi acolo cartea de vizită...

Berceni - deci, exclus! Ce păcat... Zâmbi cu tristeţe:

- Aş lua-o degeaba - n-am nici o şansă să ajung în Berceni...

- Sau, dacă doriţi, mă găsiţi aici, poimâine dimineaţă. Dar nu vă recomand să aşteptaţi atât de mult. Mergeţi la orice stomatolog bun şi rezolvaţi măseaua aia.

"Şi eu de un' să ştiu dacă-i bun? Să-l întreb?" Zâmbi şi aprobă:

- Vă mulţumesc din suflet!

- Să vă fie de bine, doamnă! Haideţi - luaţi un taxi şi mergeţi şi odihniţi-vă!

Da - i-ar fi prins tare bine măcar două ore de somn...

- La revedere.

- La revedere.

Ieşi, închise corect uşa... Porni spre scări.

Se simţea... La dracu - nici nu mai conta cum se simţea! Ăla îşi bătuse joc de ea! În condiţiile în care nu-şi amintea să-l fi înjurat vreodată, sau să fi aruncat vreodată cu ouă în geamul lui! Îşi bătuse joc de ea complet gratuit! Sau, cine ştie! Poate "planificase" s-o mai atace o dată, la următoarea "tură de tratament"! Sau poate-o "pedepsise" fiindcă nu apreciase la adevărata ei valoare intenţia lui de-a avea o aventură cu ea! Poate că omu' era atât de "sus" încât vedea planeta albastră ca pe-un fel de "chestie" meschină... Hm!

Bodyguardul era tot singur. O privea lung... Zâmbi:

- Serviciu uşor.

- Săru' mâna.

Împinse uşa şi ieşi. Şi se opri, uimită...

Ia uite...

Emil aruncă ţigara şi păşi spre dreapta - spre capătul străzii:

- A rezolvat-o?

Ridică mirată sprâncenele...

- Măseaua - ţi-a rezolvat-o?

Deci ştia. Adică ştiuse - ori îi spusese filajul, ori... Bărbatul din stradă îi făcu semn cu capul. "Hai odată!" Corect! Hai odată! Că, probabil, trecuse de trei dimineaţa! Şi erau la mama dracului, iar el avea rucsacul în spate - adică nu venise cu maşina! Şi era ciufulit ca dracu şi umflat de somn şi buimac - şi era şi frig... Coborî în grabă şi ajunse lângă el. Şi tăcu...

Mergeau amândoi spre capătul străzii, tăcuţi...

- ... Te mai doare?

- Un pic.

- ... Măcar o să poţi să dormi?

- Da; cred că da.

"Dacă nu-mi pocneşte capul şi nu decid să-mi tai venele, da; cred că da." Tăcu...

- ... Iar ai plecat fără să mă anunţi.

Ei, la dracu! Se răsuci şi ridică vocea:

- Cum să-ţi dau mesaj că plec de-acasă la unu noaptea? Ce dracu?!

- OK! Înţeleg că n-ai înţeles cum merge treaba asta, că ştiu că nu-s prea vorbăreţ din fire! Deci! Ăla care-ţi dă ţie târcoale cu BMW-ul şi-ţi bumbăceşte golănaşul are pile mari peste tot. Ăla ştie ce faci tu şi fără să stea-n faţa blocului, cu ochii pe tine. Fiindcă îl informează cineva care are acces la filajul tău. Aşa că, atunci când tu ieşi să duci gunoiul, deja avem o problemă, să ştii!

Aha...

- Darămite atunci când încui uşa la unu jumate noaptea şi pleci cu taxiul la Spitalul de Stomatologie!

Aha...

- I-ai întors ăluia spatele în toate felurile - iar el s-a făcut că n-a observat! Şi-asta înseamnă că ţine musai să te cunoască, din motive pe care cred că le cunoşti deja! Acu' pricepi în ce pericol te pui ori de câte ori nu mă anunţi că pleci de-acasă?

- Nu pot să te scot din casă la unu jumate noaptea!

- Ba poţi! Trebuie să poţi! Asta-i meseria mea! Dacă nu eram dispus să ies din casă la unu jumate noaptea, mă făceam strungar, sau patiser, sau şantierist...

Zâmbi:

- Sau director...

- Sau director de bancă...

Ea râdea fără sunet, ştiind că şi el râde fără sunet... Oftă scurt:

- Nu pot. Când ştiu că, vorba aia, ai terminat orele de program, nu pot să te mai deranjez.

- Prefer să mă deranjezi tu, decât să mă deranjeze şefu' cu răgete panicate.

Panicate? Asta era o mică exagerare... Că nu era ea chiar aşa de VIP, iar în dosarul DNA-ului nu era bună nici de martor măcar...

- Că să ştii că el nu se jenează! Mă sună şi rage! Aşa, mai bine suni tu, că vorbeşti frumos...

Da...

- Serios - prefer să-mi dai tu mesaj, decât să mă sune el. Că scoală tot palierul când începe să piuie telefonul...

Aha... Înghiţi nodul din gât şi clipi scurt. Şi decise să mai încerce încă o dată:

- Şi ce zice Ducesa atunci când îţi sună telefonul noaptea?

- Ea, nimic. Are un somn greu, aşa că n-aude nici Infanteria Stelară...

Aproba uşurel din cap şi zâmbea, că ea cică întrebase chestia asta pur dezinteresat şi fără nici un gând ascuns...

- Atâta timp cât mă-ntorc înainte să se trezească ea, totul e perfect.

Aproba uşurel... simţind că o podideşte plânsul, fiindcă îl vizualiza îmbrăcat, aplecat asupra patului, sărutându-şi Ducesa cea înţelegătoare...

"Eleno - tu vrei să te bată?" O s-o bată rău dacă o prindea că boceşte fiindcă e el însurat cu alta! Aşa că oftă:

- Iar m-apucă durerea...

- Păi n-ai zis că a rezolvat-o?

- N-a rezolvat-o de tot. S-a gândit, probabil, să mănânce şi confratele ei o pâine...

Şi-acum era salvată, putea să bocească fără grijă spunând că o doare măseaua...

- ... Şi ce faci? Cum faci în noaptea asta, dacă tot te mai doare?

- Iau un Ketonal, când ajung, şi mă bag în pat. Şi, până la urmă, oboseala o să învingă durerea.

- Aha...

Ajunseseră la capătul străzii - aici, împrejurimile erau mult mai animate...

Era prea frig. Iar până acasă o să facă o oră cel puţin! Aşa că îl luă pe Emil de braţ şi-l trase spre maşina galbenă de la colţ:

- Hai!

- Stai! Ce

- Luăm un taxi, că mă apucă rău măseaua.

Emil nu părea convins... Insistă:

- De la frig, îmi încleştez maxilarul şi-mi clănţăne dinţii. Şi ating pe ea şi-mi vine să urlu. Hai cu taxiul, că nu mai pot!

Nu, tot nu zicea nimic. Ce om! Gemu a durere mare şi dădu din mână spre şofer... Li se deschise portiera din spate. Urcă:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Aha! Emil nu urca în faţă, ci lângă ea! Repede - îi făcu loc... Poc!

- Parcul Circului, la ceas.

- La fântâna aia cu muzică?

- Da.

Şoferul nu comenta nici distanţa, nici un preţ estimativ. Bun! Întoarse capul şi-l privi lung:

- Orlando e ocupat zilele astea.

Emil o privi lung, mirat - că până acum nu vorbiseră despre amantul ei...

- Mi-a spus că Amedeo s-a externat. Şi că e zdruncinat serios, aşa că stă cu el ca să-l

ajute să-şi revină. Stă cu el zi şi noapte, chestie care m-a pus pe gânduri...

- Nu ştiu ce face el - că el nu-i filat. Poate Bogdan să ştie...

Serios?! Şi ia uite ce frumos rânjea la ea! Rânji şi ea:

- Păi să mă duc la Promenada, să-l caut şi să-l întreb pe el! Nu?

- Aoleu, ce supărăcioasă eşti...

Era teribil... Şi era al Ducesei lui... Reveni spre parbriz:

- În orice caz - indiferent unde e, cu cine şi ce face pe-acolo, mă pregătesc să spun "stop". Că nu are rost s-o lungim la nesfârşit...

Tăcere...

- Ieri, am fost la Braşov. M-a sunat, pe la unu jumate, să mă întrebe ce dracu caut la Braşov şi cu cine dracu sunt pe-acolo. I-am spus despre delegaţie, mi-a închis şi s-a dat la fund - n-a mai scris nimic, n-a mai sunat... La unşpe jumate, când am ajuns eu acasă, am găsit pe prag un trandafir roşu. Strivit cu călcâiul, dar nu jucat în picioare - doar strivit. Habar n-am cine l-a adus şi cine l-a strivit. Şi nici nu vreau să aflu. Am descoperit aseară că îmi doresc mult să se termine şi cu unul, şi cu celălalt. Atât de mult îmi doresc chestia asta, încât sunt dispusă să discut şi cu Vasile, şi cu nevasta lui Bogdan. Numai să se termine. Să am, în sfârşit, linişte...

Tăcere... Până şi şoferul părea atent la bălmăjeala ei... Continuă:

- Ştii, totuşi, ce-i ciudat? Dacă Orlando m-ar suna acum, să mă roage să-l primesc cinci minute ca să-mi spună un secret, sunt sigură că l-aş primi. Şi nu l-aş da afară după primele 300 de secunde. Şi ştii de ce? Fiindcă am stat pe canapea şi am ascultat tăcerea... Cu televizorul pornit, cu calculatorul mergând, cu dna Claudia aşezată lângă mine, eu am ascultat totuşi tăcerea...

- Nu e tăcerea - e singurătatea. Deşi e multă lume în jurul tău, te simţi singură.

Aprobă cu capul, privindu-l lung... Emil nu zâmbi:

- Şi eu am ascultat singurătatea. Aşa că ştiu cum e. Ştiu ce simţi. Şi înţeleg prin ce treci atunci când încerci să scapi de-un rău şi te temi că vei rămâne singură - adică vei da de răul suprem...

Reveni spre parbriz. Nu voia să continue discuţia asta. Ajunseseră la o temă sensibilă - singurătatea. El tocmai o anunţase că şi el a ascultat singurătatea. Ceea ce însemna că acum n-o mai asculta. Adică îşi rezolvase problema, nu mai era singur. Şi, în condiţiile astea, zău că nu mai avea rost...

- Vreau să-ţi zic un secret.

Nu ţinea musai să-l audă, aşa că privea fix în faţă şi constata că aproape ajunsese...

Bărbatul de lângă ea se răsuci - şi se aplecă în faţa ei!

Hei!

Fu prinsă de braţul stâng - iar obrazul lui se lipi de obrazul ei!

Hei!

Fu cât pe ce să reacţioneze! Dar n-o făcu! Pentru că, pentru a doua oară în noaptea asta, se simţi mută... amuţită... blocată...

- Să ştii că am dat un *search* la Evidenţa populaţiei.

Ptiu, drace! Îşi amintise de discuţia lor! Şi de gluma ei - aia cu "dai tu un *search* la Evidenţa populaţiei, să-mi găseşti şi mie unul care corespunde?" Uite că dăduse...

- Şi-am găsit câteva opţiuni pentru tine. Cel puţin una dintre ele, după părerea mea, ţi se potriveşte mănuşă...

Aha... Aşa...

- Şi ştii bine că, după atâta timp, cunoscându-l şi pe Mihai, m-am cam prins ce şi cum...

Da, era posibil... să o sperie foarte tare, dat fiind că îi şoptea la ureche şi-o ţinea bine şi-i vorbea despre "matrimoniale"...

- Chiar dacă la început pare uşor nepotrivit, eu cred că nu e. Şi zic că ai putea să iei în considerare anumite chestiuni... Ştii tu, regula compromisului, a calculului punctelor pozitive şi negative...

Aşa...

Degetul mare de pe braţul ei începuse să se mişte uşor... Şi obrazul lui se mişca uşor acum... Buzele îi atinseră uşor tâmpla... Emil îşi trăgea uşor capul, ca să poată ajunge în faţa ei... şi-o sărută pe obraz, la fel de uşor...

"Eleno, dezmeticeşte-te! Ce faci? Dacă te sărută de-a binelea - ce faci?"

"Tu eşti nebună? Cum, ce fac?! Îl înhaţ şi-l ţin bine!"

Păi era pregătită de chestia asta? Adică "avea mâinile libere"? Că obişnuia să-şi ţină geanta cu ambele mâini, şi...

... Ciudat - acum, când "făcea verificarea", descoperea că mâna ei dreaptă ajunsese deja la jumătatea drumului dintre geanta din poală şi trupul lui... De parcă mâna i se grăbise, înaintea comenzii gândului...

... Gândise prea încet - şi se blocase iar, în descoperirea iniţiativei propriei mâini. Aşa că nu se putuse concentra la el - la ceea ce se întâmpla pe bancheta asta. Descoperi, deci, acum că Emil o săruta deja... Şi că gura ei marşase deja la idee, că mâna ei stângă ajunsese deja pe umărul lui, iar mâna lui dreaptă îi ţinea deja capul...

... Aproape ajunseseră, iar ei se sărutau deja, ca doi îndrăgostiţi, ca doi... oameni care vor...

Avea omul ăsta ceva special, ceva aparte... Avea el un stil aparte, care-o făcea să simtă că "el e şeful", el decide - şi, atunci când decide, primul lucru pe care pune accent e dorinţa ei... Nu ştia de ce simte asta - dar zău că se simţea în centrul atenţiei lui! Poate felul cum o ţinea, sau... Sau felul cum decisese să-i spună... Adică să-i arate...

Maşina se oprise - ori la semafor, ori în parcarea blocului... Nu mai ştia... Nu ştia decât că trebuia să-l înhaţe... şi să-l ţină bine...

"Trei minute, săru' mâna!"

Hait - ptiu, ce-o speriase!

Vraja se rupse.

Era în taxi, în faţa blocului, iar Emil o săruta. Iar ea îl înhăţase deja - degetele ei strângeau cu putere geaca lui. Şi nu era bine aşa. Nu-nu! Nu era al ei! Era al Ducesei lui!

"Stop, Eleno! Stop! Că nu-i bine! Nu te juca - nu cu el!"

Îl împinse şi se trase spre portiera din stânga:

- Nu, nu pot.

Emil dădu să se-aplece iar spre ea - dar îl împinse cu putere şi deschise geanta:

- Nu pot să fac asta. Exclus. Pur şi simplu nu pot! Nu sunt genul care face de-astea!

Trase o bancnotă de 10 euro şi se-ntinse şi i-o pasă şoferului peste umăr:

- Eu nu mă bag să iau bărbatul alteia! Nu!

Trase de clapă, iar portiera se deschise. Scoase piciorul stâng... şi se simţi în stare să se tragă afară, în caz că o înhăţa de mână. Aşa că îl privi lung, drept:

- Indiferent cât de potrivit pare şi este el - dacă e al alteia, nu. Noapte bună.

Coborî, închise portiera şi se grăbi să traverseze rondul cu fântâna. Doamne, numai să nu coboare după ea! Să stea cuminte acolo, să nu coboare... Păşi pe aleea ei - şi-o rupse la fugă spre bloc! Repede! Să nu vină după ea! Să nu vină... că era foarte posibil s-o convingă... Şi nu şi-ar fi iertat-o niciodată, dacă ar fi aflat că intervenise într-o căsnicie...

Descuie uşa şi năvăli în scară. Repede, sus pe scări! Repede... Tropăia rău - se auzea, îşi auzea paşii şi realiza că o să scoale toată scara... Înfipse cheia în yală, năvăli în propriul apartament, încuie... Era, în sfârşit, în siguranţă... În siguranţa casei ei... Singură...

Intră în bucătărie. Se aşeză la masă... Pe scaunul ăsta stătuse el, când venise să-i dea informaţii despre Orlando...

Era... Emil era...

La dracu! Nici nu ştia cum era Emil! Adică acum, aici, nu putea spune cum era Emil! De când el se aplecase şi-i spusese la ureche că dăduse un search, ea nu mai fusese stăpână nici pe realitate, nici pe propria viaţă, nici pe propriile reacţii! Mintea ei "fusese pusă pe hold". Ca şi

cum corpul decisese "să ia conducerea" şi luase mintea prizonieră...

Ce nebunie!

Deci Emil... În sfârşit, îi spusese! În sfârşit, găsise şi momentul, şi modul de a-i spune că ea nu se bagă între membrii unui cuplu! Acum, decizia era la el. Adică, în fine, nu decizia - că doar n-o să se-apuce să divorţeze de dragul ei! Acum, mingea era la el. El propusese, ea nu se putuse împotrivi în primă instanţă, după care ea îl refuzase pe motiv că nu e "spărgătoare de căsnicii". Mingea era la el. Fie se retrăgea şi rămâneau amici, cum se spune, fie o minţea frumos şi pe ea, şi pe nevastă-sa... Deşi, dacă o minţea pe ea, n-o să-i meargă decât o dată - că o să-i spună să doarmă la ea şi, dacă nu se va conforma fără să clipească, adevărul va fi limpede...

Scoase telefoanele şi le lăsă pe masă. Le activă, rând pe rând, ecranele - şi nu, nu primise nici un mesaj... Nici chiar de la Emil...

Trandafirul nu-şi revenea. Era limpede - îl vedea bine în lumina lunii, era la fel de aplecat, la fel de "stins"... Ar fi trebuit să-i facă o poză - şi să se-ntrebe, retoric, pe Facebook "cine-o fi fost insensibilul care s-a răzbunat pe-o biată floare"... În mod normal, Emil, cel care-i asigura protecţia şi-o fila, ar fi trebuit să fie informat apropo de cine-i adusese floarea şi cine-o strivise - şi totuşi, poliţistul nici nu clipise când o auzise pomenind de ea...

Lăsă braţele pe masă şi capul pe braţe. Închise ochii... Măseaua zvâcnea încetişor, suportabil... Casa se-nvârtea cu ea - atât de obosită era...

10,30

Încă... Încă puţin, ce mai! Era în holul cabinetului stomatologic, era programată - ce mai contau cinci minute-n plus?

Împingea, încet, news feed-ul. Orlando postase o fotografie cu el şi Amedeo, pe la şapte dimineaţa. Ei doi, în pijamale, în pat - cu mesajul "cei mai buni prieteni". Oare şi Amedeo ăsta "funcţiona", uneori, aşa ca jurnalista Alina? Cine putea şti...

Oricum, Orlando nu-i mai scrisese nimic. Nici n-o sunase, nici nu încercase vreo "apropiere" de ea. Orlando era ocupat cu Amedeo. Dormise la el, nu? Avea dovada vie în faţa ochilor! Ba chiar apăsa pe ea... făcea zoom, zoom... şi se-ntreba de când dracu dormea Orlando în pijama, da' cu şosetele în picioare...

"Eleno..."

Da, ştia, ea îşi dorea să termine cu Orlando iar o eventuală domnişoară-n viaţa lui era în realitate un atu pentru ea... Dar i-ar fi plăcut să spună ea "Stop". Aşa... "că era mai mare", cum se spune! I-ar fi plăcut să pună ea punct relaţiei. Adică dacă el ar fi înşelat-o, să nu fie tot el cel care-o părăseşte. Că mai fusese o dată în rolul proastei chioare - şi nu era un rol plăcut... În fine!

Orlando o ignorase. Nici Emil nu încercase să-i mai transmită ceva, după sărutul lui şi nu-ul ei. După ce dna Claudia o anunţase că îi aranjase s-o primească medicul ei, îi trimisese lui Emil un SMS cu ora plecării de-acasă şi destinaţia. Nu primise răspuns... În fine! Emil şi Orlando o ignoraseră. Pe Bogdan, dacă fusese prin zona blocului ei, "îl ratase". Mihai era arestat la domiciliu iar Roxănica avea treabă cu el. Dna Claudia era în parc cu Michu, probabil... Iar uşa cabinetului se deschidea chiar acum iar pacientul ieşea... Ea nu se ridica - era o clientă politicoasă care înţelegea nevoia bărbatului în halat de-a merge să facă pipi şi să tragă măcar două fumuri dintr-o ţigară...

- Dna Popescu?

Poftim? Ea? Adică... Adică chiar venise rândul ei? Asistenta, o femeie la mai bine de 60 de ani, o privea cu înţelegere:

- Poftiţi, vă rog.

OK, găsise ea un medic care nu fumează. Şi-aşa, mai bine că nu fuma! Că dacă şi medicul ăsta o invita "să-i vadă etuva"...

Intră în cabinet. Şi avu un şoc... "Medicul" era o femeie şatenă, înaltă peste 1,80, care avea ochi albaştri azurii şi nu părea să fi serbat 25 de anişori...

- Bună dimineaţa. Vă rog, luaţi loc!

Păi... Păi, hai să ia loc! Şi să lase prostiile - că dna Claudia nu era nebună, s-o trimită la vreo stagiară începătoare!

Doctoriţa veni lângă ea:

- Dna Claudia mi-a spus că aveţi probleme cu o măsea de minte.
- Da, a început să mă doară la începutul lunii. Am mers la un stomatolog şi a tratat-o şi
- Măselele de minte, în general, nu se tratează.
- Da, ştiu. Adică am aflat asta azi-noapte, la Spitalul de Stomatologie.
- Am înţeles. Se vede că sunteţi nedormită de ceva vreme...

Normal că se vedea - şi cum tânăra era pregătită "de atac", lăsă pălăvrăgeala şi deschise gura mare...

- ... Cea din stânga, da?
- A.
- Şi aici ce aveţi?

Mm... Nu putea să-i explice ce avea acolo, pentru că avea ustensilele în gura ei; dar zău că o înfuria rău lipsa de perspicacitate a absolut tuturor stomatologilor din prezent! Păi ea pricepuse "din prima" ce-avea ea acolo! Ce dracu putea să aibă - un răzor de trandafiri? Era un pivot, adică un rest de dinte, pe care era pus un boţ de acrilat! Ce altceva putea fi? A ce arăta - a marmură de Marmosim?

Doctoriţa o chemase şi pe asistentă - şi se holbau amândouă la dintele ăla afurisit, de care ea fusese foarte mândră dar pe care zău că începuse să-l urască... Îşi impunea să nu le-audă, să nu le înţeleagă cuvintele... Ca să nu se-nfurie şi să facă azi două extracţii...

- ... Da, ai dreptate. Şi ce faci?
- Ce să fac - o scot!

O scotea! Ce scotea? Adică pe care-o scotea? Că pivotul ăla nu-i făcea probleme!... Aha - ciocănea în măseaua dureroasă. Bun! Hai că-i bine... Instrumentele ieşiră din gura ei:

- Eu să ştiţi că nu v-o tratez!
- Chiar vă rog să n-o trataţi!
- Deci sunteţi de acord s-o scoatem.
- Oo, da!
- Înseamnă că v-a durut rău...
- Mai rău decât îmi imaginasem că m-ar putea durea măseaua.
- Înţeleg. Gura mare.

Gura mare... Îi făcea anestezia fără fâsul care să-i amorţească gingia, aşa că înţepăturile acului o cam usturau...

- Gata. Haideţi, că nu mai e mult! Maximum cinci minute! O scoatem şi gata - aţi scăpat!

Tii, ce binee... Tânăra reveni lângă ea:

- Până la urmă, ce aveţi aici?

Clar - dintele ăla care-i salvase zâmbetul o să-i provoace în curând o comoţie de toată frumuseţea!

- Un pivot pe care stomatologul anterior l-a îmbrăcat în chestia aia albă. Ca să nu mai zâmbesc ca Baba Cloanţa Cotoroanţa.

- Am înţeles. Ia să văd...

Ia să vadă - că şi-aşa trebuiau să aştepte măcar cinci minute, să-i amorţească falca...

- Mda - probabil că a avut mult timp la dispoziţie.

Poftim? Asistenta completă:

- Ori mult timp, ori puţini clienţi.

"Ori a ţinut musai să te-mbârlige!" Orice era posibil, aşa că prefera să nu scoată un sunet...

- În orice caz, să ştiţi că v-ar prinde tare bine vreo patru lucrări dentare...

Daa, ştia... Dar... Chiar patru?

- Patru?

- Două jos, două sus. Jos, cel puţin, să ştiţi că sunt urgente. Că nu mai aveţi decât câte-o măsea. Şi ştiţi că, pentru punţi, sunt necesari doi dinţi. Dacă rămâneţi şi fără ăştia doi, o să aveţi nevoie de implanturi.

Corect - dacă nu mai avea pe ce să stea puntea aia, normal că or să-i trebuiască implanturi... Şi uite că îl bombănea tot pe Cristi, deşi principalul responsabil pentru starea deplorabilă a danturii ei era Mihai - cel care "se dăduse sărman" dar avea conturi prin Cipru...

- Gata? O scoatem?

- O scoatem.

"Dar eşti tu sigură că a prins anestezia?" Nu de alta, dar vechiul ei stomatolog o punea să sufle când voia să ştie dacă se-apucă de treabă sau mai aşteaptă. Fata asta, doctoriţă îngrozitor de tânără, ştia răspunsul fără măcar să-i apese obrazul cu degetul...

Interesant - scotea nişte... ustensile cu mâner gros şi vârf ciudat. Oare ce făcea cu ele?... Acum se certa cu asistenta - care voia să-i dea o ustensilă de-aia ceva mai potrivită. Ustensilele alea erau sigilate individual, aşa că doctoriţa încerca să se impună - şi nici asistenta nu era mai "mulcomă"... În fine - ele ştiau, era treaba lor, ea nu voia decât să-i scoată măseaua odată, ca să se ducă să se culce... Îi era somn...

"Nu, aia nu e bună!" "Ba e mai bună decât" Doctoriţa mârâi printre dinţi: "Mamă, îţi spun că nu e bună!"... Asistenta nu mai comenta...

"Mamă"? Asistenta era mama doctoriţei?... "De ce nu?! Toţi doctorii trebuie să înveţe, nu? Nimeni nu s-a născut gata ultraspecializat..." Iar dacă fata asta tânără şi frumoasă şi creaţă şi cu ochi de peruzea o să-i scoată măseaua aia, zău că o să-i facă şi reclamă...

Aha! Venea să-i scoată măseaua! Gura maaree şi ochii strâns închişi... Doctoriţa părea că îi apasă măseaua, nu o trage... Îu!

La dracu! Simţea în gură o bucăţoaie mare - iar doctoriţa tot apăsa pe măsea! Şi-asta însemna că i se rupsese măseaua!

"Să vezi tu, Eleno, că de-aici te-ntorci la Spitalul de Stomatologie şi te-aşezi la coadă la chirurgie..."

- Scuipaţi şi clătiţi.

Hai să facă ca ea! Poate reuşea să-i scoată toate cioburile de măsea... Ţonc!

- Aia e plomba. Ceea ce v-a pus celălalt medic.

Aa... Nu era aşa mare cum i se păruse ei. Era cam cât un bob de mazăre...

- Haideţi să vedem - cred că acum reuşesc s-o scot.

Hai să vadă! Dacă reuşea, mâine venea cu o cutie uriaşă cu bomboane de ciocolată!

Apăsa, scutura, răsucea... Îu!

- Aha!

Aha? Adică... gata?... Crac!

- Gata.

Pe bune?... Adică chiar era gata?

- Staţi aşa! Nu închideţi, nu faceţi nimic!

Absolut nimic! Nici nu clipea! Adică de-abia clipea!

- Vă pun un antibiotic, că aveţi ditamai gaura acolo. Să nu-l scoateţi!

Aa, exclus! Cum să umble ea la munca doctoriţei?!

- Ideea e că trebuie să rămână acolo, înăuntru, cât mai mult timp.

- Las' că-i dau eu doamnei instrucţiunile!

Asistenta asta era o pacoste... acum, când ştia că scăpase de nenorocirea aia de măsea şi deja i se-mpăienjenise privirea şi nu-şi dorea decât să doarmă...

11,35

Apartamentul era cufundat în linişte. Pentru prima oară, se bucura sincer de liniştea asta... Că se băgase-n pat şi simţea cum adoarme cu repeziciune...

"Eleno, scoate telefonul din geantă! Că poate te sună, totuşi, Emil!"

Să se mai ridice acum, să-şi scoată telefonul?... Nee!

... Şi totuşi!

Se ridică, greu, şi-şi aduse telefonul. Şi îl verifică - aşa, din obişnuinţă... Ia uite, că avea un mesaj... Orlando?

"Iar nu eşti acasă. OK. Eu merg azi la balul bobocilor, la Buşteni. Am loc rezervat în maşina mamei unuia dintre colegi. Vorbim mâine seară, când mă dezmeticesc şi eu. Pa!"

Păi...

Păi, Orlando se ducea la balul bobocilor. Şi nu se ducea singur, că nu era fraierul liceului - era şmecher, aşa că se ducea cu două dintr-a noua, probabil. Şi chiar dacă ştia că trebuia să se despartă de el, chiar dacă simţea că o doare sufletul, zău că nu putea...

"Eleno..."

OK! Începu să apese ecranul.

"Am fost la dentist, cu o măsea care mă chinuie de-o săptămână. Te rog, vino azi la mine! Mi-e dor de tine!"

Send. Se lungi pe pat...

Îi zburase somnul...

Piu! Ia! Repede - ce-i scrisese?

"Nu pot. Am treabă toată ziua, iar diseară mă duc la bal."

Aa, da? OK!

"Eu o să te aştept la mine. Fiindcă ştiu că, dacă vrei tu ceva, poţi."

Send. Închise ochii şi zâmbi: acum, ori se certa ea rău cu el pe motiv de nepăsare faţă de ea, ori se certa el rău cu ea fiindcă îl lua de la ale lui şi-i interzicea ea una şi alta... Şi era ciudat, că era fericită pentru despărţirea iminentă şi era şi tristă pentru despărţirea iminentă...

19,12

Zăcea pe canapea, mânca baghetă şi bea Coca-Cola şi-şi trăgea mucii şi-şi bocea nefericirea...

Trecea din nou prin momentele nenorocite din octombrie. Atunci, boşorogul de Mihai o lăsase cu ochii-n soare şi "votase" cu amanta minoră. OK, pricepuse că individa e gravidă, că "senatorul" şi "banii" şi "conturile" şi toate celelalte. Dar acum era vorba de Orlando - care sigur era în drum spre Buşteni, însoţit de-o boboacă cel puţin, şi-i dăduse ei "pas"... Adică iar "şi-o furase". De data asta, de la un puşti de 20 de ani. La nici două luni după ce şi-o furase de la băr-

batul ei din acte...

Ce nemernicie!

În orice caz, era în culmea depresiei. Era bine dormită, bine odihnită, dar tare prost hrănită - nu putea mânca orice din cauza extracţiei şi-a pastiluţei de antibiotic care trebuia să stea cuminte-n găurica aia. Aşa că n-avea şanse să înghită un somnifer şi să şi funcţioneze "fofilarea" asta. Bocise o grămadă, din motiv de singurătate şi "do it yourself" şi toate celelalte, aşa că "robineţii erau deschişi" - şi deci o să tot bocească, ori de câte ori o să-şi amintească... Şi, peste toate astea, avea sinusurile pline-ochi cu muci. Nu putea respira decât pe gură. Ochii o usturau, nările o usturau şi ele de la şerveţelul prea "vrednic", avea în gură un gust ciudat de sânge şi sare şi doctorie...

La toată starea ei de rău şi slăbiciune fizico-sufletească se aduna şi faptul că era "babă cu mustăţi" şi-o dusese de nas domn' doctor stomatolog, cu tratamentul măselei de minte şi dinteleinvenţie... Se aduna şi faptul că Emil nu mai "reacţionase" nicicum şi, văzând că fraiera nu picase pleaşcă, o lăsase probabil baltă... Se gândea şi că Orlando plecase la Buşteni cu fetele alea... Că o să petreacă pe rupte pe-acolo - şi ştia ea cum petrecea tineretul din zilele astea atunci când pleca nesupravegheat în excursie... Că, la un moment dat, balul o să se termine iar ei or să urce în camere iar el o să încuie uşa iar fetele alea... Iar el n-o să mai vină pe-aici - că nu mai avea de ce! Adică avea locuri mult mai interesante pe care să le viziteze! Iar ea uite că rămânea din nou singură...

Ţrrr!

Cineva îi apăsase soneria. Zbârnâitul ăla îi amintise de vizitele lui Orlando, aşa că tensiunea îi sărise scurt din grafice... Ţrrr! Trase aer în piept şi răcni:

- Sparge-o sau dispari!

Era linişte... Cine ştie ce babă dementă avusese nevoie de nişte zahăr vrac! Sau de-o căniţă de orez! Sau de-un ou - deşi, vorba aia, toată România aflase că cele două ouă se mutaseră de la adresa asta! În fine... Bine că se uşchise! Şi dna Claudia dacă ar fi fost - zău că n-ar fi putut s-o suporte pe bătrânica ei, şi-ar fi fost tare păcat să strice relaţia cu ea...

Bum-bum-bum-bum!

Îu!

Mm - dădea cu pumnii în uşă! Cine dracu era? Bogdan? Sau Emil? Sau procurorii?

Ţrrr! Bum-bum-bum! Sonerie şi pumni. Acum le acţiona în simultan - butonul şi loviturile. Făcea o hărmălaie îngrozitoare!

Ţrrr! Aah! Trase iar aer şi urlă bine-bine - din toţi rărunchii! Şi se repezi şi răsuci cheia şi smuci de uşă şi...

Interesant! Orlando nu intra... Era ocupat - trăgea din ţigară. O privea pe sub sprâncene, cu ochii mijiţi, botos şi încruntat, de parcă se căznea s-o hăcuie din priviri - sau s-o exorcizeze, sau "s-o vrăjească"...

Exact aşa cum se aşteptase - "vrăjirea" îi reuşise, de vreme ce simpla lui apariţie o calmase ca prin minune...

"Nu-nu! Că se prinde că ai plâns după el, ca o proastă scursă toată! Zi-i ceva!" Puse mâinile-n şolduri:

- Tu cum de nu eşti la Buşteni?

- Tu cum de nu te-ai gândit să vii cu mine la Buşteni?

"Păi dacă aveai locul rezervat în maşina mamei colegului, eu ce era să fac - să mă autoinvit şi să stau în poala ta până acolo?" Nu, nu comentă acid întrebarea lui:

- Am fost ocupată.

Tăcere... Continuă "cu cuvintele lui":

- Toată ziua.

Orlando intră şi împinse uşa-n urma lui:

- Ai grijă ce spui! Că eu am fost azi la tine - şi nu te-am găsit acasă!

- Ştiu! Probabil ai mizat pe chestia asta cu "n-o s-o găsesc acasă"...

- ... Ce-ai spus?

- Că nu-i deloc frumos din partea ta să mă laşi să zac aici, cu chinurile mele stomatologice, şi să te duci la balul boboacelor, la Buşteni!

Pe chipul lui scăpă un zâmbet micuţ, ca o părere:

- E balul bobocilor, nu al boboacelor.

- Daa, cum să nu! Iar eu sunt jurnalist istoric iar porcu' de Mangaliţa zboară! Iar voi o să vă holbaţi toată seara la papioane şi bretele! Eu oricum aş fi fost sufletul petrecerii - eu şi măseaua mea!

Tânărul zâmbi în toată regula acum şi-o prinse de umeri:

- Măcar ţi-ai rezolvat măseaua?

Aprobă cu capul.

- Dă să văd.

Aa, mişto! N-o credea! Da' las' că avea ea ac de cojocul lui! Ştiind deja ce "privelişte" e găuroiul umflat şi roşu şi plin de sânge închegat, se grăbi să deschidă gura. Tânărul se sperie, preţ de-o secundă... după care se replie de-a dreptul admirabil:

- De ce nu mi-ai spus?

- Ce? Că mă doare măseaua?

- Că vrei să mergi să-ţi scoţi măseaua! De câte zile te chinuia?

- ... Nici nu mai ştiu. De joi, cred...

- Păi şi de ce n-ai spus? Uite ce cearcăne ai! În loc să spui încă de-atunci, să mergem la spital şi să-ţi rezolvi problema, tu

- Eu am fost azi-noapte la spital. Dar n-am fost îndeajuns de convingătoare, ca să mă trateze. Doar mi-a mai domolit durerea şi-am reuşit să aţipesc. De scos, am scos-o azi...

Tăcere... Ridică scurt din umeri:

- În rest...

Degetul lui mare îi mângâie uşor obrazul...

- ... Te-a durut rău?

Aprobă cu capul - şi cum tocmai îşi amintise în ce hal o duruse iar robineţii erau deschişi, simţi cum ochii se umplu cu lacrimi şi nasul cu muci...

- ... Trebuia să-mi spui.

- Pentru ce să-ţi spun? N-aveai destule pe cap, cu Amedeo?

- Lasă-l pe Amedeo! Trebuia să-mi spui!

"Şi-l lăsai tu pe multiubitul tău Amedeo cu fundu'-n baltă ca să vii să mă duci pe mine la Spitalul de Stomatologie?" Nu prea-i venea să creadă, dar... Dar decise, brusc, s-o lase baltă. Iar el decise s-o sărute pe obraz... S-o strângă în braţe şi s-o sărute pe obraz...

... Era ciudat. Adică era *freaky*. Se simţea alandala. Fiindcă Orlando o săruta pe obraz şi-o strângea în braţe, cu intenţii mai mult decât evidente, iar ea... Adică după ce Emil...

Ce idioţenie tâmpită! De ce dracu venise Orlando azi aici? De ce dracu nu se dusese la balul ăla? De ce venise el azi aici? Băiatul ăsta chiar nu pricepea că n-aveau nici un viitor împreună? Şi că era mai bine s-o lase baltă - să rămână amici, să chiulească în bucătăria ei la o cafea dar să nu se mai apropie de ea nici cât pentru un pupic pe obraz? El chiar nu pricepea că viitorul lui era alături de o tânără - nu de ea?

- ... Te doare, aşa-i?

"Hei! Ia fii tu atentă! Că, uite - nu eşti atentă, iar el observă asta!" Orlando chiar observase că mintea ei plecase langa iar el o mângâia degeaba! Zâmbi şi aprobă cu capul - şi fu trasă în bucătărie:

- Ia vino-ncoace! Ce-ai mâncat azi?

- ... Nişte miez de baghetă.

- Aa, păi ne supărăm! Miez de baghetă?

- Da. Cu Coca-Cola. Nu pot mânca decât ceva moale. Şi cum n-am voie lactate sau brânzeturi...

- Şi-asta înseamnă că n-ai voie nici pui la grătar? Hm!

Orlando o aşezase la masă - iar el "atacase" frigiderul. El nu ştia, dar o aşezase pe scaunul pe care se aşezase şi Emil în ziua când venise cu informaţiile despre Orlando...

"Eleno, încetează cu rahatul ăsta cu Emil şi cu Orlando! Emil e la el acasă, cu nevastă-sa, şi chicoteşte-n barbă când îşi aminteşte cum te-a dus de nas şi te-a pupat aseară! Iar Orlando e foarte posibil să nu fi stat la Amedeo 24 din 24! Iar tu ai mustrări de conştiinţă pe tema lor!"

Da' chiar aşa! Hm...

Trebuia să se concentreze. Şi să evolueze. Şi să nu mai fie proasta tuturor.

Se ridică şi-l trase într-o parte:

- Cârnaţi la grătar.

Hait - că o reaşezase pe scaun!

- Stai liniştită, că îi fac eu.

Aha! Bun! Păi, să-i facă el! Ea o să se puturoşească rău de tot! Şi-o să înceapă prin a-şi trage mucii şi-a se victimiza foarte tare... Şi-a privi, pe sub sprâncene, popoul obraznic al tânărului care robotea pe lângă grătarul ei...

"Dacă-i trag una peste popou... aşa, modelul stomatologic, s-ar putea să murim de foame - să sucombăm îmbrăţişaţi, fericiţi, sleiţi de puteri..." Deci, mai bine nu.

... Ciudat - tocmai renunţase la o partidă de-amor "cu strigături". În condiţiile în care Orlando lipsise din viaţa ei câteva zile...

Se întâmplase totuşi ceva. În mintea ei se produsese declicul. Emil parcă-i "destupase" mintea! Adică... În fine - nu neapărat Emil, cât situaţia în sine! Ştiuse că ea şi Orlando nu au nici un viitor împreună! Dar abia acum, când Emil îşi arătase "disponibilitatea" de-a umple golul creat de plecarea lui Orlando, ea realiza că nu era bine...

În orice caz - după ce relaţia ei cu Orlando ajunsese în zona bizarului, iar el începuse să lipsească cu zilele din viaţa ei iar ea continuase să nu-l caute cu zilele, parcă-parcă întrevedea saturaţia. Adică, iată - un tânăr foarte "bine" îi făcea ei cârnăciori la grătar, iar ea nu se simţea atrasă de acel tânăr. Era... ciudat...

Se ridică, oftând greu, şi-l cuprinse cu braţele. Şi-atât - puse fruntea pe spatele lui şi tăcu... Şi, bineînţeles, ridică capul, iar Orlando se răsuci uşurel...

- ... Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Hm... Ridică capul şi-l privi lung:

- Te superi dacă azi ne rezumăm la cină?

În următoarele... trei secunde, îi citi limpede gândurile, pe chip.

"Tu nu vrei azi!"

"Ce-am făcut greşit, de nu vrei azi?"

"Eu nu cred că am greşit ceva - deci trebuie să fie ceva cu tine."

"Ai pe altcineva?"

Şi-atât - chipul lui căpătă o mimică înţelegătoare iar Orlando zâmbi fals:

- Uite ce-i! Mă supăr dacă nu-mi zici limpede ce vrei şi ce nu! Şi cum de data asta mi-ai zis destul de limpede ce vrei, nu - nu mă supăr.

Fu sărutată pe frunte şi îmbrăţişată:

- Îmi dau seama că te necăjeşte măseaua! Adică gingia, acolo unde a fost măseaua. La ce crater ţi-a făcut doctoriţa...

Aprobă încetişor cu capul...

- ... Doctoriţă a fost, da?

Ia uite-l! Zâmbi şi negă încet... Braţele îi dădeau drumul, pentru că el se apleca s-o privească... Şi-o privea pătrunzător, vizibil oripilat de gândul că în timp ce el lipsise de lângă ea, ea cunoscuse un stomatolog...

"Şi dac-ai ştii tu ce stomatolog plin de iniţiative era..." Îi prinse capul în palme şi-l sărută pe vârful nasului:

- Mă duc să pun masa.

- Iar eu vin să te-ajut.

Dacă voia el musai... Da' nu spusese că face el grătarul?

- Că aici n-am ce să mai fac. Poate doar să aţâţ focul cu un băţ...

Grătarul era pus pe foc, casoleta era goală pe dulap... Hai să pună masa şi să se uite la televizor! Şi, bineînţeles, să-l conducă la uşă, pe la zece jumate, şi-apoi să plângă de ciudă că nu fusese-n stare să-i ţină uşa încuiată-n nas...

21,40

Acest film, pe care programul tv îl prezenta ca fiind un thriller psihologic, era în realitate cea mai amuzantă comedie pe care-o văzuse anul ăsta. Ori pusese Mega Image ceva halucinogen în cârnaţi, ori mama lui Amedeo îi hrănise pe amândoi cu sămânţă de umor - Orlando comenta filmul cu atât de multă inspiraţie umoristică...

- Nu aşa, băă! Nu aşa!

Personajul negativ umbla după personaja pozitivă, înarmat cu un cuţit.

- Nu aşa! Aoleuu!

Da, şi ea era de părere că a urmări o femeie cu cuţitul prin oraş, noaptea, nu era în avantajul urmăritorului...

- Băă! Pup-o, băă!

Aaa! Nu! Nu se poate! Bufni într-un hohot straşnic de râs - şi gemu, că ori de câte ori hăhăia, limba îi atingea gingia pe la găuroi pe-acolo şi-o cam durea...

Cum-cum? Ce se auzea? Mobilul?... Da - mobilul lui cânta. Ăla mare şi modern, "de gagici"... El se grăbea să ajungă la bucătărie, ea îşi punea încă o linguriţă de muştar...

Evident, idiotul de personaj negativ nu urma sfatul lui Orlando - n-o pupa, ci o înjunghia. Genul de film cu *sad end* care necesită o continuare în care pe ea o salvează totuşi paramedicii...

Aa - idee! Se grăbi să se ridice şi porni spre bucătărie:

- Să ştii că idiotul ăsta tocmai a prăpădit o actriţă minunată!

Intră în bucătărie, veselă, aproape mândră de propria poantă...

De ce era alb ca varul?

... Orlando nu spunea nimic. O privea lung şi asculta în telefon. Părea... neatent...

- ... Ce e?

Nu, nu intenţiona să-i răspundă. Dar nici nu părea foarte atent la ceea ce i se spunea în telefon! Aşa că... Încercă din nou:

- Cine e?

De data asta îl văzu limpede dezmeticindu-se. Şi i se întoarse spatele. Hm...

Ea stătea în uşă şi-l privea. El îi întorsese spatele - şi tăcea şi asculta în telefon... Şopti:

- Sunt în living.

Nu de alta, dar era curată proastă creştere să stea în uşă şi să se holbeze la el, mai ales după ce îl întrebase ce e şi cine e iar el nu-i răspunsese! Hm...

Filmul... La dracu cu filmul ăla! Habar n-avea unde ajunseseră cu acţiunea! În orice caz - până la final o să-l prindă pe criminal şi-or să găsească trupul ei. Individul era idiot - săpa o groapă la marginea unui drum asfaltat, pe-o ploaie de-aia de semăna mult cu ploaia de studio...

- Trebuie să plec.

Poftim? Cum-cum? Orlando era la fel de alb la faţă - dar acum îi mai şi evita privirea!

- A venit mama în România. Şi s-a făcut foc şi pară când a aflat că Vasile nu m-a mai văzut de-atâtea zile...

Minciuna asta era atât de gogonată, că fu cât pe ce să râdă - dar se controlă la timp şi zâmbi doar:

- Nu-i nimic. Fugi acasă şi lămureşte problema!

Tânărul o privi lung, serios:

- Iar tu nu te superi dacă te las aici, acum şi aşa, şi plec acasă.

Negă scurt. Orlando plecă capul spre dreapta... părând să se-ntrebe cum de n-a observat el noul amant, de vreme ce relaţia lor ajunsese îndeajuns de avansată pentru ca ea să se dezbare de vechiul amant aşa, fără să ofteze măcar...

- E normal să te duci acasă, dacă a venit ea. Iar pe mine ştii bine că mă sâcâie tot maxilarul. Fugi acasă. Hai - vorbim mâine, bine?

Orlando aprobă cu capul... şi se-ntoarse pe-un călcâi şi ţinti către adidaşi. Acesta fu momentul în care ea simţi un junghi puternic în piept... Tânărul îi întorsese spatele şi se grăbise să se-ncalţe - iar ea îl privea, privea imaginea per ansamblu şi simţea că Orlando va ieşi azi din casa ei pentru ultima oară... Că n-o să-l mai aibă vreodată doar al ei, că el n-o să mai glumească vreodată cu ea... Că n-o s-o mai îmbrăţişeze vreodată - adică o să stea întotdeauna la mai mult de jumătate de metru distanţă de ea... Şi că o s-o doară sufletul de fiecare dată. Chiar dacă o să se bucure pentru fata frumoasă şi tânără pe care-o să şi-o găsească el, ea o să sufere.

Tânărul se ridică şi-şi puse geaca:

- Sigur nu te superi?

Aprobă încet cu capul... Orlando dădu să iasă, dar se opri. Şi veni la ea. Şi-i prinse capul în palme.

"Spune-mi dacă ai pe altul. E OK, pot să înţeleg - şi să ştii că n-am să fac o criză..."

Nu putea să-i spună asta...

Fu sărutată pe frunte - iar el îi dădu drumul:

- Mulţumesc.

Poftim? Îi mulţumea? Pentru ce?

... Prea târziu - ieşise deja...

Închise uşa şi-o încuie. Şi reveni în living şi opri televizorul - trebuia să se gândească, iar idioţenia aia de thriller răsuflat îi bruia concentrarea!

Deci venise mama lui... Ei, la dracu! Nu era vorba despre mama lui! Orlando pricepuse încă din secunda unu că era posibil să existe altcineva în viaţa ei! Părea că-i e frică de varianta lui "altcineva" - una-două, imediat cum dădea de greu sau de vreun obstacol, mintea lui scotocea în căutarea acelui "altcineva"...

Poate că nici Orlando nu se avântase în relaţia cu ea gândindu-se la "adânci bătrâneţi"! Poate că şi el îşi dorise, totuşi, doar un *freelove* - şi-acum, când lucrurile deveniseră destul de serioase, lua în calcul despărţirea, depărtarea de angajamentul serios, pe termen mediu...

Era ameţită şi zăpăcită - şi nu voia să se gândească la viitor. Nu la viitorul ei, oricum! Fiindcă habar n-avea cum o să fie viitorul ei şi ce-ar putea găsi ea în viitorul ăsta, aşa că...

O să se culce. La urma urmei, mâncase pe săturate, iar filmul era o porcărie răsuflată. Iar a zace în fund pe canapea până mâine dimineaţă chiar nu era o soluţie. Mai şi bocise, ca să o usture ochii şi nasul...

22 noiembrie 2015. Duminică.

22,30

Ar fi trebuit să se ducă la culcare. Dar...

Îşi mai privi o dată telefonul... Verifică să aibă net, să nu fi primit vreun mesaj "nemarcat" de aplicaţii... Nu. N-avea nici un mesaj. Şi-asta însemna... Asta însemna...

Asta nu însemna nimic, de fapt. Trăsese ea concluzia, ieri, că Orlando are pe alta - şi-şi revenise azi, când se trezise. Orlando o avea pe ea, femeia la care se întorcea totuşi de fiecare dată; după care avea şi vreo patru tone de probleme, toate importante. Trebuia să se ocupe de toate. Şi de ea. Ieri, ea îl rugase frumos să nu se ocupe de ea. Iar el se conformase - stătuse cu ea atâta timp cât avusese ea nevoie de el. După ce-o înveselise şi se asigurase că moralul ei e OK, Orlando plecase să-şi rezolve problemele...

Nu-i ieşea din minte imaginea de ieri - imaginea chipului lui care trece prin cele patru gânduri! Mai întâi se minunase că ea nu vrea azi - adică ieri, după o lungă absenţă a lui din viaţa ei. După care se întrebase ce greşise el şi-o supărase pe ea îndeajuns de tare ca să nu mai vrea "să rupă patul" cu el. "Tăiase de pe listă" amănuntele alea cu flori şi bomboane şi dedicaţii muzicale şi trăsese concluzia că el nu greşise cu nimic. Că, la urma urmei, generaţia lui nu se mai formaliza în privinţa lui "nu mă duc nicăieri cu mâna-n fund". Şi deci, problema era la ea. Şi se-ntrebase imediat dacă ea are pe altcineva...

Oare Orlando se aşteptase ca ea să-şi găsească deja pe altcineva?... Oare propria fire îl îndemnase pe Orlando să spere că, dacă el îşi căuta în permanenţă o "altcineva", la fel va face şi ea? Oare mizase pe prezenţa lui Bogdan - şi pe opulenţa pe care-o etala individul şi care-ar fi putut s-o tenteze pe ea, nevasta de bugetar care trăise atâţia ani în sărăcie şi economie? Numai el ştia...

În orice caz, Orlando plecase ieri - şi dus fusese! Nu o mai căutase, nu-i mai scrisese, nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Nu se clintise nici pe Facebook - deşi chiar nu era genul care rămânea "mut", aşa, ca un bleg care uită să posteze... Nu fusese tăguit nicăieri, iar ea refuzase cu îndârjire să caute poze de la balul bobocilor... În fine!

Mâine era aşteptată la redacţie la opt fix, fiindcă dl Drăghici pleca apoi undeva în ţară. Aşa că i-ar fi scris ea ceva lui Orlando. Sau poate că l-ar fi sunat chiar! Dar "exista un impediment" - şi anume, mama lui. Şi faptul că el fentase regula şi chiulise de-acasă la rugămintea ei - a amantei lui. Mama lui era, probabil, furioasă pe individa care-i strica copilul - şi era posibil să nu poată face altfel rost de numărul ei de telefon, adică era posibil să aştepte cu nerăbdare apelul ei ca să-i zică vreo patru...

Se ridică şi stinse televizorul - n-avea ce vedea, aşa cum nici n-avea motiv să stea huhurez până târziu. Dacă venea totuşi la ea, Orlando ştia să-şi facă simţită prezenţa - şi-o trezea din somn. Aşa că ieşi, încet...

Şi dacă, totuşi, Orlando înţelesese? Şi n-o căuta nicicum fiindcă încerca s-o ajute să se rupă de el?

... "Sigur, Eleno - nu puteai să nu fii ultraoptimistă şi feministă şi să gândeşti altfel!" Se gândise la binele ei, bineînţeles... şi omisese gândirea bărbătească, dreaptă, care spune că pe lumea asta sunt şapte femei la un bărbat...

Oare ce se întâmplase cu Orlando?... Oare se terminase deja? Relaţia lor - oare se încheiase deja? Greu de crezut chestia asta... Şi totuşi... Şi dacă totuşi...

23 noiembrie 2015. Luni.

7,30

Gata.

Stinse ţigara şi luă scrumiera şi-o goli în coş. Şi-apoi o scufundă în bolul din chiuvetă - că vasele o să le spele când se-ntoarce. Acum nu mai avea timp decât să iasă pe uşă!

Îşi luă toate cele, ieşi, încuie... Coborî treptele... Şi cum miracolul pe care-l aştepta ea nu se întâmplă, împinse uşa scării şi ieşi.

Orlando nu se grăbise s-o viziteze în dimineaţa asta. Şi nici nu-i scrisese. Din punctul ei propriu şi personal de vedere, Orlando ăsta era aşa o bătaie de cap uriaşă şi-un răsfăţat incurabil... Oricum, se părea că se terminase relaţia lor...

Da' şi ea, proastă mai era! Păi întâi îl aşteptase să vină la ea. Apoi se gândise că o să-i scrie el! Sau o s-o sune! Apoi mai fumase o ţigară, şi-apoi încă o ţigară, că poate întârzia! Iar când coborâse treptele, îşi imaginase că o să se ciocnească de el la etajul unu! Clar - era fraieră! O fraieră incurabilă, că aşa "pusese botu'" şi la invenţiile lui Mihai... Şi la gogoşile lui Cristi... Şi la gestul lui Emil - ăla din taxi...

Vină la dreapta - şi se fâstâci. Paşii îi ezitară preţ de-o secundă. Orlando era disperat...

Tânărul o prinse de mână şi-o trase spre direcţia opusă staţiei de metrou. Spre Obor. Încercă să râdă oarecum veselă:

- Neaţa. Mergem undeva?

Nu de alta, da' mai avusese el cândva ideea s-o prezinte mamei lui! Şi... chiar nu era cazul! Şi uite că iar era proastă, iar visa frumos...

Nu primi răspuns la întrebare, dar fu trasă mai departe... în rondul cu fântâna cântătoare... Aha! Voia s-o aşeze aici, pe bancă. Prea bine! Dacă lua metroul, în zece minute era la Gară. Plus încă cinci minute aşteptarea pe peron, plus încă cinci minute drumul metrou-redacţie... Prea bine! Aveau zece minute! Ea îi acorda lui zece minute...

Se aşeză. Iar el se aşeză lângă ea şi-i strânse bine mâna în mâinile lui... Şi nu mai făcu nimic altceva... O ţinea de mână, ţinea capul plecat şi tăcea... Oftă greu:

- S-a întâmplat ceva?

Capul lui negă, după care aprobă, după care negă iar... Hm!

- Mama ta ţi-a spus să încetezi cu mine?

Ciudat - Orlando nega...

- Atunci ţi-a spus să te-nsori cu mine!

Iar nega! Hm...

- OK. Ce ţi-a spus?

Tăcere...

- Orlando, ce-i cu tine?

Tăcere...

- ... Orlando... Ce s-a întâmplat?

Tăcere...

- Ştii bine că mie poţi să-mi spui orice. Da? Ştii că nu mă supăr...

Tăcere...

- ... Îţi promit că n-am să mă supăr, indiferent ce-o să-mi spui.

Tăcere...

- Te rog, spune ceva!

Aha!... Ba nu - dăduse drumul mâinii ei ca să-şi acopere faţa cu palmele. Şi-atât. Nu spusese nimic. Şi-acum iar nu se mai mişca... Ea începea să se înfurie...

- ... La opt, trebuie să fiu la redacţie, la gară. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Tăcere, evident... Poate se ofuscase iar că nu-l sunase ea! Că doar era adolescent, nu? Mm...

- ... Nu te-am sunat ieri fiindcă ştiam că eşti cu mama ta. Şi nu mi se pare normal să te bârâi atunci când ştiu că ai treabă. Cel mai enervant lucru este să te bârâie cineva exact atunci când trebuie să te concentrezi la ceea ce faci în momentul ăla! Corect?

Tăcere... Prea bine! Va fi ca el - da' şi ca ea!

- Corect! Mă aşteptam, în schimb, ca tu să găseşti ieri măcar cele cinci minute necesare unui apel de "ce mai faci, ce-ţi mai face măseaua". Nu le-ai găsit. Asta e! Da' nu-i nimic, că le-ai găsit acum - şi-ai găsit chiar mai mult de cinci minute, fiindcă ai venit personal...

Tăcere - Orlando nu se clintea... Îl mângâie uşurel pe umăr:

- Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nici n-am cum să-mi dau singură seama ce s-a întâmplat. Spune-mi tu despre ce e vorba...

Tăcere... Oftă greu:

- Dă-mi măcar un indiciu!

... Tânărul de lângă ea părea împietrit aşa, cu chipul ascuns sub palme... Se ridică:

- Atunci eu mă duc la muncă. Dacă decizi totuşi să-mi spui ce s-a întâmplat, ştii cum şi unde mă găseşti.

Şi nu-i mai aşteptă reacţia, ci porni spre metrou.

... Se aştepta ca Orlando să se dezmeticească, să se-adune şi să alerge după ea, s-o oprească, să-i spună ce se întâmplase...

... Trecuse deja de Mega Image, se apropia vertiginos de IGPR, dar Orlando tot nu venea... Avea senzaţia că, dacă ar fi întors capul, l-ar fi zărit tot acolo, aşezat pe bancă...

Se întâmplase ceva. Ori îi spusese mama lui ceva, ori Vasile, ori aflase el vreun "adevăr cutremurător" la liceu... Ori venise azi la ea ca să-i spună că se terminase - şi nu găsise forţa necesară...

În orice caz, acum "era oficial" - se certaseră. De fapt, nu se certaseră; se răciseră. La ultima lui vizită la ea, n-o sărutase - o pupase pe obraz, din motiv de măsea. Şi nu se iubiseră - tot din motiv de măsea. Apoi el dispăruse, apoi venise şi-o înhăţase şi-o aşezase pe-o bancă şi nu spusese nimic - doar îşi acoperise faţa cu palmele şi rămăsese aşa, împietrit... Ea se ridicase şi plecase şi-l lăsase acolo, nelămurit, nedescărcat de ceea ce se întâmplase şi-i produsese disperarea aia pe care-o văzuse pe chipul lui...

Între ei nu mai era nimic. Gata - se terminase.

... De ce nu era fericită pentru chestia asta?

Oftă greu şi introduse cartela în validator. Şi intră în staţia de metrou.

Scoase telefonul şi-l verifică... Nu - nici un semn de la el. Ciudat mai era copilul ăsta! Adică omul ăsta! Ciudat rău de tot! Era...

Porni pe peron - şi se opri lângă scări, la vreo doi metri de ele... După nici cinci secunde, Emil se opri "întâmplător" lângă ea - dar cu un pas mai aproape de şine decât ea... Pregătit, probabil, să se repeadă şi s-o prindă din nou, s-o oprească din nou...

Deci terminase cu Orlando...

La dracu! I se rupea inima-n ea! Când şi-l imagina acolo, pe bancă, abandonat, singur cu ale lui, simţea că-i vine să plângă! Şi chiar îi venea să plângă! De-acum, ea o să asculte liniştea şi tăcerea şi singurătatea din apartamentul cu trei camere şi-o să ştie mie-n sută că nu, Orlando n-o să vină s-o salveze de propria deznădejde... S-o înveselească şi să-i umple casa de veselie, de bucurie... Şi casa, şi viaţa...

Scotoci şi scoase pachetul cu şerveţele şi-şi şterse lacrimile... Se simţea privită, dar zău că nu-i ardea de de-astea...

Hai, că venea metroul! Ce bine! Chiar n-avea nici un chef să socializeze cu Emil! Mai ales pe tema lui Orlando! Şi mai ales cu el - cel care, vorba aia, îi făcuse ei avansuri ferme, după care se dusese acasă la Ducesa lui şi se făcuse că plouă...

Robinetul se deschisese instantaneu parcă, aşa că lacrimile erau tot mai dese...

Urcă în metrou şi se aşează. Şi îl văzu pe Emil aşezându-se pe-un scaun din faţa ei. Aah, ce tâmpenie! Acum o să se holbeze la ea tot drumul! Mm...

Scoase telefonul şi intră pe Mediafax. Măcar să ştie şi ea ce mai era nou pe planeta asta! Dacă de la Orlando n-avea nici o veste...

Aproape imediat, fereastra de mesaj îi apăru în faţa ochilor.

"De ce plângi?"

... Foarte interesant! Se dăduse de ceasul morţii şi-şi storsese creierul zile şi nopţi la rând ca să-şi dea seama cine era Ducesa - şi nu se gândise nici o clipă să-l caute pe Facebook...

Userul se numea "Popescu Emil". Avea poza lui la profil - o poză neutră, cu un zâmbet neutru. Cu tunsoarea veche - aia cu care-o salvase pe ea, la staţia Izvor...

"?"

Io-te la el! Era nerăbdător să-şi primească răspunsul! Ce om!

"Nu plâng."

Şi-şi şterse lacrimile cu şerveţelul. Aşa-i venea să-l bombăne...

"Tocmai ţi-au alunecat două lacrimi noi-nouţe pe obraji. De ce?"

Aha! Stătea bine cu simţul observaţiei, că era poliţist! Mm...

"Nu bănuieşti de ce?"

Că poate se lungeau aşa pân' la Gară şi nu discuta cu el despre cum rămăsese ea singură...

"Bănuiesc că are legătură cu Orlando. Dar doar atât."

Aha... Lăsă mâinile în poală. Iar piciorul lui începu imediat să bată nerăbdător în podea, semn că n-o să-i meargă fofilarea - era poliţist şi nu accepta să nu primească răspuns la întrebări... Prea bine! Hai să-i spună! La urma urmei, de ce nu?!

"E normal să plâng. Relaţia mea cu Orlando tocmai s-a terminat. Şi cum nu putea fi un final fericit..."

Îl privea pe sub sprâncene... El apăsa de zor ecranul - şi, uneori, se încrunta şi muta cursorul şi ştergea şi scria... Ochii negri se ridicară şi-o priviră drept... Nu-nu! Ia - ce-i scrisese?

"Mi s-a părut mie, sau n-a scos un cuvânt?"

OK! Hai să-i răspundă şi la asta! Că de-abia erau la Victoriei!

"Absolut nimic. A fost mut şi împietrit."

Aşa! Hai să vadă acum cât de bun psiholog era domnul Emil Popescu!

"Nu ai terminat cu Orlando. Nu încă."

Ei, nu! Plecau din staţia Victoriei, urma Gara de Nord iar Emil îşi închipuia că or să facă "turul magistralei", ca să termine de vorbit!

"Ba da. Şi-o să dau în curând de-a azvârlita şi cu speranţele lui Mister Şalupă."

Send. Se ridică şi se apropie de uşă. Acum îi vedea reflexia în geam - scria repede, de parcă avea un puseu de inspiraţie...

"Nu ai terminat cu Orlando. O să vezi."

Ete, fleoşc! Împuşca şi ea în literele alea meschin de mici...

"Atunci ajută-mă tu să scap şi de el, şi de Bogdan!"

Aşa! Hai, că-i ridica ea mingea la fileu şi-i dădea să aibă o preocupare! Telefonul vibră.

"O să te ajut."

Aha! Bun! Când - azi sau de mâine-ncolo?

Îl văzu în geam cum se ridică şi se apropie... Şi se opreşte în spatele ei... Încerca să nu zâmbească, pentru că mâna lui apucase bara imediat sub mâna ei - şi li se atingeau degetele...

Emil o privea lung, prin reflexia geamului... Ea îl privea - şi-şi amintea că el avea o Ducesă acasă, şi probabil că avea şi copii cu ea...

Plecă privirea spre zid. Nu mai voia să-l privească. Astfel de oameni duplicitari nu-i plăceau... Chiar dacă păreau, totuşi, atât de potriviţi, atât de... speciali...

Gata - intraseră în staţie. Încă puţin... şi va intra în firmă, iar dl Drăghici o să-i dea alte lucruri la care să se gândească... Şi tare se temea ea că toată lumea o s-o întrebe ce păţise, de ce plânsese...

20,15

Îşi luase pastramă de berbecuţ şi-şi făcuse o mămăligă-terci. Mirosea ameţitor, ea făcuse foamea toată ziua... Şi totuşi, trecea încetişor cu furculiţa prin pasta galbenă şi zău că nu simţea vreo atracţie spre ea...

Umblase toată ziua, ca neoamenii - dar umblase cu folos, cum se spune. Dl Drăghici decisese s-o trimită "pe la alte VIP-uri". Săptămâna trecută, intervievase nişte creatori şi nişte designeri; azi, intervievase nişte creaturi de-alea lungi şi anorexice şi injectate şi unse cu o tonă de cremă şi pudră şi prafuri colorate... Se simţise net superioară. Se simţise cam ca duduia de 35 de ani cu care un bărbat chiar putea avea o discuţie! Şi nici nu era "piticoată strâmbă" - expresie pe care-o auzise azi rostită la adresa unei tinere de 1,80 şi care-o lăsase fără cuvinte...

În orice caz - azi îşi plimbase reportofonul pe la fotomodele. De-alea isteţe foc - care nu aveau probleme cu banii. Prietene de fotbalişti, prietene de politicieni... Şi chiar dacă o văzuseră azi pentru prima oară-n viaţă, ele se grăbiseră să-i împărtăşească din secretele lor. Uite-aşa aflase că în spatele fiecărei domnişorici de-asta stă o poveste pasională cu un june până-n 25, sărac lipit dar cu alte calităţi... Omenirea o luase razna...

Orlando n-o sunase - şi nici nu-i scrisese. Asta o ajutase mult să vadă realitatea - faptul că locul lui, imaginea lui nu trebuiau să fie "de partea asta a reportofonului". Îl vizualizase alături de una dintre tinerele cu care vorbise azi - o brunetă cu ochi verzi. Fata aia i se păruse atât de instabilă psihic, atât de fragilă şi de prostuţă, că ar fi fost pentru Orlando o pradă foarte uşoară! Unul ca el ar fi reprezentat centrul Universului ei. Unul ca el, dacă ar fi ochit o fetişcană ca fotomodela...

În fine!

Se părea că Emil se înşelase. Relaţia ei cu Orlando se încheiase azi. Se terminase totul. Gata - el şi ea erau deja doi străini...

Înghiţi greu nodul din gât... iar mobilul vibră şi piui.

... Îşi privea lung mobilul şi zău că n-avea curaj să întindă mâna şi să-l ia... Sau măcar să-l atingă...

"Eleno! Ai 35 de ani! Eşti capabilă să primeşti şi veşti bune, şi veşti proaste! Şi ştii bine că în viaţă nici nu poţi, nici nu-i bine să fugi de veşti - indiferent cum sunt ele!"

În plus, ea fusese una dintre persoanele care-l încurajase, nu? Că dacă ea nu l-ar fi băgat în seamă, când cu coada de la mop şi boxerii lui Mihai... Dacă ea l-ar fi ignorat atunci... Dacă ea nu l-ar fi cunoscut pe Orlando...

"Hai - fii aşa cum eşti tu de obicei! Şi asumă-ţi propriile greşeli! Că nu-i corect să-l învinovăţeşti doar pe el! Dacă nu era el, tu ai fi fost acum colivă!"

Ea ar fi scăpat de coliziunea cu metroul - dar sigur n-ar fi scăpat de pastilele din casă! Aşa că luă telefonul şi-l activă. Şi constată că iar gândise feminist şi-şi închipuise că în mintea lui era şi altceva în afară de *freelove*. Nu-i scrisese el, ci Iolanda.

"Bună. Ce mai faceţi? Uite, abia acum am aflat şi eu... Sper că Orlando e bine - că nu-mi răspunde la mesaje."

Deci Iolanda aflase ceva - şi spera că Orlando e bine... Hm! Ieşi din mess şi-i căută telefonul - că ea n-avea probleme de "finanţare" cu abonamentul Vodafone. Iolanda îi răspunse imediat:

- Bună.

- Bună. Ce-ai aflat abia acum? Că eu n-am aflat nimic!

- ... Nu înţeleg la ce

- Mi-ai scris că abia acum ai aflat şi tu. Ce-ai aflat?

- ... Păi, despre accident!

- Ce accident?

Oftatul lung, greu, o făcu să tresară. Şi să realizeze că iar se-ntâmplase ceva rău...

- ... Orlando trebuia să se ducă la balul bobocilor, la Buşteni. Fata cu care mergea el n-a reuşit s-o convingă pe maică-sa s-o lase singură. Aşa că ei au mers cu maşina femeii, cu femeia la volan...

Deja nu mai voia să ştie continuarea - şi-o imagina cu uşurinţă...

- Îţi dai seama că au fost furioase amândouă - dacă Orlando n-a mai mers... În orice caz - femeia a derapat şi-a făcut accident. Şi sunt amândouă în spital, la Braşov, cu fracturi şi rupturi.

Groaznic...

- Orlando, dacă ar fi mers cu ele, ar fi stat în dreapta şoferului, în faţă. Iar locul ăla s-a făcut armonică. Dacă ar fi fost cineva pe locul din faţă, s-ar fi lăsat cu deces.

Mda...

- Nu ştiu cum dracu faci - dar îl salvezi de la cele mai mari dezastre care i s-ar putea întâmpla dacă n-ar fi lângă tine atunci când se întâmplă dezastrele alea!

- Ei, na!

- Practic, tu eşti îngerul lui păzitor!

- Iolanda, fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă, să ştii! Întâi Colectivul, acum accidentul...

Da, recunoştea că asta era o coincidenţă stranie...

- În orice caz, eu zic să-i scrii. Că chiar dacă nu răspunde la apeluri şi mesaje, eu îl ştiu cum e - le citeşte.

- Nu-mi vine să-i scriu când e cu maică-sa lângă el.

- Maică-sa e în Italia.

Serios?... Adică... Adică, da. Orlando o minţise că venise maică-sa, ca să poată să gonească la Braşov, la fata aia la spital... Şi nu-i putuse spune "Ştii, fata cu care trebuia să mă duc să mă distrez la bal a avut un accident, aşa că te las pe tine baltă şi mă duc repejor să văd ce-i trebuie - nişte sânge, nişte piele, nişte euroi pentru doctori"...

Zâmbi:

- Am înţeles. Îi scriu acum.

- Dar ai grijă ce-i scrii! E încuiat în camera lui, din câte am înţeles de la sor-sa, şi nu răspunde absolut nimănui! Şi cred că are ceva şi cu tine, fiindcă taică-su i-a propus să doarmă la tine, dar el l-a refuzat tăios.

- OK. Îl sun acum. Pa!

- Pa!

Închise şi-i selectă numele... Mesaj. Şi-acum, să-i scrie că... Că...

"Am aflat ce s-a întâmplat. Ca de obicei, eu aflu ultima."

Send. Aşa - mai departe!

"Şi, tot ca de obicei, nu aflu de la tine."

Send. Aşaa... Ce să-i mai scrie? Că Orlando nu-i răspundea! Adică nici nu se uita la mesaje! Le primise, dar nu se uitase...

"Oare fac eu ceva ce te determină să mă anunţi printre ultimii?"

Send. Mai departe!

"Oare ţi se pare normal să fie aşa? Tu cu ale tale, eu cu ale mele?"

Reciti... Oare era bine să-i amintească faptul că nici ea nu-l ţinuse la curent cu privire la măseaua ei?... Da. Că voia să se despartă de el. Era bine. Send. Şi continuă.

"Nu cred că e bine ce facem noi doi. Şi cred că ar fi bine să nu mai facem. Nici tu, nici eu."

Send, ca să nu se răzgândească. Reciti... Făcuse ea ce făcuse şi îşi pierduse avantajul şi-i lăsase impresia că îl aştepta s-o viziteze mâine ca să se-mpace...

Să-i spună că nu ştie dacă e aşa de bine să se mai vadă? Era riscant - o dată se pomenea cu el ciocănindu-i în uşă cu şutul... Şi-o mai lovise el, nu foarte demult, cu palma peste ochi. Avea forţă şi determinare şi nerv sensibil - aşa că...

"Ar trebui să discutăm. Sunt unele lucruri care s-au întâmplat, şi..."

Şi send şi gata. Îl lăsase în suspans - se întâmplaseră unele lucruri. Aşa, cu aluzie la întrebarea aia care-l chinuia obsesiv pe el - aia cu "ai pe altcineva". Buun! Acum, totul era ca Orlando să citească mesajele ei! Ele ajunseseră la telefonul lui, dar el nu le deschisese...

Lăsă capul pe braţ, pe masă - o să-i vadă mesajele şi-o să-i răspundă, în câteva minute...

24 noiembrie 2015. Marţi.

6,30

Tresări - piuia mobilul! Era... Era alarma. Şase jumate - ora ideală pentru duş şi micul dejun. Opri piuitoarea şi descoperi că dormise în fund pe scaun, cu nasul în proximitatea pastramei. Chestia asta îi aminti ultimele acţiuni proprii de aseară... şi-i aminti şi de Orlando. Aşa că verifică repede mesajele.

... Le văzuse. Azi-dimineaţă, puţin după patru. Ciudat - ea îi scrisese ieri la opt seara, el văzuse mesajele după opt ore... În orice caz, nu-i răspunsese. Numai el ştia de ce nu avusese nici o reacţie! Oare era supărat pe ea? Oare îl deranjase "tonul general" al mesajelor ei şi faptul că îl învinovăţise pe el? Sau faptul că "despre ea, numai de bine"? Cine ştie...

Reciti propriile mesaje... Clar - Orlando pricepuse că trebuie să se vadă ca să discute despre despărţire. Ea pusese "puncte-puncte" la o temă foarte sensibilă - tema lucrurilor care s-au întâmplat în ultimul timp. Şi nici nu-l întrebase cine era puştoaica cu care acceptase să meargă la balul ăla. Nici dacă mama puştoaicei ştia că, atunci când nu-i dansează fata pe la balurile organizate de liceu, el e cuplat cu o femeie în toată firea. Nu-l întrebase ea multe lucruri...

Se ridică şi lăsă baltă cugetatul - că n-o ajuta cu nimic un eventual răspuns din partea lui. Ce să-i scrie el? "Da, dragă, ai dreptate"? Sau "Pentru ce să mai vin, ce mai avem de vorbit"? Greu...

Hai să se pună la punct pentru ziua de azi. Nu avea interviuri, aşa că putea să aleagă - ori se ducea printr-un mall, ori stătea acasă şi scria cugetări de fotomodele până ieşea fum din tastatură...

11,30

Îu! Tii, ce-o speriase! Piuise mobilul; şi cum ea fusese extrem de atentă la imaginile accidentului de la Braşov, se cam speriase...

Avea un mesaj. De la Emil. Ia să vadă ea...

"În zece minute, să fii aranjată şi cochetă foc; că trimit o maşină să te aducă aici."

Serios?! Ia să-i ceară ea lămuriri suplimentare - că n-avea de gând să-şi dea şuste cu el în public!

"Fii mai explicit."

Send. Aşa. Las' că-i arăta ea lui! Hm...

"Ideile tale sunt bune. La doişpe jumate, trebuie să fii aici; aşa că trimit o maşină după tine."

Deci, trimitea o maşină după ea. Ca s-o aducă "aici". Unde era "aici", numai el ştia...

... Avea încredere în el. Şi, de ce nu - i-ar fi plăcut s-o atace. De ceva vreme, bărbaţii o tot atacau - iar ea tot rata momentul în care să-i plesnească de să le sară punţile dentare din pivoţi! Pe-ăsta nu-l rata; pe Emil ăsta, dacă se demonstra că e un fustangiu însurat şi tată, o să-l pocnească fără să clipească! Mm...

Hai să se aranjeze - să se-mbrace, să se fardeze, să-şi dea cu un pic de spumă...

12,25

Începuse să înţeleagă "cum funcţiona". Ea. Funcţiona deraiat ca dracu. Avea vedenii, calcula *love story*-uri şi dădea cele mai futuriste răspunsuri la cele mai simple întrebări. Parcă era nebună...

Emil n-o chemase "la el acasă". Şi nici la un hotel. Nici la camera matrimonială din arestul Secţiei 6 - dacă aveau aşa ceva acolo, la secţie. Deşi trimisese o maşină "neutră", adică "civilă", şoferul purta cămaşă bleumarin şi pantalon albastru închis şi-avea şi staţie, şi bulan, şi "accesorii specifice" la curea...

Începuse să înţeleagă unde merge. Începuse să înţeleagă de ce i se dăduseră doar zece minute ca să devină "cochetă foc". Traficul fusese infernal. Dar îl învinseseră. Încă un viraj şi intrau în parcarea mall-ului...

Poliţistul de la volan era extrem de... vesel. Nu-i spusese de ce-l trimisese "nea Emil" după ea; dar îi spusese că ajung repede, că e în siguranţă cu el, că uite ce tâmpenii uriaşe fac participanţii la trafic - şi-aici, în punctul ăsta, o întrebase dacă ea are carnet şi maşină şi de ce nu-şi ia carnet şi maşină şi aşa mai departe... Şi-apoi discutaseră pe varii teme - inclusiv pe tema refugiaţilor sirieni care nu voiau să vină aici şi-a emigranţilor români care plecau langa unde vedeau cu ochii...

Din toată pălăvrăgeala lui, ea reţinuse strict ceea ce-o interesase. Şi anume, că "nea Emil" e un tip de nota 100, că e un coleg minunat şi un prieten de nădejde şi că nu primise niciodată nici măcar o mustrare verbală în lunga, matusalemica sa carieră în cadrul forţelor de poliţie... Că "nea Emil" e un poliţist complet şi complex, că la sală nu-l întrece nimeni, că la tir doar campionul pe Bucureşti îl întrece, că e săritor şi ajută pe toată lumea, că participase activ inclusiv la soluţionarea unor crime, că avusese o viaţă grea şi-o soartă tare anapoda... Şi-atât. Afurisitul ăsta de pe scaunul din faţă se oprise după "anapoda". Şi nu mai spusese nimic, nici măcar referitor la trafic. Ea, femeie discretă din fire, se gândise să nu-i dea puştiului de bănuit - şi nu-i ceruse amănunte referitoare la viaţa şi soarta lui Emil. Şi cum nu găsise altă cale de-a continua discuţia, tăcuseră...

Gata - erau în parcarea Promenada Mall. Oftă greu:

- Aveţi un pic de apă?

- ... De băut?

- Da, vreau să iau o pastilă.

Bărbatul scotoci în buzunarul de pe uşă şi-i întinse o sticlă de Dorna. Ea scormonea după calmant... Minunat! Îi zâmbi cu subînţeles:

- Vă mulţumesc că m-aţi adus.

- Staţi liniştită! Dvs mergeţi sus, că îl anunţ eu pe nea Emil că am sosit... Adică că aţi sosit - în fine...

Avea ea presentimentul că "nea Emil" ştia deja că erau aici şi se pregătea s-o întâmpine...

"Ideile tale sunt bune", îi scrisese Emil azi. Ultima idee pe care-o rostise în preajma lui şi care îi putea justifica prezenţa aici se referise la Bogdan - şi la modul cum se gândea ea să scape de el o dată pentru totdeauna. Avea, deci, straniul sentiment că azi o va vedea pe dna Mihalache... în carne şi oase... Şi luase un calmant. Mai bine să fie, decât să lipsească.

Intră în mall şi începu să urce treptele. Spera din tot sufletul ca Emil s-o aştepte lângă scări... Să nu umble singură pe-aici, ca să nu afle Bogdan că venise... Uite-l!

Emil Popescu era foarte binedispus! Foarte-foarte binedispus! Era chiar fericit! O aştep-tase, într-adevăr, în capătul scărilor - şi-i zâmbea, fericit...

"Şi ce nenorocire uriaşă, că eşti însurat..."

"Ce minunăţie că nu suntem extratereşti, că nu ne putem auzi reciproc gândurile..."

Poliţistul părea că ţine musai s-o antreneze pentru "forţele de ordine" - că începu iar să gesticuleze "mărunt din degete"... Îi făcea semn să fie liniştită - sau "s-o lase moale". Nu-şi dădea seama, nu era poliţistă, nu învăţase "limba" asta... Îi arăta OK - sau un fel de "toate-s bune aici"... Şi-acum îi arăta doi - două degete. Ori ora două, ori ei doi, ori numai el ştia de ce făcea semnul victoriei... Ridică din umeri. Iar el se răsuci şi porni spre scara rulantă. Îl urmă.

Aşa, privit din spate, Emil era... Nu; aşa, privindu-l din spate, realiza că era proastă. Că se învenina absolut degeaba! Nu era nici primul, nici singurul, nici ultimul bărbat cu care "rezonase" foarte-foarte bine. Iar dacă el era însurat, cu siguranţă alţii erau liberi! Ea trebuia doar să termine cu Bogdan şi cu Orlando şi să-i găsească pe acei "alţii"! Şi, bineînţeles, să facă cumva să le fie pe plac! Că nu ajungea să-i placă doar ei; trebuia să le placă şi lor... Hm!

Ajunseseră la etajul unu... Urcau la etajul doi... Deci cele două degete însemnau "etajul doi"...

Oare o invitase "la un hamburger"? Oare voia să-i spună ceva?

"Eleno, iar visezi vise?" Da, se părea că iar visa vise - se visa cu el, om serios cu mintea pe umeri... Care-o sărutase pe ea în taxi şi încercase s-o convingă să mai stea un pic...

Acu', ea ştia o chestie - anormal era ăla care nu încerca! Mai ales ei, bărbaţii, gândeau aşa! Deci, în concepţia lui, de ce să nu-ncerce?! Ce - Popeasca nu-i dăduse lui unele indicii cum că ar fi interesată? Ba-i dăduse! Şi-atunci...

"Şi-atunci, gata - opreşte gândurile şi fii atentă! Că aţi ajuns la doi! Şi, dacă-i vin idei în public, trebuie să fii foarte atentă cum îl pocneşti!" Dacă erau şi nişte paparazzi pe-aici, sau detectivul senatorului... Avea senzaţia că iar visa vise...

Emil mergea în faţa ei... Ea încerca să fie atentă la oamenii din jur, dar nu reuşea - pentru că se uita la el şi se întreba în ce măsură...

Degetele lui se scuturară scurt - şi, bineînţeles, îi atraseră atenţia! Degetele lui spuneau... că merg înainte, fac dreapta şi se-aşează. OK! Da' nu-i spusese dacă ea se-aşează la masa lui! Că, dacă el se aşeza ca s-o fileze iar ea se aşeza lângă el...

Încerca să fie foarte-foarte atentă şi la oameni, şi la el, şi la degetele lui...

Emil trecea printre scaune şi mese...

Emil trase un scaun. Şi-şi continuă drumul. Deci nu stăteau la aceeaşi masă. OK! Îşi scoase geaca, se aşeză pe scaunul tras de el, inspiră, expiră şi privi larg, de jur-împrejur...

La ora asta, mall-ul era semi-gol. Puţini oameni veniţi la shopping, sau la fast-food. Majoritatea erau cu copiii - ţânci de până-n doi ani, în cărucioare. Îi privea şi nu-i venea să creadă că existau părinţi care aduceau aşa copii micuţi la fast-food, şi unii chiar primeau câţiva cartofi prăjiţi, sau un copănel, sau un triunghi de pizza...

"Auzi, Eleno? Da' de unde ştii tu că nu se face aşa? Ce, tu ai copii, să ştii cum e bine pentru ei şi cum nu e bine?"

Oricum ar fi pus-o, oricum ar fi dat-o, copii plus fast-food egal prostie părintească. Indiferent de vârsta copiilor. N-o spunea ea - o spuneau specialiştii. Aşa că...

Aşa că se orienta chiar acum în privinţa locului în care fusese aşezată - ca să afle şi ea la care dintre fast-food-uri trebuia să meargă să-şi comande ceva cald pe-o tavă... La KFC trebuia să meargă. Dădu să se ridice, căutând din privire casa cu cea mai mică coadă...

Deci...

Se reaşeză şi îl privi lung... Lung de tot, aşa, ca o radiografie...

Bogdan Mihalache era înfometat la maximum - venise la KFC să mănânce şi-avea două tăvi în faţă, nu una. De vreme ce, în general, îl văzuse purtând cămăşi "jmechere" şi accesorii "de valoare", trăgea concluzia că azi era "ziua sport" - purta doar o bluză din bumbac, uni, cu mânecă lungă, şi blugi. Nu-l recunoscuse, în prima fază, din cauza ţinutei absolut normale. Bluza putea fi un Cadillac al textilei - habar n-avea, nici nu conta la urma urmei -, dar îi stătea ca un fel de săculeţ peste butoiaş. Era un bărbat foarte bine, dar la înălţimea şi constituţia lui arăta perfect în haine strâmte. În tricouri lălâi era... ciudat...

Capul brunet se răsuci spre dreapta - doar un pic, ca şi cum se simţise privit şi acela era modul lui de a spune "imediat, să termine băiatul ăsta cu mâncarea şi vin şi-o lămurim"...

Din faţă, de undeva dintre ei doi, se auzi o voce de fetiţă mică - voce subţirică şi alintată. Iar profilul serios se transformă într-o clipă...

"Eleno... Nu cumva..."

Bogdan Mihalache se răsucise spre ea - dar nu către ea. Ci către vocea subţirică dintre ei doi. Era foarte-foarte plăcut impresionat de prezenţa acelei voci - râdea şi gesticula larg şi fremăta tot, cam ca un tătic super-leşinat după prichindica lui...

Tii...

Deşi ştiuse încă din secunda unu că asemenea bărbat, cu asemenea meserie şi asemenea preocupări, nu scapă neînsurat înainte de a face primii 50.000 de euro, deşi îşi spusese întotdeauna că şi interlopii sunt oameni - şi au şi ei casă, masă, nevastă şi copii şi rude şi ficat şi bătături şi carii şi toate celelalte, uite că era totuşi uimită acum, când constata că avusese dreptate...

Bogdan Mihalache revenise spre tejghea. Comandase jumătate de KFC, probabil - iar prezenţa lui îl făcea pe bietul tânăr care-l servea să dea-n palpitaţii şi să se-agite pe-acolo ca un şoricel în cuşcă... Urmări "linia virtuală" a privirii lui anterioare şi văzu şi masa... Şi copiii - băiat şi fată, ca-n manelele de succes... Şi nevasta - femeie aparent normală, îmbrăcată la fel de "sport-neutru" ca şi el...

Gata. Lua tăvile. Se întorcea la masă. Se răsuci pur şi simplu, se sprijini de spătarul scaunului şi-şi puse braţul peste spătar. Şi-l privi drept, cu atitudinea aia de "abia aşteptam să văd un macho ca tine ieşit cu familia la un snack"...

Ochii negri nu o priveau. Nici n-o căutau cu privirea. Bogdan Mihalache era cu familia - se preocupa de familia lui. Şi uite cum trăgea ea concluzii...

Hait!

Geaca neagră care se îndepărtase de ea îi atrăsese atenţia - şi ei, dar şi lui, că spre el se ducea! Avu deci senzaţia că nu vede bine - Bogdan Mihalache efectuă un scurt "schimb de priviri" cu Emil Popescu, poliţist la Secţia 6... care, numai el ştia de ce, trecuse pe lângă masa familiei Mihalache şi se lăsase recunoscut... Emil se aşeza la coadă la KFC, Bogdan se preocupa de servirea familiei lui cu tona de bunătăţuri de pe tăvi...

Nu - Bogdan pricepuse că ceva era în neregulă în "aranjamentul" ăsta. Nu mai era el însuşi -

nu mai era "tăticul super-leşinat". Devenise precaut - iar privirea îi era din nou vigilentă. Pe chip îi apăruse umbra aia de preocupare... Şi era o scenă uşor neplăcută, în sensul că Emil era în spatele lui Bogdan, care se ocupa de familia lui - şi trebuia doar să ridice privirea spre băiatul lui, ca s-o zărească şi pe ea în planul trei... Şi, deşi nevasta lui se preocupa să scrie un foileton pe mobil, el n-o făcea - nu ridica privirea spre ea, semn că se întâmpla ceva totuşi...

Emil comandase o cutie - meniu, habar n-avea, nici nu conta. În orice caz, trecea iar pe lângă masa lui Bogdan. Şi venea drept spre ea! Văzu cum privirea lui Bogdan se ridică şi urmăreşte geaca poliţistului... Emil ocoli masa ei - şi imediat cum el trecu de ea, ochii negri se aţintiră în ochii ei... Emil se aşezase lângă ea - şi-i spunea ceva, nu înţelegea ce... Doamna Mihalache părea ruptă de realitatea înconjurătoare, în timp ce bărbatul ei era mai prezent ca niciodată...

"Hai, Eleno! Fă ce trebuie să faci - ceea ce ai venit să faci!"

Ridică mâna şi-o legănă uşor, dreapta-stânga. Bogdan îi răspunse la salut printr-o ridicare scurtă a sprâncenelor. Bun! Şi-acum, lovitura! Făcu un cerculeţ cu indexul, ca să-i cuprindă pe ei patru într-o familie, şi-apoi îi arătă *thumbs up*. Ei bine?

... O secundă, două... Bărbatul ridică o sprânceană - şi-i mulţumi cu capul. Şi păru pregătit să se-apuce şi el să-i transmită unele lucruri; aşa că roti capul spre dreapta şi deveni foarte-foarte atentă la Emil.

Poliţistul o privea lung, atent... Ea îl privea lung, atentă... Brusc, el sparse tăcerea:

- Deci le vrei!

Hait! - trebuia să vrea ceva! Ce să vrea?

- OK - ia-le tu!

Ce să ia?... Era atât de preocupat cu scormonitul în cutia aia, că simţi că-şi pierde răbdarea. Şi decise să fie... curajoasă - îl prinse de bluză şi-l trase şi-i şopti la ureche:

- Ce anume să vreau?

Tăcere... O secundă, două... Şi-şi primi şi răspunsul:

- Te întrebasem dacă vrei tu copănelele picante. După aia mi-am dat seama că habar n-am care sunt picante şi care nu...

Şi dacă-l pupa acum pe obraz... Nu! Avea familie! "Eleno, potoleşte-te! Lasă omu'-n pace, să stea cuminte la familia lui!" Se trase în spate şi zâmbi:

- Păi atunci facem o şmecherie. Pe principiul "una mie, una ţie", le-mpărţim după înfăţişare.

- OK.

Le împărţeau "după înfăţişare", deşi era evident care erau de-un fel şi care de celălalt fel... Emil nu ridică privirea:

- Aţi rezolvat?

- Nu ştiu. Cred că da. Depinde de el...

- Dacă nici chestia asta nu funcţionează, ştiu cum o rezolv. Stai liniştită, că rezolv eu, dacă nu funcţionează. Bine?

- Bine.

- Că ar fi prima oară când s-ar apuca "să se joace de-a *loverboy*-ul" - iar nevastă-sa nu-i chiar aşa de înţelegătoare. Adică n-o duc chiar atât de rău...

Aprobă...

Nu prea mai aveau ce spune - mâncau şi cam atât... în timp ce etajul doi răsuna de guriţe de copii - nu numai ai lui Bogdan, ci ai tuturor... Oameni fericiţi care se îngrijiseră de viitor...

Până şi interlopul ăsta se îngrijise să aibă doi copii... Cu nevastă-sa, nu cu amanta... Vocile micuţe, piţigăiate, se auzeau atât de tare... Sau se îngrijise ea - nu el? Adică... Oare ea voise să facă doi? Că, vorba aia - pentru o femeie inteligentă, nu era o problemă "să saboteze" contraceptivele! Tare i-ar fi plăcut să ştie... cine decisese, în familia lor...

- Sunt prea picante?

Poftim? Emil părea îngrijorat:

- Sunt prea picante?

Negă şi zâmbi.

- Atunci încearcă să nu-ţi mai pierzi zâmbetul. Că te vede - şi nu izbândim nimic.

Corect! Cu gândul la copii în general şi la planificarea familială în special, îşi pierduse zâmbetul! Oftă greu:

- O să încerc.

- Dar ce s-a întâmplat? De ce te-ai întristat aşa, deodată?

Ridică scurt din umeri, fiindcă nu putea să spună asta fără să bocească rău...

- ... OK. Să ştii că Orlando o să te viziteze azi.

Hm! Chestia asta, rostită de el, o pălmuise rău! Hm...

- A fost la Braşov, la fata aia la spital - şi are tren de-abia la şase jumate. N-o să-l rabde inima să nu treacă pe la tine...

Clar - trebuia să termine cu Orlando! Definitiv şi irevocabil şi vizibil şi pentru toată lumea - relaţia ei cu tânărul ăsta trebuia să se termine... Ca să n-o mai pălmuiască vreodată...

- Vrei să te-ajut să scapi şi de el?

Negă. Nu - de Orlando se ocupa ea singură. Emil l-ar fi pus pe colegul lui să-l cheme la secţie, cu ta-su cu tot, şi să-i pună în vedere să nu-i mai calce picioarele pe la ea. Şi ar fi fost prea dureros. Finalul lor trebuia să fie altfel. Liniştit, rostit cu cuvinte calme... Îi datora asta tânărului care-o convinsese să nu înghită toate pastilele din casă.

Ridică privirea spre masa familiei Mihalache.

Mâncau. Şi ei, şi copiii. Ea îl ajuta pe băiat, care părea mai mic; el o ajuta pe fetiţă... Puştoaica, nu mai mare de 5-6 anişori, brunetă cu părul lung şi des şi prins în codiţe, turuia cu ochii la tati al ei...

- ... Vrei să mergem?

Negă. Şi-şi aminti că înghiţise un calmant, aşa că ar fi trebuit să-şi poată stăpâni trăirile negative. Muşcă cu poftă din copan şi zâmbi:

- Nu, că încă n-am discutat despre o chestie, noi doi.

- Ascult.

- Se pare că eşti o legendă printre colegii tăi.

- ... Serios?

- Serios! Băiatul ăla care m-a adus a avut numai cuvinte de laudă la adresa ta!

Aha! Roşise puţin! Continuă:

- A zis cam aşa: că nea Emil e un tip de nota 100...

Roşea rău poliţistul de lângă ea! Repede!

- Că e un coleg minunat şi un prieten de încredere şi în toată cariera lui n-a primit niciodată nici măcar o mustrare verbală...

Emil râdea şi mânca şi-i evita privirea, roşu până-n vârful urechilor...

- Că rupe sala de forţă, iar la tir nu-l întrece decât colegul campion pe Bucureşti; că e săritor şi ajută pe toată lumea; că e un poliţist complet şi complex...

Şi-acum ar fi trebuit să-i spună că e un om care avusese o viaţă grea şi-o soartă anapoda - şi să încerce să-l facă să-i spună el continuarea... Dar n-avea suflet să facă asta - să-l întristeze şi pe el. Îi ajungea că se întristase ea - ce folos avea dacă-l umplea şi pe el de amar? Îl privi lung, cu înţelegere:

- Tu ce părere ai despre tânărul membru al forţelor de poliţie care m-a adus - şi care a spus toate aceste lucruri minunate despre tine?

Emil râdea şi-o privea lung şi nu răspundea...

Acum se simţea ea privită. Insistent. Aşa că întoarse capul şi îl privi lung pe Bogdan... Care terminase de ajutat prichindica şi-acum mânca şi se uita lung la ei doi...

"Ai grijă ce faci - că azi sunt cu familia!" Asta-i transmitea privirea lui - să stea cât mai departe de masa lor. O reacţie absolut normală - omul ăsta avea o familie frumoasă, împlinită... Şi nici măcar nu greşise faţă de ea. Planul lui cu *loverboy*-ul rămăsese, totuşi, la stadiul de plan!

Nu schimbaseră o vorbă! Aşa că... Emil şopti:

- Nu te mai uita la el.

De ce?

- De ce?

- Fiindcă rufele nu se spală de faţă cu familia. Aşa ştie el - şi-ar fi bine să te conformezi.

Cum adică?

- Cum adică?

- Adică ăştia au un fel de cod al lor - nu se-ncaieră niciodată atunci când sunt cu familia. Ce au de râs sau plâns, râd şi plâng între ei, bărbaţii. Mai ales când sunt cu copiii - nici unul nu se-apropie...

Aha! Deci, conform cu teoria asta, ea era în perfectă siguranţă - că era doamna Mihalache de faţă, şi-atât îi trebuia, să vadă că bărbatul ei are chestiuni neterminate cu jurnalista cea moţată...

"Apăi, stai aşa! Că nu e chiar aşa! Nu mă iau de-ai tăi - da' o chestie tot am să-ţi spun!"

Ridică mâna dreaptă... şi-l semnaliză scurt. "Eu... telefonez... ea." Şi-şi termină transmisiunea cu degetul ridicat - aşa, să ştie ce-l aşteaptă în caz că insistă să-i evalueze şi el vreo bucă! Pe nevasta ăstuia chiar c-o suna! Şi dacă nu-i dădea Emil numărul - o găsea aici, în mall, când şi când...

Ochii negri o priveau lung... "Prea bine. Te las în pace, mă laşi în pace." Aşa îi transmitea Bogdan... Sau nu? Oare i se părea ei? Oare îi transmisese altceva? Sau nu-i transmisese, de fapt, nimic?

- Bun. Acum fă cumva să nu intri-n vorbă cu el. În clipa în care aţi iniţiat o discuţie, "eşti mâncată". Ştie un milion de tehnici, pentru un milion de obiective pe care le-ar putea dori...

Plecă privirea spre propriul copan.

"Eleno, lasă-l! Lasă-l, că i-ai zis tot ce-aveai de zis! Emil e lângă tine! Nu-i păcat să pierzi ocazia astălaltă?"

Ocazia să... ce? Că era însurat...

"Eleno, să nu boceşti pe-aici!"

Copănelele astea chiar erau bune! Muşcă cu poftă:

- Oare ce pun pe ele?

- În mare parte, prafuri de gust. Cred că şi oul tot din praf e...

Corect - nu stăteau ăştia să spargă sute de ouă zilnic...

- E bun. E foarte bun.

- Este. Sunt profesionişti...

Râdea şi mânca... şi vedea cum Bogdan ia cutiile cu mâncare şi-şi conduce familia spre scări...

Păi, îi părea sincer rău că le stricase masa în oraş. Că apariţia ei îi făcuse să-şi ia mâncarea şi să plece. Şi ştia ea că şi Emil era uşor indispus! Chiar dacă mânca el cu poftă, ştia sigur că era în realitate reţinut şi înghiţea cu ghionturi... Oftă:

- Îmi cer scuze că azi nu sunt o prezenţă prea plăcută.

- Da' cine-a zis că nu eşti o prezenţă plăcută?

- Nu trebuia să zică cineva. Simt eu... Mă simt.

- Ai simţurile alterate. De la prafurile de pe pui. Eşti o prezenţă la fel de plăcută ca întotdeauna.

Începu să râdă:

- Ei, nu chiar - am avut şi momente mai bune...

El nega cu convingere... Familia Mihalache coborâse cu scara rulantă... Ea se simţea... rămasă aici sus, cu el, ca la un fel de întâlnire-şustă... Şi-ar fi trebuit să se scuze şi să plece, că nu era normal ca ea, femeie încă nedivorţată, să ia prânzul cu un bărbat însurat - risca să-i spargă lui casa... Dar nu putea să plece. Nu putea să se ridice. Nu putea să se depărteze de el aşa repede...

Probabil că or să mănânce; după care or să plece. Probabil că or să ia un taxi - adică, cu siguranţă, ea va comanda un taxi... El o s-o ducă acasă, şi-apoi o să se ducă la birou... Ea o să

rămână încuiată în casă, ascunsă...

Sau nu.

Scoase telefonul şi începu să caute... Emil trăgea cu coada ochiului şi mânca cu poftă... Cristina. Call. Suna...

- Bună, Elena!
- Bună. Ce faci - te-am deranjat?
- Nu, deloc! Sunt în drum spre redacţie - intru de la două...
- Aha! Şi pot să-ţi fac azi o vizită?
- Bineînţeles! Abia aştept să te revăd!
- OK. Mănânc şi vin.
- Te aştept.
- Paa!
- Paa!

Buton roşu:

- Cristina de la Agerpres. Trec azi pe la ea. În documentare, aşa...
- Aha! Şi te-ai gândit cum mă prezinţi?

Păi... mergea cu ea?... Negă:

- Nu e cazul. Că dl Mihalache e ocupat cu familia azi. În plus, nu cred că ai avea nevoie de prezentare.

Era neutru, semn că nu pricepuse nimic... Începu să râdă:

- Păi cine nu te cunoaşte pe tine, nea Emil de la a şasea, poliţist de nota 100, mare caracter şi mare coleg şi mare ajutor de nădejde, vicecampion la tir...

Iar râdea, roşu ca roşia... Şi-i era aşa de drag de el... Şi era însurat...

14,45

Mergea pe holul ăsta lung şi nu-i venea să creadă că nu mai lucrează aici... După atâţia ani de "tropăit" prin clădirea asta... şi duminică, şi pe 1 ianuarie, şi de Ziua Regelui, şi de ziua ei... Împinse uşa şi intră.

La vederea ei, jumătate dintre fete se ridicară. Nu se formaliză; le opri dintr-un gest şi păşi grăbită spre Cristina. Care se ridică, dar se opri la vederea lui "stai acolo" nerostit...

Înhăţă un scaun "din mers" şi-l mută lângă cel al redactorei de la Monden:

- Bună. Stai jos, că avem treabă.
- ... Bună...
- Bogdan Mihalache. Şeful firmei de bodyguarzi care păzeşte mall-ul Promenada. Băiat descurcăreţ de mare valoare, 45 de ani, posesor de BMW cât şalupa, gri-şobolan. Ce-ai despre el?

Cristina o privea lung...

- Bogdan Mihalache, 45 de ani. Are firmă de bodyguarzi şi-o familie aparent fericită - nevastă, fată şi băiat.
- ... Nu ştiu cine are firma de bodyguarzi din Promenada.
- Dar ai pe cine să întrebi, nu-i aşa?
- ... Cred că da! Totul e să mai fie la birou...

Şi se-apucase de tastat... Mâna se aşeză pe umărul ei:

- Ce mai faci tu?

Cine era?... Mădalina, de la Justiţie. Se grăbi să se ridice şi s-o îmbrăţişeze:

- Bună, bine te-am găsit! Uite, am venit şi eu pe la voi, cu o problemă stringentă...

- Tu ai probleme? Nu prea cred...

- Ba să ştii că am probleme mari!

- Nu cred că sunt mai mari decât ale noastre, care am ajuns să ne traducem singure textele...

Nasol! Ea ce să le facă - să le traducă benevol? Hm! Mădălina privi scurt ecranul:

- Ăsta-i problema mare?

- Da.

- Nasol. Că ştiu cine e. Bagă un youtube.

Ia! Ce căuta?... Hm - Mădălina tastase un "nume de scenă" care se termina cu meseria aia frumoasă care oferea "servicii bancare"... Acum alesese o filmare - un botez cu manelişti celebri şi mafioţi şi mai şi. Crâşmă mare, selectă, mese rotunde. La masa din mijloc, Bogdan - înconjurat numai de bărbaţi. Evident, ţinta tuturor era cel de la masa din dreapta, care arunca cu bani în manelist; dar pe ea o interesa Bogdan...

- Care dintre ei te interesează?

- Ăsta.

Puse degetul pe cămaşa lui Bogdan. Mădălina întrebă:

- Da' de ce te interesează el?

- Păi, să spunem că ne vedem zilnic - eu "lucrez" în mall-ul pe care-l păzeşte el. Şi n-aş vrea să interacţionez prea mult cu el.

- Ar fi foarte bine să nu interacţionezi deloc-deloc. Ăsta e şeful ăstuilalt.

Poftm?

- Şi la ei e la fel ca în finanţele mondiale - ăia care apar prin ştiri şi prin poze sunt paravanul. Adevăratul boss e ăla despre care nu se vorbeşte nimic niciodată. Ăla schimbă ora şi stinge lumina, cum se spune... În scena asta, Bogdan al tău îi spune ăstuilalt, vărul lui mai mare, câţi bani să arunce şi în cine. Şi ştii bine cine-i ăsta, da?

Da, ştia cine era "maşina de aruncat bani" căruia îi dedica manelistul "fără număr". Deci Bogdan Mihalache era, în realitate, mai "tare" decât vărul lui - somitate în materie de împrumuturi bancare şi recuperări. Avea o problemă intergalactică deja: şeful maşinii de aruncat banii "se băga *loverboy*" la madam Popescu? Sau avea ea aşa un moţ irezistibil care fura inimile bărbaţilor...

- Dacă trebuie să interacţionezi cu el, eu zic să te transferi cu munca în alt cartier. Că ăsta-i foarte cerebral - ăsta, ca deşteptăciune şi *spark*, ne taie pe toate de-aici, cu tot cu şefu'-n frunte.

Serios?!

- Şi ştie ce vrea, ştie cum să obţină, ştie cum să nu se prindă nimeni că el obţine ceea ce vrea... Ăsta e "de neprins", dacă înţelegi ce vreau să spun. Adică dacă aş fi o super-puştoaică, super-ultra şi bengoasă tare, eu să ştii că l-aş vedea pe-ăsta ca un fel de Nirvana, aşa - dar nu m-aş risca s-ajung la el. M-aş mulţumi cu lotul lu' Dinamo, cu italieni bătrâni şi bogaţi, cu traficanţi de droguri... N-aş risca cu ăsta.

O privi lung, cu subînţeles:

- E însurat şi-are doi copii.

- Normal! Nu trebuie să aibă şi el o familie? E sărit de 40 - ce naiba!

Clar - nu-i era scris să-l priceapă pe acest Bogdan Mihalache!

- Nevastă-sa e cea mai aranjată femeie de pe planeta asta! E în perfectă siguranţă, nimeni nu-i suflă un fir de păr, nimeni n-o deranjează cu cuvinte nepotrivite... În schimb, are nişte sarcini care-i dau migrene...

Pe bune? Nu-i angaja bărbatul ei o femeie la curăţenie şi-o bonă la copii?... Nu. Că în casa lor se petreceau lucruri şi existau obiecte despre care cel mai bine era să nu ştie nimeni. În plus, la aşa valoare de bărbat care reprezenta Nirvana multor puştoaice super-ultra... Mda!

- În general, nevasta asta e luată de tânără. Şi respectată aşa cum se cuvine. Şi-atât.

Era "nevasta lu' mama", probabil. Sau "a lu' tata". Sau "sursa iniţială de finanţare". În fine - nu mai conta, de vreme ce ea tocmai scăpase de ameninţarea pe care-o reprezenta acel bărbat!

Dar, preventiv, hai să mai afle unele lucruri:

- Cam câte amante-i daţi?

- Nici una. Ăsta nu-şi ia amantă decât dacă-i pică la inimă. Are multiple "scăpări", singulare în marea lor majoritate - dar amantă...

Deci ea s-ar fi integrat la "scăpări" - că nu-i venea să creadă că era ea aşa ravisantă încât s-o dorească omul ăla de amantă statornică... Deşi, dacă se gândea un pic mai bine, dacă Bogdan şi-ar fi dorit "o scăpare" cu ea, ar fi abordat-o în prima zi - cu flori şi bomboane şi cuvinte frumoase, aşa cum se face... Sau chiar crezuse că parolele conturilor sunt la ea?

- Păi dă-ţi seama ce-ar însemna să se afle că ăsta calcă pe de lături - şi duce flori la alte adrese! În condiţiile în care el e "de neprins", dă-ţi seama câţi visează la o percheziţie la amanta lui!

- Corect!

- Şi câţi visează la un interogatoriu cu amanta lui!

Corect! Şi-atunci...

Să-i fi picat ea cu tronc lui Bogdan Mihalache? Că prea se hotărâse să ajungă pân' la ea! Îi bumbăcise amantul, îi aţinuse calea, îi păzise ore-n şir blocul... N-ar fi făcut toate astea pentru o duduie de 35 care-l "inspira" la o partidă şi-atât. Mai ales când era vorba despre o duduie de 35 al cărei chip se tot televizase luna trecută... Pe de altă parte, cazul directorului Popescu picase în discreţie. Nu se mai auzea nimic de ei, dar nici de bani... Aşa că Emil avea totuşi dreptate - atenţia lui Bogdan pentru ea era, totuşi, foarte ciudată...

În fine! Zâmbi:

- Fetelor, vă dau o veste! Dacă mergeţi la fumat, o să aveţi o mare surpriză...

Şi scoase pachetul din geantă, iscând hohotul general de râs... Se ridică şi porni spre uşă:

- Am descoperit, recent, ce frumoasă-i viaţa de jurnalist - şi mai ales cât de interesantă e! Haideţi la o pipă, să vă spun ce fotomodele se-ncurcă zilele astea cu fotbalişti! Să vedem dacă-mi amintesc care cu care; dacă nu, nu-i bai, că am reportofonul la mine - şi e plin-ochi...

Ieşi, însoţită de fostele ei colege, învăluită într-o atmosferă veselă, cu râsete şi chicoteli şi aprecieri neaoşe...

Ştia cu certitudine două lucruri. Primul, că era centrul de interes al tuturor - cea mai importantă, mai ascultată şi urmărită persoană din Agerpres la ora asta. Al doilea, ştia că Mirela nu ieşise cu ele. Cumulul acestor două certitudini, faptul că era populară şi-o ignorase complet pe cea care, în urmă cu nici două luni, decisese să fie răutăcioasă şi acră cu ea în mod gratuit, o făcea să se simtă foarte bine. Foarte liniştită şi fericită, un pic euforică... Se simţea răzbunată...

20,40

Ţrrr!

Oftă greu şi se ridică. Venise Orlando. Avusese tren la şase jumate; plus drumul gară-ea...

O să încerce să-l ţină departe. O să încerce să-l oprească. O să încerce să-i impună noua conduită faţă de ea - conduita amicală. Spera s-o accepte...

Descuie şi deschise larg uşa. Iar Orlando nu zâmbi:

- Bună.

Păşi în spate:

- Bună. Intră.

Se conformă... aşa că ea păşi în spate şi se grăbi să intre-n discuţie:

- Ce fac? Cum se simt?

Tânărul ezită... şi începu să se dezbrace:

- ... Ea e binişor - are nişte fracturi, capul spart... Mama ei e în post-operator. Medicii sunt rezervaţi.

Rezervaţi?!

- Rezervaţi?

- Da. Au operat-o şi a făcut nişte complicaţii...

Mm, ce tâmpenie! Oare de ce trebuia să fie viaţa aşa? Îi arătă spre bucătărie şi intră prima - ca să n-o prindă în uşă şi s-o sărute:

- Intră. Bei o cafea?

- Dacă ai făcută...

Luă ibricul şi-l umplu cu apă. Şi-l puse pe aragaz... Piruetă:

- Azi m-am dus la Agerpres, la fostele colege.

Orlando se dovedise a fi un copil cuminte - se aşezase şi-o privea. Şi tăcea. Vedea limpede pe chipul şi în atitudinea lui neplăcerea cauzată de modul cum fusese întâmpinat. De unde până acum ea obişnuise să-l ia în braţe şi să-l sărute, azi lucrurile stătuseră cu totul altfel... Mimica lui era... neplăcut surprinsă. Cel puţin neplăcut surprinsă, de fapt. Orlando era în pragul furiei - o furie cauzată de disperarea caracteristică adolescenţilor ce se simţeau părăsiţi, lăsaţi în urmă, abandonaţi...

"Hai, Eleno - ceartă-te cu el! Ca să plece şi să vă despărţiţi!" Îşi compuse o mimică serioasă:

- Te-a urmărit cineva până aici?

- Nu cred.

"Aah, ce prostie!" Lovi uşurel cu palma în dulap, că ea cică era nemulţumită de incertitudinea lui... Evident, tonul lui prinse o nuanţă de indignare:

- Trebuia să mă urmărească cineva?

- Nu; trebuia să fii tu atent dacă te urmăreşte cineva. Că azi m-am ciocnit iar de domnul cu şalupa gri-şobolan. Şi am aflat cine e, aşa că ar fi fost tare bine să fii atent dacă te-a urmărit cineva!

Orlando se încruntase îngrozitor - şi-acum răbufni:

- Auzi? Ce-mi tot spui mie despre ăla? De ce-mi tot spui ce face ăla? Crezi că mă interesează?

Ia uite-l! Îşi compuse şi ea o mimică încruntată! Păi numai el?!

- Sau încerci să-mi dai papucii?

Aha! Asta era pista de urmat! Trase aer...

- Sau poate vrei să-mi mărturiseşti ceva!

Stop! Ridică imediat degetul de atenţionare, că nu-i permitea s-o facă "curvă" nici măcar printr-o aluzie fină...

- Nu ridica degetul la mine! Că n-ai dreptate, să ştii!

- Nu eu i-am zis să se ţină după mine!

- Da' ţi-a plăcut când ai descoperit că se ţine după tine, nu?

- Nu ştiu ce naiba încerci să insinuezi; dar

- Nu insinuez nimic! Mă-ntreb de ce nu mi-ai zis de el încă din prima zi! Sau măcar atunci când am ajuns la tine bătut bine! De ce nu mi-ai zis nimic de el?

- Ba atunci ţi-am zis!

- Ce mi-ai zis? Că o să te ocupi de el! Te-ai ocupat, nu?

Scutură degetul moralizator:

- Nu face aluzii de-astea. Nici în glumă, nici în joacă, nici la nervi - niciodată!

Orlando se ridică şi ţâşni spre uşă:

- Ei, stai aşa! Stai că vezi tu acu'!

Şi cum nu se descălţase, tânărul îşi luă geaca din cuier şi ieşi. Şi nu se mai obosi să tragă uşa - se repezi la scări. Hm...

"Eleno, ai mai obţinut o victorie. Încuie uşa şi pregăteşte-te să-l laşi să sune la sonerie până frânge bumbul ăla."

Încuie uşa, reveni în bucătărie şi opri focul. Şi aruncă apa - că ea nu bea cafea seara, înainte de culcare, tocmai ca să poată să doarmă... şi să uite... singurătatea...

Îi părea rău pentru Orlando. Îi părea rău după Orlando. I se părea infernal traiul fără el! Dar traiul cu el ar fi fost o loterie. Iar şansele de câştig ar fi fost, totuşi, infime. Mai bine, deci, că decisese să se despartă de el. Duipă comportarea ei de azi, după discuţia lor, Orlando o să se înfurie şi-o să-i întoarcă spatele - şi n-o să mai privească înapoi. Iar ea o să bocească... şi, încet-încet, o să uite. La urma urmei, nu putea spune că mai avea semne de întrebare! Ar fi trebuit să-i fie relativ uşor să-i găsească tânărului defecte...

25 noiembrie 2015. Miercuri.

15,15

Deci, se ducea la Obor - şi, când se-ntorcea acasă, "trăgea" cea mai uriaşă salată "cu de toate" care încăpea în cea mai mare oală din casa ei! Ieşi din scară, viră la dreapta...

Simţi cum se înfurie...

Bogdan o aştepta. Din nou. Tot la volanul şalupei lui, tot cu geamurile alea fumurii închise - că era frig afară... Păi, azi avea ac de cojocul lui.

Se opri şi scoase mobilul. Net, youtube... Scoase şi căştile - doapele noi-nouţe... Iar telefonul începu să sune.

Ştia că el era. Avertismentul lui Emil venise la timp - şi Bogdan ştia că, în clipa în care "monologul" lui se va transforma în dialog, el va pune mâna pe cea mai puternică pârghie spre ea! Că nu era bodyguard, ci interlop - ştia deci un milion de şmecherii şi era persuasiv şi stătea bine cu psihologia... Şi ştia că o mai speriase el de vreo două-trei ori, aşa că ştia "cum se face"...

Nu. Îi refuză apelul. *Play youtube*. Apăsă pe primul link, deşi habar n-avea ce dracu scria acolo şi ce-o să audă...

O piesă de Andra. *Whatever* - n-o interesa, n-o asculta - ideea era să fie cât mai inabordabilă... Trecu pe lângă şalupă... Viră la dreapta, trecu de *Thug #1* şi porni spre metrou. Că iar lua metroul - aşa, ca să-l calce pe-ăla pe draci şi pe nervi!

Voise să se ducă până la Obor. La Obor o să se ducă - dar numai după ce se plimba pe toate magistralele de metrou disponibile! La dracu! Azi era liberă! Avea toată ziua la dispoziţie! Şi-o să "i-o dedice" lui Bogdan! Măcar să aibă el atâta motorină... şi atâta răbdare, câte staţii avea Metrorex-ul!

Zâmbea...

23,55

Azi fusese o zi "oarecum minunată". Oarecum, fiindcă era îngrijorată pentru Orlando...

Thug #1 se plimbase cu ea, cu metroul, toată magistrala. Îl ţinuse sub supraveghere - şi, de la un punct, nici el nu se mai jenase şi se-aplecase pur şi simplu, să vadă ce planuri are muierea aia, coboară sau mai stă! Trecuseră, probabil, prin toate gradele de neplăcere. Şi, după vreo oră jumate de "păzea că se crapă uşile", nervii lor reveniseră la punctul zero. Atunci coborâse şi se urcase-n tramvaiul 1 şi se dusese la Obor. Şi constatase, zâmbind, că dl Bogdan Mihalache avea nerv de oţel şi chiar plănuise un amantlâc straşnic cu ea - o aşteptase în capătul parcării, chiar lângă piaţă...

Îşi cumpărase toate cele necesare salatei şi pornise spre casă. Pornise... "gândit" - se dusese spre fundul pieţei, ocolise până la tramvaiul 21, se-ngrămădise cu grămada şi traversase spre tramvaiul 1... BMW-ul gri-şobolan o aşteptase în faţa scării - şi-l ignorase...

Descoperise azi beneficiul căştilor-doape. Nu o trăgea curentul. Nu făcea otită. Nu ascultase muzică, realizând că în timp ce ea aude bum-bum Thug #1 şi Thug #2 puteau discuta între ei cum s-o ia pe sus mai bine sau cum s-o sperie mai straşnic! Aşa că ascultase... zgomotul străzii. Zgomotul înfundat al străzii. Doapele alea erau minunate...

Dl Mihalache n-o mai deranjase cu telefoanele. Emil nu-şi făcuse simţită sau văzută prezenţa. Orlando n-o căutase nicicum... Oftă greu - că se terminase mica ei relaţie cu tânărul ăla minunat...

Nu ştia nimic de el. Nu ştia dacă era bine, dacă trecea cu bine peste ruperea de ea... Şi nici nu putea să întrebe, sau... Nici nu-i venea să-i scrie - că era şmecher, putea specula slăbiciunea ei şi putea veni s-o împace... Şi-ar fi reuşit, pentru că singurătatea era cumplită...

27 noiembrie 2015. Vineri.

16,20

Avusese o zi minunată. Se bucura mult să constate că o săptămână minunată se sfârşea cu o zi minunată...

Trase uşa şi intră în Mega. Că trebuia să vorbească cu Emil. Luă coşul, se grăbi spre raionul cu produse congelate... Nu aşteptă mai mult de zece secunde - paşii se apropiară iar el şopti:

- Te aşteaptă în faţa blocului. Din nou. O să discut eu cu el.

- Cine, Bogdan? Dă-l dracu! Mai ştii ceva de Orlando?

Emil Popescu o privea lung; părea profund dezamăgit... Se grăbi să se explice:

- ... Ne-am certat, ultima oară când ne-am văzut. Am fost distantă cu el, i-am vorbit despre Bogdan... Bănuieşte că s-a terminat, dar nu-i genul care să accepte aşa uşor chestia asta. Şi mi-e frică să nu facă vreo prostie!

N-o credea. Poliţistul rămăsese "blocat" în ideea aia care spunea că madam Popescu se-ndră-

gostise de golănaş, şi nu voia să iasă din ea "neam"... Oftă greu:

- Orlando mi-a făcut mie un serviciu imens - m-a scos din depresie şi m-a ajutat să trec peste porcăria care s-a petrecut în viaţa mea. Şi nu accept ca eu să mă caţăr pe el şi să ies la suprafaţă. Nu accept să-l bag pe el la fund.

- Am înţeles. Din câte ştiu eu, se duce zilnic la liceu, la orele la care trebuie să se ducă, după care se duce glonţ acasă şi se încuie în camera lui. Mai departe, numai el ştie - îţi dai seama că Poliţia filează cazuri serioase, nu...

Serios? Ridică o sprânceană la el:

- Iar Orlando e un caz semi-serios? E filat doar *outdoor*?

- Orlando nu e filat deloc. La rugămintea mea, poliţistul care-l "păstoreşte" a pus o puştoaică din clasa lui să-l informeze apropo de ce face Orlando, unde şi când.

Ouch! Făcuse o gafă...

- Poliţia e prost finanţată, prost dotată şi nu face angajări; aşa că ne facem unul altuia diverse servicii şi ne bazăm pe spiritul civic al cetăţenilor...

Bufni în râs - şi-şi acoperi gura cu palma. Emil se stropşi, în şoaptă, râzând şi el:

- Acu' ce faci - râzi de metodele poliţieneşti?

Negă. Şi-apoi aprobă. "Aah, Doamne! - dacă n-ai fi tu însurat..." Emil făcu un pas spre ea:

- Ştii, mă întrebam - oare cum ai "suporta" o cafea, o piesă de teatru şi-o plimbare?

Cum-cum? Piesă de teatru? Plimbare? Cafea?

Hei! Poliţistul venea spre ea! "Şterge-o! Că iar te pupă!" Păşi spre dreapta:

- În general, le-aş suporta foarte bine - dar azi sunt obosită, aşa că nu cred că...

Băgă coşul în turnul de coşuri, împinse uşa şi ieşi.

Şi realiză că, în maximum cinci secunde, ieşise de după rafturile din spate, traversase magazinul, abandonase coşul şi ieşise în bulevard. Şi...

"Şi te-ai făcut de râs, fiindcă ai fugit ca disperata. El a încercat să te invite să ieşi cu el, iar tu l-ai refuzat şi-ai fugit în maximum cinci secunde." De parcă era speriată de bombe, sau şocată, sau ciudată... Probabil că o credea ciudată...

Mintea ei "procesă" informaţia - era în faţa magazinului, se uita spre casă dar nu se clintea de-acolo. Şi cum poliţistul Emil Popescu avea "sarcina" de-a o fila, adică de-a se ţine scai pe urmele ei, realiză că el o să iasă după ea. Şi-o s-o prindă.

"... Măiculiţă, Eleno - ce repede ştii să mergi, când vrei tu!" Nici cei doi Thug, dacă fugeau "cu schimbul", nu reuşeau s-o ajungă din urmă.

Viraj stânga! Uite şi şalupa! "Dă-o dracu de şalupă! Glonţ acasă! Încuie uşa şi opreşte mobilul!"

Ding!

N-avea timp să vadă cine ce-i scrisese, că ea se grăbea foarte tare...

Viraj stânga, descuie, intră, trase uşa... Şi era în siguranţă.

"Asta dacă nu cumva Bogdan Mihalache ţi-a aflat codul de la interfon. Nu de alta - dar, dacă l-a aflat Orlando, cât de greu i-ar fi lui Bogdan..."

Urca scările, gâfâind... Scoase totuşi telefonul. Că îi prindea bine să-l aibă la îndemână, în caz că trebuia să sune la 112! Telefonul piuise pentru că... Pentru că îi scrisese Emil.

"Am bilete la Naţional, de la opt. Dacă crezi că o cafea te-ar ajuta să învingi oboseala..."

Se opri. Emil insista - numai el ştia de ce... Şi numai el ştia de ce nu se ducea cu nevastă-sa, la urma urmei... De ce părea dornic să se etaleze în centrul centrului Bucureştiului alături de o femeie, alta decât nevastă-sa...

"Eleno, intră-n casă. Şi-i răspunzi după ce încui uşa."

Urcă, intră, încuie şi apăsă ecranul...

"Îţi mulţumesc de invitaţie. Din păcate, anumite motive obiective mă obligă practic să o refuz."

Send. Ce înţelegea, înţelegea. Oricum, se simţise datoare să-i ofere şi varianta "cizelată" a

fugii ei din preajma lui. Şi-aşa...

"Şi-aşa, Eleno, hai să fim serioase - şi tu, şi eu, gândul tău! După plecarea lui Orlando, ai rămas singură! Şi, la cei 35 de ani ai tăi, ce mari opţiuni mai ai? Ce mai poţi să alegi, din marja 35-45? Divorţaţi şi văduvi! Că restul sunt însuraţi..."

Aşa se indispusese... Aşa o indispusese nenorocitul ăla de gând...

Azvârli geanta pe masa din bucătărie. Că ăsta era adevărul gol-goluţ! N-avea rost nici măcar să încerce să se mintă că tocmai ea îl va găsi pe unicul bărbat frumos şi cult şi plin de bani şi de înţelegere şi de bun-simţ şi de toate cele pozitive, care nu se-nsurase până acum fiindcă o aşteptase pe ea! Ea, Elena Popescu, mai avea de ales doar dintre divorţaţi şi văduvi. Marja "peste 35" - adică gata sictiriţi de viaţă, care mai aveau ca unic scop să mănânce şi să doarmă. Că plecau la serviciu a doua zi...

Nemernicul ăla de Mihai îi mâncase viaţa! Toată viaţa! Îi distrusese tinereţea! O legase de casă şi de gătit şi spălat şi călcat, iar el se distrase! Şi-şi refăcuse viaţa! Şi uite-o pe ea, la 35, cum... Cum se aşeza în cur pe jos, undeva în casa aia cu trei camere pe care-o s-o confişte curând statul român, şi bocea, ca proasta, încercând să acopere cumva tăcerea rece a singurătăţii...

21,45

Luă telefonul. Îi activă ecranul. Nimic - nici un mesaj de la Orlando. Sau de la Emil. Sau de la Bogdan. Hm...

Pe la şapte jumate, după ce se săturase de bocit şi înghiţise şi-al doilea calmant, se simţise îndeajuns de disperată ca să coboare la el. Aşa că luase sacul cu gunoi şi coborâse. Dar zicala aia cu caii şi câinii era adevărată. Se aplica. Nu era Mihalache Bogdan în faţa blocului ei fix atunci când îl voia ea acolo. Aşa că oftase şi aruncase gunoiul. Şi revenise în casă, luase telefonul şi-l sunase pe Orlando. Iar el nu-i răspunsese... Amintindu-i astfel că "se terminase"...

Îl mai sunase la opt. Şi-apoi şi la opt jumate. El nu-i răspunsese nici, nici. Era aproape zece şi uite că el n-o sunase nici măcar ca să-i spună să nu-l mai deranjeze! Iar chestia asta...

Orlando... Apăsă butonul verde. Chiar dacă se făcea de râs insistând atâta. Chiar dacă se... "cobora" faţă de el până la un nivel inferior lui. Avea ea ceva defect în cap, ceva ce-o învăţa să gândească feminist şi cu nuanţe de gâscă, ceva ce-i spunea că şi el suferă... Că şi lui îi e greu, pentru că şi el se implicase în

- Da!

Poftim?... Îi răspunsese?...

- Da, Enna. Spune.

Da, îi răspunsese. Se auzeau nişte başi de-ăia "de campionatul mondial de rave" - şi lume, gălăgie...

- Aloo!
- Bună. Ce faci?
- Uite, bine! În club!

Aha! Deci el era în club! Mişto!

- Eu sunt acasă. Şi mă îngrijorez de mama focului când te sun şi nu-mi răspunzi şi-apoi nu mă suni.

Bum-bum-bum-bum! Fete, băieţi, râsete... Nu, n-avea nici starea, nici răbdarea necesare să caute printre râsetele alea vocea lui:

- De ce n-ai mai dat nici un semn de viaţă?

- Nu ştii de ce?

- Nu. Şi nu ştiu nici de ce nu m-ai sunat. Dacă tot m-am apucat să te sun ca turbata, din juma' în juma' de oră, de ce nu m-ai sunat?

- Păi n-avea rost să te sun!

- Ce vrei să spui?

- Păi de ce să te sun? Ca să ce?

- Ca să-mi confirmi că eşti bine!

- Da' de ce să-ţi confirm chestia asta? Sau te aşteptai să mi se întâmple ceva? Şi să nu fiu bine?

Hai, că o zăpăcise de tot...

- Orlando, lasă chestia asta! Las-o, că...

"Ia, stai aşa! Dă-te aşa!" Îl auzise clar spunând asta - şi-apoi Orlando turui în telefon:

- Te-am lăsat să-ţi faci de cap cu cei doi bărbaţi potriviţi pentru tine! Interlopul şi poliţistul! Că eu nu sunt bun pentru tine! Iar rahatul ăla care-a fost între noi a fost aşa, antren de plictis!

"De ce dracu vorbeşti aşa? Tu chiar crezi ce spui?" Nu putea să scoată un sunet, fiindcă robinetul rămăsese deschis; aşa că ea plângea în ultimul hal, iar el probabil că nu-i auzea suspinele - că continua:

- Da' am văzut că insişti. Şi m-am gândit că poate-ai terminat cu ei! Nu?

Tăcuse? De ce tăcuse? Aştepta răspunsul ei?

- Nu-i aşa, Enna? Ai terminat cu ei? Şi ai rămas iar singură, aşa că ţi-ai amintit de mine?

Nemernicul ăsta mic avea şi "tehnică", şi vocabular amplu, şi noţiuni de psihologie probabil...

- O să vin la tine mâine. Când mă trezesc. Nu ştiu când - că sunt în club, iar chestia pare să se prelungească până spre dimineaţă.

Deci o să vină la ea mâine, când avea şi el timp...

- Enna? Mai eşti?

Nu. Pentru el, nu mai era. Activă ecranul, apăsă butonul roşu... Lăsă telefonul pe masă...

Orlando nu era prost. La urma urmei, avea dreptate! Ea se preocupase de poliţist, de interlop... Nu atât ea, ca persoană, cât mintea ei. Era un adult echilibrat; ştia să-şi analizeze acţiunile şi-şi asuma greşelile. Şi-şi aprindea chiar acum o ţigară - că trebuia să calculeze.

Ea făcuse faţă de omul ăsta, faţă de Orlando, mai multe greşeli. Îi acceptase apropierea, şi asta fusese greşeala ei. Îi acceptase intruziunea în viaţa ei - tot greşeala ei, care-i deschisese uşa de fiecare dată. Acceptase relaţia fizică cu el. Acceptase continuarea relaţiei fizice cu el. Acceptase tot ceea ce-i ceruse el... Şi el greşise. Nu era numai vina ei. Dar, după părerea ei, 50% din vină îi aparţinea ei. Şi era proastă când calcula aşa - ar fi putut să-şi asume doar 10%, pe motiv că e femeie şi că pe-atunci fusese într-o situaţie disperată şi că el profitase de psihicul ei zdruncinat de toată tevatura...

Ea greşise 50%. Trebuia să încerce... Nu. Nu trebuia să-şi îndrepte greşeala. Nu era o greşeală să se simtă atrasă de bărbaţi mai în vârstă decât ea. Nu era...

Nici ea nu mai ştia...

În orice caz - Orlando era azi, acum, într-un club. Iar ea voia să reuşească să se rupă odată de el - şi fizic, şi mai ales psihic. Aşa că trebuia să se ducă şi "să parafeze" despărţirea. Aşa cum se face - cu scandal, cu acuze, cu azvârlit de răcoritoare în capul mândruţei lui... Cu toate artificiile necesare ruperii definitive a relaţiei lor.

Se ridică şi porni spre dormitor - o să se schimbe şi-o să se ducă după el. Şi-o să se facă de râs pe-acolo, o să fie principalul subiect de râs din seara asta, pentru că altfel nu se putea rupe ea...

23,12

Expresia generică "în club, în Regie" era menită să ascundă un elefant după două cireşe mititele. Acest "Regie" cuprindea atâtea cluburi, terase, restaurante şi puburi, că părea mai degrabă un centru al destrăbălării decât un centru universitar! Şi toate erau pline! Pline-ochi, că era vineri şi era noiembrie şi toţi se adăposteau la căldură...

Împinse uşa şi ieşi. Şi trase aer în piept - aer rece, curat... Expiră adânc... Avea senzaţia că "scoate fum", ca un intoxicat proaspăt salvat dintr-un incendiu...

"Apăi dacă şi tu, fumătoare deja, ai simţit că te sufoci înăuntru, dă-ţi seama care-ar fi opinia unui nefumător..." Mai existau nefumători pe planeta asta? Se îndoia sincer...

Porni spre poartă. Spre poarta complexului Regie. Trecuse cu taxiul printr-o poartă. Acolo voia ea să ajungă, ca să găsească alt taxi şi... Ding!

Cineva îi scrisese ceva. Presimţea că Emil decisese totuşi s-o certe bine-bine... Da - el era.

"Gata clubbing-ul?"

Se opri. Şi se puse pe apăsat ecranul. Apăsa, apăsa - şi nu se mai oprea să-şi corecteze greşelile de tastare, că nu gramatica şi ortografia erau importante acum...

"Orlando era, la nouă şi-un pic, într-un club. Mi-a vorbit de sus şi a folosit cuvintele care m-au determinat să ies din casă şi să-l caut. Nu e aici. Acum plec din Regie şi mă duc spre Tei. Dealtfel, mă aştept să fie de negăsit. Pentru că e parolist: mi-a lăsat timp să-mi fac de cap cu cei doi bărbaţi potriviţi pentru mine, poliţistul şi interlopul, iar la mine o să vină mâine, după ce se trezeşte. Că acum e în club. Deci n-am să dau de el azi. Dar mă duc totuşi până acolo."

Send. Îşi continuă drumul spre poartă. Ciudat - nu era supărată, nu... Foarte ciudat! Ding!

"De ce te duci totuşi până acolo?"

Stop! Tasta...

"Fiindcă îmi doresc să se termine. Pentru mine - îmi doresc să se termine odată."

Send. Trecu de poartă şi ciocăni la geamul primului taxi.

- Da!
- Sunteţi liber?
- Unde mergeţi?
- În Bamboo.
- 50 vă costă până acolo.

Mm... Aprobă cu capul şi trase portiera. Şi scoase bancnota şi i-o azvârli peste umăr - ca la curve, aşa. "Ai primit darul - acu' prestează!" Ding!

"Iar ai uitat să mă anunţi că pleci de-acasă."

Tasta...

"Unu: filajul meu te anunţă prompt când plec eu de-acasă. Doi: m-am gândit că nu ţii neapărat să ţi se urle-n faţă, într-un club arhiplin, că poţi să mă păstrezi tu, că el se retrage. Trei: nu cred că a mă plimba pe mine noaptea prin cluburi îţi aduce niscai beneficii în familie. Şi patru: dacă ăla mă voia neapărat, mă lua cu japca până acum. QED."

Send. Acum n-o să-i mai răspundă - partea cu serviciile în familie şi aia cu luatul cu japca o să-l zăpăcească, aşa că n-o să-i mai răspundă...

Bucureştiul era... gol. Îngheţat. Negru şi jegos şi pustiu. Nici măcar maidanezi nu mai avea. Becurile astea noi, economice, dădeau o lumină galbenă ca de înmormântare... Ca de război, sau de stare de holeră... Doamne, în ce hal arăta micul Paris!

... Oare cum arăta marele Paris? Nu fusese niciodată la Paris... Şi nici n-o să se ducă vreodată la Paris...

Activă ecranul. Messenger... Alina... Părea că e online. Era unşpe noaptea; oare o deranja?

"Ai fost vreodată la Paris?"

Send. Oftă greu - individul ăsta, şoferul, avea timp de pierdut, aşa că era singura maşină care stătea la un semaforaş mititel şi nefolositor...

"Ei, bună! Da, am fost de două ori."

Aha! Ea fusese! Interesant! Tasta, în acelaşi timp cu ea...

"Bravo! Câţi ani ai tu?"

Send...

"Păi, "doar" 28. Dar asta nu e concludent, nu? Privind prin prisma întrebării tale, vârsta nu e concludentă!"

Poate că nu era concludentă. La urma urmei... Alina continuă:

"Te gândeşti să pleci la Paris?"

Oftă greu - şi-aşa, până-n Tei n-avea ce să facă!

"Nu. Mă gândesc că n-am fost niciodată la Paris."

Send. Aproape imediat, colega ei începu să scrie... Şi scria... Scria...

"Aa, stai liniştită! Eu am fost de două ori, trimisă de revistă - că altfel nu-mi permiteam."

Da, dar fusese acolo - vorba aia! Călcase pe asfalt parizian! Ea, Elena Popescu, putea să se uite pe Google, la *ground level*...

"Ştii, la Săptămâna Modei. Dl Drăghici a zis că are o singură redactoră cu craci lungi - aşa că pe ea o trimite pe la prezentări. Şi m-a tot trimis..."

Zâmbi "cu dinţi" - era teribilă colega ei Alina... Era înaltă, într-adevăr - normal că şi picioarele erau mai lungi decât media...

"Dar uite că la Braşov m-a trimis cu tine. Semn că n-a uitat că eu la anul fac nunta, aşa că la primăvară n-o să mai pot să plec în deplasare la Paris."

Mm, îi venea s-o pupe! Fata asta o făcuse să zâmbească - adică aproape să râdă! Şi nu era lucru uşor, după ce se deschiseseră robineţii...

"Oricum o să mă întrebe dacă vreau să mă duc la Paris. Eu o să-i amintesc că nu pot şi-o să-i sugerez, subtil, că mai are o redactoră - care n-are craci chiar aşa de lungi, dar are un moţ tare french! Şi gata - te trimite la Paris!"

Râdea şi-i venea să plângă - fata asta o simţise, îi simţise supărarea şi încerca din răsputeri s-o înveselească puţin...

"Dl Drăghici e un om de aur. O să vezi!"

Da - nu se îndoia că ea îi va şopti şefului lor o mică informaţie, apropo de Enna Popescu şi Paris... Zâmbi - şi apăsă ecranul.

"Şi tu eşti un om de aur. Te pup! Pa!"

Unde ajunseseră? Pe Ştefan cel Mare...

Ar fi putut să-l pună să oprească la fântâna lui Onţanu - şi să se ducă acasă. Omul n-ar fi protestat, că îşi încasase deja banii pe cursă. Dar... Oare era bine să se ducă după Orlando? Era bine să-l şi găsească? Dacă-l găsea cu vreuna? Da' dacă-l găsea cu mai multe?... Dacă-l găsea cu una dintre fetele care veniseră şi la ea? Cu Maya? Sau cu Geo? Dacă îl găsea cu Zoe-n braţe?

Ding! Cine era acum?... Emil?

"Ai dreptate - prezenţa mea te discreditează. Colegul meu te aşteaptă deja lângă intrarea în Bamboo. Stai liniştită, că şi el a studiat nişte arte marţiale, aşa că..."

Ciudat - poanta cu artele marţiale n-o făcuse nici măcar să clipească...

... O să se ducă-n club. Şi-o să-l prindă. O să-l găsească şi-o să-i spună... Poate că n-o să-i spună nimic. Poate că nici n-o să-l lase s-o vadă! Poate că o să stea pitită pe-acolo şi-o să-l spioneze...

28 noiembrie 2015. Sâmbătă.

9,30

Fuma. Îl aştepta pe Orlando... şi avea sentimentul că era prea devreme pentru chestia asta. Chiar dacă el s-ar fi culcat aseară la zece jumate - n-ar fi venit la ea înainte de patru jumate-cinci după-amiaza. Aşa, din principiu. Ar fi lăsat-o să-l aştepte, ca proasta...

Intrase ieri în Bamboo. Îl căutase pe-acolo - şi nu-l găsise. Se dusese şi în Bellagio - şi nu-l găsise nici acolo. Renunţase. Venise acasă, iar poliţistul probabil că-i mulţumise-n gând...

Îi scrisese. Îl întrebase unde e. El nu văzuse mesajul... Nici acum, de dimineaţă, mesajul ei nu fusese citit. Şi cum ştia cum funcţiona Messengerul, ştia că el aflase de mesajul ei. Dar nu fusese curios ce-i scrisese - şi nu-l citise. Chestia asta o durea...

Fuma. Îi venea să deschidă geamul şi să se-arunce-n cap, că domnul poliţist se făcea că nu pricepe... Şi venea la ea acum, la nouă jumate... Ochii negri se ridicară, scurt, spre geamul ei. Şi-apoi reveniră către uşa scării. Oftă greu - nu era foarte sigură că va putea să reziste unor aluzii, sau unei noi muştruluieli...

Se simţea obosită. Şi fizic, şi psihic. Amestecătura asta cu Orlando şi Emil şi Bogdan o obosea la culme! Se-ncurca în ei, în trăznăile lor, nu mai ştia cine ce spusese şi cine ce făcuse... Şi voia să se termine. Prefera să rămână singură - şi să zacă şi să doarmă şi să nu se mai gândească la nimeni şi nimic.

Ţrr!

De fapt, toate începuseră cu Mihai - cu trădarea lui Mihai. Atunci se produsese declicul; atunci începuse ea să se simtă sătulă de unele lucruri...

Tocmai sunase la sonerie - şi ştia că nu e Orlando... Chiar dacă ştia cine era, zău că nu-i venea să dea ochii cu el acum... Traversă totuşi bucătăria şi holul şi deschise uşa.

- Bună.

- Bună. Poftim.

- Nu, nu intru. Activează-ţi bluetooth-ul.

Cum-cum? Nu intra? Hm!

- Intră.

- Nu pot să intru. Te rog, activează-ţi bluetooth-ul.

Era serios. O privea lung şi era serios - şi-i ordona, din privire, să-şi pornească odată drăcia aia...

Se duse şi-şi luă telefonul din cameră. Şi-şi activă bluetooth-ul. Reveni în cadrul uşii:

- De ce nu intri?

- Fiindcă mi s-a sugerat, de către superiori, că ar fi bine ca implicarea mea în cazul tău să fie mai redusă.

Poftim?

- Se pare că procurorii DNA n-au apreciat pozitiv grija pe care ţi-o port. Aşa că...

Aşa că îl chemase şefu' şi răgise la el să nu mai umble după fundu' duduii Popescu... Interesant!

Telefonul piui. Primea un fişier de la el? Da, îl primea... Emil zâmbi:

- Vezi? Ţi-am spus că n-ai terminat cu Orlando...

Plecă scurt capul spre dreapta - "cum îţi permiţi să faci aprecieri de-astea la adresa mea şi-a relaţiei mele cu alt bărbat?" El se făcea că nu pricepe - da' pricepuse, că nu era prost deloc... Emil oftă:

- N-ai stofă de detectiv. Ai trecut la doi metri de el aseară, în Bamboo - dar nu l-ai văzut.

Aha! În sfârşit, îi spunea ceva "constructiv" - ceva ce-o interesa! Bun! Deci Orlando fusese aseară în Bamboo o dată cu ea! Ea ajunsese acolo la miezul nopţii, nu? Parcă atât arătase ceasul de pe bordul taximetristului...

Piu! Gata? Primise fişierul? Da. Emil păşi în spate:

- O să vină azi. Şi vreau să ştii unde-a fost aseară şi ce-a făcut pe-acolo. Ca să discutaţi constructiv.

Aprobă cu capul - or să discute constructiv. Emil păşi iar în spate:

- Mai ales că el te-a văzut pe tine căutându-l. Şi, vorba aia - n-a abandonat totul ca să iasă după tine...

Aprobă din nou - într-adevăr, Orlando nu ieşise după ea... Emil se opri lângă balustradă:

- Iar chestia asta îmi arată că şi el îşi doreşte să se termine.

Aha! OK!

Poliţistul se răsuci şi începu să coboare treptele. Aşa, fără un "pa", fără un "vorbim"... Fără un "mulţumesc" de bun-simţ, rostit de ea pentru efortul lui de a-i aduce acel fişier...

Chiar - ce-i adusese? Telefonul o întreba dacă vrea să salveze fişierul. Sigur că voia! Emil tocmai plecase! Dacă pierdea fişierul...

Deci i se spusese lui Emil să nu se mai implice chiar aşa în cazul ei... Cum spusese el? "Mi s-a sugerat, de către superiori, că ar fi bine ca implicarea mea în cazul tău să fie mai redusă." De parcă îl chemaseră şi-i spuseseră "băi, mai cu perdea, aşa!"... De parcă o anumită persoană, deranjată de "iniţiativele" poliţistului, dăduse câteva telefoane - fie ca să-l potolească, fie ca să-l îndepărteze de "victimă"... Hm!

La asta - şi la Bogdan - se va gândi mai târziu. Salvase fişierul? Îl salvase. *Open*.

Era o filmare cu telefonul. Era făcută de la acelaşi nivel cu Orlando. Părea... Părea o chestie "furată" razant cu canapeaua... prin aglomeraţie... printre oameni...

Fusese îngrămădeală mare în Bamboo azi-noapte. Sistemul de canapele şi mese permitea ca oamenii să danseze lângă masă - să se ridice şi să danseze pur şi simplu, aşa că îngrămădeala păruse mai mult haos. Persoana care-l filmase stătuse la o canapea distanţă - între telefon şi Orlando fuseseră două canapele şi două mese... şi uneori şi două persoane... Persoana care-l filmase avea ceva experienţă - şi-i amintea de tânărul poliţist care-l prezentase pe nea Emil ca fiind un poliţist cu ştate vechi... Îndeajuns de vechi, probabil, ca să aibă colegi care între timp se făcuseră detectivi particulari, de-ăia "de divorţ"...

Imaginile îl surprindeau "pe sărite". Cu toate astea, erau concludente. Orlando se distrase pe cinste aseară! Şi el, şi cele două blonde "tunate" de lângă el. Se vedea de la o poştă că aveau peste 25 de ani şi debordau de silicon - şi numeau locul ăla "serviciu"... Părea o filmare făcută "în ciuda ei". Şi nu era aşa. Orlando era "natural". Adică chiar făcea chestia aia - zăcea comod pe canapea, cu mâna dreaptă "acţionând în forţă" pe sub fustiţa individei din dreapta, în timp ce individa din stânga îl pupa cu aplomb şi-i freca energic şliţul. Nu exista dubiu, nu exista nici un pixel albastru sau verde sau roşu care să poată să salveze situaţia... Măcar aşa, din principiu, sau...

Lucrurile culminau... Lucrurile se sfârşiseră. Şi imediat cum tipa din dreapta se declară mulţumită, el o pofti să danseze în faţa lui. Iar tipa din stânga îl desfăcu neaoş la şliţ. Iar mâna cu telefonul se mută mai la stânga, astfel încât s-o poziţioneze pe dansatoare între telefon şi "serviciul" celeilalte tinere... Şi-aşa, dansatoarea nu-l acoperea de tot - îi zărea gesturile, vedea...

Stop. N-avea de ce să se uite la toată filmarea. Văzuse trei minute din zece - şi-i era de-ajuns.

Se ridică şi-şi puse un pahar cu apă. Calmantele erau în sertar? Spera să mai găsească

măcar o pastilă... O înghiţi... Înghiţea greu, pentru că simţea o durere fizică-n piept - acolo unde era, probabil, sufletul...

Orlando fusese beat azi-noapte. Beat "ca la carte" - clătinat şi uşor nesigur apropo de numele din acte. Şi avusese chef de "acţiune". Din gesturile lui, din mimică, deducea că vomitase cel puţin o dată înainte să plece din club. Şi mai vomitase, probabil, de două ori acasă - o dată când îl scuturase Vasile, cu îndreptăţita lui mânie părintească, şi o dată când Maria îi adusese antinevralgic, să-l dreagă. Habar n-avea ce eveniment, ce veste sau ce întâmplare îl determinase să facă chestia aia - să se ducă în Bamboo, să se-mbete criţă şi să-şi comande un *blowjob* sau două. Dar o făcuse. Iar în ceea ce-o privea, zău că se simţea mult prea obosită, psihic şi sufleteşte, ca să mai încerce să caute pixeli... sau cuvinte... sau scuze... Acuze...

Lăsă telefonul pe masă. Îşi aprinse o ţigară. Era linişte... Singurătatea era o stare liniştită, calmă...

Îşi acoperi încet faţa cu palmele...

Revedea zâmbetul lui încurcat, reauzea întrebarea lui - "mai ai ness"... Reauzea milogeala lui... Acel "Enna" care-o convinsese să-i facă tema la engleză... Îi revedea chipul în casa scării... Îl revedea uitându-se în sus, la ea, cu zâmbetul ăla şmecheresc, cu privirea lui vie, plină de veselie şi gânduri obraznice... "*You rock!*"

Nemernicul!

Sări în picioare, spre-n faţă, şi întinse mâinile-n faţă - şi le trase cu forţă spre stânga! Şi răsturnă toate căcaturile de pe masă!

După zgomot, se spărsese ceva. Cana, presupunea ea - cana în care îşi turnase azi cafeaua. Nu era o cană favorită, aşa că nu regreta... Presupunea că cioburile erau acolo unde stătuseră atunci picioarele lui... Atunci când...

Încerca să-şi amintească ziua aia, dar nu reuşea - fiindcă gândul ei avansase în timp şi-o poziţionase la uşă, imobilizată de el, încolţită de el, sărutată de el... Şi nu mai avea puterea sufletească să caute un alt obiect pe care să-l azvârle pe-acolo... Aşa că lăsa gândul să-i amintească... Îşi lăsa gândul să treacă de ziua în care el "uitase" să-şi ia un prezervativ, să se mute la ziua în care venise "cu de toate"... La ziua în care... ea mirosise a dragoste... iar el îi spusese "frumoaso"...

Probabil că filajul înregistra, conştiincios, hohotele ei de plâns - le înregistra, le nota, le salva şi anunţa mai departe că gâsca a aflat şi boceşte... Şeful de la a şasea probabil că îşi chema subalternul de încredere şi-i spunea să-l fileze discret pe nea Emil, că protejata lui boceşte şi e foarte posibil ca poliţistul să-şi iasă din fire şi să caftească golănelul... Acea persoană care juca rolul de informator pentru Bogdan îi transmitea, probabil, că putea să se-apuce să se ferchezuiască - locul de lângă jurnalista moţată se va elibera în curând...

Îşi amintea cum dispăruse Orlando... Cum apăruse, iar ea îl acuzase că vine la ea doar când i se scoală, de parcă la ea e bordel... Iar el fusese internat la pneumologie... Şi plecase, iar ea plânsese... Iar el revenise a doua zi şi răcnise la geam, ca s-o determine să-i deschidă... Atunci, în ziua aia, ea îi spusese că nu se potriveau. Că el era tânăr adolescent iar ea era bătrână. Şi că or să aibă probleme. El o contrazisese cu încăpăţânare... Şi se împăcaseră, după care venise Emil şi "se deconspirase", iar Orlando îşi adusese actele - şi descoperise şi ea adevărul... despre acrobatul Orlando Sorrenti...

Orlando nu era bun pentru ea. Tocmai pentru că se potriviseră atât de bine - pentru că se înţeleseseră atât de bine, pentru că ţipaseră într-un glas, pentru că... Pentru că orice lucru care merge prea bine denotă o eroare "pe parcurs". Ei se potriveau fizic; mental însă erau la câteva galaxii depărtare... Ea calcula întreţinerea şi abonamentul RATB şi câte pâini poate să-şi cumpere din restul de leafă care-i rămânea - el se trezea de dimineaţă, golănea toată ziua, dormea două ceasuri seara iar noaptea plătea două curve să-i facă un *blowjob* în club... După care venea la ea şi-i bea cafeaua şi-i mânca mâncarea şi n-o întreba cum dracu se descurcă cu leafa ei de jurnalist de modă... El, care primea de la maică-sa 2.000 de euro în fiecare lună - şi nu lua din ei ca să plătească apa sau gazele... Erau galaxii depărtare între ei...

Obosise. Se simţea obosită... Şi sătulă... Sătulă să tot constate că toţi îşi băteau joc de ea, iar ea nu părea să înveţe ceva din asta - că făcea ce făcea şi sfârşea bătaia lor de joc...

12,30

Ţrr!

Se ridică şi-şi şterse lacrimile. Şi zâmbi - luase încă două calmante până acum, aşa că putea zâmbi cu uşurinţă... Răsuci yala şi deschise uşa.

Orlando era fresh - şi plin de energie. Aşa că intră ca vijelia în casă şi ridică degetul la ea - şi rosti, cu mânie-n voce şi-n privire:

- Niciodată-n viaţa ta să nu mai încerci să-mi controlezi viaţa! Pricepi? Eu fac ce vreau eu să fac! Şi mă duc unde vreau eu să mă duc!

Înţelegea perfect stratagema lui - intrarea tumultuoasă, glasul uşor răcnit, degetul de avertizare şi furia din privire -, numai că era atât de scârbită şi de obosită, că nu mai putea să reacţioneze drăguţ la ele. Aşa că rosti ceea ce i se păru în momentele astea a fi mai important de rostit:

- Noi doi nu ne mai putem vedea.

Clipi - după care se pomeni apucată de umeri şi scuturată violent:

- I-auzi! Tu ce faci acum - îmi dai mie papucii? Sau ce? Cum vine asta? Ce sunt cuvintele astea? Ce-nseamnă asta?

Vorbea mult şi păgubos. Ridică mâna şi-l opri:

- Eu nu mai pot continua aşa.

- Aşa, cum?

- Aşa ca până acum. Mă simt sleită de putere - nu mai pot continua aşa. Psihic vorbind, nu mai fac faţă la toată chestia asta. Aşa că nu mai putem să ne vedem.

Ochii negri o priveau lung... Orlando îi dădu drumul, ca să pună mâinile-n şold, şi mârâi printre dinţi:

- Explică-te! Acum!

Mm - şi-i spusese că e obosită psihic... Asta e! Hai să-i explice!

- Ştiu că ne potrivim şi rupem patul cu succes; dar relaţia noastră e imposibilă. Şi nu există viitor pentru relaţia noastră - poate doar amantlâcul de-un ceas sau două, când şi când. Şi nu vreau să continuăm aşa.

- De ce?

- Pentru că tu eşti tânăr şi ai toată viaţa înainte. Iar viaţa ta e presărată cu fete tinere care îţi pot deveni soţie, care-ţi pot face copii... Eu, la vârsta mea, am soarta pecetluită alături de un bărbat peste 40.

- Ce vrei să

- Că arăt ca dracu lângă un copil ca tine. Arăt ca o babă cu antene care nu observă cât de babă e. Am fi caraghioşi împreună.

- Cum poţi să

- Nici să nu-ncerci mişcarea asta! OK? Să n-o încerci! Că ştii prea bine de ce nu m-ai luat şi pe mine la ziua lui Amedeo! Sau la balul boboacelor! Sau la o bere în centrul vechi, cu colegii tăi! Suntem caraghioşi împreună - ăsta-i adevărul! Tu puşti, eu babă - arătăm ca dracu!

- Şi de-asta te-ai hotărât tu să-i pui la încercare pe poliţist şi pe interlop! Nu? Asta încerci să-mi spui, nu?

Negă - iar el se repezi să insiste:

- Nu mă minţi! Nu mă minţi în faţă! Ştiu că ţi-ai găsit pe altcineva! Ştiu că de-asta vrei să mă alungi - fiindcă ai pe altcineva, şi n-ai cum să-l aduci lângă tine fiindcă locul e ocupat de mine!

- Orlando, nu încerca să-mi răstălmăceşti cuvintele.

- Da' nu-ţi răstălmăcesc cuvintele! Le rostesc în locul tău! Că sunt sătul de minciunile pe care le spui tu - şi vreau să se-audă limpede adevărul! Ăsta-i adevărul - ai pe altcineva! Şi vrei să mă goneşti, ca să-i eliberezi ăluia locul!

Ridică mâinile a fatalitate - dacă atâta pricepuse el...

- Şi n-ai găsit alt motiv mai bun, decât că m-am dus ieri în club! Nu-i aşa că asta urma să spui? Te pregăteai să-mi scoţi ochii că te ţin în casă iar eu mă duc prin cluburi! Păi să-ţi zic o chestie, dacă e pe-aşa! Da! Am fost ieri în club! Fiindcă nu sunt cârpa ta! Şi nici sluga ta, şi nici sclavul tău! Nu m-ai căutat niciodată! Ni-cio-da-tă! Întotdeauna, eu te-am căutat pe tine! Eu te-am sunat, eu te-am vizitat, eu te-am urmărit - tu n-ai făcut nimic din toate astea! Nici măcar un "bună" nu mi-ai scris pe mess! Nimic! De la tine, aşa, neîmpinsă de la spate, n-am văzut niciodată nimic!

Era furios şi turuia în gura mare şi scăpăra furie... Îl privea şi-l aştepta să termine, ca să-i repete că se terminase totul şi venise vremea ca el să plece şi să nu se-ntoarcă vreodată...

- De aproape două luni, eu mă plimb zilnic după coada ta! Zil-nic! Telefoane, urmăriri, vizite! Tu, în schimb, îţi faci ochi dulci cu unu' şi cu altu'! Cum e? Te-ai hotărât? Care-i mai "corespunzător" - poliţistul sau interlopul?

Clătină iar capul - al dracului el robinet, rămăsese deschis... şi-i venea să plângă, aşa că nu putea scoate un sunet... Orlando răcni:

- Interlopul - aşa-i? Că ăla are bani! Ăla are finanţă! Şi, dacă-l bagă la răcoare câţiva ani, e numa' bine - ai de toate şi eşti şi liberă!

Clătina capul şi suspina şi-i venea să urle - că plângea în faţa lui, arătându-i astfel cât de proastă şi de bleagă era...

- Credeai că nu m-am prins! Că sunt un guşter fără minte şi nu-mi dau seama ce vrei să obţii şi ce şmecherie faci tu cu mine! Ei, uite că mi-am dat seama! Am înţeles ce fel de om eşti - ce fel de femeie eşti! Şi-ţi zic o chestie! Când am înţeles cu cine m-am încurcat şi ce viperă mi-a intrat în suflet, am zis "uau!" Uau! Pe tine voiam eu să te iau de nevastă? Cu tine voiam eu să mă-nsor? Ha!

Nu-i venea să creadă... că nemernicul ăsta spunea... toate lucrurile astea... şi minţea cu neruşinare...

Orlando o privea; ea plângea de-a binelea şi-l privea şi nu putea scoate un sunet... Brusc, tânărul răcni:

- Spune ceva! La dracu - spune ceva! Orice!

Negă - nu putea să spună nimic! Nici nu-l mai vedea bine! Ochii îi produceau lacrimi, aşa că nu vedea decât umbre şi ceaţă - şi plângea şi abia mai reuşea să respire...

Braţele lui se ridicară a fatalitate. Iar Orlando se răsuci pe-un călcâi, ieşi şi trase uşa după el. O trase cu furie - obţinu un bubuit straşnic la ora prânzului...

Asculta... Era linişte... Parcă-i auzea paşii coborând pe scări...

Făcu un pas... şi-apoi încă unul... Apucă cheia şi-o răsuci... O răsuci din nou... Şi siguranţa...

"Gata, Eleno - eşti în siguranţă. Dacă se-ntoarce, uşa o să-l încetinească. Tu suni la 112, ei or să trimită un echipaj..."

Parcă-parcă se simţea mai bine...

"Nu, Eleno. Dacă se-ntoarce, ştii ce ai de făcut. Îi trimiţi înregistrarea. Şi apoi îi scrii din nou că s-a terminat. Şi, dacă nici după aia nu încetează, descui, deschizi şi-l pocneşti cu bâta." Avea bâta de baseball în dormitor, sub pat. Mihai o adusese, tocmai ca să aibă o armă împotriva musafirilor nepoftiţi...

Trebuia să se liniştească. Relaţia ei cu Orlando se sfârşise. Nu mai exista cale de întoar-

cere. Nu mai exista varianta împăcării. După ce-o să-i trimită şi filmarea, n-o să mai existe nimic... Decât câteva amintiri frumoase, câteva amintiri urâte şi-o filmare făcută cu telefonul... Şi mult gust amar, că o fi fost ea ultima femeie - dar îl respectase şi-l tratase aşa cum se cuvine şi nu merita rahatul ăsta cu acuzele care mascau curvele din Bamboo...

13,02

Ding! Se îndoia că era Orlando. Era, probabil, Alina - voia să-i spună ceva despre dl Drăghici, sau despre Paris, sau... Ei, poftim! Emil era! Păi nu avea interdicţie s-o mai ajute? Nu spusese el că şefu' şi procurorii şi toate celelalte? Sau ajutorul venit pe cale informatică "nu se punea"?

Poliţistul îi trimisese un mesaj uriaş...

"Îţi aminteşti că, atunci când te-am vizitat prima oară, ţi-am spus că mă îngrijorează siguranţa ta? Îţi aminteşti că, pentru mine, Orlando a fost întotdeauna un golănel aproape genial? M-am ferit să-ţi spun de ce; dar am aflat ce s-a întâmplat şi vreau să ştii şi tu de ce - ce am eu împotriva acestui individ. Puştiul a golănit toată adolescenţa - nu ştiu de la cine a învăţat să facă asta, dar să ştii că a făcut-o cu succes în clasele XI şi XII. Colegul meu a înregistrat patru plângeri, pe care apoi domnişoarele şi le-au retras. Iar în urmă cu doar şase luni, a trebuit să-l ancheteze pe Orlando pentru că, împreună cu Amedeo şi încă doi puşti din liceu, au adus în vila lui o fată dintr-a noua. Iar. Ea a depus a doua zi plângere împotriva lor - şi n-a mai retras-o. Aşa am aflat eu că Orlando, atunci când nu golăneşte cu prietenii şi nu se preface că învaţă pentru bac, ameţeşte puştoaice fără minte, le duce în vila lui când Vasile e la muncă iar Maria e la şcoală, le îmbată bine şi-şi bate joc de ele - el şi toţi prietenii lui, uneori şi preţ de câteva ore bune. El a scăpat atunci pentru că nu a apărut în filmări - au filmat-o cu telefoanele, dar el nu apare în imaginile alea. El a declarat că doar le-a descuiat uşa şi i-a lăsat să intre - şi a fost la cumpărături în timp ce biata fată a fost batjocorită în toate felurile."

Aha...

Trebuia să fie foarte atentă ce face, ce află şi ce crede. Şi ce nu crede. Povestea asta se potrivea foarte bine cu filmarea din club şi atitudinea celor doi bărbaţi unul faţă de celălalt. Dar cât de reală era povestea asta...

Poate că Emil simţise nevoia să o ajute. Să o dezlipească de Orlando. Să-i arate el că "nu merită". Poate că Emil încerca doar s-o ţină departe de cuţite, de sertarul cu medicamente... Poate că era, totuşi, adevărat. Orlando, la cei 20 de ani ai lui, ajunsese să respecte nişte reguli stricte impuse de părinţi; cerea voie să întârzie, cerea voie să nu doarmă acasă... Pe de altă parte, personajul căruia îi cerea el voie să facă una şi alta fusese de acord ca Orlando să-şi lase "amanta oficială" acasă şi să meargă la balul bobocilor cu o puştoaică... şi cu maică-sa, dar asta era neconcludent...

Era, totuşi, prea greu. Prea dificil. Ea era prea obosită. Nu-şi dorea decât să se termine odată. Plânsul îi obosise ochii. Avea nasul înfundat şi roşu şi-o cam ustura, de la şerveţelele în exces...

Habar n-avea care era adevărul. Dar ştia un lucru extrem de limpede - şi fără echivoc. Relaţia ei cu Orlando se sfârşise deja.

16,15

Ţrr!

Se ridică şi-şi luă telefonul. Şi se apropie de uşa de la intrare. Ridică căpăcelul, fără să-i pese că cel din faţa uşii observa lumina...

Orlando era. Se aşteptase la chestia asta, aşa că... Aşa că activă ecranul, intră în fişiere, selectă înregistrarea... şi-o ataşă în Messenger. Destinatar, Roland O... Send.

Ţrr!

... Ţrrrrrrrrr! El suna, nerăbdător, iar ea privea indicatorul şi era mai calmă ca niciodată...

Gata. De la ea plecase toată.

Piu! Se auzise prin uşă piuitul, dovadă că o primise toată...

Bum-bum-bum! Bătuse doar cu palma, aşa că nu-i zicea nimic... Nici nu se apropia de uşă, nici nu se îndepărta...

- Te rog, deschide.

Nu. Nega cu capul şi zâmbea - după ce bocise în ultimul hal, după ce-şi simţise sufletul terfelit şi sfâşiat şi zdrobit, zău că nu mai conta...

- Enna, deschide uşa.

Nu. Nu-i deschidea uşa. N-avea de ce!

Poc-poc-poc! Ciocănea, de parcă tonalitatea făcea diferenţa...

- Enna...

Nici nu se gândea să reacţioneze în vreun fel! Nici nu se gândea să clipească mai altfel! Orlando ieşise din sufletul ei. Ieşise repede, vijelios, fiindcă voise el să iasă...

Acum se auzea înregistrarea - gălăgia din club şi bum-bum-ul... Îl dăduse mai încet, că îl auzea dar mai slab... Stop. Era din nou linişte. Ori îşi pusese căştile, ori îşi amintise ce făcuse azi-noapte - şi-o oprise. Ea aştepta. Îl aştepta să plece, ca să se-ntoarcă şi ea la televizor şi să închidă uşa livingului şi să se liniştească...

- ... Te rog, deschide.

Ha-ha! Păşi spre uşă şi-l anunţă, pe un ton calm şi ferm:

- Noi doi nu ne mai putem vedea. Nici n-avem de ce să ne mai vedem. Nu vreau să am un amantlâc cu tine. Vreau să punem un punct civilizat la ceea ce-a fost între noi. Vom pune acest punct azi, acum. Şi atât.

- Enna!

Intră în living, închise uşa şi se aşeză la televizor. Auzea, bineînţeles, soneria şi bubuiturile - dar ştia, conştientiza că era circar, copil de circari, aşa că ştia să-şi joace rolul... Actoria era în sângele lui, în ADN - amândoi părinţii fuseseră actori desăvârşiţi... Ţrr-bum-bum...

Luă telefonul şi-i opri soneria. Şi-l lăsă pe masă, cu faţa-n sus - fiindcă era posibil s-o sune Emil, să se asigure că e bine, că nemernicul n-a intrat peste ea, că n-o bate, că...

Din punctul ăsta de vedere, al balamucului pe care îl auzeau acum vecinii ei, Emil era de preferat lui Orlando. Avea o vârstă - nu se mai ţinea de cluburi! Avea o familie, o carieră, o funcţie serioasă - nu "zburda" cu oricine în orice direcţie! Avea deci tot interesul ca ea şi el să fie discreţi...

"Eleno, tu calculezi alt amantlâc acum?" Că Emil era însurat! Avea familie! Iar ea era o gâscă învăţată "să aibă stăpân" - aşa că era tentată să prindă pe câte unul şi să-l tragă lângă ea. Ca să nu fie ea singură...

Nu. N-o să aibă un amantlâc cu Emil. N-o să rişte să-i strice casa - şi să-şi strice şi ea reputaţia. Şi-aşa, era sigură că poliţistul nu era singurul care ştia cine e şi ce face Orlando! Multă lume se uita acum la ea şi se gândea că cine se aseamănă se-adună, aşa că e cam neserioasă madam Popescu...

Orlando trecuse la "faza doi" - coborâse în faţa blocului şi se-apucase s-o strige pe la geamuri. Anticipase faza asta, aşa că trăsese jaluzelele. Nu avea de gând să mai reacţioneze la şmecheriile lui. Nu avea de gând să mai stea vreodată faţă-n faţă cu el! Pentru Dumnezeu! Dacă n-ar

fi văzut filmarea, dacă...

Orlando striga pe sub geamurile ei - şi nu-i striga doar numele, ci striga în gura mare despre club... despre bal... Era tentată să ia telefonul şi să-i scrie - să-l roage să rămână un domn şi să nu înşire în faţa publicului larg toate rufele relaţiei lor. Dar ştia că asta era, de fapt, stratagema lui - s-o facă să reacţioneze, adică să-l primească iar în casă. Şi cum nu voia să-l primească-n casă... Se părea că aşa-i era ei scris - să suporte mâine privirile amuzate ale vecinilor...

Tresări - una dintre vecine tocmai urlase la el! Oo, Doamne! Lucrurile se-ncingeau! Ce spunea femeia aia? Alergă mai aproape de geam...

"Da' du-te, mă, băiete, acasă la tine şi zbiară pe-acolo!" Aoleu! Acum, furia lui Orlando o să ragă nişte înjurături, nişte... "Vă rog să nu vă amestecaţi în probleme care nu vă privesc." Ptiu, să nu-l deoache! Stătea bine cu nervii! Dacă nu scăpase el una neaoşă, ca la repetiţii... "Atunci nu mai zbiera pe-aici! N-ai telefon? Ia-ţi telefon!" "Am două - dar nu vrea să-mi răspundă!" "O şti ea ceva!" Aa! Acum o să-l înfurie rău! Vecina încerca să-i sară-n ajutor, dar... "Ennaa!" "Măi băiete, n-auzi să nu mai zbieri pe-aici?" "Ennaa!" "Fii atent! Un singur răget dacă mai aud, să ştii că chem poliţia!" "Ennaa!" Zdrang - geamul se închisese... Hm!

"Ennaa! Deschide! Te implor! Ennaa!" Nu, n-o să-i mai deschidă vreodată... "Te rog, Enna! Măcar răspunde la telefon! Te rog!" Ecranul ei era luminat încontinuu, evident - dar n-o să-i răspundă... Se întreba cum dracu să facă să nu-i poată răspunde nici dacă-şi lua altă cartelă, sau dacă fura telefonul Iolandei...

"Ennaa!... Ennaa!... Te implor, Enna!"

Ding! Avea un mesaj - şi nu de la Orlando, probabil, că el era ocupat cu ţipatul! Oare cine... Emil? Se aşează...

"Una dintre vecinele tale a sunat la noi. Colegul meu apare în cel mult cinci minute. L-am rugat să nu urce; dar, dacă vrei să faci o reclamaţie împotriva lui Orlando, îi comunic şi te vizitează."

Hm - putea jura că mai întâi scrisese "golănelului", apoi ştersese şi scrisese "lui Orlando"... Hm!

Emil Popescu avea o calitate uriaşă - era un tip fair-play. Avea o piramidă a priorităţilor bine construită. Gândea bine - drept, corect, logic şi bazat pe bunul-simţ. Se îndoia că omul ăla s-ar fi preocupat să-l facă pe Orlando cât mai indezirabil doar aşa, fiindcă i se părea lui prea mare diferenţa de vârstă...

"Când mai mulţi oameni îţi spun că eşti beat, te culci." Când mai mulţi oameni, inclusiv vocea ei interioară, îi spuneau că Orlando nu-i bun...

"Asta e, Eleno! O să rămâi singură! Ştii ceva? După părerea mea, dacă continui să te dai cu creme şi să-ţi aranjezi coafura ori de câte ori ieşi din casă, tu n-apuci să te odihneşti ca lumea două luni! Că, la cât de scofâlcite şi nebărbierite sunt femeile de 35 din ţara asta..." Şi avea şi apartament, şi job, şi bănuţii ăia sub cadă...

N-o să rămână singură prea mult timp. Se ridică şi se apropie de geam - Orlando nu mai ţipa, semn că venise poliţia... sau o ştersese el înainte să-şi ia amendă...

Hai să-şi ia un pahar cu apă rece, să se liniştească şi-apoi să mai stoarcă nişte informaţie din reportofonul ăla! Hai - că ieri chiulise, alaltăieri chiulise... şi nu-i stătea-n caracter să

- Enna!

Ptiu, drace! Ptiu! În ce hal o speriase! Nemernicul nu plecase - formase codul de la interfon şi urcase pâş-pâş pân' la uşă. Şi trăsese probabil cu urechea, ca s-o audă când trece - adică când e aproape de uşă, ca s-o sperie mai bine!

- Enna, te rog - deschide! Hai să discutăm! Te rog!

Tasta, repede...

"E la uşă! A urcat! Spune-i colegului tău că îl rog mult să urce şi să-l ia de-aici!"

Send! La dracu! Îşi acoperi gura cu palma, să n-o audă suspinând sau...

- Ştiu că nu ţi-am spus niciodată... Dar ai văzut că vin mereu la tine... Că am venit mereu

la tine, indiferent unde-am fost şi de ce... M-am întors mereu... Enna, te rog, deschide! Te rog! Nu vreau să ne-audă ăştia... Voiam să-ţi spun... N-am glumit. Când am spus că voiam să mă însor cu tine, n-am glumit. Nu te-am minţit.

Strângea telefonul în palmă, cu toată forţa pe care i-o dădeau furia şi disperarea şi neputinţa - iar cu palma cealaltă îşi ţinea gura acoperită bine. Şi se sprijinea de tocul uşii de la intrare. Era cu spatele la el. Chestia asta, faptul că "îl trata cu spatele", parcă-parcă o ajuta...

- Enna... A venit poliţia. Te rog, lasă-mă să intru! Îţi jur că nu-ţi fac nimic! La dracu - ţi-am făcut vreodată ceva?

Aproba violent cu capul - da, îi făcuse! Întotdeauna îi făcuse câte ceva! Şi nu conta că o plesnise peste ochi - conta că, ori de câte ori îl primise înăuntru, el îşi jucase rolul şi o apropiase tot mai mult de el, o legase tot mai strâns de el...

- Bună ziua, Orlando! Ia uite ce surpriză îmi faci tu mie azi!

Poliţistul fusese cel puţin sarcastic - şi cel puţin isteric. Aproape răcnise cuvintele alea! Ciudat - "marele" Orlando Sorrenti, bărbatul matur şi copt şi şmecher şi actor de incomensurabilă valoare nu se auzea... de parcă se repezise la poliţist şi-şi şoptea alibiul în mare discreţie...

- Ce cauţi tu aici, mă? Ce cauţi tu la femeia asta? De ce-ţi bagi tu coada, mă? Mă! Ţie nu ţi-e frică că într-o zi îţi tai coada? Şi n-o să mai ai ce să-ţi bagi?

Era o femeie - adică o persoană - ciudată: acum rânjea. Asculta monologul poliţistului, că şoaptele lui Orlando nu se auzeau, şi rânjea cu satisfacţie - şi-şi ştergea lacrimile şi-şi imagina scena... şi atitudinea spăsită a lui Orlando... care probabil că avusese un fel de "pact" cu poliţistul care nu se străduise prea tare să demonstreze cât de prezent fusese tânărul proprietar de vilă prin preajma fetei ăleia pe care-o batjocoriseră...

- Mă! Ia dă-i tu drumu' pe scări în jos, aşa! Şi în capăt fă la stânga - şi du-te şi fă-ţi de treabă prin alte părţi! Nu! Auzi? Ia du-te tu mai bine şi caută-ţi de muncă! Pe net - că-i weekend, da' netu' merge! Caută-ţi o muncă de-aia serioasă - nu tumba mare!

Aici nu mai era de acord cu poliţistul. Orlando era un bun acrobat. Avea talent şi imaginaţie. Numărul lor chiar ar fi fost aparte...

Îi auzea mormăind - sau bombănind, nu mai conta. Semn că ceea ce auzise ea fusese "reprezentaţia" colegului lui Emil, menită să o calmeze şi pe ea, şi pe vecina care sunase la secţie; iar acum, undeva la etajul unu, se purta adevărata discuţie - aia în care se renegociau termenii "pactului de nearestare" sau...

Era prea obosită, psihic vorbind, ca să se mai întrebe cât era minciună, cât era adevăr, cât era imaginaţia ei bogată...

Traversă holul şi bucătăria şi se apropie de geam. Coborâse jaluzelele, aşa că nu-l vedea... Asculta; parcă-parcă auzea vocea metalică de staţie de poliţie...

Ding! Aah, ce dezastru! Scăpase de el de la uşă, dar îl avea în telefon! Şi era mult mai rău - că îi scria acum! Cuvintele lui ajungeau toate până la ea - nimic nu se pierdea pe drum! Şi rămâneau în telefonul ei, să le recitească, să...

Îşi luă telefonul. Aplicaţii... Messenger... Trase iconiţa peste coşul de gunoi. Uninstall? Oo, da! Yes! Da! Îl dezinstala fără nici un regret! Decât să-i dingăne toată ziua în creier...

Ia hai să-şi seteze telefonul să nu sune la numere necunoscute! Că poate se-apuca s-o sune cu ID ascuns! Şi, dacă informatorul lui Bogdan era perspicace, poate se-apuca şi ăla s-o sune! Plus Mihai, care voia şi ăla ceva de la ea...

Ia uite ce persoană importantă era ea - şi se-ngrijora că vaai, rămâne singură...

Cu sarcasmul stătea foarte bine; la altele era ea deficitară...

21,00

Scria bine, după părerea ei. Scria materiale interesante. Cel puţin, aşa i se păreau ei! Până şi textul cu căciuliţele albe ieşise bine! În fine...

Ţinea telefonul pe masă, lângă laptop. Ecranul era în permanenţă luminat, aşa că îl ţinea în priză... Orlando părea neobosit. O sunase inclusiv în timpul mesei, inclusiv de pe veceu, inclusiv din timpul antrenamentului - dacă avusese azi antrenament cu trupa, probabil că rugase o gâsculiţă să apese mereu butonul verde... Nu-i răspunsese. Ore-n şir, îl ignorase. Emil n-o sunase, aşa că n-avusese de ce să se atingă de telefon...

Se făcuse, totuşi, ora nouă! O suna de-atâtea ore deja! Trebuia să-l oprească! Ce naiba! Şi-aşa, era mai mult decât hotărâtă să nu mai aibă de-a face cu el vreodată! Gata! Chit că va rămâne singură pentru tot restul vieţii - amantlâcul cu Orlando se sfârşise deja!

Mesaj nou - de-ăla SMS, că nu mai avea Messenger şi nu voia să-l anunţe şi pe el asta. Scria...

"N-ai vrut să mă ceri de nevastă; ai vrut doar o amantă care nu-ţi putea face copii şi probleme şi-o imagine de macho în ochii prietenilor. M-ai folosit şi tu, aşa cum m-a folosit şi Mihai. Nu mai veni. Nu mai suna. Nu mă mai căuta."

Send. Telefonul reveni în ecranul normal... Aştepta să-i vadă apelul... Orlando n-o mai suna... Interesant!

Se ridică şi intră în bucătărie. Şi aşa, pe întuneric, îşi aprinse o ţigară...

Sufla fumul şi aştepta să audă ceva - ori soneria, ori urletul lui Orlando peste Parcul Circului... Ciudat - nu auzea piuitul SMS-ului de răspuns... Oare chiar se terminase?

Lăsă ţigara şi reveni în living. Şi constată că minunea se-mplinise: Orlando n-o mai suna... Nici nu-i trimisese vreun SMS... Oare îi scria tot în Messenger? Ar fi dat dovadă de totală lipsă de perspicacitate - de vreme ce utilizase calea aia azi fără vreun succes...

Reveni în bucătărie, trase cu sete din ţigară... Era linişte...

"Şi eu am ascultat singurătatea, aşa că ştiu cum e." Oare Emil de ce ascultase singurătatea?... Oare chiar o ascultase, sau doar încercase "să rezoneze" cu ea, să n-o lase singură în durerea ei... Oare era divorţat?

Alergă în living şi-şi luă telefonul cu ea la bucătărie. Facebook - că pe-ăsta nu-l dezinstalase. Emil Popescu. Ia să vadă ea...

Profil mai gol decât al lui nu exista. În afară de nume, poză şi oraşul Bucureşti, absolut nimic! Profilul lui era "virgin" rău de tot! Ciudat soi de om...

"Nu e ciudat, Eleno! E poliţist! Şi are o familie, pe care trebuie s-o protejeze! El nu lucrează cu oameni drăguţi, făcători de bine..." El lucra cu borfaşi şi hoţi şi tâlhari şi criminali...

Singurătatea ei se auzea ciudat - se auzea ca un fel de peşteră pustie, în care sunt totuşi tot felul de zgomote, dar se simte că e un singur suflet...

"Auzi, Eleno? Ştii ceva? Dacă tot ai rezolvat-o cu Orlando - de ce n-o rezolvi tu şi cu Emil? Ca să ştii cum stai! La dracu! Şi-aşa eşti plânsă şi ştii bine c-o să mai plângi! Măcar obţii nişte certitudini despre el, nu?"

Intră în fereastra cu mesaje, "constată" cele 641 de mesaje ale lui Orlando către ea şi apăsă pe Emil. Şi îl anunţă, destul de sec:

"Am terminat cu Orlando."

Avea net pe mobil, că primise mesajul... Şi-l şi citea, acum. Oare ce făcea Emil Popescu acum, la ora asta, de era atât de aproape de telefon? El ştia...

"Nu, încă nu ai terminat cu el."

Ete, fleoşc! Repede...

"Cred că ştiu mai bine decât voi toţi la un loc când termin cu Orlando! Şi am terminat deja!"

Primi un smiley. Vesel. Chestia asta o înfurie foarte-foarte tare...

"În privinţa lui Orlando, o să termini cu el atunci când o să fie şi el de acord să termi-

naţi. El aşa funcţionează - până nu zice şi el OK, nu s-a terminat."

Pe bune?! Ia uite ce bine îl cunoştea Emil pe Orlando!

"E treaba lui ce zice, când şi cui. Finalul e ca demisia, unilateral. Eu am pus punct. Dacă el vrea să stea să se joace singur..."

Aştepta... El scria...

"Eu doar ţi-am spus cum socoteşte el. Ca să nu te ia prin surprindere când o să-ţi iasă-n cale."

Aha! Sanchi! Repede...

"Repet. E treaba lui, problema lui. De fapt, doar voiam să ştii şi tu că am terminat cu Orlando."

Send. Repede, înainte să se răzgândească...

"Eu? Dar cine sunt eu, să te justifici în faţa mea?"

Aah - bărbaţii ăştia! Hm...

"Eşti singurul care a avut grijă de mine - şi m-a avertizat în privinţa lui. Voiam să ştii că, până la urmă, ţi-am urmat sfatul."

"Să nu-mi spui că te-ai certat cu el fiindcă aşa te-am sfătuit eu!"

"Nu."

"Bun! Pentru că eu nu te-am sfătuit nicicum - doar ţi-am expus obiectiv faptele. Şi nu vreau să-mi reproşezi, la un moment dat, că din cauza mea..."

"Nu-ţi reproşez nimic."

"Ciudat - aşa păreau cuvintele tale de adineauri, ca un fel de avertisment. Vezi, că datorită sfatului tău m-am despărţit de Orlando..."

Ăsta avea chef de ceartă! Se trânti în faţa laptopului. Facebook, user, parolă... Mesaje, Emil... Start!

"Tu eşti poliţistul care are grijă de mine. Era normal să ştii ce şi cum."

Send. Şi continuă, repede...

"În orice caz, nu ţi-am scris chestia asta ca să te invit să-i iei locul!"

Send! Gata! I-o zisese! Acum... Acum, dacă el o să... El putea, cel mult, să-i mai trimită un smiley şi să schimbe subiectul. Nu? Cum făcuse Emil Popescu atunci când fusese trecut la "potenţiali"? Roşise şi tăcuse şi-atât! Acum scria...

"Aa, dar nici nu mă gândeam că îmi va fi chiar atât de uşor să ajung la tine!"

Puse degetele pe tastatură... şi le ridică. El intenţiona să ajungă la ea? Adică el chiar... Chiar voia... Recitea răspunsul lui şi simţea că nu-i bine să se-apuce ea să scrie... Mai ales că el scria de zor...

"De doi ani te urmăresc! În intervalul ăsta, ai interacţionat cu mine de cel puţin 50 de ori - şi nu m-ai observat! Nu m-ai ţinut minte nici măcar o dată! Şi acum, brusc, faci evaluări! Şi mă integrezi în viaţa ta! Şi-o faci în cel mai nepotrivit mod cu putinţă!"

Hait! Acum o să-i spună despre nevastă-sa! Se ridică şi alergă în bucătărie - după ţigări, după scrumieră... Reveni şi se aşeză - Emil scria...

"Nu ştii nimic despre mine! Nu mă cunoşti! Habar n-ai cine sunt şi ce fac! Dar discutăm, după care tragi concluzii total eronate şi-apoi mă pui în situaţia de-a concura cu Mister Acrobat!"

Ha? Cum-cum? Ce zicea omul ăla? Nu ştia nimic despre el, nu-l cunoştea - asta aşa era! Discutau, da, iar ea trăgea concluzii total eronate... Ce concluzii?

"Şi-apoi mă priveşti cu lacrimi în ochi şi mă-ntrebi de ce nu reuşesc să ajung la tine!"

Nu mai înţelegea nimic! Da' absolut nimic! Era... perplexă! Cel puţin perplexă! Deci, cum zicea? Că ea nu ştie nimic despre el, dar trage concluzii eronate şi-l pune în situaţia de-a concura cu Mister Acrobat. Aici "mirosea" un pic de invidie - totuşi, la cei 20 de ani ai lui, Orlando arăta "bestial"...

"Nu încerca să mă minţi! Nu ai terminat cu Orlando! Şi nici cu Bogdan! Eşti pe un

drum perfect paralel cu normalitatea şi calea spre fericire. Şi am senzaţia că îţi doreşti mult să mergi pe drumul ăla! Atât de mult, că nici nu mai observi normalitatea!"

Ce naiba?! Da' nu încerca să-l mintă! Ea chiar terminase cu Orlando! Iar cu Bogdan nici nu începuse! Ce dracu - cu un "Bună" nu se făcea de-o relaţie! Între ea şi individul ăla nu se produsese nimic! Da' nimic-nimic!

"OK, sunt obiectiv şi recunosc - nu mă pot compara nici cu Mister Muscolo, nici cu Mister Seif. Dar ăsta, după părerea mea, nu reprezintă un motiv întemeiat ca să-mi cauţi chichiţe şi să mă tai de pe listă!"

Haa? Cum-cum? Listă? Ce listă?... Ia uitee... Stop! Să nu scrie nimic! Să nu-l întrerupă! Să-l lase să-şi spună tot oful! Puse mâinile-n poală. Privea ecranul, cele trei puncte care arătau că Emil îşi spunea oful...

"Sau, gata - te-ai fript cu Mihai şi-ai tras concluzia că toţi bugetarii sunt la fel?"

Iaca! Înnebunise Emil! Oo, Doamne! Râdea - dar avea ochii mari, măriţi de uimire, iar el scria...

"Eu încasez perdaf după perdaf, pentru că încerc să te scap de ei, iar tu încerci să-mi spui gogoşi?"... "Şi, atunci când fac totuşi un pas spre tine, mă îmbrânceşti şi-mi spui că tu nu te bagi să spargi căsnicii! Ce dracu, Eleno? Care căsnicii? Despre ce vorbim noi aici?"

Păi, la dracu! Despre căsnicia lui vorbeau - nu?

"Tu îţi dai seama că tragi concluzii înainte să afli adevărul?"

Repede! Acum chiar trebuia să-i scrie!

"Eu trag concluzii pe baza lucrurilor pe care le ştiu şi le aflu. Şi, indiferent că eşti tu, sau altul - eu nu mă bag să iau bărbatul alteia. Eu nu sparg căsnicii. Şi nu stric familii. Tu ai o familie, alături de Ducesa ta; şi ţi-am mai spus că nu mă voi atinge vreodată de integritatea familiei tale!"

Send. Emil scrisese o dată cu ea. Dar acum se oprise... Acum părea că reluase scrisul... Acum nu mai scria nimic...

Minunat! Emil ieşise de pe net! Aah! Unde să urle? Unde să se ducă să urle tare, tare de tot - şi să se răcorească odată? Deci omul ăsta o scotea din minţi! Rău de tot! O înnebunea la propriu! Omul ăsta avea ciudata "proprietate" de-a o scoate din minţi...

Nu - nu părea să reintre pe net. Era... Dispăruse pur şi simplu. Ea îl asigurase că nu se bagă să ia bărbatul alteia. Şi nu sparge căsnicii şi nu strică familii. I-o scrisese "verde-n faţă": "Tu ai o familie, alături de Ducesa ta". Ca răspuns, el dispăruse pur şi simplu... Interesant!

Închise Facebook-ul - dacă îi scria ceva, avea telefonul. Deşi nu mai avea Messenger-ul instalat, aşa că n-o să piuie...

Dacă Emil Popescu voia să-i spună ceva, găsea o cale s-o facă. Chit că venea personal şi-o privea-n ochi atunci când îi spunea opinia lui despre familie şi Ducesă şi amantlâc...

23,30

Ţrrr!

Ha?

... Doamne! Doamne, să nu fie Orlando! Să nu fie nemernicul de Orlando, că punea mâna pe bâtă şi-i crăpa capu' şi zăcea prin puşcării...

Ţrrr! Bum-bum! "Poliţia! Deschide!"

Ce mişţoo! Veniseră procurorii, să-i scotocească iar casa... Minunat!

Coborî din pat şi-şi puse halatul. Şi decise să-l lege încet, cu grijă, tacticos... În timp ce

soneria ţârâia iar pumnii loveau uşa iar vocea groasă anunţa tot blocul că procurorii aveau de scotocit...

Ieşi din dormitor, traversă holul, descuie şi deschise larg uşa.

... Nu avea glas să salute. Nu avea energie să reacţioneze în vreun fel. Emil profită de asta - intră, închise uşa şi-o încuie:

- Trebuie să vorbim.

Serios? Trebuiau să vorbească? Despre?

- Am câteva întrebări pentru tine. Sunt urgente. Am mare nevoie de răspunsurile tale...

Aha! OK! Păi, s-o întrebe!

... Nu, n-o întreba. Întâi se dezbrăca şi-şi abandona rucsacul pe hol. Intră în bucătărie:

- Bei o cafea, da?

- Nu. N-am venit la cafea.

Mm... Unde era bâta aia? În dreapta sau în stânga patului? Că şi ăsta "necesita" o scurtă rearanjare a priorităţilor! Păi, io-te la el! Ce mârâia şi-şi arăta colţii la ea! "Ei, stai aşa - că vezi tu uite-acuşi!"

Piruetă - ieşi din bucătărie şi intră în living. Şi se ciocni de el, care voia să iasă din living! Fu prinsă de umeri - înhăţată şi "blocată" aşa, imobilizată practic în mâinile lui... Hei!

- Uite ce-i! Tu ce vrei?

Asta voia el s-o întrebe? Începu să râdă:

- Asta vrei tu să mă-ntrebi?

- Da. Asta vreau eu să te-ntreb. Ce vrei tu? Ce vrei să obţii? Ce vrei tu de la viaţă şi de la bărbatul ăla din viaţa ta, oricine-ar fi el?

În orice alte condiţii, ar fi râs - şi chiar începuse să râdă, când văzuse cu câtă furie şi agitaţie se-apucase el s-o interogheze! Dar atunci când o întrebase ce vrea de la viaţă... De la "bărbatul ăla din viaţa ta"... Înghiţi nodul din gât şi şopti:

- Înainte de orice, dă-mi drumul.

- Nu. Nu-ţi mai dau drumul. Spune - ce vrei tu de la viaţă?

Îi venea să plângă... Nu putea să-i răspundă, pentru că o înneca rău plânsul...

- Eleno, te rog să-mi răspunzi! Ce vrei de la viaţă?

Încerca să-i spună, dar...

- Spune! Spune odată! Spune ceva, pentru Dumnezeu!

- Vreau linişte! Şi pace! Şi calm şi dragoste şi înţelegere! Vreau să fiu fericită! Pricepi? La dracu! Eu nu vreau nimic de la viaţă! Nimic - nici bani, nici avere, nici faimă, nici... Nici măcar copii nu mai vreau... La vârsta mea... ar fi jenant...

- Eleno...

- Nu vreau nimic de la viaţă! Nu cer nimic nimănui! Da' toţi au ceva cu mine - şi trag la mine! Ţie ţi-am cerut vreodată ceva? Absolut nimic, niciodată! Şi iată-te aici, întrebându-mă ce vreau de la viaţă! Nu vreau nimic! Lăsaţi-mă în pace! Toţi! Plecaţi şi lăsaţi-mă dracului să crăp odată!

Fu scuturată straşnic - cam ca la un accident frontal între două maşini de curse! Şi-apoi fu sărutată... şi îmbrăţişată... Şi nu putea să se bucure de sărutul lui... fir-ar ea a dracului de treabă să fie, cu cine-o făcuse aşa bocitoare...

- Gata! Gata! Te rog! Gata!

Ei, na!

- Gata, Eleno! Gata cu plânsul!

- ... Da' tu crezi că se opreşte aşa uşor?

- Da!

O sărută. Iar. Credea el că aşa se opreşte plânsul ei - dacă o săruta el. Evident, nu se oprea aşa! El insista, ea se simţea prost... că nu se putea opri din plâns...

- Nu se poate! Vino-ncoa!

O trăgea prin casă ca pe remorcă - sau ca pe nevasta infidelă... Fu împinsă în baie; iar el porni apa rece şi luă prosopul şi-l udă şi i-l lipi de frunte. Oof... I-l luă din mână:

- Stai liniştit.

Evident, el recuperă prosopul - şi începu să-i tamponeze faţa:

- Să ştii că ceea ce faci tu nu e-n regulă! Ar trebui să discuţi cu cineva care chiar ştie ce pastile să-ţi dea să înghiţi! Că nu-i în regulă să stai aşa, în starea asta!

Ştia şi ea că nu era în regulă; dar nu era momentul ideal ca să consulte un psiholog, mai ales că se apropia divorţul, trimiterea lui Mihai în judecată...

- ... Ştii că nu sunt medic. Dar am mai cunoscut persoane care plângeau cu uşurinţa asta. Şi să ştii că nu le-a trecut fără medicaţie adecvată.

Aprobă şi dădu să-i ia iar prosopul. Iar Emil "îi altoi" o pălmiţă peste mână!

Arş! Ridică privirea şi-l fulgeră cu ochi furioşi! "Acu' ce faci, încerci să mă doftoriceşti?"

Ochii negri o priviră preţ de-o secundă doar! "Stai locului şi lasă-mă să văd de tine!"

... Ciudat - nu-i mai venea să se lupte cu el, adică să-i ia totuşi prosopul şi să-l uşuie în living, s-o aştepte acolo. Aşa că coborî mâna. Şi îl lăsă să facă el cum ştia el...

- Închide ochii! Ia! Poftim! Uite ce-ai făcut!

Închise ochii, zâmbind - ştia ce făcuse. Îşi înroşise ochii şi-i umflase instantaneu. Aşa erau ochii ei - imediat cum se umpleau cu lacrimi, se înroşeau şi se umflau excesiv. Şi parcă se şi pungeau...

Mâna lui îi tampona uşurel pleoapele, cu prosopul rece... Îi apăsa uşor prosopul peste pleoape... Simţea parfumul lui, semn că venise mai aproape... Tresări - Emil o săruta... Braţul lui Emil o cuprindea uşor...

"Dacă nu-l iei acum în braţe, eşti cea mai cretină femeie din univers! Că-l pierzi!"

"Nu, Eleno! Nu te clinti! Nu! Nu-i sparge omului căsnicia şi familia!" Şi-ar fi trebuit să-l împingă, să se ferească - dar pur şi simplu nu putea...

Prosopul se ridică de pe faţa ei - şi sfârşi, probabil, pe undeva pe-acolo, fiindcă degetele lui se strecurară prin părul ei... El o îmbrăţişa şi-o săruta, iar ea stătea drepţi-momâie şi-şi blestema ziua în care îi intrase-n cap că ea nu se bagă să ia bărbatul alteia...

- ... Tu mă vrei?

Oo, Doamne! Dacă-l voia? Hm!

- ... Spune - mă vrei? Fiindcă, dacă tu mă vrei, o să fac în aşa fel încât să fie cum vrei tu.

Oftă greu şi încercă să plece capul:

- Eu nu pot să mă bag în

- Încetează!

- Nu pot să fiu ca Roxana! Nu pot să te despart de familia ta!

- Eleno!

Iar o apucase de braţe! Iar o scutura ca la accident! Şi-acum o "transporta" prin casă ca pe arestaţi - mai mult pe sus, decât pe propriile picioare! Da' ce-avea cu ea? Şi unde-o ducea? Şi de ce?

- Eleno, uită-te la mine! Acum!

Nu-nu! Nici o şansă!

- Ridică capul şi uită-te la mine! Hai - că nu glumesc! Capul sus, privirea la mine!

Nu putea să... La naiba! Nu putea nici să nu-l asculte! Că odată se înfuria şi pleca şi-o lăsa singură! Ridică capul şi-l privi lung...

- Eu te vreau pe tine. Şi fac orice ca să mă încadrez în cerinţele tale. Tu mă vrei pe mine?

"Tu chiar nu poţi să pricepi că n-am să-ţi sparg căsnicia şi n-am să-ţi las copiii fără tată?

- Dacă renunţ la Ducesă - mă vrei?

Era îngrozitor! Negă scurt cu capul:

- Nu vreau să renunţi la nimeni. Nu pentru mine, sau

- Mă femeie, tu pricepi ce zic eu aici?

Poftim? Cum? Bărbatul din faţa ei părea că are nervii întinşi la maximum - mârâia şi scu-

tura uşurel la ea:

- Eu, Emil Popescu, te-ntreb dacă tu, Elena Popescu, mă vrei pe mine! Atât şi nimic mai mult! Şi la întrebarea asta nu există "poate" - există doar "da" sau "nu". Aşa că uită-te bine la mine, că mai frumos de-atât nu mă fac! Şi n-am şanse să devin mai bogat! Şi răspunde-mi odată! Da sau nu?

Oo! Era teribil! Zâmbi - era teribil... El nu zâmbea, dar ea nu se putea abţine...

- ... Dincolo de toate celelalte, suntem doar noi. Tu şi eu. Eu te vreau pe tine. Eşti... cred eu... singurul suflet... care are loc în sufletul meu...

Bărbatul ăsta tocmai îi spusese... că o primise deja în sufletul lui... dar ar fi fost prea simplu să-i spună chestia asta, aşa că insinua doar că ea e singura care ar putea avea loc... Şi era de-ajuns să spună "Da", ca să-l aibă pe unicul bărbat cu care "rezonase" 100%, firesc, natural...

"Doamne! - dacă şi tu... Dacă chiar şi tu..."

Emil îi dădu drumul - şi-şi acoperi faţa cu palmele şi oftă din tot sufletul lui...

Trebuia să se hotărască. Urgent! Trebuia să se decidă - vorba lui - dacă-l vrea pe el sau nu! Că nu mai mergea aşa, cu fofilarea! Ori era albă, ori era neagră! Ori erau împreună, ori nu! Chestia asta cu flirtul la nesfârşit era o idioţenie imensă! Ori o făceau, ori - la dracu! - se duceau care-ncotro şi se ocoleau cu grijă toată viaţa! Că ăsta nu era hal de trai, unul cu gândul la celălalt...

"Şi familia?" Familia lui? Aia pe care... Aia la care el era pregătit să renunţe, în caz că ea îl voia "liber"...

"Ce faci, Eleno? Alt amantlâc?"

"... Şi ce să fac - să nu-mi treacă nimeni pragul cu anii? Să mor singură - şi să mă-mput şi să mă mănânce viermii în casă?" Devenise morbidă...

Ea îl voia pe el? Da? Sau nu?

... Hm! Îşi drese scurt glasul:

- Tu eşti sigur că asta vrei?

Nu primi răspuns...

"Eleno... Aşa-i că, dacă îi mai pui tu vreo şaişpe întrebări de-astea dificile, iar el mai găseşte două-trei întrebări pentru tine, se duce dracului şi mama chefului, şi-aia a pasiunii?"

Îl prinse de încheieturi şi-i trase mâinile de pe faţă... Mimica lui părea chinuită - Emil părea în pragul unui acces de disperare... de parcă tot ceea ce-şi compusese ea în minte, familia aia frumoasă şi reuşită şi împlinită pe care o vizualizase "desfăşurându-se" în jurul lui era în realitate cea mai ratată căsnicie din univers...

La dracu! N-o să piardă şansa asta!

Îi trase mâinile şi se cuprinse cu ele... şi şopti:

- Dacă faci asta... să nu-ndrăzneşti să-mi mai dai drumul vreodată...

Au! Poliţistul ăsta chiar folosea sala de forţă! Şi chiar o dorea! Mm - o să fie rău! Rău de tot! O să se facă zob patul...

Părea grăbit. Adică părea... Părea "intercity". Ea era ca un personal de-ăla lent, răbdător şi calm - iar el... Nu - comparaţia nu era bună! Ea era un fel de manifestant paşnic, înarmat cu nişte flori şi cuvinte frumoase şi flyere despre cum se putea salva planeta. El era jandarmul trimis să...

"Eleno, ce-ai?!" Da' chiar aşa! Bietu' om încerca să se dezbrace în timp ce-o dezbracă şi-o şi duce spre dormitor! Ea stătea iar drepţi-momâie şi căuta comparaţii verbale!

Apucă de el - şi-l trase în dormitor. Şi "rezolvă" problema din doar trei mişcări - la prima îi trase puloverul peste cap, la a doua îşi azvârli cât colo halatul şi la a treia apucă de cămaşă. Tot aşa, ca s-o tragă peste cap. Iar el se răzvrăti. Şi, ca un veritabil poliţist "cu ştate vechi" ce era, preluă conducerea ostilităţilor.

Se părea că Emil... nu voia neapărat... să audă un "da" sau un "nu"... Şi se mulţumea şi cu o aluzie... două... Cu o certitudine nerostită...

În orice caz... se simţea minunat. Ea. Se simţea perfect! În sfârşit, nu se mai simţea complexată! Nu se mai întreba dacă-i stătea bine părul! Sau dacă mai mirosea a gel de duş sau nu!

În sfârşit, nu mai simţea pielea aia fierbinte, perfectă, care-o crispase şi-i stăpânise mintea şi gândurile! În sfârşit, dăduse peste un om normal! În sfârşit, se simţea o femeie normală...

29 noiembrie 2015. Duminică.

7,03

Dindindinding!

Cum-cum? Interfonul? Aoleu! Şi el era aici, cu ea! Dacă venise nevastă-sa? Sau Orlando? Sau nevastă-sa, cu Orlando? Se răsuci spre dreapta, spre locul unde-şi amintea că sfârşise el...

Unde era Emil?

Dindindinding!

La dracu! Era cineva la interfon! Unde era Emil? Să-l ascundă-n şifonier - sau să-l îmbrace la viteză şi să-l pună să urce pân' la patru!

Sări din pat şi înşfăcă halatul - şi năvăli în hol! Unde era omul ăsta?

Dindindinding!

În baie nu era - uşa era larg deschisă şi nu-l vedea înăuntru! În bucătărie era? Nu! Nici chiar după uşă nu era! În living - repede!

Dindindinding!

Unde era Emil? În living nu era! Dormitorul mic... Baia dormitorului mic...

"Eleno, scoală-te şi judecă - şi pricepe odată că e un bărbat discret, aşa că a plecat înainte să te pună într-o situaţie neplăcută!"

Dindindinding!

Al naibii el de interfon! Da' acum, că ştia că era singură-n casă, zău că îi revenise curajul! Se întoarse în hol, aruncă o privire spre punctul în care văzuse ieri rucsacul lui abandonat... Nu mai erau acolo - nici rucsacul, nici pantofii. Slavă Cerului! Ridică receptorul interfonului:

- Da.

- ... Doamna Popescu Elena?

Era o voce de copil! Hm... Poate era o farsă - vreun ţânc care se juca la butoane! Sau era ea prea adormită ca să recunoască o voce de jurnalistă "de cancan":

- Da, eu sunt.

- Numele meu este Popescu Georgeta.

Popescu... Popescu?... Uau! În clipa asta...

- ... Te rog frumos să deschizi, pentru că trebuie să vorbim despre tati.

Deci, în clipa asta... Tresări - acum auzi o voce de femeie în toată firea!

- Iar eu sunt Mariana Florescu, mătuşa Ducesei - şi cred că am răspunsul la întrebarea la care Emil a evitat să vă dea răspunsuri.

"Băi, scoală-te odată!" La dracu! Făcuse un rahat gigantic, iar fetiţa şi cumnata lui Emil veniseră să-i ceară socoteală!

“Apasă pe buton! Şi suportă consecinţele!” Le făcuse - şi-acum o să le tragă. Asta e! Nu regreta nimic, nici o clipă din ceea ce se întâmplase aseară! Le trăgea bucuroasă pe toate! Apăsă cifra zero şi lăsă receptorul în suport. Şi clipi de câteva ori, ca să se dezmeticească cât de cât...

Deci Popescu Georgeta, copilă după voce, trebuia să vorbească cu ea despre tatăl ei. A cărui identitate avea sentimentul că o cunoştea bine. Cealaltă voce se prezentase ca fiind “Mariana Florescu, mătuşa Ducesei”. Şi-o speriase. Îi amintise că Emil pomenise, aseară, ceva despre “renunţ la Ducesă”...

“Eleno - eşti cretină rău...” Ea îi forţase lui mâna şi-i tocase lui la ureche despre familie şi despre Ducesă - iar el, strâns cu uşa, îşi imaginase că ea nu-i vrea copilul! Că nu-l vrea cu tot cu copil, ci doar singur... Şi fusese dispus... Adică era dispus... să renunţe chiar la tot... Dar...

Ţrrr!

Indiferent ce va auzi şi ce se va întâmpla acum - ea îşi recunoştea greşeala şi suporta fără să crâcnească repercusiunile.

Scutură scurt capul. Şi răsuci yala şi deschise uşa.

- ... Bună dimineaţa.

Trebuia să se dezmeticească - dar îi era imposibil să facă asta... Micuţa nu zâmbi:

- Tu eşti Elena?

Aprobă şi păşi în spate - nu-i venea să creadă... Mititica blonduţă, cu părul surghiunit în două codiţe strâmbe şi ochelarii de vedere alunecaţi pe vârful nasului, păşi în hol:

- Eu sunt Georgeta. Am venit să te rog să nu-l mai superi pe tati.

Mm... Îşi acoperi gura cu palma şi negă încet cu capul - n-o să-l mai supere... Fetiţa mai făcu doi paşi, trăgând-o şi pe femeie după ea:

- Să ştii că e un om bun! Şi nu merită să fie supărat!

Aprobă - ştia că Emil e un om bun... Femeia zâmbea cu înţelegere, părând amuzată de uimirea ei:

- A dormit la birou, aşa că avem cel mult cinci minute - o să afle şi-o să vină şi-o să ne ia pe sus...

Corect! Arătă repede spre living şi închise uşa şi-o încuie bine... Şi aşteptă, preţ de-o secundă, pentru că le auzea discutând... iar vocea subţirică spărsese singurătatea în miliarde de cioburi...

“Eleno, acu’-i acu’! Fetiţa lui e în living, cu mătuşa ei dinspre mamă. Ce faci? Le oferi un suc, sau încerci să scapi nepăruită bine?” De către mătuşă, bineînţeles! Păi...

Păi şi dacă se-ncuia în baie era mai bine? Nu...

Făcu un pas, încă unul... Încă unul... şi intră în living:

- Îmi cer scuze, dar nu am nimic de fructe.

Se uitau la ea ca la o ciudăţenie a naturii! Arătă spre uşă, adică spre bucătărie:

- Am Coca-Cola, dar nu cred că...

Şi arătă spre micuţă şi-apoi spre bucătărie... Femeia părea amuzată de fâstâceala ei:

- N-am venit în vizită. Am venit pentru că Ducesa vrea să vă spună ceva.

Ducesa, micuţa blondă şi slabă şi mititică cât o prichindică de clasa-ntâi, se aşezase pe canapea. Stătea frumos, corect, cu spatele drept şi mânuţele-n poală şi o privea lung, prin ochelarii cu rame negre...

Intră şi se apropie de ea. Şi îngenunche în faţa ei. Aşa era mult mai bine - aşa, cu ea mai jos decât fetiţa lui Emil... Mm, ce serioasă era! O privea prin ochelarii ei şi nu zâmbea... Brusc, guriţa micuţă sparse tăcerea:

- ... Eu cred că tu te-ai certat ieri cu tati. Aşa este? V-aţi certat pe internet?

Aprobă cu capul - nu putea articula cuvinte atunci când o privea pe micuţa asta şi-o studia milimetru cu milimetru... şi şi-o lipea în suflet, milimetru cu milimetru...

- ... Te rog frumos să nu te mai certi cu tati. Da?

Aprobă - n-o să se mai certe cu tatăl ei.

- Tati e un om foarte bun! Şi să ştii că s-a certat cu mulţi oameni pentru tine!

Aoleu! Parcă-i era frică să se uite spre mătuşă...

- S-a certat şi cu şeful lui de la poliţie!

Aha...

- Şi el nu e aşa! Nu se ceartă cu nimeni şi nu se înfurie niciodată! Da' ieri s-a înfuriat rău!

Aha!

- Atât de rău, că a ţipat şi-a aruncat cu telefonul!

Aha! Deci de-aia dispăruse Emil de pe net...

- Şi să ştii că noi n-avem bani aşa mulţi, să cumpărăm mereu alt telefon...

Dădea aprobator din cap, iar micuţa se uita la ea - şi vedea în ochişorii ei că se întreabă ce-o avea tanti asta de dă din cap ca proasta, aşa, şi nu scoate un sunet...

- ... Şi după aia s-a supărat şi mai rău şi ne-am îmbrăcat şi m-a dus la tuşa. Şi-apoi el a plecat singur. Era foarte supărat! Extrem de supărat!

Îşi dădea seama că, după ce nebuna de Elena bătuse câmpii pe nervii lui iar el îşi spărsese bunătate de telefon, fusese mai mult decât supărat...

Observă mişcarea din stânga ei - şi se grăbi să devină atentă la cumnata lui Emil! Femeia zâmbea; îi arăta telefonul propriu, care era pus pe silent dar al cărui ecran arăta limpede apelul lui Emil, şi le făcea semn să continue discuţia - că pe el îl ţinea ea la distanţă... Reveni spre micuţă. Căpşorul blond se plecă imediat - iar degeţelele trecură încetişor peste raiaţii roşii:

- Şi, cât a stat cu noi, a spus multe lucruri, inclusiv despre mine...

Aoleu! Ce spusese despre copil? Ce naiba bălmăjise despre bietul copil? Nu cumva le spusese despre "sunt gata să renunţ la toate pentru femeia asta"? Că dacă speriase copilul cu asemenea cuvinte... Dacă ea afla că Emil îi spusese Ducesei asemenea cuvinte... şi speriase micuţa... anunţând-o că va fi "ori tu, ori tanti aia"...

"Doamne! - dacă n-o să vrea să împartă minunăţia asta mică cu mine..."

Ea habar n-avea unde era Emil, de ce dispăruse de lângă ea fără să lase un semn sau un indiciu, fără să-i spună şi ei măcar un "vorbim" sau un "te sun eu" - dar simţea că, dacă minunăţia blonduţă nu va fi un pic şi copilul ei, chiar că o să pună punctul final... Ochişorii se ridicară iar spre ea - iar vocea deveni gâtuită:

- Şi voiam să te rog să nu-l mai superi. Că e un om bun, să ştii! Şi nu ţipă şi nu se ceartă niciodată, aşa că sunt sigură că v-aţi putea înţelege foarte bine! Tu ţipi de obicei?

Nega, zâmbind...

- Asta e bine...

Aproba, zâmbind... Micuţa o privea lung... şi nu-i împărtăşea zâmbetul... Căpşorul blond se plecă din nou:

- Tanti Elena, eu vreau să-ţi spun ceva.

Ceva greu, dificil pentru ea. Se pomeni că mâna îi pleacă singură şi se aşează peste mânuţa stângă...

- ... Eu am vorbit şi cu tuşa, aseară, după ce a plecat tati. Şi am hotărât că eu pot să mă mut la ea.

Negă scurt, ferm. Nu. Nu era ea de acord cu rahatul ăsta! Din nefericire, micuţa nu-i văzuse reacţia:

- Nu cred că te superi, nu? Adică dacă eu dorm la tuşa toată săptămâna, te-ai supăra foarte tare dacă vin sâmbătă şi fac nani în camera mea? Singură?

"Nu, Doamne fereşte!" Trase aer...

... Şi-l scoase într-un ţipăt scurt! Doamne! - era nebun! Se-nfipsese cu călcâiele-n uşa ei! Femeia porni spre uşă - aşa că se grăbi s-o oprească:

- Nu! Nu-i deschide!

- O să spargă uşa.

- Nu contează! Nu-i deschide!

Da' de unde! Tocmai ieşise din living!

"Eleno! Repede! Lămureşte măcar copilul!"

Reveni spre micuţă - şi-o prinse de umeri:

- Duceso, să nu mai spui niciodată asta!

Nu ştia ce anume o speriase pe micuţă - felul cum o înhăţase, bubuiturile pumnilor tatălui ei sau apelativul rostit de ea. Nici nu conta! Altceva conta acum! O scutură uşor:

- Ori o să fim trei, ori o să fiţi doar voi. Ai înţeles?

Bum! Micuţa aprobă cu capul. Ochii ei păreau plini de speranţă acum... când tanti aia pe care-o iubea tăticul ei spusese că n-o să încerce s-o despartă de el...

Auzi yala - şi-apoi tunetul de voce de bărbat:

- Ce cauţi aici?

- Bună dimineaţa.

- Ce dracu cauţi tu aici? Unde-i Ducesa?

- A vrut să-i spună Elenei unele

- Duceso!

Măiculiţă, ce răcnise!

Hait - că intrase în living!

- Nu!

La dracu!

În secunda doi, se pomeni ghemuită lângă canapea, cu capul bine apărat de ambele braţe!

"Eleno... ce faci?"

Ce făcea? De ce se pitise aşa? Oare... Oare avusese senzaţia că Emil o să tabere pe ea?... Atunci când el răcnise "Nu" de se zguduise blocul, da - parcă îl simţise abătându-se asupra ei ca un trăsnet... ca un părinte care-şi apără copilul...

"Nu-ţi permit! Auzi? Nu-ţi permit să faci asta!" Răcnise la femeia aia! Smulsese micuţa de pe canapea şi ţâşnise spre uşă - şi nu ieşise fiindcă avea de răcnit la ea! Tocmai el - soţul adulter care ar fi trebuit să nici nu calce pe-aici, ci să se rezume la soţia lui...

"E viaţa mea! Eu decid în viaţa mea - nu tu! Ai priceput?"

Probabil că pricepuse, că femeia îi răspundea pe un ton coborât... Auzi încă un foşnet, încă unul... Şi uşa de la intrare se închise civilizat... Plecaseră - o lăsaseră căzută acolo, lângă

Foşnet! Mai era cineva în casă!

Se ridică dintr-un salt - iar cumnata lui Emil intră în living:

- Bineînţeles că a plecat ca vijelia...

Bineînţeles că era vişinie toată - stătea faţă-n faţă cu sora femeii căreia încerca ea să-i ia bărbatul şi copilul...

Femeia avea cel mult 30 de ani. Era şatenă, avea ochi migdalaţi şi peste 1,80 - părea mai înaltă decât Alina...

Femeia întinse mâna spre ea:

- Mariana Florescu.

Înghiţi nodul din gât, păşi şi-i strânse mâna:

- Elena Popescu.

"Şi-acum o să te repezi în ciuful meu." Era îndreptăţită să facă asta - să apere mariajul surorii ei... Femeia dădu drumul mâinii ei şi nu se clinti din locul în care se oprise:

- Sunt mătuşa maternă a Ducesei. Şi, de doi ani, de când sora mea a murit, joc uneori rolul mamei... Şi îl ajut pe Emil să se descurce cu ea. O duc la şcoală, o aduc acasă, stau cu ea... O ţin la mine, atunci când el face ore suplimentare...

Privea ochii căprui din faţa ei şi nu putea reacţiona. Ceea ce aflase parcă o împietrise...

- Eu încă nu am copii. Şi pot spune că mă antrenez... nu?

Mariana Florescu îi observase împietrirea. Încerca să fie amabilă, amuzantă chiar - s-o dezgheţe cumva, s-o facă să-şi revină... Reuşi doar să clipească de câteva ori... şi să-şi acopere,

din nou, gura cu palma. Parcă îi era imposibil să priceapă... Adică să reacţioneze, să...

- ... Nu ţi-a spus nimic, nu-i aşa? A tăcut ca peştele şi nu ţi-a spus nimic!

Aprobă grăbită - da, nu-i spusese nimic-nimic! Femeia oftă greu:

- S-au căsătorit în 2008. Imediat după nuntă, sora mea şi-a făcut analize complete, pentru că voia să-i facă lui cel mai straşnic băieţel de pe planetă... Atunci a descoperit că are o formă rară de leucemie. Iar lucrurile au avansat repede, deşi el a dus-o peste tot pe unde-a aflat că e un specialist... A rămas singur acu' doi ani. El şi prichindica asta mică. S-au sprijinit unul pe celălalt şi au trecut peste necaz...

El şi Ducesa lui... Şi spusese că... ar fi renunţat la fetiţa lui, dacă ea...

- Şi ştii care e culmea? Că nici măcar nu e fetiţa lui!

Hait! Cum-cum? Se clătină scurt faţă-spate - asta întrecea orice închipuire!

- E înfiată.

Gata - ea una se declara învinsă. Aşa că îndoi genunchii şi se aşeză pur şi simplu pe masă. Nu se mai putea ţine pe picioare...

- Părinţii ei naturali au fost victimele alcoolului şi geloziei. Iar ei, Emil şi sora mea, n-au putut s-o lase pe Georgeta să sfârşească la orfelinat. Mai ales că, după ce-a aflat ce boală are, sora mea a refuzat să facă copii...

Deci Emil fusese însurat cu o tânără care avusese leucemie. Şi care nu făcuse copii tocmai ca să nu le transmită şi lor boala ei. Şi atunci deciseseră să înfieze un copil orfan... El rămăsese cu copilul... şi cu cumnata, care-l ajuta atunci când nu se mai descurca între casă şi slujbă şi micuţă şi...

Telefonul femeii începu să cânte. I se indică spre aparat, cu un gest demonstrativ gen "vezi?"... Da, bănuise că Emil tocmai terminase de descusut copilul - şi se grăbea să-şi întrerupă cumnata din depănarea amintirilor! Era numele lui pe ecran! Femeia îi răspunse la telefon... Folosea un ton calm, şi nici el nu părea nervos, sau... El îi tot spunea "cu frumuşelul" să plece de la ea, femeia îi tot spunea că mai rămâne cinci minute...

Era într-o situaţie dificilă - brusc, toate obstacolele din calea ei dispăruseră, avea drum liber pân' la el, dar era posibil ca, după azi-noapte, Emil să o şteargă uşurel din calea ei... Să se-ascundă de ea şi să aştepte să-i treacă, sau...

- Nu mai pot să stau. Spune că Georgeta mă roagă să o duc urgent acasă. Are nişte tertipuri persuasive foarte eficiente...

Într-adevăr, avea nişte tertipuri...

"Eleno! Femeia pleacă! Condu-o pân' la uşă măcar!"

Se grăbi s-o urmeze:

- Georgeta a spus că Emil a vorbit ieri cu voi! Ce v-a spus?

Auzi un oftat... iar uşa se deschise:

- Nu cred că mai contează. Presimt că n-o să fie cazul să se ajungă la cuvintele lui.

O prinse de braţ:

- A spus cumva că e pregătit să renunţe la ea? La fetiţa lui?

- A spus că e pregătit să renunţe la tot, toţi şi toate.

Aha...

- Şi n-a minţit. Niciodată nu l-am mai văzut aşa... determinat ca în cazul tău!

Determinat? Cum adică, determinat? Femeia îi făcu scurt cu mâna:

- Mi-a părut bine de cunoştinţă. La revedere!

Aah, ce prostie! Ieşi după ea:

- Vă rog, întoarceţi-vă! Toţi trei! Sau măcar voi două!

- Probabil că o să ne întoarcem. Dar nu azi.

- De ce? De ce nu azi?

Nu mai primi răspuns...

"Eleno! Da' tu ai telefon - şi ai numărul lui!" Dar el îşi spărsese telefonul... Ba nu! Adică

îl spărsese, dar nu-l distrusese chiar de tot! Că îşi sunase cumnata - nu? Probabil că se spărsese doar ecranul! Tii - ce bine!

Alergă în apartament, în living şi-şi recuperă telefonul. Şi se grăbi să-i scrie un SMS:

"Vă rog, veniţi înapoi toţi trei!"

Ia - plecaseră? Trase jaluzeaua, perdeaua... Bineînţeles! Cumnata lui Emil ieşise din scară! Iar el n-o aşteptase în faţa blocului! Putea jura că o să facă la dreapta, spre secţia de poliţie... Bineînţeles!

"Eleno, apucă-te! Trebuie să-l convingi pe el să se întoarcă!"

Trebuia să-l convingă urgent să se întoarcă! Şi să discute! Să-i spună adevărul! Că, uite - fusese mut şi bănuise că ea are aptitudini de poliţist! Şi ea trăise până acum cu ideea fixă că el e însurat!

"Să nu-i mai spui niciodată că o părăseşti! Să n-o mai sperii vreodată!"

Send... Şi-acum o să-i scrie...

"Cumnata ta mi-a spus. N-am ştiut - adică n-am avut nici o bănuială, nici un indiciu..."

Send... Nu-şi găsea cuvintele ca să-i spună cât de minunat, cât de special era gestul lui de-a înfia micuţa unor străini... Şi cât de specială era decizia lui de a o creşte singur pe micuţă, chiar dacă era foarte greu pentru un bărbat să crească singur un copil...

"Vă rog, veniţi înapoi! Trebuie să vorbim! Trebuie să ştiu..."

Send. Ce să-i mai spună? Ce mai era de spus? Nu putea continua fraza aia cu "trebuie să ştiu"; aşa că, dacă el n-o să vrea să-i spună... Sau... Ding!

"Trebuie, în primul rând, ca tu să-ţi faci ordine-n viaţă iar eu să-mi pun familia la adăpost. Şi să lămuresc lucrurile cu ele. Până atunci, cred că e mai bine să nu ne vizităm. Şi să nu vorbim despre asta."

Cum adică?... Ce-avea omul ăsta? Ce-avea cu ea? Ce voia să-i zică?

"Trebuie să-ţi faci ordine-n viaţă"... Hm... Nu cumva... Se apropie de fereastră şi trase perdeaua. Şi contemplă frumuseţe de BMW gri-şobolan... Ăsta era de-un sadism adânc - ca să se exprime nepotrivit pe înţelesul lui! Ăsta venise să-i vadă fundu' la şapte dimineaţa! Era nebun!

"Stop, Eleno! Dar pe-ăsta cine l-a chemat aici aşa devreme?" Filajul...

Lăsă perdeaua şi-şi luă pachetul cu ţigări... Suflă lung fumul, că era un car de nervi... Oare... Oare nu cumva Bogdan îl văzuse pe Emil ieşind, cu fetiţa în braţe?... Ce tâmpenie! De fapt, era foarte probabil ca Emil să fi văzut BMW-ul când intrase în scară! Şi deci, atunci când ieşise cu Georgeta, probabil că folosise uşa din spate - aia care dădea spre noul complex de blocuri mari şi frumoase. Şi se strecurase el cumva, ca să nu-l vadă interlopul! Dar, în orice caz - riscul de-a fi văzut cu Georgeta în braţe fusese mare...

... Nu - Emil avea dreptate. Bogdan nu trebuia să afle care era slăbiciunea poliţistului. Şi nici Orlando. Că nici ăla nu era mai... "cu frică de Dumnezeu". Până nu-şi punea ea ordine-n viaţă, până nu încheia toate conturile cu toată lumea, până nu... Până nu divorţa de Mihai, soţul ei legitim din acte...

Aşa-i venea să plângă când se gândea şi socotea cât avea de aşteptat până la vizita lor...

"Auzi, Eleno? Da' las' că nu-i chiar aşa de rău! La urma urmei, chestia asta s-ar putea chiar să te motiveze!" Chestia asta cu "nu mă vezi până nu-ţi faci ordine" o motiva serios...

Apropo de ordine! Ia să vadă ea dacă mai era BMW-ul în faţa blocului! Că zău că cobora la el! Şi punea lucrurile-n ordine cu el! Trase perdeaua... Ce porcărie uriaşă...

Era duminică. Era o zi mohorâtă, cu o atmosferă gri-statică pe care soarele se căznea în zadar s-o spargă cu razele lui. Toată "construcţia" lui Emil se prăbuşise - tot ceea ce crezuse ea despre el se dovedise neadevărat. Mai mult - primise veşti minunate despre el! În fine - faptul că era văduv nu era deloc minunat... decât pentru ea şi în mare secret, aşa, că nu se cădea să se bucure pentru dispariţia femeii... Şi tocmai azi, când primise cea mai minunată veste de pe Pământ şi-o cunoscuse pe cea mai fermecătoare fetiţă din Univers, tocmai azi, când ştia cu certitudine cât de potrivit era Emil Popescu pentru ea, uite că n-avea noroc. Orlando nu-i scria, ca să-l

anunţe şi pe el ultimele noutăţi şi să-i spună că se terminase! Iar Bogdan parcă presimţise iminenta ei vizită în faţa blocului, "la maşină", cu toate urletele din dotare - aşa că o ştersese repejor...

Dacă ieşea acum, fie la Mega, fie în mall, îşi făcea mai mult un deserviciu, fiindcă ar fi urmărit-o celălalt poliţist - şi nici n-ar fi fost de găsit pentru Orlando şi Bogdan...

O să zacă-n casă. O să-şi îngrijească epiderma, o să-şi termine de scris textele şi-o să-i aştepte. Unul dintre ei tot trebuia să apară, mai devreme sau mai târziu!

Intră în living... şi se opri. Privea lung canapeaua, acolo unde stătuse ea... Ce minune! Ce minune blonduţă! Ce cuvinte uriaşe rostise Micuţa Minune...

Oare cât de rău şi-ar fi luat Emil nasul la purtare, dacă ea i-ar fi scris că Ducesa este cea mai specială fetiţă din Univers? Probabil că ar fi rămas acelaşi Emil Popescu - doar de patru ori mai furios, fiindcă i-ar fi scris de pe cartela aia supravegheată de DNA, de pe telefonul şi contul de Facebook supravegheate de DNA... Şi iar îl muştruluia şeful...

Ba ceva tot o să-i scrie! Repede - că avea inspiraţie! Îi venise o idee "trăznet"!

"Am înţeles şi îţi respect decizia. Este o decizie înţeleaptă. Mi-ai pus o întrebare la care nu există alt răspuns decât da sau nu. În următoarele 48 de ore îţi voi transmite răspunsul meu. Aceeaşi întrebare ţi-o pun şi eu ţie. Aştept răspunsul tău."

Send. "Ce a dracului e pielea pe tine, Eleno! Ţi-a arătat că te vrea în mii de feluri - şi ţi-a mai şi salvat viaţa, când cu metroul! Iar tu te faci că nici n-ai observat!" Păi, ce să facă - dacă era o femeie care simţea mereu nevoia să fie iubită... Nu! Să simtă că e iubită! Era o femeie care simţea mereu nevoia să

Ding!

Poftim?... Îi răspunsese?... Îi răspunsese.

"OK."

Bufni într-un hohot straşnic de râs! Un hohot de-ăla plin, complet... Un hyper-hohot! Emil era îngrozitor! Putea jura că afurisitul ăla de poliţist stătea chiar acum la birou, cu fetiţa şi cumnata aşezate pe scaun în faţa lui, şi râdea şi butona telefonul! Iar ele erau botoase, fiindcă până să-l facă ea să râdă cu mesajul ei, el le frecase ridichea şi le certase şi le spusese câte-n lună şi-n stele, toate negative...

Lăsă telefonul şi decise să-şi înceapă şi ea ziua. Adică să se ducă la baie... şi-apoi să se-mbrace...

19,30

Pauză de reclame. Ce nasol! Ştirile o ajutaseră să-şi mai abată atenţia de la marile ei probleme... trei la număr...

Avea trei probleme. Uriaşe. Prima, pe numele ei Orlando Sorrenti, nu venise să-i spună unele lucruri - aşa că nici ea nu avusese ocazia să-i mai zică o dată că s-a terminat. A doua, Bogdan Mihalache, nu mai trecuse prin faţa blocului - aşa că ea nu putuse să coboare, cu ţigara-n colţul gurii, să se sprijine de portiera lui, să se-aplece la geam şi să-i zică un "Pe bune acuma, ochiosule, frumosule - să moară duşmanii mei şi-ai tăi dacă valoarea ta nu-i aşa de intergalactică de nu se potriveşte neam cu nonvaloarea mea!". Sau ceva asemănător, încă mai "dospea" la replica asta! A treia, Mihai, era ca şi inexistentă - şi până pe 6, până se revedeau la notar, situaţia era blocată...

Îi era dor de el, de fapt. Şi de Micuţa Minune. Ar fi dat orice, să-i aibă pe amândoi aici... Pe el pe fotoliu, pe ea pe canapea... Vocea ei subţirică spărsese, de dimineaţă, singurătatea în miliarde de cioburi! Şi-acum...

Şi-ar fi dorit să fi fost îndeajuns de deşteaptă ca să-i fi cerut femeii numărul de telefon. Şi-ar fi dorit să poată să ia legătura cu Georgeta. Ar fi vrut să-i mai spună o dată să stea foarte liniştită, pentru că nici nu se gândea s-o îndepărteze de lângă Emil! Ar fi vrut să se asigure că acelaşi lucru i-l spusese şi Emil, aşa că Micuţa Minune era mai liniştită...

Aha! Suna telefonul! Fixul! Bun! Indiferent cine era - bine că suna!

Opri sonorul televizorului şi ridică receptorul:

- Da.

Auzea muzică în surdină, un pic de trafic înfundat... şi-atât. Bogdan era! Yee! Zâmbi:

- Alo?

Nu scotea un sunet, evident! Îşi îndulci şi mai mult tonul vocii:

- Aloo?... Aaloo... Închid, să ştii!

Tiit!

Uraa! Claxonase! Acum ştia sigur că e Bogdan! Ridică un pic tonul, ca să o audă bine:

- Aa, tu erai! Ce bine! Chiar voiam să-ţi zic ceva!

Pauză de-o secundă - şi ton sec!

- Nu.

Zdrang - receptorul în furcă! Se repezi la geam - unde era? Unde dracu era?

Ia uite-l! Uite-l pe frumuseţea aia de interlop plin de tupeu!

"Las' că am eu ac de cojocul tău!"

Apucă jaluzeaua şi-o smuci.

Şi gata.

"Aşaa... Ce voiai să faci?... Nimic. Dar acum, că tot ai lămurit problema numărul doi, hai să fumezi o ţigară!"

Hai! Că după ce o să-şi facă ordine în viaţă, o să se lase de viciul ăsta! Păi cum să afume Micuţa Minune cu fum cancerigen? O să-l pună şi pe el să se lase! Aşa! Bineînţeles c-or să se lase amândoi de fumat! Chiar ştia cum o să-i spună! "Dragule, eu am o idee. Dat fiind că abia acum ne-am găsit şi că avem cam 50 de ani de mariaj în faţă, eu zic să ne lăsăm de fumat. Trebuie să avem grijă de noi!" Bineînţeles că n-o să-i amintească că are 39 de ani, adică "îi dăduse normă" până pe la 90, aşa...

Era euforică, pentru că îi simţea dragostea... chiar şi aşa, de la distanţă... Chiar şi fără să-i mai răspundă el cu "da" sau "nu"...

30 noiembrie 2015. Luni.

8,50

Deşi îi picau ochii-n gură de somn, îşi impunea să nu-şi ia liber. Îşi impunea să se ducă în Promenada. Ca să-l zgândăre pe Bogdan. Ca să i se pună ăluia acru-n gât şi s-o lase-n pace odată. Avea sentimentul că e foarte grăbită, nerăbdătoare, că se comportă ca o şcolăriţă care abia aşteaptă să vină ziua testului ca să demonstreze că ştie şi să ia odată cea mai mare notă...

Sorbea încetişor din cana cu cafea şi privea aleea. Nu reuşise să se trezească îndeajuns de devreme ca să verifice dacă Orlando trecuse spre liceu. Bănuia că trecuse, oricum. Acel bărbat

o cunoştea bine, ştia cum "funcţionează", ştia că trebuie să fie cât mai vizibil pentru ea ca să reuşească să-i învingă supărarea... Orlando era îndeajuns de nebun ca să-şi închipuie că o femeie ca ea, la vârsta ei, ar fi putut să-i ierte "scăparea" din club. Aşa că... Dar azi-noapte stătuse până târziu - se distrase uitându-se la filmări cu căzături, pe youtube. Şi normal că azi nu reuşise să dezlipească ochii dimineaţă...

Stinse ţigara şi dădu să se îndepărteze de geam. Dar se opri. BMW-ul gri-şobolan trecea, încet, pe aleea cealaltă... spre Circ, adică spre locul unde aleea făcea la stânga şi-i permitea să ajungă fix în faţa scării ei...

Omul ăsta părea că pur şi simplu nu poate pricepe... Sau e ferm convins că Popeasca încuie milioanele de euroi în casă şi pleacă cu tramvaiul la serviciu...

"Eleno... Ce-ar fi să înghiţi tu un calmant, întâi şi-ntâi?"

Straşnică idee! Plănuia să interacţioneze *face to face* cu el; şi cum ştia cine e el, "sperietura" era pe trei sferturi făcută gata! Omul ăsta nici nu trebuia să apară el, fizic, ca să sperie pe cineva! Îi trimitea "renumele", adică "numele de scenă"; iar victima googălea şi-i afla CV-ul...

"Eleno, iei pastila aia odată?"

Da. Scotocea chiar acum după pastilă... O înghiţea...

Intră în dormitor şi se opri în faţa oglinzii. Şi se privi lung... Critic... Apreciativ... Arăta bine. Arăta foarte bine pentru vârsta ei. Faptul că nu născuse şi nu alăptase o avantaja... din punct de vedere fizic...

Of!

Înhăţă parfumul şi pulverizã din belşug... Putea să plece.

Geanta, geaca, telefonul, ţigările... Gazele erau oprite, robineţii erau închişi... Geamurile erau deschise vertical, să se aerisească... Încuie. Şi coborî. Şi constată că, într-adevăr, Bogdan oprise tot în faţa scării. Geamurile erau închise, motorul era pornit... Avea senzaţia că omul ăsta îşi dorea să nu interacţioneze totuşi cu ea...

Împinse uşa scării şi ieşi. Şi privi lung geamul din faţă - ăla de pe dreapta. Era cenuşiu, dar nu opac; îi vedea umbra, la volan...

"Hai, Eleno! Acum e momentul!... Ori mai pe seară, aşa, la secţie!" Dacă Bogdan ăsta chiar era tare de cap, or să ajungă şi la secţie... Hm!

Porni spre el. Spre maşină. Porni cu atâta hotărâre-n pas, că portiera se deschise aproape imediat... Nu larg, ci doar "din buton" - cât să-i arate că se oferă să o ducă el undeva... Şi părea că uitase complet de rondul dintre ei - între alee şi trotuar era acel spaţiu verde de-un metru lăţime... Umbra de la volan se cam agita, semn că nu se aşteptase ca tocmai azi "să aibă noroc" - şi strângea la repezeală ce-avea pe scaunul din faţă şi azvârlea pe bancheta din spate...

Traversă spaţiul verde, trase portiera şi se aplecă. Şi-l privi drept. Bogdan Mihalache era *speachless*...

"Hai, nu zici nimic? Am venit! Zi-i!"

Ca dezmeticit din visare, bărbatul arborã un zâmbet larg şi-un gest şi mai larg:

- Sărut mâna! Vă rog!

- Bună dimineaţa. Nu, nu e cazul.

Îi căzuse falca! Rău! Şi-acum îi cădeau şi sprâncenele - mimica i se încruntase instantaneu! Zâmbi:

- Dle Mihalache, v-am tot văzut pe-aici, prin zonă... Şi mă întrebam de ce?!

Bărbatul se grăbi să mai facă o încercare:

- Sincer? Presimţisem că într-o dimineaţă veţi fi prea grăbită ca să vă pierdeţi timpul cu transportul în comun. Şi cum tot merg spre Promenada... m-am gândit că aş putea să vă duc eu.

- Înţeleg...

Şi dădea din cap şi-l privea lung... El nu prea mai ştia ce să-i spună, aşa că îi mai indică o dată scaunul din dreapta lui... Zâmbi:

- Ştiţi, dle Mihalache... Oricât de flatată aş fi de atenţia pe care mi-o acordaţi, cred totuşi

că asta ar fi cam prea mult pentru mine.

Nici ea nu ştia ce anume însemna "asta"; nici el nu părea mai lămurit, dar n-o întreba ce şi cum - aşa că "era de bine". La urma urmei, ideea era importantă - nu chestiunile de detalii! Continuă, ridicând o sprânceană:

- Ştiţi dvs.: unele sunt făcute să circule cu tramvaiul... iar altele, nu.

Ridică şi el sprânceana. Îi observă începutul de zâmbet... Hm!

- Şi eu zic că lucrurile stau bine aşa cum sunt acum. N-are rost să ne-apucăm să facem schimbări majore...

"Eleno, baţi câmpii! Zi-i la subiect, acolo, şi şterge-o odată!" Bogdan zâmbea de-a binelea acum! Bun! Hai să-i zică - şi, la o adică, să zbiere şi să dea cu picioarele, nu?

- Nici eu, nici dvs. Aşa că...

- Aşa că...

Era curios ce mai urma? Păi... nu mai urma nimic.

- Aşa că vă mulţumesc pentru înţelegere. O zi bună.

- Stai!

Nu stătea - împinsese deja portiera. Porni spre alee, peste rond... Bineînţeles că el claxona... Bineînţeles că ea nu-i dădea atenţie... Bineînţeles că BMW-ul demara - şi se oprea în capătul aleii, câş-crăcănat cât să blocheze trecerea, iar el cobora... OK! Scoase telefonul, activă ecranul, apăsă 112 şi-l ridică la ureche. Şi numără până la trei - după care începu să răcnească:

- Bună! Eşti la redacţie?... Aha! Auzi? Hai să te-ntreb ceva! Spune-mi te rog - după părerea ta de femeie care are de-a face cu multe femei... Am eu faţă de curvă? Şi mers de curvă? Şi alură de curvă?

Bogdan coborâse de la volan, aparent ca să vină la ea; dar când ea începuse să răcnească, se oprise, descumpănit. Nu se uita la el, dar putea jura că iar îi picase faţa! Foarte bine! Continuă să răcnească, întrebându-se cum dracu o să poată să apese telefonul verde dacă ea nu vedea ecranul, ecranul era inactiv iar poziţia acelei iconiţe era relativă în memoria ei:

- Pe bune acum! Am eu faţă de proastă care pică pe spate, cu cracii-n sus, imediat cum vede un baştan cu bani? Ţi s-a părut ţie vreodată că-mi curge o băluţă, aşa, şi abia aştept să mă crăcesc cu unu' şi cu altu'?

Bărbatul se întorsese cu spatele la ea. Ca şi cum nuu, nu după ea ieşise el, ci ca să dea un telefon! Îi venea să râdă - şi nu era de râs, era de groază deja...

- Nu, dragă! Te-ntreb! Că nu mai înţeleg nimic deja! Adică, la dracu - de câte ori trebuie să rag "NU" ca să se audă că am zis "nu"?

Încă doi metri şi ajungea la BMW. El era cu spatele, ea îi căuta cu privirea pe cei doi Thug - că se aştepta la orice, inclusiv la "mişcarea cu japca"...

- Acu', pe bune! Ţie ţi s-a întâmplat să dai peste de-ăştia care-şi închipuie că femeile sunt ca la autoservire - şi li se cuvine orice şi oricum şi oricând şi oricât?

Trecu prin faţa botului şalupei gri-şobolan... şi începu să râdă nervos:

- ... Şi l-ai plesnit la ten, sau la ouă?

O secundă, două - şi-acum era acum!

- În orice caz, eu o să-l plesnesc unde-l doare rău! La nevastă! Mi-a făcut o tipă de la Agerpres rost de numărul ei de mobil. Şi să mor io dacă nu i-o trag! Deci i-o fac de n-o s-o poată duce! O sun pe nevastă-sa! O trimit pe ea la întâlnire cu el! Ca să-l potolesc odată! Că nu se potoleşte, fată! Nu se potoleşte sub nici o formă!

Trecuse deja de magazinul cu bunătăţuri - dar continua să ţipe şi să mimeze conversaţia cu Alina, fiindcă ştia că trebuia să pară mie-n sută determinată să facă pagube maxime:

- Da' nu mai pot, fată! Mă urmăreşte pe-acasă! Mă urmăreşte pe stradă! Stă în faţa scării mele cu orele! Mă sună şi mă claxonează, ca să ştiu că el e! Se bagă să-mi facă el curăţenie-n viaţa privată! Fată, ăsta nu-i întreg la cap! Şi să mor dacă nu-l spun lu' nevastă-sa! Îl spun, că aşa merită soiu' ăsta de bărbaţi! Adică, na - zi-i şi tu! Am o vârstă, fată! Orice-ai zice tu, sau

oricine altcineva - se vede că am depăşit 30! Păi cu mine încearcă el manevre de-astea? Adică cu mine insistă el aşa, de nu se mai termină? Da' ce dracu a văzut la mine? De ce nu se uită la una de optişpe, şi să mă lase pe mine-n pace cu ale mele?

Traversa spre tramvaiul 5 şi nu vedea BMW-ul prin zonă - şi era foarte posibil ca Bogdan să fi plecat pe partea cealaltă a parcului... accelerând în forţă, grăbit să se-ndepărteze de isterica aia cu gură mare şi numărul nevestei lui în geantă... Nemernicia de tramvai nu se vedea... Rânji ameninţător, în gura mare:

- Auzi? O să fac o şmecherie şi-o să-i aflu şi adresa. Şi-atunci să vezi ce fac! Dacă-l mai prind că îmi păzeşte blocul, să vezi tu ce-o să i se-ntâmple! OK, hai că vorbim, pa!

Unde dracu era butonul ăla verde?... Nu mai conta. Se vedea tramvaiul undeva departe, aşa că băgă telefonul în geantă...

Se ducea în Promenada. Uite-aşa, ca să facă un test - să vadă cât de convingătoare reuşise să fie. Era sigură că poliţistul era cu ea - nu se uitase după el, să-l identifice, dar ştia sigur că Emil n-ar fi lăsat-o tocmai acum "la îndemâna" lui Bogdan...

Se aşeză pe primul scaun de lângă uşă. Nu, nu se uita după poliţist. Bănuia că urcase şi el. Bănuia că, în următoarele cinci secunde, o să scoată telefonul şi-o să se-apuce de scris fraze lungi... Oare ce părere o să aibă Emil, când o să-i afle isprava? Tare i-ar fi plăcut să ştie... Tare i-ar fi plăcut să poată cumva să-l întrebe dacă observa răspunsul ei - că ea i-l transmitea limpede, după părerea ei...

18,45

Descuie, intră, încuie... şi zâmbi. Era ciudat - deşi pierduse un admirator fanatic azi, era fericită...

După ce îi ascultase "convorbirea telefonică", Bogdan făcuse abstracţie de ea. Şalupa gri-şobolan fusese parcată în faţa mall-ului - dar el nu fusese la volan. Şi, cât fusese ziulica de lungă, nu dăduse cu ochii de el în clădirea Promenada, deşi se plimbase pe-acolo până "făcuse potecă"...

Dacă nu venea în seara asta să-i sune la sonerie, era limpede - scăpase de el. Îi mai rămânea Orlando... Despre care nu ştia nimic, care nu-i transmisese nici un mesaj, nu-i lăsase nici un semn...

... Oare ce părere avea Mihai, apropo de răgetele ei de azi? Fostul ei soţ era un pic mai hoţ decât dl Mihalache; aşa că sigur ceruse veşti despre ea - şi invocase nevoia de-a afla ce mai face viitoarea lui fostă nevastă, dat fiind că se apropia data divorţului. Roxănica îi îndeplinea toate dorinţele, deoarece era mângâiată corespunzător pe burtică; iar Negoiţă trăgea sforile şi obţinea interceptarea de la dosar... Ce părere avea bărbatul ei?... Dar Emil ce părere avea? Nu-i scrisese nimic azi, n-o sunase, nici nu-i transmisese vreun bileţel prin colegul lui...

Oare ce făcea Micuţa Minune blonduţă? Oare se mai gândise la tanti Elena? Oare Emil reuşise s-o convingă că n-o s-o abandoneze în favoarea noii lui prietene? Oare...

Indiferent care era răspunsul lui Emil - ea punea punct tuturor relaţiilor nepotrivite din viaţa ei. Indiferent ce-o să se întâmple după aceea. Iar dacă el va spune totuşi "Nu"...

Îşi amintea că în noaptea aia nu schimbaseră nici o vorbă, nu... În noaptea aia, după ce se convinseseră că nu-şi pierdeau timpul aiurea împreună... Nu-şi amintea. Ţinuse ochii închişi - şi adormise destul de repede. În orice caz, nu-l auzise spunând ceva, sau... făcând ceva...

Se grăbi să pornească televizorul - mai bine asculta un talk-show, decât să se mai gândească la noaptea aia! Faptul că n-avea nici un indiciu o scotea din minţi! Dacă Emil...

1 decembrie 2015. Marţi.

10,30

Oftă greu şi se ridică. Şi stinse ţigara - că nu era bine ce făcea ea. Orlando stătea pe banca aia de mai bine de trei ore - şi n-o să plece de-acolo zile-n şir, dacă era cazul! Avea o problemă mare - scăpase de planurile dlui Mihalache şi dăduse de încăpăţânarea dlui Sorrenti...

La şapte jumate, când reuşise să se ridice din pat, aruncase o privire pe fereastră - să vadă cum e vremea, în caz că-i venea poftă să se ducă să se uite la defilarea armatei. Îl văzuse pe Orlando aşezat corect pe bancă - nu pe spătarul ei, nu lungit pe ea, ci normal şi civilizat. Nu fuma, nu butona telefonul. Se uita la lumea care trecea prin parc. Asta la şapte jumate. Apoi ea verificase să n-aibă vreun bilet în uşă, apoi verificase telefonul... Apoi mâncase, se schimbase, se aranjase... Îl tot spionase prin perdea - el păruse neclintit. Ciudat - de trei ore, Orlando nu se plictisise să se uite la oameni...

Oftă greu... iar... Greu de tot... O să-i fie greu să stea în faţa lui, să-l privească... să-i vorbească... normal eventual... Să nu plângă... Să nu pice iar în plasa lui - era un bărbat foarte persuasiv şi probabil că va încerca s-o determine să îl ierte...

Încuie uşa şi porni în coborârea scărilor.

Nu-i era frică de Orlando. Simţea că tânărul acrobat nu mai avea nici o putere asupra ei. Ar fi trebuit să fie mai atentă, mai precaută... Mai circumspectă. Dar...

Tot n-avea vreun semn de la Emil... Tot n-avea certitudinea că, după ce se va termina totul şi cu Orlando, el o să ia Micuţa Minune şi-or să vină în vizită... Într-o vizită scurtă-scurtă, de câteva minute, sau... Sau măcar la telefon, s-o lase să-i spună micuţei că n-o să-i fure tăticul; că n-o să-i despartă, că... Că ea...

Împinse uşa şi ieşi. Şi se apropie grăbită de tânărul care nu părea să fi auzit deschiderea uşii, sau să fi simţit mişcarea în spatele lui... Trecu pe lângă el - şi se opri în faţa lui:

- Bună.

Orlando sări în picioare:

- Bună! Ce mai faci?
- Bine. Te-am văzut pe geam - şi am venit să te întreb ce s-a întâmplat.
- Aha! Păi... nu s-a întâmplat nimic. Te aşteptam să ieşi. Voiam să-ţi spun ceva...
- Şi eu voiam să-ţi spun ceva.
- Înainte de orice, te rog - hai să mergem în partea aia.

În ce parte?

- Înspre administraţie.

Nu administraţia circului ci cea a parcului, care era o clădire situată într-o "fundătură" destul de izolată. Negă scurt:

- Nu e cazul.
- Nu vreau să stăm aici. Nu vreau să-ţi mai fac probleme.
- Orlando,
- În partea aia e un loc de joacă pentru copii. Te rog - hai acolo.
- Nu.
- Ţi-e frică de mine?

- Nu. Dar am pe altcineva acum.

- Ştiu. Nu despre asta e vorba. N-am venit ca să mă crizez, sau să te răzgândesc, sau... Voiam doar să-ţi spun ceva. Şi-aş fi preferat să n-o fac aici, sub geamurile vecinilor tăi.

Aha! Probabil că avea o înţelegere cu poliţistul care nu-l aresta - să nu mai facă spectacol pe sub geamurile vecinilor ei... Prea bine! La urma urmei...

Porni spre stânga - că doar "n-or s-o taie" peste rondurile pline cu noroi! Şi tăcu. El mergea lângă ea, tăcut şi el... Şi cum mergeau ei amândoi spre clădirea cu cupolă, despărţiţi de jumătate de metru distanţă, decise să deschidă ea discuţia:

- Şi ce-ai mai făcut tu?

- Nu mare lucru... Adică, în fine - unii spun că am făcut un lucru uriaş. Dar eu zic, totuşi, că nu-i chiar aşa de mare...

"... Şi ce anume ai făcut tu nu aşa de mare?" Orlando tăcea pe nervii ei...

- ... Sâmbătă, plec în Italia.

Aha! Se ducea la maică-sa...

- Definitiv.

Cum-cum? Îl privea lung... Tânărul o privi şi el lung... Abia acum observă că zâmbetul lui era "sudat" pe chip - nu tresărea, nu pica, nu... Orlando porni spre dreapta - spre bifurcaţia aleii care ducea la locul ăla de joacă:

- ... Am fost foarte furios sâmbătă - şi i-am trimis mamei o filmare cu unul dintre antrenamentele noastre. Ca să-i demonstrez că nu sunt un visător, sau un nebun - şi ca să-i arăt că nu golănesc toată ziua, ci mai fac şi lucruri constructive. Iar ea a arătat-o unui acrobat bătrân, care are trupă, iar el a spus că sunt, citez, "absolut genial"...

"Şi-a dracului să fiu eu dacă asta nu-i cea mai elaborată minciună pe care-ai spus-o vreodată vreunei femei..."

- El spune că mă poate ajuta cu numărul - că cunoaşte zeci de tineri acrobaţi disponibili şi dornici să facă un număr construit pe concepte noi. Mă aşteaptă luni dimineaţă în manej. Iar dacă-mi reuşeşte...

- Dacă-ţi reuşeşte, poţi spune că ai câştigat - nu?

El îşi dorise să fie acrobat, nu? Maică-sa îl văzuse director, taică-su îl văzuse dresor de cai iar el se văzuse acrobat! Dacă-i reuşea, îşi vedea visul cu ochii...

- Probabil că da...

Da' ce-avea, de nu era aşa vesel cum ar fi trebuit să fie? Se aplecă, să-i vadă mimica... Orlando îi oferi acelaşi zâmbet "sudat":

- Nu pot să mă bucur, pentru că ai avut dreptate: sunt doar o jevruţă profitoare.

Poftim? Adică cum - spusese ea asta despre el?

- Am acuzat-o pe ea, am judecat-o şi-am pedepsit-o în toate felurile - dar am luat banii trimişi de ea...

Aa... Oups! Teren sensibil!

- Deşi ştiam cum i-a câştigat...

Oups *again*! Acuşi calcula şi "evadarea din probleme", tot la ea! Încercă să mute discuţia spre şcoală:

- Şi cu bacul cum faci? Dacă rămâi acolo...

- O să vin la vară să-l dau. Bacul nu-i o problemă Ştiu materia pe de rost. O să-mi iau şi caietele, manualele - dar ştiu totul. Totuşi - sintezele alea de la română le ştiu la nivel de virgulă. Cu matematica n-am probleme. Şi vorbesc engleza şi franceza de la şapte ani! Cât pot uita în şase luni?

Corect! Engleza "de şase" n-o uita sigur! Ea îi văzuse scrisul - şi scria corect... Iar la sport n-o să mai pice...

- Aici e părculeţul...

Da, îl ştia. Cândva, demult, fusese şi un tren aici - unul din lemn, cu băncuţe colorate...

Era umbră aici, deci era frig. Parcul era aproape pustiu - în capătul celălalt "se jucau" patru prichindei, care făceau o capodoperă în nisipul umed...

Orlando arătă spre un grup de bănci. Dar ea decise, brusc, să nu stea aici. Nu. Îşi continuă drumul spre stânga, fiindcă nu voia să stea în părculeţul pentru copii... Orlando o urma fără să crâcnească...

Aici or să stea. Pe alee, ca toţi oamenii normali. Erau trei bănci la rând, înşirate în plin soare. O alese pe prima; iar el se aşeză lângă ea... la mai bine de 30 de centimetri distanţă... Păi, hai să-i uşureze lui drumul până la "întrucât plec, voiam să-ţi spun rămas bun, să-ţi urez una-alta"! Hai să continue discuţia aia:

- ... E bine dacă-ţi faci trupă în Italia. O să fii mult mai popular decât dacă-ţi faci trupă aici, în România... Poate doar dacă o făceai aici şi emigraţi, sau...

Vedea la el acelaşi zâmbet "sudat"...

Simţea că o doare zâmbetul lui - se simţea, într-un fel, vinovată pentru fericirea lui forţată. Chiar dacă era bine pentru el să se despartă de ea, să se mute în Italia şi să-şi facă acolo o trupă nouă - azi, acum, decizia aia îi displăcea lui Orlando. Aşa că încerca să zâmbească, din jenă pentru ceilalţi, şi-şi înăbuşea dorinţa de-a urla şi de-a azvârli şi de-a se răzvrăti şi de a face ceea ce dorea el acum, ceea ce-i făcea lui bine acum... Iar ea se simţea vinovată, pentru că după ce se certase cu ea se hotărâse el să-i trimită mamei lui... Şi să-şi schimbe complet viaţa... Radical...

Întoarse capul spre lac. Lacul ăsta devenise un fel de "zonă neexplorată". De când ONG-urile se luptaseră să împiedice transformarea Circului în mall, lacul devenise "rezervaţie naturală" pentru nufărul imperial. Ca să se vadă că "nu-i de joacă", nu-l mai curăţaseră. Nuferii invadaseră totul. Avea sentimentul că peştii din lac muriseră, sufocaţi de verdeaţă...

Era linişte acum. Ea se uita la lac. El se uita la propriile mâini. Poate că-şi pregătea cuvintele; poate că doar zăcea aşa şi miza că o să spună ea ceva, să lungească discuţia... Păi, uite că ea nu mai spunea nimic. N-avea ce! Ea deschisese discuţia, ea continuase discuţia... Dar el era cel care o căutase ca să-i spună ceva. Acum, ea aştepta ca el să-i spună ceea ce voia să-i spună.

Deşi era 1 decembrie, dimineaţa era destul de caldă. Însorită - foarte însorită. Soarele o încălzea aşa - altfel ar fi fost, probabil, o zi de toamnă târzie...

Pe partea cealaltă a lacului era "o pereche atipică" - o mămică şi băiatul ei. Luaţi separat, probabil că n-ar fi părut ieşiţi din comun. Ea era mărunţică, el era înalt aproape cât ea... şi rotunjor tot aproape cât ea... "Atipicul" se năştea, probabil, în ceea ce făceau - şi în cum făceau. Băiatul trebuia să slăbească, aşa că ieşise în parc ca să facă mişcare. Mămica lui încerca să-l antreneze. El era greoi şi destul de anchilozat, că nu-i ieşeau decât nişte mişcări ciunte, caricatural de restrânse... Îl privea şi îi venea să râdă - puştiul se căznea să se aplece, în clasicele exerciţii de oră de sport la şcoala generală, dar făcea mişcările pe jumătate, "ca-n Stan şi Bran", iar mama lui îl apuca de ceafă şi încerca să-l corecteze... Şi el nu se putea apleca, fiindcă avea ditamai burdihanul...

Pe lângă cei doi treceau chiar acum două mămici cu două fetiţe... Ştia că în spatele ei era părculeţul, cu copilaşii micuţi care se jucau în nisip...

"Eleno! Tu cum de nu eşti cu copilul în parc?"

Ea era cu amantul în parc... Jalnic...

Ar fi trebuit să facă urgent un copil! Mămica băiatului grăsan părea a fi de vârsta ei - semn că îl făcuse pe la 22-24 de ani. Iar ea o privea şi trăgea concluzia că întârziase 11 ani! Naşterea ei întârziase 11 ani... Ar fi putut să aibă copil în clasa a patra acum... Iar ea...

Nemernicul de Mihai reuşise să o convingă să se ocupe întâi de carieră. El se ocupase de cariera lui; ea însă... Ea, după ce terminase facultatea... avusese grijă de el, de hainele lui, de stomacul lui... de imaginea lui... Iar el nu mai scosese un sunet apropo de copil... bucuros, probabil, că primea toată atenţia ei, toată grija ei... Şi-apoi "o însămânţase" pe proasta aia mică şi "scăpase de balast" - de duduia bătrână şi cam ofilită care oricum nu fusese în stare să avanseze, să crească psihic, mental, social şi cultural odată cu el...

Ar fi trebuit... Ar fi trebuit să facă un copil! Măcar atâta lucru să aibă! Adică, din toată viaţa ei, măcar atâta să rămână - copilul! Urmaşul! Dar... Dar se îndoia că putea avea grijă de un copil. Că l-ar fi luat "de la zero" - de la analizele de sânge de mâine, când se deschidea pe la laboratoarele de analize. De la vitamine, de la alegerea tatălui - şi-aici se-ntreba cu cine ar fi făcut ea un copil... şi dacă i-ar fi putut face lui Emil mişelia de a-i turna un copil pe-ascuns... Şi-ar fi continuat apoi cu naşterea, cu laptele, cu pampersii, cu vaccinurile, cu primii paşi, cu primele cuvinte, cu corectarea deficienţelor, cu grădiniţa, cu şcoala... Ehei... Cei 200.000 de euro i-ar fi ajuns pân' la facultate, inclusiv. Dar...

Nu se simţea în stare să crească un copil. Nu se simţea în stare să îngrijească un copil! Să-l înveţe! Să-l educe! Să stea după el, să-i arate cum se fac lucrurile, cum se ţine linguriţa, să cureţe după el, să strângă după el, să se joace ore-n şir cu el... Să sară peste mese, peste duşuri, să se neglijeze, să dezlipească ochii la şase dimineaţa ca să coacă micul dejun... Nu putea. Nu ea! Ajunsese la o vârstă la care nu mai avea nici energia, nici răbdarea, nici voinţa... Nu găsea motivaţie pentru toate astea. Nici chiar în faptul că era vorba despre copilul ei - puiul ei, urmaşul ei...

Nu. Ea nu era bună de mamă. Iar dacă nu fusese bună de mamă nici la 20, nici la 25, nici la 35, cu siguranţă că nu va fi bună de mamă nici la 40! Aşa că ea o să rămână aşa - femeie fără copil. Adică fără urmaş. Ea n-o să aibă bucuria lui "mami", n-o să-şi vadă puiul crescând, n-o să facă temele cu el, n-o să-i facă coroniţă de premiant, n-o să-l vadă la ceremonia de absolvire, n-o să joace la nunta lui, n-o să fie bunică... N-o să aibă de braţul cui să se sprijine, la bătrâneţe. Iar singura opţiune, singurul compromis oarecum acceptabil era să-şi găsească un bărbat liber care are deja un copil. Aşa ca Emil. Şi să-i crească copilul ca şi cum ar fi fost copilul ei...

După ce termina cu Orlando, o să-l sune pe Emil. O să-i ceară un răspuns. Ori o voia, ori n-o voia! Trebuia să ştie adevărul! Nu putea să trăiască singură! Asculta zilnic singurătatea - şi ştia că n-o s-o mai suporte mult timp! Dădea-n schizofrenie! Mm...

De când stăteau aici, pe banca asta, ea se gândise, socotise şi trăsese unele concluzii. Şi luase unele decizii. El ce făcuse?... El stătuse lângă ea şi-şi privise mâinile. Şi nu scosese un cuvânt. Oare se gândise şi el? Întoarse capul şi-l privi lung... Arbora acelaşi zâmbet "sudat", ireal... Oftă greu:

- N-am glumit. Am pe altcineva. Te rog să nu mai vii la mine. Niciodată.

- N-am să mai vin. Indiferent cum o să fie luni în manej - la tine n-am să mai vin niciodată. Ştiu că-ţi fac rău - şi n-am să mai vin niciodată...

Fir-ar ea a dracului de treabă să fie, astăzi şi mâine! Orlando îşi acoperea faţa cu palmele şi se punea pe plâns! Ce porcărie uriaşă! Şi n-avea voie nici să-l mângâie uşurel pe umăr, darămite să-l ia în braţe şi să încerce să-l liniştească...

- ... Tu eşti îngerul meu păzitor! Tu mi-ai salvat viaţa de două ori până acum! Şi de-o săptămână mă plimb cu inelul în buzunar! Dar, nu - n-am să mai vin. Niciodată. Nu sunt bun pentru tine. Şi ştiu că ştii deja asta.

În punctul ăsta al discuţiei lor, era foarte precaută. Orlando era "aproape genial" - şi ştia multe manevre, verbale şi nu numai...

- ... Dacă te-aş întreba, ai spune "Nu". Aşa că... N-am să te întreb nici dacă vrei să porţi inelul meu... Nici dacă vrei să vii cu mine în Italia... N-am să te întreb nimic. Dar vreau... Vreau să te rog ceva.

Aha! Asta era! Aici ţintise Orlando! Trebuia să fie foarte atentă! Trebuia să

- Te rog să-l păstrezi tu. Adică te rog să-l iei tu.

Ce? Tânărul băgă mâna în buzunarul interior al gecii... Nu-nu! Ridică palmele:

- Nici nu mă gândesc!

Orlando o privi drept, cu rânjetul ăla incredibil pe faţă, dar cu lacrimile dând să-i alunece pe obraji:

- Te rog!

- Nu pot să fac asta. Nici nu e normal s-o fac! E împotriva firii!

- Enna,

- Mi-ai luat un inel! Adică mi-ai cumpărat inelul ăla cu un scop! Cu un motiv!

- Şi ţi-l dau ca pe-un cadou! Ca pe un buchet de flori!

- Nu-l pot primi ca pe un cadou, când ştiu de ce l-ai cumpărat!

- Te rog! Este... Cum să spun... Este felul meu de a-ţi

- Este felul tău de a mă ţine legată de tine! Şi nu vreau să stau legată de tine! Înţelegi? Nu pot să stau legată de tine, Orlando!

- Dar nu este

- Indiferent cât stai în Italia - o zi sau un secol! Relaţia noastră s-a sfârşit. Eu trebuie să merg mai departe.

- Şi mergi mai departe. Enna... Eu ar fi trebuit să mor de două ori. O dată în Colectiv, unde cânta o formaţie care-mi plăcea mult şi unde m-aş fi dus în faţă, la scenă... Şi o dată în accident - unde ar fi trebuit să stau pe locul din dreapta şoferului. Nu m-am dus în Colectiv pentru că tu m-ai chemat la tine. Nu m-am dus la Buşteni fiindcă tu m-ai chemat la tine. Mi-ai salvat viaţa de două ori. De-asta voiam... Eu nu te voi uita niciodată. Voiam să mă asigur, într-un fel, că nici tu n-ai să uiţi cât bine mi-ai făcut.

- N-am să uit nimic, niciodată. Şi n-am nevoie de un inel care să-mi amintească de tine.

- Te rog - ia-l.

- Nu.

- N-am ce să

- Du-l înapoi.

Orlando părea uimit de aşa rezolvare cum găsise ea...

- Du-l înapoi, ia-ţi banii pe el şi fă-te criţă, cu Amedeo şi băieţii.

Cutia sfârşi pe piciorul ei:

- Acest inel îţi aparţine. Fă tu ce ştii cu el - eu nu pot.

Prea bine! Luă cutia şi îl apucă de geacă. Tânărul şopti:

- Nu face asta!

Îi împinse cutia înapoi în buzunar:

- Tu ai început. Dacă tu nu începeai, eu nu trebuia să fac asta.

Orlando sări de pe bancă - sări cât colo, se propti pe picioare şi...

Mamă Doamnee, ce urlet! Din gât urlase! Din adâncul gâtului - din sufletul corzilor vocale urlase!

Tânărul scoase cutiuţa - şi făcu doi paşi spre lac şi, urlând din nou, o azvârli din toate puterile! Nu! De ce? De ce făcuse asta?

Pâc! Cutia găsi parcă unicul ochişor mititel neacoperit de verdeaţă şi căzu în apă!

Oo, nu! Tânărul se răsuci spre ea - şi trase iar aer în piept! Şi urlă din nou!

Îşi acoperi capul şi urechile cu braţele - că simţea că urletul lui parcă-i spărgea timpanele! Şi fu apucată de braţe şi scuturată scurt...

Ochii negri ilustrau perfect disperarea bărbatului care trebuia să renunţe la tot ca să aibă tot...

La naiba! O azvârlise! Simţise cum zboară prin aer, la propriu!

Căzu pe iarbă. Iar el o rupse la fugă spre ieşirea din parc - ieşirea dinspre Lacul Tei. Deci se ducea la vreun amic, sau... Sau cât mai departe de ea...

- Aţi păţit ceva?

Cum-cum?

... Bărbatul se oprise în dreptul ei. Întinsese mâna spre ea, s-o ajute să se ridice. Părea... Părea un om normal, un cetăţean oarecare de nu mai mult de 25 de ani, care văzuse scena şi se grăbise s-o ajute... Îi acceptă ajutorul, negând cu capul. Bărbatul părea îngrijorat:

- Sunteţi sigură? V-a azvârlit cu putere!

- Sunt sigură. Mulţumesc pentru ajutor.

- N-aveţi de ce! Dacă vreţi, sun la Salvare, să...

Negă şi porni grăbită spre circ - spre casă...

... Mergea repede, temându-se în sinea ei că Orlando putea să facă stânga-mprejur şi să se-ntoarcă. Mergea repede şi pentru că abia aştepta să ajungă acasă şi să se-ncuie în apartament - şi să plângă şi să se descarce de tensiunea nervoasă care se clădise în ea. În minte îi stăruia imaginea - frântura de amintire în care el, crăcănat zdravăn, băgase mâna-n buzunar, scosese cutiuţa şi făcuse doi paşi aproape în fugă şi, urlând în continuare, azvârlise cartonul ăla pluşat din toate puterile... Frântura de amintire se sfârşea cu cutiuţa căzând în apă. Nu, nu-şi amintea următorul urlet, sau înhăţarea, sau plutirea prin aer, sau "aterizarea" pe pământ. Orlando ar fi câştigat orice concurs la care s-ar fi înscris. Şi ăla de aruncări, şi ăla de urlete, şi ăla de fraierit dudui trecute de prima tinereţe...

Se simţea execrabil...

Din fericire, în faţa blocului ei nu era nimeni. Aşa că intră în scară, urcă repede la etajul trei şi încuie uşa după ea. Şi-şi jură, ei însăşi, că nu va mai deschide uşa asta până duminică-luni, încolo...

Aştepta. Ştia că Orlando o să-i scrie. Ştia că o s-o sune, să-i ceară iertare pentru gest. Şi pentru azvârlirea inelului. Şi pentru că o făcuse să plângă. O să ia toate relele pe numele lui şi în înfăptuirea lui. O să se facă pe el însuşi albie de porci, sperând să reuşească s-o facă să-l ierte măcar un pic...

N-o să-l ierte. Adică, la urma urmei... La urma urmei, n-avea de ce să-l ierte. Nu-i făcuse ei nimic - nu-i greşise ei cu nimic. Nici chiar atunci când se dusese în club şi scosese banii din buzunar şi...

Orlando ăsta avea un talent înnăscut în a fraieri fraiere... Sau poate că ea avea un talent înnăscut în a fi fraieră... "Fraieribilă", dacă exista cumva termenul în dex...

O să aştepte. Cineva tot o s-o caute! Nu? La urma urmei...

17,20

Interesant...

De la unu, trăgea concluzii. De-alea multe şi variate. La unu, descoperise că Roland O se dez-prietenise de ea. Îi vedea din nou profilul "chel", avea din nou butonul "add friend"... Ceva îi spunea că, de sâmbătă încolo, numărul lui de telefon se va schimba. Sigur, era foarte posibil să se trezească cu el la uşă, pe la unşpe noaptea - ca să fie balamucul complet şi să cuprindă cât mai mulţi actori! Era însă foarte posibil să nu mai afle nimic despre el, niciodată... Decât, poate, să-l zărească absolut întâmplător pe-un ecran, într-un youtube... Câştigător, poate, al unui Clovn - metalul nici nu mai conta...

La trei, se gândise că o să vină sâmbătă dimineaţa la ea şi-o s-o ia pe sus în Italia - şi începuse să-şi stoarcă mintea, unde să ascundă cei 200.000 de euro. La trei jumate, se gândise că iar stătea ca proasta şi aştepta să se-ntâmple ceva, părând să nu priceapă că n-avea ce să se mai întâmple. Apoi, la fără douăzeci, calculase că Emil o să se mute la ea - care avea trei camere, adică îndeajuns de mult spaţiu şi pentru camera Micuţei Minuni. Şi din momentul ăla nu şi-l mai scosese pe Emil din minte...

Realizase, la cinci şi-un pic, că programul lui trebuie să se fi terminat încă de la trei. Apoi se gândise că era un poliţist care făcea teren; deci, probabil că programul lui nu se terminase nici acum...

Se aşeză la masă, în bucătărie, şi formă numărul de la secţie. Suna...

- Secţia 6.

- Bună seara. Cu dl comisar şef Emil Popescu, vă rog.

- Dl comisar şef nu mai este la birou.

Se gândise ea...

- A terminat programul la trei.

Se gândise ea... Zâmbi:

- Am înţeles. Mulţumesc. La revedere.

Şi închise. Şi oftă greu, simţind cum i se umplu ochii cu lacrimi... Ce porcărie!

Selectă numărul lui. Mobilul. Încercă să-şi aprindă o ţigară, dar renunţă... Că ea voia să se mute Micuţa Minune aici, dar afuma casa ca la balamuc... Buton verde. Poate... Adică...

- Da.

Răspunsese repede. Răspunsese aproape imediat... Încercă să zâmbească:

- Bună.

- Bună.

- Te-am deranjat?

- Nu, deloc. Mă pregătesc să redesluşesc tainele gramaticii de clasa întâi...

Aha...

- Ştii tu - mâine are şcoală, şi...

Ştia ea? Ar fi trebuit să ştie? Adică... da! Dacă voia să fie mămica micuţei, ar fi trebuit să se intereseze "ce şi cum" şi "cu ce se mănâncă" şi cam ce sarcini va avea ea! În amănunt, eventual! Oftă greu - nu era făcută să fie mamă şi pace...

- ... S-a întâmplat ceva?

Se întâmplase ceva?... Zâmbi:

- N-ai fost curios să vezi ce mai raportează filajul...

- Nu mai am acces la datele din cazul Mihai Popescu. Implicit, nu mai am acces nici la filajul tău.

Adică el habar n-avea că...

- Ai avut iar probleme cu Mihalache?

- Nu. Am lămurit lucrurile cu Orlando. Pleacă sâmbătă în Italia. Pleacă definitiv, aşa că...

Emil tăcea...

- Ne-am şi dez-prietenit...

Emil tăcea în continuare... Ea se simţea tare prost - cam ca o gâsculiţă care aleargă leşinată după poliţistul ăsta... Da' ia hai mai bine să nu mai alerge după el! Punctual, aşa! Punctual:

- ... Pot să te întreb ceva?

- Întreabă-mă.

- De ce?

Tăcere... Tăcere... Simţi că plânsul răbufneşte şi-o înnecă - dar îşi impuse să spună tot ce-avea de spus:

- De ce dracu nu m-ai lăsat atunci să sar? Doi paşi mai aveam - atât! Doi paşi! Şi săream în faţa metroului şi se termina totul! De ce?

- Pentru că nu trebuia să

Ghinion - nu făcuse pauza ca să-l lase pe el să vorbească, ci doar ca să tragă aer în piept şi să continue:

- Dacă ştiai că o să fugi şi tu, de ce te-ai mai apucat să vii? De ce? Şi, dacă tot ai bătut drumul pân' la mine, de ce n-ai rămas? Sunt chiar atât de indezirabilă? Sunt chiar într-un hal fără de hal care vă face să fugiţi toţi care-ncotro? Sunt

Emil se grăbi să răspundă, peste ea evident:

- Nu! Bineînţeles că nu!

- Şi-atunci?

Tăcere... Avea o bănuială...

- Nu mă vrea ea. Aşa-i?
- Nu, Elena. Nu e vorba
- Asta e? Îi e frică să n-o dau la o parte?
- Nu. Te rog, hai să nu vorbim lucrurile astea la telefon.

"OK! Da' dacă mă convoci mâine la secţie, între nouă şi două, să ştii că poţi să-ţi iei adio!" Aşa-i dădea papucii de nu se vedea! Aşa-i dădea... Stop! Stop, că Emil tăcea! Adică o rugase să nu vorbească lucrurile astea la telefon şi-acum tăcea! Fir-ar... Prea bine!

- După ce m-ai tras de pe peron, după ce m-ai ajutat, după ce m-ai păzit cu grijă, după ce mi-ai arătat că lucrurile pot fi mai bune pentru mine, ţi-ai luat Minunea şi-aţi dispărut de tot din viaţa mea!
- Nu trebuie să
- Şi nu e corect! Nici faţă de mine, nici faţă de ea!
- Într-o jumătate de oră sunt la tine. E bine aşa?

Într-o jumătate de oră... În fine! Era şi el acasă; probabil că se schimbase într-un trening comod, mâncase prânzul şi-acum îşi făcea siesta...

- Dă-mi jumătate de oră - şi vin şi-şi răspund la toate întrebările.

Păi, să vină! Da' dacă-l prindea că venea şi încerca s-o trombonească sau s-o fenteze cu răspunsurile alea, habar n-avea el ce-l aştepta! Rupea tigaia pe spinarea lui! Era în stare - că tocmai rămăsese singură azi, iar ascultarea singurătăţii nu era printre favoritele ei!

Buton roşu - să vină!

Se ridică şi porni spre sufragerie: să verifice dacă e curat, dacă trebuia desprăfuit... Nu de alta, dar venea Emil; şi se va uita cu maximă atenţie la detalii, pentru că el căuta o mamă pentru Micuţa Minune şi o soţie pentru el...

18,30

Ţrrr! Îşi privi lung ceasul... Jumătatea aia de oră se făcuse o oră şi zece minute. Dar, asta e! Bine că venise pân' la urmă! Şi să-l ferească Cel de Sus să fi venit nepregătit şi fără răspunsuri, fără hotărâri...

Se ridică şi descuie uşa. Emil o privea lung, serios:

- Bună.
- Bună.
- Iartă-mă pentru întârziere.
- Nu-i nimic.
- Am dus-o pe Ducesă la Mariana - şi trec şi-o iau mai târziu...

Plecă scurt capul într-o parte:

- Trebuia s-o aduci şi pe ea.
- Nu înainte de a lămuri noi doi lucrurile.

Oups! Corect! Păi ce făceau - ori vorbeau deschis şi-şi lămureau nelămuririle, ori se uitau unul la celălalt şi râdeau "ca pe youtube", ca să nu supere Micuţa Minune! Arătă spre living:

- Te rog.
- Nu vrei tu mai bine să stăm în bucătărie?
- Nu.

Îi oferise un "nu" lătrat; Emil nu comenta - se dezbrăca, se descălţa... Mută tava cu cafelele de pe dulapul din bucătărie, pe măsuţa din living. Şi se aşeză pe canapea, lângă el, la vreo 20 de

centimetri distanţă:

- Deci - de ce?

Emil îşi aprindea o ţigară... pe nervii ei... Răspunsul o luă prin surprindere:

- De ce nu te-am lăsat să sari? N-am putut. Nu deontologic, ci sufleteşte - după doi ani de filaj, cunoscându-te, n-am putut.

Îi răspunsese, ce mai?! Îi oferise răspunsul perfect, care nu spunea practic nimic...

- ... Doi ani m-am plimbat după tine. Sporadic, când şi când, dar am făcut-o. Ţi-am documentat drumurile, telefoanele, cumpărăturile, gusturile în materie de haine... Ţi-am documentat drumurile la Kaufland, drumurile la curăţătoria care-i plăcea lui...

În punctul ăsta, nu-i mai convenea discuţia lor. Trebuia s-o schimbe urgent. Dar... Dar, cu ce s-o schimbe? Să încerce să vorbească despre Micuţa Minune?

- La început m-ai înfuriat. Apoi m-ai dezamăgit. Apoi am început să înţeleg de ce tu nu vedeai nimic din ceea ce vedeam eu cu ochiul liber. Am început să te cunosc, aşa că am înţeles de ce... M-a uimit forţa de care dai dovadă. Forţa ta interioară. E greu pentru o femeie să facă ceea ce ai făcut tu pentru Mihai. Majoritatea femeilor tinere "îşi bagă picioru'", cum se spune, în traiul şi căsnicia cu un asemenea individ şi-şi găsesc o altă preocupare - o prietenă, un curs de tango, un amant... Tu, nu. Tu ai rămas dedicată familiei tale. Ţi-am spus - după ce am înţeles cum judeci lucrurile, te-am înţeles. Şi să ştii că am ştiut că n-o să-l ierţi! Băieţii au pus pariu că-l ierţi, iar Roxana şi unchi-su or să ia ţeapă. Eu le-am spus că se înşeală, dar nu m-au crezut...

Aha! Şi? Pusese şi el pariu? Măcar se alesese cu ceva "palpabil", după doi ani de filat gâsca gâştelor? Emil trase un fum, îl suflă şi-şi fixă privirea asupra ceştii cu cafea:

- Aşa că am reuşit să te opresc atunci, în staţia Izvor. Am reuşit să te aduc până acasă... Şi-apoi te-ai tuns, te-ai transformat complet, iar eu am rămas împietrit când am observat cât de frumoasă eşti...

Auu! Roşie-roşie! Instantaneu transpirase! Instantaneu - la propriu! Ia - ceaşca ei de cafea cum era? Trebuia neapărat să vadă ceva ultrainteresant la ea! Că doar n-o să se uite la el... nu?

- Şi-apoi am trecut razant pe lângă preinfarct, când am auzit că comisarul şef Emil Popescu e om serios...

Clar - trebuia să facă ceva cu mâinile. Şi cu atenţia. Aşa că se repezi să-şi scoată şi ea o ţigară din propriul pachet. Şi aproape răsturnă ceaşca cu cafea. Mm - se dădea de gol...

Şi el era la fel de fâstâcit - întinsese mâna spre brichetă şi-apoi se controlase şi luase ceaşca. Trebuia...

Trebuia să termine cu prostiile şi copilăriile şi să se comporte ca o femeie de 35 de ani. Start!

- Ştii, acum, că tot te-am prins - cum se zice... Îţi mulţumesc pentru ajutor. Îţi mulţumesc pentru tot. Şi pentru metrou, şi pentru grijă... Pentru toate. Inclusiv pentru filmul cu Orlando. Dacă nu l-aş fi avut, probabil că ar fi opus rezistenţă... Poate chiar ne-am fi lovit, sau...

- Era posibil. Nu s-a jenat niciodată să lovească sexul slab, aşa că era posibil.

Mda... Şi ea încasase două de la el - două zdravene, nu aşa... Hai să depăşească momentul "Orlando" - să revină la momentul "Emil":

- Eşti un bun poliţist, să ştii. Doi ani - şi eu nu m-am prins, nu mi s-a părut nimic ciudat, nimic...

Bărbatul de lângă ea ridică scurt din umeri. Zâmbea ciudat... Ia să-i povestească şi ea "un mic secret din trecut" - cel comun, fireşte!

- ... Atunci, pe peron, nu te-am văzut. Am văzut doar geaca. Şi-apoi mi s-a părut că bărbatul care a uşuit presa din faţa blocului purta acelaşi tip de geacă; dar era un model comun... Toţi bărbaţii purtau modelul ăla. Inclusiv bărbatul care m-a urmărit când am plecat seara târziu de la Casa Presei, de la Agerpres... Când l-am sunat pe procuror şi-am luat un taxi...

Emil râdea pe tăcute - şi-şi trecea degetele prin păr, evitându-i privirea... Continuă:

- M-ai păcălit de fiecare dată. Iar când ne-am intersectat pe Ştefan cel Mare m-ai păcălit rău... Şi m-ai făcut să roşesc în ultimul hal...

El aproba, tot fără s-o privească...

- Şi-am ajuns, în nici o lună, la concluzia că tu eşti cel mai potrivit pentru mine. Şi-abia după aceea mi-ai spus că ai dat un *search* la Evidenţa Populaţiei. Semn fie că sunt nebună şi m-arunc cu capul înainte... fie că ar fi singura variantă viabilă, singura opţiune funcţională...

Evident, Emil încerca să n-o privească... Se sprijini de spătarul canapelei:

- Eu nu ştiu nimic despre tine. Absolut nimic. Tu mă cunoşti de doi ani şi ai studii de specialitate. Aşa că eu tac acum - şi te-ascult cu maximă atenţie...

El nu mai zâmbea. Deloc. Trăgea din ţigară, de parcă în fumul ăla se-ascundea curajul necesar... Liniştea din living era mult mai apăsătoare decât ar fi trebuit, decât i-ar fi plăcut chiar ei să fie... Vocea lui sună ciudat în liniştea aia:

- ... Ştii că am 39 de ani, ştii că sunt poliţist... De-o viaţă sunt poliţist - de când am terminat Academia. Pe care-am terminat-o după liceu. Adică înţelegi tu...

Da, înţelesese - după liceu, intrase la Academie. Iar după Academie, se făcuse poliţist.

- ... Sunt văduv, am o fetiţă... M-am căsătorit la 35 de ani. Am zis că venise momentul să-mi întemeiez o familie - şi m-am căsătorit cu o fată minunată... Imediat cum m-am căsătorit, am aflat că e bolnavă...

Ştia, vedea pe chipul lui că îi era foarte greu să vorbească despre asta...

- ... Nu a vrut să facă copii. Ca să nu le transmită boala ei. Dar a suferit mult din cauza asta. Şi, într-o zi, am fost chemat la un caz... Pe fondul problemelor din căsnicie şi al alcoolului, ea a pus mâna pe cuţit şi l-a tăiat pe el în zona gâtului. Şi-apoi a înghiţit multe pastile şi s-a culcat lângă copil. N-aveau rude apropiate, aşa că fetiţa urma să ajungă la orfelinat. N-am putut s-o las să ajungă acolo. Am înfiat-o.

Păi putuse soţia lui să înfieze, dacă avea leucemie - adică o boală din care se moare? "Eleno, taci!" Tăcea, bineînţeles...

- ... S-a implicat mult în adopţia Georgetei - în înlocuirea părinţilor naturali cu noi, părinţii adoptivi. S-a consumat mult. După numai şase luni, devenise foarte slăbită... Iar Georgeta începuse să plângă şi să spună că o să moară şi ea... Am adoptat trei pisici şi i-am pus fetei filmul "Pisicile aristocrate" şi am strigat-o Ducesa... Georgeta a devenit "mămica" lor. Asta i-a mai distras atenţia de la...

Aprobă încet cu capul... Emil nu rostea numele fostei lui soţii, dar nici ea nu se ambiţiona să-l afle...

- Ea a murit în septembrie 2013. Georgeta avea şase anişori. N-a fost chip s-o duc la şcoală, pentru că refuza să se depărteze de mine... Se temea să nu mă piardă, spune psihologul de la DGASPC sector 2...

Bietul copil, se speriase că o să rămână şi fără tatăl adoptiv! Oof - ce soartă alandala...

- Fosta mea cumnată m-a ajutat. Şi ea, şi fosta soacră...

Aproba în continuare, fiindcă i se părea absolut normal ca rudele soţiei decedate să rămână în preajma soţului supravieţuitor... chiar şi dacă n-aveau împreună un copil biologic al lor, ci doar înfiat...

- Abia anul trecut, Ducesa a fost îndeajuns de stabilă psihic ca să meargă la şcoală. Am înscris-o la grupa pregătitoare... şi-acum e în clasa întâi. Şi, din câte spune învăţătoarea, e bine - e aşa cum trebuie să fie.

Bun! Bravo! Era bine că era bine...

- ... În rest... Am şi eu un apartament cu trei camere... N-am maşină - am vândut-o, când cu... N-am nici fraţi, nici surori... Tata a murit; mama trăieşte într-un sătuc din judeţul Sibiu şi-o văd de trei ori pe an maximum...

Cu alte cuvinte, să nu se sperie - că n-o s-o deranjeze soacra! Mm, ce om!

- ... Din păcate, sunt genul de poliţist care-şi face meseria cu pasiune. Aşa că se întâmplă uneori să uit să pornesc spre casă...

Şi, cât fusese monologul de lung, el omisese să se uite la ea, sau măcar spre ea... Hm!

Oftă greu şi decise să fie sinceră - cu toate riscurile pe care le implica decizia asta:

- Îmi dai mie Ducesa ta?

Mm, parcă-i arătase un terorist acoperit cu batoane de dinamită! Parcă-i spusese că nu-i vrea copilul! Aşa se uita la ea! Se grăbi să-şi justifice solicitarea:

- Eu n-o să am copii. Adică n-o să fac copii. Cu voia ta, o să încerc să fiu

- De ce să nu ai copii? Nu vrei să faci copii?

- ... De dimineaţă, în parc, am văzut mai multe mame, cu mai mulţi copii. Unii mari, unii mititei... M-am întrebat de fiecare dată în ce măsură aş putea să fiu şi eu ca mamele alea - să am grijă de un copil, să-mi asum o asemenea responsabilitate... Nu cred că pot să fac faţă. Nu ştiu dacă sunt îndeajuns de răbdătoare, de calmă, de atentă... Nu ştiu.

- Ştiu eu.

Serios? Ştia el? Ochii negri o priveau lung, drept:

- Ştiu că va fi de-ajuns să-ţi doreşti să ai grijă de-un copil - şi în clipa aia o să te transformi în cea mai potrivită mamă pentru acel copil. Doar să-ţi doreşti...

Aşa ştia el...

Emil Popescu ştia ce spune - şi nu se temea s-o spună-n gura mare. Era serios. Era al naibii de convingător... şi părea determinat să-i demonstreze că nu se înşeală, că dacă ea voia...

- Eu, de exemplu, am încredere să-ţi dau Ducesa mea, cum spui tu.

Aha! Avea încredere să i-o dea ei? Haha! Gogoaşă! O spusese fără s-o privească, ca nu cumva să-l prindă cu gogoaşa... În fine! Bineînţeles că o va lăsa să se apropie de copil! Că vor locui sub acelaşi acoperiş, nu? Se aplecă spre el:

- Înţeleg... După 700 de zile de filaj, mă ştii; sunt capabilă să mut munţii... dacă am motivaţia necesară...

- Ştiu...

- Aşa că te somez să-mi spui exact cuvintele ei de duminică. Atât - nimic mai mult.

Emil râdea şi nega încet cu capul...

- Nu ştiu dacă-i aşa de bine să dai din cap dreapta-stânga. Eu cred că e mai bună mişcarea sus-jos...

- Nu pot să-ţi spun. I-am promis că nu-ţi spun.

- Iar eu îţi promit că n-am să-i spun niciodată că mi-ai spus...

Se priveau, de la vreo 10 centimetri distanţă... Aştepta...

- ... A spus că eşti simpatică...

Aşa deci! Era simpatică! Interesant...

- ... M-a întrebat dacă ştii macao...

I-auzi! Aprobă - ştia macao.

- Ştiam. Apoi a întrebat dacă îţi place să dansezi. N-am ştiut răspunsul corect, aşa că am extrapolat un pic şi-am aprobat...

Da, nu greşise atunci când extrapolase...

- ... Şi-apoi a spus că, în ultimă instanţă, ea poate să doarmă la Mariana. Doar sâmbătă seara s-o ţinem acasă...

Aşa deci... Emil se aplecă şi mai mult - şi-i şopti la ureche:

- Am adunat solicitările ei la ale mele şi-am tras concluzia că eşti femeia ideală pentru noi. Şi cum ştiu deja că nu-s un macho, că n-am 1,90 şi ochi albaştri şi podoabă capilară bogată tunsă eminescian... Şi nu-mi plimb fizicul impunător într-un birou pe uşa căruia scrie "director general de bancă comercială"...

Râdea - nu mai avea podoabă capilară eminesciană, fiindcă ea se tunsese iar el simţise nevoia să facă aceeaşi schimbare majoră... Iar dac-ar fi fost director de bancă comercială, probabil că nu s-ar mai fi întâlnit...

- Şi nici n-am cum să fac o vrajă, să pocnesc din degete şi să fac rost de-un trandafir, o şampanie, nişte căpşuni, un CD cu blues-uri, nişte petale roşii şi prezervative şi-un calmant şi

toate celelalte...

Mm - era un bărbat care nu se jena să spună lucrurilor pe nume! Ce bine! Îl luă de gât şi îl privi drept, roşie-n obraji ca o roşie:

- Să zicem că, dat fiind că azi, acum, e o situaţie de criză, am putea să ne imaginăm că avem şi flori, şi şampanie, şi muzică...

Fu ridicată odată cu el, fu trasă spre bibliotecă... Wow! Ce imaginaţie bogată avea poli-ţistul ăsta descurcăreţ pân' la Dumnezeu! Folosise pixul din bibliotecă pe post de trandafir! Îl luă, îl mirosi - şi nu mirosea a nimic, dar asta nu conta...

Deja o ţinea în braţe... Ea îl ţinea în braţe... Le mai lipsea doar muzica - se legănau uşurel într-un blues imaginar...

Nu ştia de ce sau cum - dar ştia că singurătatea se spărsese în miliarde de cioburi, atunci când Micuţa Minune intrase în casa asta. Descoperea acum că singurătatea dispăruse...

5 decembrie 2015. Sâmbătă.

12,10

Brr, ce frig era! Urca scările repede-repede, ca să descuie şi să se grăbească să dea drumul la cuptor... Micuţa Minune şopti cu voce tare:

- Elena, nu urca aşa de repede!

- Eu trebuie să merg repede! Mă grăbesc să descui uşa!

Emil... Emil era emoţionat. Veneau pentru prima oară în vizită la ea - amândoi. Adică "se reuneau" sub formă de familie pentru prima oară. De întâlnit, se întâlniseră zilnic când la shopping, când la plimbare... Sfatul psihologului de la DGASPC - să nu încerce să construiască imaginea unei familii în prima săptămână. Trebuiau să-l asculte, pentru că Georgeta era înfiată... În fine! Fusese şi el de acord ca "spargerea gheţii" să se facă azi, de ziua ei. Îi invitase la ea, să se serbeze. Emil era emoţionat ori de câte ori era vorba despre Georgeta. O iubea... incredibil. Avea o relaţie incredibilă cu ea. Probabil că, dacă ar fi fost copilul lui natural, ar fi contrazis-o măcar o dată...

"Eleno, ce-ai? Nu te poţi concentra?"

Nu prea. Ideile din capul ei se amestecau rău. Aşa că scoase cheile, descuie şi intră. Şi se repezi în bucătărie, la cuptor. Să-l pornească, apoi să închidă toate geamurile, apoi să-i servească cu prăjitură cu vişine şi suc...

Emil o descălţa pe Georgeta. Ea îi spunea, tare în şoaptă, că se descurcă singură - şi-l îndruma să se ducă la Elena şi s-o ajute pe ea. El probabil că nega cu capul şi-o descălţa el...

Emil o avea pe Georgeta - şi exagera. Georgeta nu-l avea decât pe Emil - şi îi vedea singurătatea, aşa că îl împingea spre femeia care îi putea fi lui pe plac. Şi, la vârsta ei, exagera. Chestia asta, cuplul Emil-Georgeta era atât de scump, că ar fi stat o veşnicie să-i privească, să-i asculte...

Închise geamul bucătăriei şi se răsuci. Şi nu ieşi din bucătărie. N-avea pe unde - Emil o ajuta pe Georgeta, care era fetiţă şi deci era cochetă, şi deci avea cizme lungi până la genunchi,

cumpărate de tăticul ei bugetar şi nepriceput într-ale produselor chinezeşti, care erau deci infernale când venea vorba de încălţat-descălţat...

Poliţistul se căznea să scoată cizmuliţele micuţei... Scena asta nu se putea descrie nici într-un miliard de cuvinte...

Georgeta ridică privirea spre ea. Era serioasă. Micuţa Minune avea trăsături de om mare - colţurile gurii erau căzute atunci când era serioasă... Îi arătă *thumbs up* şi-o întrebă, din gesturi, dacă era OK. Ea, situaţia, ziua, invitaţia per total... Dacă era OK aşa, în general. Primi un zâmbet şi-o aprobare cu capul. Îi făcu cu ochiul, i se răspunse la fel - dar reţinut...

Era atât de mititică... Un om ca Emil, puternic şi determinat şi foarte conştient de propria valoare, avea o comoară atât de mititică - adică Micuţa Minune era atât de mică şi atât de specială şi atât de...

"Eleno - iar ai probleme cu concentrarea..."

Da, iar avea probleme cu concentrarea - poliţistul ăsta era bărbatul perfect pentru ea, aşa că subconştientul îi spunea că trebuie să fie acceptată de Micuţa Minune, şi-atunci se fâstâcea şi încerca să-i facă pe plac fără să se dea de gol că face tot posibilul ca să-i facă pe plac...

Păşi în spate, se răsuci spre dreapta 90 de grade... Alt pas în spate... Se aşeză. Acum, între ea şi ei doi erau peretele şi frigiderul. N-o mai vedeau. Nici ea pe ei - iar asta îl ajuta pe Emil să afle, tare în şoaptă, ce nu-i plăcea Micuţei Minuni, ce-şi dorea Micuţa Minune, ce ar fi trebuit să facă ei, adulţii...

De ce-i spunea Micuţa Minune?... Păi, după ce ieşiseră prima oară împreună iar micuţa o lăsase s-o ţină de mână... Iar avea probleme... De când descoperise ce fulg de fetiţă e, cât de fragilă pare şi cât de puternică şi de isteaţă e în realitate, nu-i mai putea spune altfel. Fiindcă era, într-adevăr, o minune. Avea senzaţia că ar fi putut-o cuprinde cu palmele. Iar palma ei părea să fie cât pieptul ei. Şi, când se uita la ea şi aprecia cam cât e inimioara, cam cât e creierul... Adică...

"Eleno! Hai, gata!" Gata! Îi spunea aşa pentru că într-un înveliş atât de plăpând şi firav sălăşluia în realitate un mic dragon... o micuţă minune...

Îi auzea în baie... Emil o dusese să se spele pe mâini. Nu înţelegea de ce-o dusese el - şi de ce stătea jandarm lângă ea. Că era fetiţă mare şi deşteaptă şi s-ar fi descurcat de minune singură. O să-i spună... la un moment dat, peste vreo doi-trei ani... Uneori, Emil şi Georgeta se învăluiau într-un fel de glob - iar ea nu mai putea ajunge la ei. Avea senzaţia că puteau face chestia asta oricând - într-o clipă, ei se puteau "sigila" de orice intruziune dinafară. Aşa că n-o să rişte să fie "expulzată". Presupunea că de-abia peste vreo doi-trei ani o să aibă curaj să-i atragă atenţia că... Sau nu...

Zâmbea - îi auzea şuşotind şi nu trebuia să-i înţeleagă ca să afle că terminaseră spălatul şi-acum se ştergeau pe mâini... Veneau... Presimţea că Emil o s-o trimită pe Georgeta la ea, ca să-şi ofere ajutorul... Că era fetiţă, nu băiat, aşa că trebuia să ajute la treburile casei - mentalitate de bărbat...

Micuţa intră şi-i zâmbi:

- Elena, pot să te ajut cu ceva?

- Nu, stai liniştită. Mergeţi voi în living, la televizor. Pun friptura la cuptor şi vin şi eu!

Deci? Se ducea la televizor? Ochişorii albaştri nu păreau convinşi... Încercă să fie foarte convingătoare:

- V-am invitat la ziua mea - şi nu e frumos să vă pun la treabă. Deci, voi vă duceţi la televizor; eu pun friptura la cuptor şi aduc prăjitura şi sucul. Bine?

Primi o aprobare cu capul. Micuţa se grăbi să iasă, Emil se grăbi s-o urmeze... Îi auzea şuşotind în living...

Îşi scoase şi ea cizmele şi le duse pe hol. Şi văzu televizorul cum porneşte... Ei se descurcau acolo. Intră în bucătărie, scoase tava din frigider şi-o băgă în cuptor. Şi încercă să pară foarte preocupată de chestia asta, fiindcă avea nevoie măcar de 60 de secunde de gândire...

Emil era, într-adevăr, bărbatul ideal pentru ea. Om mai normal decât poliţistul ăsta nu

exista! Gândire mai normală, comportament mai normal n-o să găsească nicăieri altundeva! Emil Popescu avea ceva... Ceva ce-o captiva. Omul ăsta era atât de special, în normalitatea lui, că nu mai putea să trăiască fără el. Nici ziua, nici noaptea, nici acasă, nici la shopping, nici... Nu mai putea. Devenise dependentă de Emil Popescu, comisar şef la Secţia 6. Ori era o chestie psihologică, ori se agăţase ca înecatul de primul pai... Ori se îndrăgostise lulea... Nu mai conta. Important era că Emil Popescu o voia. Adică voia să fie al ei. Era poliţist şi în 99% din timp nu arăta asta - dar îi dăduse pe mână cea mai mare avuţie a lui, Micuţa Minune, aşa că... Şi mai era acel 1%... OK, hai să fie sinceră - mai erau acele 10%... Că cinau împreună în fiecare seară... Şi-şi făceau siesta împreună, de parcă erau doi adolescenţi încântaţi că în sfârşit se găsiseră...

Paşii se apropiau grăbiţi. Paşi grei, de tătic emoţionat rău... Emil intră - şi se aplecă şi-o sărută... după care şopti:

- M-a trimis să te ajut. A zis că nu se poate să faci totul singură. I se pare că eşti obosită. Dă-mi să fac ceva - că nu pot s-o contrazic!

Să-i dea să facă ceva...

- Ia tu trei pahare, trei farfuriuţe pentru prăjituri...

- Aha!

Gata - ştia ce are de făcut şi se apucase să se autoservească. Emil era un tip dintr-o bucată - nu se-mpiedica în fineţuri, ci rezolva prompt problema. În prima seară, la prima cină, identificase locul lucrurilor din bucătărie - şi de-atunci "se servise"... Exact ca acum... Ea îi spusese despre pahare şi farfuriuţe, el lua şi faţa de masă... Era un om minunat... fără de care se îndoia că...

Era un hoţ obraznic - îi furase un sărut şi-o ştersese parşiveşte, cu braţele încărcate! Eei... Fiu-fiu!

Simţi... Simţi cum inima i se opreşte. Pur şi simplu. Nu mai respira, nu mai...

Dacă Orlando nu plecase... Dacă Bogdan decisese să insiste...

"Eleno, lasă prostiile! Scoate telefonul şi vezi cine ţi-a scris!"

Ceea ce auzise ea era alerta de mail. Iar gândul ăsta o ajută să reacţioneze. Scoase telefonul, activă ecranul...

Îngrozitor - avea un mail de la "Horoscop de zi"...

"Tu ştii ce-ţi rezervă viitorul de ziua ta?"

Hm... Apăsă pe mail. Se încărca... greu...

"Bună! Azi e ziua ta! Echipa Horoscop de zi îţi urează la mulţi ani!"

OK, până aici era OK!

"Iată ce-ţi rezervă astrele azi, de ziua ta!

Ai ajuns la jumătatea vieţii - iar lucrurile se vor schimba radical. Stă doar în puterea ta să faci ca această schimbare să-ţi aducă o viaţă mai bună."

Păi...

Paşii apăsaţi intrară din nou. Şi, după nici o secundă, mâna lui îi luă telefonul:

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

Probabil că era destul de şocată - adică se vedea cu ochiul liber că era şocată rău... Emil citea... Nu spunea nimic; citea...

Telefonul se aşeză încet pe masă... Emil se lăsă încet în jos... sub privirea ei...

- Elena...

Da? Ce se întâmplase?

- ... Tu crezi în horoscoape?

Ridică din umeri - nu putea să spună că e fanatică, aşa...

- ... Tu crezi că ai ajuns la jumătatea vieţii?

Încercă să râdă cât mai veridic:

- Ehei - ăla care-o să ştie viitorul, o să conducă lumea!

Bineînţeles că poliţistul ăsta căpos nu putea s-o lase baltă nici măcar acum - în aşa moment sensibil cum traversa ea:

- Elena, tu crezi că ai ajuns la jumătatea vieţii?

Păi... Şopti:

- ... Dna Claudia a zis... cam acelaşi lucru... Că femeile trăiesc cam 70 de ani... Şi după aia devin un fel de moarte vii, care

- Deci jumătate din viaţa ta s-a scurs. OK. Mă primeşti lângă tine, în următoarea jumătate a vieţii tale?

Cum-cum?

- O jumătate ţi-au mâncat-o copilăria, adolescenţa şi Mihai. Mă primeşti pe mine în cea de-a doua jumătate a vieţii tale?

Păi... Îi cam venea să plângă; dar voia musai să continue discuţia asta, aşa că aprobă:

- Dacă crezi tu... că o să poţi să mă suporţi...

Palmele lui îi prinseră uşor capul:

- O să-ţi ofer... cea mai frumoasă jumătate de viaţă... pe care-a primit-o vreodată vreo femeie... Doar să mă asculţi... Să asculţi de mine... Că nu-ţi vreau răul... Vreau să fii fericită... Şi să fiu şi eu fericit lângă tine... Lângă voi...

Serios? Asta voia el? Să fie fericit lângă ele?

- Elena... Eu ştiu ce-ţi doreşti tu... Nu uita... că am studii de specialitate...

Era îngrozitor, când voia el... Iar acum nu voia decât s-o sărute... ca s-o convingă, probabil...

... Hait! - se auzea telefonul lui, în living... Suna... Micuţa Minune răspundea - "Sărut mâna, tuşa..." "Suntem la Elena; ne-a invitat la petrecerea de ziua ei..." "Nu ştiu, iar tata a zis că nu e frumos s-o întreb..." Îi venea să râdă... Paşii se apropiau de uşă...

- Tati...

Micuţa se oprise în hol, probabil. Se uita la ei, probabil. Emil nu părea să fie afectat de chestia asta; Emil era ocupat. O săruta pe ea - şi nimeni şi nimic nu-l putea întrerupe din activitatea asta... Micuţa Minune şopti cu voce tare:

- Stai, că se pupă! Las' că te sună el când termină! Pa!

Era fantastică! Iar ea, Elena Popescu, recunoştea că roşise rău - că dl Emil Popescu nu se sinchisea că-l vede micuţa... Şi că putea "să-i toarne" psihologului de la DGASPC sector 2... Micuţa Minune şopti, din uşă:

- Tati, a sunat tuşa!

Emil nu reacţiona...

- ... I-am zis că ai treabă!

Emil era imperturbabil, în timp ce ei îi venea să râdă rău...

- ... Vezi că eu mă duc în living! Da?

Îl simţea mişcându-se - îi făcea, probabil, semn să se ducă liniştită... Şi-o auzeau foşnind, îndepărtându-se... Emil şopti:

- E prima oară când... Când sunt în prezenţa unei femei. Nu ştie cum să se comporte; iar cumnata mea e măritată, dar ei nu prea...

Da, înţelegea perfect situaţia - încercase să-i dea Micuţei Minuni un model, un tip de comportament... pentru situaţia în care tati... era ocupat cu o femeie... aşa ca acum...

- ... Tu nu mă cunoşti. Nu ştii multe! Nu ştii cum sunt, cum... Eu n-am să plec. Niciodată. N-am să te părăsesc niciodată. Nici pe ea n-am părăsit-o! Am ţinut-o de mână când...

Sst! Îi acoperi gura cu palma, că se pregătise să spună prostii mari... Zâmbi:

- Ştiu. Adică simt. Dacă n-ar fi fost aşa, n-ai fi fost acum aici.

Emil zâmbea şi el... Ridică mirată sprâncenele! Emil avea idei! Adică sugestii! Interesant...

- ... Aici începe totul. Exact aici.

Serios? Acolo începea totul? Unde împungea el uşurel cu degetul? Hm... O să testeze ipoteza asta! Deşi îi era frică de ea - o s-o testeze. Fiindcă avea încredere în el.

5 decembrie 2016. Luni.

12,20

Brr, ce frig era! Iar era frig de ziua ei! "Oof, mamă - de ce nu m-ai născut tu în august?" Aşa-şi dorea să poarte şi ea o minijupă şi-o bustieră şi să bea un cocktail *on the rocks* la piscină, de ziua ei...

Georgeta fremăta, pe bancheta din spate. Nu mai avea răbdare puştoaica! Acu', să fie sinceră, şi ea se cam plictisise de-atâta drum... Mai ales că Emil şofase îngrozitor de preventiv... îngrozitor de mult timp... El cum reuşise să stea treaz atâta amar de drum? Nu putea să-l întrebe...

Mm, ce mare era zăpada aici! Clar - pe Emil "îl pierduse deja" preţ de vreo două ore! Nu rata poliţistul ei aşa "sarcină cu fitness", cum spunea el! O să dea iama-n zăpada aia - şi-o să facă febră musculară...

Jeep-ul se apropia de valul de omăt... Intra în valul de omăt... Bună maşină! Şi bun şofer! Ajunseseră până-n faţa porţii! Emil opri motorul şi trase frâna de mână - şi şopti:

- Sst! Du-te tu cu fata în casă! Vin şi eu cu băiatul!

Mm... Prea bine! Deschise portiera:

- Hai în casă! Las' că vin şi băieţii...

- Da' chiar! Lasă-i, că vin ei! Hai să vorbim cu mămuca!

Georgeta o-ntâlnise anul trecut pe ea - Elena Popescu, jurnalista moţată de la *Femme fatale*. Întâlnirea asta a lor schimbase radical copilul... Coborî, o ajută să coboare iar puştoaica se precipită:

- Stai, să-mi iau geanta! Şi căciula! Cine ştie - poate că mămuca vrea să stăm în curte!

Oof - tare se temea ea că "defectase copilul"... Dar Emil nu spunea nimic. De parcă nici nu auzea dialogul lor. El oprea toate cele la maşină - GPS-ul, staţia, radio-ul, ce mai avea el peacolo cu beculeţe... Că erau tot mai multe, iar ea nu se obosea să le-nveţe...

- Gata! Haide!

Haide! Îşi luă şi ea gentoiul "cu de toate" şi-o urmă pe Micuţa Minune. Care înnota la propriu în zăpadă, dar nu se plângea - icnea şi se smucea şi bineînţeles că izbândea...

"Aoleu, Eleno - ai făcut pagube ireparabile! Ai transformat Ducesa într-un băieţoi..." Dar Emil nu se plânsese, nu o certase, nu o corectase, aşa că bănuia că îi plăcea şi lui... Georgeta împinse poarta cu umărul. Şi-o împinse din nou, ca la competiţiile televizate... Şi reuşi s-o deschidă! Ia uite...

- Mămucăă!

Tii, cum ţâşnise spre bătrânica din pragul uşii! Aoleu! O s-o răstoarne! Mama lui Emil era teribil de fragilă! Mititică şi adusă de spate şi fragilă şi destul de bolnavă... Bine că se descurcaseră! Se îmbrăţişaseră aşa, "pe pământ" - deci şalele mămucii erau salvate! Întinse mâinile spre ea:

- Sărut mâna, mămucă!

- Să trăieşti, fata mea!

Din prima clipă îi spusese aşa! Şi, de ce să mintă - zău că nu-i displăcea! O îmbrăţişă şi-o sărută - şi fu îmbrăţişată şi sărutată bine-bine, apăsat, să ştie că "o iubeşte soacra"...

- Bine-aţi venit!

- Bine te-am găsit, mămucă!

- Haideţi repede înăuntru! Că am făcut focul, şi-i cald şi bine înăuntru!

Georgeta era prima, evident! Dar, când nu fusese ea prima! Intră şi închise uşa. Şi descoperi că în căsuţa mămucii mirosea a lemne arse şi a sobă de teracotă şi a sănătate şi a poveste minunată...

- Haideţi! V-am pregătit două cămăruţe! Am făcut şi-un pătuţ pentru George!

Serios? Făcuse un pătuţ pentru bebeluş? Buun! Georgeta năvăli în prima cameră; fu prinsă de braţ, aşa că n-o urmă... Reveni în micuţa cameră de zi, iar soacra ei şopti:

- Cum e? Cum te simţi?

- Foarte bine! Nu mai am nimic!

Mm, cum se uita la burta ei! Da' nu mai avea nimic! Ieşise copilul, ieşise băltoaca, gata - era din nou sexy şi slabă şi frumoasă! Şi-avea un sutien... mamă-mamă! Mămuca o scutură scurt:

- Uite ce-i! Mie să-mi spui! Dacă te lasă să ai singură grijă de amândoi copiii, să-mi spui! Şi am eu o vorbă cu el, de n-o poate duce!

Oof, Doamne! Doamnee, ce-o mai iubea soacra! O sărută şi zâmbi:

- Păi nu vezi, mămucă, că nu mi l-a dat să-l bag în casă? Nu vezi că pe mine şi pe Ducesă ne-a expediat cât colo?

- Am văzut! Şi las' că o să-i zic eu vreo două!

- Nu-nu! Să nu-i zici!

- Da' cum să nu-i zic?! Apăi e frumos din partea lui, să vă uşuie aşa?

O trase repede la geam:

- Să nu-i zici nimic, mămucă! Te rog eu mult!

Soacra ei oricum nu mai zicea nimic - îşi privea lung băiatul, care venea încetişor către casă, cărând scăunelul auto de parcă era cea mai nepreţuită comoară a omenirii...

- Să nu-i zici nimic. Da?

Nu mai primi răspuns - nici nu mai avea de la cine să primească răspuns! Dovedindu-se a fi mama lui Emil, bătrâna parcă nici n-o auzise - se dusese să-i deschidă uşa...

- Sărut mâna, mămucă!

Femeia era mută - se lăsa îmbrăţişată, sărutată... Emil o prinse pe după umeri:

- Hai!

Mâinile bătrâne, zbârcite, se ridicară spre scăunelul auto:

- Dă, maică, şi mie...

- Hai să-l vezi! Hai la masă!

Ia - că-l punea pe masă! Se repezi şi luă castronul cu mere; iar scăunelul sfârşi pe scaun. Pătura zbură prin aer şi se aşeză "din prima" peste muşama...

- Maică, haide în cameră! Hai, că am făcut focul acolo!

Emil era băiatul ei, aşa că nu reacţiona - se făcea că n-aude, fiindcă nu-i convenea locaţia probabil...

Uşa din spatele ei se deschise - iar Georgeta şopti cu voce tare:

- Ce fac?

- Acum îl scoate din scăunel!

- Ia! Să văd şi eu!

O trase în faţa ei - iar micuţa se sprijini de picioarele ei... O îmbrăţişă cu palmele, că atât ajungea pân' la ea...

Emil îl aşeza pe George pe păturică... Soacra ei făcuse o gură maare şi doi ochi uimiţi, de parcă nu mai văzuse bebeluş până acum... Tăticul îşi dezbrăca bebeluşul de combinezon - îl dezbrăca cu o îndemânare care-o uimea...

- ... Maică...

Da, ştia că au un băieţel gras şi frumos şi special - şi care moştenise trăsăturile lui tati... Georgeta lăsă capul pe spate, ca s-o vadă:

- Şi dacă face ceva urât mirositor, cum îl speli?

- Încălzeşte mămuca un pic de apă - şi-l spăl într-un lighean.

- Aha... Să-i zic să arunce ligheanul după aia - că are microbi...

Georgeta învăţa foarte bine la şcoală - absorbea, practic totul! De parcă îşi luase toate "problemele personale" de pe cap, aşa că se putea concentra asupra materiei...

Mama şi fiul studiau "pe toate părţile" comoara - pe bebeluşul George... Se aplecă:

- Stai un pic aici, că trebuie să iau ceva!

- Bine!

Intră în camera pregătită pentru ei, închise uşa...

De fapt, nu trebuia să ia nimic. Avea geanta pe umăr, aşa că trebuia doar să deschidă fermoarul... Ceea ce şi făcu...

Erau împreună de un an. În anul ăsta se-ntâmplaseră multe; ea divorţase, vânduse apartamentul, vânduse şi el apartamentul, cumpăraseră căsuţa cu patru camere, cumpăraseră Jeep-ul... Făcuseră un băieţel... Se grăbiseră. De parcă avuseseră de recuperat timpul pierdut, sau...

Inelul lui Emil era frumos. Aşteptase, cuminte, în cutiuţă cel puţin nouă luni - de nouă luni de zile ştia ea că există acel inel. În urmă cu nouă luni de zile, când ea îi spusese că e gravidă, Emil îi arătase cutiuţa şi-o pusese pe bibliotecă. Şi-i spusese că nu vrea nici s-o sperie, nici s-o lase să creadă că istoria se putea repeta. Şi deci, atunci când ea considera că venise momentul să se recăsătorească, era de-ajuns să-l ia şi să-l pună pe deget - şi de restul pregătirilor, biserică, masă şi dans şi DJ se ocupa el. Şi-apoi glumise spunând că "stăpâneşte foarte bine arta fofilării" şi că "şi-aşa n-aveam nici o inspiraţie pentru momentul cel mare" şi că el niciodată n-avea şi inel, şi flori, şi şampanie, şi cadou, şi telefonul încărcat - pentru poze şi mesaje, fireşte...

Scoase inelul din cutiuţă, îl puse pe deget şi lăsă geanta pe masă. Şi reveni în micuţa sufragerie - George mâncase acu' vreo oră, aşa că momentul încălzirii apei se apropia vertiginos.